

Xuân Phong Độ

Contents

Xuân Phong Độ	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	10
6. Chương 6	11
7. Chương 7	13
8. Chương 8	14
9. Chương 9	16
10. Chương 10	17
11. Chương 11	18
12. Chương 12	20
13. Chương 13	21
14. Chương 14	23
15. Chương 15	24
16. Chương 16	26
17. Chương 17	27
18. Chương 18	28
19. Chương 19	30
20. Chương 20	32
21. Chương 21	35
22. Chương 22	38
23. Chương 23	40
24. Chương 24	42
25. Chương 25	45
26. Chương 26	47
27. Chương 27	48
28. Chương 28	50
29. Chương 29	51
30. Chương 30	52
31. Chương 31	54
32. Chương 32	55
33. Chương 33	56
34. Chương 34	59
35. Chương 35: Hồi Kinh!	61
36. Chương 36	62
37. Chương 37	64
38. Chương 38	65
39. Chương 39	67
40. Chương 40	68
41. Chương 41	70

42. Chương 42	71
43. Chương 43	72
44. Chương 44	74
45. Chương 45	75
46. Chương 46	77
47. Chương 47	78
48. Chương 48	83
49. Chương 49	88
50. Chương 50	93
51. Chương 51	98
52. Chương 52	102
53. Chương 53	107
54. Chương 54	112
55. Chương 55	117
56. Chương 56	123
57. Chương 57	128
58. Chương 58	133
59. Chương 59	138
60. Chương 60	142
61. Chương 61	147
62. Chương 62	152
63. Chương 63	157
64. Chương 64	161
65. Chương 65	166
66. Chương 66: Hồi Cung!	174
67. Chương 67: Duệ	182
68. Chương 68: Tương Hậu	184
69. Chương 69: Thu Nhi	191
70. Chương 70: Ti Cẩm	197
71. Chương 71: Thanh Tường	201
72. Chương 72: Tế Thiên	204
73. Chương 73: Đêm Thất Tịch	207

Xuân Phong Độ

Giới thiệu

Truyện [Âm Song Hệ Liệt] – Bộ 1 – Xuân Phong Độ của tác giả Thập Thế là một câu truyện thuộc thể loại truyện ngôn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuan-phong-do>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

Cây xanh hoa đào đỏ, lại sang một năm gió xuân. Cách ngoại thành năm trăm dặm có một trấn nhỏ, trấn chỉ có mấy trăm người, cuộc sống mọi người yên lành mà thanh đạm, nồng đậm mà chất phác yêu quê cha đất tổ từ hơi thở. Ngày hôm đó tại trấn tây vùng ngoại ô trước một tòa tiểu viện, dừng một chiếc xe lên trấn hiềm thấy vô cùng xa hoa lộng lẫy có ngựa kéo xe xa. “Công tử! Công tử! Tam công tử!” Một tiểu tư thanh tú chạy vào buồng trong, liên tục gào gọi, cũng không thấy thân ảnh công tử đâu. Tìm một vòng, thay đổi ý định, vội vã chạy ra ngoài ngoại viện, chạy về phía vườn hoa ngoài phủ. “Công tử, người quả nhiên ở đây.” Tiểu tư lau lau mồ hôi, mừng rỡ nói. Một vườn hoa, một thiếu niên tuấn tú mười bảy mười tám

tuổi, thân trắng thuần, tóc đen buông xuống vai, hai chân trần, kéo ống quần, thản nhiên ngồi xổm xuống vườn, nghe được tiếng gọi, không nhanh không chậm mà giương mắt, nhìn tiểu tư hỏi: “Có chuyện gì vậy? Chuyện gì mà hoang mang rối loạn vậy.” “A! Công tử, người lại đang mê kỹ thuật trồng hoa gì gì đó đúng không? Nhìn coi trên người đi, là bộ dạng gì nữa đây, mau lên đây, đừng để bị muỗi cắn.” “Là kỹ thuật chiết cây” Lâu Thanh Vũ lườm tiểu tư một cái, chỉ bảo: “Cái này gọi là chiết cây, là đem giống tốt cho nảy mầm hoặc di chuyển cành nhánh sang một thân cây khỏe mạnh khác sẽ nhận được sinh trưởng vượt trội, đối với cây bản xứ tự nhiên điều kiện thích ứng mạnh mẽ tạo nên giống cây tốt, tạo ra một giống cây mới mạnh khỏe hơn chính là phương pháp chiết cây. Hoàn toàn không giống kỹ thuật cho cây thụ phấn.” Vừa nói vừa thả tay ra cái gì đó, chậm rãi rơi xuống vườn.

Thu nhi trềng mắt nói: “Mặc kệ là cái gì, dù thế nào cũng không hợp với thân phận của người!” Thu nhi bắt biết cái gì là chiết cây kỹ thuật, công tử đã nói với Thu nhi vài lần cũng không nhớ được, chỉ cảm thấy công tử từ ba năm trước đây sau một thời gian bệnh nặng, tính tình thay đổi rất nhiều, hơn nữa lúc thường thường lại toát ra một ít sự cổ quái qua lời nói và việc làm. Ví dụ như nói về sân sau, dùng một mảnh gỗ khô ráp cùng cái mỏ làm thành một cây cột, mặt trên cắm mấy cây cây gỗ, buộc thật chặt, cơ thể công tử đã đẹp rồi sau còn làm cái này để cho Thu nhi, nói là rèn luyện thân thể, thường ngày không có việc gì thì quay cái kia múa quyền vung chân. (Đây được gọi là Mộc Nhân.) Công tử bệnh nặng sau còn bị sốt cao cháy hồng cả đầu óc, rất nhiều chuyện đều không nhớ rõ, không chỉ không biết bản thân là ai, ngay cả sinh hoạt hàng ngày nhiều điều chi tiết còn không nắm rõ ràng lắm, quản gia Hòa bị công tử hù dọa nơm nớp lo, rất sợ công tử sẽ lại bị một điều không may xảy ra. May mà sau từng chút một giáo dục lại từ đầu, cuối cùng công tử cũng có thể hiểu hết được. Còn nhớ rõ lúc đó gã sai vặt Chu Nhị vốn là hầu hạ công tử bởi vì phải lập gia đình, mới tới xin công tử từ chức, công tử mồm mở lớn, mắt trợn tròn trợn xuống. Khi tên Chu Nhị kia nói lỗ miệng, nói ra chuyện hán ta đã mang bầu, công tử rút cuộc đặt móng té xuống giường, nửa ngày vẫn chưa trở lại bình thường, qua hồi lâu, mới thì thào thốt ra một câu “Trước lên xe sau đó mua vé bổ sung”, cũng không biết là ý tứ gì. (câu “Trước lên xe sau đó mua vé bổ sung” là 1 hiện tượng ở bên trung quốc. Do đất chật người đông nên nhiều người khi muốn đi xe không thể mua vé được. Do đó họ áp dụng lên xe trước rồi mua vé bổ sung sau. Đây cũng ý chỉ 1 hiện trạng bên TQ 2 người không có chứng thực hôn thú nhưng lại có quan hệ thể xác. Bằng với câu “ăn cơm trước kẻng” mà thôi. Giải thích thế thôi. Bạn nào muốn tìm hiểu rõ hơn lên baidu nhé: search dòng này này “ ”) Còn hiện tại, đầu năm sau khi cấy mạ thì công tử đi ra ngồi ở trên con đê bờ ruộng phơi nắng, nhìn mấy dặm đất con người đang làm việc, bỗng nhiên không biết vì sao bất ngờ toát ra ý niệm trong đầu, phải nghiên cứu cái gì là kỹ thuật hoa (tác giả: là chiết cây kỹ thuật chiết cây kỹ thuật!!). Thế là cứ mỗi ngày trước khi mặt trời lên đỉnh là lại chạy về phía vườn cây, thật sự là ... “Được rồi Thu Nhi, đừng lải nhải nữa, có chuyện gì em cũng nhanh nói đi, như thế ta còn muốn xuống ruộng nữa sao.” Lâu Thanh Vũ chịu không nổi Thu nhi ghé vào lỗ tai bản thân nhắc tới nhắc lui, vội vã cắt ngang lời Thu nhi. Thu nhi rất cục cựa cũng nhớ tới việc chính, vui vẻ nói: “Công tử mau cùng Thu nhi trở về, Tương gia phái người tới đón công tử quay về kinh đô rồi!” “Phụ thân?” Lâu thanh vũ nghe vậy ngẩn người. Mình ở nơi hẻo lánh này đã như cá với nước sinh sống nhiều năm như vậy, Lâu Tương gia vẫn chẳng quan tâm, mà ngay cả mấy năm trước cơ hồ bệnh nặng chết sớm, cũng không thấy trong kinh thành có người quan tâm, thế nào đột nhiên người đó, muốn bản thân quay về kinh ? Đăng bởi: admin

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

Lâu Thanh Vũ chưa gặp qua cái người được gọi là phụ thân Tương gia này. Nghe nói hán mười bốn trứng cử, mười sáu đấng khoa, hai mươi đề huề, đến nay đã tròn hai mươi năm, học phú ngũ xa tài hoa đều hơn người, đỉnh điểm là biết trị quốc. Lâu Thanh Vũ là nhi tử thứ ba của hán, cũng là nhi tử nhỏ nhất a. Bởi vì từ nhỏ thân thể không tốt, bị đưa đi rời xa kinh thành đến trấn nhỏ tỉnh dưỡng, đã qua hơn mười năm không có quay về Tương phủ. Tuy rằng đối với chính bản thân mình thì phụ thân không có cái gì gọi là ấn tượng, nhưng Lâu Thanh Vũ vẫn còn có thể cảm giác bản thân sinh ra đã không được sủng ái. Bất quá những điều này đều không quan trọng, cuộc sống nhàn nhã thong dong ở tiểu trấn yên bình này, kì thực đúng là khát vọng đáy lòng từ lâu của hán. Lâu Thanh Vũ theo Thu Nhi không nhanh không chậm đi về phía phủ lý, Thu Nhi vài lần dừng lại giúp hán sửa sang lại quần áo, một hồi phỉ phỉ đất, một hồi lại chỉnh lý vạt áo, trong miệng còn không quên thúc dục hán đi nhanh chút. “_____” Lâu Thanh Vũ

cười nói: “Nhiều năm đã qua, sót ruột một khắc làm gì?” “Thiếu gia, người xem người tính tình này, có chỗ nào giống mười bảy tuổi không, giống như đảo thành bảy mươi tuổi.” Thu Nhi tức giận đến thẳng trừng mắt, bĩu môi oán giận. “Sai sai!” Lâu Thanh Vũ đưa ra một ngón tay ở trước mặt hần lắc lắc, khẽ miệng cười nói: “Là ba mươi tuổi, ba mươi tuổi mới đúng!” Thu Nhi bĩu môi, đối với thiếu gia thích ăn nói khùng điên không đáng quan tâm, lôi kéo hần dọc đường chạy chậm, thẳng tiến hồi phủ lý. Một người khoảng chừng bốn mươi tuổi, mặt mũi trắng trẻo, trông thư sinh tuổi tầm trung niên mà hào hoa phong nhã đang ở đại đường cùng vương quản gia nói chuyện, thấy Lâu Thanh Vũ tiến đến, nhãn thần khẽ động, tiến lên hành lễ, “Nô tài Diêu Tiên Sinh, tham kiến tam thiếu gia.” Lâu Thanh Vũ gật đầu, hần liếc mắt quan sát, sau đó nhìn không chớp mắt tiêu sái đến đại đường chủ tọa thượng chính giữa, vén bào ngồi xuống, đưa tay, nói: “Diêu iên sinh mời ngồi.” Diêu Tiên Sinh nhãn thần dao động mạnh. Không nghĩ tới tiểu thiếu gia tuổi đời không lớn, lại sống ở nông thôn vùng đất hoang nơi, vậy mà phong thái ung dung, cử chỉ như vậy cư thật phong thái, không một chút mảy may dám so với trong ki

nh thành vì y đã gặp qua quen mặt rất nhiều nhà giàu nhân gia công tử khác. Lễ nào quả nhiên đúng là long sinh long, phượng sinh phượng, nhi tử Tướng Gia cũng là một tiểu Tướng Gia? Hần lại không biết nói thế nào, dáng vẻ Lâu Thanh Vũ chính là do tổ tiên mang lại. Hần ở chỗ này sinh sống hơn ba năm, cách ly với trong phủ. Trong nhà thành ra lại chỉ có Vương quản gia, Vương Mục cùng Thu Nhi ba hạ nhân. Tuy rằng hần là một thiếu gia, kỳ thực hần chẳng khác nào hài tử trong các gia đình bình thường khác. Ở chung lâu ngày, bản thân đối đãi họ như người một nhà. Bấy giờ thành linh có người từ trong kinh thành chạy tới gặp riêng, tự xưng nô tài, cảm giác sẽ không giống nhau. Bởi vậy Lâu Thanh Vũ bắt tri bắt giác nắm chắc khoản tiền mà kiếp trước có được để nuôi dưỡng khi còn là trẻ nhỏ. “Phụ thân đại nhân có chuyện gì muốn Diêu tiên sinh giao cho ta?” “‘Tiên sinh’ hai chữ đó vạn vạn lần không dám nhận, nô tài chỉ là một người quản sự trong phủ Tướng Gia. Lâu Tướng Gia lần này là để nô tài tới đón tam thiếu gia quay về kinh.” Diêu Tiên Sinh liếc mắt, thấy Lâu Thanh Vũ an nhiên mà ngồi, lại chẳng nói gì, cũng không có biểu tình gì cả, không khỏi do dự một chút, lại nói: “Lâu Tướng Gia nghe nói tam thiếu gia năm gần đây thân thể rất tốt, năm sau đây mười tám, chung quy chỗ ở nông thôn trước đây của thiếu gia, cản trở mở mang tri thức. Sang năm trong kinh thành có kỳ thi cuối năm, nguyện vọng là con cháu Tướng Gia tương lai đều phải ra làm quan, để tam thiếu gia quay về có chuẩn bị chu đáo, thỉnh vài vị tiên sinh chỉ dạy, mong muốn sang năm trong kỳ thi cuối năm có thể một lần đã trúng cử!” Lâu Thanh Vũ nhàn nhạt mà cười, “Thanh Vũ bản chất bất tài ngu dốt, vụng về với thi thư, chỉ sợ để cho phụ thân đại nhân phải thất vọng rồi.” “Tam thiếu gia khiêm tốn quá. Xuân thiên thiếu gia viết vịnh xuân là đứng đầu trong kinh tản mạn đã rải rác khắp nơi, được đông đảo người dân yêu thích, ngay cả Tướng Gia cũng phải tán thưởng lớn ni.” “Cái gì vịnh xuân?” Lâu Thanh Vũ giật mình một góc. Thu Nhi ở bên tiếp lời nói: “Chính là người luyện tự (luyện chữ) khi viết ‘thủ xuân miên’ bất giác sáng tác ra mà.” Lâu Thanh Vũ xám mặt. Lúc đó hần không có việc gì, đối diện cửa sổ luyện chữ, nhìn bên ngoài tư liệu phiêu phiêu, nghe bên tai người chim hót vang, không khỏi suy nghĩ lòng nặng trĩu, thân lớn không có cả phê giúp tinh thần thoát khỏi ưu sầu, sau đó lại một mình muốn ngủ mới hướng vào trong, cầm bút viết lách, lúc đó hần bỗng nhiên thấy cõi lòng bay lảng khiến hần cuốn cuộn danh tác: “Xuân miên bất giác hiếu xử xử văn đề điếu đại lai phong vũ thanh hoa lạc tri đa thiếu.” (***) “Đại tác phẩm” lúc đó đã hoàn thành, hần đem bút quăng đi, trở lại ngoa thất liên nằm xuống ngủ mất, Thu Nhi về sau chẳng biết nên đem đông tây thu dọn thế nào, một vài ngày sau Lâu phủ ở kinh thành theo thường lệ có người đưa đồ về, vấn hỏi sức khỏe tam thiếu gia, lại hỏi thiếu gia bình thường đọc nhiều sách gì, viết những chữ nào, thuận tiện thỉnh cầu chút bút tích của thiếu gia mang trở về giao cho Lâu Tướng Gia báo cáo kết quả. Thu Nhi thập phần thích thơ ca na, chắc là khi đó nó đã cùng các tác phẩm khác cả thấy nhập lại theo về Tướng Gia phủ, liền một mạch vào kinh thành. Sẽ không thể biết rằng như thế đã mở đầu cho tuyên truyện. Lâu Thanh Vũ ho khan hai tiếng, không thừa nhận thì có chút không thích đáng, không phủ nhận lại có chút thẹn thùng, không thể làm gì khác hơn là im lặng. Diêu Tiên Sinh đem Lâu Thanh Vũ khen suy nghĩ thông suốt. Lâu Thanh Vũ hơi nhú mày. Hần tuy rằng không ghét người khác khen tặng, nhưng nếu không phải chính công lao của hần, khen tặng quá lỗ không cần phải bắt buộc. Diêu Tiên Sinh chuyển đạt ý tứ Lâu Tướng Gia, Lâu Thanh Vũ vốn tưởng rằng không sai biệt lắm, ai biết Diêu Tiên Sinh cuối cùng cười tủm tỉm mà thêm vào một câu, thiếu chút nữa đem Thanh vũ nổ bay: “Từ lúc thơ ca của tam thiếu gia lưu truyền ở trong kinh thành truyền đọc, liền có người tới cửa cầu hôn, tiểu thư công tử gia tất cả đều có, đương nhiên, bọn họ đều là song nhi.” Lâu Thanh Vũ ngồi ở trong mã xa! Lộc! Lộc đi về lắc lư xóc nảy liên tục, chóang văng đầu, não sung huyết, trong cổ họng rộ lên những tiếng cầu nhàu, dạ dày thẳng thối lại nổi lên cuộn cuộn. Đây là một thế giới con người rất kỳ diệu, Lâu Thanh Vũ đã hiểu được

ở đây ngoại trừ nam nhân cùng nữ nhân, còn có một loại người tên là song nhân, lại vừa là song nhi. Theo hán lý giải chính là song tính nhân (người có hai giới tính), đặc thù là đồng thời là nam nhân và cũng là nữ nhân. Lâu Thanh Vũ ngày trước sống ở thế giới này không phải không có tiếp xúc qua với song tính nhân, nhưng đa số là có bề ngoài nam nhân nhưng nom nhỏ bé lại trẻ thơ như trứng non, lại còn phải đề cao coi trọng. Thế nhưng ở đây song tính, không a, mà song nhi, cũng thật thật chính chính đem lưỡng tính kết hợp mà thành, như thượng đế lúc ban đầu tạo thành thiên sứ hoàn mỹ, bảo lưu lại trọn vẹn thể chất nam tính hòa nữ tính, triệt để đánh vỡ thế giới vốn có chỉ có nam nữ, mà thành nam, nữ, tam chân tạo thành thể chân vạc là song nhân. Bởi song nhi có bề ngoài thiên hướng nam tính, cho nên cũng đều dùng công tử để gọi, thiếu gia các loại đều là xưng hô nam tính, chỉ là những người này giống nhau bề ngoài tương đối thanh tú, da đẹp hơn, cốt cách cũng so với nam nhân nhỏ nhắn xinh xắn, nguyên do từ bề ngoài tổng thể vẫn còn có thể nhận thấy được là như thế. Ở đây đối song nhi cũng không có kỳ thị. Lâu Thanh Vũ trở mình mấy lần, nhớ lại các thần thoại truyện cổ và truyện ký sách sử, phát hiện thế giới này tựa hồ Bàn Cổ khai thiên lập địa đơn sơ đã là nam nhân, nữ nhân cùng song nhi song song tồn tại, tỉ lệ khoảng chừng là 3: 2: 2, bất quá bởi nam nhân trời sinh điều kiện dường như chiếm ưu thế hơn, sở dĩ nói thế vì địa vị vẫn còn là nam nhân tối cao, còn lại dưới: là song nhi cùng nữ nhân. Bất quá song nhi bởi vì cũng có cùng nữ nhân kết hôn được, lại có thể cùng nam nhân thành hôn, trải qua thời kỳ sinh sôi nảy nở, song nhi lại dần dần biến đổi làm Minh song và Âm song. Minh song còn có phân biệt rõ ràng song tính đặc thù, về bề ngoài cũng đại khái có thể phán đoán ra đây đích thực chính là song nhi, nhưng Âm song về bề ngoài thì so nam nhân bình thường lại không khác biệt, trên người cũng chỉ có đặc trưng của nam tính, thế nhưng lại có ẩn giấu bộ phận sinh dục của nữ. Người như thế ít lại cực ít, ít ỏi đến một phần vạn, hơn nữa bề ngoài phổ biến như thế nên rất khó phát hiện bản thân là song nhi có tính chất đặc thù, phần lớn đều như những nam nhân bình thường, giống nhau đến cả sinh hoạt thường ngày. Lâu Thanh Vũ ban đầu sát người có tiểu tư Chu Nhị đó là một song nhi, vóc dáng nhỏ nhắn xinh xắn, mi thanh mục tú, vóc người cốt cách cũng phi thường thích hợp, đan xen nam tính cùng nữ tính đó. Lâu Thanh Vũ lúc đầu còn nghĩ hán vô cùng quyền rũ.

Chỉ là do hán lý giải về thế giới có tính hướng thực tế như vậy, hán lại là hậu sinh, hán lại nghĩ quỷ dị. Cũng may Thu Nhi là một nam hài, không phải nghĩ đến chuyện bản thân chính là một song tính nhân lại phải đi hầu hạ, Lâu Thanh Vũ lại khó có thể tiếp thu những điều này. Bởi vậy khi nghe được Diêu Tiên Sinh nói tự nhiên đầu tự nhiên muốn nổ, Lâu Thanh Vũ chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, thiếu chút nữa ngất. “Đỗ xe! Đỗ xe!” Lâu Thanh Vũ thực sự chịu không nổi nữa, lần thứ ba khiến Diêu Tiên Sinh dừng lại, sau đó nhào tới bên cạnh xe nôn thốc nôn tháo. Trời ạ! Mã xa thời cổ đại thật không phải là để cho người ngồi. Thần diệu gì? Lâu Thanh Vũ ngay từ đầu đã biết bản thân không say xe, không say máy bay, không say tàu, thậm chí không choáng trước tốc độ siêu âm của máy bay chiến đấu, nhưng lại choáng váng như vậy trước một chiếc song ngựa kéo xe xa bình thường đơn giản đến đơn sơ độc mộc thì. . . “Thiếu gia, khá hơn chút nào không?” Thu Nhi lo lắng cho hán mà vỗ vỗ lưng, đưa qua túi nước cho hán súc miệng. Diêu Tiên Sinh lúc đầu nhìn thấy Lâu Thanh Vũ dung mạo vô cùng thanh tú tuấn mỹ, thực sự khó mà tin được hán rốt cuộc lại không phải một song nhi, sau lại bị khí chất của hán thuyết phục, cảm giác liền chậm rãi mà nhạt đi. Nhưng lúc này thấy hán hình dạng nhu nhược, không khỏi vừa sinh cảm giác khinh thường. Lâu Thanh Vũ tựa ở trên cửa xe, thực sự không muốn sẽ quay về bên trong nữa. Lúc này vừa ngã nghiêng chậm chạp đã ngồi xuống cạnh mã xa, thật không biết cổ nhân là thế nào chịu được loại phương tiện giao thông này. “Ta muốn kỵ mã.” Lâu Thanh Vũ lần thứ ba yêu cầu. “Không được. Tam thiếu gia thân thể kim quý, nên ngồi xe ngựa là tốt nhất.” Diêu Tiên Sinh cũng lần thứ ba cự tuyệt. “Ta muốn kỵ mã.” Lâu Thanh Vũ lần này kiên định giữ vững thái độ, Diêu Tiên Sinh định mở miệng, hán lại lạnh lùng thốt: “Không phải ta đã đi rồi đó thôi, người đừng mơ tưởng sẽ lại để ta trở lại trong mã xa.” Diêu Tiên Sinh do dự một chút, thấy hán thái độ kiên quyết như vậy, không thể làm gì khác hơn là đối với người bên cạnh thấp giọng phân phó vài câu, sau một lúc lâu, dắt tới một con ngựa mẹ thấp bé ngoan ngoãn đến. Lâu Thanh Vũ vừa chớp mắt đã liền hé mắt, trong lòng không khỏi hờn giận. Vậy con ngựa tiểu mã (khổ thân anh Vũ a) này đã được sử dụng kéo xe, vừa nhìn đã hay nó nhất định vừa được bỏ xuống cang xe, vậy rõ ràng là bọn họ muốn trông nom hán. Bỗng nhiên ông tay áo chặt chẽ, quay đầu lại thấy Thu Nhi lo lắng mà lôi kéo hán nói: “Thiếu gia, người muốn kỵ mã, ta giúp người nắm là được rồi.” “Không cần.” Lâu Thanh Vũ lúc này mới nghĩ đến bản thân mới tới nơi này, còn là chưa cưới qua ngựa bao giờ, không cần hoãn lại hạ lửa giận, nhảy xuống xe ngựa. Các người nếu khinh thường ta, coi ta chỉ xứng với tiểu mã, ta liền cưới là được rồi. Chỉ cần kỹ thuật tốt, không có ngựa nào là không chạy nhanh. Lâu Thanh Vũ đi tới bên cạnh ngựa, sờ sờ bờm ngựa. Bên cạnh đối diện lại

một hạ nhân, muốn giúp hấn lên ngựa, Lâu Thanh Vũ gạt hấn ra, chân trái giẫm lên trụ bàn đạp, hai tay đỡ lấy yên ngựa, xoay người nhảy, nhẹ nhàng khéo léo rơi lên trên lưng ngựa. Đem bàn chân giẫm lên bàn đạp, uốn người lên, cảm giác có một c

hút quen thuộc. Tuy rằng đây con ngựa so với loại ngựa tại Anh Quốc của hấn còn hấp lùn hơn, nhưng với hiện tại, việc này với thân thể đang thời kỳ trưởng thành coi như lại thích hợp. (vì tuổi Lâu Thanh Vũ có 17 thôi a!) Lâu Thanh Vũ cầm dây cương, còn ánh mắt bọn họ vô cùng kinh ngạc tập trung, hai chân nhất kẹp, cổ sức trườn xuống lưng mã, tiểu mã nhanh chóng mà khởi liễu (bắt đầu) bước.

Xuân hiểu

Xuân miên bất giác hiểu Xứ xứ văn đề điệu Dạ lai phong vũ thanh Hoa lạc tri đa thiêu

Buổi sớm mùa xuân Giấc ngủ đêm xuân không biết trời sáng Nơi nơi đều nghe thấy tiếng chim hót Đêm qua trong gió mưa Chẳng hay hoa rụng nhiều hay ít?

Mùa xuân ban mai Giấc xuân không buồn thức, Khắp nơi chim riu rít. Đêm qua gió mưa về, Hoa rụng nhiều hay ít? (Dịch: Lâm Xương Diệu)

Xuân hiểu là một bài tuyệt cú làm theo lối thơ cổ, không thuộc thể luật nhưng vẫn là một tác phẩm được nhiều người biết đến, sáng tác thời Thịnh Đường của Mạnh Hạo Nhiên. Trong chương trình cải cách sách giáo khoa gần nhất tại Việt Nam, tác phẩm này được chọn giảng dạy trong chương trình bậc phổ thông trung học. Đăng bởi: admin

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

Thủ đô trung ương của Đại Tề quốc, quả là phi thường, may là Lâu Thanh Vũ đã ‘quen mặt’ con người ở thế giới này, dù vậy vẫn nhìn không được mà tán thưởng sức tưởng tượng của nhân loại vô cùng siêu cường, sức sáng tạo vô văn phong phú. Trí tuệ, vô luận ở đâu trong không gian và thời gian nào, đều giống nhau đều là nhân loại siêu việt, khác biệt với động vật, làm cho tất cả sinh linh kính phục cùng phục tùng loài người. Lâu Thanh Vũ tò mò, ngồi ở trên lưng ngựa hết nhìn đông lại nhìn tây, trên khuôn mặt thanh tú rất cục cựa cũng toát ra một chút dáng dấp của thiếu niên mười bảy tuổi. Khi trước hấn ngồi trên cưỡi ngựa con ngựa quen giờ đã đổi thành một con tuấn mã trưởng thành, là do hấn khi đi ngang qua một khu bán ngựa đã bằng lòng còn đích thân chọn con ngựa cho bản thân, vô luận hình thể cùng tốc độ đều có thể nói là tốt. Điều tiền sinh thay hấn trả bạc, còn từng hoài nghi hỏi quá Thu nhi vì sao tam thiếu gia đổi ngựa lại tính thông như thế, Thu nhi kiêu ngạo mà gạt đầu, văng ra một câu: “Công tử của chúng ta cái gì chẳng biết!” Cái này chính là sùng bái mù quáng, làm cho Lâu Thanh Vũ ở một bên phá lên cười ha ha. Phủ đệ của Lâu Tướng gia ở vào phía nam là nơi phồn hoa bậc nhất được xây dựng trên mặt đường cái Chu Tước, trung tâm thần kinh của cả quốc gia, có thể nói không người không biết, không người không hiểu. Lâu Thanh Vũ ngẩng đầu nhìn sang, Hoàng Thượng đã khâm ban cho ba chữ “Lâu tướng phủ”, hơi hơi hí mắt. Hoàng ! Đích thực ngự bài ban, rất rõ ràng rằng thân phận cùng địa vị của Lâu Tướng ở Đại Tề dưới một người mà trên vạn người. “Tam đệ đã trở về.” Theo thanh âm trầm thấp vang lên, hấn nghiêng người thấy một người thanh niên khí chất trầm ổn chậm rãi mà thông thả bước tới, đứng ở trên bậc thang cao nhất nhìn hấn. Lâu Thanh Vũ lập tức nhân ra thân phận người này, liền hành lễ, kêu: “Đại ca.” “Người trong nhà, không cần đa lễ.” Lâu Thanh Dương năm nay hai mươi tư, ra làm quan đã nhiều năm, chưa thành thân, hiện giờ là chương quản của Hàn Lâm Viện, cũng chính là đương kim văn nhân đứng đầu toàn quốc. Lâu Thanh Vũ thấy hấn quả nhiên thuần dòng khí chất nhã nhặn, cử chỉ trang trọng, trầm ổn có độ, rất có tác phong của một người con cả ở Lâu Gia. Bất quá Lâu Thanh Vũ khi rời khỏi thế giới kia khi đã 27 tuổi, đời người xảy ra nhiều bấp bênh, từng trải qua nhiều lần sóng to gió lớn, kỳ tâm trí lão luyện, giải quyết mọi việc không bao giờ sợ

hải, lại đã từng giấu tài hơn ba năm, khí độ tâm tình cư nhiên không ai có thể so sánh, Lâu Thanh Dương ở trong lòng hẳn cũng lắm vấn đề chỉ là một hậu bối văn sinh, cho nên hẳn vẫn chưa cảm thấy được có cái gì là áp lực hay nặng nề. Hắn vung tay lên quá đầu vẩy, đối Lâu Thanh Dương nhún miệng cười. Đồng thời, Lâu Thanh Dương cũng tinh tế đánh giá, con người này là đệ đệ hắn vậy mà đã hơn mười năm không gặp. Năm đó tổng hắn ly khai khỏi lâu phủ khi chỉ có ba tuổi, thời gian dài trôi qua tưởng chỉ trong cái nháy mắt, giờ đã thành một vị thiếu niên sáng sủa, trong ánh mắt lóe lên bao cơ trí cùng đậm nhạt quang mang, đôi môi hình thoi hơi hơi vểnh lên, vung tay ôn hòa lau lau, rồi thản nhiên mà mỉm cười. Nụ cười mỉm này vượt qua cả sức tưởng tượng của Lâu Thanh Dương. Hắn thật không ngờ đây chính là một thiếu niên mười bảy, dáng tươi cười đó có vẻ siêu thoát, sáng rực, làm cho hắn lần đầu tiên ở ngoài triều đình mà không đoán biết được, cảm nhận cả được cái ấm áp của nhất mật thân tình cùng sự tinh mịch. Huynh đệ hai người lẳng lặng đối diện một lát, Lâu Thanh Dương thu hồi ánh mắt, ho nhẹ một tiếng, nói: “Cha đang ở thư phòng tiếp đãi khách quý, người vừa mới trở về, trên người cũng mệt mỏi, ta gọi hạ nhân đưa người tới khuê nhi viện lạc nghỉ ngơi, buổi tối tái kiến phụ thân đại nhân sau.” “Được.” Lâu Thanh Vũ hướng huynh trưởng hành lễ, rồi theo hạ nhân tới viện lạc đã chuẩn bị sẵn cho bản thân. Thu nhi nhìn cửa viện, cố hết sức mà niệm: “Ỗ... Lan cư.” Lâu Thanh Vũ dừng một chút. Tô Lan Nhược, là tên mẹ đẻ của hắn, hình như là kêu tên này. “Nơi này nguyên là viện lạc của Nhị phu nhân, tam thiếu gia, ngài chính là được sinh ra ở trong này.” Lão bộc dẫn đường hình như đã ở lâu phủ nhiều năm, đột ngột ngậy người ra, thản nhiên nói. “Nga.” Lâu Thanh Vũ lên tiếng, không biết nên nói cái gì. Đối với thân thể mẹ đẻ của hắn, hắn thực không có ấn tượng, cũng không có cảm tình, may mắn duy nhất: nàng là một nữ nhân. Bởi vì Lâu Thanh Vũ thật sự không thể tưởng tượng bản thân từ trong thân thể một người song tính sinh ra. Tô lan đã là Lâu Tướng Nhị phu nhân, bất quá lại nghe nói cũng không được sủng ái, Lâu Tướng lấy nàng dường như là đám hỏi chính trị, không có gì tình cảm, bất quá phụ thân của nàng khi đó còn là quan lớn nhất phẩm triều đình, nên đối với nàng trọng đãi càng tăng thêm, cũng có thể nói cung kính ‘bằng’. Sau năm thứ ba nàng sinh Lâu Thanh Vũ thì mất, khi đó toàn bộ thể lực của nàng cha cũng bị Lâu Tướng thấu tóm, sau đó Lâu Thanh Vũ vốn nhờ thân thể gầy yếu, kinh đô lại là nơi oi bức khó chịu lại ồn ào náo nhiệt, nguyên do là hắn cần an tâm tĩnh dưỡng, nên đưa đi cách biệt với kinh thành. Ỗ Lan cư vẫn như xưa, bày biện thanh lịch, đẹp một vẻ đẹp mộc mạc, không có giống bình thường của các nhà thế gia vọng tộc mà mỹ lệ trang nhã cùng phú quý. Trong viện, Tô Lan Nhược năm đó đã tự tay trồng quân tử lan (một loại hoa lan), nhiều năm qua lão bộc vâng mệnh dốc lòng chiếu cố, vẫn đang tỏa ra hương thơm cao quý và thánh khiết. Lâu Thanh Vũ đi lòng vòng mấy mấy lần quanh sân, bỗng nhiên cảm thấy đau thương nhạt mờ. Cái nhà này, nơi nơi chốn chốn đều lộ ra sự cô đơn của chủ nhân nó, và cũng là chính nó cô đơn, đúng là ‘hắn’ rất mẫu thân. Lâu Thanh Vũ thấy nơi này thật hiếm có, cảm giác như có chút áp lực, loại áp lực này đến từ cái huyết thống đầy quyền lực, một loại làm cho hắn có cảm giác thật xa lạ. Thu nhi hưng phấn mà lú lú, chỉ huy hạ nhân đem đồ vật này mang vào vật nọ mang ra, chính bản thân cũng chạy tới chạy lui bận rộn chết đi được. Lâu Thanh Vũ nhìn thân ảnh hắn khoáng hoạt chuyển động, không tự chủ được bản thân cũng khoáng hoạt cười cười. Sau khi cười xong, nhìn quanh bốn phía, không muốn làm cho người chú ý nên lùi dần ra sân. Hồ Lâu phủ, chính là ‘nhà’ mới của hắn, xem ra phải muốn nhanh chóng thích ứng. Lâu Thanh Vũ còn đang không biết làm gì thì có người đến truyền lệnh, truyền đạt dù chậm chạp nhưng hắn cũng biết được là lâu tướng phủ muốn gặp mặt. Hắn không hay biết hành vi của bản thân có cái gì là xúc phạm không, dù sao hắn ở nhà này cũng là Tam công tử, dù thế nào thì cũng là một chủ tử, ở chính ‘nhà’ của mình mà có lý nào lại thúc ép hắn đi như thế. Đương nhiên, có lẽ điều này cũng có công lao thuộc về Lâu Thanh Vũ, bản thân hắn đã không thể xóa nhòa rằng hắn luôn luôn khao khát sự tự do thoải mái khoáng đạt cả cuộc đời. Sau giờ Ngọ, ở tướng phủ thực quá mức tinh mịch, thế cho nên Lâu Thanh Vũ trên đường đi không một chút chỗ ngại. Hoa sen trong ao lá sen liên tục nở rộ, cảnh đẹp ý vui. Cảnh sắc mỹ lệ làm cho Lâu Thanh Vũ tâm tình tốt đẹp, tùy ý mà đứng cạnh ao, ngồi xuống đất, lẳng lặng mà thưởng thức. Không biết đã qua bao lâu, phía sau chợt truyền đến tiếng bước chân, dường như đang hướng về phía trước mà chạy, được một lát, dừng lại, trở về vài bước, đứng tại chỗ do dự, sau đó hướng hắn đi tới. “Vị tiểu ca này, chắc biết cửa chính tướng phủ ở phương hướng nào?” Lâu Thanh Vũ quay đầu, chính lúc đó đã trông thấy một đôi mắt ôn nhu trong suốt. Nhiều năm sau, mỗi khi hắn nhớ tới ánh mắt kia, Lâu Thanh Vũ vẫn cảm thấy đau triệt tâm phế. Khóe miệng Lâu Thanh Vũ nhếch lên: “Người hỏi sai người rồi, ta không biết đường đi.”

Người nọ thoáng sững sờ, nhìn thoáng qua, thấy người kia quần áo không giống hạ nhân, vả lại ở trong phủ cũng chưa từng thấy qua, chần chờ hỏi: “Người là...” Lâu Thanh Vũ đứng dậy, nhiệt tình nói: “Xin chào, ta tên là Lâu Thanh Vũ.” Đưa tay về phía trước, được nửa quãng thì dừng lại, hắn hơi bị mất tự nhiên nhưng

vẫn cố gắng bày ra tư thế chào hỏi thông thường. Người nọ thấy Thanh Vũ chào hỏi với kiểu cách của dân địa phương nào đó, hành lễ có phần quái dị, cũng không để bụng, cười cười nói: “Hóa ra người chính là Tam công tử của Lâu gia.” “Người là... ?” Lâu Thanh Vũ thấy hấn thanh cao nho nhã, khí độ bất phàm, một thân quý khí, không khỏi tâm sinh hảo cảm, đoán hấn có thể chính là vị kia khách quý Lâu Tướng vừa rồi ở trong thư phòng tiếp đãi. Nếu như vậy, thân phận của người này đại khái không tiện lộ ra. Người nọ quả nhiên không nói thêm bất kì điều gì. Lâu Thanh Vũ tiêu sái cười: “Nếu thấy bất tiện thì cũng không miễn cưỡng phải trả lời.”

Người nọ sững sốt, bỗng nhiên ha ha cười, nói: “Ta gọi là Già La Chân Minh.” (-.-)

“Già La...” Lâu Thanh Vũ sững sốt, Già La là quốc họ ở Đại Tề quốc, nếu vậy chân tướng thực sự của tên này ... “Người là thái tử! ?” Lâu Thanh Vũ khẽ kêu. Người nọ mỉm cười, đứng ở

dưới tàng lá cây mận chi, cành lá dài theo gió phất động, bóng dáng võ vờ, nhàn nhạt chiếu lên thân người. Lâu Thanh Vũ cùng vị thái tử kia rảo bước tiến đến đại đường, chợt nghe được bên trong Lâu Thanh Dương đang cùng một người nào đó nói chuyện: “Người sao to gan vậy? Dám đánh trọng thương nhi tử của Nghiêm Thượng Thư? Nghiêm Thượng Thư luôn luôn không hòa hợp với phụ thân chúng ta, nếu giờ mượn lúc này mà làm cái cố, người xem phụ thân trách phạt người như thế nào?” “Phạt thì phạt! Ai kêu tên đầu heo kia không có mắt, dám đùa giỡn ta trên đường! Song nhi thì đã làm sao? Hấn có ta cũng có! Hấn không có ta cũng có! Không duyên không có mà đến trêu chọc ta, là chính hấn đòi đánh! Khinh thường song nhi, hừ, mẫu phụ của hấn cũng không phải song nhi sao?” “Người! Ai! Lúc trước thật không nên cho người đi học võ, hảo hảo song nhi...” “Song nhi thì đã làm sao! Ta chỉ không lấy, không gả, giống nhau đều vào triều đình.” “Người còn dám tranh luận!” Hai người đang còn tranh chấp, Già La Chân Minh cùng Lâu Thanh Vũ đã đi vào, hai người thấy bọn họ liền ngừng lại. “Tham kiến thái tử điện hạ. Thanh vũ!” Lâu Thanh Dương hướng thái tử cung kính hành lễ, ngẩng đầu nhìn Lâu Thanh Vũ, hơi hơi nhú mi. Người còn lại chợt nói: “Điện hạ, người đã nghe thấy tất cả?” Già La Chân Minh gật gật đầu, đối với hấn nói: “Thanh Tường, người thật sự càng ngày càng lớn mật.” “Người nghĩ ta là?” Lâu Thanh Tường trợn trừng mắt nhìn hấn. Già La Chân Minh ánh mắt nhú lại, nói: “Toan tính của người thực lợi hại, bất chấp hậu quả ra sao, Nghiêm Thượng Thư tất sẽ không bỏ qua cho người. Ngày mai vào triều có lẽ phải mượn cố ghé thăm Lâu Tướng một chuyện.” Lâu Thanh Tường lông mày vắt ngang không nói gì, bỗng nhiên khóe mắt liếc qua, thấy Lâu Thanh Vũ.

Lâu Thanh Vũ tiến lên hành lễ, gọi một tiếng: “Nhị ca.” Người này chắc chắn là song nhi Nhị ca Lâu Thanh Tường của hấn. Lâu Thanh Vũ thấy hấn đối với thái tử rõ ràng không có thái độ cung kính giống của Lâu Thanh Dương, nghe nói hai anh hấn đều từng là thư đồng của thái tử, hai năm trước lại có lời đồn đại Lâu Thanh Tường sắp trở thành thái tử phi, bất quá sau lại không biết như thế nào việc này bị xóa bỏ, nữ nhi Nghiêm Thượng Thư lại được làm chủ đông cung. Lúc đó lại nghe nói là bởi vì Lâu Tướng đã cầm giữ triều chính nhiều năm, thái tử với việc này kỳ thật tâm mang đề phòng, vì muốn cân bằng các thế lực triều đình mới tuyển nữ nhi của Nghiêm Thượng Thư mà bỏ qua Lâu Thanh Tường, bất quá giờ này Lâu Thanh Vũ mới thật sự xem ra đúng là thế. Thứ nhất là thái tử ra vào Tướng Phủ thật sự tùy ý như chuyện thường tình, bên người ngay cả tôi tớ cũng không mang theo, hiển nhiên cực kỳ tin tưởng đối với Lâu Tướng. Thứ hai là Lâu Thanh Tường cùng thái tử rõ ràng quan hệ không phải là ít, không giống chuyện không được cưới nên mang mối hận. Theo những gì hấn vừa nghe được thì đã chứng thực cho tất cả, hơn nữa Lâu Thanh Tường chí hướng nam nhi, thực khinh thường nữ. “Người là tiểu đệ?” Lâu Thanh Tường kinh ngạc hỏi, sự chú ý đã dời khỏi chuyện vừa rồi, chỉ trong chốc lát đã đi đến bên Lâu Thanh Vũ ung dung tự tại, nói: “Ta nghĩ người là nam hài.” Lâu Thanh Vũ buồn bực: “Ta là...” Lâu Thanh Tường “A ” một tiếng, đưa tay kéo cổ tay hấn. Lâu Thanh Vũ giật mình, tay rút cục buông xuống không động đậy nữa, đã bị hấn giữ chặt. Lâu Thanh Tường nắm trên xương cổ tay hấn mà bấm bấm, nói thâm: “Thật đúng là không phải song nhi.”

Lâu Thanh Vũ lần thứ hai cảm thấy buồn bực, lườm hấn một cái: “Đương nhiên!” Bị táo bón hả? Lâu Thanh Tường cười hắc hắc, buông hấn ra: “Không có gì, không có gì, Nhị ca của người hay nói đùa.”

Cũng mặc cốt rồi còn nói đùa sao? Bởi vì bộ dạng khi lớn lên phảng phất một chút chất nam nhi nên bị hiểu nhầm là song nhi, ngược lại cũng vậy, nếu gần giống nam nhân cũng có thể như Lâu Thanh Vũ dễ bị người khác hiểu lầm là song nhi giả. Để nhận ra rõ ràng, nếu có chút thời gian mà không có đầy đủ dụng cụ thì có thể cởi áo ra để sờ xương cốt, đây là một phương pháp có tên: mặc cốt. Loại phương pháp này Lâu Thanh Vũ cũng không hiểu lắm, hơn nữa cũng chẳng có gì là hứng thú để tìm hiểu rõ ràng, chỉ biết đại

khái là nơi nào đó trên cổ tay có một chỗ mà cốt cách song nhi không giống nam nhân, vừa sờ cũng biết, cũng sẽ không làm trái lễ tiết. Lâu Thanh Vũ trước kia ở tiểu trấn, bởi vì từ nhỏ đã sống tại nơi đó, dân cư lại ít, dân chúng chất phác, tương trợ lẫn nhau trong lúc khó khăn nên thập phần hiểu biết về nhau, cũng biết giới tính hần là gì, từ đó đến nay hần chưa bao giờ gặp phải loại sự tình này.

Nhưng từ khi rời tiểu trấn, trên đường tới kinh thành không ngừng có người nhầm hần là song nhi, làm cho hần sản sinh mệt mỏi hơn nữa cũng cực kì buồn bực với thân thể này. Lâu Thanh Tường so với song nhi bình thường thì lại cao gầy hơn rất nhiều, đại khái cao khoảng một thước bảy tư (1 thước (, chi) = 10 thốn = $1/3$ m = 33,33 cm), so với Lâu Thanh Vũ cao hơn hai tấc (1 tấc = 3,33cm) (Lâu Thanh Vũ từ lâu đã nghĩ bản thân rất cao, hiện giờ chỉ cao một thước bảy hai. Người xưa thân thể vốn không cao, song nhi bình thường cùng nữ nhi giống nhau, bởi vậy Lâu Thanh tính toán tỉ mỉ xác thực là bản thân cao gầy hơn người cổ đại). Hơn nữa mặt mày đang lúc anh khí bừng bừng, thần thái phấn khởi, tuy rằng dung mạo xinh đẹp hơn so với song nhi bình thường nhưng lại thiếu nhiều nữ tính trong đó. Đăng bởi: admin

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

Lâu Thanh Vũ đối nhị ca rất có hảo cảm, hần thực tiêu sái và thẳng thắn làm cho Lâu Thanh Vũ nhớ tới một người. Ở thế giới này thân phận song nhi mặc dù còn ở trên nữ nhân, nhưng có thể ra vào triều đình thì ít lại càng ít hơn. Chỉ có người lập trí nam nhi, tính cách kiên nghị hơn người, mới có thể quán triệt ước nguyện ban đầu của bản thân làm tới cùng. “Thanh Vũ, đệ vì sao lại đi cùng thái tử điện hạ?” Lâu Thanh Dương hỏi. “Ta ở cạnh ao hoa sen tình cờ gặp được hần.” “Cái gì ‘hần’, phải xưng hô ‘thái tử điện hạ’!” “Đúng vậy, thái tử điện hạ.” Lâu Thanh Vũ đối với sự xưng hô này thấy không có vấn đề gì, tuy rằng miệng cung kính hô, trong lòng đối việc này lại cho là không đúng lắm với địa vị và tôn ti của người kia. Lâu Thanh Tường khúc khích cười, nói: “Có phải thái tử điện hạ lại lạc đường rồi không?” Thái tử sắc mặt ửng đỏ, không nói gì. Lâu Thanh Tường tiếp tục cười nhạo: “Từ nhỏ đến lớn, chúng ta đến nơi này cũng không phải lần một lần hai, sao lại thành tật xấu lạc đường mãi không đổi được chứ? Nếu có một ngày, thái tử trở thành Hoàng Thượng, làm sao thái tử có thể dẫn binh Liêu Nam, chỉ sợ dẫn mấy vạn tướng sĩ đâm vô đâm lầy.” “Thanh Tường!” Lâu Thanh Dương quát lớn, mặt mày xám xịt. Lâu Thanh Tường cắn bản không để sắc mặt đại ca vào mắt. Tuy rằng thái tử đã phát cáu nhưng vẫn cố cười, sắc mặt lại có chút xấu hổ. Hóa ra là thái tử lạc đường! Lâu Thanh Vũ nói: “Có một số người trời sinh kém định hướng, những người này bình thường đều có chỉ số thông minh cao hơn chỉ số cảm xúc (EQ), cho nên về tư duy sẽ vô cùng tốt, giỏi cả về phân tích và học tập.” Lâu Thanh Dương và Lâu Thanh Tường đều kinh ngạc nhìn về phía Thanh Vũ. Thái tử cũng thập phần kinh ngạc. “Chỉ số thông minh là cái gì? Cái gì là chỉ số cảm xúc?” Lâu Thanh Tường không ngại học hỏi dù là kẻ dưới đi chăng nữa. Kỳ thật câu nói kia của Lâu Thanh Vũ thuần túy là nói đùa mà ra, chẳng qua là thấy thái tử đang lâm vào tình trạng quẫn bách, thuận miệng giải vây cho hần thôi. Giờ phút này liền tăng tăng nói tiếp: “Cái gọi là chỉ số thông minh, chính là trí tuệ, là mọi người dùng nó cho học tập, dùng nơi này.” Nói xong chỉ đầu. “Mà chỉ số cảm xúc, chính là tình cảm, ở trong này.” Lại chỉ vào vị chí tim tiếp tục khoa tay múa chân. Có người dùng đầu óc làm việc, có người dụng tâm để học tập, cho nên chia ra làm chỉ số thông minh và chỉ số cảm xúc. Chỉ số thông minh cao thì người đó có lý trí, học tập tốc độ nhanh, giỏi về nắm chắc trọng điểm, mà chỉ số cảm xúc cao thì người lại quá mức tình cảm hóa, đối với cảm xúc của bản thân không chế thì lại rất thấp, dễ dàng xúc động, đúng, đại khái chính là như thế.” Mọi người bị lời nói của Thanh Vũ làm cho càng mông lung khó hiểu. Lâu Thanh Tường nói: “Ít nhất cũng phải nói rõ người có chỉ số thông minh cao tốt hơn hay người có chỉ số cảm xúc thì tốt hơn?” “Cũng không phải như vậy.” Lâu Thanh Vũ ho nhẹ một cái, giờ phút này đã cảm giác có chút vô lực để tiếp tục, nhưng vẫn kiên trì nói: “Có một số người tuy rằng chỉ số thông minh rất cao, nhưng chỉ số cảm xúc lại rất thấp, không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, cũng là không được.

Nói thí dụ như rất nhiều người đọc sách, đều rất có trí năng, đọc sách thật sự nhiều, cả một tác phẩm thi ca lớn hạ bút viết ra cũng không cần nghĩ lâu, nhưng nếu có người hỏi trên đường đi: cải trắng bao nhiêu tiền một cân, người ta khi đi [chúc thọ] đưa lễ vật gì là thích hợp, người đó nhất định không biết, bị mọi người coi là con một sách. Lý do ở đây là do chỉ số cảm xúc quá thấp.” Về mặt thái tử khê động, tựa hồ đã ngộ ra được điều gì. Lâu Thanh Vũ sắp xếp thật kĩ lại ngôn từ, nói: “Cho nên, người phải có chỉ số thông minh và chỉ số cảm xúc, chỉ cần thiếu một thứ cũng không được, phải cân bằng phát triển, người nào quá

cao hay thấp cũng không tốt!” Mọi người trầm mặc. Thật lâu sau, Lâu Thanh Dương mới nói: “Tiểu đệ, mấy thứ này làm sao đệ biết?” Lâu Thanh Vũ nhún nhún vai: “Do mò mẫm mà suy xét ra, cũng vì những ngày ở nông thôn quá nhàm chán.” Lâu Thanh Dương không nói, dùng loại ánh mắt dò xét và áy náy mà nhìn Thanh Vũ. Thái tử mỉm cười nói: “Thanh Vũ, những lời này của người nói thực có lý, sau này người hãy vào trong cung và nói với ta những điều như thế.” “Bất quá chỉ là tiểu hài tử có ý nghĩ hảo huyền mà thôi, thái tử điện hạ không nên cho là thật.” “Sơn bất tại cao, hữu tiên tắc danh; Thủy bất tại thâm, hữu long tắc linh. Tư thị lậu thất, duy ngô Đức Hình. (2)” Thái tử mỉm cười: “Có thể viết ra những câu thơ như vậy, tuy là ý nghĩ kỳ lạ, cũng tất có chỗ hơn người, Thanh Vũ không cần khiêm tốn.” Lâu Thanh Vũ hắc tuyến, hận không thể lập tức trở về Ý Lan Cư nhéo lỗ tai Thu Nhi hảo hảo hỏi thăm một phen, hẳn rất cuộc vì sao lại đem bản tập viết chính tả khi nhàm chán viết lại thơ ca của thi nhân Vũ Tích, lại còn đóng gói đưa tới kinh thành chứ. Thái tử điện hạ cáo từ, cung nhân tất cả đã chờ ở phía sau cửa. Lâu Thanh Vũ lúc này mới hay thái tử lớn như vậy lại phải chờ thời điểm để trốn khỏi quan viên mà đi ‘ cửa sau’, thoát nhìn trong kinh thành quả nhiên chồn chồn đều ngằm chảy, sóng cả chập chùng. Trở lại Ý Lan Cư, Thu Nhi đang vội vàng vàng bận rộn với nhiều việc, xếp sắp lại tất cả xong, thấy Thanh Vũ liền hô: “Công tử, mau mau tắm rửa thay y phục, bữa tối sắp xong rồi.” Lâu Thanh Vũ chưa kịp phân bua đã bị Thu Nhi hung hăng ấn vào bồn tắm, một phen chà xát tẩy rửa từ đầu tới chân, đến nửa đường Thanh Vũ đành xin: “Ta tự tắm...” “Không được!” Thu Nhi mở trừng hai mắt: “Ai chẳng biết công tử thường thích ngâm mình trong đục dưng mà ngủ gà ngủ gật, như thế sẽ chậm trễ canh giờ thì biết làm sao? Hơn nữa dọc đường đi công tử cả người đều dính phong trần chắc mệt mỏi, không ai giúp hảo hảo gột rửa thì làm sao được?”. Không ai có quyền, không ai có quyền... Lâu Thanh Vũ trong lòng buồn bực, nhưng không thể không thừa nhận Thu Nhi thật sự rất có tài, công phu gội đầu và kỳ cọ quả thực tốt hơn vô cùng kỹ thuật mát xa của thể giowiss trước. Thân thể Thanh Vũ hiện tại thực rất yếu, tuy rằng trải qua ba năm dốc lòng điều dưỡng và luyện tập khắc khổ, nhưng vẫn không chịu nổi một ngày đi đường dài mệt mỏi, quả nhiên trong đục dưng lại bắt đầu thấy buồn ngủ. Mò mẫm đi ra, chà xát thân người, thay y phục, chải đầu, mang giày. Lâu Thanh Vũ một lúc lâu sau lại mở mắt, ánh tà dương nơi xa vời phía chân trời, tới bữa tối rồi. (2) Lậu thất minh (Lưu Vũ Tích – , Trung Quốc)

Núi không tại cao, có tiên thì nổi danh;

Nước không tại sâu, có rồng thì hoá linh.

Đây là căn nhà quê mùa, chỉ nhờ đức ta mà thơm tho. (bản dịch của Nguyễn Hiến Lê) Đăng bởi: admin

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

Đi vào đại sảnh, bàn ăn đã dọn xong, Lâu Thanh Dương và Lâu Thanh Tường đứng hai bên, một người ngồi ngay ngắn ở trung gian chủ vị, thấy Thanh Vũ tiến vào, giơng mắt nhìn đến. Lâu Thanh Vũ thoáng chần động. Đó là một đôi mắt không cách nào có thể hình dung nổi, như đại dương sâu thăm thẳm, ngoài khơi xa gợn sóng li ti đánh trả về, trời nắng mưa to cũng chỉ có một con đường mà thôi.

”Hài nhi tham kiến phụ thân.” Lâu Thanh Vũ cung kính khom mình hành lễ. Lâu Cảnh Thiên im lặng một lát, chậm rãi nói: “Đứng lên đi.” Lâu Thanh Vũ đứng thẳng dậy, nhưng vẫn tiếp tục cúi đầu. Đây là một cách ứng xử, nhưng đồng thời cũng là biểu hiện của một nam hài 17 tuổi lần đầu tiên diện kiến phụ thân của mình. “Nghe nói con hôm nay đã gặp thái tử?” “Đúng vậy.” “Thái tử hình như rất thích con. Đây chắc là nhờ vài năm tu vi của con mà có được, học thức cũng đã tiến rất xa, nhi nhi không thể so sánh bằng với con được. Việc học của con chúng nó đều mang về cho ta xem qua, quả thật không tồi, có vài thơ từ đã bị nha đình trong phủ được sai mang đi cất giữ truyền lưu ra ngoài, hiện giờ cũng coi như có chút nhi danh.” Lâu Thanh Vũ trong lòng hơi khê động, mình bạch lí do thơ mình luyện lại bị nha đình mang truyền lưu ra ngoài là do ai sai khiến. “Hiện giờ con trở về phủ, nghiệp học của con lại càng phải gia tăng, không thể thả lỏng. Ta đã thỉnh vài vị lão sư, đều là các lão tiên sinh trong kinh thành, đức cao vọng trọng. Con còn yếu kém văn, một năm này phải gia tăng thời gian mà học, sang năm tham gia khoa cử, nếu có thể

trung bảg nhập sĩ, vậy chẳng phải Lâu Tướng ta và nhi tử đều là tú hoa chấm đầu.(1)“Dạ.” Lâu Thanh Vũ thuận theo đáp ứng.Lâu Cạnh Thiên vừa nói vừa đánh giá nhi tử của mình, thấy Thanh Vũ thái độ quy củ, tuy rằng đã phải sinh sống ở nông thôn, nhưng bản thân cũng đã thỉnh vài vị tiên sinh dạy bảo, cũng không phải không có giáo dục, lại thấy Thanh Vũ hiểu rõ mọi việc, cũng coi như vừa lòng.“Giờ đã trở về nhà, hãy cùng hai huynh trưởng làm quen, về phương diện học hành nếu không hiểu chỗ nào thì phải đi hỏi đại ca con. Được rồi, đều ngồi cả đi. Dùng bữa.”“Dạ.”Ba người cùng đáp lại, ở 2 bên bàn ngồi xuống, bắt đầu dùng bữa.Lâu Thanh Vũ trên đường lên kinh, Diêu Tiến Sinh đã giảng qua quy củ trong phủ cho hắn, lúc này tự mình niệm lại lần nữa, trong lòng không khỏi thầm than: ăn bữa cơm lại phiền toái đến như vậy, cũng không sợ tiêu hóa rối loạn.Bất quá Thanh Vũ ở Anh quốc khi dùng cơm cũng phải vô cùng chú ý lễ nghi, tuy rằng văn hóa bất đồng, nhưng cũng có nhiều chỗ giống nhau, cho nên cũng không thể nói rằng không có thói quen, bất quá là dao nĩa đổi thành chiếc đũa mà thôi. Chính là Lâu Cạnh Thiên làm cho người ta thấy áp lực. khác hoàn toàn nghĩa phụ của Thanh Vũ, làm cho hắn tạm thời không thể thích ứng nổi.Ăn không nói ngủ không nói, trong lúc nhất thời đại đường chỉ còn tiếng bát đũa va chạm cùng tiếng nhai nuốt nhỏ nhất.Lâu Thanh Vũ vốn nghĩ rằng đường đường Tế Tướng Gia thì bữa tối nhất định là thập phần phong phú, ai ngờ lại chỉ có bốn món ăn cùng 1 bát nước canh, tuy rằng có vẻ thiếu dinh dưỡng nhưng hương vị lại thập phần tinh xảo, dù vậy vẫn vượt quá dự liệu của hắn.Dùng xong bữa tối, nhóm nha hoàn bưng lên nước chè xanh, Lâu Cạnh Thiên tinh tế phẩm một ngụm, dường như lúc này mới nhớ tới, nói: ” Nha hoàn cùng gia đình của con trong viện tất cả đều là mới, lần này theo con trở về chỉ dẫn có một tiểu tư ở nông thôn, khi nào rồi thì kêu Diêu tổng quản dạy nó quy củ, đừng bởi vì là hầu hạ con của lão nhân, mà được sủng ái thành kiêu. Cần đến cái gì thì kêu Diêu tổng quản, nhà mình thì không cần phải khách khí.”“Dạ.” Lâu Thanh Vũ vẫn đang cố làm ra vẻ là kẻ ba phải mà phụ họa theo.Bữa tối vát vả cuối cũng xong, ba nhi tử đứng dậy hướng phụ thân cáo lui.“Thanh Tường lưu lại, các con đều lui ra đi.”“Vâng.”Lâu Thanh Vũ trước khi đi lo lắng quay đầu lại nhìn thoáng qua, ai ngờ lại trông thấy Lâu Thanh Tường đang kéo tay áo Lâu Tướng, trên mặt không một chút cái gì là e ngại, tựa hồ ẩn ẩn còn có ý làm nũng, hắn không khỏi trong lòng kinh ngạc.Xem ra “trên bàn tay thì năm ngón phải có ngón dài ngón ngắn”. Lâu Tướng uy nghiêm nghiêm túc, có thể dường ra song nhi Lâu Thanh Tường không sợ trời không sợ đất như vậy, chắc chắn cũng là do sủng nịch mà ra.Lâu Thanh Dương gặp Lâu Thanh Vũ vừa quay đầu nhìn lại, ra sau phòng mới nói: “Phụ thân sủng Nhị ca đệ nhất, nhị ca đệ hôm nay dù có lỗi, phụ thân cũng coi như thấy bỏ qua, không phạt nhị đệ.”Lâu Thanh Vũ kinh ngạc.Lâu Thanh Dương mỉm cười: “Ngày thường đệ cố tạo quan hệ tốt với Nhị ca, nếu chọc phải tai họa, nhị đệ khả có bản lĩnh bảo vệ đệ.”“Không phải còn có đại ca sao?”“Ta? Ta không phải song nhi.”“Phụ thân là...” Lâu Thanh Vũ có chút chần chờ. Chứng kiến những điều vừa rồi thì trong lòng đã tự nghi hoặc, tuy những năm gần đây nghe người ta nói nhiều về Lâu Tướng, nhưng không có ai đề cập qua giới tính của hắn, cho nên có chút không xác định.Lâu Thanh Dương cười nói: “Phụ thân là một song nhi, đệ nhìn không ra sao?”A...“Đúng là đã nhận ra, chỉ là cảm thấy bất khả tư nghị (khó tin).”Lâu Thanh Dương cười to: ” Đệ thường chỉ biết là phụ thân quyền cao chức trọng, tài trí hơn người, mười tám tuổi lợi dụng miệng lưỡi và binh lực mà đánh lui đại quân tam quốc, hai mươi tuổi phò trợ Hoàng Thượng sửa lại án xử sai, dẹp phản loạn đăng cơ làm hoàng đế, hai mươi bốn tuổi khơi thông sông Nam cứu hơn mười vạn dân chúng trước hạn hán. Lâu Tướng uy danh, thiên hạ đều biết, còn ai chú trọng xem giới tính phụ thân là gì chứ?”Lâu Thanh Vũ lúc này mới bừng tỉnh ngộ ra.(1) gổì thêu hoa!

(2) phép tắc Đăng bởi: admin

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

Nếu không phải quốc luật Đại Tề quy định, phạm song nhi làm quan phải được nam tử đề bạt, chỉ lấy chứ không gả, chỉ có thể là phu chứ không thể là phụ(ana: nghĩa là chỉ có thể nằm trên chứ ko thể nằm dưới ==), phạm là cùng nam tử thông *** thì huỷ bỏ quan tịch, phạm tội khi quân. Lâu Thanh Vũ nhin không được hoài nghi Nhị ca là được phụ thân trộm sinh ra. Bởi vì nhìn qua, thấy Lâu Tướng quả thật đối với Lâu Thanh Tường có chứa nhiều thiên vị, khác xa với đại ca.Thế giới này hết sức kỳ quái. Không chỉ Đại Tề, Lâu Thanh Vũ biết mấy quốc gia xung quanh đều có luật pháp như vậy, cấm song nhi và nữ nhi ra làm quan, bằng không sẽ nghiêm trị.Nói vậy cũng có nghĩa là song nhi cả về thân phận và địa vị đều thấp hơn nam tử, nếu không ra lệnh cấm, khó tránh khỏi có bại hoại triều cương, yêu đương vụng trộm kết bè kết

đăng linh tinh phát sinh. Hơn nữa, Lâu Thanh Vũ lấy kinh nghiệm của bản thân để xem xét, vô luận thể nào thì là nhân loại vẫn là động vật, dục vọng khó kìm chế, đây là bẩm sinh đã vậy, không có quan hệ tới trí tuệ và năng lực. Cho nên nếu nói thế giới này song nhi có thể ra làm quan, đã là tiến bộ vô cùng lớn. Trước đó Lâu Thanh Vũ tới nơi này đã đọc một ít sách sử, đó đã là một quá trình trải qua mấy trăm năm biến đổi mới có được thành quả. Nhưng dù vậy, trên thực tế, phần lớn song nhi tại triều đình thì địa vị và chức quan so với nam tử vẫn là kém khá xa, có thể thấy được Lâu Cảnh Thiên có thể có địa vị cùng thành tựu hôm nay, không biết trải qua Bao nhiêu gian khổ, trả giá không ít. Nghĩ đến đây, từ tận đáy lòng Lâu Thanh Vũ rất cực đối với Lâu Cảnh Thiên cảm giác khâm phục. Quả nhiên Lâu Cảnh Thiên không có thể nào trừng phạt Lâu Thanh Tường, bất quá là cấm chừa một tháng, chỉ là trừng phạt nhỏ. Ngày thứ hai trong phủ thỉnh vài vị tây tịch, Lâu Thanh Vũ được cấp thư phòng phía nam viện để học. Tất cả lại chỉ khiến Lâu Thanh Vũ càng thêm phiền muộn muốn đập phá. Hắn mười tám tuổi đã lấy học vị thạc sĩ, trực tiếp được vào không quân, bằng không với lễ thói: ăn nằm ‘tiểu táo’(1), nắm cơ sở tiếng Trung, nắm đó hắn mười tuổi đã sớm đi Anh quốc học. Nguyên do hắn là người tha hương ở ngoại quốc, đặc biệt hoài niệm văn hóa tổ quốc, cho nên bình thường cũng lưu ý sưu tập các thể loại linh tinh khác nhau của thi từ ca phú cùng tiểu thuyết cổ điển, nhưng học cổ văn theo hệ thống chính quy thì chưa bao giờ. Hơn nữa tạ

i Đại Tề, truyền thống văn hóa Trung Quốc cũng không hoàn toàn giống nhau, rất nhiều chữ Hán cùng từ ngữ chưa từng thấy qua, điều này ba năm qua học mới rút ra được. Mà cái gọi là ‘thuật văn’ này là một loại hình văn thể, văn pháp Trung Quốc cổ hủ cứng nhắc, để thi được ra làm quan là không phải dễ, quả thực là thập phần phức tạp, đối với một người dùng tiếng Anh sinh sống hơn mười năm mà nói, khó khăn không phải ít. Bất quá cũng may Lâu Thanh Vũ sống nhiều năm ở quân đội, có được chất quân nhân tính cách ương ngạnh, có nghị lực, tuy rằng những điều này thực buồn tẻ nhàm chán, nhưng vẫn kiên trì học, dù sao nếu hắn còn muốn ở chỗ này thời gian dài nữa thì dù ‘hỗn tạp’ đến đâu hắn vẫn phải tiếp tục, cho dù có không tình nguyện, cũng phải học vài thứ để phòng thân. Cứ như thế ở trong phủ buồn bức khổ học hơn một tháng, một hôm Lâu Thanh Vũ chợt nảy ra ý kiến muốn mang theo Thu nhi đi ra ngoài đi dạo chơi, ngắm nhìn phố xá cổ đại, không dễ gì gặp cơ hội như thế này, không có lí gì lại không thử qua. Cổ đại đó tuy rằng mới lạ, thú vị lại cực lớn nhưng so ra vẫn kém thế giới trước. Vì ở nơi này một quán bar cũng không có, thứ hai là không có câu lạc bộ tập thể hình, thứ ba không các rạp chiếu phim vân vân và vân vân... Bất quá Lâu Thanh Vũ chỉ là đi ra ngoài xem có gì mới mẻ, kiến thức thì kiến thức, thực không hứng thú nổi. Vốn tưởng rằng kinh thành so với cuộc sống ở trấn nhỏ của hắn phần vinh hơn một chút, náo nhiệt một ít, không ngờ lại chẳng có gì đặc biệt hấp dẫn hơn, nhưng tin tức về thái tử hiện thời đã mời hắn tiến cung đã truyền đi khắp nơi, Lâu Thanh Vũ vẫn thấy hưng phấn hơn một chút. Hoàng cung, không nga, là đông cung. Hắn bây giờ không có tư cách cũng như không có cơ hội gì tiến Cung, nhưng thái tử ở đông cung cũng không thể khinh thường, không biết bộ dáng như thế nào? So với Lâu Tường Phủ đẹp đẽ uyển bác thanh nhã hơn sao, cũng không biết sẽ có cái gì mới lạ. Tuy rằng Lâu Thanh Vũ không nghĩ sẽ thân cận thái tử quá, cũng không muốn cố gắng tranh đoạt quyền lợi hay chính trị trung tâm quốc gia này, nhưng nếu bị triệu kiến, không thể không đi. Lâu Thanh Vũ chỉ đơn giản là ôm Lưu bà bà tham quan(ana: Lưu mỗ mỗ là nhân vật trong tác phẩm nổi tiếng) đại quan viên lộng lẫy với tâm tình vui sướng khẩn trương. Truyền triệu tới là tiểu thị giam bên cạnh thái tử. Thế giới này còn có một điều làm cho Lâu Thanh Vũ thấy đây ưu điểm khiến hắn thập phần thích thú là: không có thái giám.

Phàm vào cung đều là nữ nhân cùng song nhi, song nhi này trước khi vào cung đều uống một loại bí dược, chịu sự dạy dỗ đặc biệt ở trong cung, chỉ có ảnh hưởng đến tính năng sinh hạ hài nhi, sẽ chỉ có thể như nữ tử chứ không thể sinh hoạt vợ chồng bình thường với nữ nhân, bởi vì nghe nói song nhi nếu nam tính thì không dậy nổi, sẽ ảnh hưởng đến năng lực sinh dục. Thế giới to lớn, quả nhiên không thiếu cái lạ! Trí tuệ của nhân loại cũng là vô cùng! Chính là do Lâu Thanh Vũ đang nghe về quy củ trong hậu điện nên đó là phản ứng đầu tiên. Tiểu thị giam này môi hồng răng trắng, Lâu Thanh Vũ nhìn không có chút ngạc nhiên, loại này vừa giống nam vừa giống nữ, cả nam nữ đều thích hợp là song tính nhân, nếu là vừa thức dậy thì sẽ không biết ai vào ai. Lâu Thanh Vũ ở trong đầu thoáng có chút ác cảm, dù sao hắn cũng là một nam nhân bình thường, phải nhớ hắn đang mười bảy tuổi đúng vào tuổi yêu đương, có vài ý tưởng cũng không kỳ quái. Đời trước tuy rằng đã gặp qua vô số người, nhưng đời này còn sống chưa khai huân, hắn cũng không phải là hòa thượng, cũng không thể vẫn canh suông cải trắng. Vào đông cung, tiểu thị giam dẫn đi hậu viên, thái tử đứng trước một con ngựa cao to trắng tuyết, thấy Lâu Thanh Vũ liền hướng hắn vẫy tay, nói: “Người tới vừa đúng lúc, con ngựa tốt này là từ Bắc Uyển do quốc sử của Bắc Uyển Quốc đưa tới cho bổn cung, người coi xem thế nào?” “Hảo tuấn mã.” Lâu Thanh Vũ nhân tình sáng lên. Thái tử thấy thần sắc hắn, cười nói:

“Vốn gọi người đến để tâm sự cùng bốn cung, ai ngờ quốc sử Bắc Uyển lại đến tặng con ngựa này, bốn cung thật có chút nóng lòng muốn thử. Chỉ không biết người...”Lâu Thanh Vũ nói: “Thanh Vũ cũng biết chút cưỡi ngựa, thái tử điện hạ nếu không chê, Thanh Vũ có thể bồi thái tử điện hạ kỵ mã yếm phong.(6)”“Yếm phong? Ha ha ha, Thanh Vũ nói chuyện quả thật thú vị.”Thái tử hưng trí ngẩng cao đầu, ngoắc tay phân phó, gọi người đi lấy mã từ chuồng, đem tọa kỵ khiên (7) lại đây.“Bốn cung trong kinh thành có chút danh tiếng là cưỡi con ngựa giỏi. Người cưỡi ngựa này có thể sánh với lương câu Đại Uyển, sao lại cưỡi ngựa xấu?”“Đây là vật quốc sử Bắc Uyển kính hiến thái tử, tiểu nhân không dám vượt quyền.”Lâu Thanh Vũ không nghĩ tới thái tử lại đem cả con ngựa tốt đến thế tặng cho hắn cưỡi, sợ hãi vội vàng chối từ.“Không ngại. Ta cho phép rồi. Chỉ con ngựa này mới có thể sánh được, chỉ bằng chúng ta thử tỷ thí, không biết cùng Tật Phong của ta thì như thế nào.”Lâu Thanh Vũ lại một phen khước từ, nhưng thấy thái tử thái độ hòa nhã, lời nói khẩn thiết, liền không hề từ chối, thoải mái nói: “Như vậy, Thanh Vũ liền không khách khí.”Nói xong qua đi vỗ vỗ lưng ngựa, nhảy mà lên dẫn đầu.Già La Chân Minh không để bụng Lâu Thanh Vũ thất lễ, sải bước đi tới nhảy lên ngựa, cười nói: “Ngay hôm nay chứng kiến kiến thức và bản lĩnh Thanh Vũ, không biết là có như tài hoa xuất chúng của người không.”Hắn con cháu dòng giống trong kinh thành đều biết kỵ mã, thái tử nghĩ Lâu Thanh Vũ là nhi tử ở Lâu Tướng, cưỡi ngựa chắc chắn là không tồi, căn bản không nghĩ hắn mới từ nông thôn đến vẫn là một tiểu tử mao đầu.Lâu Thanh Vũ thấy bản thân khó có thể gặp được người vừa tiêu sái vừa ân cần như thế, nhất thời cũng đã quên hẳn là thái tử điện hạ tôn quý, hào khí nói: “Vây tỷ thí đi.”“Được!”Hai người giương roi ngựa lên, hướng núi phía sau hoàng thành mà chạy.Lâu Thanh Vũ lúc đầu không biết đường đi, vẫn đi phía sau thái tử, sau lại chạy ra ngoại thành phạm vi khu vực săn bắn, liền dần dần buông chân, gia tăng tốc độ lên.Thái tử cũng hăng hái, cùng Lâu Thanh Vũ có ý định tỷ thí. Hai người đều khó có thể ngồi yên trên lưng ngựa nữa, dâng trào cảm xúc sớm đã đứng hẳn lên, bỏ các cảm vệ khác xa phía sau.(1) Tiểu tảo: tiêu chuẩn ăn tập thể cao nhất, phân biệt với trung tảo và đại tảo(2) Bất sương: không có khả năng tiết dục(3) Không có gì là không thể, nhiều điều kì lạ(4) Ái tình(5) Ý nói vẫn không sắc ko dục (coi vẫn trắng trong đi, hắc hắc)(6) Thanh Vũ muốn ôm thái tử từ phía sau để giữ cương ngựa cho thái tử a(7) Yên ngựa (vật để ngồi lên ngựa)(8) gió táp Đấng bởi: admin

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

Phượng Minh cốc là khu vực săn bắn bên ngoài kinh thành của hoàng gia, ở hoàng thành phía nam, khoái mã bất quá cũng chỉ hai mươi dặm đường, trong chốc lát bản lĩnh đã bày ra hết.Lâu Thanh Vũ cùng Già La Chân Minh vừa tiến vào trong cốc, liền có một đôi kỵ binh từ phía sau đuổi đến, hô lớn: “Người nào tự tiện xông vào khu vực săn bắn hoàng gia?”Hai người không hẹn mà cùng dừng ngựa. Già La Chân Minh ánh mắt nhú lại, không thèm quay đầu: “Lớn mật! Người nào dám vô lễ với bản cung?”Tướng lĩnh dẫn đầu nhận ra phục trang cùng dung mạo của hoàng tử, lắp bắp kinh hãi, vội vàng xoay người xuống ngựa, dẫn bọn thị vệ quỳ xuống: “Vũ đốc hộ vệ Trần Cảnh tham kiến thái tử điện hạ.”Già La Chân Minh nhìn người được cử tới, nhẹ nhàng a một tiếng, cau mày nói: “Trần hộ vệ, người sao lại ở chỗ này?” Tiếp theo nghĩ tới điều gì, sắc mặt nhất trầm: “Viêm Dạ ở đây!”Trần Cảnh thoáng chút cứng đờ, không dám đáp lời.“Bốn cung hỏi người, nói!”Trần Cảnh không thể giấu diếm, chột dạ thấp giọng nói: “Nhị điện hạ đang ở trong cốc săn bắn.”“Cái gì?”Già La Chân Minh cả giận: “Hắn nhận lệnh dẫn tam quân xuất chinh, hồi tấu đại quân đang trên đường về, ngày mai mới có thể hồi kinh, làm sao giờ phút này lại ở khu vực này săn bắn!”Trần Cảnh không dám trả lời. Kỳ thật Nhị điện hạ dẫn quân chiến thắng trở về, một đường thần tốc hành quân, hôm qua đã cách kinh ngoại ba trăm dặm. Chỉ là Nhị hoàng tử nói: “Dù sao tấu chương trước đó đã viết ngày mai mới về, đã vậy về sớm làm gì. Thà rằng để cho đại quân nghỉ ngơi ở đây một ngày một đêm, trì hoãn đến ngày mai mới trở về kinh.” Sau đó chính bản thân mang theo một đội thân vệ chậm rãi đến Phượng Minh cốc săn bắn.Già La Chân Minh sắc mặt trầm ngưng.Nhị đệ thật sự là càng ngày càng lớn mật, đối với việc phụ hoàng ban chỉ khiến hắn chỉ được mang ít binh lính về kinh là không tránh khỏi bất mãn, thế nhưng tự tiện kéo dài ngày về, còn nhàn rỗi đến nơi đây săn thú? Chẳng phải có ý khiến cho phụ hoàng khó xử.Nhị điện hạ ở đâu?” Già La Chân Minh âm thanh trầm thấp hỏi.“Bẩm thái tử điện hạ, Nhị điện hạ truy đuổi một con cáo, đã vào sâu sơn lâm, chúng ta chờ Nhị điện hạ, sợ người đã lạc đường, vẫn đang tìm người.”Lâu Thanh Vũ ở bên nhận thấy sắc mặt thái tử không vui, trong lòng biết việc này dường như rất nghiêm trọng.Đương kim hoàng đế Thiên Hi Dục có hai hoàng tử, ba vị song nhi cùng một nữ nhân. Ba vị hoàng song tử tuy đều là con vua nhưng vì pháp lệnh Đại Tề quốc nên cùng nữ nhân giống

nhau, không có quyền kế thừa, vì vậy hai vị đã sớm bị gả đi, một vị bởi vì mẫu thân thân phận cao quý, được phong tước thân vương rồi được ban đất, không có chiếu chỉ không được vào kinh. Duy nhất Đức Hình công chúa tuổi còn quá nhỏ, chưa thể lập gia đình, là hòn ngọc quý trên tay hoàng thượng. Mà nhị vị hoàng tử, một là thái tử Già La Chân Minh, còn có một vị nữa là Nhị hoàng tử Già La Viêm Dạ. Già La Viêm Dạ ở Đại Tề quốc thanh danh hiển hách, mười bốn tuổi thuận lợi dẫn binh ra trận, đánh cho Tiêu Quốc mười vạn binh mã đại bại thảm hại. Sau đó lại, nhiều lần xuất chinh, chỉ huy toàn bộ biên phòng, lập hạ chiến công nhiều vô kể, hiện giờ nắm giữ một nửa quân lực Đại Tề, trong quân đội uy tín không ai thay thế được. Chắc chắn do Hoàng Thượng thấy hấn tuổi càng lớn càng mạnh, quân quyền nắm càng nhiều, dần dần sinh tâm phòng bị, cho nên lần này khải hoàn quay về, Hoàng Thượng ban chỉ khiến cho hấn chỉ được mang ít quân quay về k

inh, vì lí do đó mà binh lính hấn mang về không thể vượt quá ba nghìn người. Già La Chân Minh nghe Viêm Dạ để ba mươi quân ở gần ngoại ô kinh kì, lại vào khu vực săn bắn cũng không thẳng hồi cung, đây là chuyện lớn, tức giận đến sắc mặt cũng thay đổi, lúc này cũng ngoảnh đầu lại nhìn không hơn gì Lâu Thanh Vũ, đối Trần hộ vệ nói: “Người lập tức đi tìm, tìm được Nhị điện hạ thì nói Bổng cung ở đây, để cho hấn cấp tốc tới gặp ta.” Lại nhớ đến tính tình Già La Viêm Dạ, nghe được tin mình ở nơi này, nói không chừng dẫn người chạy trốn xa hơn, sửa lời nói: “Bổng cung cùng người đi tìm.” Nói xong liền quất ngựa, chạy lên phía trước. Lâu Thanh Vũ ở phía sau buồn rầu. Sau khi hấn vào kinh vẫn yên ở nhà rèn luyện, tuy rằng vẫn chưa từng quên cách cưỡi ngựa, nhưng đã lâu không dùng kỹ mã, một hồi chạy lâu như vậy, trên người nhất thời không chịu nổi. Thân thể này bên trong quả thực rất yếu, lúc này đã có chút khí hư, cánh tay cũng bởi vì nắm cương lâu mà hơi cứng ngắc, hai chân càng không cần phải nói, nếu bảo hấn đi theo những người kia chạy vào rừng một vòng, chỉ sợ lúc sau không thể cưỡi ngựa trở lại kinh thành. Lâu Thanh Vũ nghĩ như vậy, liền không đi theo bọn họ, buông lỏng dây cương, ở phía sau đi bộ. Hấn vốn không phải người nơi này, trong đầu cũng không phải cứ phép tắc cấp bậc lễ nghĩa, thấy Già La Chân Minh không để ý đến mình, đơn giản vẫn chỉ một người ở trong sơn cốc đi đi lại lại. Trên đường còn gặp thân vệ phủ thái tử đuổi theo, nói cho bọn họ biết phương hướng thái tử đi, thuận tiện chuyển lời mình chờ ở cửa cốc. Trong rừng có con sông nhỏ, Lâu Thanh Vũ dọc theo bờ sông chậm tông mà cưỡi. Nước sông trong suốt sóng gợn nhẹ nhàng, chim hót hương hoa giữa núi rừng, thanh tĩnh tuyệt đẹp. Lâu Thanh Vũ nhớ tới chính mình thẩm thoát tới nơi này cũng đã hơn ba năm, lúc tai nạn máy bay, bản thân nhẽ ra đã phải chết, lại không biết Đồng hiện tại ra sao? Nói vậy cũng là dữ nhiều lành ít đi. Trước khi máy bay cất cánh tự mình kiểm tra, không có bất cứ vấn đề gì. Hấn đã từng điều khiển máy bay tư nhân rất nhiều lần, nếu không phải có kẻ động tay động chân, như thế nào đột nhiên máy móc không thể điều khiển, rơi vào tình cảnh máy bay nát người vong? Đồng, xin lỗi, ta không bảo vệ được người. Lâu Thanh Vũ âm thầm. Vừa may lúc đó vẫn ôm một tia hi vọng, linh hồn của mình nếu có thể xuyên qua thời không để đến thế giới này, cái tên thông minh quái gở như Đồng không chừng vận khí cũng tốt a. Duệ, một ngày nào đó ta muốn tự chế tạo một chiếc máy bay, vứt bỏ hết thảy, làm cho tất cả mọi người tìm không thấy ta! Ha ha! sau khi rời tập đoàn Phó Thị, người định làm gì? đi học họa, nếu không thì đi học nấu ăn. Ha ha, người cảm thấy cái nào tốt? ... Đồng, ta nhớ rõ hình như người bị bệnh mù màu... Hồn đản! Người lại tạt nước lạnh vậy sao! ... Thực xin lỗi, để ta giải thích! Để biểu lộ sự hối cải, món ăn đầu tiên do người làm ra thì nhất định ta sẽ là người thưởng thức đầu tiên a! ha ha, còn hơn cả như vậy! Ừm, chúng ta ước định rồi a! Duệ, đến lúc đó người đừng đổi ý! Tuyệt đối không đổi ý! Nhưng mà... Người không cần cười nham hiểm như vậy a... Đồng, người hiện giờ đang tự do tự tại tung bay không? Lâu Thanh Vũ nhìn lên bầu trời xanh lam, mây trắng như được tẩy sạch, phi ưng! Bay liệng, trong lòng vì người bạn tri kỉ duy nhất trong đời mà cầu nguyện. A? Ưng? Liệp ưng? (chim ưng săn mồi của thợ săn) Lâu Thanh Vũ hoàn hồn, bỗng nhiên một đoàn hỏa hồng chạy loạn qua trước mặt. Bắc uyển mã kinh sợ nhất hai chân lên, ngửa đầu hí vang, Lâu Thanh Vũ vội vàng ghì cương ngựa, một mũi tên lao vút qua rạch ngang khoảng không lao tới. Đăng bởi: admin

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

Đội Lâu Thanh Vũ thấy rõ mũi tên bay đến, đã không kịp. Thân thể này tốc độ phản ứng thật quá không bằng thân thể trước kia, Lâu Thanh Vũ trong tình thế hiểm nghèo chỉ có thể ngửa người nghiêng về phía sau, chỉ nghe ‘phập’ một tiếng, một mũi tên nhọn đã cắm vào cánh tay phải. Lâu Thanh Vũ kêu lên một

tiếng đau đớn, từ trên lưng ngựa ngã xuống. Mẹ nó! Đau quá! Lâu Thanh Vũ một trận mắt mờ choáng váng, trong lòng mắng một tiếng, lập tức xoay người chống gối dậy. Mơ hồ thấy một người cưỡi ngựa, tiếng vó ngựa trầm thấp nhanh chóng từ sâu trong cánh rừng truyền tới gần, Lâu Thanh Vũ tay trái theo bản năng vươn tới thắt lưng sờ soạng, nhưng trống rỗng. Hắn từ lâu đã rời khỏi căn cứ không quân, súng ống khí giới hiện đại của đặc chủng không quân cũng chỉ ở lại trong ký ức, thân lại gánh vác vai tam tử gia Lâu tướng thì làm sao có thể, trên người làm sao tồn tại khí giới. Lâu Thanh Vũ cười khổ, tay trái âm thầm mò lấy chủy thủ giấu ở mắt cá chân, hắn trên đường tiến kinh vì phòng trừ những việc ngoài ý muốn mà mua, không thể nói sắc bén, nhưng phòng thân còn có thể, ngoài ra không có vật gì khác. Bóng đen to lớn trong nháy mắt đã bao phủ hết thấy, Lâu Thanh Vũ kinh ngạc nhìn con quái vật lớn trước mắt, cũng bị tốc độ của nó làm cho khiếp sợ. Ngẩng đầu, một người cao cao tại thượng nhìn xuống hắn. Ánh mặt trời chiếu rọi lên khôi giáp (nón giáp sắt) màu hoàng kim phản xạ ánh sáng chói mắt, mắt Lâu Thanh Vũ cơ hồ không mở ra được, chỉ cảm thấy ánh mắt sắc bén như lưỡi dao đang gắt gao chạm chú trên mặt hắn. “Người là ai?” Thanh âm lạnh lùng, cao ngạo lạnh lùng, mang theo sự tôn quý vốn có cùng khinh thường. Lâu Thanh Vũ nheo mắt lại, vẫn duy trì tư thế nửa quỳ thuận lợi nhất. Hắn đại khái đã biết thân phận người kia, hai mắt dần dần thích ứng phản quang, mơ hồ thấy người trước mặt có khuôn mặt mang dáng vẻ kiêu căng lãnh liệt, giống như thần tiên hạ phàm nhân gian, cao không thể với tới, không ai bì nổi, bá đạo mà thoải mái biểu hiện sức mạnh bản thân. Nếu như nói Già La Chân Minh giống ánh mặt trời ấm áp sau giờ ngọ, cả người tỏa ra ánh sáng ôn nhu sáng ngời, trước mắt người này chính là đêm giữa sa mạc tối tăm nhất, rét lạnh lạnh thấu xương, tối tăm vô tận. Cự mã cao to hơn so với bình thường toát ra hơi thở nóng rực, ở trước mặt hắn không kiên nhẫn gầm nhẹ hí lên, chủ nhân của nó dường như cũng có chút không kiên nhẫn. “Người là ai?” Thanh âm lúc này còn lạnh hơn hồi nãy tám độ. Lâu Thanh Vũ thu hồi chủy thủ: “Thảo dân Lâu Thanh Vũ, kiến quá Nhị hoàng tử điện hạ.” Người kia không trả lời. Lâu Thanh Vũ cắn răng kiên trì quỳ, trên cánh tay phải mũi tên vũ vẫn đang cắm vào, máu theo cánh tay chảy lên mặt đất. “Thanh Vũ!” Chớp mắt nghe được tiếng gọi, Lâu Thanh Vũ theo trong lòng cảm kích Già La Chân Minh đã đến đúng lúc. Tuy rằng có lẽ chỉ mới thời gian một chén trà, nhưng đã để hắn tư thế yếu kém quỳ trên mặt đất, cả người chật vật, trên cánh tay còn chảy máu, tinh thần bị sỉ nhục lại càng tăng thêm đau đớn thân thể. “Viêm Dạ, người làm cái gì vậy!?” Già La Chân Minh thấy trên cánh tay Lâu Thanh Vũ phải cắm tên, lấy làm kinh hãi, dấu ấn của Già La Viêm Dạ trên đó có thể thấy được rõ ràng, lập tức nhảy xuống lưng ngựa đem Lâu Thanh Vũ nâng dậy, “Vì sao lại bắn thương hắn?” Già La Viêm Dạ thu hồi cung trong tay: “Chính hắn đụng vào tên của ta trước, ta còn biện pháp nào.” “Nói xằng!” Già La Chân Minh cả giận nói: “Có người lại đưa chính bản thân hướng mũi tên đang lao tới sao? Tiễn pháp của người lại rất cao thâm, làm sao có thể bắt cần. Rốt cuộc sao lại thế này?!” “Thái tử điện hạ không cần xử oan cho ta.” Già La Viêm Dạ vẫn đang an tọa trên lưng ngựa, nhếch nhếch mi, lãnh đạm nói: “Hắn để hồng hồ của ta chạy thoát, ta còn không cùng hắn tính sổ, thái tử điện hạ lại còn đảo ngược sự tình không bỏ qua. Thế nào, hắn là tân sủng thái tử điện hạ mới nạp sao?” “Đừng nói bậy!” Già La Chân Minh kích động, đưa tay đỡ lấy cánh tay nặng nề của Lâu Thanh Vũ. Lâu Thanh Vũ nhoeo miệng, lại cười khổ. Hắn đây bên ngoài còn đang chảy máu, đợi hai người huynh đệ kia tiếp tục tranh cãi, chỉ sợ cánh tay này của mình phải phế đi. Lập tức nhàn nhạt nói: “Thái tử điện hạ, Thanh Vũ tin tưởng Nhị hoàng tử điện hạ quả thật không phải cố ý, vừa rồi một con hồng hồ từ trong rừng chạy ra, mã của Thanh Vũ bị kinh sợ, nhất thời bất tài không cách nào điều khiển được, lúc này mới bị tiên của Nhị hoàng tử điện hạ bắn lầm.” Già La Viêm Dạ nhìn nhìn hắn, với Già La Chân Minh ngắc càm lên: “Thái tử điện hạ nghe rõ rồi chứ?” Già La Chân Minh mặt trầm như nước. Trần Cánh chờ hộ vệ sợ tới mức không dám thở mạnh cũng không dám bước ra. “Thái tử điện hạ, nếu hiểu lầm giải thích rõ rồi, có thể cho Thanh Vũ băng bó một chút?” Già La Chân Minh lúc này mới kịp phản ứng, nhìn Lâu Thanh Vũ sắc mặt tái nhợt, trên trán thấm ra mồ hôi lạnh, bên môi vẫn lộ một tia ý cười thanh nhã, đôi mắt trong suốt dưới ánh mặt trời vẫn như cũ chói lợi rực rỡ. “Hộ vệ đại nhân, phiền ngài cho mượn đao dùng một lát.” Lâu Thanh Vũ hướng Trần Cánh tiếp nhận đao từ tay kia, tay trái giơ lên, đem tiền vũ chém đứt, từ trong lòng lấy ra khăn tay, đơn giản cố định theo phương pháp ba góc, đem cánh tay cố định lại. Mũi tên vẫn nằm lại trong thịt, phỏng chừng bắn sâu tới tận xương cốt, hơi chút động liền đau đến kịch liệt. Già La Chân Minh nói: “Ta đây sẽ đưa người trở về thành, phái ngự y trị liệu cho người.” Già La Viêm Dạ cười nhạo một tiếng: “Chờ trở về thành, cánh tay hắn cũng nên phế đi.” Già La Chân Minh trợn mắt nhìn. Già La Viêm Dạ quét mắt nhìn hắn một cái, đột nhiên phóng ngựa tiến lên, xoay người đem Lâu Thanh Vũ lên lưng ngựa. “Để nhận lỗi, thần đệ sẽ dẫn hắn về quân trường chữa trị.” Nói xong liền quất ngựa, liệt mã móng chân đồ rực cao to hơn nhiều so với tuần mã bình thường lập tức bốn vó vung lên, nhanh chóng chạy đi. Già La Chân Minh lắp bắp kinh hãi, vội vàng sai bước cưỡi ngựa đuổi theo. Thế nhưng Sư Tử Thông của Già La Viêm Dạ là phi

long mã khó gặp trên đời, theo truyền thuyết kể lại là hậu duệ của thần long trên trời cùng thần mã trên mặt đất gặp hợp, trăm năm khó gặp, cho dù là Tật Phong của Già La Chân Minh cũng khó có thể đuổi theo. Lâu Thanh Vũ bị Già La Viêm Dạ gắt gao ôm trên yên ngựa, cánh tay phải xóc nảy đau nhức từng hồi từng hồi. Miễn cưỡng ngẩng đầu trong gió, vấp phải ánh mắt dò xét của Già La Viêm Dạ, t

âm trạng căng thẳng. Người này, là một thanh kiếm không vỏ! Đăng bởi: admin

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

Nơi đóng quân của Già La Viêm Dạ cách hai dặm bên ngoài Phượng Danh cốc, với tốc độ của Sư Tử Thông (ngựa trắng xám), không đến thời gian một chén trà đã đến. Dừng lại trước đại trưởng của mình, Già La Viêm Dạ ôm Lâu Thanh Vũ xuống ngựa, phân phó người: “Đi gọi Trầm quân y lại đây.” “Thả ta xuống.” Lâu Thanh Vũ giãy giụa. Già La Viêm Dạ liếc hắt một cái, nhẹ buông tay, đặt hắt lên mặt đất, nhìn hắt loạng choạng chập vấp đứng vững, tay nắm chặt chỗ bị thương, sắc mặt trầm tĩnh, chỉ là có chút tái nhợt. Tiểu tử này thật gan dạ. Già La Viêm Dạ trong lòng nghĩ, sải bước đi vào đại trưởng. Lâu Thanh Vũ đi theo ở phía sau. Một trận xóc nảy vừa rồi, cảm giác mũi tên trên cánh tay dường như đã đâm sâu hơn, Lâu Thanh Vũ hoài nghi có phải xương cốt mình đã nứt ra không. Hắt tin Già La Viêm Dạ một mũi tên này đúng là vô tình, nhưng nếu không phải hắt phản ứng nhanh, lúc này rất có khả năng mình đã trở thành một cái thi thể. Quân y rất nhanh đã tới, trông thấy ngoài đại trưởng trên mặt đất có vết máu, hoảng sợ, vội vàng đi vào trong trướng, thấy Nhị hoàng tử bình yên vô sự đang ngồi ở chủ tọa, bên cạnh có một thiếu niên tuổi trẻ, quần áo màu lam nhạt trên còn loang lổ máu tươi, cánh tay bị cầm một đầu tên. “Chữa trị cho hắt.” “Vâng.” Trầm Tú Thanh tiến lên xem xét thương thế của Lâu Thanh Vũ, cau mày nói: “Mũi tên quá sâu, bị mắc ngược, cần cắt thịt ra chút mới được.” Nói xong giương mắt nhìn nhìn Lâu Thanh Vũ. Lâu Thanh Vũ sớm nghĩ đến, cho nên cũng không quá giật mình, gật gật đầu: “Phiền quân y.” Trầm Tú Thanh thấy hắt tuổi không lớn lắm, một bộ dáng mỏng manh, lại đối với thương thế nghiêm trọng như thế thần nhiên nói tới, không khỏi thâm tán thưởng: “Nhị điện hạ, ta trở về lấy một vài đồ cần cho việc chữa trị sẽ quay trở lại trị liệu cho vị công tử này.” “Đi đi.” Trầm Tú Thanh vội vàng đi vào lại vội vàng rời đi. Già La Viêm Dạ nhìn Lâu Thanh Vũ, nói: “Người là ai?” “Thảo dân Lâu Thanh Vũ.” “Tên của người nói rồi. Ta hỏi người rốt cuộc là ai?” Ánh mắt Già La Viêm Dạ rất giống Già La Chân Minh, nhưng mà vô cùng sắc bén, sự sắc xảo lộ rõ, giống như hàm chứa đao nhỏ. Lâu Thanh Vũ suy nghĩ một chút nói: “Lâu Tướng chính là gia phụ. Lâu Thanh Dương, Lâu Thanh Tường là nhị vị huynh trưởng của ta.” “À? Nguyên lai là tam công tử Lâu phủ.” Già La Viêm Dạ đánh giá hắt từ đầu đến chân, câu dẫn khéo môi cười cười: “Khó trách.” “Khó trách. Khó trách cái gì? Lâu Thanh Vũ đang cố gắng nắm bắt ý tứ hắt, Trầm quân y đã mang theo hòm thuốc tiến vào, Già La Chân Minh như một trận gió chạy tới. Tuy so ra không bằng với việc Quan Vũ cạo xương khỉ độc, nói nói cười cười, nhưng Lâu Thanh Vũ cắt thịt lấy tiền, thần thái vẫn tự nhiên. Mũi tên ném tới mặt đất, Lâu Thanh Vũ liếc mắt một cái. Đủ sắc bén. Hoàn hảo không có rỉ sắt. Được thượng hạng, vết thương đã được băng bó cẩn thận, Lâu Thanh Vũ cảm giác một chút uể oải. Già La Chân Minh nhìn ra, nói: “Ta đưa người trở về.” Đây là lần thứ hai hắt trước mặt Lâu Thanh Vũ tự xưng là ‘ta’. Già La Viêm Dạ thần nhiên liếc mắt hắt một cái: “Hắt bị thương nặng như vậy, hôm nay không nên quay về, ở chỗ của ta một đêm, ngày mai theo đại quân Vũ Vệ ta cùng trở về.” Già La Chân Minh cự tuyệt: “Không được.” “Vậy thì tốt, người để cho hắt cưỡi ngựa cùng người đi được thôi, nếu miệng vết thương nứt ra thì thần đệ cũng không giúp được.” “Là ai làm cho hắt thành cái dạng này?!” Già La Chân Minh giận. Già La Viêm Dạ không cho là đúng: “Tuy rằng nguy cơ tại khu vực săn bắn so với chiến trường không đáng để nhắc tới, nhưng thái tử điện hạ cũng không nên để hắt lưu lạc đơn độc mà không có một hộ vệ. Lâu công tử thân là tam công tử Lâu phủ, nếu xảy ra chuyện gì, thái tử điện hạ cũng không lòng giao phó.” Già La Chân Minh yên lặng. Nghe những lời hắt vừa nói, mình quả thật cũng có một phần trách nhiệm. Lâu Thanh Vũ không muốn làm cho hai người bọn họ vì mình mà lại bắt đầu tranh chấp, đúng lúc ngắt lời nói: “Thái tử điện hạ, Thanh Vũ chỉ sợ đêm nay thật sự không thể quay trở lại kinh thành. Nhị điện hạ nếu nói ngày mai đưa ta trở về, nói vậy chắc hẳn đã sắp xếp thỏa đáng.” “Thái tử điện hạ đã nghe thấy chưa?” Già La Chân Minh nhún mi không nói, bình tĩnh nhìn Lâu Thanh Vũ, đối với Già La Viêm Dạ nói: “Người ngày mai đem Thanh Vũ đưa về Lâu Tướng Phủ cho tốt, không được lại làm hắt thụ thương dù một chút.” Già La Viêm Dạ nhẹ nhàng cười, không nhanh không chậm nói: “Xin tuân theo lệnh thái tử điện hạ.” Lâu Thanh Vũ toát mồ hôi! Giữa hai

hai huynh đệ này còn nồng đậm mùi vị khói thuốc súng, ngay cả người mới đến như hắn cũng thấy được rõ ràng, khó trách Trần hộ vệ cùng Trầm quân y lại nhanh chóng né ra ngoài, nguyên lai là không muốn làm vật hi sinh.Đều nói hoàng gia không có thân tình. Hiện tại Hi Đế có hai vị hoàng tử, tương lai một trong hai người sẽ làm hoàng đế. Hiện tại thái tử là Già La Chân Minh, Già La Viêm Dạ tay cầm binh quyền vốn đã nhận phải sự kiêng kỵ, vì sao còn không hành sự cẩn thận, lại muốn cùng thái tử đối nghịch rõ ràng như vậy?Lâu Thanh Vũ nghĩ không hiểu, liền không suy nghĩ thêm nữa. Hắn sau giờ Ngọ tới phủ thái tử, một đường chạy tới nơi này, lại giằng co như vậy nửa ngày, sắc trời đã chạng vạng. Già La Chân Minh mang theo hộ vệ trở về kinh thành, Lâu phủ bên hắn chắc cũng đã được phái người đi nói rõ sự tình. Lâu Thanh Vũ hiện tại vừa bị thương lại đau, vừa mệt vừa đói, đơn độc lưu lại trong doanh trại đóng quân của Già La Viêm Dạ.“Không biết Nhị điện hạ an bài Thanh Vũ như thế nào?”Già La Viêm Dạ nhìn nhìn hắn, nói: “Người nghỉ ngơi ngay tại đại trưởng của ta một đêm đi.”Lâu Thanh Vũ ngẩn người, cảm giác không ổn.Già La Viêm Dạ nói: “Ta đây trưởng doanh không nhiều, người là nhi tử Lâu Tướng, cho người ngủ ở chỗ nào cũng không thích hợp, liền ngủ tại chỗ này của ta đi. Hơn nữa, bản thương người, ta cũng thực áy náy.”Lâu Thanh Vũ thấy trong lời hắn nói cũng không nghe ra ý tứ áy náy gì, hơn nữa nhìn ánh mắt Già La Viêm Dạ xem hắn, mờ hồ làm cho hắn có chút bất an. Tựa như một địch nhân đang đánh giá thực lực đối phương, lại giống một thợ săn suy nghĩ trọng lượng con mồi. Tóm lại không thoải mái lắm.“Đa tạ Nhị điện hạ.”“Ta đi tuần doanh, người nghỉ ngơi đi.”Già La Viêm Dạ vén đại trưởng lên, thân ảnh đỉnh bạt to lớn biến mất trong dư quang của trời chiều. Lâu Thanh Vũ ngáp một cái, đỡ cánh tay bị thương đi qua bình phong, đến giường lớn của Già La Viêm Dạ nằm xuống, mơ màng đi vào giấc ngủ. Đăng bởi: admin

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

Trong朦胧 cảm giác có cái gì đó mềm mại lạnh lạnh trên môi mình đang bắt đầu lần mò tìm kiếm. Lâu Thanh Vũ mơ màng mở mắt, nhưng lại đụng phải chỗ bị thương, nhất thời thốn đau tỉnh lại.Mở mắt ra thấy người trước mắt, Lâu Thanh Vũ trong chớp lát trở nên hồ đồ, gọi một tiếng: “Đồng?”Chẳng lẽ hắn đang mơ chuyện lại lúc bé khi Đồng bưng bình leo lên trên cây liền bị té xuống, hắn ở dưới định nhào tới đỡ, nhưng lại bị đè lên gây một cánh tay. Đồng lúc ấy ở giường của hắn khốc ào ào như thác đổ, thề sẽ không bao giờ bưng bình nữa, kết quả cánh tay của hắn vừa mới khỏi không quá hai ngày, Đồng liền đem lời nói quên không còn một mảnh, trước chơi như thế nào sau lại vẫn chơi như thế ấy. Ai...“Đồng? Lâu công tử nhận sai người rồi.”Tiếng nói thâm trầm đem Lâu Thanh Vũ từ trong ảo tưởng kéo ra, đột nhiên cả kinh, mới ý thức tới chính mình đang ở chỗ nào.“Nhị điện hạ?”“Bị thương nặng như vậy, người nên cố gắng ngủ nhiều một chút.”“Bị thương như vậy đáng gì, trước kia...” Lâu Thanh Vũ bỗng nhiên dừng lại, giác ngộ đến sinh mệnh trước kia bị thương vì súng đã là chuyện trước kia rồi.“Trước kia cái gì?”“Trước kia Thanh Vũ thể chất yếu nhiều bệnh, thời gian quanh quẩn giữa sống và chết so với bây giờ còn kịch liệt hơn.”Lâu Thanh Vũ bình tĩnh đổi giọng.Già La Viêm Dạ lưng hướng về phía ánh sáng, thấy không rõ biểu tình, thể nhưng ánh mắt kia, không có lúc nào không làm cho người khác phải cảnh giới.Lâu Thanh Vũ ngồi dậy, phát hiện trong đại trưởng đã đốt đuốt, mờ mịt hỏi: “Hiện tại là giờ nào rồi?”“Đã gần đến nửa đêm.”“Cái gì?” Vậy là bản thân đã ngủ lâu như vậy?Một thứ giống như hưởng ứng lời của hắn, thanh âm ục ục từ bụng Lâu Thanh Vũ phát ra.Hai người lặng im phút chốc, Già La Viêm Dạ bất động thanh sắc nói: “Ta kêu bọn họ đưa bữa tối đến.”Lâu Thanh Vũ xấu hổ: “Đa tạ Nhị điện hạ.”Bữa tối nóng hổi đưa lên bàn, Lâu Thanh Vũ ngồi xuống dùng tay trái cầm đũa, ăn hai cái mới nhớ tới: “Điện hạ chưa dùng qua bữa tối chưa?”“Đã dùng qua.”Già La Viêm Dạ ngồi ở một bên. Hiện tại đã giờ nào, hắn còn có thể chưa ăn cơm sao.“Tay trái của người thực linh hoạt.” Hắn nhàn nhạt nói.“Vâng, bởi vì ta thuận tay trái.” Lâu Thanh Vũ cảm thấy được hắn ngồi ở đối diện nhìn thật sự khó chịu, ăn cơm cũng khó có thể nuốt xuống, nhưng bản thân đang ở tại đại trưởng người ta thì có biện pháp khác nào. Nói đến cũng khéo, hắn đời trước cùng đời này thể nào lại đều là thuận tay trái, làm cho hắn rất có cảm giác thân thiết, vận dụng tự nhiên.Lâu Thanh Vũ cơm nước xong, Già La Viêm Dạ lại truyền Trầm Tú Thanh đến đổi được cho hắn, họ Trầm kia còn ngao một chén được cho hắn uống, hình như là phòng ngừa nhiễm trùng.Lâu Thanh Vũ là người quen uống thuốc tây, sau khi tới nơi này chán ghét nhất chính là thuốc Đông y vừa đắng vừa khó uống, từ hai năm trở lại đây đã uống không ít, đầu lưỡi toàn vị đắng đến không còn vị giác, thật vất vả để thoát khỏi thể chất yếu, lúc này lại bị Nhị hoàng tử này làm hại phải bưng lên chén thuốc. Nghĩ đến đây, nhin không được ở trong lòng oán thầm Già La Viêm Dạ vài câu.Uống xong được, Trầm quân y mở miệng ngáp cái lui ra, Lâu Thanh

Vũ đang cân nhắc làm thế nào mở miệng hỏi Già La Viêm buổi tối sẽ ngủ ở đâu. Hắn phát hiện trong đại trường này chỉ có một cái giường, vừa rồi hắn cứ chiếm thước sào (cứ: tu hú; loài tu hú thường đẻ trứng vào tổ các loài chim khác hòng nuôi hộ con nó) đã chiếm giường ngủ nửa ngày, từ nửa đêm đến sáng thì

ì không biết nên làm thế nào cho phải, cũng không thấy có người tiến vào khiêng thêm giường chẳng hạn. Trong lòng hắn nghĩ vậy, liền như vậy hỏi. Già La Viêm Dạ cười: “Đương nhiên là cùng ta ngủ.” Lâu Thanh Vũ sững sốt, buột miệng nói ra: “Điều này không tốt.” “Có cái gì không tốt. Hay là...” Già La Viêm Dạ nhìn hắn chằm chằm, chậm rãi nói: “Hay là người có cái gì không tiện?” Lâu Thanh Vũ nhìn ánh mắt của hắn, tâm tư xoay một vòng, mơ hồ hiểu rõ ý tứ của hắn. Thì ra là thế. Khó trách thái độ của hắn luôn có chút kỳ quái. Lâu Thanh Vũ mỉm cười, nói: “Thanh Vũ không có gì bất tiện, chính là cùng Nhị điện hạ cùng ngủ một giường, dường như có chút thất lễ.” “Không có gì phải ngại. Trong quân đội, không có nhiều lễ nghi.” “Như vậy, Thanh Vũ liền không khách khí.” Lâu Thanh Vũ ngáp một cái, đi đến bên giường ngồi xuống, cởi giày, cùng hắn ngã xuống giường. Già La Viêm Dạ thấy hắn thần nhiên như thế, trong lòng toát ra một tia nghi hoặc, đi đến bên giường từ trên cao nhìn xuống hắn, hỏi: “Người không cởi áo ra sao?” Lâu Thanh Vũ chậm rãi nghiêng đầu: “Nhị điện hạ xem ta như vậy, làm thế nào có thể cởi áo ra. Ở đây vừa rồi không có tiểu tư hầu hạ Thanh Vũ, chẳng lẽ phải làm phiền Nhị điện hạ tự mình động thủ sao?” Già La Viêm Dạ dừng một chút, gật đầu nói: “Được, ta giúp người.” Lâu Thanh Vũ hơi hé mắt ra, chậm quá nói: “Vậy phiền điện hạ rồi.” Nói xong ngồi dậy, duỗi mở cánh tay trái. Già La Viêm Dạ thấy thế có chút chần chờ. Nếu Lâu Thanh Vũ thật là một song nhi, trước tiên với gia giáo của Lâu Tướng Phủ tuyệt đối không sẽ không đồng ý ở cùng trưởng với hắn, lại càng không được đồng ý cùng hắn đồng sàng, đến lúc này, càng không để cho hắn giúp đỡ cởi áo ra. Chính là Lâu Thanh Vũ bộ dạng rất giống song nhi, Già La Chân Minh lại tựa hồ đối với hắn rất có hảo cảm... Già La Viêm Dạ vẫn là quyết định giúp hắn cởi áo ra. Chính là hắn từ nhỏ để cho người khác hầu hạ, lúc nào lại làm cái chuyện hầu hạ của hạ nhân, tự nhiên làm có chút tay chân vụng về, vài lần chạm vào miệng vết thương khiến Lâu Thanh Vũ đau đớn. Mẹ nó! Thật sự là xui xẻo! Lâu Thanh Vũ trong lòng thầm mắng. Bị tên Nhị Hoàng Tử kiêu ngạo này bắn một mũi tên không nói, còn bị hắn nghi này nghi kia, còn muốn hắn phải chịu cái kiểu thoát y vụng về này, thật sự là đau đến chết! Sớm biết thế không bằng kêu hộ vệ tiến vào giúp hắn đi. Già La Viêm Dạ tự nhiên nhìn thấu Lâu Thanh Vũ không kiên nhẫn, chính là hắn cũng không chịu đựng được nữa. Vừa rồi thời điểm cởi áo ra đã nhân cơ hội kiểm tra một cái, phát hiện Lâu Thanh Vũ này giống như một nam nhân, xương tay cùng xương thắt lưng không giống song nhi, không khỏi có chút thất vọng. Đem nhất kiện ngoại sam cuối cùng ném sang một bên, Già La Viêm Dạ có chút buồn bực nói: “Xong rồi.” Lâu Thanh Vũ cắn răng nói: “Đa tạ điện hạ.” “Người giống có chút mất hứng?” Già La Viêm Dạ kỳ lạ mà nhìn hắn. Ta đây cái hoàng tử tự mình giúp người cởi áo ra, lại có thể bày ra cho ta loại sắc mặt này? Lâu Thanh Vũ giật nhẹ khóe miệng: “Điện hạ hiểu lầm, Thanh Vũ luôn luôn có bộ dáng này.” Cái này thân thể vốn sẽ không chịu được đau, do đau đến độ mồ hôi lạnh, còn muốn ta cao hứng như thế nào? Già La Viêm Dạ nhìn kỹ hắn, nói: “Người không sợ ta?” Lâu Thanh Vũ ngập ngừng: “Sợ? Vì sao sợ người?” Già La Viêm Dạ ngược lại sững sốt, ngậy người một lát mới nói: “Ta là Nhị hoàng tử Đại Tề quốc, trong tay ba mươi vạn binh quyền Thiên vũ Đại tướng quân.” “À.” Lâu Thanh Vũ hậu tri hậu giác mới phản ứng, hắn không phải đang ở tại Anh Quốc có thói quen coi trọng dân chủ tự, cũng không là một tiểu quốc châu u có một đồng quý tộc trang trí ở ngoài cửa, mà là một xã hội phong kiến hàng thật giá thật, mà thật sự là một hoàng thân quốc thích nắm giữ quyền sinh sát. Già La Viêm Dạ thấy phản ứng của hắn, đột nhiên trong lòng vừa động, có cái gì nói không rõ theo đáy lòng chợt lóe lên. Hắn nhẹ nhàng cười, miệng hắn cong lên: “Lâu Thanh Vũ, người thật có ý tứ.” Lâu Thanh Vũ thấy hắn chậm rãi tới gần, vừa định nói chuyện, bỗng nhiên kinh ngạc trợn to mắt, trợn mắt nhìn môi của mình bị hắn lấp lại. Đăng bởi: admin

11. Chương 11

CHƯƠNG 11

Nháy mắt Lâu Thanh Vũ lướt qua vô số ý niệm trong đầu. Hắn hôn ta? Mẹ nó hắn hôn ta! Hắn vì cái gì lại hôn ta? Hắn là đồng tính luyến ái? Hắn muốn thăm dò ta? Hoài nghi ta là song nhi? Không không, hắn là người thông minh như vậy liền sớm biết rằng ta không phải song nhi. Đó là vì cái gì? Thái tử? Hay là Lâu Tướng? Lâu Thanh Vũ lạnh lùng theo dõi hắn. Cảm nhận được sự lạnh lẽo thờ ơ, Già La Viêm Dạ ly khai hắn, mấp míp môi. “Không ai nói với người khi hôn môi phải nhắm mắt lại sao?” Lâu Thanh Vũ lạnh

nhặt trả lời: “Không ai nói với điện hạ hôn mê phải nhìn trước đối tượng sao?” “Không!” Già La Viêm Dạ càng cảm thấy hấn thú vị, “Ta muốn hôn người nào liền có thể hôn.” Lâu Thanh Vũ có phần căn nản. Xã hội cường quyền thật đáng giận! “Nếu Nhị điện hạ hôn đủ rồi, thỉnh buông, người làm đau tay ta.” Già La lúc này mới phát hiện cánh tay vừa mới đối hảo được lại ần ần lộ ra vết máu, vội vàng buông tay ra. Lâu Thanh Vũ lạnh lùng thốt: “Ta mệt rồi, muốn ngủ, Nhị điện hạ thỉnh tự nhiên.” Nói xong hướng vào trong nằm thẳng cẳng, trở mình cũng không hề để ý đến hấn. Già La Viêm Dạ nhìn bóng lưng, lộ ra một tia cười ý vị sâu xa. Người này, so với trong tưởng tượng còn thú vị hơn. Sáng sớm ngày hôm sau, Lâu Thanh Vũ liền bị người kéo dậy từ trên giường, chuẩn bị trở về kinh. Già La Viêm Dạ sai người cho hấn ngồi lên một chiếc xe ngựa, chậm rì rì theo sát đại quân vào từ mặt sau thành. Lâu Thanh Vũ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy quân đội cổ đại. Tuy rằng chỉ có ba nghìn người, lại chỉnh tề đúng chất, hiệu suất kinh người. Thời điểm tiến vào cửa thành, lại được dân chúng bốn phía nhiệt tình hoan nghênh. Xem ra Già La Viêm Dạ không chỉ quản lý quân có phương pháp, còn được dân chúng kính yêu, ở dân gian có danh xưng là Thiếu Quân Thần. Sở dĩ xưng hô hấn là ‘Thiếu Quân Thần’, là bởi vì Đại Tề quốc đã có một vị quân thần tướng quân danh tiếng vang dội thiên uy chiến công hiển hách, Già La Viêm Dạ từ cấp thấp mà được thăng tiến dần lên trong quân đội. Lại nói đến Già La Viêm Dạ năm nay bất quá mới mười chín tuổi, chiếu theo quốc luật Đại Tề còn chưa tới tuổi làm lễ trưởng thành. Chỉ có điều nhìn cái tên kia từ trên xuống dưới thật không nhìn ra dáng dấp tuổi mười chín, chỉ nguyên với Lâu Thanh Vũ, sợ rằng hai người đứng chồng lên nhau cũng chưa cao bằng. Người cổ đại trưởng thành khá sớm, hướng chi lại là sinh ra tại hoàng gia, căn bản bách tính tầm thường không thể sánh được. Lâu Thanh Vũ nhớ tới chuyện tối hôm qua, còn cảm thấy được có chút kinh hãi. Hấn ở đây quan trọng trước nhất không muốn cuốn vào cái gì là thị phi phi, thăm nghĩ làm người thường bình yên hưởng thụ nhân sinh, thế nhưng hết lần này tới lần khác không như mong muốn. Phụ thân thân thể này đường đường là Tướng của một quốc gia không nói, đi vào kinh thành chỉ có một tháng ngắn ngủi, đã dần dần cuốn vào trung tâm quyền lợi chính trị quốc gia này, cho dù hấn không nghĩ, Lâu Cảnh Thiên sớm muốn cũng có một ngày đẩy hấn vào chốn triều đình quan lại, đây cũng là chuyện sẽ phải làm khi là nhi tử Lâu Tướng. Già La Viêm Dạ lau sau không lại làm khó hấn, khi rạng sáng tỉnh lại người khác đã chuẩn bị xuất phát, xe ngựa trực tiếp đưa hấn trở về Lâu Tướng Phủ. Thương thế kia được ban tặng, Lâu Cảnh Thiên cho hấn nghỉ dài hạn, trước tiên cứ chữa lành vết thương có thể không cần đọc sách. Lâu Thanh Vũ ngữ khí thở phào, rốt cục có thể đem mớ cổ văn phức tạp tối nghĩa kia thoát ly một khoảng thời gian. Nhưng mà hấn lại đề phòng với cái thân thể này vì sự rèn luyện vẫn không đủ, phải nhanh chóng khôi phục tốc độ cùng sức mạnh trước kia, bằng không một ngày nào đó sẽ lại có một Già La Viêm Dạ như vậy bắn mũi tên phóng tới, nói không chừng cái mạng nhỏ của hấn cho nghỉ ngơi là vừa. Buồn cười chính là, nửa tháng này thái tử cùng nhị hoàng tử dường như lại tái tranh đấu với nhau, đều tặng cho hấn một đồng thuốc bổ, chỉ có mấy ngày đã đem Ý Lan Viên nhét đến đầy chật. Chuyện này không chỉ có kinh động Lâu Tướng, ngay cả Hoàng Thượng cũng chấn động, nghe nói tại triều các quan khác còn hướng Lâu Tướng hỏi thăm thương thế hấn, vừa đưa tới một đồng này nọ. Trong chốc lát người người đều biết lâu Thừa tướng còn có cái tiểu nhi tử, hơn nữa còn được Hoàng Thượng cùng hai vị hoàng tử yêu thích. “Tam thiếu gia, bên ngoài có người muốn gặp người.” “Không gặp.” Lâu Thanh Vũ nằm dưới tàng cây tử đằng hóng mát, tay trái chậm rãi quạt, Thu nhi ngồi ở bên phải hấn lột vỏ nho. Mấy ngày nay hấn cũng từ chỗ Lâu Thanh Dương giải thích một chút tình hình. Già La Chân Minh là nhi tử của tiền hoàng hậu đã tạ thế, ngay cả cậu của hấn cũng là quân thần chiến công hiển hách. Còn Già La Viêm Dạ là con ruột của đương kim hoàng hậu, ngoại công chính là thái sư đương triều Tương Ngạn, cùng Lâu Tướng địa vị ngang nhau. Nhị vị hoàng tử khi còn bé nguyên là quan hệ thân thiết, nhưng sau lại chẳng hiểu vì sao dần dần trở nên bất hòa, sau khi tự bản thân Viêm Dạ tòng quân thì chuyển biến càng thêm xấu, trên triều đình đã có vài người mơ hồ nhìn ra đầu mối. “Thái tử điện hạ tính tình đôn hậu, đối nhân xử thế ôn hòa, nguyên bản đối với bị đệ đệ duy nhất này có nhiều bao dung, nhưng mà quan hệ của hai người liên quan đến gốc rễ quốc gia, đã có nhiều vị nhiều lần đề nghị thái tử cầu Hoàng Thượng thu lại quân quyền từ tay Nhị hoàng tử, thái tử vẫn trì trệ chưa hạ quyết tâm. Mấy ngày trước không biết có gì xảy ra, đột nhiên tại lâm triều đưa ra kiến nghị triệu Nhị điện hạ điều trở lại kinh thành cư trú. Hoàng Thượng lưỡng lự, đồng ý.” Lâu Thanh Vũ nghe Lâu Thanh Dương nói vậy, nhíu nhíu mày, trong lòng hiểu được Già La Chân Minh là bởi vì lần trước bắt gặp Già La Viêm Dạ vụng trộm đi khu vực săn bắn mà tâm sinh đề phòng. Vì không muốn lần thứ hai bị đem ra làm vật hi sinh, mấy ngày trước khi thái tử đến thăm hấn đều lấy cớ thương thế chưa lành cần nghỉ ngơi không gặp. Ngày hôm qua lại tới nữa một lần, đúng lúc hấn mới vừa uống thuốc, liền

thành thật mà nằm ở trên giường giả bộ ngủ, trốn tránh chờ mọi việc qua đi. Lúc này bên ngoài lại có

người cầu kiến, chỉ nói có vậy càng không biết là người nào muốn cùng hắn kết thân. “Tam thiếu gia, hắn nói ngài biết hắn là ai, còn sẽ gặp hắn.” “Làm sao? Lại là vị khách quý nào?” “Hắn nói họ Trầm, là quân y thủ hạ của Nhị hoàng tử.” “À?” Lâu Thanh Vũ suy nghĩ một chút, nói: “Vậy tiếp kiến đi. Thỉnh hắn tới phòng khách.” Vị Trầm quân y này y thuật cũng không tệ lắm, có thể khiến cho hắn có thể nhanh chóng cử động, băng bó cũng tốt lắm, đêm hôm đó dù còn ngáp ngủ vẫn vội tới đổi được cho hắn, sau khi hồi phủ vẫn đặc biệt nhắc nhiều y chúc (lời dặn của bác sĩ) hắn, tính ra không thể không nhận vài phần tình. Lâu Thanh Vũ đi vào phòng khách, Trầm Tú Thanh cười tủm tỉm, hướng hắn hành lễ: “Lâu Tam công tử thân thể vẫn khỏe chứ?” Lâu Thanh Vũ giờ mới nhìn rõ dung mạo Trầm Tú Thanh, thấy hắn cũng gần hai mươi hai tuổi, nho nhã phong lưu, cười lộ lên khoe miệng còn có má lúm đồng tiền. “Trầm đại phu, ngày đó đa tạ người.” “Đâu đâu, đừng bốn phận phải làm của đại phu ta. Nói đến, vẫn là Tam công tử bị tai bay vạ gió.” Xem ra hắn biết sự tình ta đã trải qua, Lâu Thanh Vũ cười nói: “Đại nạn không chết, tất có hậu phúc, Trầm đại phu nhìn không ra ta đã béo lên một vòng sao?” Trầm Tú Thanh cẩn thận liếc đánh giá hắn, cười nói: “Thật đúng là có béo lên. Không chỉ như thế, vóc dáng giống như cũng cao lớn hơn chút.” Lâu Thanh Vũ nhân tình sáng lên: “Thật sao?” Hắn đã nhiều ngày ăn toàn những vật đại bổ không đủ mười cân cũng có tám cân, khó khăn ở chỗ thân thể này thực sự mỗi miệng, làm sao rèn luyện đủ được việc tắm bổ? Trầm Tú Thanh tỉ mỉ quán sát hắn, cười nói: “Tam công tử ở tuổi này, đúng là thời điểm đang phát triển.” “Trầm đại phu không nên khách khí, chúng ta tuổi cũng xấp xỉ, gọi ta Thanh Vũ là được rồi.” “Một khi đã vậy, Thanh Vũ cũng thỉnh gọi ta Tú Thanh được rồi.” Hai người nhìn nhau cười, rất có cảm giác những lời nói này là một bước ngoặt. Đăng bởi: admin

12. Chương 12

CHƯƠNG 13

“Nhị hoàng huynh.” Một thanh âm trong trẻo vui vẻ từ xa xa vang lại, cùng với tiếng bước chân chạy vội đến, là một thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn mỹ lệ hiện ra. “Nhị hoàng huynh.” Đức Hình giang rộng đôi vòng tay lao tới, đột ngột nhào vào ***g ngực Già La Viêm Dạ. “Đức Hình.” Già La Viêm Dạ luôn luôn mặt lạnh lùng trên mặt rất cục cựa cũng hiện lên bộ dáng tươi cười đầy tình cảm. Hắn làm sao lại quên được, hắn còn có một muội muội tri kỷ thân thiết. Tuy rằng không phải cùng mẫu phụ, nhưng chẳng biết tại sao, Thiên chi kiều nữ này đáng yêu nhất Đại Tề quốc, từ nhỏ cùng hắn cảm tình cực tốt, thậm chí so với ca ca ruột Già La Chân Minh còn gần gũi sâu đậm hơn. “Nhị hoàng huynh, người về lâu như vậy thế nào vẫn chưa đến thăm ta.” Công chúa Đức Hình dẫu môi oán giận. “Ta không phải là đã đến rồi sao.” Già La Viêm Dạ mỉm cười nói: “Ta biết, người bị phụ hoàng phạt cấm túc.” Già La Viêm Dạ dừng một chút: “Đúng vậy nha, cho nên Đức Hình chớ có trách ta.” “Ta không trách người, đều do tên Tam công tử Lâu Tướng kia!” Già La Viêm Dạ ngạc nhiên nói: “Thử nói xem sao?” Đức Hình bĩu môi: “Ai kêu hắn dốt nát như vậy, rốt cuộc lại bị tiền của Nhị hoàng huynh bắn trúng, làm hại hoàng huynh bị phạt.”

“Ha ha ha...” Già La Viêm Dạ cười ha ha: “Người nha đầu kia.” Chỉ vì bị con bé nhắc tới như thế, ngược lại lại nhớ tới Lâu Thanh Vũ kia. Nghe nói hắn mấy ngày nay với Thái Tử đều trốn tránh mà không gặp, chắc là ngày ấy nhìn thấy động thái của mình mà đoán ra được vài phần. Người có đầu óc trong sáng lại thông minh nhạy cảm như vậy thật hiếm thấy, bề ngoài còn trẻ lại thanh tú như vậy, không biết cất giấu bao nhiêu tâm tư. Già La Viêm Dạ ý niệm trong đầu vừa chuyển, chợt sinh ra ý muốn thăm hắn. Ở trong cung bởi Đức Hình một hồi, xuất cung, nhưng không hồi phủ, mà cưỡi ngựa thông thả đi, hướng Lâu Tướng Phủ mà đi. Gần đến cổng Tướng phủ, liền gặp ba người rẽ ở góc đường, vừa nói vừa cười đi tới. Chạng vạng trời chiều như được gột rửa, chậm rãi mờ dần, đá lát trên đường một tầng sắc vàng tinh tế. Người dẫn đầu trong số họ mặc áo lam như bầu trời, mây trắng xanh biếc, nụ cười trên khuôn mặt ôn nhu lộ ra sự nuông chiều, trong veo nồng hậu, hàm chứa một thứ tình cảm ấm áp nói không nên lời. Già La Viêm Dạ bỗng ngây người. Chỉ phát giác ra dáng cười của người nọ, dường như giống như bầu vật bản thân cầu mà không được, đánh thẳng vào ***g ngực. “Thu nhi, người còn ăn thêm nữa, bụng sẽ no đến vỡ ra đó.” Lâu Thanh Vũ nhìn không được lại nhắc nhở hắn. Thu nhi đánh cái ợ phật: “Thiếu gia, Tụ Phúc Lâu này điểm tâm quả nhiên danh bất hư truyền, Thu nhi chính là bụng no muốn chết vẫn muốn ăn thêm nữa.” Lâu Thanh Vũ nuông chiều cười cười với hắn, lắc đầu nói: “Sớm biết thế thì đã không cho người đóng gói đem về. Người nếu thích, lần tới ta lại đưa người đi ăn, ăn uống quá độ như thế, đối với thân thể không tốt. Hơn nữa, chỉ sợ rất nhanh sau liền sinh chán ngán.” “Sẽ không thế.” Thu nhi với hắn làm mặt quỷ, với Trầm Tú Thanh nói:

“Trầm công tử, người cũng không biết nói thiếu gia nhà ta thì thôi, đến kinh hơn ba tháng, số lần xuất môn ít ỏi còn có thể đếm được trên đầu ngón tay, nếu Thu nhi chờ thiếu gia lần sau lại đưa ta xuất môn, cũng không biết là năm nào tháng nào.” “Ha ha, người thật đúng là cái tiểu thư khuê các mà.” Trầm Tú Thanh cười tà liếc nhìn Lâu Thanh Vũ. Lâu Thanh Vũ cười không đáp. Hắn cũng không thể nói là đối với cổ đại có cảm giác chán nản một phần là vì đối với cuộc sống có cái giải trí tiêu khiển thời này thật hết sức thất vọng. Ban ngày tìm lạc thú cùng lắm là đi quán trà uống vài chén trà nghe một chút sách, nếu không thì đi dạo phố mua một vài thi họa văn chương chẳng hạn, hắn cũng không thấy hứng thú lắm. Buổi tối tìm chỗ vui chơi nhiều nhất cũng chỉ có pháo hoa là làm vui lòng được, Lâu phủ gia giáo nghiêm cẩn, cũng sẽ không cho hắn đi. “Uy, lần tới ta mang người đi chỗ này được lắm.” Trầm Tú Thanh mập mờ chọc chọc cánh tay hắn. Cái loại vẻ mặt này Lâu Thanh Vũ đã thấy nhiều ở đồng nghiệp đời trước, từ chối khéo: “Đa tạ, ta hiện tại là sĩ tử nên vẫn cần nghiên cứu thêm, mọi sự chờ đến sang năm khi ta thi xong rồi hẵng nói sau. Chưa công danh sự nghiệp, Thanh Vũ cũng không dám làm xằng bậy không theo gia giáo gia phụ.” “Ta quên mất, người chính là nhi tử Lâu Tướng.” Trầm Tú Thanh lúc này mới chợt nhớ đến thân phận của hắn, có chút thương tiếc mà nói: “Hắc, ý người là gì... A? Nhị điện hạ?” Ba người dừng bước lại, thân ảnh trầm tĩnh trên lưng ngựa kia không phải là Nhị hoàng tử tôn quý Già La Viêm Dạ Đại Tề quốc thì còn là ai? Trầm Tú Thanh cùng Lâu Thanh Vũ đi tới hành lễ. Già La Viêm Dạ nhìn Lâu Thanh Vũ nói: “Thương thế sao rồi?” Lâu Thanh Vũ rất không thích cái loại tư thái cao cao tại thượng này của hắn. Sư Tử Thông nguyên bản đó là ngựa chỉ dành cho vua chúa, đứng giữa phố khiến ngăn trở phân nửa con đường. Hắn còn không lập tức xuống ngựa, thần thái thong dong bình thản còn luôn mang theo sự cao quý ngạo mạn. “Đa tạ Nhị điện hạ quan tâm, đã tốt hơn rất nhiều rồi.” Lâu Thanh Vũ nghĩ thầm, rằng người một khi đã không lễ phép như vậy, ta cũng không tất thái khách khí, chỉ thản nhiên đáp. Già La Viêm Dạ ở trên lưng ngựa nhìn hắn thật lâu, không nói gì, ánh mắt luôn luôn sắc bén lạnh đậm tựa hồ trở nên càng thâm trầm. Loại ánh mắt nhìn chăm chú này kỳ dị cùng trầm mặc kéo dài quá lâu làm cho Lâu Thanh Vũ bắt đầu cảm giác hơi hơi quái dị, không khỏi ngẩng đầu nhìn nhìn hắn, lại thấy hắn đã chuyển tầm mắt, nhìn phía sau mình. Thu nhi co rúm lại một chút, ôm chặt trong ngực cái gì đó, có chút luống cuống. Hắn vốn là từ nhỏ bị bán vào Lâu Gia làm nô tài, năm sáu tuổi thì đã bị sai đến nông thôn ở Giang Nam hầu hạ Tam công tử, chưa trải qua nhiều việc đời, lúc này nghe thấy có Nhị hoàng tử rất lợi hại ở ngay trước mặt, ngay đến cả lễ nghi cũng không hiểu nhiều, chính là cẩn thận theo sát phía sau thiếu gia. Nhãn thần Nhị hoàng tử nhìn làm cho hắn sợ hãi trong lòng, không tự chủ được co rút về phía sau thiếu gia, sợ hãi cúi đầu. Trầm Tú Thanh đánh vỡ sự trầm lặng nói: “Nhị điện hạ, ngài tại sao lại tới đây?” “Ừm, đến thăm Lâu Tam công tử, nghe nói hơn nửa tháng nay đóng cửa từ chối tiếp khách chuyên tâm dưỡng thương, không nghĩ tới tốt lên nhanh như vậy.” Già La Viêm Dạ trả lời Trầm Tú Thanh, ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào Lâu Thanh Vũ. Lâu Thanh Vũ nghĩ không biết trả lời ra sao, nói: “Nhị điện hạ nếu đã đến đây, có muốn vào nhà ngồi một chút?” Già La Viêm Dạ gật đầu: “Được.” Lâu Thanh Vũ sững sốt, cười gượng nói: “Kia, xin mời.” Già La Viêm Dạ thong dong xuống ngựa, theo bọn hắn đi vào cửa chính Lâu Phủ, tới từ bên trong cánh cửa vội vàng ra đón, phía xa xa đã thấy rẽ góc là một chiếc xe song mã, không nhanh không chậm đi tới gần rồi dừng lại, một bàn tay trắng nõn thon dài vén rèm cửa lên, năm ngón tay mượt mà lóng lánh, non nớt thon dài tựa như búp hành. Thái tử nhô đầu ra, con mắt trong veo lang lang, đối với Lâu Thanh Vũ mỉm cười. “Thanh Vũ, thật nhanh nhẹn. Đang muốn thăm người, người đã ra đây.” Lâu Thanh Vũ khóe miệng nhếch lên, cũng không cao hứng được. Hôm nay đại hung, không nên xuất môn. Hai tôn đại pháo lại đánh đến, dấu hiệu lại một lần nữa làm cho hắn làm vật hi sinh! ! Đăng bởi: admin

13. Chương 13

CHƯƠNG 12

“Người là cố ý đến thăm thương thế của ta sao?” “Đúng vậy a. Theo tính toán cũng đã đến ngày tốt, đặc biệt tới hỏi thăm một tiếng.” “Làm phiền người hao tâm tổn trí.” “Làm sao lại phiền. Kỳ thật Nhị điện hạ cũng vẫn nghĩ muốn tới thăm người một chút ni.” Trầm Tú Thanh cười rộ lên bộ dáng giống như một con hồ ly, hai mắt dài mảnh mị mị. Lâu Thanh Vũ dừng một chút, bất ngờ ngó tới chiếc hôn kia, nhặt xuống vài phần ngữ khí: “Vây cũng có thể làm phiền Nhị điện hạ nhớ tới, tiểu thương ấy của Thanh Vũ đã không còn đáng ngại.” “Ha ha, kỳ thật Nhị điện hạ vốn là muốn tới, thế nhưng trước đó vài ngày bị Hoàng Thượng cấm đi, dù muốn ra khỏi cửa cũng không được.” Lâu Thanh Vũ ngạc nhiên nói: “Cấm túc? Vì cái gì? Không phải Nhị điện hạ khả toàn trở về sao?” Trầm Tú Thanh thở dài: “Còn không phải bởi vì người a.” “Ta?” “Hoàng

Thượng vốn không biết chuyện Nhị diện hạ trên đường quay về kinh tự tiện đình lưu (dừng và lưu lại), nhưng bản bị người thương, việc này thì giấu không được. Hoàng Thượng vì thế hết sức tức giận, đem Nhị diện hạ cầm tù.”“À.” Thì ra là thế.Trầm Tú Thanh liếc liếc nhìn hắn, bỗng nhiên chuyển biến đề tài: “Không nói chuyện này nữa. Thanh Vũ, ta xem thương thế của ngươi cũng tốt lên chút ít rồi đó, mấy ngày nay ở trong phủ buồn chán chắc cũng không có gì lí thú, hôm nay thời tiết không tồi, không bằng cùng ta đi ra ngoài dạo chơi một chút?”Lâu Thanh Vũ suy nghĩ một chút, nói: “Hảo.” Quay về phòng vội vã thay đổi y phục, mang theo Thu nhi, cùng Trầm Tú Thanh đi ra cửa.Bên ngoài ánh nắng tươi sáng, trên phố náo nhiệt. Thu nhi đi phía sau hai người, trong chốc lát trên tay đã ôm một đồng đồ ăn vặt, vừa đi vừa ăn, vui chơi đến không biết gì.“Ha ha, Thanh Vũ, ngươi thật đúng là cưng chiều gã tiểu tử này.” Trầm Tú Thanh bắt gặp Thu nhi lần thứ sáu xin được sự đồng ý của Lâu Thanh Vũ, hào hứng chạy đến tiểu quán phía trước mua quả đường.Lâu Thanh Vũ cười nói: “Vẫn còn là một tiểu hài tử mà thôi.”“Hắc hắc, Thanh Vũ, ngươi thành thật mà nói, hắn có phải hay không là song nhi nội phòng ngươi thu nhận?”Lâu Thanh Vũ bật cười nói: “Thu nhi là nam hài nhi, không phải song nhi.”“Như vậy a.” Trầm Tú Thanh sờ sờ cằm: “Không phải song nhi cũng có thể thu phòng, chỉ là không thể sinh con, tương lai không có con nối dõi, chỉ sợ nội phòng khó có thể lâu dài a.”Lâu Thanh Vũ thản nhiên nói: “Dù cho có đứa nhỏ, tương lai ân ái tình tuyệt (tình đoạn tuyệt, cắt đứt quan hệ), cũng như nhau.”Trầm Tú Thanh sững sốt: “Chẳng lẽ Thanh Vũ chính là loại người tuyệt tình như vậy?”Lâu Thanh Vũ cười to: “Hoàn toàn tương phản. Thanh Vũ biết rõ thói hư tật xấu nam nhân, mới sớm phát hạ thê độc, nếu kiếp này không gặp được người để yêu, Thanh Vũ tuyệt sẽ không phóng túng tư dục!”Trầm Tú Thanh càng hoảng sợ, nhìn thẳng hắn. Sau một lúc lâu, giật nhẹ khóe miệng, không cho là đúng nở nụ cười.Nam nhân có mấy người không có hoa tâm, Lâu Thanh Vũ quả nhiên niên kỉ ít, mới nói như vậy. Tiếp qua vài năm, sợ cũng giống phần lớn nam tử bình thường bây giờ, tam thê tứ thiếp, trái ôm phải ấp.**Phượng Hoa cung:“Nhị thần tham kiến phụ hậu.” Già La Viêm Dạ hướng nam tử trung niên thanh lệ đang tọa chính giữa điện hành lễ.Tương hoàng hậu buông cái chén trong tay, vừa chỉ vào tọa vị bên cạnh, thản nhiên nói: “Hoàng nhi không cần đa lễ, tọa.”“Không biết phụ hậu truyền nhĩ thần đến có chuyện gì?”“Bổn cung là của mẫu phụ ngươi, truyền ngươi tiến cung, lại có chuyện gì.” Khẩu khí trong trẻo nhưng lạnh lùng xa cách, trong lời hắn nói ra không toát một chút nào là tình cảm.Già La Viêm Dạ đã quá quen thuộc, mặt không một chút biểu tình đáp lại: “Dạ vâng.”Tiếp đó trầm mặc thật lâu.Hai phụ tử mà giống như hai người xa lạ. Tương hậu chỉ nhìn trà trong tay, mà Già La Viêm Dạ lại nhìn chăm chăm vào tay mình đặt ở trên đầu gối.Không biết đã qua bao lâu, đàn hương sắp cháy tận đáy lư hương, thời điểm tiến cung không sai biệt lắm, Già La Viêm Dạ đứng dậy nói: “Giờ đã không còn sớm, hài nhi xin cáo lui, thỉnh phụ hậu sớm nghỉ ngơi.”“Chờ một chút.” Lần đầu tiên Tương hậu nhìn vào mắt nhĩ tử mình: “Phụ hoàng ngươi muốn đem ngươi điều trở về kinh thành, phong hầu thưởng tước, ngươi đáp ứng đi.”Già La Viêm Dạ âm thầm nắm chặt thành hai nắm, thở sâu, lạnh nhạt nói: “Nếu phụ hậu bảo nhĩ thần trở về, nhĩ thần sẽ trở lại. Mười ba quận Kinh Châu là nhĩ thần đầm máu sa trường gây dựng được, ba mươi vạn tướng sĩ đóng quân phía tây đã theo nhĩ thần ra sống vào chết cùng nhau trải qua, nếu phụ hoàng cùng thái tử đối ta lo lắng, ta liền trả lại cho bọn hắn là được rồi.”Tương hậu vẫn là nhàn nhạt: “Như vậy là hay nhất, đừng khiến cho phụ hoàng cùng huynh trưởng ngươi khó xử.”Già La Viêm Dạ khẽ nhắm mắt, cắn răng nói: “Phụ hậu, ta thật có hoài nghi, ngươi có đúng hay không là mẫu phụ sinh ra ta.”“Nếu không phải ta, ngoại công ngươi làm sao lại bằng lòng giúp ngươi như vậy.”“Nếu đúng là ngươi, sao lại có thể đối với nhĩ tử tự mình sinh ra như vậy.” Già La Viêm Dạ cười lạnh, đáy mắt sớm một mảnh sớm trầm tịch hàn lãnh như băng cùng đau lòng. “Nếu không phải vì ta cùng thái tử kém bốn tuổi, ta thật hoài nghi có phải khi trước ngươi y ôm lầm hài tử, hắn mới là con của ngươi.”“Làm càn!” Tương hậu trừng mở lớn hai mắt, nhãn thần sắc bén như mũi dao giống hệt Già La Viêm Dạ. “Đừng cho bổn cung nghe những lời như vậy lần thứ hai, bằng không cho dù là ngươi, bổn cung cũng sẽ không dễ dàng như thế đâu!”Già La Viêm Dạ cười lạnh, sâu trong đáy mắt là hàn băng, mơ hồ nổi lên một chút bi thương.“Nhĩ thần cáo lui.”“Ừ ừ.” Tương hậu trầm thanh nói: “Ngươi tuổi cũng lớn, khi phong vương cũng nên lập phi. Sắp tới cấm không được đi ra ngoài gây chuyện, ngoan ngoãn thành thực chờ phụ hoàng ngươi ban chỉ thành hôn.”“Không!”Già La Viêm Dạ biến sắc: “Tống ta tòng quân, tước quân quyền ta, những cái đó ta đều không có ý kiến, nhưng hôn nhân đại sự, ta tuyệt không để cho người chủ trì!”Tương hậu ánh mắt nhíu lại, vừa định nói, Già La Viêm Dạ lạnh lùng thốt: “Bởi vì ta không muốn lập lại việc triệt hậu như phụ hoàng đã làm!”Tương hậu sắc mặt trắng nhợt. Già La Viêm Dạ cung kính hành lễ, xoay người đi ra đại điện.Ánh mặt trời âm áp tràn ngập chậm rãi chiếu xuống mặt đất, nhưng một chút cũng không có chiếu đến người Già La Viêm Dạ.Buông lỏng hai tay, lòng bàn tay đã bị móng tay không phân thân cắm vào đến xuất huyết.Hoàng thất không thân tình. Già La Viêm Dạ, ngươi phải nhớ kỹ, trên thế giới này, ngoài chính ngươi ra không có người thứ hai có thể

so sánh với người, càng không có người yêu người...Già La Viêm Dạ nhìn hoàng cung hoa lệ trống rỗng, lại ở trong lòng nhắc nhở chính mình.Nhớ kỹ! Không được tin bất luận kẻ nào! Không được đi yêu bất luận kẻ nào! Người, chỉ có mình người! Đăng bởi: admin

14. Chương 14

CHƯƠNG 14

Có điều chuyện Lâu Thanh Vũ dự đoán lại không phát sinh.Già La Chân Minh nhảy xuống xe ngựa, kéo tay Lâu Thanh Vũ hỏi: “Thương nặng lắm sao? Đến đây nhiều lần, tiếc là đều không gặp được người, trong lòng ta thực lo lắng.”Lâu Thanh Vũ muốn rút tay về, nhưng thấy trong mắt Già La Chân Minh là sự quan tâm chân thành, liền không cử động, mỉm cười nói: “Đa tạ thái tử điện hạ quan tâm, đã không còn đáng ngại nữa.”Già La Viêm Dạ thản nhiên tiến lên hành lễ: “Thần đệ ra mắt thái tử.”“Thần Trầm Tú Thanh tham kiến thái tử điện hạ.”Thái tử gật gật đầu, ánh mắt quét qua ba người.Lâu Thanh Vũ ho nhẹ một tiếng, nói: “Thái tử điện hạ có muốn vào phủ ngồi chút?”“Hoàng đệ cũng là tới thăm Thanh Vũ đích sao?”“Không phải. Là đi ngang qua mà thôi.” Thái độ Già La Viêm Dạ đột nhiên lạnh băng, nói: “Ta còn có việc, đi trước một bước. Các người cứ từ từ mà tán gẫu.” Nói xong cũng không để ý tới sự ngạc nhiên của Lâu Thanh Vũ, bước lên ngựa sư tử đi thẳng.Trầm Tú Thanh nhìn hần liếc mắt một cái, vội vàng hướng thái tử hành lễ cáo từ, đuổi theo bóng lưng Nhị hoàng tử mà đi.Lâu Thanh Vũ đành phải cười cười với thái tử, mời hần vào phủ. Trong lòng còn đang đoán vì sao Già La Viêm Dạ lại trở mặt nhanh như vậy? Vốn đang nghĩ rằng hần sẽ lại đối trọi với thái tử một hồi nữa, ai ngờ lại quay đầu rời đi.‘Thanh Vũ, về chuyện lần trước vẫn muốn có lời thành thật xin lỗi người.’Lâu Thanh Vũ hơi hơi sững sốt: “Thái tử nói thế là sao?”Già La Chân Minh áy náy: “Lần trước mang người đi đến khu săn bắn không chiếu cố người tốt, hại người bị thương, là ta không đúng.”“Thái tử quá lo lắng. Thanh Vũ không để trong lòng.”Lâu Thanh Vũ với thái tử tăng lên một phần thiện cảm. Hần quý trọng một thái tử quốc gia như vậy, dù quyền cao chức trọng, thế nhưng vì chuyện này vẫn hướng hần xin lỗi, quả thật khiến cho hần cảm động.Già La Chân Minh chờ một chút, nói: “Kỳ thật Viêm Dạ cũng không phải là cố tình, nhìn hần mấy ngày qua cũng cho người đưa tới rất nhiều thứ, trong lòng ta cũng cảm thấy hổ thẹn.”“Thanh Vũ hiểu rõ.”Già La Chân Minh thở dài: “Hần khi còn bé cũng không như thế này, có lẽ ở trên chiến trường lâu ngày, khó tránh khỏi tính tình trở nên bất hảo...” Nói xong dừng một chút, đột nhiên hỏi: “Đêm hôm đó ở trong quán doanh, không có việc gì chứ?”Lâu Thanh Vũ thần sắc bất động: “Không có việc gì, hôm ấy may mắn là có Nhị điện hạ chiếu cố.”“Ừm, như vậy là tốt rồi.” Già La Chân Minh trầm tư nhìn hần, sau một hồi, chuyển đổi đề tài: “Lần trước cũng không có thời gian trò chuyện với người. Trước kia người có nói đến chỉ số thông minh chỉ số cảm xúc, ta vô cùng có hứng thú. Ta về suy nghĩ, quả thật có chỗ sâu sắc.”Lâu Thanh Vũ sớm quên việc này, cười nói: “Ta thuận miệng nói bừa, thái tử đừng tưởng thật.”Già La Chân Minh mỉm cười: “Thanh Vũ, theo ý kiến của người, những người chỉ số thông minh rất cao nhưng chỉ số cảm xúc quá thấp, ừm... Chính những vị này gọi là con một sách, có thể có biện pháp nào để nâng cao chỉ số cảm xúc của bọn họ?”“Ha ha, loại chỉ số cảm xúc này, có phần là do trời sinh, có phần là do lúc sinh trưởng do hoàn cảnh môi trường sống tạo thành. Không thể nói nâng cao là có thể nâng cao.”“A?”Lâu Thanh Vũ thấy thái tử chăm chú, dường như thật sự lo lắng về vấn đề này, vội vàng cẩn thận nói: “Kỳ thật cũng có biện pháp nâng cao, nhưng phải do phẩm cách con người khác. Vì sao thái tử hỏi cái này?”Già La Chân Minh đùa: “Bởi vì trên triều đình, quả thật có rất nhiều ... con một sách chỉ số cảm xúc quá thấp.”Lâu Thanh Vũ nghe nói phe Bảo Hoàng là phe ủng hộ thái tử nhất, ý đúng như tên, vừa nghe liền biết là phải bảo thủ, nói vậy ‘con một sách’ đúng là rất nhiều.“Con một sách cũng có con một sách có lợi, thái tử điện hạ không cần vì tính cách của bọn chúng mà khổ não. Chỉ cần đem bọn chúng đặt ở nơi thích hợp đúng cương vị, cũng có thể phát huy công năng cho bản thân, miễn là có thể sử dụng thì coi trọng.”Thái tử gật gật đầu: “Ta cũng nghĩ như vậy.”Hai người lại hàn

huyên thêm vài cái khác, buổi chiều Lâu Thanh Vũ xuất môn một chuyến, lúc này đã hơi buồn ngủ, cũng không dám nói rõ. Cũng may Già La Chân Minh đúng là một người biết chăm sóc, rất nhanh đã nhìn ra, liền cáo từ. Trước khi đi dặn hần hảo hảo nghỉ ngơi, cẩn thận cánh tay vẫn vẫn, quan tâm thân thiết.Buổi tối Lâu Thanh Vũ nằm trên giường, sờ sờ lên cánh tay phải bị thương, đã tốt lên lắm rồi. Hồi tưởng lại chuyện phát sinh vào buổi chiều, cuối cùng cũng nghĩ xem vì sao vị Nhị hoàng tử kia có thái độ là kì như thế, rồi lại nghĩ không ra, xoay người đi ngủ.Từ đây về sau, qua vài ngày, thương thế dần dần khỏi hẳn, trên triều đình truyền tới tin Nhị hoàng tử giao nộp binh quyền, sẽ phong tước lập phi cho hần. Lâu Thanh Vũ

cũng không thấy gì là nghiêm trọng, tiếp tục cuộc đời “học tập” của bản thân. Ngày hôm đó, sau giờ Ngọ (buổi chiều), Lâu Thanh Vũ đang ở trong viện nam “tranh đấu” cùng thuật văn, đột nhiên hạ nhân đi vào, nói Lâu Tương tìm hần. Lâu Thanh Vũ lập tức quăng cây bút, đi vào thư phòng của Lâu Cảnh Thiên. Vừa tiến vào phòng đã thấy, đại ca Nhị ca đều ở trong, sắc mặt trầm trọng, thấy hần tiến vào ánh mắt nhất tề phóng tới. “Phụ thân. Đại ca. Nhị ca.” Lâu Thanh Vũ không biết nguyên do, làm lễ với mọi người, thấy tất cả mọi người không nói lời nào, hỏi: “Không biết phụ thân truyền con đến có chuyện gì không?” Lâu Tương nhìn hần không nói gì. Lâu Thanh Vũ nhìn không được nói: “Tam đệ, người cùng Nhị hoàng tử đã có chuyện gì xảy ra?” “Có chuyện gì cơ?” Lâu Thanh Vũ mờ mịt. “Người còn không biết? Người có biết Nhị hoàng tử hôm nay...” “Tường nhi.” Lâu Cảnh Thiên khiển trách. Lâu Thanh Vũ ngậm miệng, nhìn nhìn Lâu Thanh Vũ, thổi lui sang một bên. “Phụ thân, phát sinh chuyện gì?” “Vũ nhi, ta hỏi người, người cùng Nhị hoàng tử có phải có quan hệ mờ ám?” “Quan hệ mờ ám?” Lâu Thanh Vũ không hiểu gì cả, trong lòng có dự cảm bất hảo. “Con chỉ gặp qua hần hai lần, không có bất kì quan hệ mờ ám nào.” “Vậy chuyện người ngủ cùng hần ở quân doanh qua một đêm?” Lâu Thanh Vũ sửng sốt. Lúc đó Già La Chân Minh vì muốn cho Lâu phủ yên tâm, chỉ nói hần ở vùng ngoại ô khu vực sản xuất bị thương, buổi tối hần ở phủ thái tử nghỉ ngơi, chưa hề đề cập đến chuyện quân đội của Già La Viêm Dạ cũng cư trú nghỉ lại, vì sao lúc này... “Ách... Lúc ấy ta bị thương, thái tử điện hạ cùng Nhị điện hạ thấy ta thương thế nghiêm trọng, không có phương tiện đưa trở về kinh thành, liền...” “Nói như vậy, người quả thật ngủ lại?” Lâu Thanh Vũ cắt đứt lời hần. “Đúng vậy.” Thanh Dương cùng Thanh Tường đều biến sắc, nhìn phía Lâu Cảnh Thiên. “Phụ thân, rốt cuộc có chuyện gì?” Lâu Thanh Vũ mất kiên nhẫn hỏi. Con người Lâu Cảnh Thiên thâm sâu như biển lặng lặng chăm chú nhìn hần một hồi, trầm thanh nói: “Nhị hoàng tử Già La Viêm Dạ hôm tại đại điện trên triều đã hướng thánh thượng thượng thư, phải lập người là Vương Phi.” “Cái gì?” Tuy là Lâu Thanh Vũ kiến thức rộng rãi, xử lí công việc không bao giờ sợ hãi, giờ phút này đây cũng nhìn không được kêu lên tiếng sợ hãi: “Vương phi!” Đăng bởi: admin

15. Chương 15

CHƯƠNG 15

“Điều đó là không có khả năng.” Lâu Thanh Vũ không dám tin nổi mà nói, đầu óc liên xoay, lại nói: “Hơn nữa ta là nam nhân, dựa theo luật pháp Đại Tề chỉ có song nhi cùng nữ tử mới có thể thành chính thê, nam tử căn bản không được.” Ở Đại Tề quốc, tuy rằng nam tử địa vị cao nhất, nhưng song nhi cùng nữ nhân trong phương diện kết hôn địa vị giống nhau, nếu là nam nhân làm thiếp quan hoặc luyện đồng, địa vị ngược lại không bằng bọn họ. Điểm này với Trung Quốc cổ đại thập phần tương tự. Bởi vì nam nhân không có khả năng sinh dục, cho nên căn bản không cách nào đăng đường nhập thất. Tựa như đồng tính luyện ái thể kỷ 21 vẫn thuộc về ranh giới tình cảm, nơi này nam nhân cùng nam nhân, song nhi cùng song nhi, đều giống nhau thuộc về đồng tính luyện ái. Đại khái sinh vật khác giới tính thu hút là quy luật tự nhiên, cho nên đối với bản thân và họ tương đồng về cơ quan giới tính, lực hấp dẫn của hai bên vẫn còn rất nhỏ. Cho dù là thể giới này có ba loại giới tính, song ngay cả với song nhi cùng song nhi lập gia đình cũng là chuyện thập phần hiếm thấy. Lâu Thanh Vũ nói: “Người thì biết cái gì nha. Vấn đề chính là ở chỗ ấy! Hôm nay khi Nhị hoàng tử dâng thư, căn bản là không người nói người là nam nhân, mà nói người là một song nhi!” “Cái gì?” “Hơn nữa lời nói của hần rất chuẩn xác, nói hôm đó các người ở trong quân doanh đã có phu thê là chi thực, thân thanh bạch của song nhi người đã bị hần phá, cho nên nhất định phải lập người làm phi, cho người một công đạo.” Lâu Thanh Vũ cả giận nói: “Trò cười! Ta là song nhi chính ta tại sao lại không biết? Ta làm sao có thể cùng hần có cái gì phu thê chi thực!” Tái nghĩ lại, lại có chút an tâm: “Ta có đúng là song nhi hay không chỉ cần kiểm tra thân thể chẳng phải sẽ biết sao! Tung ra loại đại nói dóc này thoảng cái là có thể vạch trần. Phụ thân, người có từng cùng Hoàng Thượng nói rõ giới tính của hài nhi?” Lâu Cảnh Thiên không nói gì. Lâu Thanh Vũ tuy rằng trong lòng biết việc này không đơn thuần chỉ là như vậy, vẫn kỳ vọng hỏi lại một câu: “Phụ thân?” Lâu Thanh Vũ bắt đầu dĩ thử dài: “Thanh Vũ, vấn đề là ở chỗ này, chúng ta không thể với Hoàng Thượng nói rõ giới tính của người.” “Vì sao?” Lâu Thanh Vũ sửng sốt, nhưng thấy mọi người không nói lời nào. Trầm mặc sau một hồi lâu, Lâu Thanh Vũ dần dần hiểu được. Nhị hoàng tử là ai? Là tiểu nhi tử của hoàng thượng! Là Vương gia cũng là Thiếu Quân Thần hiển hách tiếng tăm của Đại Tề quốc. Hần nói mình là song nhi, mà lại còn cùng hần từng có vợ chồng chi thực, mọi người nhất định tin tưởng không nghi ngờ. Nếu Lâu Tương lúc đó đứng tới mà nói nhi tử ta là nam nhân, đây chẳng phải là chỉ trích Nhị hoàng tử nói dối sao? Khiến mặt mũi Nhị hoàng tử để đi đâu? Làm nữa cũng không hay, nếu Nhị

hoàng tử một mực chắc chắn cùng mình phát sinh quan hệ vượt quá kia, chẳng phải nói lên hẳn là người yêu thích nam sắc. Già La Viêm Dạ thân đường đường là hoàng tử một quốc gia, lại có uy tín cùng lực lượng trong dân chúng và quân đội không ai thay thế được, nếu truyền ra hẳn yêu thích nam phong, chẳng phải là vạ bê bối hoàng thất? Đại Tề quốc quốc uy còn ở đâu? Nếu lại làm nghiêm trọng vấn đề, sự việc sẽ ầm ĩ đến tình cảnh không thể vãn hồi, Hoàng Thượng là tin tưởng hài tử của mình hay là tin tưởng Lâu Tướng? Nếu là tin tưởng con mình, Lâu Cảnh Thiên nói hẳn là nam nhân, chính là phạm vào tội khi quân! Nếu là tin tưởng Lâu Tướng, Già La Viêm Dạ kia trước mặt mọi người công bố cùng hẳn phát sinh quan hệ vượt quá phải lập hẳn làm phi, chính là làm rõ bản thân đồng tính luyến ái, hoàng thất Đại Tề há lại chấp nhận loại chuyện bê bối này? Lâu Thanh Vũ trong một thời gian ngắn đã nghĩ sáng tỏ đủ loại lợi hại trong đó, lại lần nữa biến sắc. Già La Viêm Dạ quả nhiên lợi hại, chỉ là hẳn vì sao phải làm như vậy? Lâu Cảnh Thiên thấy thần sắc Lâu Thanh Vũ vạn biến đổi chỉ trong nháy mắt, chỉ chốc lát sau rốt cuộc lại dần dần trầm ngưng xuống, trong ánh mắt một mảnh thanh minh sáng tỏ, không khỏi âm thầm sửng sốt trước tư duy thông tuệ của nhi tử này. Lâu Thanh Vũ trầm thanh nói: “Phụ thân, người đáp ứng rồi sao?” Lâu Cảnh Thiên cũng vì sự tình như thế mà cáu giận không ngớt. Nhi tử mình đang yên lành không duyên cớ thành song nhi, còn bị gán lấy ô danh, nhưng vẫn hết lần này đến lần khác lại phải cảm miệng ngậm hoàng liên (hoàng liên: một vị thuốc đắng), chịu khổ nói không nên lời, không khỏi lạnh nhạt nói: “Người bảo vi phụ cự tuyệt như thế nào đây? Nhị hoàng tử một mực chắc chắn quan hệ của các người, sinh ra một song nhi không khuôn phép như vậy đã là sai lầm của vi phụ, vi phụ có mặt nào cự tuyệt lời đề nghị hôn sự của Nhị hoàng tử?” Lâu Thanh Vũ tức giận đến muốn ngất đi, hàm răng nghiến lại. Người được lắm Già La Viêm Dạ, căn bản không để cho ai đường lui a. Ngay cả Lâu Tướng cáo già như vậy đều bị người đùa giỡn phải xoay quanh, thúc thủ vô sách (bó tay)!” “Hài nhi đã hiểu.” Lâu Thanh Vũ cắn răng nói: “Hài nhi có một số việc phải đích thân đi tìm Nhị hoàng tử để hỏi cho rõ ràng.” Nói xong vung tay ra khỏi thư phòng. “Thanh Vũ...” Thanh Dương Thanh Tường muốn ngăn cản, lại bị Lâu Cảnh Thiên gọi giữ lại. “Đứng lại! Để cho hẳn đi!” “Phụ thân?” “Nếu việc này đã trốn không được, chi bằng để cho hẳn sớm hỏi một chút rõ ràng.” Một hơi chạy vội tới trước vương phủ Nhị hoàng tử, Lâu Thanh Vũ nhảy xuống lưng ngựa, thẳng hướng trong phủ phóng đi. “Đứng lại! Người là ai?” “Tránh ra!” Lâu Thanh Vũ một quyền một cước, đem hai thị vệ đánh ngã, thị vệ bên trong chạy ra càng nhiều. Lâu Thanh Vũ lúc này cổ hỏa trong bụng không chỗ phát tiết, đang muốn tìm người luyện tay, không khỏi xuất ra sức mạnh ngoan độc kiếp trước, đánh nhau không ngừng. Hẳn ở lâu phủ sống an nhàn sung sướng nhiều vẫn không quên luyện võ cường thân, thân thể này từ lâu đã điều dưỡng tốt, lúc này tuy rằng khí lực không bằng trước đây, nhưng thân thủ lại không giảm một li (một phần trong mười vạn phần) với năm ấy. Công phu trong chốc lát, đội cảnh vệ thủ hạ của Nhị hoàng tử nghiêm chỉnh huấn luyện cũng ngã xuống hơn nửa. “Dừng tay!” Một tướng lĩnh dẫn đầu vội chạy tới kêu: “Không được với hoàng phi tương lai vô lễ!” Mọi người đều là cả kinh, nhất tề ngừng tay lại. Lâu Thanh Vũ nhận ra người nọ chính là thủ hạ hộ vệ Trần Cánh của Già La Viêm Dạ hôm đó, nghe hẳn gọi bản thân là hoàng phi tương lai, lửa giận trong lòng càng cháy lớn, trở tay cho thủ hạ người kia một quyền, sải bước tiêu sái đi tới. “Già La Viêm Dạ ở đâu?” Trần Cánh kinh ngạc nhảy dựng, thấy trước đôi mắt của người tuấn mỹ này vẫn như trước, nhưng là một đôi mắt thâm trầm giống đại dương, bên trong sóng to gió lớn cuộn cuộn, khí thế khiến người khác sợ hãi. “Nhị điện hạ ở phía sau hoa viên, nói nếu là ngài tới...” Lâu Thanh Vũ không đợi hẳn nói xong, đã thẳng hướng hậu hoa viên chạy đi. Hẳn mặc dù không biết đường nơi này, nhưng phong cách công trình kiến trúc cổ đại cũng gần giống nhau, dựa vào trực giác cùng mẫu tuệ đặc biệt, rất nhanh dễ dàng cho hẳn

n tìm được nơi muốn đến. Lâu Thanh Vũ bỗng nhiên thấy bóng dáng Già La Viêm Dạ, lại trong nháy mắt cho rằng nhận sai người. Hẳn chỉ mặc một kiện trường y bạch sắc thanh mạc (bộ quần áo trắng xanh đen =.), bên hông thắt lỏng đai lưng gấm mảnh, tóc dài tùy ý cột ở sau ót, đứng dưới gốc cây đào, đưa tay nghịch con chim trong ***g sắt treo trên cây, lưng gầy lại lộ ra vài phần phong phanh. Lâu Thanh Vũ thật không ngờ dưới hoàng kim khôi giáp nặng nề uy vũ lại che giấu một thân thể gầy gò như thế này, nhất thời không thể đem hẳn cùng nam nhân kiêu cao lạnh lùng cao cao tại thượng kia gắn liền thành một, mãi cho đến khi hẳn mở miệng nói chuyện mới lấy lại thần chí. “Người đã đến.” Thanh âm lạnh lùng, ánh mắt lạnh lùng. Lâu Thanh Vũ lần nữa cảm giác được sự cổ quái của lần gặp mặt này. Nếu như nói là Già La Viêm Dạ trước đây cho cảm giác hẳn giống như thanh kiếm không có vỏ bọc, kể từ sau lần gặp trước, Già La Viêm Dạ cho hẳn cảm giác tựa như biến thành tảng đá đóng băng ngàn năm, lạnh không có độ ấm. Đăng bởi: admin

16. Chương 16

CHƯƠNG 16

“Vì cái gì?” Lâu Thanh Vũ nỗ lực áp chế khẩu khí mình. Từ khi sống lại vẫn cho rằng bản thân đã không còn tính khí cáu kỉnh mà là ôn hòa, hiện tại mới phát hiện tính khí vẫn còn đó, chỉ là không ai kích thích nó mà thôi. = =|||Già La Viêm Dạ nhìn hắn. Ông tay áo phập phồng, quần áo hỗn độn, khuôn mặt ửng hồng kích động, một đôi mắt trong veo phát sáng cũng có thể chói lọi cùng thái dương tranh nhau tỏa sáng, bên trong hừng hực lửa giận thiêu đốt.“Không vì cái gì cả. Ta muốn!”Già La Viêm Dạ hồi đáp không một chút nhiệt nóng mà giống như một chậu nước lạnh, nhưng lại không dập tắt được sự phẫn nộ của Lâu Thanh Vũ.“Người muốn!” Lâu Thanh Vũ đề cao thanh âm: “Ta là nam nhân! Không phải song nhi người có biết hay không!”“Người là song nhi.”“Ta không phải!”“Người đứng.”“Ta không phải!”“Người đứng.”“Ta không phải! ! !”...Già La Viêm Dạ không thêm nói lại, hơi hơi nghiêng đầu nhìn hắn, nét mặt đó khiến Lâu Thanh Vũ thấy được cuộc đối thoại vừa ấu trĩ vừa thiếu muối càn thêm tức giận. Tiếp đó Già La Viêm Dạ lại một câu không nhanh không chậm, thiếu chút nữa khiến Lâu Thanh Vũ bùng nổ.“Ta nói người là, người chính nhất định là vậy.”Thở sâu. Lại hít khẩu khí.Lâu Thanh Vũ thở ra điều tiết tâm tình cho đúng, không ngừng trong lòng nói: Bình tĩnh! Bình tĩnh! Bình tĩnh! ! !A a a Cường quyền còn vô nhân đạo hơn a!Lâu Thanh Vũ rốt cục phát hiện có chút thương tâm mình bị ép buộc “Biến tính ” rồi.“Vì sao là ta?”“Ta đã trả lời rồi.”“Đây không phải là lý do!” Lâu Thanh Vũ trợn mắt nhìn kỹ hắn: “Là bởi vì ta là nhi tử Lâu Tướng? Hay là ta đã đắc tội người ở chỗ nào?”Già La Viêm Dạ nhú mày: “Ta nói, chỉ là ta muốn mà thôi.”“Chúng ta chỉ gặp mặt quá hai lần thôi? Người bắn ta một mũi tên, ta ở đại trường của người ngủ lại một đêm, còn lần trước tình cờ gặp mặt. Ta không cho là hai lần gặp đó có thể khiến người với ta cảm thấy hứng thú.”“Người chỉ cần biết rằng, người sắp trở thành Vương phi của ta.”Lâu Thanh Vũ mắt mê man: “Ta sẽ không. Hoàng Thượng còn chưa có hạ chỉ.”“Hắn sẽ hạ chỉ thôi.” Thần sắc Già La Viêm Dạ rất bình thản, giống như điều đang nói là chuyện tình cảm bình thường nhất trên đời.Trái tim Lâu Thanh Vũ chợt lạnh, mơ hồ cảm giác được sức nặng những lời này. Chuyện này ngay cả Lâu Cảnh Thiên cũng không thể trên triều phản bác, chỉ sợ rất có khả năng thành sự thật.Thế nhưng... Hắn là một nam nhân! Một nam nhân làm sao có thể gả cho một nam nhân khác?Tuy rằng hắn ở Đại Tề đã sinh sống hơn ba năm, trên biểu hiện giống như cũng đã chấp nhận phong tục chế độ nơi này rồi, nhưng trong xương tủy, hắn vẫn cứ là nam nhân thể kỷ hai mươi một độc lập tự chủ Tiểu Duệ! Đối với chuyện ‘Xuất giá’ này, từ trong đáy lòng hắn cảm thấy ngỡ ngàng cùng phản kháng.“Mặc kệ ra sao, ta sẽ không ‘gả’ cho người.” Lâu Thanh Vũ nhấn mạnh thêm chữ ‘gả’ kia, “Ta nhất định sẽ làm cho người xóa bỏ ý niệm này trong đầu.”Già La Viêm Dạ khe khẽ cười: “Thanh Vũ, người đã quên? Chúng ta đã từng có ‘tiếp xúc da thịt’, vì danh tiết của người, ta nhất định sẽ chịu trách nhiệm tới cùng.”“Chúng ta không có tiếp xúc da thịt! Ta cũng không cần người chịu trách nhiệm!” Lâu Thanh Vũ rống giận.Già La Viêm Dạ nói sang chuyện khác: “Buổi tối ngày mai trong cung chiêu đãi sứ thần tân quốc, người cũng tham dự.”“Người kêu ta đi ta phải đi? ! Ta vì cái gì phải tham dự?”“Bởi vì Thánh Thượng sẽ hạ chỉ cho người đi.”Lâu Thanh Vũ rốt cục nhịn không được, xông lên đi tóm chặt vạt áo hắn, đem hắn gắt gao áp ở dưới tầng cây hoa đào.“Già La Viêm Dạ, người rốt cuộc muốn làm cái gì? !”“Muốn làm cái gì?” Già La Viêm Dạ nghiêng đầu nhìn hắn, bỗng nhiên lộ ra một nụ cười ý tứ không rõ ràng: “Có lẽ muốn làm cái này đi...”Lời còn chưa dứt, hắn đã dễ dàng chế trụ đầu Lâu Thanh Vũ, mạnh mẽ hướng môi hắn áp tới.Đây là lần thứ hai!Lâu Thanh Vũ không phản kháng, chỉ một mực phẫn nộ trừng mắt hắn, mãi cho đến khi môi hắn tách khỏi bản thân.“Ai. Thanh Vũ, lần trước ta đã từng nói với người, hôn môi là phải nhắm mắt lại.”“Nhị diện hạ, ta cũng đã nói với người, hôn môi là phải xem đối tượng.” Lâu Thanh Vũ đã chịu đựng phần nộ tới cực điểm, ngược lại lãnh tĩnh xuống. Bỏ tay hắn ra, động tác chà sát tao nhã miệng của mình, sau đó khinh miêu đạm tả nói: “Đừng nói cho ta người là thích ta mới làm như vậy, ta sẽ nôn.”Ánh mắt Già La Viêm Dạ chợt lóe sáng, trong nháy mắt tựa hồ có tình cảm gì đó chợt lóe qua, nhưng tốc độ nhanh khiến người ta không kịp nắm bắt. Hắn đứng thẳng người, diện vô biểu tình lạnh nhạt nói: “Đêm mai, văn yến (tiệc tối). Còn nữa, với tư cách một song nhi, sau này xuất môn đừng quên mang một tiểu tư song nhi.”“Ta không chịu người uy hiếp.” Lâu Thanh Vũ cũng lạnh nhạt nói: “Già La Viêm Dạ, mặc kệ người là xuất phát từ mục đích gì, ta sẽ không gả cho người đâu!”Già La Viêm Dạ nhếch hé khóe miệng.Lâu Thanh Vũ bước đi không quay đầu lại .Ly khai phủ đệ Nhị hoàng tử, Lâu Thanh Vũ có chút ngỡ ngàng. Hắn cũng biết chính câu nói vừa rồi nói ra là có bao nhiêu lo lắng trong đó. Hắn cho tới bây giờ nắm rõ hết thấy thói quen bản thân, trừ bỏ Đồng, không người nào có thể khiến hắn cảm thấy không chắc chắn. Thế nhưng đến xã hội phong kiến mà tất cả đều là vương quyền trên hết, Lâu Thanh Vũ

lần đầu tiên vì tình cảnh bản thân cảm thấy bất đắc dĩ. Nhưng là vô luận như thế nào, hắn là sẽ không dễ dàng dễ dàng khuất phục. Xuất giá? Nực cười! Nếu mà kêu hắn lấy vợ, hắn ngược lại không ngại a. Đăng bởi: admin

17. Chương 17

CHƯƠNG 17

Thế giới này của Lâu Thanh Vũ, chu vi tổng cộng có năm quốc gia, trong đó lấy Đại Tề làm trung tâm, cái quốc gia khác rải rác xung quanh, cảm giác cảm giác giống như dân tộc tứ phương của Trung Hoa cổ đại. Triều đại này có chút xu hướng giống với Đại Đường Trung Hoa thời hoàng kim. Tân quốc là bang quốc Đại Tề, nằm ở lãnh thổ phía nam Đại Tề, quốc gia diện tích không lớn, thế nhưng nhân khẩu đông đúc, đời sống giàu có và đông đúc, là một quốc gia ôn hoà yên bình. Nói đến tài nguyên phong phú, trong nước nắm giữ những mỏ quặng vàng bạc, luôn luôn bị các chư quốc khác thèm muốn. Đại Tề là đại quốc to lớn, bản thân lại thực giàu có và đông đúc cường đại, cũng rất bằng lòng chiếu cố một vài tiểu quốc phụ thuộc vào nó. Bởi vậy Tân Quốc hàng năm dâng lên cống phẩm theo quy định, nhận che chở của Đại Tề, hỗ trợ nhau cùng có lợi. Ba năm trước đây hoàng song tử của Đại Tề quốc Trầm Lạc quận chứa gả cho thái tử Tân Quốc, đôi bên lại ký kết càng thêm quan hệ thông gia hữu hảo. Lâu Thanh Vũ cũng không muốn tham gia thịnh yến lần này, thế nhưng khẩu dụ Hoàng Thượng, quan viên tam phẩm trở lên đều có thể mang theo thân quyến tham gia, với tình cảnh Lâu Thanh Vũ lúc này, càng chạy không được. Lâu Thanh Vũ cùng Lâu Thanh Tường ngồi chung một xe, cùng mã xa phía sau Lâu Cảnh Thiên và Lâu Thanh Dương, chậm rãi hưởng hoàng cung chạy tới. “Thanh Vũ, lần đầu tiên tiến cung, hồi hộp không?” “Cũng được.” Lâu Thanh Vũ không yên lòng kéo kéo lễ phục chính thức trên người hoa quý, có chút buồn bực hỏi: “Nhị ca, vì cái gì quần áo của ta cùng người không giống nhau?” Lâu Thanh Tường nói: “Song nhi chưa đầy mười tám tuổi, đều phải mặc loại phục sức đặc thù của song nhi này. Chờ qua mười tám tuổi cử hành nghi thức trưởng thành, mới có thể dựa vào sau này chồng vẫn là nữ tặc chọn lựa y phục của mình.” Lâu Thanh Vũ ngược cứng lại: “Nếu là tuyển nữ tặc, có nghĩa là muốn nói tương lai phải lập gia đình đúng không?” “Đúng vậy. Nhưng cũng không nhất định, cũng có ngoại lệ đó.” Lâu Thanh Vũ không nói lời nào. Lâu Thanh Tường mở miệng nói, muốn an ủi hắn, nhưng mà bản thân cũng không biết nói cái gì, đành phải thôi. Xe ngựa lung lay lắc lư vào cung. Lâu Thanh Vũ theo Lâu Thanh Tường xuống xe, Lâu Thanh Tường nói: “Cung yến kỳ thật cũng không có gì, chẳng qua là một đám quan liêu thân thích quan xã giao thôi. Hoàng Thượng người rất tốt, người khỏi phải căng thẳng. Người khác biết thân phận của người, cũng sẽ không đặc biệt làm khó dễ người. Người đi theo bên cạnh ta, sẽ không có vấn đề.” Lâu Thanh Vũ gật gật đầu. Tuy rằng đối với loại cung yến (yến tiệc ở trong cung này) không phải thực để ý, nhưng Lâu Thanh Tường thiết tình coi hắn làm đệ đệ cần chiếu cố, vẫn làm cho hắn rất cảm động. Lần yến hội này thập phần long trọng, bởi vì muốn chiêu đãi sứ thần biệt quốc (quốc gia khác), cho nên trường hợp cung yến sa hoa so với bình thường hơn rất nhiều, cảm giác có chút giống trong kịch truyền hình Đường Minh Hoàng. Lâu Thanh Vũ trước kia xem trong nước. Tuy rằng Lâu Thanh Tường nói phải phối hợp hắn, thế nhưng trong cung nhiều người quen như vậy, trong chốc lát một nhĩ tử thượng thư qua chào hỏi, một hồi lại một song nhi bộ lễ đại thần nói chuyện cùng hắn, dần dần cũng đến thăm cũng nhiều. Không biết khi nào thì, Lâu Thanh Vũ lại một mình đứng đơn độc. Hắn cũng không thêm để ý. Đi theo bên cạnh Lâu Thanh Tường, mọi người cũng biết hắn là tam nhĩ tử của Lâu Tường, nga không, là song nhi, là đối tượng Nhị hoàng tử trước đó vài ngày cầu hôn,

bởi vậy đặc biệt bị người chú mục. Điều này cũng khiến Lâu Thanh Vũ càng cảm nhận rõ ràng được chuyển bản thân ‘biến tính’ là sự thực, buồn bực đến tột đỉnh. Trong ngự hoa viên rực rỡ gấm hoa, khăn hương túi ẩm, phong lưu quyền rũ, tình thú dạt dào. Lâu Thanh Vũ tách khỏi mọi người, tìm được chỗ yên lặng ở ngự hoa viên. Tiếng ca vũ xa xa chậm rãi truyền đến, cách xa gần như đến từ thế giới kia. Lâu Thanh Vũ dựa vào thân cây ngồi xuống, tiện tay xé xuống một mảnh lá cây, đặt ở bên môi nhẹ nhàng thổi. Thời điểm rời khỏi trần nhỏ là đầu hạ, hiện tại đã sắp nhập thu, mùa hạ nóng bức cứ như vậy ở kinh thành vô tri vô giác trôi qua. Nhớ tới mấy tháng này, nhất là gần đây, rõ là phong ba thay nhau nổi lên, trở tay không kịp. Nhất định phải nghĩ ra biện pháp, làm cho Già La Viêm Dạ bỏ đi ý niệm trong đầu đối với mình. Đây chính là then chốt, Lâu Thanh Vũ không biết hắn vì sao chọn trúng mình. Nếu như là vì mượn sức Lâu Tường, Thanh Tường hắn là lựa chọn tốt nhất. Tuy rằng nói hắn đã chọn chồng, nam tử chính thức cử hành lễ trưởng thành, nhưng hắn là mang danh xác thực là song nhi, còn chưa nói, chỉ là có thể vì Già La

Viêm Dạ sanh con đường cái chính là ưu thế tuyệt hảo. Mà đem bản thân ‘đổi trắng thay đen’, như thế cũng không có khả năng vì hần sinh hạ nhất nhi bán nữ, lấy một nam tử vô vị có ý tứ gì? Còn có một khả năng, hay là hần đối với mình có hứng thú. Đồng tính luyến ái ở Anh quốc rất nhiều, đối với loại chuyện này Lâu Thanh Vũ cũng không xa lạ. Thời gian ở không quân Anh quốc trước kia cũng từng bị nam nhân theo đuổi, thế nhưng thật không nghĩ tới ở xã hội phong kiến bảo thủ cũng có người như thế. Bản thân từ khi nào thì mị lực lớn như vậy? Lâu Thanh Vũ cười khổ, lá cây bên môi phát ra âm luật vụn vặt: “Thanh Vũ.” Thanh âm thấp trầm nhu hòa vang lên, Già La Chân Minh đẩy bụi cỏ umtùm hai bên, hướng về phía hần dưới thân cây cười nói: “Sao trốn ở chỗ này?” “Thái tử điện hạ?” Lâu Thanh Vũ sững sốt, “Người sao lại ở chỗ này?” “Cái này...” Già La Chân Minh có chút ngượng ngùng sờ sờ cằm, ngồi xuống bên cạnh hần: “Ta cũng không biết sao lại thế này, ban đầu muốn đi về đại điện phía trước, kết quả mơ mơ hồ hồ đi đến bên này.” Lâu Thanh Vũ không nói gì, quên mất thái tử là một gã quên đường siêu cấp. “Nhưng may mắn, ở trong này gặp được người. Thanh Vũ, thực xin lỗi.” Lâu Thanh Vũ dừng một chút, cười nói: “Điện hạ, lần này lại là vì cái gì?” “Thanh Vũ, ta sẽ khiến hần bỏ đi ý niệm đó.” Già La Chân Minh trịnh trọng nói: “Người là nam tử, không phải song nhi, lời nói của Viêm Dạ ta hoàn toàn không tin. Lúc đó các người chỉ là lần đầu gặp mặt, hần lại bán thương người, làm sao có thể... Việc cấp bách hiện tại, là không thể để cho phụ hoàng chỉ hôn cho các người.” Lâu Thanh Vũ nhăn tình sáng lên. Hần cũng nghĩ tới điểm này, chính là chỉ dựa vào một mình hần, không có năng lực lớn chống lại ý chỉ hoàng thượng như vậy: “Thái tử điện hạ...” Già La Chân Minh nói: “Ta cũng không nắm chắc hoàn toàn. Ta không biết Viêm Dạ là lý do gì đột nhiên bốc lên ý niệm này trong đầu. Phụ hoàng vì chuyện bãi bỏ binh quyền đối diện với hần lòng mang áy náy, hần phía sau nói cái gì, phụ hoàng cũng sẽ không cự tuyệt, cho nên việc này nhất định phải thận trọng.” Lâu Thanh Vũ do dự một chút: “Hoàng Thượng... Rốt cuộc có biết giới tính thật của ta?” Già La Chân Minh giật nhẹ khóe miệng, không nói gì. Ha ha, nhi tử Lâu Tướng dưới một người trên vạn người, rốt cuộc là nam hay là nữ, có phải là song nhi hay không, Hoàng Thượng sao lại không biết. “Ta cho rằng, hiện tại quan trọng nhất, là để Nhị điện hạ bỏ đi ý niệm đối với ta.” Lâu Thanh Vũ hiểu được vẫn là chiêu rút củi dưới đáy nồi này là an toàn nhất. Già La Chân Minh nhìn hần, đột nhiên nói: “Viêm Dạ từ nhỏ thích đối chọi cùng ta, chỉ cần là thứ ta sắp có, hần liền sẽ nghĩ biện pháp đoạt đi.” Lâu Thanh Vũ sững sốt. Già La Chân Minh cười khổ: “Cho nên, vẫn là ta hại người. Thanh Vũ, thực xin lỗi.” Đăng bởi: admin

18. Chương 18

CHƯƠNG 18

Lâu Thanh Vũ giật mình sững sốt một hồi lâu mới kịp phản ứng. Thì ra bản thân vốn chỉ là vật hi sinh. Cười khổ nói: “Thái tử điện hạ, không cần lừa gạt Thanh Vũ. Thanh Vũ tự cho là không có mị lực lớn như vậy, có thể khiến cho hai vị điện hạ đoạt lại cướp đi.” “Cái này không đúng rồi.” Già La Chân Minh hơi nghiêng đầu nhìn hần, một sợi tóc đen theo đường viền má giữa kim quan buông xuống (kim: vàng, quan: mũ thời xưa), thần tình có phần quyến rũ. “Thanh Vũ, chính người nhìn không ra, trên người người có loại khí chất rất kỳ diệu, không phù hợp với tuổi của người, khiến cho người hết sức tỉnh táo. Ta ban đầu gặp được người, bởi vì người là nhi tử Lâu Tướng, hiển nhiên nhiều tiền cận qua lại. Nhưng về sau, lại càng phát hiện được người không giống người thường.” Lâu Thanh Vũ lắc đầu nói: “Ta không khác gì người khác, thái tử điện hạ cất nhắc rồi.” Già La Chân Minh thở dài: “Hiện đang nói cái gì cũng đã muộn, dù thế nào ta sẽ không để cho Viêm Dạ ép buộc người làm phi.” Khi hai người đang nói chuyện, bụi cây phía ngoài có người gọi: “Thái tử điện hạ? Thái tử điện hạ?” “Người tìm ta đến rồi.” Già La Chân Minh mừng rỡ nói, kéo Lâu Thanh Vũ đứng dậy. Lâu Thanh Vũ đang sắp nói ta không muốn đi ra ngoài, chợt nghe thấy người đề trầm thanh âm: “Tìm được thái tử điện hạ rồi sao?” Lâu Thanh Vũ lập tức nghe ra là thanh âm của Già La Viêm Dạ, nghĩ muốn bỏ tay Già La Chân Minh ra, đã là không kịp, bị hần lôi kéo tay tha ra bụi cây: “Viêm Dạ?” Già La Chân Minh thấy Già La Viêm Dạ cũng sững sốt. Già La Viêm Dạ nhìn hai người dắt tay từ sau bụi cây thoát đi ra, ánh mắt chợt lóe, vẻ mặt cũng không thay đổi: “Thái tử điện hạ, Hoàng Thượng tìm người đã lâu rồi.” Lâu Thanh Vũ thấy Già La Chân Minh còn không buông tay, hơi vùng ra một chút. Già La Chân Minh xiết chặt căng thẳng, buông nắm tay hần ra: “Biết rồi, bôn cung đây sẽ đi ngay.” Già La Chân Minh nhìn sang Lâu Thanh Vũ, thấy ánh mắt hần rũ xuống không nói gì, nhìn Già La Viêm Dạ một cái: “Hoàng đệ sao không cùng bôn cung cùng đi nhỉ?” “Thần đệ liền đi theo sau. Thái tử đi trước đi.” Già La Chân Minh có phần không yên tâm, nhưng mà bọn người hầu thúc giục rất gấp, lại cảm thấy giữa ngự hoa viên ở hoàng cung mọi người đều thấy sẽ không có chuyện gì, liền vội vã mang theo người hầu đi chính

điện. Già La Viêm Dạ đợi Già La Chân Minh đi xa rồi, quay đầu lại nhìn Lâu Thanh Vũ, thấy hần một thân trang phục song nhi, sắc mặt bình thản nói: “Cùng thái tử tán gẫu chắc rất vui?” “Tình cờ gặp mà thôi.” Lâu Thanh Vũ không muốn cùng hần dính dáng không rõ ràng, nói: “Thanh Vũ cáo từ.” Nói xong xoay người muốn bước đi hướng khác, lại bị người kéo mạnh lấy cổ tay. Quay đầu lại thấy Già La Viêm Dạ nhếch môi nhìn hần, vẻ mặt kiêu căng, lại không nói lời nào, trong lòng phiền muộn, cười khẩy nói: “Nhị điện hạ yên tâm, Thanh Vũ biết thân phận của mình. Thanh Vũ cùng thái tử không liên quan gì, cùng Nhị điện hạ càng không xuất hiện bất luận cái gì cùng một lúc cùng một chỗ, mong rằng Nhị điện hạ nương tay, tha Thanh Vũ một con đường sống.” “Sao, gả cho ta người sẽ không có con đường sống?” “Đường đường nam nhi, lại giả trang phục song nhi, loại nhục nhã này, cũng quá đủ rồi!” Già La Viêm Dạ vẻ mặt âm trầm: “Người nghĩ làm Vương phi bổn vương, là làm nhục người?” “Thanh Vũ không dám. Thanh Vũ nếu là nữ tử hoặc thật sự là song nhi, chỉ sợ vui mừng còn không kịp đây.” “Ý của người vẫn là mất hứng.” Lâu Thanh Vũ tự tiếu phi tiếu: “Nếu đổi ngược lại, chỉ sợ Nhị điện hạ cũng vui mừng không nổi.” Già La Viêm Dạ chụp cổ tay hần xiết: “Mặc kệ ra sao, người cũng phải gả cho ta!” Hai huynh đệ này nói chuyện vẫn rất giống nhau. Lâu Thanh Vũ nhất thiết trở tay, dùng sức tránh khỏi trời buộc, cười lạnh nói: “Ta và người hai người cùng là nam tử, ai gả ai còn không chắc chắn mà!” Già La Viêm Dạ nghe ra ý tứ trong lời hần nói, hơi kinh ngạc trợn mắt to. Lâu Thanh Vũ lần đầu tiên thấy bộ dạng này của hần, lúc đó liền cảm thấy hả dạ, lại mơ hồ nghĩ được có vài phần dễ thương, không khỏi nổi lên tâm muốn trêu ghẹo, tới gần một bước, tay phải lạng lẽ không một tiếng động mà ôm vai hần từ phía sau, dán cực gần hần nói: “Nếu Nhị điện hạ khăng khăng để Thanh Vũ gả cho người, lúc Thanh Vũ qua cửa (ý chỉ: đã xuất giá) nhất định tận tâm tận lực hầu hạ người, ắt phải khiến người vừa lòng.” Nói mấy chữ cuối cùng cực chậm, tay phải xoa nhẹ phía sau hần, đột nhiên ở chỗ nào đó giữa thắt lưng hần nhéo một cái thật mạnh. Già La Viêm Dạ kinh hãi, lập tức biến sắc mặt, thân thể đột nhiên cứng ngắc, lui từng bước về phía sau. Lâu Thanh Vũ chọn chỗ đó, dùng lực đạo đó, đều là cuộc đời trước từng tích góp trải qua rất nhiều kinh nghiệm đạo lý lão luyện trong tình sử Trung Hoa, người bình thường không thể bằng, Già La Viêm Dạ chưa bao giờ gặp quá, nhất thời đầu chóng đờ được, cho nên lại không tự chủ mà lui một bước. Lâu Thanh Vũ thấy thế bỗng chợt lóe sáng lên, phát ra một loại cảm giác rất quý quýt, càng thêm mập mờ cười nói: “Thắt lưng nhị điện hạ... Rất mềm dẻo nha.” Già La Viêm Dạ tức giận đến sắc mặt trắng bệch: “Người...” Lâu Thanh Vũ dứt khoát lại tiến lên một bước, gần như dán vào trên người hần, con mắt trong veo hơi nheo lại: “Nhị điện hạ, nếu chúng ta cùng là nam nhi, chơi một chút cũng không có gì xảy ra. Nhị điện hạ nếu đối với Thanh Vũ cảm thấy hứng thú, Thanh Vũ nguyện ý phụng bồi.” Tốt nhất người chơi chán buông tha cho ý nghĩ lấy ta. Bất quá cuối cùng những lời này chỉ để ở trong lòng, rốt cuộc không có nói ra. “Người, làm càn!” “Làm càn? Điện hạ, người đối với ta làm càn nhiều lần, ta có phải hay không nên hồi báo một chút?” Lâu Thanh Vũ liếm liếm miệng, một loại cảm giác bất toàn thân hần làm tù binh đã lâu, hần cơ hồ đã sắp quên cái cảm giác từ trên cao nhìn xuống nắm giữ chủ động. Hần phát hiện tự bản thân được che giấu nuôi dưỡng giày vò hơn ba năm yên ổn tính tình, hần quên đứng ở vị trí chủ động e là có thể mang đến cho hần tiện lợi lớn hơn nữa. “Người...” Dám! Chữ sau còn chưa kịp nói ra, Già La Viêm Dạ đã bị Lâu Thanh Vũ chặn ấn đến trên th

ân cây đằng sau, tùy thuộc đôi môi nóng bỏng che phủ mà thô lỗ. “Để cho Thanh Vũ dạy điện hạ, cái gì mới thật sự là hôn đi!” Lâu Thanh Vũ, không, cần phải là Duệ, Tiểu Duệ. Kỹ năng hôn của hần so với Già La Viêm Dạ không biết tiên tiến hơn bao năm, kia đa dạng, kỹ xảo đó, không phải Nhị hoàng tử trên vị thành niên liền đi quân doanh có thể tưởng tượng được. Hần bị Già La Viêm Dạ hôn hai lần, lần đầu tiên là khiếp sợ, lần thứ hai là lạnh lùng, hoàn toàn không có hưởng ứng. Nhưng hai lần này, đã đủ thỏa mãn khiến hần hiểu rõ nhược điểm của Già La Viêm Dạ. Hôn môi mặc dù là nam nhân trời sinh này dù sẽ thuận tiện, nhưng kỹ xảo, lại phải dựa vào tích lũy kinh nghiệm. Già La Viêm Dạ kinh hãi tới trở tay không kịp, bị hần chiếm thế thượng phong. Nửa đường biến chiêu cố gắng chuyển bại thành thắng, lại bị trùng kích trước nay chưa có đánh tan thân chí. Lúc đó Lâu Thanh Vũ gắt gao giam hần giữa mình cùng thân cây, tay trái đè hần lại, tay phải sờ soạng sâu vào trong lễ phục của hần. Già La Viêm Dạ tức giận xấu hổ giãy giụa, lại quên Lâu Thanh Vũ thuận tay trái, nửa người bên phải bị hần mạnh mẽ ấn chế trụ, bên trái lại ép chặt ở trên thân cây. “Buông...” Già La Viêm Dạ giẫy ra một chữ, tức khắc lại bị đôi môi ngăn chặn. Đầu lưỡi Linh hoạt theo ý chủ nhân ở trong khoang miệng hần đánh chiếm, khiến hần giẫy giụa mệt nhọc. Xúc cảm khiêu khích cực nóng từ sinh lý của nam nhân cực hạn, lý trí mơ màng như thể sắp không cánh mà bay. Mà ngay sau đó, chính phân thân mình bị một cái tay ấm áp khéo léo cầm, làm cho hần không khỏi cả người căng thẳng, đáy lòng rốt cực nổi lên một sự kinh hoàng mơ hồ. Đăng bởi: admin

19. Chương 19

CHƯƠNG 19

Cặp mắt mỹ lệ của Lâu Thanh Vũ không hề trong suốt, bên trong lóe ra dự vọng thâm trầm mơ hồ, tình cảm sâu sắc thâm trầm.

Già La Viêm Dạ trong lòng run lên. Định nhân bức bách trăm vạn đại quân còn không thể khiến hắn lui về phía sau, tình cảnh máu chảy thành sông xương trắng chất đống không thể khiến hắn sợ hãi, nhưng lúc này, ánh mắt xa lạ cùng khí thế của Lâu Thanh Vũ, hắn lại cảm thấy có chút rùng mình.

“Buông ta ra!” Hắn nheo mắt lại, nỗ lực trấn định. Nhưng phân thân bản thân bị người trêu chọc, khiến lời nói của hắn có vài phần vô lực.

“Buông ra? Điện hạ khẳng định sao?” Lâu Thanh Vũ đột nhiên dùng sức, động tác trên tay nhanh hơn, thuần thục mà cay độc chà xát qua lại chơi đùa.

Già La Viêm Dạ hít một lấy một hơi, cắn chặt môi dưới, tay trái nhanh chóng tiến vào dưới quần, như muốn ngăn chặn thể tiến công của Lâu Thanh Vũ.

“Ha ha...” Lâu Thanh Vũ cười khê, ghé vào lỗ tai hắn miệng thở khí, trêu ghẹo khối tròn đã đỏ ửng dựng đứng căng lên.

“Điện hạ không phải khản trương, rất thoải mái đó. Tới, để Thanh Vũ hảo hảo hầu hạ người.”

Thanh âm hắn thấp trầm khác thường, tràn ngập lực mê hoặc, khiến ý chí Già La Viêm Dạ kiên định cuối cùng dao động, thở dốc bất định mà nhuỷ tay xuống.

“Ngoan... Điện hạ chưa thử qua sao... Bị người khác hầu hạ như thế, có đúng so với chính bản thân là sướng hơn phải không? Thế nào... Điện hạ thích không...”

Lâu Thanh Vũ phát huy phong phú thể tiến công trong lòng gia tăng một chút kỹ xảo thôi miên, khẽ sát vào hai gò má của hắn ở bên tai hắn khẽ cắn.

Già La Viêm Dạ cả người run rẩy, đột nhiên run lên, thở dốc một tiếng, cuối cùng ở trong tay hắn tiết ra.

Lâu Thanh Vũ không nghĩ đến nhanh như vậy, sững sốt một chút, trong lòng cười thầm. Không nghĩ nhìn qua Già La Viêm Dạ thâm trầm lão luyện, ở loại sự tình này lại trúc trắc không ngờ.

Già La Viêm Dạ trong nháy mắt có chút mê man, lại có sự xấu hổ quần bách buồn bực nói không nên lời, cuối cùng những từ ngữ này hết thảy hóa thành một từ đơn giản: phần nộ!

“Lâu, Thanh, Vũ!”

“Sao?” Lâu Thanh Vũ rút tay ra, đối mặt với Già La Viêm Dạ móc ra khăn tay lau lau, “Điện hạ không sáng khoái sao?”

Già La Viêm Dạ sắc mặt biến đen, trong ánh mắt sắc bén tìm không ra cái bóng mới vừa mê mang ***. Hắn rất nhanh sửa sang y sam của bản thân hảo, nhìn chăm chú Lâu Thanh Vũ phút chốc, bỗng nhiên nói: “Người tốt cuộc là ai?”

Lâu Thanh Vũ cười khê: “Nhị điện hạ nhanh như thế liền trở mặt rồi?”

Già La Viêm Dạ chớp mắt liền đỏ mặt, rất nhanh lại ổn định, trầm mặc nhìn hắn.

Lâu Thanh Vũ trong lòng bội phục sự sắc bén của hắn, có điều nói linh hồn thì như có như không căn cứ, mặc dù là cái xã hội cùng thời đại phong kiến mê tín này, mọi người vẫn đang duy trì thái độ nghi vấn đối với nó. Bởi vậy chỉ cần hắn không thừa nhận, không ai sẽ nói hắn không phải Lâu Thanh Vũ. Già La Viêm Dạ sẽ hoài nghi cũng không kỳ quái, dù sao biểu hiện của bản thân vừa rồi cùng lúc bình thường một trời một vực. Thế nhưng hắn lại nghĩ rất sáng khoái. Nhìn Già La Viêm Dạ người cường hãn lạnh lùng như vậy ở trong tay mình *** mê man, là một nam nhân thì có cảm giác thành tựu.

Lâu Thanh Vũ không phải đồng tính luyến ái, có điều hắn cũng không ác cảm cùng một người nam nhân nói chuyện yêu đương, nhưng điều kiện trước tiên là cam tâm tình nguyện, hơn nữa hắn ở mặt trên.

Lâu Thanh Vũ nghĩ tới đây, khe khẽ nở nụ cười, phỉu phỉu y phục bản thân, khom lưng chấp tay nói: “Yến hội sẽ bắt đầu, Thanh Vũ trước cáo từ, nhị điện hạ đi thông thả.” Nói xong, xoay người tiêu sái rời đi.

Yến hội đang khúc dương cử hành trong cung, Lâu Thanh Tường thấy Lâu Thanh Vũ, chặn kéo hần đi.

“Người vừa rồi đi đâu? Yến hội lập tức sẽ bắt đầu, đại ca cùng ta tìm người đã rất lâu rồi.”

“Xin lỗi nhị ca, vừa rồi ở phía sau viên thấy con chim nhỏ, dễ thương cực kỳ, nhin không được đùa một chút.”

Già La Viêm Dạ đi sát ngay phía sau hần tiến đến, nghe như thế bước chân dừng lại, diện vô biểu tình mà từ giữa hai thân người đi qua.

Lâu Thanh Tường cười nói: “Người tiểu tử này, một con chim nhỏ có cái gì chơi hay. Mau mau theo ta ngồi vào vị trí đi.”

Lâu Thanh Vũ cười khe cùng hần đi vào đại điện, tìm được chỗ ngồi của bản thân ngồi xuống.

Thịnh yến Đại Tề quốc quả nhiên không giống bình thường. Khi Tân Quốc dâng lên cống phẩm, yến hội chính thức bắt đầu. Vào lúc bữa tiệc ca vũ du dương, cầm sắt huyền minh (cầm sắt: đàn cầm và đàn sắt), dương nhiên không cần phải nói.

Lâu Thanh Vũ bình phẩm mỹ tửu ử tốt, ánh mắt thỉnh thoảng liếc về phía vài vị chủ công cao cao tại thượng.

Hoàng thượng niên kỉ so với hần tưởng tượng có chút ít đi, vốn tưởng rằng là một lão nhân năm sáu mươi tuổi, nhưng lúc này nhìn ngoại trừ tinh thần có phần kém ra, dáng dấp cũng tựa như khoảng bốn mươi tuổi, có thể thấy được bình thường điều dưỡng thích đáng. Hoàng hậu họ Tương dung mạo đoan chính đoan lệ, thanh nhã khôn xiết, thần thái lạnh lùng trên mặt tương tự Già La Viêm Dạ đến kinh người, nơi trọng đại như vậy, ngay cả một dáng tươi cười cũng keo kiệt bố thí, chỉ khi ở cùng hoàng thượng thái tử nói thì lộ ra chút ôn hòa.

Già La Chân Minh cùng Tương hoàng hậu phân biệt ngồi ở trái phải hai bên tay hoàng thượng, nét mặt vẫn lộ vẻ tiểu ý dịu dàng, hướng về phía hần nơi này trông lại vài lần, trong ánh mắt che đậy không được ý quan tâm nhân nhậ.

Lâu Thanh Vũ đối Già La Chân Minh chân thành cùng thân thiết rất có thiện cảm, mỗi khi gặp phải ánh mắt hần, liền hồi về một nụ cười ôn hòa nhu nhã.

Già La Viêm Dạ ngồi sát ở vị trí thứ hai dưới vị trí chủ vị thượng, giữa bữa tiệc khuôn mặt vẫn bình tĩnh, chưa từng hướng hần ở này liếc mắt trông lại.

Lâu Thanh Vũ bây giờ đơn giản là thần nhiên, cùng Lâu Thanh Tường cùng thưởng thức mỹ cảnh lương thần. Có chút việc vô tình suy nghĩ nhiều.

Có điều loại thích ý này không duy trì bao lâu, rất nhanh liền bị lời nói sứ thần Tân Quốc quấy rầy.

“Bệ hạ. Hoàng Tổ Văn nhị vị hoàng tử bệ hạ ta anh tài ngút trời, thái tử điện hạ anh minh thần võ, nhị hoàng tử điện hạ thông tuệ hơn người. Hoàng Tất Hạ tam công chúa ta nay đã đến tuổi (đến tuổi lấy chồng đó), nguyện vọng cùng Đại Tề kết tần tăn chi hảo nữ, huê thủ cộng tiến.” (huê thủ: tay nắm tay)

Dưới đài một mảnh xôn xao lớn.

Hoàng thượng nói: “Việc này rất hảo. Chỉ không biết Tân Quốc Quốc Chủ nguyện đem tam công chúa gả cho hoàng nhi nào của trẫm đây?”

Tân quốc sứ thần nói: “Thái tử điện hạ thân phận kính trọng, khoan dung độ lượng nhân nghĩa, nếu có thể cùng thái tử điện hạ ký kết bách niên chi hảo hiển nhiên là lương duyên giai thoại.” (bách niên chi hảo: gắn bó suốt đời)

Hoàng thượng vừa mới gật đầu, sứ thần chuyển đề tài: “Chỉ là thái tử điện hạ đã lập chính phi, nghe nói thái tử cùng thái tử phi cảm tình cực hảo, cử án tề mi (nâng khay ngang mày – vợ chồng tôn trọng nhau),

tam công chúa không muốn phá hoại hài hòa gia thất thái tử, nghe nói nhị hoàng tử điện hạ chưa hôn phối, nguyện gả làm phi cùng nhị hoàng tử.”

Lời này vừa nói ra, dưới đài tĩnh lặng im ắng.

Hoàng thượng quay đầu đối với Già La Viêm Dạ nói: “Hoàng nhi ý như thế nào?”

Già La Viêm Dạ liếc mắt nhìn Tương thái sư, lại nhìn sang Tương hậu, nói: “Phụ hoàng đã quên nhị thần hai ngày trước thượng tấu, muốn lập Lâu Tương Tam công tử, song nhị Lâu Thanh Vũ làm phi sao.”

Tương thái sư nói: “Nhận được Tam Công Chúa Tân Quốc ưu ái, nhị điện hạ có thể trước lập tam công chủ làm chính phi, lại nạp tam tử Lâu Tương làm trắc phi (vợ lẽ). Lâu Tương rộng lượng, chắc chắn sẽ không để ý.”

Già La Viêm Dạ nhàn nhạt nói: “Phụ thê thái tử cầm sắt hài hòa, tam công chúa thượng không muốn phá hoại, nếu Viêm Dạ cưới tam công chúa lại nạp trắc phi, chẳng phải là bôi nhọ một hồi tâm ý của Tam Công chúa? Trước Viêm Dạ muốn lập Lâu Thanh Vũ chính phi, sau đổi ý, ngôn nhi vô tín (nói không giữ lời), há là ta ví sở vi.”

Sứ thần Tân Quốc không nghĩ tới nhị hoàng tử lại ngay tại trận cự tuyệt, không khỏi giật mình sửng sở nơi đó. Tương thái sư cùng hoàng thượng cũng là nhất thời không nói gì.

Già La Chân Minh nói: “Phụ hoàng chưa hạ chỉ, việc lập Lâu Thanh Vũ làm phi có thể sau bàn lại, hồi tâm ý Tam Công chúa lại không thể đơn giản phụ lòng.”

“Hoàng huynh lời này sai rồi. Thần đệ chính là không muốn phụ lòng hồi tâm ý của công chúa điện hạ, mới phải chịu đựng đau đớn cự tuyệt. Tam công chúa là giai nhân hiếm có, về lý tìm một phu quân làm bạn. Thần đệ tự nhận không có phúc ấy, mong rằng Tân Sử bao dung.”

Bầu không khí nhất thời lúng túng khó xử khôn kể.

L

âu Thanh Vũ không biết cái yến hội này làm sao mơ mơ hồ hồ kết thúc. Dù sao khi hấn đi theo gia nhân rời khỏi phía sau đại điện, một đôi mắt cũng giống như đèn pha loạn chuyển ở trên người hấn. Một là Tương thái sư cùng cái sứ thần Tân Quốc kia, giống như hận không thể dùng ánh mắt đâm hấn một lỗ thủng. Lại chỉ có cái người gây sự sinh chuyện kia, nhìn cũng không có liếc nhìn hấn một cái.

Xem ra bản thân giấu tài đã rất lâu rồi, là thời gian phần chấn tinh thần, vì con đường sau này chuẩn bị một chút.

Lâu Thanh Vũ trong lòng cười nhạt, Tiểu Duệ a Tiểu Duệ, làm Lâu Thanh Vũ lâu như vậy cùng đời vô tranh (không tranh giành), người thật đúng là đã quên bản thân là ai. Sau này đây tranh đoạt đường miếu, triều đình nội đấu, người không thiếu được phải trợn tiến vào. Đăng bởi: admin

20. Chương 20

CHƯƠNG 20

Vài ngày sau đó, chính xác có thể dùng phong vân cuộn cuộn để hình dung. Từ lúc Già La Viêm Dạ trước mặt mọi người từ hôn, đến tam công chúa chỉ hôn cho trưởng tử của Chí thân vương em ruột của hoàng thượng, lại đến Lâu Thanh Vũ bị chính thức chỉ định làm chính phi cho Già La Viêm Dạ, chỉ ngắn ba ngày, tất cả cát bụi lạc định. (mọi việc đã định)

“Viêm Dạ, ngôi vị hoàng đế đối với ngươi mà nói, quan trọng đến vậy sao? So với ta cùng Đồng nhi, còn quan trọng hơn sao?”

“... Ngôi vị hoàng đế là mang gông xiềng, tất cả mọi người nguyện ý vì nó sinh, vì nó chết. Nhưng đối với ta mà nói, nó cũng là thứ duy nhất ta có thể nắm bắt được. Cho dù sử dụng hết tất cả âm mưu quỷ kế, trả giá hết cả tinh cảm thân tình, vô luận là cái giá gì, chỉ cần cầm giữ nó, dù cho chỉ một chút, có lẽ sẽ không cảm thấy cô đơn nữa.”

Vốn người là sợ cô đơn như vậy. Vốn, ta cũng không thể khiến người quên sự cô đơn.

Đến nhiều năm sau Lâu Thanh Vũ cuối cùng hỏi ra chuyện kia, khi Già La Viêm Dạ cuối cùng thành thật trả lời thẳng thắn hẳn, hẳn mới hiểu được, ở thân thể kiên cường lạnh khốc, chôn dấu chính là một khóa tâm cô độc yên lặng cỡ nào.

“Đã như vậy, vậy xin người, đem ta biếm lãnh cung đi.”

Không phải tức giận, không phải oán giận. Chỉ là hiểu, chỉ là thương tiếc.

Bản thân chưa bao giờ từng đáp lại thân tình của hẳn. Tình cảm như thế, quá thống khổ. Vậy, liền xin quên ta. Không thể khiến người không còn cô đơn nữa, là cái sai của ta. Xin người thoát ra, xin người từ bỏ. Trong sa mạc hoang vắng, ta không phải ốc đảo nguồn suối cho người giải khát, ta chỉ là con lạc đà cô đơn, gặp được cây xương rồng cô độc.

Công việc chuẩn bị trong đại hôn đang khẩn trương, tất cả mọi thứ đều đã đến mức không thể nào thay đổi.

Lâu Thanh Vũ vứt bỏ sách thuật văn, vứt bỏ quần áo và trang sức nam tử, mỗi ngày không thể ra cửa, bị ép buộc chuẩn bị thủ tục đại hôn.

Lâu Tương cả ngày mặt mày âm trầm, nhìn không ra thần sắc. Lâu Thanh Dương thấy Thanh Vũ liền thở ngắn thở dài, muốn nói lại thôi. Chỉ có Lâu Thanh Tường vẫn như cũ bản thân khi xưa, làm song nhi kiêu ngạo. Mỗi ngày đến gặp Lâu Thanh Vũ, tiện cùng hẳn nói đùa chọc cười, cố gắng giải sầu tâm tình của hẳn.

So ra thì mình chính là người liên quan hơn ai hết, nhưng Lâu Thanh Vũ ngược lại thì trấn định không ngờ. Người khác muốn hẳn làm cái gì, hẳn liền làm cái đó, tựa hồ đối với số phận bản thân sắp lập gia đình đã chấp nhận.

“Tiểu đệ, người suy cho cùng không phải song nhi thực sự, tương lai làm thế nào bây giờ?”

“Làm thế nào bây giờ? Hên xui thôi.” Lâu Thanh Vũ cười nói với Lâu Thanh Tường.

“Đừng nói giỡn, nhị ca là nghiêm túc đó. E là bây giờ còn không sao, thế nhưng lại qua vài năm có thể giấu diếm không được. Người là nam tử, nếu người vẫn hoàn toàn không có gì, chỉ sợ hoàng thất rất khó tha cho người.”

“Nhị ca, không có một ngày như vậy đâu Lâu Thanh Vũ có phần thâm ý cười khê.

Lâu Thanh Tường hoang mang: “Thanh Vũ, người là có ý gì?”

Lâu Thanh Vũ không nói gì. Nếu như hẳn không đoán sai, còn không kịp chờ mọi người đối với thân phận của hẳn sinh hoài nghi, Già La Viêm Dạ đã thuận tiện đạt thành mục đích của bản thân rồi. Cùng thông gia tam công chúa Tân Quốc rõ ràng là Tương thái sư vì để đề cao địa vị Già La Viêm Dạ mà an bài, thế nhưng hẳn lại cự tuyệt. Có thể thấy được dã tâm của hẳn, so với biểu hiện ra ngoài hiện nay còn phải lớn hơn...

“Nhị ca, giúp tiểu đệ một việc gấp được không?”

“Gấp cái gì?” Lâu Thanh Tường trước sau như một tùy tiện, bị Lâu Thanh Vũ nói mấy câu đưa đẩy vẫn đề đi, lúc này nghe hẳn nói giúp đỡ, vội vã xuất ra biểu tình anh cả mong muốn có chút biểu hiện.

“Tiểu đệ muốn một vài thứ.” Vừa nói vừa tiến đến bên tai Lâu Thanh Tường nói.

Lâu Thanh Tường lại càng hoảng sợ: “Cái này...”

“Nhị ca đừng lo lắng, Thanh Vũ chỉ là vì đề ngừa vạn nhất mà thôi. Người cũng biết ta lẻ loi một mình gả vào vương phủ, chung quy phải có chút chuẩn bị mới không lại ăn thiệt thòi a.” Lâu Thanh Vũ hướng hẳn chớp chớp mắt, kéo tay áo hẳn làm nũng nói: “Nhị ca, ta cũng chính là thân đệ đệ duy nhất của người. Ta hiện tại bị người hãm hại lấy thân nam tử chờ gả, người còn không giúp ta chút sao?”

Lâu Thanh Tường vẫn là hài tử nhỏ nhất trong phủ, lúc này đột nhiên có một đệ đệ bảo hắn chiếu cố, còn gặp loại chuyện này, đương nhiên cực kỳ gia tăng ý thương hại hẳn. Giờ đây thấy Lâu Thanh Vũ bộ dáng

này, đầu nóng lên, liền hoàn toàn ứng nhận. Nhìn Lâu Thanh Vũ cười đến mặt mày cong cong, Lâu Thanh Tường quyết định dù cho phụ thân phạt hấn, cũng muốn giúp đỡ tiểu đệ việc gấp này.

Lâu Thanh Vũ ở thế giới thể cô lực bạc, chỉ có thể dựa vào bản thân. Hấn nắm bắt tất cả cơ hội từ Lâu Thanh Dương Lâu Thanh Tường thậm chí trong miệng của tôi tớ do thám biết được tất cả tin tức trên triều đình, mang chúng sắp xếp tập hợp, rút ra tin tức mà bản thân muốn.

Mới đây biên cảnh tây nam Tây Lam quốc gây hấn ngày mạnh mẽ, hoàng thượng quyết định nhanh chóng cho nhị hoàng tử đại hôn, sau đó liền muốn chỉ thị hấn lại khoát quân quyền suất quân ra trận. Thiên uy tướng quân Hách Trạ Liên tuổi tác đã cao, hoàng thượng sợ hấn không thể đảm nhiệm được, lại bởi vì sợ hấn thần cao hơn chủ, cho nên nghĩ tới nghĩ lui vẫn là nghĩ đến nhị nhi tử của mình, cũng chấp thuận đợi Già La Viêm Dạ sang năm xuất chinh trở về, vì hấn cử hành thêm nghi lễ trưởng thành thì ban tặng hấn tước vị thân vương,

Vì những duyên cớ này, ngày định đại hôn phải rất gần, Lâu Thanh Vũ nửa tháng sau chính thức trở thành Vương phi Già La Viêm Dạ.

Mặc hỉ phục song nhi đỏ thẫm, ngồi thẳng ở trước giường cưới rộng lớn, Lâu Thanh Vũ trên mặt phủ khăn đỏ, nhin giật giật khóe miệng.

Hoá ra làm nữ nhân không dễ dàng, làm song nhi cũng như vậy không dễ dàng. Từ khắc một giờ dần hừng đông bắt đầu đi qua đi lại đến bây giờ, Lâu Thanh Vũ chỉ vào thời gian buổi trưa ăn chút gì đó, cả ngày tiếp theo tựa như một loại búp bê bị người sửa soạn liên tục, mãi đến lúc này đưa vào động phòng, rốt cục an tĩnh lại.

Đưa tay muốn cởi bỏ khăn hỉ, Thu Nhi ở bên kinh hô: “Thiếu gia, không thể.”

Lâu Thanh Vũ xốc lên một góc, đối với người trong phòng nói: “Ngoại trừ Thu Nhi, các người đều đi xuống.”

Hỉ nương nói: “Vương phi, điều này sao được, người sao có thể lưu một tiểu tư lại? Chúng ta theo quy củ là phải bồi người mãi đến khi nhị diện hạ trở về đó.”

Lâu Thanh Vũ lạnh nhạt nói: “Sao? Bản vương phi mới vừa vào cửa, các người liền không nghe lời sao?”

Lời nói nặng nề phát ra, khí thế lại rất áp người, hai vị hỉ nương cùng mấy song thị hầu trong lòng liền nhảy loạn, không dám đáp lời.

“Đi ra ngoài!”

Mấy người lui xuống, Lâu Thanh Vũ nắm hỉ khăn vén mở lên, ngồi vào trước bàn ăn như hổ đói.

“Thiếu gia, người ăn từ từ...” Thu nhi ở bên con mắt khê đỏ giúp hấn rót rượu. Từ khi biết tam thiếu gia phải gả cho cái nhị hoàng tử dọa người kia, trong ánh mắt Thu Nhi sắc đỏ trên cơ bản chưa từng tiêu tan.

“Hic hic hic, thiếu gia...”

“Người khóc cái gì?”

“Thiếu gia, từ hôm nay trở đi người chính là vương phi Nhị diện hạ rồi, người, người... Hic hic hic, vậy nên làm cái gì bây giờ ... hức...”

“Được rồi Thu Nhi, thiếu gia ta cũng cam chịu số phận rồi, người sao còn liên tục khóc sụt mướt chứ.” Lâu Thanh Vũ bất đắc dĩ, đem hấn kéo lại, ở trên người tìm tìm, không tìm được khăn tay, liền tiện tay xé luôn hỉ khăn lau cho hấn.

“Ta thật vất vả thuyết phục phụ thân cho người theo ta bồi giá, không có thể cho người khóc thành một cơn mè ướn như vậy.”

“Xin lỗi thiếu gia, ngày đại hỉ của người, Thu Nhi thực sự là không nên...” Thu Nhi luống cuống tay chân lau khô nước mắt.

Lâu Thanh Vũ bất đắc dĩ mà cười nói: “Cái gì ngày đại hỉ. Thiếu gia nhà người cũng không phải cưới vợ, ngược lại còn phải xuất giá, từ hỉ là sao.”

“Cái gì ngược lại?” Thu Nhi không hiểu, cũng không hiểu vì sao bản thân thiếu gia đang yên đang lành thế nào liền biến thành song nhi, còn bị hoàng thượng chỉ hôn gả cho cái nhị hoàng tử đáng sợ kia .

Đây cũng làm sao được. Đêm nay là đêm tân hôn nếu như bị nhị hoàng tử phát hiện thiếu gia thân thể nam giới, không biết sáng mai, sáng mai sẽ thế nào... Hơn nữa, thiếu gia nhà hắn là, là nam nhân a, sao hầu hạ nhị hoàng tử a...

Thu nhi đã mười bốn tuổi, lần đầu tiên biết việc đời, ở nhà dưới cùng các nha hoàn song thị hầu tâu đùa nói chuyện phiếm, cũng biết chút loại chuyện này, từ khi biết thiếu gia nhà hắn phải lập gia đình, đã âm thầm lo lắng không biết bao lâu.

“Người không biết thì quên đi.”

“Vậy, vậy... Thiếu gia, đêm nay người cùng nhị điện hạ đại hôn, lão gia có hay không, có hay không căn dặn người cái gì?”

Lâu Thanh Vũ thấy bộ dạng hắn lo lắng, nhìn không được phớt cười, sờ sờ đầu của hắn, ôn hòa cười nói: “Hài tử ngốc, yên tâm, thiếu gia nhà ngươi biết nên làm thế nào.”

Già La Viêm Dạ có chút say bước vào phòng tân hôn, vừa lúc nhìn thấy nụ cười thanh nhã động lòng này của Lâu Thanh Vũ. Đăng bởi: admin

21. Chương 21

CHƯƠNG 21

Thu Nhi thấy hắn tiến đến lại càng hoảng sợ, cuống quýt cầm lấy khăn giấy hướng trên đầu Lâu Thanh Vũ phủ, trong miệng còn kêu: “Thiếu gia mau mau...”

“Mau cái gì.” Lâu Thanh Vũ ngăn lại động tác của hắn, nói: “Đừng hoảng, người đi ra ngoài đi.”

Già La Viêm Dạ nhìn chằm chằm hắn, Thu Nhi tay run lên, lo lắng mà liếc mắt nhìn Lâu Thanh Vũ, bị hắn dùng ánh mắt ý bảo lui ra, không thể làm gì khác hơn là hoang mang rối loạn vừa nhìn vừa đi ra ngoài.

G

là La Viêm Dạ nhìn Lâu Thanh Vũ, thấy hắn tùy ý ngồi ở bên cạnh bàn, trên tay còn bưng chén rượu, nhớ tới dáng tươi cười vừa rồi của hắn, cùng bộ dạng lúc này cách biệt một trời, ngực có chút không vui, lại bình khí không nói gì.

Lâu Thanh Vũ cầm lấy bầu rượu, đổ cho hắn một chén, nói: “Uống hết rượu giao bôi, chúng ta chính là phu thê rồi. Nhị điện hạ, thỉnh.”

Già La Viêm Dạ ở bên cạnh hắn ngồi xuống, bưng lên chén rượu, nhếch nhếch khóe môi, nói: “Sao? Nghĩ thông suốt rồi? Cam tâm tình nguyện gả cho ta?”

“Không phải thế ta ngồi tại đây làm gì?”

“Người vẫn không tò mò ta vì sao lấy người?”

“Ta ngược lại là rất hiếu kỳ, người vì sao cự tuyệt tam công chúa Tân quốc.”

Già La Viêm Dạ nói: “Người cho rằng là vậy?”

Lâu Thanh Vũ suy nghĩ một chút, nói: “Lấy lui làm tiến đi. Người mới vừa bị hoàng thượng triệt quân quyền, sứ thần Tân quốc liền chỉ đích danh cùng người thông gia, nếu ưng thuận chẳng phải là làm cho người khác nghi kỵ? Người đẩy việc này, hoàng thượng quả nhiên đối với người an vài phần tâm, lần này xuất chinh lại mệnh lệnh người làm thống soái, tuy rằng không phải quân đội cũ của người, nhưng hai mươi vạn đại quân Tây Nam, chắc hẳn người cũng có năng lực thu phục.”

Già La Viêm Dạ trong mắt hiện lên vài phần ngạc nhiên, còn có một phần tán thưởng không xem thường.

Lâu Thanh Vũ tiếp tục nói: “Lần thông gia này, khả năng người trước đó cũng không biết, ta nghĩ hẳn là Tương thái sư an bài đi? Xem ra người cũng không muốn nhận phần chuẩn bị này của hẳn.”

“Những suy đoán này chỉ là của người mà thôi.”

Lâu Thanh Vũ cười khê: “Không sai, tất cả đều là suy đoán của Thanh Vũ. Có điều Thanh Vũ mặc kệ đoán sao, đều tuyệt sẽ không cho rằng nhị điện hạ là bởi vì là đối với Thanh Vũ có lòng ham muốn, mới đối với sự chú trọng của công chúa ngoảnh mặt làm ngơ.”

Già La Viêm Dạ dừng một chút, không có tiếp lời hẳn, chuyển đổi trọng tâm câu chuyện nói: “Nếu đã uống qua rượu giao bôi, kế tiếp là đêm tân hôn của chúng ta.”

Lâu Thanh Vũ nói: “n.”

Hai người đều ngồi không nhúc nhích. Già La Viêm Dạ xoay chén rượu trong tay, dùng dư quang nơi khóe mắt nhìn Lâu Thanh Vũ, thấy đầu hẳn hơi rũ xuống, lông mi dài che đầy đôi mắt, nhìn không rõ đang suy nghĩ cái gì.

Già La Viêm Dạ đang đắn đo nói chút gì đó, Lâu Thanh Vũ đột nhiên ngáp một cái, lười biếng đứng dậy, khiến cho Già La Viêm Dạ càng hoảng sợ.

“Mệt chết, hóa ra đại hôn vất vả như thế. Nhị điện hạ, trước tiên ta phải nghỉ ngơi đã.”

Già La Viêm Dạ nhìn hẳn chậm rãi đi tới bên giường, nới rộng dây lưng quần áo, đá rút hài tử (giày), nằm lên trên giường, đắp chăn, xoay người ngủ.

Già La Viêm Dạ kinh ngạc. Lâu Thanh Vũ ở trước mặt hẳn lúc nào cũng bị hẳn lặp đi lặp lại nhiều lần hành vi làm người khác kinh sợ ngoài dự đoán, lúc này không khỏi có chút thẹn quá thành giận, đi tới bên giường nói: “Ai cho người liền ngủ như thế?”

Lâu Thanh Vũ quay đầu lại: “Vậy nhị điện hạ muốn như thế nào?”

Già La Viêm Dạ nói: “Đêm nay là đêm tân hôn của chúng ta, người sao nhẫn tâm đối với bản vương lãnh đạm như vậy.”

Lâu Thanh Vũ đột nhiên nắm chặt chế trụ cổ tay Già La Viêm Dạ, mạnh mẽ dùng sức, túm hẳn lên trên giường, xoay người đè xuống, tà cười nói: “Điện hạ nói đúng, đêm tân hôn, chung quy nên làm chút gì đó.”

Già La Viêm Dạ lấy làm kinh hãi, muốn đứng dậy, lại đột nhiên phát hiện cả người bủn rủn, tay chân vô lực, không khỏi hét: “Người đã làm cái gì? !”

Lâu Thanh Vũ nói: “Điện hạ có chỗ không biết, trước khi Thanh Vũ giả nhập vương phủ gia phụ từng để người kiểm tra Thanh Vũ, phát hiện Thanh Vũ thân là thân nam tử, hậu đình so với người thường chặt đến mấy lần, không cách nào hầu hạ. Thanh Vũ suy tính bản thân đã giả vào hoàng gia, chính là người của nhị điện hạ, nếu là không thể làm người vui sướng, chẳng phải là khiến nhị điện hạ ngày sau phải khó khăn kìm nén dục vọng? Cho nên Thanh Vũ nghĩ tới nghĩ lui, vì để điện hạ vui sướng, đành phải cách khác hầu hạ điện hạ rồi.”

Hẳn vừa nói, một bên không biết từ nơi này tìm tới hai khối khăn vuông, lôi kéo hai tay Già La Viêm Dạ, nâng lên cao quá đầu, tách buộc tại hai cạnh đầu giường.

“Người, người...” Già La Viêm Dạ vừa sợ vừa giận, con người sắc nhọn hận không thể ăn thịt người.

Lâu Thanh Vũ khe khẽ cười, cúi đầu ở trên hai gò má hẳn hôn hôn, nói: “Mùi vị của nhị điện hạ không tồi mà. Lần trước ở ngự hoa viên vẫn chưa làm đến hết, hôm nay động phòng hoa chúc, cần phải khiến điện hạ thoả mãn.”

“Người dám...”

“Suyt” Lâu Thanh Vũ làm động tác im lặng, nói: “Điện hạ thanh âm không nên quá lớn, nếu khiến người bên ngoài đi vào, thấy bộ dạng người hiện tại không tốt cho lắm. Niềm vui khuê phòng này, tự chúng ta biết là được, hà tất khiến người ngoài xem.” Lời nói thuần thực, đem Già La Viêm Dạ lột sạch.

Già La Viêm Dạ khí nộ đan xen, suýt nữa ngắt. Lại nghe Lâu Thanh Vũ bên tai lại thổi tiếng huýt sáo, nhỏ giọng nói: “Dáng người điện hạ thật không tồi...”

“Buông! Người không được chạm ta!”

“Điện hạ nói như vậy thì không được rồi, chúng ta nếu đã phu thê, sờ nhẹ thì có cái quái gì.”

Lâu Thanh Vũ hai tay ở trên người hấn xoa loạn, từng nơi quét qua dưới kỹ xảo điều luyện mà đổ ửng lên, nhất là ở chỗ cơ ngực hấn dừng lại thật lâu, đối với hai khối điểm đỏ nắn nắn xoa bóp, rất nhanh liền chà xát nó dựng lên.

Lâu Thanh Vũ âm thầm bội phục Lâu Thanh Tường tìm được nhược cân tán hiệu lực siêu cường, một chút công phu như thế khiến Già La Viêm Dạ trở tay trời gà không chặt. Hấn chỉ nói với Lâu Thanh Tường nhị hoàng tử võ công cao cường, nếu ngày nào đó khi dễ hấn chẳng phải là không có còn lực trả đòn? Bởi vậy ta van Lâu Thanh Tường người xin mấy thứ vật phẩm ‘Phòng thân’. Xem ra lúc đó đã thực sự là tìm đúng người, Lâu Thanh Tường ở trên giang hồ thật đúng là không phải loại hồ đồ thiếu muối. Có điều nếu là cho hấn biết bản thân dùng đồ hấn cho đối phó với nhị hoàng tử như vậy, chỉ sợ tức giận con mắt cũng phải trợn tròn.

Lâu Thanh Vũ vừa trêu đùa, vừa ở trên người Già La Viêm Dạ xoa xát chơi đùa, nhìn bộ dạng hấn dần dần động tình, không khỏi rất có cảm giác thành quả. Hấn biết bản thân có cơ hội thuận lợi không nhiều, lần này là bởi vì là Già La Viêm Dạ lơ là cảnh giác, nhưng qua tối hôm nay, sau này sợ khó tìm đến cơ hội tiếp theo như vậy. Cho nên phương pháp chỉ có một, chính là khiến Già La Viêm Dạ đối với hấn biết mùi vị ăn đến tận xương, khó có thể dứt bỏ. Mà cái này, phải nhờ vào kinh nghiệm *** kiếp trước phong phú của hấn cùng đủ loại kiến thức *** đến qua các con đường khác nhau.

Lâu Thanh Vũ triển khai thể tiến công, Già La Viêm Dạ rất nhanh liền chống đỡ không được, thở dốc mà tiết ở trong tay hấn. Lâu Thanh Vũ lấy ra một bình sứ, đổ ra một ít dịch thể không biết tên, không chút báo hiệu mà vẽ loạn ở chỗ bí mật của Già La Viêm Dạ.

Già La Viêm Dạ cả người cứng đờ, rõ ràng ý thức được hấn muốn, không khỏi cả giận nói: “Lâu Thanh Vũ, người nếu dám như thế đối với ta, ta tuyệt không buông tha người!”

Lâu Thanh Vũ cong lên khoe môi, hạ thấp ánh mắt, nhìn hấn chăm chú, tà tà cười nói: “Chờ nhị điện hạ thử qua sau này lại nói đi. Nói không chừng khi đó, người thực sự không muốn ta buông ra nữa ấy chứ.”

Màn hỉ hạ xuống, tua rua nhẹ buông. Ngoài phòng gió thu nhẹ nhẹ, màn vải khe khẽ đu đưa.

Mấy hỉ nương ở ngoài phòng chờ, mơ hồ có thể nghe bên trong có tiếng nói, lại nghe không rõ ràng nói cái gì. Thu Nhi con mắt đỏ canh giữ ở ngoài cửa, kẻ nào không chịu rời đi. Một song thị thấy ánh nến phòng trong chợt lóe, bỗng tắt, đối với mấy người phát tay nói: “Được rồi được rồi, nhị điện hạ cùng vương phi đã ngủ rồi, tất cả mọi người lui đi.”

Thu Nhi con mắt đỏ không chịu đi, song nhi kia cười nói: “Yêu, lo lắng vương phi chúng ta à? Yên tâm đi, vương phi lớn lên đẹp như vậy, nhị điện hạ sẽ thương hương tiếc ngọc thôi.”

Đang nói, bỗng nhiên nghe phòng trong mơ hồ truyền đến tiếng hô thấp trầm, mấy người đều không tự chủ được mà nghiêng tai lắng nghe. Bên trong chỉ chốc lát lặng im, mơ hồ vang lên tiếng mây mưa. Thanh âm kia cực kỳ mơ hồ, chắc là người công lực cao thâm, cũng chỉ có thể nghe sơ sơ.

Mọi người nhìn nhau cười, ở phòng ngoài lại dừng lại không được, đều rời đi. Song thị (song nhi hầu hạ) trước cùng Thu Nhi nói thấy Thu Nhi vẫn ngơ ngác đứng ở cửa, lôi kéo hấn, cười nói: “Ngốc hài tử, đừng ở chỗ này mọc rễ à, sáng sớm ngày mai chủ tử nhà người còn cần có người hầu hạ đó.”

Thu Nhi hồi phục lại tinh thần. Song nhi kia thấy hai mắt hấn đỏ bừng, khuôn mặt nhỏ nhắn dưới gió thu thổi đến diêm dâm đáng yêu, tâm không khỏi sinh thương tiếc, lôi kéo tay hấn nói: “Đừng lo lắng. Ta hầu hạ nhị điện hạ nhiều năm, biết hấn nhất mạnh miệng nhưng mềm lòng, sẽ không đối vương phi ra sao. Hơn nữa loại chuyện tình này, hễ là song nhi sớm muộn đều phải trải qua.”

Thế nhưng thiếu gia nhà của ta không phải song nhi.

Thu Nhi hít hít mũi, gật đầu, không nói gì.

Song nhi kia lôi kéo hấn đi một bên, một bên móc ra khăn tay lau mũi cho hấn, nói: “Ta là Ti Cẩm, là song thị trong phòng hầu hạ nhị điện hạ, sau này người gọi Cẩm ca ca là được. Người lần đầu vào phủ, không hiểu cứ việc tới hỏi ta. Người tuổi còn nhỏ, ta sẽ chiều cố người...”

Thanh âm hai người nói dần dần đi xa. Ngoài hỉ phòng, hai chiếc đèn ***g đỏ lớn treo cao, dưới gió thu khe khẽ chấp chờn. Trong phòng, là tiếng rĩ tai khuê phòng bí mật không thể nghe thấy... Đăng bởi: admin

22. Chương 22

CHƯƠNG 22

Sáng sớm ngày thứ hai, Thu Nhi từ sớm liền chuẩn bị đồ rửa mặt gọn gàng chờ ngoài cửa, thế nhưng trái chờ phải chờ, cũng không thấy Nhị hoàng tử cùng thiếu gia đi ra.

Ti Cẩm cười nói: “Tân hôn khoái hoạt, điện hạ cùng Vương phi khẳng định vẫn còn phải dây dưa. Chúng ta không cần sốt ruột, đi gian ngoài chờ được rồi.”

Thu Nhi do dự một chút, hiểu Cẩm ca ca nói hấn là không sai, liền cùng hấn mang vật dụng chuẩn bị lui ra, bỗng nhiên nghe được bên trong nội thất có tiếng mở rộng cửa, tiếp theo truyền đến thanh âm của thiếu gia.

“Người. Tiến vào.”

Thu Nhi cùng Ti Cẩm vội vã đi vào, chỉ thấy Lâu Thanh Vũ khoác một kiện áo ngoài, dựa trên khung cửa, thấy bọn họ tiến vào, ngón tay trắng nõn chỉ, nói: “Chuẩn bị dọn thất cho tốt, nán lại một lúc ta phải tắm rửa. Điện hạ còn ch

ưa tỉnh, các người nhẹ thôi, đồ vật đều để trên bàn đi.”

“Vâng.”

Thu Nhi muốn cùng thiếu gia nói hai câu, thế nhưng Ti Cẩm ở bên cạnh, cũng không nói được bao nhiêu. Lại nhìn khuôn mặt thiếu gia thanh nhã, thần sắc bình thản, không giống bộ dạng bị nhiều ủy khuất, liền yên lòng.

Lâu Thanh Vũ chờ làm mọi chuyện xong xuôi, trở lại buồng trong, quần lại bình phong, thấy người nọ nằm ở trên giường đưa lưng về phía hấn, không khỏi khẽ miệng hàm tiếu, kéo màn lên lại tiến vào trong chăn, sờ trên da thịt cường tráng trơn mịn của người nọ.

Nói thật ra, vóc người Già La Viêm Dạ thật không phải tầm thường. Vai lưng cân đối hình tam giác ngược, thất lưng mềm dẻo rắn chắc, cái mông nhỏ hẹp rất vảnh, còn có cặp chân vừa dài lại thẳng...

Nhớ tới cảm giác tối hôm qua cặp chân kia quần ở trên người bản thân, Lâu Thanh Vũ sáng sớm lại bình bưng kích động phấn chấn đứng lên, tay không khỏi với với về phía trước, mò lấy hai khóa trái cây hồng thẩu của Già La Viêm Dạ.

Già La Viêm Dạ kỳ thực lúc hấn đứng dậy liền tỉnh lại, chỉ là cả người mềm nhũn, ngay cả khí lực khẽ động ngón tay cũng không có. Nhớ tới bộ dạng bản thân tối hôm qua ở dưới thân hấn thả lỏng rên rỉ, xấu hổ và giận dữ khó nhịn. Tiếc rằng thân thể so với nội tâm càng thành thật, toàn thân vẫn cứ hòa tan ở trong dư vị sau kích tình, hồi lâu không thể tiêu tán.

Già La Viêm Dạ chưa từng có trải qua đêm cuồng hoan tối hôm qua như vậy. Nghĩ cũng không ngờ lại có cái loại tư thế cùng phương pháp không thể tưởng tượng nổi trên đời này. Kinh ngạc lúc đầu, chống cự, cuối cùng bất tri bất giác cũng biến thành nghênh hợp cùng tác cẩu. Khoảnh khắc khi bị Lâu Thanh Vũ ôm chặt lấy, hấn bỗng nhiên cảm thấy trong tâm có dòng nước ấm chảy qua, dạt dào ấm áp như vậy, chỗ nào đó lấp đầy sâu trong nội tâm, một chỗ trống nào đó mà là nơi lạnh giá phủ. Băng tuyết kia là ác mộng khủng khiếp, cũng lần đầu tiên bắt đầu trôi xa.

Già La Viêm Dạ mười bốn tuổi đã bị bỏ mặc ra đại quân biên quan, thời gian trước đây ở trong cung mẫu phi quân giáo cực nghiêm, đi quân doanh càng khô khan vô vị.

Trong quân đội không có song nhi cùng nữ nhân, khi mười lăm tuổi, thủ hạ đại tướng vì hấn đưa tới một nữ nhân, kiều diễm ướt át, tư sắc thượng thừa, chính là một thanh quan (vẫn còn trong sạch). Già La Viêm Dạ nhìn cũng không liếc nhìn nàng một cái, liền kêu người đem nàng đưa đi hoa lâu cạnh trấn.

Năm thứ hai, vài tên tướng quân lại vì hấn đưa tới một song nhi, cũng là một mỹ nhân nhất đẳng nhất, thân thể sạch sẽ. Già La Viêm Dạ năm ấy mười sáu tuổi, ngẫm lại cũng nên biết vài chuyện nam nhân, liền kêu người đem hấn tắm rửa sạch sẽ đưa vào phòng trong.

Buổi tối, trong phòng một ngọn nến lập lòe, Già La Viêm Dạ ôm lấy hấn. Cặp môi non nớt kia kề sát bắt đầu, hôn lên trên môi hấn, hấn chút chán ghét nghiêng đầu, không hiểu tâm trạng, vậy gọi là hôn?

Cởi y vật của song nhi, thân thể trơn mịn trắng nõn, khiến thân thể mười sáu của Già La Viêm Dạ kích động lên. Hai chân của hấn tách ra, tính khí của nam nhân cùng với hoa nguyệt giống như nữ tử, lại khiến Già La Viêm Dạ chần chờ.

Trên trán mồ hôi lạnh đổ xuống. Hồi ức ác mộng hồi còn nhỏ lại lần nữa nhảy vào trong óc, hình ảnh tục tĩu mà hoang đường khiến hấn chùn bước.

Cuối cùng hấn không làm tiếp. Cái song nhi kia nhu thuận dùng miệng giải quyết nhu cầu của hấn. Già La Viêm Dạ từ đó về sau hiểu được, hấn chán ghét nữ nhân, nhưng cũng ôm không được song nhi.

Quân kỹ trong quân doanh không nhiều lắm, rất nhiều binh sĩ hỏa khí lên, bất chấp nam nữ, cũng có lấy quân nô tiết dục. Già La Viêm Dạ lúc đầu thấy, chỉ cảm thấy khiếp sợ, bởi vì việc này ở hoàng gia là một cấm kỵ lớn. Thế nhưng theo tuổi tác dần dần lớn, thỉnh thoảng hấn cũng ảo tưởng, nếu là ôm tên nam tử, không biết sẽ thế nào. Một đêm, hấn rốt cục nhìn không được, kêu tên song nhi kia trở thân lại, từ phía sau thượng hấn. Hóa ra, hấn không phải ôm không được song nhi, chỉ cần đem hấn làm nam nhân...

Lâu ngày hấn ở trong quân, dần dần chiến công vô số, bị người coi là Thiếu quân thần. Hấn quản lý quân nghiêm cẩn, tính tình lãnh khốc, thân phận tôn sùng, không ai dám ở trước mặt hấn làm càn. Nhưng cho dù đứng cao tới đâu, hấn vẫn cứ là một người.

Một ngày kia trong rừng, cáo đỏ chạy trốn cực nhanh, mặt trời chói lọi đến mắt hấn. Lâu Thanh Vũ phản ứng nhanh chóng thoát được mũi tên nhọn của hấn, Già La Viêm Dạ lại thăm ra một thân mồ hôi lạnh. Đến gần người nọ, đã thấy trong ánh mắt hấn sáng trong, không có sợ hãi, không hoảng loạn, trấn định như thường, thanh nhã đạm nhiên.

Từ đầu chí cuối, hấn cũng không có đem mình nhìn vào trong mắt. Tuy rằng cung kính có gia tăng, lễ nghi không ít, thế nhưng Già La Viêm Dạ chính là biết, hấn không đem mình để vào mắt.

Già La Viêm Dạ lần đầu tiên đối với một người nam nhân sản sinh hứng thú. Hấn chủ động hôn hấn, mùi vị, so với trong tưởng tượng càng thêm tươi mát thanh nhã.

Ngày đó ánh mặt trời triều tà, hấn lần đầu tiên thấy nụ cười của người nọ, sinh ra cảm giác tim đập thình thịch.

Già La Viêm Dạ cảm thấy tay Lâu Thanh Vũ ở trên người bản thân chậm rãi lần mò. Gần một đêm, thân thể liền giống như biết một loại chủ sở hữu, đối với cặp tay trắng nõn tao nhã kia sản sinh cảm giác khó có thể chống cự.

Hấn giật giật thân thể, bối rối khàn khàn mà nói: “Đừng sờ...”

Thanh âm khàn khàn trầm thấp, bên trong rõ ràng hàm chứa sự lười biếng cùng vô lực của *** để lại.

Đây là thanh âm của hấn sao?

Già La Viêm Dạ cảm thấy hoảng sợ.

Lâu Thanh Vũ từ phía sau ôm lấy hấn, nói nhỏ: “Yên tâm, ta không đến, ngươi chịu không nổi.”

Già La Viêm Dạ một mặt rất muốn cố sức đẩy ra hấn, lớn tiếng chửi vắn hấn, hung hăng nghiêm phạt hấn. Quất roi hấn! Đánh chửi hấn! Bởi vì hấn lại dám mạo phạm tôn quý mà kiêu ngạo của hấn như thế!

Thế nhưng về phương diện khác, hắn lại tham luyện âm áp chưa bao giờ trải qua này. Ở trong ***g ngực cũng không so với hắn cường tráng hơn bao nhiêu, hắn cùng với hắn gần kề như vậy, thân mật như vậy. Bọn họ đã từng hợp làm một, bọn họ đã từng nước sữa giao hòa, tất cả này, đều khiến hắn cảm thấy trước nay chưa từng có an tâm cùng âm áp. Hắn muốn cho người kia càng thêm gần kề! Hắn muốn cho người kia càng ôm hắn chặt thêm!

Chỉ trong chốc lát khi hắn rời khỏi thì thân thể nhiệt độ có chút hạ thấp, lại lần nữa cảm thấy một cỗ nôn ản quen thuộc, cuộn cuộn không ngừng mà từ phía sau truyền đến.

Già La Viêm Dạ vừa thẹn vừa giận, khước từ: “Người đủ rồi... Hồn trưởng!”

Lâu Thanh Vũ cúi đầu cười: “Người thích. Dạ... Người thích.”

Già La Viêm Dạ nhẹ nhàng run lên, nhớ tới tối hôm qua cái thanh âm thanh nhã ôn nhu này, một lần lại một lần ở bên tai mình lời nói nỉ non.

“Dạ, Viêm Dạ... Đừng sợ... Ta thương người, vĩnh viễn thương yêu người...”

Không! Đừng! Ta không muốn người thương yêu! Ta không muốn!

Ta chỉ cần một mình... Một mình là đủ rồi...

Nội tâm Già La Viêm Dạ đang reo hò, nhưng thân thể hắn, lại khát vọng bị thương âm áp của người nọ.

Lâu Thanh Vũ đem phân thân đứng thẳng lên xen vào giữa bắp đùi hắn, ở nơi tận cùng hai chân hợp chặt mà sát qua lại.

Già La Viêm Dạ tối hôm qua lần đầu hầu hạ, ở thủ pháp của hắn thành thạo ôn nhu, hơn nữa một chút mị được, quả thực suýt chết. Lâu Thanh Vũ lần đầu tiên phát hiện, khi cặp mắt Già La Viêm Dạ thâm thúy thon dài che đi quang mang lợi hại, thay vào đó màu sắc sương mù, lại là đẹp như thế. Nhất là thủy triều tình cảm mãnh liệt tối cao, ánh sáng ngọc đến kinh tâm động phách. Đăng bởi: admin

23. Chương 23

CHƯƠNG 23

Hai người tối hôm qua điên loạn đảo phượng, phóng đảng đến hơn nửa đêm, lúc này hậu huyết sưng đỏ sợ chịu thêm trùng kích không được nữa, Lâu Thanh Vũ cố nén dục vọng, một bên ở giữa hai chân Già La Viêm Dạ luật động, một bên khiêu khích ôn nhu kích thích vật nam tính sáng sớm của hắn.

Già La Viêm Dạ không rên một tiếng, chỉ là hít sâu nắm chặt góc chăn. Lâu Thanh Vũ chỉ lật lại, ngón tay mảnh khảnh bao hàm giữ hắn.

Hai người gần như đồng thời bùng lên, Lâu Thanh Vũ ở giây phút cuối cùng lui về phía sau, bắn ở bên ngoài, mà bạch trọc của Già La Viêm Dạ lại phun lên trên tay hắn.

Lâu Thanh Vũ xoay người đứng lên, mang y phục phủ thêm lên cho hắn, nói: “Phòng tắm chuẩn bị tốt rồi, chúng ta đi tắm rửa đi.”

Già La Viêm Dạ khởi động thân thể bủn rủn, không có liếc hắn một cái, chậm rãi mặc áo khoác vào, bước chân tập tễnh đi về phía sau phòng.

“Vì sao làm như vậy?”

Già La Viêm Dạ gần như là ngã vào bể, nếu như không phải Lâu Thanh Vũ ở phía sau đỡ lấy hắn, hắn thực sự không có cách nào khống chế hai chân mềm yếu của bản thân.

Lâu Thanh Vũ nở nụ cười: “Chúng ta là phu thê. Phu thê nên làm chuyện của phu thê, có cái gì vì sao chứ?”

Già La Viêm Dạ nói: “Rõ ràng là con điều hầu, vì sao phải giả dạng làm một con bò câu?”

“Điện hạ, ta chưa bao giờ nghĩ bản thân là điều hầu, cũng không cảm thấy bản thân là bò câu. Điều hầu chính là bò câu, nguyên nhân xem người thấy như thế nào.”

Cho nên, ta đáng kiếp từ một thợ săn biến thành con mồi, bởi vì chính con mắt nhìn của ta đi.

Già La Viêm Dạ buồn bực.

Cái này không công bằng, bởi vì nhìn đều Lâu Thanh Vũ cho người khác thấy cũng đều là chỉ để cho người khác nghĩ như vậy mà thôi.

Thế nhưng hắn chẳng qua không có đem cái không muốn để người thấy biểu lộ ra mà thôi, như thế sao nói là lỗi của hắn?

Già La Viêm Dạ không thể nói cái gì, chính hắn cũng là mang mặt nạ đối nhân xử thế, giáo dục hoàng gia từ nhỏ quá sớm khiến hắn học được vô luận đối mặt cái gì đều phải bản lĩnh bất động thanh sắc, hắn làm sao có thể chỉ trích người khác ngụy trang bản thân? Thế nhưng đem qua...

Già La Viêm Dạ không dám hồi tưởng biểu hiện bản thân đem qua. Hắn còn nhớ rõ bản thân bị dục vọng làm tan như thế nào, ở dưới thân Lâu Thanh Vũ rên rỉ thở dốc, thậm chí, thậm chí...

Già La Viêm Dạ càng thêm tức giận, tựa hồ còn có chút tình cảm nói không nên lời quá nhiều, khiến hắn thấy mặt mày Lâu Thanh Vũ cười đến sáng chói liền cảm thấy không được tự nhiên nói không nên lời, vì vậy hắn quát dẹp đường: “Đi ra ngoài! Ta không muốn thấy ngươi!”

“Cái gì?” Lâu Thanh Vũ cũng xuống bệ. Bệ hoàng gia rất lớn, cũng rất dễ chịu, đủ cho hai người bọn họ cùng nhau tắm rửa.

“Đi ra ngoài!” Gi

à La Viêm Dạ lại lần nữa lạnh nhạt nói.

Lâu Thanh Vũ nở nụ cười. Ở sáng sớm lần đầu tiên thiếu nữ mất đi trinh tiết, tâm tình luôn luôn khó có thể nắm bắt. Già La Viêm Dạ cũng có một mặt dễ thương.

“Viêm Dạ.” Lâu Thanh Vũ không đi ra ngoài, trái lại dựa vào càng gần thêm, nắm hai tay hắn ở không trung vậy vậy, “Ngươi cưới ta, không hỏi ta có nguyện ý hay không. Ta cũng không biết ngươi vì sao phải lấy ta. Thế nhưng chung thân đại sự không phải trò đùa. Ta mặc dù không phải cam tâm tình nguyện, nhưng nếu không phải người toàn tâm toàn ý muốn bầu bạn cả đời, ta sẽ không chạm hắn, cũng sẽ không để hắn chạm ta.”

Già La Viêm Dạ sửng sốt.

Có ý gì?

Lâu Thanh Vũ nói: “Chính là ta có mặt nào đó khiến ngươi hiểu lầm, khiến ngươi chọn ta. Thế nhưng ta là người thế nào, ngươi cũng không rõ. Có điều chính là, chúng ta có thời gian cả đời có thể chậm rãi hiểu rõ.”

Già La Viêm Dạ lại lần nữa đại ra.

Cả đời? Dài như vậy, hắn không nghĩ tới...

Lâu Thanh Vũ từ trong phút chốc thất thần của hắn nhìn ra, trong tâm có chút thất vọng. Hắn quả nhiên cũng không có đem hắn coi như bầu bạn cả đời tới cuối. Hắn muốn, chỉ có điều là cân nhắc lợi ích nhất thời mà thôi.

Già La Viêm Dạ phục hồi tinh thần lại, lạnh nhạt nói: “Thế nhưng Ái Phi tới hôm qua gây nên... Cũng không giống muốn cùng bản vương bộ dạng lâu dài.”

Lâu Thanh Vũ cười khê: “Sao lại vậy. Tối hôm qua người đạt được hưởng thụ lớn nhất chính là ngươi. Khiến điện hạ vui vẻ, là chức trách bản vương phi.”

Già La Viêm Dạ giận quá, lại khạc không ra nửa chữ. Loại nói một lần này là đủ rồi, là một nam nhân sẽ không phương pháp đem treo ở bên trên mép.

Lâu Thanh Vũ thở dài, nói: “Chúng ta huê nhau có được hay không? Tân hôn khoái hoạt, đừng phát giận chứ.”

Già La Viêm Dạ khóc không ra nước mắt. Cho rằng nhặt được con mèo nhỏ, ai biết là độc con cạp, bị cắn một ngụm, còn oán giận bản thân phát giận, đây đạo lý gì?

Thôi thôi thôi, ta cưỡng cười người, người cưỡng bức ta, chúng ta huề nhau, xem như là bị chó cắn rồi. Có điều...

“Người rốt cuộc còn chưa xong! ?” Già La Viêm Dạ mặt đỏ gầm nhẹ lên.

Lâu Thanh Vũ vô tội nói: “Ta là không muốn xong, nhưng vì lo nghĩ cho thân thể của người, chuyện nên làm vẫn còn phải chuẩn bị a.”

Lâu Thanh Vũ ôm giữ vòng eo nhỏ bé cứng cỏi của hắn, nhẹ nhàng nâng lên một bắp đùi, để hắn tựa vào trên vách bể phía sau lưng, sau đó một ngón tay linh xảo trượt vào tới trong hậu huyệt sưng đỏ chật phía sau.

Già La Viêm Dạ có phần hiểu rõ hắn muốn, hoảng sợ nói: “Tự ta đến, người đi ra ngoài.”

“Người tự mình làm không sạch sẽ.”

Già La Viêm Dạ khuôn mặt sung huyết đỏ bừng: “Đi ra ngoài! Đi ra ngoài!”

Lâu Thanh Vũ nhẹ nhàng cười, lại gần tới hôn giữ môi hắn, giữa đôi môi cánh hoa nói nhỏ: “Đừng nóng giận, đừng khấn咒, để ta giúp người... Đừng cự tuyệt ta. Tới, đưa tay thả trên vai ta.”

Già La Viêm Dạ tại tiếp xúc lúc này ấm áp thân mật chân tay có phần luống cuống.

Quá thân mật, cho dù trải qua đêm qua, hắn vẫn khó có thể chấp nhận.

Lâu Thanh Vũ dường như hiểu rõ tâm tình của hắn, cũng không bắt buộc, chỉ là tâm tình dịu dàng thông thả trấn an hắn, khi bất tri bất giác mang cái gì đó phía sau rửa sạch.

Già La Viêm Dạ không biết vì sao, đột nhiên toát ra một ý niệm trong đầu, thỉnh linh địa đạo: “Người đã làm loại chuyện này bao nhiêu người?”

Lâu Thanh Vũ hơi sửng sốt: “Cái gì?”

Già La Viêm Dạ không thể không chế mà nói: “Người sao thạo như thế?”

Đổi lại câu nói, người cùng bao nhiêu người từng lên giường?

Lâu Thanh Vũ nhìn hắn vẻ mặt ảo não hận không thể cắn rút cái miệng dính vào của bản thân, cùng với trong cặp người mắt kia không cách nào che giấu lưu tâm, ngực không khỏi muốn cười.

Thế nhưng hắn biết chuyện này thực sự không nên cười, nói: “Ta không có từng làm qua loại chuyện này với người khác. Đây là đời này lần đầu tiên của ta.”

Thực sự?

Già La Viêm Dạ cứng rắn nhìn xuống câu nghi vấn kia tới bên mép, nỗ lực bày ra khuôn mặt lạnh lùng, nhưng trong thần sắc vẫn là toát ra không tin.

Lâu Thanh Vũ ôm hắn, nhìn hai mắt hắn, kiên định mà chân thành nói: “Ta xin thề, đêm qua thật là lần đầu tiên của Lâu Thanh Vũ ta đời này! Nếu có lời nào giả dối, thiên lôi đánh xuống, ngũ lôi oanh đỉnh!”
Đăng bởi: admin

24. Chương 24

CHƯƠNG 24

Già La Viêm Dạ hơi trở mặt. Có cần phải phát thệ lớn như vậy sao?

Sau đó bắt đầu cảm thấy xấu hổ. Hành động hành vi của bản thân vừa rồi quả thực giống nữ nhân và song nhi chẳng đáng nhắc tới, thực sự là bị đêm qua choáng váng đầu óc.

Già La Viêm Dạ: “Nghiêm túc như thế để làm gì.”

Lâu Thanh Vũ hỏi: “Người tin ta sao?”

Già La Viêm Dạ nhú mày: “Ta tin hay không quan trọng sao?”

“Quan trọng a!” Lâu Thanh Vũ chăm chú nhìn hắn, nâng lên nước trong, một bên giúp hắn làm ướt tóc, một bên nói nhỏ: “Ta không phải người thích phóng túng tự dục. Nếu cùng người cùng một chỗ, hiển nhiên sẽ không còn muốn người khác. Trước đây như vậy, hiện tại như vậy, tương lai cũng là như vậy. Tín nhiệm, là giữa phu thê nói chung sống với nhau là cơ bản nhất. Nếu như người không tín nhiệm ta, ta...”

“Thế nào?”

Lâu Thanh Vũ mỉm cười: “Sẽ rất đau lòng.”

Khoảng khắc Già La Viêm Dạ nhìn chăm chú thật sâu hắn, chậm rãi gật đầu nói: “Ta tin người.”

Lâu Thanh Vũ hơi ngừng lại. Hắn cũng không cảm thấy bản thân đang nói dối, đêm qua quả thực là lần đầu tiên của hắn ‘Lâu Thanh Vũ’ ‘Đời này’. Đời trước đã qua, từ khoảnh khắc hắn biến thành Lâu Thanh Vũ trở đi, hắn liền quyết định vứt bỏ trước đây, bắt đầu từ đầu. Hơn nữa làm một người chủ nghĩa duy vật, hắn cũng không tin lời phát thệ thề thốt ý đùa này sẽ dùng được, nhưng hắn không ngại coi như một loại ràng buộc cùng hứa hẹn.

Lâu Thanh Vũ bỗng nhiên có chút cảm động. Bất luận Già La Viêm Dạ là thật tin tưởng hắn hay là đang có lệ hắn, khi hắn đang nghiêm túc nói câu nói kia, Lâu Thanh Vũ cảm giác có cỗ dòng nước ấm từ nội tâm chảy qua.

Được người tín nhiệm, chính là chuyện tốt đẹp như thế. Ngoại trừ Đồng, thế giới này rốt cục có người, nói hắn tin hắn.

Lâu Thanh Vũ nhẹ nhàng tới gần, hôn lên môi Già La Viêm Dạ.

Một nụ hôn rất nhẹ rất nhạt, không có tình cảm mãnh liệt của đêm qua, không có tình sắc đêm qua, chỉ là một tiếp xúc ấm áp nhẹ nhàng, bao hàm tình cảm nói không rõ, nhẹ mềm giống như một cọng lông chim nhẹ nhàng phát quá.

Già La Viêm Dạ phức tạp mà nhìn hắn, sau khi hắn rời khỏi bản thân, không tự chủ được mà buông xuống mi mắt, không dám đi xa cái dáng tươi cười thanh nhã ôn nhu kia.

Hai người tắm rửa hoàn tất, trở lại nội thất, vết tích trên giường mất trật tự từ lâu thu dọn sạch sẽ. Già La Viêm Dạ vẫn đang thân uể oải, hận không thể nằm ở trên giường ngủ tiếp thêm một ngày đêm một đêm. Trước đây trên chiến trường ba ngày ba đêm không chớp mắt, cũng chưa có từng một mảy mĩu nhấc như thế.

Lâu Thanh Vũ hỏi: “Ngày hôm nay có chuyện gì muốn làm sao?”

“Không có.”

Đại hôn hoàng tộc có thể mười ngày không lâm triều. Có điều ba ngày sau phải tiến cung yết kiến, đây là lễ tiết không thể thiếu.

Lâu Thanh Vũ nói: “Tối hôm qua có mệt hay không?”

Già La Viêm Dạ cứng đờ, đang sắp nói, Tì Cẩm cùng Thu Nhi bưng đồ ăn sáng tiến đến.

Lâu Thanh Vũ mỉm cười tiếp nhận đi, nói: “Các người lui ra đi, ta hầu hạ nhị điện hạ dùng cơm.”

“Vâng.”

Lâu Thanh Vũ “hiền lành” mang đồ ăn sáng đặt tới trên bàn, dáng dấp một bức ưu nhã ôn văn. Già La Viêm Dạ yên lặng dùng cơm, sau quá bữa sáng liền trở về trên giường nghỉ ngơi.

Lâu Thanh Vũ ngồi vào bên giường. Già La Viêm Dạ ở trên giường cứng nhắc một chút.

Lâu Thanh Vũ cười nói: “Người nghỉ ngơi, ta cùng người.”

Già La Viêm Dạ hơi chấn động.

Ta cùng người...

Những lời này, thật lâu không có nghe tới. Lúc trước còn thuở cột tóc hai sừng (lúc nhỏ trẻ con thời cổ đại hay cột tóc hai sừng), bé con tôn quý mềm mại dẫn tay hắn, tựa hồ cũng từng nói qua, Dạ nhi đừng sợ, ca ca cùng người...

Có điều, ai có thể cùng ai bao lâu chứ?

Già La Viêm Dạ mơ mơ hồ hồ mà nghĩ, bình yên tiến vào mộng đẹp.

Nhị hoàng tử cùng Vương phi hai ngày không có ra khỏi cửa, vẫn ở trong phòng ngủ. Tất cả mọi người âm thầm cười trộm, tân hôn khoái hoạt, ngay cả nhị điện hạ luôn luôn lạnh lùng cũng say ôn nhu hương. Nhưng không biết, tình hình thực tế hoàn toàn tương phản.

Đêm tân hôn đầu quả thực lăn qua lăn lại quá ác liệt, Già La Viêm Dạ nằm đủ hai ngày mới khôi phục lại. Mà Lâu Thanh Vũ chu đáo lợi dụng trong khoảng thời gian này, đối với hắn tương đối ôn tồn, đem hết thủ đoạn trên chọc, làm sâu trong Già La Viêm Dạ bất tri bất giác có vài thói quen.

Lâu Thanh Vũ kỳ thực chính là một người như thế, nếu như để hắn chọn, hắn đương nhiên sẽ không lựa chọn Già La Viêm Dạ, nhưng vấn đề là hắn không chọn.

Nếu đã cùng Già La Viêm Dạ cùng một chỗ rồi, Lâu Thanh Vũ hiển nhiên mong muốn có thể cùng hắn một đường đi đến cùng. Thứ nhất bởi vì tính tình hắn tuy rằng bề ngoài thoải mái phóng khoáng, nhưng nội tâm vẫn là có truyền thống bảo thủ của người Trung Hoa. Thứ hai, thế giới này lại cùng thế giới từ trước một trời một vực, thân phận có khác, tôn ti bất đồng, hắn chỉ có thể ở trong thời gian ngắn nhất thích ứng hoàn cảnh, mà không có khả năng để hoàn cảnh thích ứng hắn.

Già La Viêm Dạ tuy rằng lợi hại như một thanh kiếm không có vỏ, nhưng hắn cạo sát bản thân, chung quy có thể thích ứng kiếm sắc bén cùng mạnh mẽ.

Ba ngày sau Già La Viêm Dạ cùng Lâu Thanh Vũ thay lễ phục chính thức, ngồi tám loan kiệu thừa thân vương phu phụ vào cung.

Cung đình càng gần, Già La Viêm Dạ nguyên vốn khuôn mặt không có biểu tình càng thêm băng lãnh thấu xương. Lâu Thanh Vũ tuy rằng cùng hắn ở chung không lâu, lại nhạy cảm phát hiện loại biến hóa này.

Đưa tay cầm tay hắn, hơi có chút lạnh lẽo. Che che, hỏi: “Lạnh không?”

Già La Viêm Dạ nhìn hắn một cái, muốn rút tay về, lại bị nắm chặt bất động, không khỏi nhíu nhíu mày.

Lâu Thanh Vũ nói: “Sao cũng không hỏi ta khấn hay không khấn trương?”

Già La Viêm Dạ cười nhạt: “Người lại khấn trương?”

“Đương nhiên.” Lâu Thanh Vũ gật đầu: “Con dâu xấu chung quy phải thấy cha mẹ chồng thôi.”

Già La Viêm Dạ sững sốt, kéo kéo khóe miệng: “Ái phi khiêm tốn rồi, dâu xấu được?”

Lâu Thanh Vũ cười mỉa mắt: “Đa tạ điện hạ an ủi.”

Già La Viêm Dạ bĩu môi, thâm nghĩ, đây không phải

hỏi điều hâu, cũng không phải bồ câu, đây là con hồ ly.

Lâu Thanh Vũ nói: “Người có đứng đang oán thâm ta hay không?”

Già La Viêm Dạ trừng liếc mắt hắn.

Lâu Thanh Vũ cười nói: “Người ngực đang mắng ta, ta đã nhìn ra.”

“Nói bậy. Bản vương vô duyên vô cớ, muốn mắng Ái Phi để làm gì.”

“Ai biết.” Lâu Thanh Vũ tiến đến bên tai hắn, thổi khí, nói nhỏ: “Nói không chừng điện hạ đang oán thâm nô tì đêm qua không có khiến điện hạ thoải mái chút.”

Già La Viêm Dạ đầu tiên là bị hấn thổi khí khơi mào một mảnh đỏ ửng, tiếp theo lại bị câu ‘Nô tì ‘ kia của hấn kích thích nổi một tầng da gà, lại bị câu nói kia của hấn chọc giận đại não.

“Người đừng được một tắc lại muốn tiến một thước!”

Lâu Thanh Vũ ôm lấy thắt lưng hấn, cúi đầu cười nói: “Là tự người dung túng, không phải sao.”

“Nói vậy!” Bên trong kiệu không gian có hạn, hai người sóng đôi ngồi đủ mà thôi, Già La Viêm Dạ đối với hấn động tác tránh cũng không thể tránh, đành phải nắm chặt cổ tay linh hoạt của hấn, cắn răng nói: “Đừng náo loạn! Lập tức liền tiến cung.”

“Nhị diện hạ không sợ trời không sợ đất lại biết sợ?” Lâu Thanh Vũ cười vẫn đang thanh phong thanh nhã, nhưng ở trong mắt Già La Viêm Dạ lại hoàn toàn là một bộ dáng khác.

Già La Viêm Dạ phần hận không ngót, hết lần này tới lần khác con hồ ly Lâu Thanh Vũ này quấy rối khí lực lớn ngoài dự liệu, nhất là tay trái của hấn, nếu muốn hoàn toàn giẫy nhất định sẽ kinh động hộ vệ chờ người ở bên ngoài.

Giữa lúc hấn vừa tức vừa giận, Lâu Thanh Vũ lại đột nhiên rút tay ra, ngồi thẳng thân thể, nhàn nhạt nói: “Được rồi, không náo loạn, tiến cung rồi.”

Già La Viêm Dạ hừ lạnh một tiếng, bỗng nhiên nghĩ sau khi hấn rời khỏi bản thân có chút lạnh lạnh. Đăng bởi: admin

25. Chương 25

CHƯƠNG 25

Lễ tiết dài dòng, trang phục rườm rà. Lâu Thanh Vũ cùng Già La Viêm Dạ đi đến trước thái miếu dâng hương, đứng đứng vái vái, lần lượt dập đầu trước tổ tông, lại thay đổi y phục quay lại hậu cung, đợi gặp được hoàng thái hậu cùng hoàng thượng hoàng hậu, đã qua giờ Tỵ (từ 9 giờ đến 11 giờ trưa), gần mười giờ hơn. Hoàng thượng cùng hoàng hậu Lâu Thanh Vũ đã gặp qua, nhưng người phụ nữ vị trí hoàng thái hậu tối cao của Đại Tề quốc này, hấn lại là lần đầu gặp mặt. Lâu Thanh Vũ đi theo phía sau Già La Viêm Dạ, cung kính mà lại dập đầu trước mấy trưởng bối, sau đó dựa theo quy củ ‘Người vợ’ tiến lên phụng trà. Một vòng tiếp tục này, thực khiến hấn phiền muộn. Nam nhi dưới gối có hoàng kim, vậy mà vừa buổi sáng hấn phỏng chừng bản thân tối thiểu kính dâng non nửa kim khối. Hoàng thái hậu qua tuổi lục tuần, điều dưỡng không tệ, thấy ra được khi còn trẻ là một mỹ nhân, có điều khuôn mặt có chút nghiêm túc. Tương hoàng hậu lại bức dáng dấp trong trẻo nhưng lạnh lùng, cao quý đoan trang, không có biểu tình gì. Chỉ có hoàng thượng mặt đeo bộ dạng tươi cười, ngoại trừ sắc mặt có chút tái nhợt, tinh thần lại xem ra rất tốt. “Lâu Tướng chi tử, quả nhiên tú lệ đoan trang, cử chỉ đại thể, xứng đôi hoàng nhi trẫm. Mẫu hậu, người nói có đúng hay không?” Hoàng thượng lại cười nói. Hoàng thái hậu gật đầu nói: “Danh Tướng chi tử, lý ứng như vậy.” “Thanh Vũ, đến gần chút, để trẫm cùng thái hậu ngắm nhìn người.” Lâu Thanh Vũ đi lên trước, hoàng thượng tỉ mỉ quan sát hấn một phen, khen: “Lần trước chỉ là vội vã nhìn thoáng qua, hôm nay xem ra, dung mạo quả là thượng thừa. Hoàng nhi, người có phúc phần. Ha ha.” Lâu Thanh Vũ tâm co giật. Bản thân thật coi làm nữ nhân, nga không, là song nhi rồi. Những hoàng thân hoàng tộc này tìm nữ nhân, trước hết xem thân phận, tiếp nữa hiển nhiên là xem dung mạo. Ai, thói hư tật xấu của nam nhân. Lâu Thanh Vũ đối với thân phận cùng giới tính bị đảo lộn, không có gì có thể nói, trong tư tưởng may mắn đời trước bản thân tuyệt đối là thân sĩ danh tôn trọng phụ nữ, đời này bị người coi đối đãi làm ‘Phụ nữ’, không biết là may mắn hay là bất hạnh. Hậu cung không được tham chính, nội nhân (=vợ) không can dự chính sự, theo một mặt nào đó mà nói, làm Vương phi Già La Viêm Dạ, có thể miễn đi nỗi khổ triều đình của hấn, nhưng sẽ không rời xa trung tâm chính trị. Phụ thuộc vào Già La Viêm Dạ, mang đến một loại số phận khác, chính là hấn sinh mình sinh, hấn vong mình vong. (ta chết người cũng chết đó) Ai... Hoàng thượng càng xem hấn càng thích, long tâm đại duyệt (ý chỉ vua vui mừng), ban cho rất nhiều thứ. Hoàng thái hậu cùng hoàng hậu cũng có bày tỏ, Lâu Thanh Vũ phủng đầy bốn kim. (Lâu Thanh Vũ được tặng nhiều vàng) Lâu Thanh Vũ gần mấy ngày nay vẫn nỗ lực cực kì cố gắng thu thập tin tức hoàng gia, nghe nói hoàng thượng đối với Già La Viêm Dạ kỳ thực là thập phần sủng ái, chính là còn trên thái tử, chỉ hoàng Thái Hậu cùng Hoàng Hậu, rõ ràng thiên vị Thái Tử nhiều hơn một ít. Hoàng thái hậu sủng ái trưởng tôn, cái này không ngạc

nhiên. Huống chi Già La Chân Minh lớn lên bên cạnh từ nhỏ so với phong thái bậc quân tử, Già La Viêm Dạ ở quân doanh lớn lên ngạo khí cùng cuồng dã, thực sự không thể nào lấy được hoan tâm của lão nhân gia. Thế nhưng thái độ hoàng hậu thì có một chút kỳ diệu. Làm thân sinh mẫu phụ của Già La Viêm Dạ, có ai sẽ không đau cho nhi tử bản thân? Nhưng nghe nói Tương hoàng hậu vẫn lãnh đạm xa cách đối với nhi tử này, thật không thể nào thân cận. Chẳng lẽ là là một loại khác của hoàng gia không thân tình? Lâu Thanh Vũ cùng Già La Viêm Dạ ở lại trong cung dùng cơm trưa. Giữa bữa tiệc hoàng thượng rất cao hứng, hiển nhiên đối với ‘con dâu’ này của hần cực kỳ thoả mãn, nhiều lần nhắc tới kêu hai người bọn họ ‘sớm sinh quý tử’, cho hoàng thượng ôm hoàng tôn. Đối với vấn đề này, Lâu Thanh Vũ không thể làm gì khác hơn là nói quanh co mà chống đỡ, liếc liếc Già La Viêm Dạ, hần cũng thờ ơ. “Phụ hoàng, Tây Lam quốc gần đây ngày ngày ra sức gây hấn. Đại Tề quốc ta binh sĩ đa số người phương bắc, chịu đựng giá lạnh, mà địa phương Tây Lam phía nam, không quen trời đông giá rét. Bọn họ nóng nảy vào như vậy, chẳng qua là mong muốn trước đông lạnh đánh bại biên trấn giữ lấy làm tỉnh dưỡng. Hôm nay đã tháng chín, nhi thần hi vọng phụ hoàng sớm hạ thánh chỉ, để nhi thần nắm giữ ấn soái tiến đi, lấy trước đông giá cho bọn hần đánh một đòn trí mạng.” “Hoàng nhi nói có lý. Có điều người vừa mới đại hôn, trầm thật là không đành lòng người rời đi.” “Phụ hoàng, quốc sự làm trọng, việc cá nhân nhi thần không đáng nhắc tới.” Hoàng thượng gật đầu, mỉm cười nói: “Việc này chúng ta trên triều thương nghị tiếp, giữa tân hôn, hoàng nhi vẫn là chuyên tâm làm bạn ái thê cho thỏa đáng, chớ có lạnh nhạt người ta.” Già La Viêm Dạ dừng một chút, liếc mắt nhìn Lâu Thanh Vũ. Hoàng thái hậu nói: “Hoàng thượng, xuất binh Tây Lam là vô cùng đại sự, không biết có nên hỏi qua ý kiến thái tử hay không?” Hoàng thượng nói: “Minh Nhi cũng đồng ý.” Hoàng thái hậu nói: “Thái tử ổn trọng nhân hòa, bệ hạ lúc thích hợp đem quốc chính giao hần, cũng tốt để cho hần san sẻ với người. Mẫu hậu thấy người gần đây thân thể không tốt, không nên làm quốc sự quá vất vả.” “Mẫu hậu nói là được. Trầm đang nghĩ sau nhập đông cùng hoàng hậu đi thanh tuyến cung ở mấy hôm, đến lúc đó quốc sự liền do thái tử thay mặt xử lý là được.” Hoàng thái hậu mỉm cười gật đầu: “Như vậy rất tốt. Người cũng có an tâm tĩnh dưỡng.” Thật không dễ dàng ăn xong bữa cơm này, hoàng thái hậu niên kỷ đã cao, hồi cung nghỉ ngơi. Hoàng thượng kêu Già La Viêm Dạ bồi hần đi ngự thư phòng, trong điện Phụng Dương chỉ còn lại có ‘mẹ chồng nàng dâu’ Tương hoàng hậu cùng Lâu Thanh Vũ. Tương hoàng hậu vẫy ra hiệu cho mọi người lui, bưng một ly trà, một bên tinh tế quan sát Lâu Thanh Vũ, một bên chậm rãi thổi. Lâu Thanh Vũ bất động thanh sắc mà mặc bà quan sát. Sau một lúc lâu, Tương hoàng hậu buông ly trà, nhàn nhạt mà nói: “Hoàng thượng tuổi tác đã cao, con cháu chỉ có hai đứa. Thái tử thành hôn hai năm, còn không sinh, người cùng Viêm nhi đại hôn, khai chi tán diệp hoàng gia cho ta, chức trách nối dõi tông đường là không thể tránh khỏi.” Lâu Thanh Vũ cứng ngắc nói: “Vâng.” Tương hoàng hậu nói: “Có một số việc, trong tâm mọi người đều hiểu rõ. Viêm nhi tháng sau liền sẽ lĩnh binh xuất phát, tân hôn yển nhĩ của các người, cũng không cấp, có điều...” Tương hoàng hậu đột nhiên dừng không nói. Lâu Thanh Vũ buông xuống mi mắt, nói nhỏ: “Hài nhi chờ hần xuất chinh trở về, sẽ vì hần chuẩn bị việc nạp thiếp.” “Chuyện này không cần gấp, tiếp qua một hai năm cũng không trễ.” Tương hoàng hậu bỗng nhiên thở dài, nói: “Người thông minh trong sáng, nghe nói tài hoa cũng là vô cùng tốt, đặt vào triều đình, tất có triển vọng, đáng tiếc...” Đột nhiên dừng lại, lại nói: “Người cũng không nên oán Viêm nhi. Bản cung cùng hoàng thượng thiếu hần rất nhiều, hần cố ý lập người làm phi, nói vậy cũng là đối với người tình gốc rễ thâm sâu vào. Người là nam nhi hay là song nhi, đối với hoàng gia thật mà nói không quan trọng. Nhưng làm nhị hoàng tử hoàng gia, Viêm nhi là nhất định phải có con nối dòng.” Lâu Thanh Vũ phun ra một chữ: “Vâng.” Tương hoàng hậu trầm ngâm trong chốc lát, nói: “Thái tử từng ra sức phản đối với hôn sự các người, nhưng vấn đề đã đóng thuyền, nói thêm cái gì cũng vô dụng rồi. Sau này người phải nhớ cho kỹ thân phận bản thân, chú ý lời nói và việc làm, hiểu chưa?” “Vâng, hài nhi minh bạch.” Từ cung Phụng Dương đi ra, Lâu Thanh Vũ chỉ cảm thấy trong tâm nặng nề, như đè ép nghìn cân đá lớn, tốc hành không thở nổi. Hần * đó! Đây là cái thế giới gì! Lâu Thanh Vũ một bụng buồn phiền không chỗ phát tiết, trong lòng nóng ấm ức nan an. Một trận thu gió thổi qua, cuốn lạc vài tàn hoa bại liễu. Lâu Thanh Vũ bỗng nhiên có chút hứng thú tiêu điều (cô đơn), buồn bã nhìn cảnh sắc khu vườn. Hần không rõ bản thân vì sao lại đến đến thế giới này, chính như hần vô pháp dự liệu bản thân đi một bước sẽ đi tới cái tình cảnh này. Thiên địa rộng lớn, hần thăm nghĩ tìm một nơi an thân, tìm một người thân mật làm bạn, bình bình đạm đạm dong dong lục lục đi hết cuộc đời này. Thế nhưng thế sự khó liệu, chính như hần khi trước vô pháp dự đoán số phận bản thân cùng Đồng, lão thiên gia lại lần nữa cùng hần mở một trò đùa lớn. Đăng bởi: admin

26. Chương 26

CHƯƠNG 26

“Nhị hoàng tẩu? Nhị hoàng tẩu.”Lâu Thanh Vũ nhìn cẩn

h sắc giữa viên* đỡ ra, tựa hồ không hề nghe thấy, mãi đến khi một nữ hài nhảy đến bên người hắn, kéo tay áo hắn kêu lên: “Nhị hoàng tẩu!”*(vườn)Lâu Thanh Vũ phục hồi tinh thần lại, nhìn nàng mỉm cười nói: “Công chúa.”Người đó chính là nữ nhi duy nhất hoàng thượng cùng tiền hoàng hậu**, muội muội ruột thịt của Già La Chân Minh Đức Hình công chúa.**(hoàng hậu trước)Đức Hình kéo hắn dạo qua một vòng, nói: “Nhị hoàng tẩu vừa rồi nhìn cái gì đó?”“Không nhìn cái gì.”Lâu Thanh Vũ đậm đậm khẽ cười, hỏi: “Công chúa sao ở chỗ này?”“Ta nghe nói nhị hoàng huynh mang theo người tiến cung, cố ý đến gặp người.” Đức Hình nói kéo kéo ống tay áo hắn, con mắt cười đến cong cong, khen: “Nhìn ban ngày, nhị hoàng tẩu thực sự rất đẹp mà.”Ở dưới ánh mặt trời thấy Lâu Thanh Vũ lại sát na, Già La Đức Hình chỉ cảm thấy hắn thanh nhã xuất trần, giữa mi mục có nhàn nhạt tiêu điều cùng tịch lạnh, hình như tùy thời sẽ hóa cánh thành tiên giáng trần, không hợp cùng trần thế.“Cảm tạ.”Lâu Thanh Vũ từ trước chưa từng nghĩ tới bản thân cũng có người khen khuôn mặt đẹp, hiện tại cũng đã có điểm thói quen rồi.“Đức Hình cũng rất đẹp, tương lai nhất định là một mỹ nhân.”Lâu Thanh Vũ khen.“Cái đó đương nhiên, ta hiện tại cũng rất đẹp rồi.” Đức Hình kiêu ngạo mà khẽ ngưỡng cằm, thần khí đó không giống thái tử, ngược lại có vài phần giống Già La Viêm Dạ.Sao lại nghĩ đến hắn rồi?Trong tâm Lâu Thanh Vũ lại chuyển, âm thầm lắc đầu.“Nhị hoàng tẩu, người vừa rồi đang nhớ đến nhị hoàng huynh sao?”“Không. A, được rồi, qua giờ mùi (từ 13 >> 15h) chúng ta cần phải trở về, ta đi tìm hắn.”“Cấp bách như thế làm cái gì? Nán lại một chút.” Già La Đức Hình lôi kéo ống tay áo Lâu Thanh Vũ, làm nũng nói: “Nhị hoàng tẩu, ta thật thích người, người đừng đi, theo ta hồi cung nán một thời gian, ta cho người xem bảo bối cất giấu trong Ngọc Lưu cung của ta.”Lâu Thanh Vũ dở khóc dở cười, miễn cưỡng cười nói: “Lần sau đi. Công chúa, ta thật cần phải trở về.”“Đừng! Đừng!” Già La Đức Hình dùng sức kéo cánh tay hắn, nói: “Hoàng tẩu đừng đi, ta đi nói với nhị hoàng huynh, buổi tối các huynh đều tới Ngọc Lưu cung của ta cùng dùng bữa với ta.”“Đức Hình, người làm gì đi.”Già La Viêm Dạ từ bên kia hành lang qua đây, liếc mắt liền nhìn thấy hai bọn họ.“Nhị hoàng huynh.”Già La Đức Hình thấy Viêm Dạ liền như chim bay lao vào rừng, bỏ nhào vào trong lòng hắn, cười kêu lên: “Nhị hoàng huynh, người thực sự là phần trấn tinh thần a, nam nhân thành thân đúng là không giống nhau.”Già La Viêm Dạ khuôn mặt cứng đờ, gõ nàng một cái, nói: “Nói bậy bạ gì đó!”“Mọi người trong cung nói như vậy.” Già La Đức Hình làm nũng: “Nhị hoàng huynh đừng đi, cùng nhị hoàng tẩu đến Ngọc Lưu cung của ngài một chút đi, ta cũng đã lâu không gặp được người rồi.”Già La Viêm Dạ sùng nịch mà xoa bóp khuôn mặt của nàng, cười nhẹ nói: “Đừng hồ đồ. Chúng ta tiến cung bái kiến phụ hoàng cùng hoàng tổ mẫu thôi, theo quy chế buổi tối còn phải đi về tể tổ chức, chưa qua tân hôn bảy ngày, không được ở lâu trong cung.”“Phá cái quy củ quái quỷ đó.”Già La Viêm Dạ nói: “Chờ sau khi ta phục hồi vào triều, nhất định đến gặp người.”“Ta không muốn! Ta không muốn!”“Đức Hình, nghe lời...”Lâu Thanh Vũ nhìn Già La Viêm Dạ cố kiên nhẫn dỗ nàng. Già La Đức Hình đã mười bốn tuổi rồi, sang năm đến muốn cập kê, có lẽ bởi vì là nữ nhi duy nhất của hoàng thượng, lại là nữ a, từ nhỏ được sủng ái, tính tình rất là ngây thơ lãng mạn, có chút tùy hứng. Khiến hắn giật mình không nghĩ tới cảm tình Già La Viêm Dạ cùng nàng tốt như vậy. Đúng ra Đức Hình công chúa mới là rành rành thân huynh muội với Già La Chân Minh, sao ngược lại quá thân thiết cùng Viêm Dạ như vậy?Trên đường hồi phủ, Lâu Thanh Vũ nghiêng sang thẳng nhìn chăm chăm Già La Viêm Dạ. Già La Viêm Dạ vốn giả bộ ngủ chợp mắt rốt cục chịu không nổi, mở mắt ra hỏi: “Nhìn cái gì?”Lâu Thanh Vũ câu dẫn ra môi mỏng nhẹ nhàng cười: “Nhìn không ra, người rất sủng ái đối với công chúa.”Già La Viêm Dạ nhàn nhạt mà nói: “Nàng là muội muội duy nhất của ta. Chúng ta xa cách nhiều gặp mặt ít, nuông chiều đối với nàng chút cũng không có gì. Huống chi Đức Hình ngây thơ chất phác, tính tình cũng thấp phần khả ái.”“Ta còn tưởng rằng, người đối với ai đều là lạnh như băng chứ.”Già La Viêm Dạ liếc nhìn hắn một cái, hừ lạnh nói: “Có một số việc không thể nhìn theo quan điểm, tôi công lại mắc lừa! Người dường như có phần bề ngoài tao nhã, lại không nhất định với bên trong!”Lâu Thanh Vũ trông mắt lại xoay, hì hì cười nói: “Nói đúng. Có vài người bề ngoài nhìn qua lạnh như băng, nhưng trong nội tâm... Kỳ thực nhiệt tình nha.”Ngữ điệu thản nhiên thông thả, ở trong mã xa nhỏ hẹp vang vọng, ái muội nói không nên lời.Già La Viêm Dạ nhếch mép môi, nhắm mắt lại không thèm để ý tới.Lâu Thanh Vũ lẳng lẳng mà nhìn hắn một lát, bỗng nhiên yếu ớt mà thở dài.Già La Viêm Dạ nhìn không được, mở mắt ra nhìn hắn một cái, lớn tiếng mà nói: “Làm sao vậy?”Lâu Thanh Vũ chần chờ một chút, nói: “Phụ hậu*|* tựa hồ biết... Biết chuyện của ta.”*|* (phụ hậu: ý chỉ vua và hoàng hậu a)“... Ừm.”“Ta đáp ứng hắn, tiếp qua hai năm nạp một trắc phi

cho người.”Già La Viêm Dạ nhú mào: “Chuyện của ta lúc nào đến phiên người làm chủ rồi!”Lâu Thanh Vũ cười khổ: “Người nghĩ rằng ta muốn sao? Mặc kệ nói như thế nào chúng ta cũng là tân hôn, ai ngờ ở phía sau đưa ra kẻ thứ ba.”Già La Viêm Dạ tuy rằng chưa từng nghe qua ‘kẻ thứ ba’ là gì, nhưng có thể hiểu ý tứ của hắn, lãnh đạm nói: “Ta không nghĩ tới chuyện nạp trắc phi, phụ hậu nói đừng để ý đến họ.”Lâu Thanh Vũ trầm mặc chỉ chốc lát, hỏi: “Viêm Dạ, người không nghĩ tới vấn đề con nối dòng sao?”Đôi mắt thon dài đẹp của Già La Viêm Dạ chớp mắt một cái lóe ra quang mang rét lạnh, cười lạnh nói: “Nói không chừng ngày nào đó ta sẽ chết ở trên chiến trường rồi, có muốn con nối dòng hay không rất quan trọng sao? Dù sao Đại Tề quốc còn có hoàng thái tử, không sợ không thể nối dõi tông đường.”Lâu Thanh Vũ có chút giật mình.Già La Viêm Dạ lạnh nhạt nói: “Sao? Vừa ra khỏi cửa liền quan tâm tới vấn đề con cháu bản vương rồi? Vương phi người thật đúng là tận trách nhiệm mà.”Lâu Thanh Vũ đối với trào phúng của hắn mắt diếc tai ngơ, nhẹ nhàng cúi đầu, dời đi đường nhìn.Thế nhưng, ta muốn.Những lời này hắn cũng không nói ra khỏi miệng. Khi gả cho Già La Viêm Dạ hắn liền hiểu, trừ phi có thể thoát khỏi cái thân phận này, nếu không đội mũ nhị hoàng phi, kiếp này hắn sợ là khó có con nối dòng rồi. Thế nhưng làm một người nam nhân, ai không muốn hài tử của bản thân? Lâu Thanh Vũ đời trước không có cơ hội, vì sao ngay cả cơ hội đời này cũng bị tước đoạt?Lâu Thanh Vũ cười khổ. Hai nam nhân không có khả năng sinh hài tử, cho dù hắn đặt Già La Viêm Dạ ở dưới thân làm bao nhiêu thứ nữa cũng là vô dụng.Biết điểm này, trong tâm Lâu Thanh Vũ không thể ức chế mà nảy lên đau thương nhân nhậ. Đăng bởi: admin

27. Chương 27

CHƯƠNG 27

Già La Viêm Dạ nhìn bộ dạng hắn bên cạnh, tâm trạng lập tức vài phần hiểu rõ. Ngay lúc đầu tiên có chút tức giận, chờ khi thấy hắn thần tình âm trầm, mặt mày tiêu điều, không khỏi lại có chút áy náy. Bất luận thế nào, hắn đường đường một nam nhi, cuối cùng lại do bản thân giở trò thủ đoạn cưới về.Già La Viêm Dạ có lúc cũng nghi hoặc bản thân vì sao đối với hắn chấp nhất như vậy, nghĩ bất quá chỉ là chỗ ngoặt trong phút chốc buổi chiều kia (lần đầu tiên hai người gặp nhau. Ok!), không biết sao liền coi trọng hắn rồi, lẽ nào là nghiệp duyên đời trước hay sao?Già La Viêm Dạ nhìn bộ dạng hắn bên cạnh, tâm trạng lập tức vài phần hiểu rõ. Ngay lúc đầu tiên có chút tức giận, chờ khi thấy hắn thần tình âm trầm, mặt mày tiêu điều, không khỏi lại có chút áy náy. Bất luận thế nào, hắn đường đường một nam nhi, cuối cùng lại do bản thân giở trò thủ đoạn cưới về.Già La Viêm Dạ có lúc cũng nghi hoặc bản thân vì sao đối với hắn chấp nhất như vậy, nghĩ bất quá chỉ là chỗ ngoặt trong phút chốc buổi chiều kia, không biết sao liền coi trọng hắn rồi, lẽ nào là nghiệp duyên đời trước hay sao?Cho dù sau này phát giác hắn không như trong tưởng tượng, vẫn cố ý muốn nắm hắn trong tay, loại tâm tư này thực sự là nói khó rõ được. Hiện tại rất cuộc đã như nguyện vọng, hắn đời này chỉ là người của mình, tương lai cũng sẽ không có con nối dõi, nói đến đây, hắn không thể không chịu một ít trách nhiệm. Trên đời này, lại có người nam nhân nào lại không muốn có hài tử của mình chứ.Già La Viêm Dạ trong lòng tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng hắn cũng không phải sẽ chủ định xin lỗi, cho nên chỉ đem khuôn mặt phiến diện, ra vẻ không biết.Hai người trở lại vương phủ, cất những cái thái hậu hoàng thượng ban cho, lại đi đốt hương mộc dục, dùng qua bữa tối, thời gian đã không còn sớm.Buổi tối Già La Viêm Dạ trở lại phòng ngủ, cởi áo lên tháp, bỗng nhiên cảm thấy có chút không thích hợp, quay đầu lại nhìn Lâu Thanh vũ, thấy hắn đang ở bên cạnh bàn chờ ra.Cảm giác được đường nhìn của hắn, Lâu Thanh Vũ quay đầu, hỏi: “Làm sao vậy?”“Không có gì.” Già La Viêm Dạ không để ý tới hắn, lưng chuyển cơ thể đi ngủ, trong lòng lại rất không kiên định. Sau một lúc lâu, cảm giác Lâu Thanh Vũ chậm rãi mở tới trên tháp, xoắn vặn lên, nằm xuống phía sau hắn.Già La Viêm Dạ tìm đập phình phịch. Nhớ tới hai buổi tối trước thân thể suy sụp mệt mỏi, Lâu Thanh Vũ chưa từng động chân tay lần nữa với hắn, nhưng chung quy tránh không được vào đêm khiêu khích một phen.Hiện tại trên người bản thân đã tốt, không biết hắn lại sẽ có chủ ý gì. Nghĩ lại lại nghĩ, rõ ràng bản thân là Vương gia, hắn là Vương phi, sao tiện nghi bị hắn chiếm đi chứ? Nếu luận võ công, hắn nhất định là không đánh lại bản thân, lần này lại không có bị hắn kẻ đơn, hoàn cảnh này sao phải hòa nhau chứ! Không phải không lâu sau khi tân hôn, trên dưới đã phân, quá lâu ngày, chẳng phải càng làm cho hắn phản lên trời chứ?Già La Viêm Dạ tức khắc nghĩ tới đây, tâm động không bằng hành động, vì vậy lập tức trở mình qua, chậm rãi mở cánh tay, đặt Lâu Thanh Vũ ở dưới thân.“Gì đó?” Lâu Thanh Vũ lười biếng mà nói, thần tình bình thản ung dung,

mang theo vài phần châm chọc cùng trêu tức, híp nửa mắt nhìn hắn.Rõ ràng thần thái tùy ý, lại mơ hồ lộ

ra một loại khí thể nói không rõ. Già La Viêm Dạ ngực căng thẳng, buộc chặt cánh tay nói: “Lần này đổi lại bản vương thương yêu luyện tiếu ai phi thật nhiều.” Lâu Thanh Vũ nhẹ nhàng cười, trở tay ôm thắt lưng Già La Viêm Dạ, cơ lưng hấn vẽ vòng vòng, miễn cưỡng nói: “Được a. Người tới.” Già La Viêm Dạ chán nản. Đây là cái thái độ gì!? Coi hấn như vậy cũng không kinh hoảng lại không thất thố, bộ dạng định liệu trước rất giống đang xem kịch. Lẽ nào bản vương thật không động được người phải không?! Già La Viêm Dạ lửa giận ngút trời, trầm hạ khuôn mặt tới lập tức động thủ đi lột y vật Lâu Thanh Vũ. Thế nhưng hấn động tác không thạo, cuống cuồng trong nhất thời lại không tháo được tiết y. Lâu Thanh Vũ vừa cười, trở tay cầm tay hấn, lửa đi lên trên hấn, ở bên tai hấn thổi ra một hơi, nói nhỏ: “Gấp cái gì. Điện hạ bị người hầu hạ quen rồi, thật sự hầu hạ không được, vẫn là để Thanh Vũ làm.” Nói cũng không biết dùng chiêu thức gì, liền xoay người, đảo ngược Già La Viêm Dạ ở dưới thân. Lẽ ra võ công Già La Viêm Dạ không tồi, nội lực cao thâm, lại ở trong quân doanh nhiều năm như vậy, đơn đả độc đấu nhất định còn hơn gấp trăm lần Lâu Thanh Vũ. Nhưng Lâu Thanh Vũ đời trước xuất thân không quân, vì Đồng lại từ nhỏ tập luyện chiến đấu, như đạo quyền đạo đều có đọc lướt qua. Già La Viêm Dạ tập luyện chính là lấy một ngàn trăm, bản lĩnh chiến trường giết địch, mà Lâu Thanh Vũ học lại là chiến đấu giáp lá cà cận đại, nếu để trên chiến trường nói không chừng, chỉ đặt trong màn sàng, ưu khuyết này để nổi bật hơn. Hơn nữa Già La Viêm Dạ tuy rằng nội lực thâm hậu, thực chất hơn hấn Lâu Thanh Vũ, nhưng dù sao không ai lại ở trên giường vì hí sự khuê phòng gây chiến. Cũng không phải cường thủ đoạt hào, hạng người đạo chích gian nhân thê nư, Già La Viêm Dạ khí độ cao ngạo, tuy rằng tính cách cuồng ngạo lạnh duệ, cũng thật là nam nhi, sẽ không ở trên mặt này chêm tiện nghi Lâu Thanh Vũ. Có điều nói trở lại, Lâu Thanh Vũ đời trước là một tay già đời phong nguyệt, đang lúc xoay người tay đã linh hoạt trượt vào trong áo đơn Già La Viêm Dạ. Y vật Vương phủ đều là vật liệu tơ tằm tốt nhất, mỏng như cánh ve, rộng thùng thình thư thích. Lâu Thanh Vũ sao lại bỏ qua cái thời cơ này, hai tay trên dưới linh động đã chiếm đi không ít tiện nghi, trong miệng một bên treu đùa một bên vén lên lửa cháy lan ra đồng cỏ: “Không hổ là Nhị hoàng tử Đại Tề quốc, đúng là bảo dưỡng thật tốt.” Kỳ thực trên người Già La Viêm Dạ vết sẹo rất nhiều, lại ở biên quan gió thổi ngày phơi nắng, so với con cháu nhà quyền thế trong kinh thành cùng họ hàng hoàng thất không bằng. Có điều hấn nói cho cùng tuổi còn trẻ, lực đàn hồi da thịt mười phần, vóc người lại đẹp, đủ để cho Lâu Thanh Vũ yêu thích không buông tay. Già La Viêm Dạ nhất thời không bắt bẻ bị hấn đặt ở dưới thân (thừa nhận đi, đây không phải nguyên do nhất thời không bắt bẻ, đây là nguyên do thực lực trên giường

~), trong lòng vừa hoảng vừa giận, gấp giọng quát: “Lâu Thanh Vũ, người dừng tay cho ta! ngày hôm nay bản vương dù thế nào cũng muốn ở mặt trên!” Lâu Thanh Vũ thấy sắc mặt hấn ửng hồng, bộ dạng vừa tức vừa vội, trong lòng thực tại có vài phần yêu thích, cúi đầu hôn trụ đôi môi hấn, tay lại không từng dừng lại. Già La Viêm Dạ bị hấn che lại miệng, di di ô ô nói không ra lời, đầu lưỡi bị hấn cắn một trận lại một trận, khoái cảm cuộn trào mãnh liệt từ giữa môi răng thẳng tuôn vào trong lòng, cả người nhất thời khô nóng lên. Thật sự tay già đời giữa khóm hoa, không cần tự thể nghiệm, chỉ cần một ánh mắt, một động tác, một câu nói, đều có thể đơn giản khơi mào *** người khác. Ở kiếp trước văn minh vật chất hết sức phát triển, tư tưởng mọi người cởi mở mức độ khiến người trở mắt, Tiểu Duệ sinh hoạt nhiều ở u Châu am hiểu kỳ đạo. Huống chi bộ đội càn thiên đường đồng tính luyện ái. Tiểu Duệ nếu cũng không bài xích loại hành vi đồng tính này, hiển nhiên là có phương diện kinh nghiệm này. Lâu Thanh Vũ thừa nhận bản thân kiếp trước không thanh cao gì, tính kinh nghiệm đối với những cổ nhân này, chỉ ít đối với Già La Viêm Dạ mà nói, không biết phải thông thạo bao nhiêu lần. Mấy ngày nay hấn liền phát hiện, Già La Viêm Dạ tuy rằng địa vị cao quý làm hoàng tử một quốc, nhưng tính kinh nghiệm lại ít đến thương cảm, hơn nữa, hấn hấn là một gã đồng tính luyện ái chân chính. Nếu như hấn sở liệu không sai, Già La Viêm Dạ đối với nữ nhân, thậm chí song nhi, đều không có khả năng hứng thú. Mà trời sinh người đồng tính luyện ái, 70% trở lên đều có khuynh hướng trạng thái tâm lý hạ vị. Đương nhiên, hồ công cũng là chọn lọc của bọn họ, hiện nay đã có thể nói, Lâu Thanh Vũ không muốn ở mặt dưới. “Viêm Dạ, người thực sự dễ thương.” Lâu Thanh Vũ cảm thấy bộ dạng hấn ở dưới bản thân giãy dụa cùng lạnh duệ thường ngày khác một trời một vực, cho nên đặc biệt hưng phấn, dùng mọi thủ đoạn, đồng thời dạy bảo: “Phu thê hoan ái, cầu được đó là tiêu dao thống khoái. Nếu ta có thể mang cho người sung sướng, ai trên dưới lại có phân biệt gì chứ?” Ngoài miệng vừa nói trên tay một bên động. Màn sàng hơi hoảng động, giường lớn nhẹ lay động, mãi đến một lúc lâu sau, mới dần dần quay về yên lặng. Đăng bởi: admin

28. Chương 28

CHƯƠNG 28

Sáng sớm ngày thứ hai Già La Viêm Dạ hé ra khuôn mặt đen thui rời giường, nhìn cũng không nhìn Lâu Thanh Vũ một cái, sau tự đi tắm rửa rồi dùng bữa sáng, sau đó liền đi thư phòng, cả ngày cũng không về. Hắn không ở, Lâu Thanh Vũ cũng không lưu tâm, sáng sớm ăn hết bữa sáng đi hậu viện luyện kiếm. Kiếm pháp là do Lâu Thanh Tường dạy hắn. Nguyên do Lâu Thanh Tường là một song nhi, Lâu Tường thân ở triều đình, vô số kẻ thù chính trị, sợ hắn tương lai bất lợi, bởi vậy từ nhỏ kêu Lâu Thanh Tường bái sư phụ, bước vào võ môn sơn. Vài chục năm tiếp đó, học một thân công phu giỏi, Lâu Thanh Tường dễ là ỷ vào một thân công phu này, kiên quyết không chọn con đường đàn bà, cho nên năm đó thái tử tuyển phi thì hắn tự động rút khỏi, không tham dự. Tháng thứ hai Lâu Thanh Vũ đi tới kinh thành liền nói với Lâu Thanh Tường rằng muốn học võ công, có điều sau lại bị trùng tên, việc này vẫn kéo dài mãi đến trước ‘Xuất giá’ mới học hoàn chỉnh kiếm pháp. Buổi tối trở lại phòng ngủ, Thu Nhi hầu hạ hắn cởi áo ra, thấy Già La Viêm Dạ còn chưa trở về, Lâu Thanh Vũ hỏi: “Điện hạ đâu?” Thu Nhi chần chờ một chút, nói: “Ti Cầm ca ca nói, nhị điện hạ tối nay ngủ ở thư phòng.” Lâu Thanh Vũ nghe xong, chỉ mỉm cười, cũng không nói cái gì, bản thân lên giường nghỉ ngơi. Liên tiếp vài ngày sau, Già La Viêm Dạ cũng không xuất hiện nữa, hạ nhân trong vương phủ đều khe khẽ rỉ tai, nói Vương phi mới cưới mới vào cửa không được mười ngày liền mất sủng. Lâu Thanh Vũ đối với những lời đồn đãi nhảm này thờ ơ, vẫn mỗi ngày làm chuyện của bản thân, mãi đến đêm nay, hắn phân phó với Thu Nhi: “Đi trừ phòng chuẩn bị một chén cháo tổ yến, ta bưng tới cho nhị điện hạ.” Thu Nhi nhân tình sáng lên, biết thiếu gia muốn đi tìm nhị hoàng tử cầu hoà rồi, vội vã kích động mà đi trừ phòng, nhìn chằm chằm trừ nường chuẩn bị một chén cháo tổ yến vừa thơm vừa ngon. Lâu Thanh Vũ bưng cháo tới cửa thư phòng, nhẹ nhàng gõ cửa: “Tiến vào.” Lâu Thanh Vũ bưng đồ vật vào, Già La Viêm Dạ thấy là hắn, sững sờ phút chốc, nặng nề buông khuôn mặt nói: “Sao ngươi lại tới đây?” “Đến xem ngươi.” Lâu Thanh Vũ bưng bát cháo để trước mặt Viêm Dạ, mỉm cười nói: “Nghe nói ngươi gần nhất ngủ rất muộn, không nên quá cực nhọc, ta cố ý kêu người cho người ngao một chén cháo tổ yến, mau thừa dịp nóng uống đi.” Già La Viêm Dạ nói: “Để cháo đấy, ngươi đi ra ngoài trước.” Lâu Thanh Vũ nói: “Ngươi mấy ngày không trở về phòng ngủ. Vì sao tránh ta?” “Ta không có tránh ngươi.” “Nghĩ một đằng nói một nẻo.” Lâu Thanh Vũ hừ một tiếng, bỗng nhiên thở dài, nói: “Quên đi, ta bất hòa ngươi thế nào. Đêm nay trở về đi, ta sẽ không như vậy với ngươi như thế nữa.” Già La Viêm Dạ vừa nghe lời ấy, ‘Hận mới’ ‘Chồng thêm’ ‘Hận cũ’, nhất thời một cục tức giận sùng lên, cứ nghẹn lại ở ngực, nôn cũng nôn không ra, chỉ nhìn chằm chằm Lâu Thanh Vũ. Lâu Thanh Vũ mỉm cười nói: “Ngày mai ngươi liền phải lên triều rồi, đến lúc đó hoàng thượng sợ rằng sẽ hạ chỉ cho ngươi đi Tây Lam, đây đi cũng không biết bao thuở mới về. Ngươi không nên vào lúc này tức giận với ta chứ? Hay nói...” “Hắn kéo dài thanh âm, liếc nghiêng Già La Viêm Dạ, lo lắng lại cười nói: “Hay nói, ngươi sợ ta?” Già La Viêm Dạ nghe vậy, nhất thời lửa giận lên cao, ma sát một cái đứng lên, vừa muốn mở miệng chê trách, lại thỉnh linh bị Lâu Thanh Vũ ôm cổ: “Được rồi, đừng tức giận, ta nói càn đó!” Lâu Thanh Vũ hiểu được gặp gió bẻ tay lái, dán ở trên người Viêm Dạ nói: “Ta biết ngươi đương nhiên không phải vì sợ ta. Nhưng chúng ta vừa tân hôn chẳng bao lâu, ngươi liền tiếp ngủ ở thư phòng nhiều ngày như vậy, bọn hạ nhân nói còn không tính toán làm gì, truyền tới chỗ hoàng thượng hoàng hậu thì không được. Hơn nữa... Ta cũng rất thương tiếc a.” “Ngươi thương tiếc? Hạnh, Lâu Thanh Vũ, đừng ở trước mặt ta nói loại lời tức cười này!” Lâu Thanh Vũ nhẹ nhàng cười, vịn giữ bờ vai của hắn nói: “Điện hạ, nếu như ngươi không tin, vì sao không đẩy ta ra?” Già La Viêm Dạ nghe vậy, lập tức biến sắc, dùng lực mạnh, trở tay bẻ lên cánh tay hắn, trầm thanh nói: “Đừng khảo nghiệm tính nhẫn nại của ta!” Lâu Thanh Vũ ở phương diện võ công ở vào thể yếu, lại chỉ nhú nhú đầu mày, thấp giọng nói thầm: “Thực sự không có thú vị.” “Ngươi...” Lông mi Già La Viêm Dạ dựng thẳng cái, trên tay không khỏi dùng sức. Lâu Thanh Vũ sắc mặt trắng bệch, lại cắn môi không thốt ra. Già La Viêm Dạ đột nhiên ý thức được bản thân dùng quá khí lực, cuống quýt buông lỏng tay ra. Lâu Thanh Vũ cứng ngắc ôm cánh tay đến trước ngực nhẹ nhàng bóp nặn. Ngẩng đầu nhìn thấy mặt Già La Viêm Dạ không biểu tình mà nhìn hắn, mỉm cười nói: “Không có chuyện gì, không đau.” Già La Viêm Dạ hừ lạnh một tiếng: “Nào có ai quan tâm ngươi có đau hay không chứ?” Lời tuy nói vậy, hai mắt vẫn liếc lại nhìn cánh tay hắn. Lâu Thanh Vũ bưng lên c

hén cháo tổ yến, nói: “Được rồi, mau uống cháo, đêm nay trở về phòng ngủ đi.” Già La Viêm Dạ dùng một chút, tiếp nhận chén, uống hai hớp, thấy Lâu Thanh Vũ nhìn bản thân không chuyển mắt, ho nhẹ một tiếng, nói: “Ngươi về trước đi đi. Ta bận làm xong... Liền trở về.” “Được.” Lâu Thanh Vũ mỉm cười, xoay người rời thư phòng. Một hồi phong ba nhỏ bé cứ như vậy hóa thành vô hình, Lâu Thanh Vũ lại lý giải đối với Già La

Viêm Dạ vài phần. Có điều đây chỉ là chiếm ở phương diện Viêm Dạ trong tình cảm không có kinh nghiệm, nếu ở phương diện khác, Lâu Thanh Vũ biết bản thân đối với cái Nhị hoàng tử lớn lên trong cung đình đấu đá lục đục với nhau này, hiểu biết còn rất xa không thể nói được. Già La Viêm Dạ đêm đó quả nhiên dọn về phòng ngủ, có điều hai người “tương kính như tân”(analinh: ý chỉ vợ chồng kính nhau như khách), ai cũng không làm chuyện gì quá giới hạn. Chỉ bất quá khiến Già La Viêm Dạ phiền muộn chính là, khi Lâu Thanh Vũ ngủ vì sao chung quy thích sát vào trên người hắn chứ? Có ý định hay vô ý chứ, hơi thở kia luôn luôn gần sát phả lên gáy cổ hắn, làm hại hắn một đêm trằn trọc, khô nóng khó miên. Ngày thứ hai Già La Viêm Dạ vào triều, quả nhiên đề xuất hướng Hoàng thượng kế hoạch lĩnh binh xuất chinh. Vừa lúc trước một ngày biên quan báo lại, nói Tây Lam quốc đánh bại hai tòa thành trì ở biên quan của Đại Tề, tàn sát thiên dân bách tính, cướp đoạt nhiều lương thảo. Hoàng thượng nghe thấy tin tức động chân khí, cho nên Già La Viêm Dạ nhắc tới việc lĩnh binh, không để ý phản đối của đông đảo đại thần, lập tức chuẩn tấu. Cũng nhận lời đợi hắn sau khi xuất chinh trở về, liền chính thức phong hắn làm thân vương. Kỳ thực khi Già La Viêm Dạ mười sáu tuổi dọn ra ở riêng hoàng cung thiết lập phủ đệ đã phải phong vương rồi, chỉ là hoàng thượng bởi vì hắn quanh năm xuất chinh ở ngoại, đạo ý chỉ vẫn chậm chạp không hạ. Nhưng cớ chi tiêu của Viêm Dạ, lại đã từ lâu dựa theo tiêu chuẩn công việc của thân vương rồi. Hoàng thượng đối với đứa con này kỳ thực vẫn có nhiều thiên vị, nhưng tay Viêm Dạ quân quyền, cùng địa vị thái tử ngang nhau, tuy rằng dấu hiệu cũng rất rõ ràng, nhưng đã động đến chủ ý một ít đại thần trên triều đình. Hoàng thượng tuy rằng thường xuyên nghe được một ít lời đồn, nhưng ông đối nhi tử của bản thân giống tựa như hết thấy phụ thân trong thiên hạ, luôn luôn quá mức tín tưởng, không cho là đúng. Đăng bởi: admin

29. Chương 29

CHƯƠNG 29

Thánh chỉ đã hạ, ba ngày sau Già La Viêm Dạ liền chuẩn bị xong việc xuất chinh, mang theo nhân mã đi biên quan. Một đêm trước khi đi, Viêm Dạ lại một lần nữa gặng sức nghĩ cách chuyển bại thành thắng, đề được Lâu Thanh Vũ xuống, đáng tiếc vẫn thất bại, kết quả lại lần nữa bị Lâu Thanh Vũ chén sạch sẽ. Tâm Già La Viêm Dạ phiền muộn, rõ ràng võ công của bản thân cao hơn Thanh Vũ rất nhiều, vì sao mỗi lần lại không chế phục được người ta? Lại thường thua ở thủ đoạn ve vãn cao siêu của Thanh Vũ. m thậm chí phải người trở về điều tra, cuộc đời của Lâu Thanh Vũ thực sự rất đơn điệu nhàm chán, từ đây nhìn không ra Thanh Vũ làm sao lại có phương diện kinh nghiệm này. Lòng Già La Viêm Dạ hoài nghi, nét mặt lại vẫn không biểu hiện gì. Lâu Thanh Vũ không biết những điều này. Sáng sớm hôm sau Thanh Vũ nhìn bóng lưng Viêm Dạ dần bình đi xa, lòng còn đang hồi hận. Tuy rằng tới qua bản thân nhẹ tay, nhưng một đường lưng ngựa xóc nảy, sợ rằng Viêm Dạ sẽ vẫn cực kỳ mệt mỏi. Sớm biết thế đã không chạm vào Viêm Dạ, vượt ve một chút là được rồi. Lâu Thanh Vũ biết, bản thân đối với người đàn ông có quan hệ xác thịt này đã có tình cảm. Tuy rằng không phải tình yêu, nhưng có phần rung động lòng người. Nhớ rõ đời trước bản thân vẫn là Tiểu Duệ, từng duy trì quan hệ đồng tính với một anh chàng trung úy không quân anh tuấn thời gian khá dài. Đó là một đoạn tình yêu đồng tính duy nhất của Thanh Vũ. Lúc đó bản thân chỉ có hai mươi tuổi bị hắn ta câu dẫn, cùng hắn ta lên giường. Hắn ta không đồng nhất với vẻ ngoài oai hùng cường tráng, trung quý không quân thích nằm dưới Thanh Vũ, mà phong thái mê người của trung úy ở trên giường là nguyên nhân khiến Thanh Vũ cam tâm tình nguyện duy trì quan hệ. Đoạn quan hệ bí ẩn này đại khái kéo dài hai năm, mãi cho đến khi trung úy trong một lượt diễn bay ngoài ý muốn bỏ mình mới kết thúc, nếu không thì Tiểu Duệ không chút nghi ngờ bản thân có thể một ngày sẽ biến thành một gã đồng tính luyến ái thật sự. Ngày sau khi Viêm Dạ rời đi cũng không yên bình. Lâu Thanh Vũ sâu sắc cảm nhận được số phận bản thân và Viêm Dạ được gắn kết với nhau. Biên quan vô luận biến động nhỏ nào, cũng sẽ truyền đến Lâu phủ, hoàng cung, thậm chí bọn hạ nhân trong phủ bàn tán cũng sẽ truyền đến lỗ tai Thanh Vũ. Bao gồm cả tin tức về trận chiến mở màn của Viêm Dạ. Ngày hôm đó Lâu Thanh Vũ về Tương phủ vấn an phụ thân cùng hai vị huynh trưởng, vào bữa tối, Thanh Vũ nói: “Phụ thân, con có chuyện muốn nói cùng người.” Lâu Thanh Dương và Lâu Thanh Tường song song ngẩng đầu nhìn hướng Thanh Vũ. Lâu Cảnh Thiên uống trà, nói: “Được, vậy đến thư phòng của ta.” Thư phòng Lâu Tương gọn gàng thanh lịch, Lâu Thanh Vũ chỉ ghé qua hai lần, lần đầu chính là khi Viêm Dạ trên triều đình thượng tấu muốn phong Thanh Vũ làm phi. “Chuyện gì?” “Phụ thân, con muốn biết, người đối với nhị điện hạ cảm thấy thế nào?” Lâu Thanh Vũ đắn đo hồi lâu, vẫn quyết định hỏi dứt khoát. Ở trước mặt Lâu Cảnh Thiên sâu không lường được, không nên giữ quá nhiều bày vẽ là tốt hữu hiệu nhất. “Nhị điện hạ chính là nhị điện hạ. Thân là thần tử, không

ứng với hoàng tử có nhiều ý kiến.”Lâu Cảnh Thiên sắc mặt không đổi nói.” Phụ thân, con là con ruột của người!”Lâu Cảnh Thiên nâng mi: “Con muốn nói cái gì.”Lâu Thanh Vũ đi tới trước bức tường phía nam, phía trước treo một bức bản đồ Đại Tề quốc rộng lớn. Tuy rằng không vẽ chi tiết như ở thế kỷ 21, nhưng cũng là vật trân quý thời cổ đại khó có được. Lần trước Lâu Thanh Vũ đã chú ý tới. Nghe nói toàn bộ Đại Tề chỉ có 3 tấm bản đồ như vậy, trong đó một tấm ngay ở thư phòng của phụ thân Thanh Vũ.Lâu Thanh Vũ chỉ vào một chỗ nào đó trên bản đồ, nói: “Nghe nói Viêm Dạ tại chỗ này binh bại.”“Ừm.” Lâu Cảnh Thiên nói: “Thắng bại binh gia chuyện thường tình. Trước bại sau thắng, phá đổ sau lập, ở trong binh pháp cũng là vận dụng bình thường.”“Thế nhưng hài nhi nghe nói, lần đánh bại này cũng không ở trong dự liệu của Viêm Dạ.”Lâu Cảnh Thiên ninh mi nói: “Người nghe được từ đâu? Đừng nghe lời đồn.”Lâu Thanh Vũ khẽ nở nụ cười, nói: “Phụ thân, lời đồn đãi chợ phố tuy rằng thực không thể tin, thế nhưng năng lực của Viêm Dạ con cũng tin tưởng. Hẳn hoàn toàn không cần phải bại một trận nào cả.”“Ha? Vậy người cảm thấy thế nào?”Lâu Thanh Vũ nói: “Hiện tại đã tiết đông, Tây Lam không thiện chiến đông, vào thời gian này bị Viêm Dạ vây khốn, hẳn là chịu không được bao lâu. Mà Đại Tề ta hùng sư, càng không nên bởi vì vấn đề thiếu lương thảo dẫn đến kết quả binh bại sau rút 50 dặm.” Lâu Cảnh Thiên bật đứng dậy: “Là Thanh Dương hay Thanh Tường nói với người?”Lâu Thanh Vũ cười: “Phụ thân, người đã quên, con là ‘Cháu dâu’ ‘Tương thái sư đó. “Thanh Vũ cố gắng đè nặng 2 chữ ‘Cháu dâu’Lâu Cảnh Thiên trừng Thanh Vũ một lát, nhìn khuôn mặt bình tĩnh thong dong của Thanh Vũ, bỗng cúi đầu cười: “Tốt. Không hổ là nhi tử Lâu Cảnh Thiên ta. Tương thái sư nói với người cái gì rồi?”Lâu Thanh Vũ câu khéo miệng, hời hợt nói: “Trường bối người ta, có việc nhà nói cùng hài nhi mà thôi.”Lâu Cảnh Thiên nhìn hẩn, bỗng nhiên than nhẹ một tiếng, nói: “Vũ nhi, người đã ‘Xuất giá’, làm tốt bản phận Vương phi là được rồi.”Lâu Thanh Vũ thiêu thiêu mi, nhàn nhạt mà nói: “Phụ thể vốn đồng lâm diếu. Phụ thân, hài nhi biết tâm người có khúc mắc bách tính thiên hạ. Chiến tranh không phải cho ai lợi thế được tranh quyền đoạt lợi đầu đuôi. Nhất tướng công thành vạn cốt khô! Chiến tranh, là tàn nhẫn và tàn khốc, phụ thân nhất định không đành lòng để đông đảo tướng sĩ vì nguyên nhân vô nghĩa mà mệnh tang sa trường, càng thêm không đành lòng đông đảo bách tính bởi vì Tây Lam xâm lược và quấy rầy mà trôi giạt khắp nơi.”“Nhất tướng công thành vạn cốt khô. . .”Lâu Cảnh Thiên thì thào nhớ kỹ những lời này, nhìn Lâu Thanh Vũ trầm ngâm không nói.Lâu Thanh Vũ thấy thế, khẩn thiết mà nói: “Phụ thân, thỉnh hướng Hoàng thượng tấu bỏ cũ thay mới tướng quân tiền tuyến phụ trách lương thảo, tiếp thỉnh hoàng thượng lập tức phái phó đại thần áp giải lương thảo tiền tuyến khác cứu cấp.”Lâu Cảnh Thiên nhìn Thanh Vũ thật sâu một hồi, trầm thanh hỏi: “Thanh Vũ, người biết tướng quân thủ vệ phụ trách lương thảo tiền tuyến, là người nào chứ?”“Là ai?”Lâu Cảnh Thiên nâng chén trà, nhấp một ngụm, chậm rãi phun ra hai chữ: “Thái tử.”Lâu Thanh Vũ giật mình ngây dại. Tuy rằng tâm hiện lên cái này có thể, cũng từ trong giọng nói ám chỉ mật mờ của Tương thái sư đoán ra được đại khái, nhưng thực sự liên tưởng đến trên người này, chung quy lại cảm thấy có chút khó thể chấp nhận.Lâu Thanh Vũ trầm mặc chỉ chốc lát, nói: “Phụ thân, hài nhi biết lập trường người luôn luôn công chính. Hài nhi tuy rằng tuổi còn trẻ, rất nhiều sự cũng không hiểu, nhưng chuyện này quan hệ số phận mấy vạn bách tính cùng các tướng sĩ biên quan, còn thỉnh phụ thân thận trọng suy xét.”“Thanh Vũ, người nói cho vi phụ.”Lâu Cảnh Thiên buông chén trà, chăm chú nhìn Thanh Vũ, một chữ một chữ nói: “Người làm như vậy thật là vì bách tính biên quan, hay là vì, Già La Viêm Dạ?”Lâu Thanh Vũ cúi đầu trầm tư chỉ chốc lát, chậm rãi ngẩng đầu, nói: “Cả hai đều có.”Lâu Cảnh Thiên trầm mặc không nói.Lâu Thanh Vũ thấy Cảnh Thiên không biểu cảm gì, chỉ ngồi ở chỗ kia lẳng lặng uống trà, một loại áp lực vô hình tràn ngập xung quanh, chậm rãi âm thầm thít chặt.Lâu Thanh Vũ cảm giác tựa hồ đợi rất lâu, chân hình như đã tê rần, Lâu Cảnh Thiên rốt cục nói: “Người về trước đi, chuyện này vi phụ tiếp tục suy xét.”Lâu Thanh Vũ dừng chỉ chốc lát, khom người nói: “Vâng. Hài nhi lui xuống.”Trở lại vương phủ, trực tiếp đi tới thư phòng Già La Viêm Dạ, Lâu Thanh Vũ ở bên trong thoáng chốc ngáy người, đi ra trở lại phòng ngủ.

Thu Nhi hầu hạ Thanh Vũ cởi áo ra, Lâu Thanh Vũ bỗng nhiên nói: “Chuẩn bị một chút, ngày mai ta muốn vào cung thỉnh an thái hậu.”Thu Nhi hơi sửng sốt, lập tức thuận theo đáp: “Vâng.” Đăng bởi: admin

30. Chương 30

CHƯƠNG 30

Lâu Thanh Vũ đã từng tiến cung thỉnh an hoàng thái hậu, tâm tình thái hậu tốt, hiển nhiên vẫn chưa bởi vì một ít tin tức tình hình chiến trận từ tiền tuyến xa xôi mà ảnh hưởng đến tâm tình bản thân.Lâu Thanh

Vũ nói chuyện phiếm bồi thái hậu vài câu, sau đó trực tiếp đi hướng cung của phượng hoàng hậu. Tương hoàng hậu đang ở trước thư trác chấp bút tố họa, trên bàn là một bức thủy mặc đàn thanh (một bức họa mực nước), thanh nhả phiêu dật. Lâu Thanh Vũ quỳ xuống, nói: “Hài nhi thỉnh an thái hậu.” “Đứng lên đi.” Lâu Thanh Vũ kêu hạ nhân trình lên một hộp trà tinh mỹ, nói: “Hài nhi mới được một ít bạch hoa mai trà hảo hạng, nghe nói thái hậu thích, đặc biệt đưa tới một ít cho người phẩm trà.” Tương hoàng hậu đậm đậm khẽ cười, nói: “Thanh Vũ có lòng, ngồi đi.” Tương hoàng hậu buông bút mực trong tay, ngồi vào ghế trên, tiếp nhận nước trà cung nữ dâng lên, nhấp một ngụm, hỏi: “Gần nhất trong phủ tốt chứ?” Lâu Thanh Vũ nói: “Đa tạ thái hậu nhớ đến, tất cả đều tốt.” Tương hoàng hậu nói: “Nghe nói người thống trị có cách, thu xếp vương phủ gọn gàng ngăn nắp.” Lâu Thanh Vũ mỉm cười nói: “Đó là hài nhi phải làm rồi.” Tương hoàng hậu nhìn sang Thanh Vũ, phát tay kêu bọn hạ nhân tất cả đều lui ra, nói: “Người vốn có thể! Bay liệng chín tầng mây, lại dừng ở tổ, tâm an sao?” Lâu Thanh Vũ không chuẩn bị trước, thoáng sửng sốt, tỉ mỉ suy nghĩ một chút, nói: “Mặc thản nhiên như thường, nhưng cánh chim không gãy, không quên từng vui vẻ chín tầng mây.” Tương hoàng hậu nhìn Thanh Vũ không nói. Lâu Thanh Vũ đứng dậy quỳ xuống, nói: “Thái hậu, Thanh Vũ đã gả cho nhị diện hạ, cả đời đều là người của nhị diện hạ, đồng sinh cộng tử, không rời không buông. Lần này nhị diện hạ ở biên quan gặp nạn, mong rằng thái hậu tìm cách phụ trợ.” “Đồng sinh cộng tử, không rời không buông?” Tương hoàng hậu khẽ câu môi, trào phúng như cười, đột nhiên lạnh nhạt nói: “Vậy người yêu Viêm nhi sao?” Lâu Thanh Vũ hơi chần chừ, ngẩng đầu lên, nhìn thẳng Tương hoàng hậu nói: “Bây giờ còn chưa có, nhưng tương lai có một ngày, biết đâu sẽ yêu.” Tương hoàng hậu biến sắc, quát dẹp đường: “Lâu Thanh Vũ!” Lâu Thanh Vũ nói: “Tình cảm có thể bồi dưỡng, lại không có thể miễn cưỡng. Thái hậu nếu hôm nay nhất định muốn Thanh Vũ cho một đáp án, Thanh Vũ không có lời gì có thể nói.” “Người. . .” Tương hậu vỗ án đứng lên. Nhưng nhìn Lâu Thanh Vũ tĩnh lặng, ánh mắt tĩnh mà không dao động, lại trong lòng run lên, không hiểu sao có chút chột dạ. Lâu Thanh Vũ từ lâu đã chuẩn bị tâm lý xong, đối mặt loại chất vấn này cũng không hoảng hốt, Tương hậu dần dần trầm tĩnh, một lần nữa ngồi xuống, nói: “Hậu cung không được tham chính. Việc này. . . Người yên tâm, Viêm nhi dù sao cũng là thân cốt nhục của bản cung, bản cung sẽ phân trần cùng hoàng thượng.” Lâu Thanh Vũ vui vẻ nói: “Đa tạ thái hậu.” Tương hoàng hậu nghiêng đầu chăm chú nhìn Thanh Vũ, bỗng nhiên nói: “Thanh Vũ, người nói hoàng thượng nếu một lần nữa điều phái lương thảo tiền phương, phái ai đi thì tốt?” Lâu Thanh Vũ sửng sốt, cẩn thận nói: “Hài nhi đối với các đại thần trong triều không biết nhiều lắm, trong lòng cũng không có chủ kiến. Có điều nghe nói tướng quân Ngô đại nhân thủ vệ tiền phương lương thảo làm rất khá, nhất thiết mong rằng thánh thượng định đoạt.” Tương hoàng hậu khẽ buông mi mắt, khóe miệng câu dẫn ra một tia tựa như cười mà như không. Hài tử quả nhiên không đơn giản, so với tướng tượng càng khó ứng phó! Lâu Thanh Vũ đi rồi, phía sau lớp rèm trùng trùng lớp lớp một người thông thả bước ra. Người nọ ngồi xuống bên cạnh Tương hậu, nhìn vị trí Lâu Thanh Vũ vừa rồi ngồi, mỉm cười nói: “Tử phong, hài tử kia rất giống em đó.” Tương hoàng hậu giật mình ngậy người: “Giống ta?” Người nọ gật đầu, bỗng nhiên thở dài một tiếng nói: “Lấy người kia, không biết là phúc khí của Viêm nhi, hay là. . .” Tương hậu sắc mặt trắng bệch, dùng sức nắm chặt chén trà trong tay, lực độ mạnh, tựa hồ muốn chén sứ men xanh vỡ toác ra làm đôi. Người nọ cầm tay Tương hậu, nói: “Đừng suy nghĩ nhiều. Hắn là hắn, em là em.” “Còn anh. . .” (analing: amen! Chẳng hiểu sao cứ ko muốn cho “chàng-thiếp” vào! Mà cho em anh vào cứ thấy chuối!!!) Người nọ mỉm cười, ôn nhu nhìn Tương hậu, nhẹ nhàng nói: “Trầm thủy chung cảm thấy, lấy em, là phúc khilon nhất suốt đời của trẫm!” Tương tử phong bỗng nhiên cảm thấy, hai mắt hơi mờ mờ ẩm ướt. . . yem là đã lâu không có lên sân khấu lướt bớt đường ranh giới, mọi người vỗ tay hoan nghênh á! Ha ha . . . Đại Tề biên quan thành Lan Sóc “Điện hạ, canh phòng Tây Lam phía trước chặt chẽ, lương thảo hậu tuyến chúng ta bắt đủ, không thể trong mười ngày tới công thành.” Trần Cánh cau mày, phóng ngựa đi tới bên cạnh Già La Viêm Dạ nói. Già La Viêm Dạ dừng ngựa đứng trên vách núi cao cao, cúi nhìn phía xa chỗ thành Lan Sóc, ánh mắt băng lãnh, không nói gì. Trần Cánh nói: “Cái đồ đáng chết Ngô Liên kia đã bị điện hạ mượn cơ vạch tội, nhưng triều đình chậm chạp không phái tướng quân hậu cần tới, họ Thôi thái thú liên mượn cơ không tha thành lương, tiếp tục như vậy đại quân của chúng ta cầm cự không được vài ngày. Hoàng thượng sai người trước đầu xuân đẩy lùi người Tây Lam, những con rùa tôn tử kia cứ khư khư kéo ngài về phía sau, chẳng phải là cố ý làm khó ngài.” Già La Viêm Dạ nhàn nhạt mà nói: “Đừng gấp. Trước đêm khai chiến tối kỵ thấp thỏm nóng nảy và lương thảo không đủ, Trần Cánh, người cả hai dạng đều có.” Trong lòng Trần Cánh khẽ rung, vội nói: “Vâng. Thuộc hạ hiểu rõ.” Già La Viêm Dạ nhìn phương xa quân địch hung hăng càn quấy, nghĩ đến hậu phương sức mạnh âm thầm nhìn không thấy, cười lạnh nói: “Ta ngược lại muốn xem, Già La Viêm Dạ ta muốn đánh được thành trì, ai có thể ngăn ta!” Đăng bởi: admin

31. Chương 31

CHƯƠNG 31

Để đối ai chứ để đối binh! Đây là đạo lý bất luận quốc gia nào đều hiểu rõ. Thế nhưng đạo lý người người đều biết, trên ra lệnh làm, dưới không hẳn có thể làm. Đến khi trở về đóng ở biên thành, Già La Viêm Dạ trực tiếp dẫn quân xông vào Thái Thú phủ, sai người bắt Thôi Thái Thú. Tướng quân Ngô Liên vốn đang tham gia hậu cần, Già La Viêm Dạ không chút nương tay trảm đứng họ Thôi. “Nhị hoàng tử, người không thể làm như vậy! Thần thực không có vi phạm pháp lệnh Đại Tề! Thần là đích thân hoàng thượng phong Lư Châu Thái Thú! Thần...” “Ầm chết! Cầm lệnh ngoại quân còn không trao! Kéo ra ngoài! Chém!” Già La Viêm Dạ lãnh khốc mà nhìn binh lính lôi Thôi Thái Thú đi ra ngoài trảm đầu, đối với các quan viên khác đang ngây ra như phỗng nói: “Đại chiến sắp tới với Tây Lam, Thôi Thái Thú nhu nhược vô năng, không thể phối hợp tiền tuyến tác chiến, còn tìm mọi loại mượn cớ ngăn quân lương ta. Hôm nay bản vương bắt hắn, ai không hề phục, đứng ra!” Bọn quan viên Lư châu phủ nơm nớp lo sợ, không người dám đáp. Sau một lúc lâu, một quan lại run giọng nói: “Hoàng thượng đã điều quân thành tướng quân mới đến đây tiếp nhận Ngô tướng quân, từ nay trở đi tiện bề, việc này. . .” Già La Viêm Dạ nói: “Bản vương tự có dự định. Các người đều trở về chuẩn bị sẵn sàng, mười ngày sau khai chiến.” “Vâng.” Mọi người lĩnh mệnh, đều hoảng hốt lui ra, từ nay về sau không người nào dám kéo chân sau của vị nhị hoàng tử này. “Điện hạ, người không cảm thấy vị phó tướng bên cạnh Lưu tướng quân kia nhìn hơi quen?” Ngày thứ ba sau khi chém Thôi Thái Thú, dự bị tiền nhiệm Lưu tướng quân tuyên võ đến nhận chức, Trần Cánh ra khỏi thành nghênh tiếp, phát giác hắn đối với vị phó tướng phía sau đặc biệt quan tâm, cho nên cũng hay liếc nhìn, cũng cảm giác được nhìn hơi mất, buổi tối tại yến hội nghênh tiếp mệnh quan triều đình len lén nhắc lại bên tai Già La Viêm Dạ. Già La Viêm Dạ nghe vậy, ngẩng đầu liếc nhìn hướng vị phó tướng kia, trong phòng khách tường sĩ đông đảo, ánh nến cũng không phải rất sáng, người nọ ẩn ở trong bóng tối cúi đầu, nhất thời nhìn không rõ dáng dấp. Có điều trong lòng Già La Viêm Dạ khẽ động, mơ hồ cảm thấy dáng người hắn tuần mỹ, quả thực có chút quen thuộc. Suy nghĩ một chút, thuận miệng nói: “Hay là ở trong kinh thành từng gặp qua. Hoặc là từ quân doanh khác phân phối tới.” Trần Cánh không nói. Thầm nghĩ điện hạ khi đang tối ngái gặp mặt, tuy rằng khuôn mặt có chút bất đồng, nhưng thấy thế nào sao cảm thấy lại cùng. . . Cùng vị trong gia ngài giống tận bảy tám phần chứ? Trong lòng hắn nói thầm hai câu, nhưng bản thân ngấm lại cũng hiểu được không có khả năng, liền quay đầu tiếp tục chiêu đãi mấy vị tướng quân uống rượu. Già La Viêm Dạ mặc dù ở trong quân lớn lên, lại không giỏi về uống rượu lắm, khi rượu quá ba lần là hơi đau đầu, liền đứng dậy rời khỏi bữa tiệc. Trong quân hành động không giống trong hoàng thành nghiêm túc câu nệ, trong đại sảnh tướng lĩnh đang ở cùng chén đối chung uống đến hưng thịnh, cũng không có người chú ý nhiều, Già La Viêm Dạ đi tới cửa, cảm thấy đầu hơi choáng, quay đầu lại nhìn, thấy Trần Cánh đang cùng Lưu tướng quân mới tới uống rượu, liền lắc lắc đầu, một mình đi hưởng ngoài cửa. Ra sảnh môn, bị gió lạnh ban đêm thổi qua, mùi rượu cũng mơ hồ bay lên. Già La Viêm Dạ trời sinh tính kiêu ngạo, ngoại trừ thân tín bên người không thích người khác thân cận, cho nên không ai dám tùy tiện tiến lên hầu hạ. Hắn một người đi tới hậu viện của bản thân, đầu càng choáng lợi hại hơn, dưới chân lảo đảo, bỗng nhiên một đôi tay đỡ lấy cánh tay Viêm Dạ. Già La Viêm Dạ đang nhíu mày muốn vung ra, bên tai đột nhiên truyền đến cười khê: “Đại tướng quân của ta, sao mới mấy chén rót dạ, mà ngay cả đường đi cũng không vững sao.” Già La Viêm Dạ trừng mắt to, ghen hòng nhìn trần trời mà nhìn: “Người, người. . .” Người nọ cười meo meo mà nói: “Ta đỡ điện hạ trở lại nghỉ ngơi.” Nói là đỡ Già La Viêm Dạ trở lại phòng ngủ, lúc này rượu hắn cũng sắp tỉnh hết rồi. “Người sao ở đây?” Già La Viêm Dạ đẩy tay hắn ra, nhìn quân phục trên người hắn, linh quang chợt lóe, nói: “Người là phó tướng bên của Lưu Tuyên Vũ.” Lâu Thanh Vũ giữ

p Viêm Dạ cởi ra y phục, cởi giày, nói: “Người ở đây sao không ai hầu hạ?” Già La Viêm Dạ ngồi ở trên giường, để lại tay hắn ở bên hông cởi dây lưng giúp bản thân, tức giận nói: “Ta hỏi người nói đi chứ, đừng trốn tránh! Người đem nơi này là nơi nào, người muốn tới thì tới?!” Lâu Thanh Vũ cười nói: “Đương nhiên không phải muốn tới thì tới. Thuộc hạ còn có chức quan trên người đó.” Già La Viêm Dạ kéo lấy y phục của hắn, chỉ vào mặt trên quan hàm kêu lên: “Ai phong cho người làm phó tướng? Họ Lưu hả? Hắn có thể có bản lĩnh này sao?!” Lâu Thanh Vũ cười cười, đẩy ngã Viêm Dạ, xoay người đè lên, kéo y vật của bản thân xuống nói: “Bản lĩnh của ta so với Lưu tướng quân lớn hơn. Có chuyện ngày mai nói tiếp, hiện tại chúng ta làm chính sự quan trọng hơn.” Già La Viêm Dạ lấy làm kinh hãi, lúc này mới phản ứng lại tình cảnh của bản thân. Trên người mát lạnh, y vật đã bị Lâu Thanh Vũ lột sạch sẽ. Đại khái là uống nhiều, hay là nguyên nhân khác, Già La Viêm Dạ cuối cùng bất chợt gào rống một câu: “Tên ****! Người muốn

đồng chết ta!”Lâu Thanh Vũ phốc cười, nói: “Vậy thuộc hạ sưởi ấm cho điện hạ.”Nói rồi kéo xuống tiếp y vật của bản thân, bao phủ lên trên người Già La Viêm Dạ, còn không quên kéo lên chiếc chăn trên giường che lại hơi ấm của bọn họ.Khuôn mặt Già La Viêm Dạ đỏ bừng lên, thâm mắng bản thân nghĩ thác loạn, cuối cùng phun ra một câu như vậy. Thế nhưng Viêm Dạ lại cảm thấy bản thân bỗng trở nên choáng choáng ngất ngất, toàn thân vô lực, muốn kẹp chặt hai chân không biết sao bị Lâu Thanh Vũ chen thân đi vào, trên người bị Thanh Vũ sờ loạn, khô nóng khó nhịn, hai tay muốn phản kháng, rồi lại tựa như mong muốn cự lại thành ra nghênh đón.Ta uống say rồi, thực sự say. . .Già La Viêm Dạ từ từ nhắm hai mắt mơ mơ màng màng mà nghĩ, cảm giác Lâu Thanh Vũ cầm hình như thuốc mỡ chen vào vào cửa dưới thân của mình, ngón tay ở nơi bí mật giữa hai đùi bản thân qua lại nhu ần.“Ồ. . . Người nhanh lên một chút. . .”Già La Viêm Dạ nhũu mảy thì thảo, khe nâng thắt lưng, cọ cọ phân thân từ lâu trưởng dựng đứng trên người của Lâu Thanh Vũ.Lâu Thanh Vũ thở gấp, phân thân vốn đã sưng khiến Thanh Vũ bị khiêu khích, càng không biết ‘Trời cao đất rộng ‘ thế nào rồi.“Nghĩ không ra người so với ta còn hưng phấn. . .”Lâu Thanh Vũ thấp giọng nói thầm, nhìn Già La Viêm Dạ hai mắt nhắm nghiền, đầu khe nghiêng, khuôn mặt lạnh gầy duyên dáng từ cằm đến cổ kéo đến xương quai xanh, trên thực tế lại tràn ngập sức lực cùng quyến rũ.“A. . .”Già La Viêm Dạ vô ý thức lại húc húc Thanh Vũ, hai tay chế trụ bờ vai của hắn, kéo Thanh Vũ lại gần bản thân.Lâu Thanh Vũ bóp bóp thù du hồng sắc đã dựng thẳng từ lâu của Viêm Dạ, nhìn Viêm Dạ khe run rẩy, trong lòng cười mắng, ta nhần nại như vậy là vì ai đây?Lâu Thanh Vũ không hề do dự, khai phá hai đốt ngón tay rút trở về, dùng phân thân của bản thân chiếm lấy. Húc nhập phân nữa, Già La Viêm Dạ đau đến tỉnh táo lại, chửi ầm lên: “Hồn. . .”Lâu Thanh Vũ cúi đầu cái, lập tức che lại miệng Viêm Dạ, song song cổ sức vỗ vỗ mông Viêm Dạ, đợi Viêm Dạ chịu đau nhức cổ sức mở rộng hai chân, liền húc vào cái.“Ồ. . .”Già La Viêm Dạ đau đến vận chặt lông mi. Vài lần hoan hảo trước Lâu Thanh Vũ đều làm tốt đầy đủ chuẩn bị rồi mới đi vào, lần này chia xa lâu ngày, trước công tác chơi đùa sơ qua lại ngại không đủ, không khỏi khiến Viêm Dạ ăn đau vài phần.Lâu Thanh Vũ cúi đầu hôn môi giữ một điểm đỏ sẫm trước ngực Viêm Dạ, phần eo không ngừng di động húc lên, đem vật nguồn nóng rực kia thông thả mà hữu lực lần lượt gấn vào, rút ras.“Ừm. . . A. . .”Lâu Thanh Vũ thông thả mà đóng đưa vòng eo, ở trong cơ thể Già La Viêm Dạ đánh, duy trì liên tục kích thích nơi mẫn cảm của Viêm Dạ, kích thích khóa hạ vật ở trong tay bản thân trưởng lớn hơn nữa. Mỗi cũng không có dừng lại, vẫn hôn thân thể Già La Viêm Dạ, tựa hồ là bảo vật tối trân quý, ở trên người Viêm Dạ hạ xuống điểm điểm rặng mây đỏ, cuối cùng thậm chí còn chậm rãi ngậm vào lỗ tai Viêm Dạ mà chậm rãi liếm cắn.Già La Viêm Dạ chưa từng trải qua *** quá kích thích như vậy, sớm bị câu dẫn ra dục vọng nồng đậm, cả người nhuyển giống bãi bùn, chỉ nhắm mắt lại trở tay ôm lấy vai lưng Thanh Vũ, không ngừng phát sinh tiếng rên rỉ gấp gáp mà khát vọng. Đăng bởi: admin

32. Chương 32

CHƯƠNG 32

Sáng sớm trong phủ một tiếng gà gáy đầu tiên truyền đến, Viêm Dạ ở trên giường trằn ngủ chậm rãi tỉnh lại, mê man mà trừng mắt nhìn, biết trời đã sáng, nên rời giường luyện binh rồi. Thế nhưng không biết vì sao, trên người cực kỳ mệt mỏi. Viêm Dạ đưa tay xoa xoa thắt lưng, vừa muốn bóp chân, mới chỉ nhẹ nhàng nhấc lên, liền cảm thấy nơi kia động dậy vô cùng trắc trở, đồng thời chỗ giữa đùi còn có chút đau đớn, theo cửa miệng vẫn lan tràn đau đớn tới chỗ bên trong cơ thể.Cảm nhận quen thuộc đau đớn khiến Viêm Dạ nhớ lại chuyện tối qua, Viêm Dạ xoay người vươn dậy, lại cảm thấy thân thể cực kỳ cứng ngắc.Nếu như nói mới vừa tỉnh dậy thì Viêm Dạ còn hoài nghi bản thân đêm qua trải qua mưa với Lâu Thanh Vũ là đang nằm mơ, vậy lúc này thấy vết tích hỗn loạn trên giường, còn không nghi hoặc chuyện đó là sự thật đã xảy ra.Viêm Dạ tìm được quần áo của mình, phát hiện trên người đã được rửa ráy sạch sẽ, hậu huyệt ẩm ướt chứng minh đã được bôi thuốc. Viêm Dạ lúc lắc đứng dậy mặc quần áo, đẩy cửa lớn đi ra ngoài.Trong sân sau, người nọ đang đứng trước ngựa nói chuyện cùng Trầm Tú Thanh, Mặt trời mới lên dát mỏng một tầng sáng vàng bao phủ trên người nọ, kèm theo dáng cười tao nhã, cảm giác không hợp với vùng biên cảnh hoang dã lạnh lẽo.“Điện hạ.”Trầm Tú Thanh thấy Viêm Dạ vội vã hành lễ, nói: “Thuộc hạ đang cùng vương, ác... Đang cùng Lâu phó tướng thảo luận tình hình chiến trận biên quan. Vừa rồi Trần tướng quân kêu thuộc hạ nói lại, hẳn về đại doanh trước. Ngày hôm nay ngài cũng về chứ?”Viêm Dạ liếc nhìn Lâu thanh Vũ, nhàn nhạt nói.Trầm Tú Thanh thức thời mà nói: “Thuộc hạ đi thông báo bọn họ.” Nói rồi lui xuống.Viêm Dạ nhìn Lâu Thanh Vũ cho ngựa Sư Tử Thông ăn, hỏi: “Sao ngươi lại tới đây?”Lâu Thanh Vũ suy nghĩ một chút nói: “Thành thật mà nói, ta cũng không biết.” Người không biết?” Viêm Dạ đề cao thanh âm.Lâu

Thanh Vũ nói: “Ta rất muốn tới giúp ngươi, nhưng ngươi lại không nghĩ tới hoàng thượng sẽ thực sự phái ta tới sao?” “Phụ hoàng thực phái ngươi tới?” “... Có thể là hoàng hậu cũng không chừng.” Lâu Thanh Vũ lắc đầu, nói: “Ta chỉ là muốn thỉnh phụ thân cùng hoàng hậu giúp ngươi giải trừ chướng ngại vật ở biên quan, thực không nghĩ tới hoàng thượng sẽ để ta đi theo quân.” Già La Viêm Dạ hơi sửng sốt: “Ngươi ở kinh thành đã bốn ba vì giúp ta?” “Ta cũng cũng không phải toàn bộ là vì ngươi. . .” Lâu Thanh Vũ hơi quần bách, quay đầu “Biên quan nhiều bách tính đang chờ trở về quê hương như vậy, các tuowsngsix đã chờ mong sớm có ngày đánh xong thắng trận. Kéo thêm một ngày, vẫn là khổ dân chúng.” Già La Viêm Dạ không nói gì. Lâu Thanh Vũ bỗng nhiên nghĩ đến: “Ngươi vừa rồi nói phải về đại doanh?” “Ừ.” Lâu Thanh Vũ nhún mày. Đại doanh đóng quân tại ngoài thành Lô Châu ngoài hai dặm, dọc theo hẻm núi đi về phía trước chưa đầy trăm dặm, là Lan Sóc bị người Tây Lam chiếm. Hiện tại trong thành Lô Châu chật ních bách tính chạy nạn từ Lan Sóc tới, may mà có đại quân Viêm Dạ áp trấn, không thì bách tính càng thêm khiếp sợ. Lâu Thanh Vũ chần chờ một chút, nhẹ giọng nói: “Ngươi dự định mấy ngày tới tấn công bất ngờ Lan Sóc?” Già La Viêm Dạ lấy làm kinh hãi, nhanh chóng quét mắt qua Thanh Vũ, trầm thanh nói: “Ai nói chứ.” Lâu Thanh Vũ nói: “Không ai nói, chỉ là ta suy đoán. Tối hôm qua ở bữa tiệc nghe nói ngươi dự định nội trong bảy ngày đánh Lan Sóc, sợ là che người biết ha.” Già La Viêm Dạ hí mắt, đôi mắt lợi hại như kiếm, thẳng tắp nhìn chằm chằm Lâu Thanh Vũ. Lâu Thanh Vũ thở dài, nói: “Ngươi đừng hoài nghi. Ngươi an bài chu đáo chặt chẽ như thế, thân tín bên người sẽ không bán đứng ngươi.” Viêm Dạ cũng biết Trần Cánh quyết không sẽ phản bội mình, trầm mặc chốc lát, nói: “Nói nhanh, tối nay hành động.” Lâu Thanh Vũ hơi kinh hãi, bật thốt lên nói: “Nhanh như vậy? Sớm biết thế đêm qua sẽ không chạm ngươi.” “Câm miệng! Ngươi nói bấy bọ gì đó! ?” Già La Viêm Dạ sắc mặt lập tức đỏ lên, trên trán gân xanh nhanh chóng nổi lên. “Ha ha. . . Ở đây không người khác.” Lâu Thanh Vũ cười gượng hai tiếng. Già La Viêm Dạ nộ trừng mắt nhìn Thanh Vũ. Đêm qua nếu không uống tận hai chén, bản thân cũng sẽ không choáng váng quên mất đại sự, cứ như vậy bị hấn ta lừa lên giường rồi. Trong lòng Thanh Vũ cũng hối hận. Thế nhưng ngươi nói thử xem: một đôi phu thê nhiều tháng không gặp nhau thì đêm đầu tiên còn có thể làm gì? Tiểu biệt thắng tân hôn, ngoài trừ lên giường, Thanh Vũ thật không nghĩ ra cái gì khác. Thẳng cho tới sáng sớm hôm nay gặp Trầm Tú Thanh, từ hấn nói chuyện phiếm để lộ ra tin tức mới đột nhiên suy đoán đến dự định khả năng thực hiện của Viêm Dạ. “Ngươi yên tâm, bản vương còn không vô dụng như vậy.” Viêm Dạ thô thanh nói. Tuy rằng hạ thể mơ hồ chậm rãi đau nhức còn đang nhắc nhở sự lỗ mãng của Thanh Vũ đêm qua, nhưng từ nhỏ đến lớn chưa từng bị thương, Viêm Dạ căn bản không để những điều này trong lòng. Lâu Thanh Vũ bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề, nghiêm túc nói: “Ngươi còn hoài nghi trong doanh có gian tế?!” Già La Viêm Dạ dừng một chút, nói: “Thận trọng một chút lúc nào cũng tốt.” Nói xong quay đầu đi về phía ngoài sân. “Đi ăn cơm sáng thôi.” Lâu Thanh Vũ vài bước theo sau, nói: “Ta đi quân doanh cùng ngươi.” “Không được!” Già La Viêm Dạ gần như là vô thức nói. “Ta muốn đi.” “Ta nói rồi, không được!” Lâu Thanh Vũ liếc nhìn Viêm Dạ thật sâu, trực tiếp đi về phía trước. Già La Viêm Dạ ở phía sau Thanh Vũ khẽ quát: “Ta nói rồi không cho ngươi đi, có nghe hay không! ?” Lâu Thanh Vũ quay đầu lại mỉm cười, đôi môi bạc ngậm cười nhạt nhẽo, đạm nhiên nói: “Nghe thấy, đại tướng quân.” Đáng cười kia quả là cảnh đẹp ý vui. Đáng tiếc Viêm Dạ bán tín bán nghi, không hơi đầu thưởng thức. Dừng xong cơm sáng thu dọn xong xuôi, Viêm Dạ vẫn không thấy thân ảnh Thanh Vũ, lòng còn đang nghi hoặc,

đội Viêm Dạ cười Sư Tử Thông đi tới trước cửa thành, thấy Thanh Vũ một thân quân trang, mang theo một đội binh mã áp lương, thần nhiên mà ngồi ở trên lưng ngựa tốt ở Bắc Uyển Lương. Thấy Viêm Dạ, còn nhàn nhạt nói: “Đi thôi.” Nói xong phóng ngựa đi đầu, đem về mặt xám ngoét của nhị hoàng tử vút ở sau lưng. Đăng bởi: admin

33. Chương 33

CHƯƠNG 33

Đêm ngày hôm đó, thiết kỵ tinh binh của Viêm Dạ phát động đánh bất ngờ ác liệt vào Lan Sóc. Đại khái quân Tây Lam trong Lan Sóc hôm qua thăm dò được lương thảo của Đại Tề mới được chuyển đến, cũng đang chuẩn bị nghỉ ngơi dưỡng sức đánh bất ngờ Lô Châu, ai biết lại bị đoạt trước một bước, đã để Viêm Dạ xuống tay trước. Lâu Thanh Vũ trên đường tới biên quan từ lâu đã nắm phân tích thấu triệt tình thế ở đây, khi Viêm Dạ ở trong doanh trại thấy bản đồ doanh địa chính Thanh Vũ vẽ, thì cũng thấy làm kinh hãi. Lâu Thanh Vũ chưa từng giải thích với bản thân là đã sưu tập bao nhiêu tin tức mới có thể dựa vào

đầu óc phân tích rõ ràng cùng công sức vẽ nguyên thâm mới có thể làm nên tấm bản đồ như thế này. Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, cuộc đời Lâu Thanh Vũ bao năm Không Quân không phải luyện vô ích. Có điều chiến thuật của Già La Viêm Dạ phi thường hoàn mỹ, cho dù là Lâu Thanh Vũ cũng bối không ra chỗ sơ hở lớn nào. Trận đánh bất ngờ này bắt đầu từ rạng sáng 4 giờ (lúc này là thời gian phòng bị yếu nhất) vẫn duy trì liên tục tới sau buổi chiều ngày thứ 2. Khi chiến tranh rốt cục kết thúc, thì Lan Sóc đã về bản đồ Đại Tề. Chiến trường cổ đại tàn khốc và khắc nghiệt, tuy rằng sớm có chuẩn bị tâm lý, Lâu Thanh Vũ vẫn đang cảm thấy loại tình hình thảm liệt này khiến thị giác cùng tâm lý bị chấn động cực đại. Đời trước chính bởi vì không muốn đối mặt với chiến tranh thực tế tàn khốc mới chọn lựa không quân, thời gian Thanh Vũ nhập ngũ cùng xuất ngũ đều là thời đại hòa bình, ngoại trừ diễn tập, loại chém giết đao thật súng thật này chưa từng thực sự đối mặt. Lâu Thanh Vũ ở hậu phương đại doanh phụ trách phòng thủ, Thanh Vũ yêu cầu được lên chiến trường bị Viêm Dạ cự tuyệt không lưu tình chút nào, cẩn thận nghĩ lại đến vô công của bản thân tại thế giới này “Bán lộ xuất gia” [Trong truyện Tây Du Ký, hồi 32 có đoạn: “Hoà thượng này nửa đường xuất gia đây. Ý nói lúc đầu không định làm việc này, nhưng sau lại chuyển sang làm việc này], quả thực không được tài giỏi gì, nếu lên chiến trường đứng cạnh người ta đang chiến đấu, bảo vệ cái mạng có thừa lại không đủ để giết địch, bản thân còn không có nội lực cao gì gì đó, nói không chừng đi chỉ gây thêm phiền phức. Hơn nữa mỗi bước của Già La Viêm Dạ đều tỉ mỉ chặt chẽ an bài rồi, bản thân không hiểu cứ thế nhảy vào chỉ sợ sẽ làm loạn sắp xếp của Viêm Dạ, thế là nghĩ đi nghĩ lại, liền ở lại hậu phương quân doanh cùng hai gã phó tướng phụ trách phòng thủ. Giương cung, cài tên. Một tên bắn xuyên cổ kẻ địch, nhìn máu tươi phun ra, kẻ địch suy sụp lập tức rơi xuống. Lâu Thanh Vũ diện vô biểu tình, tâm lý lại hơi xao động. Người thứ 13 Đây đã là người thứ 13 Thanh Vũ giết đêm nay. Con mẹ nó! Thảo nào sau khi cảnh sát nổ súng đều phải chấp nhận tâm lý kèm theo. Bất luận là giết hay là bị giết, loại áp lực tâm lý này cũng không phải người bình thường có thể chịu đựng được. Đời trước, Lâu Thanh Vũ không phải quá ngoan hiền, thế nhưng giết người, cũng là lần đầu tiên. Phải thừa nhận, Thanh Vũ không thích loại cảm giác này. Sinh ra ở trong một thời đại hòa bình, ở trong hoàn cảnh bình đẳng tự do lớn lên, loại hành vi coi người như cỏ rác này khiến Thanh Vũ cảm thấy trơ trẽn. Thế như làm một người quân nhân đủ tư cách, mất đi sinh mạng của thụ hạ là điều không thể tránh khỏi. Trong khóa tâm lý đầu tiên học trong không quân, chính là bồi dưỡng tố chất tâm lý đối mặt với cái chết. Lâu Thanh Vũ thản nhiên lại lần nữa giương cung, cài tên, nhắm vào mục tiêu, bắn trúng. Kiểm pháp của Thanh Vũ còn không hoàn thiện, nhưng tiến pháp lại thập phần tinh tiến, cảm tạ đời trước của Thanh Vũ còn có tiềm lực là một tay súng bắn tỉa. Loại cự ly xa bắn chết này, có thể cho Thanh Vũ bớt đi cảm giác buồn nôn và chán ghét. Ngẩng đầu nhìn vầng mặt trời đang dần dần mọc lên, Lâu Thanh Vũ nhìn phương xa đã chém giết vào đại quân trong thành, bỗng nhiên nghĩ đến Già La Viêm Dạ. Người dũng mãnh như vậy, hiện tại nhất định hai tay vô số máu tươi, không biết sau khi kết thúc chiến tranh, Viêm Dạ có thể thấy thời gian nhàn chán hay không. Cuối cùng dẹp xong Lan Sóc. Khi Lâu Thanh Vũ vào thành, hai bên đường thì thể quân địch cùng binh sĩ Đại Tề bị đảo lộn với nhau, lính hậu cần đang thu dọn tàn cục, phân biệt thì thể song phương chông chất ra, chắc phải ngày mới mới hỏa táng được. Đi tới Thái Thú phủ nha của thành Lan Sóc, Trầm Tú Thanh đang băng vết thương cho Già La Viêm Dạ. Sắc mặt có chút tái nhợt, thế nhưng ánh mắt vẫn đang lấp lánh hữu thần, sắc nhọn như kiếm. Già La Viêm Dạ giao xong mọi chuyện cho thuộc hạ, để cho bọn họ đi kiểm kê chiến trường, lại phân phó một loạt phương sách, đều là một loạt trình tự sau khi đoạt được thành. Thật vất vả xử lý hoàn tất mọi việc, sắc trời đã gần chạng vạng. Lâu Thanh Vũ nhìn các tướng lĩnh xuất nhập, trên mặt đều mang theo thần thái phấn khởi cùng vui sướng. Niềm tin của bọn họ, chính là đến từ lòng sùng bái và tín nhiệm đối với Già La Viêm Dạ, ở trong lòng bọn họ, người này không chỉ có là nhị hoàng tử của kinh thành, mà chính là Thiếu quân thần đến từ cảm nhận của bọn họ. Có lẽ, chữ “thiếu” này rất nhanh sẽ không còn dùng được nữa, ở trong lòng bọn họ, chỉ sợ uy danh của Già La Viêm Dạ, đã vượt qua cả tướng quân thiên uy hách chiến rồi. “Trời chiều, ăn một chút gì đi.” Bên ngoài đang tổ chức bữa tiệc nhỏ chúc mừng thắng lợi, Lâu Thanh Vũ bưng thức ăn đến trước gian phòng Viêm Dạ. Già La Viêm Dạ có chút mệt mỏi rã rời ngã vào trên giường, thấp giọng nói: “Để đó đi, ta mệt, trước nghỉ một chút.” “Được.” Lâu Thanh Vũ thả thức ăn xuống, đi tới bên giường, giúp Viêm Dạ cởi khỏi giáp nặng nề, áo mỏng trắng bên trong đã biến thành màu đỏ sẫm, trên chỗ băng bó vết thương còn mơ hồ phỉm màu đỏ tươi. Lâu Thanh Vũ nhìn thương thế của Viêm Dạ một lát, giúp Viêm Dạ phủ chăn xong, nói: “Người ngủ đi, có việc ta gọi người.” Già La Viêm Dạ tựa hồ đã ngủ, không nói gì. Sương chiều nặng nề, điểm điểm lưu quang. Lâu Thanh Vũ ở dưới trời chiều nhìn gương mặt Viêm Dạ ngủ. Bỏ đi bề ngoài lãnh khốc cùng sắc sảo, đây vẫn chỉ là thiếu niên mười chín tuổi, nhỏ hơn so với chính mình rất nhiều tuổi (Thanh Vũ đã quên tuổi hiện tại của bản thân cũng cùng lắm mới chỉ 17 tuổi). Thế nhưng ở trên chiến trường, Viêm Dạ lại như Tu La Vương,

huyết nhiễm phi bào. Lâu Thanh Vũ bỗng nhiên cảm thấy yêu thương, bất đồng với cái loại tình cảm với Đồng, tựa hồ, hơn mấy phần... đường ranh giới yêm kêu la

Sau khi đánh hạ Lan Sóc tất cả đều trở nên thuận lợi hơn. Phía sau có Lâu Thanh Vũ cùng tướng quân hậu cần mới tới phối hợp, hơn nữa quan viên bên trong thành Lô Châu cùng bách tính cũng vô cùng phối hợp, đại quân của Già La Viêm Dạ một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm (“Tả Truyện” Trang Công thập niên: ‘phụ chiến, dũng khí dã. Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt’. Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này ví với nhân lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc), trong mười mấy ngày kế tiếp đuổi triệt để quân Tây Lam ra khỏi biên cảnh Đại Tề, thậm chí đánh vào cảnh nội của Tây Lam, ngược lại còn cướp đoạt diện tích thổ địa lớn của Tây Lam. Việc cuối cùng là Tây Lam đầu hàng cùng cầu hòa thì kết thúc. Thiết kỵ đại quân của Già La Viêm Dạ rốt cục đạt được thắng lợi toàn diện, khổ cực cùng gian nan trong đó không thể nói từng việc một ra được. Đại doanh cách biên cảnh hai dặm, trong khe sâu gió lạnh tê dại, Già La Viêm Dạ ngửa đầu nhắm mắt, lẳng lặng ngâm mình trong ôn tuyền. Lâu Thanh Vũ chỉ mặc một kiện áo mỏng màu trắng, đôi giò xích lỏa, tóc chùm vai, bưng khay ngồi xuống ở bên bờ nước, khẽ liếc nhìn Già La Viêm Dạ, đưa chân vói vào trong ôn tuyền, nâng đầu Viêm Dạ đặt gối lên đùi mình, nhẹ nhàng giúp Viêm Dạ xoa bóp huyết vị trên đỉnh đầu. Hai người đều không nói gì, Già La Viêm Dạ vẫn đang nhắm mắt, mái tóc đen ướt sũng mất trật tự tán ở trên đùi. Bên trong Lâu Thanh Vũ không mặc cái gì cả, lớp áo mỏng ngấm nước tán mở ra, hai chân trắng nõn thon dài như ẩn như hiện. “Thoải mái chứ?” Lâu Thanh Vũ đột nhiên hỏi. “... Ừm” Già La Viêm Dạ qua một lát, mới lười biếng lên tiếng. Lâu Thanh Vũ nhìn vết thương trên vai Viêm Dạ, đã khép lại hơn phân nửa, thương thể giữa bụng này cũng tốt lên rất nhiều rồi, không khỏi thầm khen thuốc của Trầm Tú Thanh quả thực rất tuyệt vời. “Đã quá hai ngày cũng nên trở về kinh thành rồi, không biết kịp tết không nữa.” “Người muốn trở về kịp tết?” Già La Viêm Dạ mở mắt ra hỏi. “Cũng không phải.” Lâu Thanh Vũ mỉm cười, “Chỉ là các tướng sĩ chắc cũng nhớ nhà.” “Xem tình hình này, chắc là sẽ kịp.” Già La Viêm Dạ đáp bằng quơ. Dù sao những năm tháng gần đây Viêm Dạ đều đón lễ tết ở tại quân doanh, nên trở về kinh thành lại thấy không quen. “Muốn uống một chén chứ?” Lâu Thanh Vũ nghĩ đến đồ bản thân bưng tới, bưng lên bầu rượu hỏi. Già La Viêm Dạ nhẹ nhàng nhú mày, nói: “Không uống, có điểm choáng váng đầu, trở về đi.” “Nhanh như vậy?” Lâu Thanh Vũ kinh ngạc, nói: “Trầm đại phu kêu người ngâm lâu một chút, nói ôn tuyền này đối với khôi phục thương thể của người có lợi.” “Không muốn ngâm nữa.” Già La Viêm Dạ cảm thấy từng đợt cháng váng đầu, càng ngâm càng cảm thấy cả người vô lực. Trước đây Viêm Dạ cũng thường sau khi bị thương đến ôn tuyền chữa thương, nhưng cũng không biết vì sao lần này lại cảm thấy đặc biệt khó chịu, cảm giác ngực từng đợt khó chịu, thở dốc cùng kiềm chế đứng lên. Nhắc cánh tay Lâu Thanh Vũ từ trong ôn tuyền ra, ai dè dưới chân mềm nhũn, còn thiếu chút nữa ngã dập xuống đất. “Viêm Dạ?!” Lâu Thanh Vũ kinh ngạc giật thót, vội vã đỡ lấy Viêm Dạ, hỏi: “Làm sao vậy? Người không sao chứ?” Trước mắt Già La Vi

êm Dạ một trận biến thành màu đen, tựa ở bên người Thanh Vũ chờ một lát, mới mặt nhẩn nhú mày, mở mắt nói: “Không có chuyện gì. Chắc là ngấm nước lâu mới vậy.” Lâu Thanh Vũ giúp Viêm Dạ bôi xong thuốc, mặc y phục, nhắm mày, nói: “Ta xem người là gần đây mất quá nhiều máu, làm việc quá độ mới như vậy. Việc mấy ngày nay đều đã dần xếp xong xuôi, người nên nghỉ ngơi cho tốt mới phải.” Già La Viêm Dạ chỉnh lý xong y phục, ngẩng đầu nhìn sang Lâu Thanh Vũ, thấy Thanh Vũ vẫn mặc chiếc áo mỏng ẩm ướt, sắc mặt lo lắng mà nhìn bản thân, không khỏi lòng ảm áp. Những khoảng thời gian này Lâu Thanh Vũ vẫn không rời không buông làm bạn ở bên cạnh bản thân, mặc kệ trên chiến trận hay là thương đàm nghị sự cũng không rời đi, thậm chí công việc hầu hạ bên cạnh bản thân cũng là do một tay Thanh Vũ tự làm. Có lúc giữa đêm ở trong trướng ngủ, tỉnh lại sẽ phát hiện bản thân ngủ trên tháp (chiếc giường đơn nhỏ nghiêng), tất cả mọi thứ đều đã được thu dọn xong hết. Có khi sau khi hoàn tất nghị sự chiến trận, trở lại trong doanh cũng là chính Thanh Vũ tự vì bản thân cởi khôi giáp, chăm sóc từ bữa ăn đến giấc ngủ. So với hạ nhân tới tớ bên người còn chiếu cố chu đáo tỉ mỉ hơn. Mà Thanh Vũ không chỉ có lúc nào cũng ở bên cạnh bản thân, chịu trách nhiệm công tác hậu cần cho bản thân cũng xử lý đầu vào đấy, bình tĩnh ổn trọng. Nếu như nói bản thân suốt cả ngày cả đêm phải bận rộn mười canh giờ, Lâu Thanh Vũ kia còn chiếu cố thời gian của bản thân mình, chỉ sợ suốt cả ngày cả đêm cũng không có thời gian nghỉ ngơi. Nghĩ tới đây, trong lòng Già La Viêm Dạ cảm động, cầm lấy tay Lâu Thanh Vũ, nói: “Người cũng khổ cực rồi.” Lâu Thanh Vũ sững sốt, nhìn Viêm Dạ, bỗng nhiên phốc cười, tiến đến bên tai Viêm Dạ nói khẽ: “Thuộc hạ không có vì tướng quân khổ cực, hôm nay vạn sự thái bình, thuộc hạ đêm nay cần phải ‘báo đáp’ đại tướng quân thật long trọng.” Già La Viêm Dạ lập tức hiểu ý tứ của Thanh Vũ, muốn rút tay về, lại bị Thanh Vũ nắm chặt

34. Chương 34

CHƯƠNG 34

Già La Viêm Dạ đột nhiên nghĩ đến một chuyện: “Vậy con ngựa kêu Áo Tái (), đó có phải thái tử tặng cho người hay không?” Lâu Thanh Vũ không nghĩ tới Viêm Dạ sẽ đột nhiên hỏi vấn đề này, thoáng chốc cứng nhắc, gật đầu. Già La Viêm Dạ sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng mà hừ một tiếng, đưa tay rút về, quay đầu đi. “Viêm Dạ, người hãy nghe ta nói...” “Cút ngay!” Già La Viêm Dạ không biết vì sao lại đánh đá đột nhiên lửa giận ngút trời, không chút khách khí lật tay đẩy ra. Lâu Thanh Vũ sao có thể nghĩ đến Viêm Dạ lại đột nhiên phát hỏa, hoàn toàn không có phòng bị, nhất thời lão đảo hai bước về phía sau, ùm một tiếng ngã vào trong nước nóng. Già La Viêm Dạ lại không nhìn thấy, mấy bước đã lượn qua đá lớn, ra khỏi ôn tuyền. Trần Cánh canh phòng ở bên ngoài nghe tiếng nước bên trong, thấy nhị hoàng tử một mình đi ra, đang sắp mở miệng hỏi, nhưng vừa nhìn thấy sắc mặt nhị hoàng tử, sợ đến lại ngậm lại miệng. Già La Viêm Dạ tiếp nhận áo khoác phủ thêm, sải bước tới con ngựa sư tử thông, vừa quất roi ngựa lên mà đi. Trần Cánh vội vã lưu lại một đội người chờ Lâu Thanh Vũ, bản thân mang theo một đội thân vệ khác đi theo. Già La Viêm Dạ một mạch hồi lại phủ nha, trở lại phòng ngủ, lòng vẫn là một cục lửa buồn bực, choang choang rầm rập vỡ mọi thứ trong phòng, khiến hạ nhân bên ngoài đều dọa sợ đến ngây người, không người nào dám tới gần. Già La Viêm Dạ phát tiết một hồi, ngơ ngác ngồi ở mép giường, nhìn đồng hồ độn đầy đất, bỗng nhiên cảm thấy tự bản thân không hiểu vì sao phát giận. chuyện Già La Chân Minh tặng cho Thanh Vũ ngựa tốt Thất Bắc Uyển thì bản thân cũng không phải không biết, chỉ có điều sau khi Thanh Vũ gả vào vương phủ căn bản không có cơ hội nào để cưới, lần này theo quân đến hiển nhiên cưới nó tới, hà tất vì chút việc nhỏ này phát hỏa? Thực sự không giống tác phong khi xưa của bản thân. Già La Viêm Dạ rầu rĩ ngồi nửa buổi, bỗng nhiên nhớ tới Lâu Thanh Vũ còn chưa trở về, lại lo lắng lên. Hình như vừa rồi bản thân dùng chút lực đẩy, nhìn bộ dạng Thanh Vũ không hề phòng, không biết bị thương không? Gọi tới hạ nhân quét tước sạch sẽ gian nhà, Già La Viêm Dạ lại đợi một lát, Lâu Thanh Vũ còn chưa trở về. Muốn quay lại xem qua, lại không có mặt mũi nào, mới vừa ngấm ôn tuyền xong, trên người đang mệt mỏi, Già La Viêm Dạ chờ lại chờ, rốt cuộc tựa ở bên giường ngủ mất. Lâu Thanh Vũ khi trở về đang thấy bộ dạng này của Viêm Dạ. Xoa nhẹ mắt cá chân sưng vù, Lâu Thanh Vũ cười khổ khắp khiêng đi qua, cởi giày giúp Viêm Dạ, đỡ xuống giường, kéo qua chăn cho phủ lên cho Viêm Dạ. Người kia, gần đây thật đúng là hỉ nộ vô thường. Lâu Thanh Vũ nhìn dung nhan nặng nề ngủ của Viêm Dạ, đến cả ngay cả bản thân trở về cũng không biết. Nghĩ đại khái là Viêm Dạ đại chiến cáo thắng lợi, khó tránh khỏi bị quân vụ làm khổ đến phiên muộn một nhọc, mới phát giận cũng là tầm thường. Có điều nhìn bộ dạng Viêm Dạ, không giống có dự định sớm ngày trở lại kinh thành, chỉ sợ sau khi trở về chuyện phiền lòng càng nhiều. Lâu Thanh Vũ nhớ tới ngày ấy từ Phượng Minh cung hoàng hậu đi ra, ở quảng rêu gặp phải thái tử Già La Chân Minh. Già La Chân Minh vẫn là đáng đáp ôn tình như nước, ánh mắt lấp lánh của Chân Minh, sau cùng trở về sự yên lặng. Lâu Thanh Vũ chung quy cảm thấy tựa như Chân Minh chính là người nam tử như vậy, không giống như là kẻ sẽ âm thầm làm ra chuyện đê tiện. Chỉ là sinh ở hoàng gia, thân ở triều đình, rất nhiều việc đều khó có thể nói rõ ràng. Mặc dù Chân Minh không làm, nhưng người dưới vì Chân Minh thì lại đẩy hắn lên đài, cũng sẽ buộc Chân Minh hoặc giả âm thầm làm ít chuyện mờ ám. “Thanh Vũ.” Mắt Già La Chân Minh dưới ánh mặt trời chiếu ra màu nâu nhạt, trong suốt đến độ giống như một dòng nước suối sâu rộng, róc ra róc rách, ôn nhu đến có thể hòa tan. Chỉ là dưới làn thanh tuyền kia, có che giấu cô đơn nhàn nhạt không ngừng. “Thái tử điện hạ.” Lâu Thanh Vũ cung kính hành lễ Chân Minh, mới chợt nhớ ra bản thân hiện tại là nhị Vương phi, hắn là dựa theo quy củ nội quyền hành lễ mới đúng. Chần chờ một chút, lại muốn làm lại hành lễ. Già La Chân Minh nhẹ nhàng cười, nói: “Không cần, vẫn giống như trước là được rồi.” Lâu Thanh Vũ giật nhẹ khóe miệng, hồi lại một nụ cười nhẹ. Giống như trước đây, vậy thì sao có thể. Già La Chân Minh cúi đầu thở dài một tiếng: “Đã lâu không gặp, tựa hồ đã không thân rồi. Có lúc nghĩ, bất hòa ngày ấy mà người phóng ngựa đi hóng gió vậy thì đã tốt rồi.” Lâu Thanh Vũ thấy hắn còn nhớ rõ lời bản thân từng nói, trái lại hơi sững sốt, tiếp theo cười nói: “Thế gian vạn sự, tự có cân nhắc. Trước đây những lời này ta không tin, hiện tại lại sâu sắc giác ngộ kỳ lý. Thái tử điện hạ, rất nhiều chuyện thường nhân vô pháp dự đoán được, suy nghĩ nhiều vô ích.” Già La Chân Minh nhìn hắn một lát, sững sốt cười: “Nói rất đúng, ngược lại là bản cung cố chấp. Nhìn người tựa hồ rất tốt, bản cung cũng an tâm.” Lâu Thanh Vũ thấy hắn tiêu tan, sơ sơ cảm giác tâm thư thái, cười mỉm hỏi: “Nghe nói thái tử điện hạ gần đây khiến một vài cựu thần bảo

thủ và học tử bị xuống cấp dưới?”“Đúng. Để cho bọn họ học qua xem cái gì là tình thương.” Già La Chân Minh cũng cười. Khiến những con mọt sách cổ hủ này đi tăng dưới chót tương đối thấp kém, thể nghiệm và quan sát một chút dân tình, thấy qua việc đời trăm nẻo, để cho suy nghĩ cổ chấp của bọn họ ở phương diện khác cũng khai thông suốt.Lâu Thanh Vũ nghe xong hần nói, phốc cười, nói: “Thái tử quả nhiên anh minh, thực sự là biện pháp rất tuyệt.”Hai người nhìn nhau cười, trong đáy lòng còn có một loại ầm ập gì đó đang lan tràn. Chính là sau này bọn họ có thể sẽ có phân tranh, thậm chí khác con đường, lập trường đối lập, nhưng tại giờ khắc này, bọn họ là bằng hữu.Lâu Thanh Vũ nghĩ tới đây, bỗng nhiên nghĩ đến Viêm Dạ vừa rồi đột nhiên phát hỏa, chắc không phải tại ăn giấm chua của thái tử chứ?Nhìn thoáng qua người ở trên giường ngủ nặng nề, Lâu Thanh Vũ lại cảm thấy không thể nào. Gia hỏa lòng dạ kiêu căng như Già La Viêm Dạ, hẳn là sẽ không làm loại chuyện nhàm chán này, sợ Viêm Dạ là vì bản thân cùng thái tử đã từng gần gũi như vậy mà tức giận ha. Thế nhưng Già La Chân Minh là một trong những bằng hữu mà Thanh Vũ sau khi đi tới thế giới này khó khăn lắm mới kết thân được, bất luận sau này thế nào, chí ít hiện nay vì bản thân vẫn đang đối với cái ôm của Chân Minh có hảo cảm, cũng không có nghĩ tới phải tận lực tránh xa.Ai! Thực sự là phiền phức!Lâu Thanh Vũ thở dài một tiếng. Già La Viêm Dạ là người làm bạn cả đời của Thanh Vũ ở thế giới này, cảm tình có thể bồi dưỡng, Thanh Vũ cũng chậm rãi thích cá tính kiêu căng lại có chút kỳ cục của Viêm Dạ. Nhất là qua lần theo quân này, Lâu Thanh Vũ càng cảm thấy Viêm Dạ là gia hỏa đáng giá kính phục. Đối với nam nhân mà nói, năng lực cùng thực lực luôn luôn khiến người ta tôn kính.Lâu Thanh Vũ cởi quần áo, nằm xuống trên giường ở cạnh Già La Viêm Dạ. Thanh Vũ ở trong quân che giấu thân phận, chỉ có Trần Cánh, Trầm Tú Thanh cùng Lưu tướng quân, rất ít mấy người biết được. Thanh Vũ được an bài ở trong cùng một sân với Già La Viêm Dạ, có gian phòng của bản thân, có điều để cho thuận tiện thì hiển nhiên vẫn là ở chỗ Già La Viêm Dạ. Giống như đêm nay, vốn rất chờ mong đêm nay, kết quả lại không hiểu vì sao lại chết non như thế, thực sự là mất hứng. (tác giả: hắc hắc, người chờ mong cái gì đó

)Lâu Thanh Vũ nhịn không được đưa tay khẽ nhéo hai gò má Già La Viêm Dạ khí sắc dần dần chuyển biến tốt đẹp, ngực hừ lạnh.Dám đẩy ta xuống ôn tuyền, còn bị sái chân, xem ta trở lại hảo hảo ‘Giáo huấn ‘ người!Già La Viêm Dạ ở trong mộng khẽ nhủ mảy, vung đẩy tay Thanh Vũ ra, quay đầu, mặt hướng vào trong tiếp tục ngủ.Người này... Gần đây cũng ngủ tham quá đó.Lâu Thanh Vũ không còn gì để nói.Ngày thứ hai tỉnh lại, Già La Viêm Dạ thấy chân Lâu Thanh Vũ ‘Trọng thương’, ngực áy náy một chút, nói: “Tối hôm qua là ta không tốt... Xin lỗi.”Không tệ không tệ. Dám làm dám chịu, có sai liền nhận.Lâu Thanh Vũ cho rằng đây hẳn là có tố chất cơ bản nhất của nam nhân. Cho nên Thanh Vũ cười tủm tỉm mà nói: “Không có chuyện

gì, chỉ là đánh ngã một chút mà thôi. Việc nhỏ việc nhỏ. Người không tức giận ha?”“Ừm.”Lâu Thanh Vũ chỉ vào chân nói: “Vậy người tối nay bồi thường ta làm sao?”Già La Viêm Dạ cắn răng: “Lâu, Thanh, Vũ, người đừng được một tác lại muốn tiến một thước!”Lâu Thanh Vũ ủy khuất mà nhìn Viêm Dạ, ánh mắt u oán.Già La Viêm Dạ cảm thấy bản thân hình như là bị hồ ly nhìn chăm chăm thỏ, lông phía sau lưng đều dựng thẳng lên.“Người mơ tưởng!”Tuy rằng vẫn là câu khẳng định, thế nhưng ngữ khí đã không còn kiên định như vừa rồi.Lâu Thanh Vũ chìa tay cái, kéo cánh tay Viêm Dạ, khiến Viêm Dạ đang sắp đứng dậy túm trở lại bên giường, ôm chặt lấy thắt lưng Viêm Dạ, thần thái ái muội mà ở bên cạnh Viêm Dạ nói: “Chiến sự thật sự vất vả mới kết thúc, chúng ta cũng thả lỏng một chút đi. Hơn nữa, đều là khoảng thời gian huyết khí phương cương, nghẹn lâu đối thân thể cũng không tốt.” Vừa nói, một bên ôm giữ thắt lưng Viêm Dạ, tay ở trên người Viêm Dạ châm lửa.Già La Viêm Dạ không rõ, bản thân vì sao luôn luôn chịu không được khiêu khích của Thanh Vũ? Người này trước đây rốt cuộc từng có bao nhiêu kinh nghiệm, làm như thế nào tới loại chuyện này lại như cười xe lướt nhẹ đường quen thế? Có điều hẳn còn chưa kịp hỏi, đã bị Lâu Thanh Vũ ngăn chặn miệng.Sáng sớm vốn là dễ động tình, khiến Lâu Thanh Vũ một phen phiền hỏa, Già La Viêm Dạ vốn có lập trường kiên định dần dần dao động. Hơn nữa đối với chuyện đêm qua lại có điểm áy náy, kết quả bất tri bất giác lại bị lừa trên giường.Đợi mặt trời lên cao, hai người mới từ trên giường bò dậy. Cũng may hiện tại chiến sự kết thúc, Tây Lam quốc đã chính thức trình thư đầu hàng, tất cả mọi người biết nhị hoàng tử khổ cực, bởi vậy không có chuyện đặc biệt cũng không ai tới sân nhị hoàng tử quấy rầy.Đã nhiều ngày, Lâu Thanh Vũ cùng Già La Viêm Dạ thương lượng qua, nếu bây giờ còn không có thánh chỉ hạ chiếu để cho bọn họ hồi kinh, vậy chuẩn bị ở bên này làm lễ mừng năm mới đi. Già La Viêm Dạ tâm tình tốt, đối Lâu Thanh Vũ cười nói: “Kỳ thực tại trong quân doanh ăn tết cũng có lạc thú trong quân doanh, đến lúc đó người có thể nhìn qua hào sảng của nam nhi chúng ta Đại Tề, cũng bị tửu lượng của bọn họ làm cho sợ.”Lâu Thanh Vũ cũng rất chờ mong, thiêu mi cười nói: “Ta trái lại sợ bị tửu lượng của người hù sợ.”Già

La Viêm Dạ biết Thanh Vũ là đang cười nhạo tửu lượng của bản thân không tốt, đang sắp lật lọng giễu cợt, bỗng nhiên kinh thành tới cấp báo. Bản cấp báo này, cải biến tất cả. Thiên của Đại Tề quốc, thay đổi...
Đăng bởi: admin

35. Chương 35: Hồi Kinh!

CHƯƠNG 35: HỒI KINH!

Phần cấp báo truyền đến kia, nói nửa tháng trước trong bữa tiệc rượu, hoàng thượng đột nhiên trúng gió, liệt tại sàng, các thái y thúc thủ vô sách, sợ hãi nguy đến tính mệnh. Già La Viêm Dạ nghe tin lập tức dẫn dắt một trăm cận vệ nhân mã, cùng Lâu Thanh Vũ ngày đêm liên tục chạy về kinh thành. Lâu Thanh Vũ lúc đầu còn say mả xa (xe ngựa), hiện tại đã không còn cảm giác, xương toàn thân rời rạc tựa như xóc nảy theo mả xa vận động lên xuống. Dọc theo đường đi Già La Viêm Dạ gần như chưa từng một lần nói chuyện, sắc mặt vô cùng tái nhợt. Lâu Thanh Vũ nắm lấy tay Viêm Dạ, bàn tay lạnh lẽo, không có độ ấm của ngày xưa. “Người nói, trong kinh hiện tại tình hình thế nào?” Già La Viêm Dạ nhắm mắt tựa ở trên tháp, cực khẽ mà nói: “Không biết.” “Hoàng thượng chính độ trung niên, thì không nên có việc gì mới phải.” Già La Viêm Dạ trầm mặc một hồi lâu, mới chậm rãi nói: “Phụ hoàng vài năm gần đây, thân thể vô cùng không tốt.” Sau đó liền không nói nữa. Lâu Thanh Vũ nhớ tới mỗi lần thấy sắc mặt hoàng thượng, quả thực không giống người khỏe mạnh. Tuổi thọ của cổ nhân vốn không có sống lâu như người hiện đại, người trúng gió lại cực kỳ nguy hiểm, cho dù là đời trước biện pháp chữa bệnh tiên tiến như thế cũng có rất nhiều người không qua được hốt (ám chỉ tình cảnh túng quẫn) này, như vậy thì chỉ có thể cầu khẩn hoàng thượng bình an mà thôi. Mả xa dừng lại ở trạm dịch. Vì tiết kiệm thời gian, bọn họ thường đều ở lại tại trạm dịch nghỉ ngơi qua loa, ăn một chút gì đó, sau đấy tiếp tục lên đường, đại bộ phận thời gian đều ngủ đêm ở trên mả xa. Có điều đêm nay trời đã đen kịt, Già La Viêm Dạ quyết định ở lại trạm dịch nghỉ ngơi. Bọn người Trần Cánh nghe vậy đều thở phào nhẹ nhõm. Bọn họ không phải làm bằng sắt, chạy đi như vậy chẳng phân biệt được ngày đêm thì cho dù là người công lực thâm hơn đi chẳng nữa cũng chịu không nổi. Sắc mặt Già La Viêm Dạ cũng rất khó coi, Lâu Thanh Vũ cũng không so đo với Viêm Dạ. Có điều bản thân Lâu Thanh Vũ không có võ công nội lực gì, ăn không tiêu cũng là chuyện bình thường, nhìn tình trạng Viêm Dạ thì có điểm lo lắng. Già La Viêm Dạ tựa hồ không có ăn uống. Lâu Thanh Vũ và bọn người Trần Cánh ở dưới lầu ăn chút gì đó, mệt nhọc quá độ, ăn uống cũng không nhiều. Bụng chút thức ăn lên lầu, thấy Già La Viêm Dạ đã nằm xuống giường. “Viêm Dạ, ngồi dậy ăn một chút gì đi.” Lâu Thanh Vũ đi qua gọi Viêm Dạ, nhưng Già La Viêm Dạ không nhúc nhích. Lâu Thanh Vũ cũng cực kỳ mệt mỏi, không gọi Viêm Dạ nữa, rửa mặt mình rồi nằm xuống bên cạnh Viêm Dạ, nằm cái ngủ đến thiên hôn địa ám. Ngày thứ hai sáng sớm tỉnh dậy, đúng giờ xuất phát, Già La Viêm Dạ vẫn không có ăn cái gì cả. Lâu Thanh Vũ có phần lo lắng, cương quyết ép Viêm Dạ uống nửa bát cháo. Nhưng lên mả xa không được bao lâu, Viêm Dạ lại nôn ra. Lâu Thanh Vũ kinh ngạc mà nhìn Viêm Dạ: “Người giống ta say mả xa sao?” Già La Viêm Dạ không nói chuyện, chỉ là mặt trắng bệch xoa đi uế vật khóe miệng. “Trước đây từng bị chứ?” Lâu Thanh Vũ hỏi. “Chưa từng.” “Có muốn kêu mả xa dừng lại nghỉ ngơi một chút hay không?” “Không cần.” Già La Viêm Dạ nhíu mày tựa về phía sau lên nhuỷen ***, mệt mỏi nói: “Ngủ một hồi là được. Để cho bọn họ tiếp tục chạy đi.” Lâu Thanh Vũ hớp hớp miệng, vẫn không nói cái gì, phất tay để mả xa tiếp tục đi. Bọn họ một đường phi nước đại, lộ trình gần một tháng, dùng mười ngày đã chạy trở về. Lúc xuống xe, Lâu Thanh Vũ cảm thấy hai chân hư phù, giẫm đi đều cảm thấy chơi vơi. Hai người không có hồi phủ, trực tiếp tiến hoàng cung, thế nhưng lại bị ngăn ở ngoài. “Nhị điện hạ, thái hậu có chỉ, hoàng thượng bệnh nặng, không tuyên chiếu không được đi vào.” Đại nội tổng quản Lưu Thị Nhân nói. Sắc mặt Già La Viêm Dạ không tốt: “Tránh ra, ta muốn gặp phụ hoàng.” “Thỉnh nhị điện hạ đừng làm khó nô tài.” Lưu Thị Nhân cúi đầu đứng ở đó, xung quanh cung vây một vòng quân Vũ Vệ. (quân của vua) Lâu Thanh Vũ tiến lên nói: “Vây phiền phúc Lưu Thị Nhân giúp chúng ta đệ điệp (ở đây là chuyển lời), chúng ta đi tham kiến thái hậu trước.” “Thái hậu ở bên trong cung chăm sóc hoàng thượng, truyền lệnh nói, ai cũng không cần gặp.” Già La Viêm Dạ trầm thanh nói: “Vây thái tử đâu?” Lưu Thị Nhân cung kính bình thần mà nói: “Thái tử điện hạ đã mấy ngày nay đều ở bên trong thị giá.” Già La Viêm Dạ liếc mắt nhìn mái hiên cung của Trầm điện điện, trầm thanh nói: “Phụ hậu hiện tại ở nơi nào?” Lưu Thị Nhân trầm mặc chỉ chốc lát, nói: “Hoàng hậu điện hạ chiếu cố hoàng thượng nhiều ngày, thân thể mệt nhọc, thái hậu kêu người hồi cung Phượng Tê nghỉ ngơi rồi.” Già La Viêm Dạ nắm chặt nắm tay. Lâu Thanh Vũ trong lòng nguội lạnh. Lê nào Tương hoàng hậu lại bị giam lỏng rồi? Hai người từ hoàng

cung đi ra, trở về vương phủ, Già La Viêm Dạ trực tiếp kêu Trần Cảnh đi thư phòng. Lâu Thanh Vũ gọi tới Thu Nhi, hỏi trong khoảng thời gian này trong kinh thành đã xảy ra chuyện gì. Hoàng thượng hôn mê nhiều ngày, nghe nói trước đó vài ngày từng tỉnh lại, sợ là có chút dự cảm không lành, chiều Già La Viêm Dạ và một người ngoài khác phong song nhi hoàng tử bắc quận vương hồi kinh. Thế nhưng không quá hai ngày lại ngất đi, toàn bộ chính sự đều giao do thái tử để ý, ngoại trừ thái tử, thái hậu và Tương hoàng hậu, người khác đều không thể kiến giá. Lâu Thanh Vũ ngẫm cảm thấy sóng gió trong tương lai. Hoàng thái hậu vẫn đối với Viêm Dạ có nhiều bất công, tuy rằng đều là hoàng tôn, nhưng bà rõ ràng coi trọng thái tử. Già La Viêm Dạ hiện tại tay cầm quân quyền, càng là cổ kị lớn nhất của bà. Tương hậu hiện tại ở thâm cung trong tình cảnh bất minh, hoàng thượng hôn mê chưa tỉnh, thái tử thay mặt xử lý quốc sự... Tựa hồ tất cả bất lợi đều hướng về Già La Viêm Dạ. Hiện tại bọn họ vừa hồi kinh, nói vậy đã có người coi chừng bọn họ. Phong đất cho Bắc quận vương xa xôi, chưa đến nơi, trên mầu chốt này, Lâu Thanh Vũ cũng nói không được sẽ phát sinh chuyện gì. “Gần nhất có về Lâu phủ hay không? Tương gia bên kia thế nào?” Thu Nhi nói: “Tương gia mỗi ngày vẫn như xưa, đúng hạn thượng triều hạ triều. Có điều nghe nhị thiếu gia nói, Tương gia vào mấy ngày hoàng thượng tỉnh đã từng gặp hoàng thượng, về sau hoàng thượng tiếp tục hôn mê, Tương gia mỗi ngày đi thỉnh an, cũng chưa từng được triệu kiến tiếp.” Lâu Thanh Vũ đầu mày khóa thâm. Hiện tại xem ra, chỉ sợ triều đình trên dưới này, đều đã bị thái hậu nắm giữ rồi. Ngoài phòng bồng nhiên vang một trận cước bộ mất trật tự, Ti Cẩm hoang mang rối loạn căng thẳng chạy vào. Lâu Thanh Vũ hỏi: “Làm sao vậy?” Ti Cẩm nói: “Nhị điện hạ ở thư phòng ngất đi rồi, Trần tướng quân bảo nô tì tìm đến người.” Lâu Thanh Vũ vội vã chạy tới thư phòng, Già La Viêm Dạ đã được đặt dài ở trên tháp, sắc mặt tái nhợt. “Làm sao vậy? Chuyện gì xảy ra?” Lâu Thanh Vũ đi qua sờ qua trán Viêm Dạ. Trần Cảnh nói: “Điện hạ có thể là do quá mệt mỏi, mới vừa giao cho xong sự tình với thuộc hạ, đang sắp đứng dậy thì đột nhiên hôn mê bất tỉnh.” Lâu Thanh Vũ thấy Viêm Dạ không có gì trở ngại, nói: “Đa tạ Trần tướng quân. Người về trước đi, điện hạ giao cho sự tình người nhanh chóng đi làm đi, nơi này có ta.” “Vâng. Vương phi, ngài cũng chú ý thân thể.” Trần Cảnh hành lễ, vội vã rời đi, làm việc đi. Nghĩ thầm đã nhiều ngày mọi người đều đi đường mệt nhọc, cũng may là Vương phi không phải song nhi nũng nịu có thể chịu đựng đến bây giờ. Đăng bởi: admin

36. Chương 36

CHƯƠNG 36

Chuyện phát sinh sau đó Lâu Thanh Vũ cũng không biết nên hình dung thế nào. Nếu như nói bệnh tình của hoàng thượng nguy kịch là tin dữ thiên đại, vậy tin tức này chính là

bom nguyên tử nổ mạnh kinh động trời đất, cho dù là hần nổ không đến độ thi hài vô cốt, chí ít tam hồn cũng không còn bầy phách, vô tri vô giác. Khi Lâu Thanh Vũ ở tại Ngự Hương trấn nhỏ, bởi vì “mới đến”, lại vượt qua [thân thể gầy yếu yếu diệu] này, cho nên quả thực tổn hao không ít tâm tư điều dưỡng và rèn đúc. Khi đó Lâu Thanh Vũ tràn ngập cảm giác không tin tưởng vào thế giới này, mỗi ngày lại nhàn rỗi đến vô sự, cả ngày nằm ở trên giường bệnh có vẻ không phải là phong cách của Thanh Vũ, vì vậy giá sách trong thư phòng lớn như vậy khiến hần biến đổi từ đầu tới đuôi, [Lâu Thanh Vũ] trước đây hiển nhiên là loại người thích đọc sách, dù sao xuất thân danh môn, tại nơi nông thôn tiểu địa phương vẫn cứ có phòng sách đầy đủ phong phú. Sách gì bên trong [Lâu Thanh Vũ] 8 9 phần đều từng đọc qua, rất nhiều nơi còn viết chú giải. Có điều đổi lại là Lâu Thanh Vũ này, vẫn không phải đọc lại từ đầu một lần nữa, rất nhiều cổ văn cổ tự và bút tích trước đây của vị nguyên chủ kia, hần đều đọc sạch. Bởi vì đối với thế giới mới này cảm giác bất an không tin tưởng, Lâu Thanh Vũ với thân thể này mới phá lệ để bụng và chú ý, đơn thuốc chuẩn đoán bệnh của đại phu, Thanh Vũ đều muốn xác nhận từng cái một, rõ ràng mạch lạc, không rõ cũng phải nghĩ biện pháp làm cho rõ ràng. Lúc đó hần rất hoài nghi thân thể này làm nhi tử một Tướng của một quốc gia, nhưng lại bị ở loại nơi nông thôn như vậy, chỉ sợ có âm mưu không cho người biết được, cho nên từng nghiên cứu xác thực xem y thuật và thuật giải độc, hơn nữa với trí óc thông minh, nghiên cứu lâu như vậy, không có thành tựu lớn cũng có thành tựu nhỏ, các loại bắt mạch đơn giản, hần vẫn có thể thăm dò một ít. Cho nên ngày hôm ấy sau khi Trần Cảnh đi, Lâu Thanh Vũ nhìn Già La Viêm Dạ mê man, nhớ tới hần mấy ngày gần đây, thân thể hình như có chút dị thường, liền tiện tay để lên mạch thượng của Viêm Dạ. Hần không phải đại phu chuyên trách, lúc đó cũng không nghĩ nhiều. Bọn họ mới từ biên quan trở về, thời buổi rối loạn không muốn dẫn tới người chú ý, hơn nữa Già La Viêm Dạ trời sinh tính đa

nghi, không thích người khác thân cận, đại phu tín nhiệm nhất là Trầm Tú Thanh còn đang trên đường hồi kinh, cho nên Lâu Thanh Vũ tịnh không nghĩ tới thỉnh ngự y nào cho Viêm Dạ, chỉ có bản thân bắt mạch cho Viêm Dạ. Những ngày sau đó, Lâu Thanh Vũ thấy vô cùng may mắn cho bản thân vì ngay lúc đó đã chọn cách làm này. Chuyện gì xảy ra? Lâu Thanh Vũ nghiêng đầu, có chút nghi hoặc mà chau lên hai hàng lông mày — vô cùng tú mỹ, nhìn Già La Viêm Dạ trong mê man. Thay đổi tay, Lâu Thanh Vũ lại thử xác nhận một lần nữa. Kỳ quái. . . Y thuật của mình quả nhiên không tới nơi tới chốn. Lâu Thanh Vũ buồn cười mà bĩu môi. Cái loại chuyện này thì sao có thể. Lâu Thanh Vũ cố sức xóa đi nghi hoặc, ngẫm lại vẫn là chờ Trầm Tú Thanh trở về giúp hẩn xem kỹ xem, đã biết điểm bản lĩnh của bản thân không nên múa búa trước cửa Lỗ Ban rồi. (để chỉ người không biết liệu tài sức của mình) Ti Cẩm ôm một chân bông tiến tới. Trên nhuyễn tháp trong thư phòng chỉ có một tấm thảm dài, Lâu Thanh Vũ sợ Viêm Dạ lạnh, kêu người đưa chân vào. “Thả đó, ta mang vào cho.” “Vâng.” Lâu Thanh Vũ tung chân lên, phủ xuống cho Già La Viêm Dạ, đột nhiên quay đầu lại nhìn Ti Cẩm. “Người là song nhi ha. Năm nay bao tuổi?” “Hồi Vương phi, năm nay 19 tuổi.” “Nga.” Hiện tại Lâu Thanh Vũ đã có thể phân rõ ra nam song và nữ song chưa thành hôn ở quần áo khác nhau điểm nào. Đã có chồng thì không cần phải nói rồi, nam mặc nam trang, nữ mặc nữ trang, cơ bản không có “song nhi” nào đã có chồng lại giống Lâu Thanh Vũ ăn mặc trang phục nam tính đi lại như vậy. Có điều đây cũng chỉ giới hạn trong phủ, Già La Viêm Dạ cũng không trói buộc Thanh Vũ, nhưng ở một vài trường hợp chính thức, Lâu Thanh Vũ cho dù không cam lòng cũng phải khuất tùng quy tắc của thể giới này. Song nhi, nam song, nữ song đã kết hôn khác nhau không nhiều, thống nhất đều là phục sức song nhi, có điều trang phục nhìn khác màu sắc và hoa văn thì vẫn có thể phân biệt rõ ràng. Đại bộ phận song nhi đều có lỗ tai, nhưng nữ song thì phải tinh xảo mỹ lệ một chút, ăn mặc cũng càng diễm lệ hơn. Lâu Thanh Vũ nhìn một thân Ti Cẩm trang phục mộc mạc, hỏi: “Người chọn nữ đạo?” Ti Cẩm mím môi cười, nói: “Vương phi chê cười, thân phận nô tài thấp hèn như vậy, đâu có tư cách gì để tuyển chọn, chủ tử kêu chúng nô tài chọn nam đạo thì là nam đạo, kêu chúng nô tài chọn nữ đạo thì chính là nữ đạo rồi.” Lâu Thanh Vũ thoáng giật mình, sau đó nhớ tới xã hội phong kiến này không có nhân quyền, nô tài chính là nô tài, so với loài vật còn không bằng, chủ tử để cho bọn họ lấy lão bà thì thấy lão bà (ana: vợ), để cho bọn họ sinh hài tử thì sinh hài tử. Chuyển suy nghĩ, không phải bản thân cũng vậy sao, ngoại trừ không thể sinh hài tử, kêu Thanh Vũ từ nam nhân biến thành song nhi cũng phải nghe theo. Lâu Thanh Vũ nghĩ tới đây, cúi đầu nhìn thoáng qua Viêm Dạ, ánh mắt có chút lãnh đạm. Nam nhân này, dã tâm rất lớn! Hẩn là uy hiếp của mọi người, cho nên mọi người đều muốn hủy hẩn, đáng tiếc không ai làm được. Tương hoàng hậu là người thông minh, phải nói là quá thông minh. Hẩn không để nhi tử ở lại hoàng cung, mà đưa ra quân doanh, bởi vì hẩn biết, chỉ cần tay cầm quân quyền, thì không ai dám động một sợi lông của con hẩn. Thế nhưng hẩn cũng tính như sai rồi, Nhi tử của hẩn, dã tâm so với hẩn tưởng tượng lớn hơn nhiều. Quân quyền, tựa như vũ khí sắc bén, có thể đả thương người, cũng có thể thương mình. Ở xã hội phong kiến này, ai không muốn làm hoàng đế chứ. Làm hoàng đế, chính là chủ tử lớn nhất thiên hạ, tất cả mọi người đều là nô tài của người đó. Sinh tử của người khác, tùy ý nắm giữ trong lòng bàn tay của bản thân... “Vương phi, có đúng, có đúng Ti Cẩm nói sai rồi không?” Ti Cẩm chưa từng thấy loại thần sắc này trên mặt Thanh Vũ, sợ hãi khôn khéo nói. A, nghĩ xa rồi. Lâu Thanh Vũ hoàn hồn lại, cười với Ti Cẩm: “Không.” Đột nhiên thêm hứng thú mà nói: “Vậy người muốn làm nam nhân hay nữ nhân?” “A.” Ti Cẩm hiển nhiên không nghĩ tới Thanh Vũ sẽ hỏi như vậy, cuống quýt nói: “Nô tài không dám.” Lâu Thanh Vũ ngạc nhiên nói: “Có cái gì mà dám hay không dám?” Ti Cẩm hơi đỏ mặt, cắn cắn môi, thấp giọng nói: “Nô tài là năm trước hoàng hậu đưa tới cho nhị điện hạ thị tẩm...” Thấy sắc mặt Lâu Thanh Vũ, vội vàng nói: “Thế nhưng nhị điện hạ chưa từng chạm qua nô tài. Thực sự đó.” Ti Cẩm luống cuống, rầm một tiếng quỳ xuống: “Nô tài sai rồi, Vương phi đừng nên tức giận. Nhị điện hạ tuyệt đối chưa có chạm qua nô tài. Nô tài hiểu rõ, ở dòng dõi vương phi có chính thất tử tự, bọn nô tài tuyệt đối không dám vọng tưởng. Vương phi tha thứ. Vương phi tha thứ. . .” Nào bộ Lâu Thanh Vũ tựa như oanh vang — bị gây gỗ một cái, qua một lát mới phản ứng lại, hướng về phía Ti Cẩm đang liên tục dập đầu nói: “Đứng lên, ta lại không trách người cái gì cả.” Trán Ti Cẩm đều toác ra, chảy vết máu. Lâu Thanh Vũ kéo hẩn lại, mỉm cười nói: “Người khẩn trương như thế làm cái gì, ta thật không trách người, dù sao thì chuyện đó cũng sớm muộn sẽ xảy ra.” Ti Cẩm thực sự sợ hãi, sắc mặt vương phi và ngữ khí khiến Ti Cẩm có điểm sợ, hẩn thật sự cảm thấy bản thân hình như đã nói sai cái gì rồi. “Người đi xuống phía dưới, kêu Thu nhi điếm được cho người.” Thu Nhi vừa lúc tiến vào, mở miệng mà nhìn Lâu Thanh Vũ và Ti Cẩm, sau đó thấy vết thương trên trán Ti Cẩm, lại càng hoảng sợ. Lâu Thanh Vũ giao Ti Cẩm cho Thu nhi, vung phát tay để cho bọn họ ra ngoài. Lời Ti Cẩm nhắc nhở Thanh Vũ, con tử tự, là vấn đề hẩn và Già La Viêm Dạ sớm muộn gì cũng phải đối mặt. A, hiện tại trên bờ ranh giới bấp bênh, ta dĩ nhiên còn suy nghĩ chuyện này. Con mẹ nó! Ta yêu hẩn rồi sao?! Lâu Thanh Vũ nhìn Già La Viêm Dạ trên

trường thấp, mặt có chút vằn vẹo. Biết vì sao hấn dùng hết sức lực và thủ đoạn cũng muốn nằm ở mặt trên chứ? Bởi vì... loại địa vị bất bình đẳng, khiến hấn tuyệt đối tuyệt đối không có khả năng nằm dưới thân Viêm Dạ làm [mái]. Đây là một điểm kiên trì cuối cùng của Lâu Thanh Vũ! Chỉ ít còn điểm tôn nghiêm sót lại ấy, hấn muốn đó giữ lại điều đó. Ha ha! Thấy rõ tình cảnh đáng thương ở sâu trong nội tâm, Lâu Thanh Vũ cảm thấy kịch liệt tức cười. Hấn đi lại, dèm góc chăn cho Già La Viêm Dạ, đường nhìn đột nhiên dừng lại ở trên bụng Viêm Dạ. Song nhi, mấy vạn người mới có một, ám song, thân nam tử, thụ thai. Đăng bởi: admin

37. Chương 37

CHƯƠNG 37

Lâu Thanh Vũ kéo lấy tay Già La Viêm Dạ, bắt lại mạch một lần nữa, sau đó ngồi chờ ra. Mãi đến khi trời tối sầm, Thanh Vũ vẫn thấy có điểm ngu ngu ngơ ngơ. Khi Già La Viêm Dạ tỉnh lại thì đã là sáng sớm ngày hôm sau, động động thân thể, nửa người bên phải thấy tê dại, nhìn lại, Lâu Thanh Vũ đem bên đó của Viêm Dạ làm gối đầu. Già La Viêm Dạ mặt nhẩn mày nhíu, đợi đầu óc tỉnh táo một chút, thấy rõ nơi này là thư phòng. Đúng rồi, hình như bản thân hôm qua bị ngất. Mặt Già La Viêm Dạ biến đen, cảm thấy bản thân lần này cực mất mặt, còn ngất thẳng cẳng trước mặt thuộc hạ, cũng chưa bao giờ trải qua trường hợp như thế trên chiến trường. Trường thấp không có rộng như sàng thấp trong ngoa thất, hai người nằm ở trên không đủ chỗ, Thanh Vũ phải xuống giường. Già La Viêm Dạ nghiêng đầu, Lâu Thanh Vũ dựa quá gần vào Viêm Dạ, có thể cảm thụ được hô hấp khê khằng phát qua gương mặt Viêm Dạ. Có chút gần như vậy, lòng Già La Viêm Dạ tràn đầy mềm mại. Tia nắng ban mai rơi xuống khuôn mặt thanh nhàn an tường của niên thiếu kia, mang theo khí tức ấm áp, thân thiết kề bên nhau, tựa như tại thế giới rộng lớn vô biên này chỉ còn hai bọn họ. Già La Viêm Dạ nhin không được dựa vào, nhẹ nhàng hôn lên vành môi mềm mại của Thanh Vũ. Tuy rằng người trước mặt trong ngoài không đồng nhất, nhưng ở lúc này, căn bản Già La Viêm Dạ không có nghĩ tới đó. Nụ hôn hơi hột dần trở nên thâm sâu, đối phương không biết từ bao giờ đã hưởng ứng lại, đầu lưỡi cũng khuấy vào. Hai người mặt thiết dây dưa một hồi, mãi đến khi hô hấp cả hai bên đã khó khăn đến không chịu nổi, mới chịu rời ra khỏi nhau. Tay Lâu Thanh Vũ bởi theo thói quen, đã vói vào trong vạt áo Viêm Dạ. Lòng

bàn tay hừng hực có vài vết chai, ma sát da thịt Viêm Dạ, mang đến khoái cảm thô ráp. Già La Viêm Dạ không rõ, vì sao nam nhân này luôn luôn có thể đơn giản khơi mào *** của hấn như thế. Hấn khê giật thân thể nửa tê dại, đưa tay vươn tới hạ thể của Lâu Thanh Vũ, nơi đó đã cứng như bản thân Viêm Dạ. Lâu Thanh Vũ biết hấn muốn cái gì, nếu như bình thường, hấn đã sớm tỉnh tròng trút não, trở mình đè Viêm Dạ xuống ăn, nhưng ngày hôm nay làm đến phân nửa, đột nhiên nhớ đến đại sự, cứng rắn dừng tay. Già La Viêm Dạ thoáng nghi hoặc nhìn hấn: “Không muốn sao?” Viêm Dạ từ lâu đã “Thực tủy biết vị” (ăn một lần rồi ghiền), mê luyện khoái cảm “sướng khoái lâm li” mà Lâu Thanh Vũ gây lên trên thân mình hấn. Lâu Thanh Vũ khê cười với hấn, tiểu dung đó có phần khó coi. Lấy tay giúp Già La Viêm Dạ phóng thích, nơi nào đó của bản thân vẫn còn cực kỳ trưởng, thể nhưng lại không muốn giải quyết ở trước mặt Viêm Dạ. Lâu Thanh Vũ nghiêng người ngồi dậy, nói: “Người cả ngày còn chưa ăn cái gì, để ta kêu bọn họ đưa đồ ăn sáng tới.” Nói xong vội vã xuống đất, chạy ra ngoài. Già La Viêm Dạ đương nhiên biết hấn đi làm gì, vừa rồi nghe hấn vừa nói mới cảm thấy, quả nhiên bản thân đói bụng, sợ rằng còn chịu không nổi, lòng nghĩ Lâu Thanh Vũ khó có lúc quan tâm như vậy. Ừm, tuy rằng chính bản thân Viêm Dạ cũng muốn. Già La Viêm Dạ cảm thấy mấy ngày này Lâu Thanh Vũ có phần cổ quái. Nói như thế nào nhỉ, hình như đặc biệt quan tâm với hấn, hơn nữa so với sự quan tâm trước đây, càng nhiều hơn, về mọi mặt, thêm chu đáo tỉ mỉ. Tỷ như nói ăn. Lâu Thanh Vũ sẽ phi thường cẩn thận tỉ mỉ quan sát món hấn thích, cái nào ăn cái nào không ăn, có phải rất chua hay không, có phải rất cay hay không, không thể ăn nhiều đồ nguội lạnh, món tính nóng quá cũng không được. Hơn nữa còn tự mình kiểm tra danh sách thức ăn, mỗi ngày nhìn chòng chọc trừ sự nấu nướng. Ở các phương diện khác cũng càng tỉ mỉ cẩn thận hơn, quan tâm đầy đủ với hấn. Già La Viêm Dạ vốn có không có chú ý tới những điều này, chỉ là sau ngay cả bọn người Trần Cánh cũng nhìn ra, hấn mới nhận thấy được. Tuy rằng không nói gì, nhưng Già La Viêm Dạ rất cảm động đối với sự quan tâm của Lâu Thanh Vũ, tại thời khắc bấp bênh “ngầm sóng cả” này, sự ấm áp và chăm sóc của Lâu Thanh Vũ đã giảm bớt sự lo lắng của Viêm Dạ. Bệnh tình của hoàng thượng không có chuyển biến tốt đẹp, theo tin tức trong cung truyền ra, hoàng thượng đã ngày càng sa sút. Già La Viêm Dạ mỗi lần nghe xong tin tức đều diện vô

biểu tình, thế nhưng Lâu Thanh Vũ lại có thể cảm giác được sự bi thương trong đáy lòng hắn. Dù sao đó cũng là phụ hoàng Viêm Dạ, tuy rằng chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, nhưng hắn thực sự thương yêu phụ hoàng mình. Năm vạn đại quân của Viêm Dạ đã đến kinh thành, đóng quân ở ngoài thành. Bắc quận vương mang đến một vạn tinh binh cũng có binh khí ở tại thành Tây, phân chia đứng cùng Già La Viêm Dạ. Hách Chiến Liên mang theo mười vạn đại quân đang trên đường hồi kinh, thái tử Già La Chân Minh không chế được một vạn cấm quân kinh thành. Tình hình xem ra Già La Viêm Dạ bất lợi. Hắn bên này chỉ có năm vạn nhân mã, nhưng trên thực tế nguyên biên quan tây bắc hai mươi vạn đại quân “trung tâm như một” với Viêm Dạ, đứng sừng sững phía sau hắn như hổ đói rình mồi. Nếu như chỉ huy bỏ chiến thư quân quyền một chút thôi, Già La Viêm Dạ tuyệt không khoan tay chịu chết, mà buông tay, hậu quả độ sức chính là Đại Tề một hồi kiếp nạn. Cho nên khi song phương giằng co, bấy giờ là kinh thành tịch tĩnh trước thêm bão tố. Hoàng thượng vẫn hôn mê bất tỉnh, trên triều đình đã loạn thành một đồng, toàn bộ dựa vào Lâu Cảnh Thiên đàn áp. Nghiêm thượng thư cháu trai của hoàng thái hậu và Tương thái sư phụ thân Tương hoàng hậu đã như nước với lửa, thừa tướng Lâu Cảnh Thiên thì trung lập. Lâu Thanh Vũ biết chuẩn bị của Già La Viêm Dạ còn chưa đầy đủ, đột ngột hoàng thượng bệnh tình nguy kịch khiến tất cả đều trở tay không kịp, sự tình bùng phát quá sớm. Hiện tại không phải Viêm Dạ muốn như thế nào, mà là thái hậu muốn buộc hắn ra sao. Nếu như hoàng thượng cứ thế “ra đi”, thái hậu nhất định sẽ nghĩ biện pháp diệt trừ Viêm Dạ, thái tử-hòn đá cản đường, mà Già La Viêm Dạ thì làm sao có thể mặc kệ cho người ta xâu xé? Hoàng thượng, người mau tỉnh đi, không thì thiên hạ sẽ đại loạn. Lâu Thanh Vũ vì tị hiềm, gần đây ngay cả Lâu phủ cũng không dám trở về, lập trường của Lâu Cảnh Thiên nhập nhằng bất minh, khiến hắn thấp thỏm bất an. Thế nhưng càng làm cho Lâu Thanh Vũ lo lắng chính là thân thể Viêm Dạ. Song mạch đang dần dần rõ ràng đó, bệnh trạng dần dần rõ ràng đó, khiến Thanh Vũ có thể nào không lo lắng tiêu tụy chứ? Ông trời trên cao đang trêu ngươi sao? Đừng vào lúc này mở cuộc trêu đùa hắn chứ. Đăng bởi: admin

38. Chương 38

CHƯƠNG 38

Thế nhưng tất cả lại kết thúc một cách xuất huyệt (bất ngờ), tại thời điểm trước giới hạn ‘bùng nổ’, lấy một cách thức “cực bình thường” “cực không tưởng tượng được” mà kết thúc. Mười lăm tháng giêng, đêm, hoàng thượng thức tỉnh, truyền thái tử, nhị hoàng tử, bắc quận vương cùng thừa tướng Lâu Cảnh Thiên từng người vào cung yếu kiến, sau một đêm mật đàm đó, tất cả “trần ai lạc định”. Hoàng thượng vào sáng sớm hôm sau ở lòng Tương hoàng hậu nhắm mắt rồi từ trần, thái tử kế vị, giang sơn thay đổi triều đại. Lâu Thanh Vũ đợi trọn một ngày đêm tại hoàng cung, sáng sớm tiếng ‘tang chung’ vang lên, cửu cữu quy nhất (ana: 9 quy về 1), tuyên cáo tiền đế băng hà. Di chiếu tiên hoàng, thái tử lập tức đăng cơ vì đế, đại xá thiên hạ. Phong Già La Viêm Dạ làm An thân vương, ban thưởng ba tỉnh Lĩnh Nam Điều Tây, sau khi tiên hoàng được hạ táng tức khắc rời kinh, không có hoàng mệnh không được hồi kinh, Bắc quận vương cũng vậy, trở về đất phong, bị quản chế giống An thân vương. Hoàng thái hậu tuổi già, ban thưởng trụ ngoại thành tây hoàng lăng Vĩnh hoa cung, dưỡng già. Ai cũng không nghĩ tới, đột phong ba này thiếu chút nữa làm lung lay căn cơ Đại Tề, ngay sau khoảnh khắc hoàng thượng thanh tỉnh lần cuối cùng thì ‘trần ai lạc định’. Cũng như tất cả mọi người đều không nghĩ đến, kẻ mà quân thần Hách Chiến Liên công trạng ngoài biên cương thời gian qua, thật sự thuần phục, lại từ đầu chí cuối đều là tiên hoàng. Lâu Thanh Vũ không nói ra được lòng mình tư vị gì, là có chút tiếc hận, hay là có chút may mắn. Hoàng thượng quả nhiên nhìn xa trông rộng, nói như vậy, đã từ lâu dự liệu sẽ có ngày hôm nay. Hoàng thượng tuy rằng thương yêu Viêm Dạ, nhưng dù sao cũng không muốn giang sơn bất ổn. Để Viêm Dạ mang quân theo bản thân đi đất phong, có thể nói là trá hình của đi đây, vừa bảo trụ được giang sơn thái tử, lại cho Viêm Dạ cơ hội được cứu sống. Mà lại giam lỏng Thái hậu ở Vĩnh hoa cung, còn là một chút tâm ý cùng bảo đảm cuối cùng lưu lại cho Tương hoàng hậu. Sau ‘trần ai lạc định’ đó, còn thừa lại chính là sự tĩnh lặng tiêu điều của bi thương. Lâu Thanh Vũ nhìn gia đình thu dọn vương phủ qua lại như con thoi, trên mặt người người đều có bất an cùng lùi bước. “Thu Nhi, Điều Tây xa xôi hoang vắng, ngươi nếu không muốn đi, ta cũng sẽ thả ngươi tự do, chuộc khế bán thân. Nếu ngươi muốn trở về Tương phủ, đại công tử cũng sẽ không bạc đãi ngươi.” Lâu Thanh Vũ mặc hiệu phục trắng thuần, ngồi ngay ngắn trước bàn, nói với Thu nhi. Một khắc (=15 phút) trước Thanh Vũ vừa ra lệnh, phàm là hạ nhân trong vương phủ không muốn đi theo, người chưa bán đứt khế chung thân thì có thể xin từ chức, đã bán đứt khế chung thân thì có thể tự do chuộc lại với số tiền cực thấp. mà nô tài nuôi trong nhà, không muốn đi cũng có thể lưu lại trông nom vương phủ. “Thu Nhi theo thiếu gia, thiếu

gia đi đâu Thu nhi theo tới đó.” Thu Nhi kiên định nói. Lâu Thanh Vũ cười cười: “Ừ.” Đi tới trong viện, gọi mọi người tới trước mặt, Lâu Thanh Vũ nhàn nhạt nói: “Tất cả mọi người nghỉ xong rồi chứ? Nghỉ xong thì đến đăng ký chỗ Ti Cẩm và Thu Nhi, Vương gia cho mỗi người cơ hội lựa chọn, cũng không miễn cưỡng. Ai nguyện ý theo Vương gia khởi hành ngày mai thì ở lại, không muốn lưu lại thì hôm nay làm xong thủ tục liền rời đi.” Nói xong phân phó vài câu với Ti Cẩm và Thu Nhi, rồi tự động rời đi. Đi tới ngoại thất (ana: phòng ngủ), Trầm Tú Thanh đang bắt mạch cho Già La Viêm Dạ. Tiên hoàng băng hà, rất nhiều công việc vật vãn. Đầu tiên là thủ hiếu bảy ngày bảy đêm, tiếp theo đưa tang một đường từ kinh thành tới hoàng lăng, sau hạ táng lại tới thái miếu tế lễ, sớm đã hành hạ phân nửa người. Sau khi hồi kinh, thái tử đăng cơ, lại đại điển (lễ lớn) một lần nữa. Trong lòng hoàng thái hậu không cam, lấy hiếu đạo vì danh kêu Viêm Dạ vì tiên hoàng cầu phúc trước thái miếu, quỳ ròng rã hai ngày hai đêm. Nếu Lâu Thanh Vũ không lấy đi mệnh của tiên hoàng sau khi hạ táng: tức khắc rời kinh, khiến Tương hoàng hậu phải đi tới chỗ hoàng thượng thảo thánh chỉ, không thì chỉ sợ Viêm Dạ. . “Thế nào rồi?” Lâu Thanh Vũ nhìn Viêm Dạ sau khi từ trong cung được đưa về vẫn hôn mê bất tỉnh, trong lòng nóng như lửa đốt. Trầm Tú Thanh trầm ngâm trong chốc lát, nhíu mày nói: “Trong lòng điện hạ, vốn khí nghẹn khó bình ổn, mấy ngày nay quá mệt mỏi, tinh dưỡng mất cân đối, dẫn tới huyết mạch không thông... thai khí không ổn định.” Lâu Thanh Vũ lẩm bẩm nói: “Hắn quả nhiên. . .” Trầm Tú Thanh gật đầu. Sau khi bản thân hồi kinh, vẫn không có cơ hội gặp Già La Viêm Dạ và Lâu Thanh Vũ, hôm qua bị triệu gấp vào phủ, chuẩn bệnh ra mạch tượng nhị hoàng tử, thì lại càng hoảng sợ. Đây là hỉ mạch đã gần đến năm tháng, tính lại thì có thai đúng vào trước lúc nhị hoàng tử lĩnh binh xuất chinh. Lúc đó quai hàm Trầm Tú Thanh rất tốt. Đầu tiên: khiếp sợ là nam nhân như nhị hoàng tử lại có hỉ mạch, điều thứ hai khiếp sợ là... Lâu Thanh Vũ này quả nhiên không thể khinh thường a. “Ngày mai chúng ta phải khởi hành rời kinh, Tú Thanh, thân thể vương gia chịu đựng được không?” Bởi vì phong thân vương, Lâu Thanh Vũ cũng thay đổi cách xưng hô với Viêm Dạ. Mỗi một câu ‘vương gia’, đều nhắc nhở thân phận bất đồng giữa bọn họ, từ đây, hoàng thành không còn tiếp tục che chở ‘cửu ngũ chí tôn’, chỉ còn lại có nghi kỵ giữa huynh đệ và xa lánh. “Không thể hoãn lại hai n

gày sao? Nhị hoàng. . . An thân vương đã lộ ra triệu chứng sẩy thai, Diêu Tây đường sá xa xôi, đường đi gian khổ, ta sợ. . .” Lâu Thanh Vũ cười khổ: “Tình thế hôm nay, để chúng ta hoãn lại sao? Chậm một bước không chừng bất ổn.” Trầm Tú Thanh thở dài một tiếng: “Vậy à. Giờ đây kinh thành không an ổn, sớm đi chừng nào sớm tốt chừng đấy. Chỉ là...” Quay đầu lại nhìn chần gắm che đi bụng Già La Viêm Dạ, “Chuyện này, vương gia nghĩ về chuyện này như thế nào? Mạo muội nói một câu, hải tử... thật muốn lưu lại sao?” Lâu Thanh Vũ khẽ run lên, ngưng mắt, đạm nhạt nói: “Vương gia còn chưa biết việc này, có muốn hải tử hay không, do vương gia quyết định đi.” Trầm Tú Thanh kinh ngạc nói: “Vương gia còn chưa biết?” Lập tức nghĩ đến: cùng là nam tử, thì sao cũng sẽ không nghĩ đến bản thân có thai được, không hoài nghi cũng không có gì kỳ quái. Tuy rằng mang thai gần năm tháng, nhưng vóc người Già La Viêm Dạ thon thả, bụng rắn chắc, hải tử hoàn toàn không lộ ra chút nào, huống chi mấy ngày nay hỗn loạn khẩn trương như vậy, chắc hẳn cũng qua quýt thân thể của bản thân. Già La Viêm Dạ chậm rãi tỉnh lại, chỉ cảm thấy toàn thân nặng nề, buồn rầu không dừng được. Chậm rãi ngẩng đầu, thấy Lâu Thanh Vũ đang ngồi ở bên giường, hai mắt nhìn bụng Viêm Dạ mà dờ ra, thần sắc có một tia bi thương cùng mờ mịt. “Thanh Vũ.” Khẽ gọi, mới phát giác thanh âm ám ách vô lực. “Người tỉnh.” Lâu Thanh Vũ thân thiết hỏi: “Cảm giác thế nào?” Già La Viêm Dạ chậm chạp ngồi dậy, chỉ cảm thấy eo bụng sót, trướng lên, dưới bụng ẩn ẩn đau đớn, toàn thân một ít khí lực di chuyển cũng không có. “Tạm tạm.” Lâu Thanh Vũ bưng lên thuốc để trên chiếc lò bên cạnh, nói: “Uống thuốc đi.” “Thuốc gì?” Già La Viêm Dạ một bên hỏi, một bên uống thuốc. Lâu Thanh Vũ thu hồi chén thuốc trên tay Viêm Dạ, nói: “Thuốc tránh sẩy thai.” Già La Viêm Dạ sửng sốt, lại hỏi một lần nữa: “Thuốc gì?” Lâu Thanh Vũ lẳng lặng nhìn hắn, lặp lại một lần nữa: “Thuốc tránh sẩy thai.” Già La Viêm Dạ nhíu mày: “Nói bậy bạ gì đó, đừng nói đùa.” Lòng lại không nhịn được lo sợ, nghi hoặc. Lâu Thanh Vũ tựa hồ thở dài một tiếng, lại tựa hồ không có bất kỳ biểu tình gì. Hắn chỉ kéo tay Viêm Dạ, với vào trong chăn, đặt ở trên bụng đã mờ mờ phồng lên. ***Mãi xa An thân vương từ từ rời xa kinh thành, đoàn xe uốn lượn và đội hộ vệ chỉnh tề kèm theo tiếng trục xe lục cục và tiếng vó ngựa thanh thúy, dần dần tiêu thất tại ngoại hoàng thành. Già La Chân Minh đứng ở trên cổng thành, nhìn đoàn xe An thân vương biến mất trước mắt. Bắc quận vương đứng ở phía sau Chân Minh, lạnh nhạt nói: “Hoàng huynh, chớ có trách ta không nhắc nhở người, việc này là thả hổ về rừng, cuối cùng sẽ có một ngày phải hối hận vì việc này.” Già La Chân Minh nhàn nhạt mà nói: “Đây là di chiếu phụ hoàng, hoàng đệ đừng nhiều lời nữa.” Bắc quận vương còn muốn nói tiếp, một thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn chạy lên cổng thành. “Hoàng huynh, ta đừng để nhị hoàng huynh đi! Ta đừng để nhị hoàng huynh đi!” Già La Đức Hình đỏ vành mắt xông tới, kêu về phía Già La

Chân Minh. Già La Chân Minh hòa nhã nói: “Đức Hình, đừng hồ đồ, mau trở về.” “Là huynh đuổi nhị hoàng huynh đi đúng không? !” Già La Chân Minh biến sắc, chưa trả lời, Bắc quận vương tiến lên một bước quát dẹp đường: “Đức Hình, muội càng ngày càng không ra gì, dám nói với hoàng thượng như vậy!” Già La Đức Hình trừng mắt nhìn hần: “Phụ hoàng không phải cũng hạ chiếu thư như vậy cho huynh về đất phong của mình sao? Vì sao nhị hoàng huynh đi huynh còn không đi? !” “Huynh ngày mai cũng phải đi về, muội hà tất sốt ruột. Trong mắt muội chỉ có nhị hoàng huynh muội, lại quên ai mới là thân huynh trưởng của muội, ai mới là quân chủ Đại Tề quốc.” Bắc quận vương cười nhạt. Già La Chân Minh nhàn nhạt nói: “Được rồi, các người đều lui ra. Đức Hình, nhị hoàng huynh muội dù thế nào cũng sẽ trở về thôi.” Đức Hình nghe ngữ khí hoàng thượng, thấy vẻ mặt hoàng thượng, lời nói đến miệng đành nuốt trở về, đáy lòng run sợ, hiện lên một tầng bất an mờ nhạt. Giật mình sững sờ nhìn hoàng thượng, không tiếp tục nói nữa. Bắc quận vương kéo tay nàng, nói: “Đức Hình, chúng ta lui ra đi.” Xuống cổng thành, Già La Đức Hình quay đầu lại liếc mắt ngóng lên nhìn, chính khi đó thấy thân ảnh Già La Chân Minh đơn bạc lẳng lặng đứng ở trên cổng thành, gió lạnh thổi cuốn lấy long bào rộng thùng thình, càng tôn lên dáng người như trích tiên lâm thế tú mỹ, phiêu nhiên như sắp bay. Bỗng nhiên trong đầu hiện lên một thủ thi nhị hoàng tẩu đã từng ngâm: “Ta muốn thuận gió trở về, lại sợ quỳnh lâu điện ngọc, nơi cao không thắng hàn.” Già La Đức Hình mười bốn tuổi, dường như trong nháy mắt linh ngộ thêm điều gì. Đăng bởi: admin

39. Chương 39

CHƯƠNG 39

“Điện hạ, qua nửa canh giờ nữa sẽ đi vào Đức Huy phủ.” Trần Cánh đi tới trước mã xa cung kính xin chỉ thị. Lúc này, rời khỏi kinh thành đã hơn nửa tháng, nhân mã của Già La Viêm Dạ chạy một đường hòa hoãn, qua phủ Đức Huy thì liền tiến vào lãnh địa Diêu Tây. Trong mã xa truyền đến thanh âm của An vương phi: “Ừm được rồi, mọi người tiếp tục đi. Nếu phủ doãn Đức Châu đi ra nghênh tiếp, thì cứ hành xử như bình thường là được.” “Vâng.” Trần Cánh lĩnh lệnh đi xuống, không khỏi quay đầu lại liếc nhìn cửa xe đóng chặt. Thân thể vương gia vẫn chưa khỏe, từ sau khi rời khỏi kinh thành thì chưa một lần lộ mặt, cho dù tới quận Chư Thành, chư quan trong quận phủ đi ra nghênh tiếp cũng bế kín không gặp. Trầm đại phu vẫn luôn luôn theo sát cạnh bên, vương phi vẫn bình thần như thường, chỉ là mơ hồ phiếm một tia cơ cực và sầu lo. “Viêm Dạ, sắp tới Đức Châu rồi.” “... Ừm” Qua hồi lâu, người nằm nghiêng trên nhuyễn tháp mới lên tiếng cực khẽ. Khí tức trong xe khiến người ta trầm muộn, hít thở không thông. Lâu Thanh Vũ ngấm gương mặt điện vô biểu tình, tiêu tụy tái nhợt hồi lâu, mới mở miệng nói: “Muốn kêu bọn họ chuẩn bị cái gì không?” Già La Viêm Dạ cực chậm rãi mở ra đôi mắt, mâu trung lóe lên quang mang khó hiểu: “Chuẩn bị cái gì chứ. Hoàng thượng có chỉ, để cho chúng ta không chậm trễ, trong ba mươi ngày phải đến thuộc địa Diêu Tây trình diện, lẽ nào còn thời gian rồi rã thông đồng với quan lại địa phương lôi kéo sao. Hơn nữa, ” Viêm Dạ chậm rãi hạ xuống tầm nhìn, con người đen thui rơi lên trên bụng, khoe miệng cầu dẫn ra mặt tươi cười lạnh lẽo mà cương quyết: “Bộ dạng ta thế này, làm sao đi ra ngoài gặp người khác.” Dưới tay áo dài, Lâu Thanh Vũ nắm chặt nắm tay, ngữ khí lại thập phần ôn hòa: “Ta đã kêu Tú Thanh phối được rồi, chờ chúng ta tới thuộc địa Diêu Tây, lưu hay không lưu, tự người quyết định.” Già La Viêm Dạ ngẩng đầu, thấy sắc mặt Lâu Thanh Vũ như thường, tựa hồ lời nói vừa rồi hết sức bình thường. Già La Viêm Dạ nhìn hần một cái, lại nhắm lại, ngủ chợp mắt, không thêm nói nữa. Mã xa vào Đức Châu phủ, làm như không thấy với những quan lại, cũng không đi phủ viên quan địa phương tiếp đãi, chỉ đi trước phái người đi bao nhà trọ lớn nhất trong thành. Mã xa trực tiếp chạy vào hậu viện, Già La Viêm Dạ và Lâu Thanh Vũ tuần tự xuống xe, vào thượng phòng. Già La Viêm Dạ mi sắc uể oải, ngồi xuống bên giường, nói: “Trên người mệt mỏi, kêu cho bọn họ chuẩn bị nước, ta muốn tắm rửa.” Lâu Thanh Vũ dừng một chút, nói: “Được, ta đi an bài.” Bề ngoài Già La Viêm Dạ không có một chút biến hóa gì, tiết xuân lạnh sương dày, thân lại mặc nhiều áo, nhìn không ra cái gì. Thế nhưng bỏ đi quần áo, chiếc bụng nhỏ kia hơi hở ra thì nhìn không sót chút nào. Lâu Thanh Vũ không khỏi nhìn chăm chú vào nơi đó, mãi đến khi Già La Viêm Dạ ngẩng đầu nhìn hần. Ánh mắt Lâu Thanh Vũ và Viêm Dạ giữa không trung, tựa hồ có một tầng ngăn cách ở giữa. Lâu Thanh Vũ tránh, chuyển đường nhìn. Trong ánh mắt Già La Viêm Dạ sắc lạnh và hờ hững, khiến Thanh Vũ cảm thấy: hải tử này nhìn như mình có tội vậy. Ngoài cửa đều là thị vệ, bảo vệ thượng phòng không lọt một giọt mưa. Trong phòng chỉ có Thanh Vũ và Viêm Dạ. Từ sau khi biết sự kiện kia, Già La Viêm Dạ không còn để bất luận kẻ nào hầu hạ, tất cả đều do Lâu Thanh Vũ làm. Già La Viêm Dạ ngâm trong đục dưng, nước tắm ấm áp vây quanh, cả thân người mỗi một lỗ chân lông đều đang kêu gào một mối. Sức nổi

của nước giảm bớt sức nặng trên người, bụng nhỏ bỗng chột nhúc nhích cái, đá mạnh ra, bụng trôi lên, sau đó lại chậm rãi thu trở lại. Già La Viêm Dạ không khỏi đưa tay thả xuống làn nước, đặt lên trên bụng. Viêm Dạ biết đó là động tác bên trong của hài tử, tựa hồ hơi duỗi chân. Loại cảm giác này rất kỳ diệu. Già La Viêm Dạ có chút xuất thần. Hài tử này rất ít động, Trầm Tú Thanh nói thai nhi ở tháng thứ bốn đã có máy thai, nhưng vào khi đó Viêm Dạ lại hoàn toàn không cảm nhận được gì, mãi đến gần đây mới có vài động tác. Hơn nữa ngoại trừ ngủ say, bề ngoài thì cảm giác uể oải và buồn nôn, Viêm Dạ hầu như không có bất kỳ triệu chứng gì chứng minh rõ ràng là mang thai. Tâm tình Già La Viêm Dạ rất mâu thuẫn. Viêm Dạ chưa từng nghĩ tới thể chất bản thân là ám song, việc này nếu để cho người khác biết sẽ làm lung lay căn cơ của Viêm Dạ, huống chi hiện nay càng họa vô đơn chí. Viêm Dạ biết hài tử này không thể lưu, thế nhưng mang theo hoàng mệnh, Viêm Dạ bị trục khỏi kinh thành, phải trong một tháng đến đất phong của mình. Hài tử đã hơn năm tháng, nếu như cương quyết giữ thai hơn một đường bốn ba màn trời thêm nữa, chỉ sợ tính mệnh của bản thân khó giữ, bởi vậy bất đắc dĩ nghe theo ý kiến Trầm Tú Thanh, mau chóng chạy về đất phong, dàn xếp xong mới lại nghĩ biện pháp xử trí hài tử này. Thế nhưng khi thai nhi lớn hơn nữa, chỉ sợ càng thêm khó bỏ. Lẽ nào thực sự phải sinh? Già La Viêm Dạ nhớ tới thần sắc phức tạp mạch danh vừa rồi của Lâu Thanh Vũ nhìn bụng nhỏ của bản thân. Thanh Vũ muốn hài tử này, Viêm Dạ biết. Nhớ kỹ không lâu sau tân hôn của bọn họ, từng nói tới trọng tâm câu truyện này, lúc đó tuy rằng Lâu Thanh Vũ không có biểu thị gì, thế như Viêm Dạ biết Thanh Vũ muốn một đứa con nối dõi thuộc về bản thân, chỉ là quyền hạn này bị Viêm Dạ cướp đoạt mất. Thế nhưng giờ này khắc này ai có thể nghĩ đến, người vì Thanh Vũ dựng dục tử tự dĩ nhiên lại là bản thân. Trong lòng Già La Viêm Dạ lo lắng, từ từ

ng dục đứng đứng lên, thế nhưng bởi vì dùng sức quá mạnh, trước mắt lại tối sầm một màu đen. “Cẩn thận!” May mà Lâu Thanh Vũ một mực bên cạnh để ý Thanh Vũ, vội vàng bước lên đỡ lấy Viêm Dạ: “Thế nào rồi? Khó chịu ở đâu không?” “Ta không sao.” Già La Viêm Dạ có chút thô lỗ đẩy Thanh Vũ ra. Hiện tại Viêm Dạ không muốn thấy Thanh Vũ, thế nhưng vẫn cứ không tách rời được Thanh Vũ. Già La Viêm Dạ nhắc chân muốn bước ra dựng dục, Lâu Thanh Vũ đỡ Viêm Dạ, nói: “Trên mặt đất trơn, ta đỡ ngươi.” Già La Viêm Dạ nghe vậy liền tưởng đến tình trạng thân thể của mình, càng tức giận, tự dưng nổi nóng, gạt ra tay Thanh Vũ, nói: “Bỏ ra, tự ta có thể đi.” Vừa mới dứt lời, tựa như muốn ứng nghiệm sự cay đắng của Viêm Dạ, dưới chân đột nhiên trơn trượt, nặng nề ngã trên mặt đất. “Viêm Dạ?!” Lâu Thanh Vũ kinh hãi, vội vã nhào qua. Già La Viêm Dạ nửa quỳ trên mặt đất, một tay chống sàn nhà, một tay che chỗ bụng, sắc mặt cũng trắng bệch. Viêm Dạ quên hiện tại bản thân không còn linh hoạt như ngày xưa, từ khi phụ hoàng qua đời, thân thể thiếu sức khỏe, dĩ nhiên nhất thời chân suy nhược mà trượt. Vào một khắc ngã xuống, Viêm Dạ vô ý thức che bụng, trong đầu không nghĩ bất cứ điều gì, lại thầm nghĩ nhất định phải bảo vệ nó. “Viêm Dạ? Viêm Dạ ngươi thế nào?” Lâu Thanh Vũ thấy Viêm Dạ này giờ không nói gì, khẩn trương truy vấn. Già La Viêm Dạ mạnh mẽ trấn xuống, việc xảy ra ngoài ý muốn vừa rồi khiến Viêm Dạ sợ hãi, một thân mồ hôi lạnh, trái tim đập bịch bịch. Viêm Dạ trấn tĩnh một chút, lãnh đạm nói: “Ta không sao.” Đang nói thì chống lên cánh tay Lâu Thanh Vũ, chậm rãi đứng dậy. Thế nhưng mới vừa phủ thêm áo khoác, đột nhiên trong bụng nổi lên một trận co rút ác liệt, nổ tung, trận trận kịch liệt đau đớn. “A ” Già La Viêm Dạ bất ngờ không phòng ngự, khẽ kêu một tiếng, khom xuống thất lạng. Sau đó, Viêm Dạ cảm giác được dịch thể niêm hoạt kèm hương vị tanh nhàn nhạt, lan ra giữa hai chân. Đăng bởi: admin

40. Chương 40

CHƯƠNG 40

Trầm Tú Thanh ngồi bên giường, đang bắt mạch cho Già La Viêm Dạ, không lên tiếng nào. Lâu Thanh Vũ lòng nóng như lửa đốt, kiềm nén thấp hỏi một câu: “Thế nào?” Trầm Tú Thanh chần chờ trong chốc lát, không trả lời hần, chỉ nhìn về phía Già La Viêm Dạ hỏi: “Vương gia hiện tại cảm thấy thế nào? Có còn đau bụng hay không?” Già La Viêm Dạ hơi nghiêng đầu về bên trong, không biết tâm tình ra sao, thế nhưng nửa mặt bên rất tái nhợt. “Ừm.” Qua một lúc lâu, mới ứng thanh trầm thấp. Sắc mặt Trầm Tú Thanh ngưng trọng. Vừa rồi giày vò hơn hai canh giờ, thật vất vả mới ngừng chảy máu, thế nhưng... Lâu Thanh Vũ nhẹ giọng hỏi: “Hài tử...” Trầm Tú Thanh thấp giọng nói: “Vương gia phải an tâm tĩnh dưỡng, nếu không bất cứ lúc nào cũng có thể sinh non.” Lâu Thanh Vũ nhìn phía Già La Viêm Dạ, Viêm Dạ chậm rãi quay đầu, nhưng không có nhìn về phía Thanh Vũ. “Nếu sinh non, sẽ thế nào?” Trầm Tú Thanh khẽ run, thấy Lâu Thanh Vũ tuy diện vô biểu tình, nhưng khi nghe đến câu nói kia thì thoáng chốc hoàn toàn tái nhợt. “Sợ sẽ

tổn hại đến quý thể của vương gia.”“Nga.” Già La Viêm Dạ nhàn nhạt lên tiếng, ánh mắt khép hờ không rõ vọng tới đâu. “Vậy nếu như sinh thì sao?”Trầm Tú Thanh thoáng dừng, thấp giọng nói: “Sau khi vương gia có thai vẫn chưa từng tỉnh dưỡng tốt lần nào, thai nhi vốn không an. Sau đó vương gia lại bồn ba xóc nảy, thân thể thiếu chất, thêm với lần này động mạnh thai khí, chỉ sợ sức khỏe hài tử đã hao tổn, sinh ra... Cũng sẽ gầy yếu hơn so với hài nhi bình thường.”Đây là lời Tú Thanh đã nói rất khéo léo. Nói thật thì, hài tử này có thể sống đến bây giờ đã là mạng lớn. Già La Viêm Dạ ở giai đoạn đầu thụ thai bồn ba sa trường, vốn chưa từng vững bền thai tức, tiếp lại xảy ra chuyện không ngừng, tiên hoàng băng hà càng đã kích lớn đối với Viêm Dạ. Rồi lại đến thái miếu phạt quỳ, bị biếm khỏi kinh...Trầm Tú Thanh không chắc chắn, hơn nữa cũng phỏng đoán không ra tâm tư nhị hoàng tử, không biết rốt cục nhị hoàng tử có muốn hài tử này không. Ám song sinh con vốn gian nan, huống chi nếu việc này bị tiết lộ ra ngoài, chỉ sợ thân phận và địa vị của An thân vương đều khó có thể bảo toàn, cho dù là hoàng thượng nương tay, trong triều cũng tự có người sẽ không bỏ qua cho Viêm Dạ.Trầm Tú Thanh nhìn về phía Lâu Thanh Vũ, không biết đang nghĩ gì, đã thấy thần sắc Lâu Thanh Vũ cực nhạt, lạnh lùng, cương quyết phun ra hai chữ: “Phá đi.”“Cái gì?” Trầm Tú Thanh giật mình mở mồm.Lâu Thanh Vũ nói: “Phá đi.” Sau một lúc lâu lại nói: “Hiện tại còn kịp.”Già La Viêm Dạ không nói gì, bầu không khí trong phòng trầm muộn dọa người.Trầm Tú Thanh lắp bắp: “Vương gia hiện tại khí huyết yếu gấp 2, thực sự không thích hợp phá thai, nếu cố ý... Không chỉ có nguy hiểm, sợ còn có thể nhiễm bệnh căn. Cái đó, cái đó... Thuộc hạ còn muốn ngao được cho vương gia, cáo lui trước.”Trầm Tú Thanh không dám ở lâu, hoang mang rối loạn căng thẳng lui xuống.Không biết Lâu Thanh Vũ và Già La Viêm Dạ thương lượng ra sao, ngày thứ hai, đại đội nhân mã lại vẫn theo thường lệ.Trầm Tú Thanh ninh mi ngồi ở trong xe ngựa, một ấm thuốc nho nhỏ đặt trước người, đang sắc thuốc. An thân vương nằm ở trên tháp gấm hoa lệ, nhắm mắt trầm ngủ, Lâu Thanh Vũ ngồi bên, lặng lẽ chăm sóc Viêm Dạ.Trầm Tú Thanh thấy An thân vương ngủ say, nhin không được nói: “Vương phi, ngài cũng nghỉ ngơi một chút đi, mấy ngày này vất vả đến gầy gò rồi.”Lâu Thanh Vũ mỉm cười: “Tú Thanh, đã nói khi không có người ngoài thì gọi tên của ta sao. Vương phi vương phi, ta không biết rằng bản thân là ai nữa rồi.”Trầm Tú Thanh thốt lên: “Vương phi thù vinh (* vinh dự đặc biệt) lớn như thế, cá nhân thần cho rằng có thể hô Vương phi.”Lâu Thanh Vũ đưa tay khẽ phát tóc rử, đậm đậm nhất tiếu. Hai năm nay Thanh Vũ đã thành thói quen thả tóc. Sau khi nữ song xuất giá thì phải buộc tóc như phu nhân, không còn mũ lễ, cho nên tóc cũng không thể buộc như trước.“Tối đa còn nửa tháng lộ trình thì mới tiến vào Diêu Tây, không biết nơi ấy như thế nào đây.”Trầm Tú Thanh nói: “Diêu Tây tuy rằng là nơi xa xôi, nhưng diện tích lãnh thổ mênh mông, dân phong thuần phác, cũng là một nơi tốt.”Lâu Thanh Vũ cười nói: “Ủy khuất cho Trầm đại nhân phong lưu hoạt bát theo chúng ta tới nơi xa xôi như vậy.”Trầm Tú Thanh cười nói: “Nói cái gì vậy. Những năm gần đây hối hả ngược xuôi đi theo Vương gia, nơi nào chẳng đi qua vậy thì ủy khuất gì.”Trầm Tú Thanh xuất thân y học thế gia, kỳ phụ từng là thái y quyền thế mạnh nhất đứng đầu trong hoàng cung, y thuật cao minh, tiếc rằng trời sinh tính ngay thẳng không biết tiến thoái. Một danh hậu phi của tiên hoàng sinh bệnh, các ngự y khác đã nói chứng hàn, duy có kỳ phụ nói trúng độc nhiệt, kiến nghị lấy phương pháp tăng giảm nhiệt giải độc, lại không điều trị mà đã chết. Một đạo ý chỉ xuống, tịch thu tài sản, xém chém cả nhà, không biết sao gặp được Già La Viêm Dạ khi còn trẻ, cứu cả nhà Tú Thanh. Từ đó về sau, Trầm Tú Thanh chuyên tâm y thuật, một thân bản lĩnh chỉ cống hiến An thân vương.Trước đó vài ngày không có việc gì, trong mã xa, Trầm Tú Thanh từng kể chuyện này với Lâu Thanh Vũ, chỉ là đoạn gặp được Già La Viêm Dạ có chút hàm hồ kỳ từ (lờ mờ). Lâu Thanh Vũ cũng không đào bới việc riêng của người khác, không hỏi sâu, chỉ có điều từ những lời nói của Tú Thanh biết: rất nhiều tâm phúc đều từng nhận đại ân của Già La Viêm Dạ, không khỏi cảm khái thủ đoạn mua nhân tâm của con người lạnh lùng băng lạnh này từ nhỏ đã thành sở trường.Lâu Thanh Vũ băng quơ hàn huyền hai câu với hắn, đột nhiên nói: “Tú Thanh, y thuật của ngươi vô cùng cao minh, thành thật nói cho ta biết, cơ hội hài tử này bình an xuất thể là bao nhiêu?”Trầm Tú Thanh không nghĩ tới Thanh Vũ sẽ đột nhiên chuyển tới đề tài mẫn cảm này, thoáng cứng còng, không nói gì. Không nói gì.Lâu Thanh Vũ nhìn khuôn mặt tái nhợt của Già La Viêm Dạ, giống như thì thào tự nói: “Hắn không muốn hài tử này, thế nhưng lại không thể phá thai. . . Quả nhiên lỗi của ta sao?”Trầm Tú Thanh nhin không được hỏi: “Vương phi có lỗi gì?”Lâu Thanh Vũ phát ngốc một hồi, nói: “Tú Thanh, ta kể một chuyện xưa cho ngươi.”Trầm Tú Thanh hơi bất ngờ, gật đầu: “Được.”Lâu Thanh Vũ im lặng một hồi, chậm rãi mở miệng: “Ngày xưa có một đôi vợ chồng, bọn họ rất có học thức, tâm địa cũng thập phần thiện lương, thế nhưng kết hôn vài năm vẫn không có con. Sau đại phu kiểm tra mới phát hiện, người chồng bởi vì công việc, nên tiếp xúc nhiều phóng xạ, đã phá hỏng chức năng cơ thể, không thể sinh con. Thế nhưng người chồng và người vợ đều vô cùng muốn một đứa, vì vậy người chồng liền đi ngân hàng tinh trùng. . . Chính là để tìm một người đàn ông khiến người vợ mình có thể mang

thai, sinh ra một đứa trẻ.”“A.” Trầm Tú Thanh khẽ hô một tiếng. Lâu Thanh Vũ tiếp tục nói: “Hài tử kia vô cùng dễ thương, hai vợ chồng đều rất thích nó. Thế nhưng theo tuổi tác dần lớn, người chồng nhìn đứa bé càng ngày càng không giống bản thân, càng ngày càng giống người ngoài, lòng dần dần khó chịu. Thế nhưng đứa trẻ là người chồng cưỡng cầu được, người chồng không có quyền chỉ trích vợ, chỉ là trong lòng phiền muộn không thể phát tiết, tính tình dần dần xấu đi. Sau đó người chồng ở bên ngoài gặp được một người đàn bà, cô ta là học trò của ông, thanh xuất vu lam thắng vu lam (có thể hiểu câu trò giỏi hơn thầy. Theo baidu thôi. Chú thích thêm: *) ở lĩnh vực chuyên ngành còn xuất sắc hơn ông. Ông với người đàn bà kia yêu nhau, thế nhưng ông lại không nghĩ đến chính là, người đàn bà kia lại có thể lợi dụng kỹ thuật tiên tiến, nghĩ biện pháp có đứa con thực sự của ông.”“A.” Trầm Tú Thanh nhin không được lần nữa khẽ hô một tiếng. Chuyện xưa không thể tượng tượng này hẳn chưa bao giờ từng nghe. “Sau đó thì sao?” Tú Thanh nhin không được thúc giục. Đăng bởi: admin

41. Chương 41

CHƯƠNG 41

Chuyện để hộ như vậy hẳn trước đây cũng từng nghe nói, tuy rằng Lâu Thanh Vũ nói vài từ ngữ hẳn không hiểu được, nhưng có thể suy ra được ý nghĩa. Hẳn không biết công việc kiểu gì khiến để một nam nhân không thể sinh dục, sau lại chưa được bệnh, cũng không biết tiếng địa phương nào lại kêu thành thân là kết hôn, còn có các ngôn từ phóng xạ...,

có điều bất ngờ còn có nơi nữ nhân có tài năng còn xuất sắc hơn nam nhân, nữ nhân kiểu đó cũng rất ít có, nhưng có thể thấy được nhất định có nhiều bản lĩnh. Thần tình Lâu Thanh Vũ có chút xa cách, tựa hồ nghe được lời Trầm Tú Thanh, lại tựa như không nghe được, Thanh Vũ thoáng cúi đầu, nhất thời không nói gì. “Sao anh lại đối với em như vậy?” “Xin lỗi, Minh Hoa. Anh thực sự không thể chịu được. . .” “Thế nhưng đứa bé trước đây là do anh muốn có! Là anh bằng lòng thụ tinh nhân tạo! Là anh kêu em sinh nó!!!” “Thế nhưng anh đã hối hận! Anh hối hận rồi Minh Hoa... Anh nhìn thấy nó liền không chịu nổi...” “Anh chịu không nổi! ? Vậy em thì sao? Em thì sao?! Anh sao có thể làm vậy với em?!!!” “Anh có lỗi với em... Thế nhưng Phó Mai đã mang cốt nhục của anh, cốt nhục thật sự của anh, anh thật sự muốn đứa trẻ đấy...” “Tiểu Chính, đồ khốn kiếp! Đồ khốn nạn!!!” Máu thân mắc bệnh tâm thần cứ gào thét, phụ thân áy náy và đau khổ, cứ như một bộ phim điện ảnh xa xôi, trong trí óc u mê dần dần lưu vong. Con không phải đứa con thật sự của cha mẹ sao? Vậy vì sao khi đó lại muốn sinh ra con? Nếu sinh ra con, lại vì sao phải hối hận? Hóa ra con mang đến nhiều đau khổ cho cha mẹ như vậy. Cha, vì sao cha hối hận? Vì sao cha hối hận? Lẽ nào, là lỗi của con sao? Đứa bé bốn tuổi yên lặng đứng sau cánh cửa. Nó từ khi ấu thơ đã bị những màn khắc khẩu kịch liệt giữa bố mẹ làm cho sợ hãi, xuyên qua ánh đèn mờ ám, xuyên qua khe cửa, nó thấy màn khắc khẩu dữ tợn và đáng sợ. Từ một hình tượng cha mẹ yêu thương dịu dàng, trong màn khoảnh khắc đã bị bóp méo. Rất nhiều năm sau đó, đứa trẻ cũng không rõ, vì sao khi đó cha mẹ tạo nên một sinh mệnh lại có thể không chịu trách nhiệm như vậy? Cũng không rõ, vì sao có người tạo ra sinh mạng của mình lại có thể hối hận... “Thanh Vũ?” Lâu Thanh Vũ nặng nề thở ra, từ trong hồi ức đã rất lâu như mơ, tỉnh táo lại. Hẳn thoáng dừng, tiếp tục nói: “Về sau, người đàn bà kia vì người chồng sinh một bé trai. Người chồng rất vui, ông muốn ly dị người vợ, để lấy người đàn bà kia, thế nhưng người vợ ngay từ đầu đã không đồng ý, bọn họ dây dưa hai năm, rốt cục người vợ đồng ý, ai ngờ khi đó, người đàn bà kia bất ngờ chết.” Lâu Thanh Vũ buông xuống hàng lông mi dài, thanh âm xa lạnh mơ hồ, “Người chồng rất đau lòng, không thể làm gì khác hơn là một mình nuôi con. Qua vài năm trải qua chồng chất dần vật, người vợ đầu mang theo đứa con quay về bên cạnh ông, hai người lại bắt đầu một lần nữa. Không ngờ trải qua nhiều việc như vậy, tình cảm hai người còn tốt hơn xưa. Người chồng không tiếp tục ngăn cách với đứa trẻ như xưa, người vợ cũng tiếp nhận đứa con của người chồng. Tuy bọn họ đã hạnh phúc, nhưng lại quên vết thương khi xưa bọn họ tạo ra trong lòng đứa bé kia. Đó là một loại đau đớn vĩnh viễn không thể quên, cho dù qua rất nhiều năm, hạt mầm gieo trồng trong lòng từ ấu thơ, là thương tổn vĩnh viễn không bao giờ biến mất trong lòng đứa trẻ.” Lâu Thanh Vũ ngừng lại. Trầm Tú Thanh có vài điều không hiểu: “Sau đó thì sao?” “Sau đó?” Lâu Thanh Vũ nhẹ nhàng cười: “Sau đó thì kết thúc.” “Đã kết thúc?” Trầm Tú Thanh không thể tin được: “Vậy, vậy đứa trẻ kia thì sao? Cả đôi phu thê nữa? Sau như thế nào nữa? Không có kết cục sao?” “Kết cục a. . .” Lâu Thanh Vũ nghiêng đầu suy nghĩ một chút, phát phát sợi tóc rơi trên quai hàm, khẽ mím môi, đạm cười: “Về sau đôi phu thê sống cuộc sống hạnh phúc với hài tử bọn họ thôi.” Trầm Tú Thanh lộ ra biểu tình: rõ ràng

người đang trên ta. Hiển nhiên hẳn không hiểu vì sao Lâu Thanh Vũ lại kể cổ sự này, có điều hẳn chưa kịp hỏi, bởi vì Già La Viêm Dạ đã tỉnh. Lâu Thanh Vũ giúp Viêm Dạ lột gối mềm dưới thân, hỏi: “Cảm thấy thế nào?” Già La Viêm Dạ khẽ nín thở. Xương sống thắt lưng đau nhức, bụng trướng trệ, lại nằm trong mả xa xóc nảy, nên rất khó chịu. Thế nhưng Viêm Dạ từng quân nhiều năm, quen chịu đựng: cực ai đến khổ cực và đau đớn, bởi vậy chỉ nhàn nhạt nhăn mi, nói: “Còn chịu được.” Ngẩng đầu nhìn hai người kia, hỏi: “Các người vừa nói chuyện gì?” “Vương phi kể cổ sự cho thuộc hạ thôi.” “Nga? Cổ sự gì?” Trầm Tú Thanh gật đầu, hàm hồ nói: “Thuộc hạ nghe không rõ lắm.” Lâu Thanh Vũ thản nhiên chuyển hướng trọng tâm chuyện: “Tú Thanh, xem mạch cho vương gia. Thuốc ta sắc.” “Vâng.” Trầm Tú Thanh chuyển sang bên cạnh Già La Viêm Dạ bắt mạch. Đường nhìn Già La Viêm Dạ rơi xuống Lâu Thanh Vũ ở đằng sau, ánh mắt thâm u, nhìn không ra bất luận tâm tư gì. Nhưng khi hắn xoay người, ngược lại bớt đi vài phần lạnh đậm. Tình trạng Già La Viêm Dạ rất xấu. Từ lần trượt ngã trước, hạ thể vẫn có máu chảy đứt quãng, gấp rút lên đường thêm phần cực khổ, thai nhi được Trầm Tú Thanh dùng được bảo vệ, nhưng vẫn không ổn định, nếu không phải tổ chất thân thể Già La Viêm Dạ rất tốt, chỉ sợ chịu không nổi. Dọc đường, Trầm Tú Thanh sờ đến độ tóc sắp trắng hết, vất óc suy nghĩ của cả đời đều dùng ở khoảng thời gian này. May mà hắn tuy còn trẻ, y thuật lại phi thường tinh xảo, mới bảo vệ hài tử đến thuộc địa Diêu Tây. Đăng bởi: admin

42. Chương 42

CHƯƠNG 42

“Nơi này chính là Diêu Tây a.” Lâu Thanh Vũ thừa dịp Già La Viêm Dạ ngủ say, đi ra hít thở không khí. Cưỡi trên lưng ngựa Orsay, nhìn phong cảnh khác lạ ở đất khách phong tình, không khỏi vui vẻ lên rất nhiều. Diêu Tây tuy rằng xa xôi, nhưng đất đai bao la, rất nhiều dân tộc thiểu số chung sống, khí hậu cũng tốt, không hoang vu như trong tưởng tượng. Chỉ là Diêu Tây núi nhiều người ít, nhiều chủng tộc, khó quản lý, nông nghiệp phát triển cũng tương đối lạc hậu. “Vương phi diện hạ, vượt qua toàn núi phía trước, chính là thủ phủ Diêu Viễn — Dụ Dương.” “Ừ.” Hơn hai tháng qua, đây là lần đầu tiên Lâu Thanh Vũ lộ ra tiểu dung mừng rỡ. Biết đâu đến nơi đây rồi, sẽ không còn gay go như trước. Dù sao tiền hoàng cũng lưu lại một nơi an toàn nhất cho nhi tử ông yêu thương. Mấy ngày qua Lâu Thanh Vũ vẫn bầu bạn với Viêm Dạ, tựa hồ quay lại thời gian đầu mới gặp Già La Viêm Dạ, trong mắt luôn lóe lên quang mang sắc bén, xa cách lạnh lùng, khiến cho người ta khó có thể chịu được. Có điều may mắn, dọc theo đường đi Già La Viêm Dạ ngủ say chiêm tượng đối thời gian. Thứ nhất: Viêm Dạ mang thai, khó tránh khỏi thêm ngủ. Lại từng động thai khí, thân thể bị tổn thương lớn, mả xa xóc nảy, Trầm Tú Thanh sợ Viêm Dạ chịu không nổi, hạ thảo được an thần trong thuốc. Trở lại trong mả xa, ngồi xuống bên cạnh Già La Viêm Dạ, tinh tế ngắm nhìn Viêm Dạ, phát giác hắn tiểu tụy đi rất nhiều. Hai gò má vốn Già La Viêm Dạ bầu dục càng nhon hơn, sắc mặt tái nhợt, cằm trơn bóng. Có lẽ liên quan đến việc mang thai, mấy ngày nay râu ria Viêm Dạ dài cực kỳ chậm, da cũng trắng mịn tinh tế hơn so với trước đây, Lâu Thanh Vũ suy đoán đại khái do: trong cơ thể Viêm Dạ hoocmon nam nữ phân bố mất cân bằng. Già La Viêm Dạ hình như cũng phát giác những điểm này, cho nên tâm tình càng thêm phập phồng bất định, hỉ nộ vô thường. Khi chàng vạng thì Già La Viêm Dạ bị Lâu Thanh Vũ đánh thức, lúc đó mả xa xa đã đứng trước Dụ Dương phủ. Hai người từ trong mả xa đi ra, trước mặt là một tòa vương phủ cũ kỹ có phần tồi tàn, khác xa vương phủ An thân vương ở kinh thành. Từ sau khi dời thân vương trước của Diêu Tây qua đời, đã qua hơn hai trăm năm nơi đây không có chủ nhân. Tuy rằng phái người tới tu sửa trước, thế nhưng thời gian hữu hạn, chỉ có thể sửa chữa chỉnh tề đại thể chút, nếu muốn sửa chữa lại thêm lần nữa, thì phải cần thời gian. Già La Viêm Dạ nhìn vương phủ đơn sơ mộc mạc trước mặt, mỗi viên gạch viên ngói lớn đều dùng bằng vật liệu đá và gỗ tốt nhất, nhưng dấu sao cũng đã rất lâu rồi, mảng tường và bàn đá đều lốm đốm những vết ố thời gian, vẫn đang hiển hiện sự hiu quạnh tương phản cuồn cuộn trốn phần hoa lệ lung lay. Già La Viêm Dạ chỉ nhàn nhạt ngắm nhìn, diện vô biểu tình. Trần Cánh lại âm thầm nắm chặt nắm tay, vì vương gia mà lòng sinh ảm ức. Lâu Thanh Vũ đỡ lấy Viêm Dạ, ôn thanh nói: “Chúng ta vào đi.” Các nô bộc quỳ gối trước viện, đại phận là tuyển dụng ở địa phương, còn lại là nô bộc cũ ở cực phủ theo vương gia từ kinh thành tới trước chuẩn bị. Quản gia lúc đầu trong kinh thành bởi vì tuổi tác quá lớn, thực sự không thể bôn ba ngàn dặm đường, nên Lâu Thanh Vũ liền lưu ông ở lại kinh thành trông coi phủ, hiện tại trong phủ này, tân quản gia là Ti Cẩm. Già La Viêm Dạ đi đường mệt nhọc, không có tâm tình để ý tới chuyện ngoài. Lâu Thanh Vũ đỡ trở về phòng, bày biện bên trong đều là dựa theo bố trí như ở trong vương phủ kinh thành. Giúp Già La Viêm Dạ cởi ra lớp áo ngoài rộng thùng thình nặng nề, Lâu Thanh Vũ hỏi: “Có muốn nằm nghỉ chút hay không?” Già La Viêm Dạ

lạnh nhạt nói: “Ồ trong xe ngựa còn nghỉ chưa đủ sao.”Lâu Thanh Vũ đã quen kiểu châm chọc khiêu khích của Viêm Dạ, cũng không nói thêm gì, chỉ nói: “Ta kêu Trầm Tú Thanh vào.”“Chờ một chút.”Lâu Thanh Vũ đứng lại, quay đầu nhìn. Già La Viêm Dạ đề lại bụng, nói: “Người đi xử lý vài sự vụ trong phủ đi, tể mĩ sàng chọn lại người trong phủ, dàn xếp bọn Trần Cánh ổn thỏa trước. Không có chuyện gì đừng để cho ai vào. Ta không muốn thêm phiền toái.” Lâu Thanh Vũ trầm mặc chỉ chốc lát, gật đầu, nói nhỏ: “Người yên tâm, ta sẽ xử lý tốt.”Già La Viêm Dạ nhìn thân ảnh ngoài cửa biến mất, dường như có điều băn tâm.Hài tử này... rốt cuộc có nên sinh hay không...Bất quá vấn đề này Già La Viêm Dạ cũng không lo lắng quá lâu, bởi vì chuyện xảy ra sau đó khiến Viêm Dạ không có quyền chọn lựa.“Thánh chỉ?”Lâu Thanh Vũ kinh ngạc nói:“Đúng. Nội thị đại nhân trong cung đã tới rồi, đang ở phòng khách chờ Vương gia Vương phi tiếp chỉ đó.” Ti Cẩm vội vã chạy vào nói:“Được, ta đã biết. Người cứ xuống trước, hảo hảo chiêu đãi nội thị đại nhân, nói rằng ta cùng vương gia thay xong y phục liền ra tức khắc.”“Vâng.” Ti Cẩm lui ra ngoài.Sắc mặt Lâu Thanh Vũ ngưng trọng tiến vào nội thất, lòng bất an. Bọn họ vừa sắp xếp xong vương phủ ở Diêu Tây mới ba ngày, thánh chỉ trong cung đã đuổi tới, e rằng không phải chuyện gì tốt lành.Già La Viêm Dạ đã nghe được động tĩnh bên ngoài, ngồi dậy nhìn Lâu Thanh Vũ, cười lạnh nói: “Không nghĩ tới hoàng thượng càng gấp rút như vậy

.”Lâu Thanh Vũ nói: “Còn chưa chắc chắn...”“Người cảm thấy thánh chỉ của hoàng thượng sẽ có ý tốt sao?!” Già La Viêm Dạ cắt lời.Lâu Thanh Vũ không nói.Già La Viêm Dạ lạnh lùng cười, đứng dậy: “Giúp ta thay y phục. Ngược lại, taa muốn xem qua, hần còn muốn ta thế nào!”Hai người tới phòng khác, Tần nội thị trong cung đã đợi lâu, thấy phu phụ An thân vương đi ra, chậm rãi đứng dậy.Thân thể hơn sáu tháng đã có dáng, nếu không mặc ngoại y nặng trĩu, quan phục rộng thùng thình thì đã không che giấu được. Có điều bởi vì vị trí thai nhi sát lên dính vào bộ phận dạ dày, thân thể Viêm Dạ lại cao gầy, bụng không lớn được bằng người bình thường, nhìn qua ngược lại giống kẻ phú quý giàu sang ăn chơi đàng *** nên sinh bụng phệ.Tần nội thị chậm rãi quét mắt liếc nhìn khuôn mặt An thân vương không tốt, vốn định quan sát tinh tế lại, lại bị đường nhìn sắc bén lạnh lùng ngoan lệ của Viêm Dạ thành ra đông cứng, chặt vật thu hồi tầm mắt, bắt đầu đọc thánh chỉ, xướng: “An thân vương, An thân vương phi tiếp chỉ.”Già La Viêm Dạ cùng Lâu Thanh Vũ quỳ xuống, nghe Tần nội thị đã từng uống thuốc đặc biệt của song thị (ana: thuốc ở đây khiến song nhi cũng biến thành không đẻ được = thái giám) có chất giọng lạnh lạnh, chậm rãi tuyên thánh chỉ.Già La Viêm Dạ âm thầm nắm chặt bàn tay, trên mặt lạnh ngạnh kéo lên một mặt cười lạnh.Hóa ra, ngay cả ở lại Diêu Tây cũng không thể khiến hoàng thượng an tâm, lại cho rằng vì danh giữ đạo hiếu với tiên hoàng, lần thứ hai biếm Viêm Dạ đến Thương Châu hoang vắng nhất phía nam Diêu Tây.Thương châu, Đăng bởi: admin

43. Chương 43

CHƯƠNG 43

“Hiện tại... chắc thánh chỉ đã tới rồi.”Nằm nghiêng trên nhuyễn tháp da bạch hổ cao quý, hoa lệ, tư thế buông thả, ung dung; mái tóc đen dài mượt mà rơi dọc theo tấm lưng tuyết trắng lả lướt, đen và trắng làm nên cho nhau, càng nổi bật lên đôi môi và hai quả anh đào hồng nhuận trên phiến ngực bán lộ đầy yêu diễm.“Nên sớm tới rồi.”Từ phía sau, một nam nhân anh tuấn mạnh mẽ chậm rãi vuốt ve thân thể tuyết trắng người nọ.Người nọ đột nhiên cười khanh khách, thấp giọng nói: “Người nói, hần sẽ đi chứ?”“Không đi, đó là kháng chỉ.”“Nếu đi.” Người nọ khẽ nghiêng đầu, mị nhân như tơ, thổ khí như lan, “Người nói, hần có thể bình an đến không?”Nam nhân cúi đầu nở nụ cười, nắm lên một cuộn tóc đen, đặt bên môi, khẽ ngửi, nói: “Bảo bối, người nói xem.”Người nọ trở tay ôm lấy vai hần, ngẩng lên chiếc cổ trắng tuyết xinh đẹp tuyệt trần dán lên trên gò má nam nhân, thổi một ngụm hương khí, ôn nhu nói: “Vệ toàn bộ dựa vào người rồi, đại tướng quân của ta...”Nam nhân mạnh cúi đầu, một ngụm ngậm lấy đôi môi thơm tho của người nọ, cổ sức mát, giày vò triền miên.Trong nháy mắt, khí tức *** mỹ ái muội, trong nội thất hoa lệ bí ẩn phơi phơi tuôn ra.“Yên tâm, có ta ở đây, ai cũng không bảo vệ nổi hần! Cho dù là hoàng thượng, cũng không thể...”Hành trình đi Thương Châu không bằng phẳng thuận lợi bằng tới Diêu Tây. Mất đi hộ vệ và tùy tùng của vương phủ, khinh xa giản kỵ, chỉ có An thân vương, An thân vương phi cùng mấy người thiếp thân. Ngay cả Trần Cánh cũng bị lấy danh đóng ở Dự Dương phải ở lại. Trên đường ‘hộ tống’ bọn họ, đều là người từ trong kinh thành tới.Lòng Lâu Thanh Vũ bất an. Bọn họ vào ngày thứ hai Tần nội thị tới thì khởi hành, người hoàng cung giám thị bọn họ rời đi Dự Dương, bọn họ chỉ ở lại Dự Dương ba ngày đã rời

đi. Ti Cẩm cùng Thu Nhi bắt chặp đi theo, nên cũng để bọn họ đi cùng. Già La Viêm Dạ tựa người bên cửa sổ xe, nhìn cảnh sắc bên ngoài hoang vắng xa lạ, tay phải buông trên tháp, ngón tay khe khẽ vuốt lên chuỗi trường kiếm. “Viêm Dạ.” Lâu Thanh Vũ ngồi bên cạnh, nhìn động tác của Viêm Dạ, Từ khi rời khỏi Dự Dương, tùy thân của Viêm Dạ là trường kiếm trăm khiêu, chưa từng rời tay một giây. “Nghỉ ngơi một lát đi.” Tay trái Già La Viêm Dạ rơi xuống trên bụng, quay đầu lại liếc nhìn Lâu Thanh Vũ. “Người lo lắng cho nó?” “Không.” Lâu Thanh Vũ đưa tay phủ lên tay Viêm Dạ, nhìn vào hai mắt hắn: “Ta lo lắng cho ngươi.” Già La Viêm Dạ dừng một chút, nói: “Thanh Vũ, ngươi thành thật nói cho ta biết, công phu của ngươi học cùng ai?” Lâu Thanh Vũ nói: “Cùng ta nhị ca.” Già La Viêm Dạ hất làn mi dài: “Ngươi biết ta hỏi không phải điều này.” Lâu Thanh Vũ chần chờ chút, nói: “Khi ở nông thôn, vương bá đã từng thỉnh võ sư tới cho ta, Khi đó thân thể ta yếu đuối, đề nghị võ sư dạy ta vài miếng võ thuật, để lớn lên cường tráng hơn.” Qua điều tra của Già La Viêm Dạ về võ sư kia, nguyên là người giang hồ, năm năm trước trọng thương tới Ngự Thủy trấn, được Vương bá của Lâu gia ở nông thôn cứu, sau ở lại Lâu gia. Ba năm trước đây vết thương cũ tái phát, đã qua đời. “Người kia danh gọi Mạc Hồi, hình như cũng có chút danh tiếng trên giang hồ, vì sao bắt truyền cho ngươi nội công và tuyệt kỹ độc môn?” Lâu Thanh Vũ biết: Khẳng định Già La Viêm Dạ sớm đã điều tra nhất thanh nhị sở, bởi vậy cũng không bối rối, nói: “Ta cũng không rõ ràng lắm. Hình như bởi vì thân thể của ta quá yếu, và đã qua thời điểm luyện võ tốt nhất, võ công của ông không phù hợp với ta chút nào, cho nên dựa vào tình trạng của ta, soạn ra một bộ truyền thụ công phu khác đơn giản hơn.” Già La Viêm Dạ theo dõi hắn, không nói gì. Viêm Dạ cũng từng điều tra qua Mạc Hồi, quả thật có vài phần bản lĩnh, chỉ là tính tình lỗ mãng không biết biến hóa (dựa theo tình hình khác nhau, thay đổi một cách vô nguyên tắc), lại ý vào vài phần bản lĩnh mà lang bạt trên giang hồ, đắc tội với cừu gia bị truy sát. Lấy tính tình Mạc Hồi xem xét, không giống như sẽ tùy theo tài năng tới đâu mà dạy võ thuật. Khi được Vương bá cứu, thì võ công đã hoàn toàn biến mất. Chỉ là người nợ mắt đã ba năm, chết rồi thì không còn đối chứng, Lâu Thanh Vũ nói cũng không tìm ra phần nào có tính chân thực. Lâu Thanh Vũ lẳng lặng đối diện với Già La Viêm Dạ, thần sắc trấn định, khóe miệng thậm chí còn hàm chứa tiểu ý nhợt nhạt. Hắn cũng không nói sáo, tên Mạc Hồi này quả thực đã dạy 2 năm võ thuật cho Lâu Thanh Vũ, có điều không phải ‘Lâu Thanh Vũ’ này, mà là ‘Lâu Thanh Vũ’ khác. “Sao đột nhiên lại hỏi cái này?” “Không có gì. Chỉ là hiếu kỳ thân thủ của ngươi rất tốt.” Già La Viêm Dạ nhàn nhạt. Lâu Thanh Vũ cười khê: “Ngươi hiếu kỳ, ta sao có thể áp ngươi trên giường ha.” Hắn có ý định xoa dịu bầu không khí, cố ý trêu đùa. Quả nhiên Già La Viêm Dạ giận tái mặt: “Ngươi nói vậy cái gì...” Mãi xa đột nhiên xóc nảy dữ dội, Già La Viêm Dạ trở tay không kịp, bụng nhất thời long xòe xọc. Hắn đè lại bụng, trong chốc lát bị thai nhi va chạm đến sắc mặt trắng bệch, thai đập dữ dội khiến trái tim hắn gần như nghẹt thở. Lâu Thanh Vũ vội vã ôm hắn, nói: “Đường nói không phải, ngươi vẫn nên nằm xuống đi.” Già La Viêm Dạ cắn môi không nói. Mãi xa lại đột nhiên hí dài một tiếng, dừng lại. “Người nào?!” “Các ngươi làm gì?!” “A...” Bên ngoài một mảnh hỗn loạn, truyền đến tiếng đao tiến bay tới. Già La Viêm Dạ biến sắc, nắm chặt trăm khiêu. Lâu Thanh Vũ đè lại hắn, thấp giọng nói: “Ngươi đứng ra, để ta!” Già La Viêm Dạ muốn đứng dậy, Lâu Thanh Vũ một tay đè Viêm Dạ trở lại, quát dẹp đường: “Ngươi ở tại chỗ này cho ta!” Vừa nói vừa nhảy xuống, trở tay cài lại then chốt mã xa, khóa lại từ bên ngoài. Người tới không ít. Lâu Thanh Vũ sơ bộ đánh giá chỉ ít có hai mươi người. Không biết định nghĩa về cao thủ ở đây thế nào, nhưng Lâu Thanh Vũ cảm thấy lấy thân thủ của mình: không nội lực, mà nói thì còn chưa đủ vào tầm mắt những người này. Giết người, kỳ thực rất đơn giản. Chỉ cần ngươi từng giết người. Khi máu tươi từ cổ tên đầu tiên phun thẳng lên người Lâu Thanh Vũ thì, hắn căn bản không có thời gian tự hỏi. Đây là một chiến trường khác, ta không giết người, thì sẽ chết tắc lự. Khiến Lâu Thanh Vũ bất ngờ chính là: võ công của Ti Cẩm lại tốt đến xuất hồ ý liệu. Đội hộ tống bọn họ đi Thương Châu đại khái 50 người, bên trong có vài người là tử sĩ của vương phủ âm thầm bồi dưỡng, chỉ ứng phó chắc là đủ. Một mũi tên sắc bén phóng tới, Lâu Thanh Vũ lặn vào trong bụi cỏ, phủ phục âm thầm đi tới hướng tập kích tiền. Hắn không thích loại trạng thái “Địch trong tối ta ngoài sáng” này. Tiếp cận rồi độ sức, mới là sở trường trò hay của hắn. Phải mau chóng giải quyết những người này, nếu không hắn cũng không cho rằng chiếc mã xa từng trải qua gia công kia có thể khóa được Già La Viêm Dạ. “Thu Nhi!” Thu Nhi không biết võ công, chắt vật trốn dưới ngựa, một hắc y nhân gơ kiếm đâm tới, Thu Nhi kinh sợ không biết làm gì. Lâu Thanh Vũ khẩn trương, bắt chặp, lơ là đằng sau, phi bay chủ thủ khảm đứt yết hầu tên kia, đồng thời một mũi tên phong thanh hạc lệ lấy tốc độ cực nhanh xẹt qua bên cạnh Thanh Vũ, phập một tiếng, đâm thủng ***g ngực tên còn lại phía sau Thanh Vũ. Lâu Thanh Vũ quay đầu lại, Già La Viêm Dạ đang cầm trong tay cung tiễn hoàng kim, bình tĩnh đứng trên xe, sắc mặt xanh xám trừng mắt nhìn hắn.. . Sau một nén nhang, toàn bộ sát thủ đều bị giết, có điều không hoàn toàn là do đám người Lâu Thanh Vũ xử. “Vừa rồi là ai?” Lâu Thanh Vũ vẫn đang kinh ngạc khó hiểu. Vừa rồi đột nhiên một người bịt mặt

từ chỗ tối nhảy ra, thủ pháp nhanh như sét sẹt, hơn mười tên sát thủ dưới kiếm hấn trong khoảnh khắc mất đi tính mạng. Sau khi giúp bọn họ giải trừ nguy cơ, người nọ không dừng lại chút nào, giống như khi xuất hiện quỷ dị, nhanh chóng biến mất. “Không biết.” Già La Viêm Dạ thoáng khom lưng, tựa ở trên cửa xe, một tay đè bụng, một tay vẫn đang cầm cung tên, cúi đầu thở dốc, sắc mặt tái nhợt. “Có điều tạm thời xem ra không cần lo lắng. Hấn còn muốn ta sống đến Thương Châu.” Già La Viêm Dạ cười nhạt, chống cửa xe muốn đứng dậy, thân thể lại giống như bột trì rơi nặng xuống, bụng chậm rãi đau đớn, lại ngã ngược trở lại. Lâu Thanh Vũ không kịp hỏi “hấn” trong lời Viêm Dạ chỉ ai, đã vội vã nâng Viêm Dạ dậy, đỡ trở về trong xe. Trầm Tú Thanh mang được lên, trong tay xách kiếm, trên cánh tay trái có đường cắt, vạt áo tràn đầy vết máu, có chút chật vật. “Vương gia, ngài không có việc gì chứ?” “Ta xem có việc chính là người.” Già La Viêm Dạ liếc nhìn hấn, l

ạnh nhạt nói. “Thuộc hạ biết sai.” Trầm Tú Thanh buông kiếm, đi qua đè lên cổ tay Già La Viêm Dạ, trầm thanh nói: “Thuộc hạ lười biếng, công phu thụt lùi. Ngày sau ổn thỏa sẽ siêng năng luyện tập, hoa hồi màn này.” Bụng Già La Viêm Dạ cực kỳ đau, hừ lạnh một tiếng, cắn răng không thèm nói lại. Lâu Thanh Vũ nhú mày nhìn hấn chỉ chốc lát, xoay người rời khỏi mã xa. Thị vệ quân trong cung phái tới hộ tống bị mất mạng, chỉ còn lại mấy người đều là người một nhà. Ti Cẩm gặp nguy không loạn, kêu bọn họ thu dọn xong rồi tiếp tục chạy đi. Thu Nhi tuy rằng bị kinh sợ, nhưng khuôn mặt trắng bệch nhỏ nhắn vẫn gắt gao đi theo phía sau Lâu Thanh Vũ. “Thiếu gia, người, người, không bị thương chứ?” “Ta không sao.” Lâu Thanh Vũ cùng Ti Cẩm đang kiểm tra một thi thể hắc y nhân, quay đầu lại thấy tiểu kiếm Thu Nhi vẫn còn mang sợ hãi, thoáng vỗ hai gò má Thu Nhi, nói: “Về mã xa của người đi, đừng xem những việc này.” Thu Nhi mở miệng, vẫn là không nói gì, ngoan ngoãn trở về xe của mình. Ti Cẩm nhú mày nói: “Vương phi, thân phận bọn họ qua nguy trang, không nhận ra được.” Lâu Thanh Vũ trầm ngâm nói: “Người nghĩ bọn họ từ cung tới chứ?” Ti Cẩm suy nghĩ một chút, nói: “Không giống. Thân thủ đại nội thị vệ không như thế này. Thủ pháp những kẻ này mau lẹ, ra tay tàn nhẫn, giống, giống...” Ti Cẩm nhú mày, nghĩ không ra từ hình dung thích hợp. Lâu Thanh Vũ nói: “Giống từ trong đao phong huyết vũ tới giết người không nháy mắt – tử sĩ.” Ti Cẩm gật đầu: “Đúng.” Lâu Thanh Vũ ghét bỏ nhìn thoáng qua máu nhuộm đầy hai tay, cúi đầu nói: “Trở về đi.” Đăng bởi: admin

44. Chương 44

CHƯƠNG 44

“Viêm Dạ, khá hơn chút nào không? Có nên kêu bọn họ dừng xe lại nghỉ chút không?” Lâu Thanh Vũ lo lắng nhìn hấn, lấy khăn nóng ẩm xuống, giặt lại lần nữa với nước lạnh, lại đặt lên trán Viêm Dạ. Mã xa vẫn đang tiến về hướng Thương Châu. Từ sau ngày ấy bị tập kích, Già La Viêm Dạ không biết đã an bài thế nào, trên đường không còn gặp thích khách nữa. Lâu Thanh Vũ nhạy cảm phát giác có người âm thầm bảo hộ bọn họ, bằng không dựa vào nhóm chỉ còn lại vài người của bọn họ, rất khó lên đường bình an đến bây giờ. Từ Dự Dương đến Thương Châu cũng không quá xa, nhưng bởi vì sơn đạo không dễ đi, [đông quái tây hiểm], chung chung cũng phải mất nửa tháng. Hơn nữa sau lần bị tập kích đã thay đổi một người dẫn đường khác, lại còn đi nhầm một đoạn, đi một đường vòng dài, làm lỡ bốn năm ngày, mới trở lại đường chính đi Thương Châu. Mấy ngày nay tình trạng Già La Viêm Dạ không tốt lắm. Chung quy bởi vì tinh thần vẫn luôn căng thẳng, khí hậu phía nam lại không như phương bắc, mấy ngày trước Viêm Dạ đột nhiên bắt đầu phát nhiệt, mang thai vào tháng bảy nên cũng có chút không chịu nổi. Viêm Dạ nằm ở trên nhuyễn tháp, đường núi gồ ghề không bằng phẳng, tuy rằng tốc độ mã xa thông thả, nhưng từ khi rời khỏi kinh thành, bắt đầu đi đường đã hơn hai tháng, là người đều chịu không nổi. Mã xa mỗi một lần xóc nảy, hấn đều choáng váng khó nhin, ăn gì đều nôn phân nửa. Cho tới bây giờ hấn chưa từng ngồi xe quá lâu như vậy, lại thêm chuyện mang thai, không thể giống Lâu Thanh Vũ và Trầm Tú Thanh thảnh thơi đi ra ngoài ngồi trên lưng ngựa hít thở không khí, hoặc xuống xe đi lại, thân thể quả thực giống như sắp rã rời cả ra, mềm nhũn vô lực. “Không cần, tiếp tục đi thôi.” Già La Viêm Dạ cúi đầu nói. Sau một lúc lâu, khẽ hỏi: “Còn bao lâu nữa mới đến Thương Châu?” “Tối đa còn hơn hai ngày nữa thì đến.” Kỳ thực Lâu Thanh Vũ cũng đã chịu không nổi. Vốn hấn thấy mã xa cổ đại xóc nảy khó chịu, tuy đã thích ứng rất nhiều, với cả mã xa vương phủ cũng hoa lệ thư thích, nhưng liên tục ngồi hai tháng cũng sắp phát nôn. Mấy ngày nay thân thể Viêm Dạ suy yếu, hạ thể thỉnh thoảng còn có chảy máu, Trầm Tú Thanh nói rất có thể sẽ sinh non, lúc này Lâu Thanh Vũ dù thế nào cũng sẽ không rời khỏi hấn đi ra ngoài thoáng khí, cho nên cũng

ngày đêm hy vọng sớm ngày đến địa điểm.“Oe! . . . Oe ” Già La Viêm Dạ che miệng lại, nhin không nổi, khởi động thân thể nhào tới phía trước, nôn ở vào ống nôn Lâu Thanh Vũ đúng lúc đưa qua.Một phen nôn khan [long trời lở đất], Già La Viêm Dạ vô lực mà ngã xuống nhuyển tháp.Tuy rằng hắn không muốn thừa nhận, nhưng đời hắn chưa bao giờ từng mềm yếu chặt vật như vậy. Dù là khi hành quân, thân chịu trọng thương, cũng không có giống hiện tại uể oải vô lực như thế, tinh thần uể oải không phấn chấn.“Mở, mở mở cửa sổ, ta muốn thoáng gió.” Khuôn mặt Già La Viêm Dạ tái nhợt, tựa lên tháp thượng, mái tóc dài đen nhánh không có buộc lên, hỗn độn bay trên vai, càng làm nền làn da vốn màu đồng cổ giờ tái nhợt như tuyết.“Người bây giờ còn có hơi phát sốt, không nên trúng gió.” Lâu Thanh Vũ tựa như tiểu tức phụ, cẩn thận dè dặt nói.“Mở! Ta nói mở thì mở!” Già La Viêm Dạ không kiên nhẫn nhíu mày, hung hăng trừng mắt nhìn Lâu Thanh Vũ: “Ta nói người không nghe sao! ?”Lâu Thanh Vũ không thể làm gì khác hơn là tiến lên đẩy ra một bên cửa sổ, thoáng tư thanh minh đặc thù có ẩm ướt hàn khí tức thì thoáng cái ào ào tuôn vào, đồng thời mang theo trận trận gió tươi mới mát lạnh.“Nóng quá. . . Sao còn nóng như thế. . .” Già La Viêm Dạ kéo kéo vạt áo, nhắm hai mắt lẩm bẩm nói.Lâu Thanh Vũ nhíu mày, gì cũng chưa nói, chỉ là dè lại tay hắn, buộc lại cẩn thận một lần nữa vạt áo hắn, đắp chăn mỏng lên Viêm Dạ.Già La Viêm Dạ rốt cục không tiếp tục lẩn qua lẩn lại nữa. Hắn cũng không còn sức lực đâu. Mấy ngày nay xương sống và thắt lưng đau nhức vẫn là việc nhỏ, nhưng bụng dần dần trướng nặng xuống lại khiến hắn vô luận ngồi hay nằm đều khó chịu. Hải tử vốn dính vào dạ dày, ăn cái gì đều ăn không vào, hiện tại thai vị dần dần đi xuống, lại càng thêm khó chịu. Hơn nữa ở trong xe ngồi ỳ lâu, bị đè nén cũng khiến người ta chịu không nổi.“Ách. . .” Già La Viêm Dạ cảm thấy bụng một trận đau nhức, không khỏi đưa tay phủ lên hừ hừ. Cảm giác hạ thể mơ hồ có chút ướt át, sợ là lại chảy máu.Lòng Già La Viêm Dạ hiểu rõ, hải tử sắp không giữ được.Khi nghĩ vậy, lòng không hiểu sao có một tia sợ hãi:“Vương gia, Vương phi, tới Thương Châu rồi.” Ti Cẩm ở bên ngoài xe bấm báo.Từ Dự Dương đi đã gần một tháng, bọn họ rốt cục đến Thương Châu.Nếu như nói vương phủ Diêu Tây của Dự Dương là cổ kính, là hiu quạnh, vậy hiện tại phủ cấm kỵ [thủ hiếu] Thương Châu này chính là hoang vắng, cũ nát.Tâm Lâu Thanh Vũ run rẩy, đỡ Viêm Dạ xuống xe.Già La Viêm Dạ bọc trong tầng tầng áo rất nặng, thấp đầu tựa ở trên người Lâu Thanh Vũ. Hắn đối với nơi đây sớm đã có chuẩn bị tâm lý, sinh ra ở hoàng gia, loại sự tình này thấy nhiều, ngược lại không giống Lâu Thanh Vũ đang chấn động. Hiện tại khiến hắn khó chịu: chỉ có thai nhi trong bụng:“Thanh Vũ.” Hắn không thể không thấp giọng nhắc nhở Lâu Thanh Vũ, hắn cảm giác bản thân gần như sắp đứng thẳng không nổi nữa rồi.Lâu Thanh Vũ vội vã phục hồi tinh thần lại, đỡ hắn chậm rãi đi vào bệnh viện đơn sơ. Ngọa thất của bọn họ, Ti Cẩm vừa thu dọn xong, mộc mạc giản sơ cùng gian phòng trước đây vô pháp đánh đồng, mà Lâu Thanh Vũ trước đây ở phòng của nông thôn, cũng thấy ở đó hơn đây rất nhiều.Lâu Thanh Vũ dìu hắn nằm xuống giường, thu dọn mọi thứ xong, muốn đi gọi Trầm Tú Thanh đến, nhìn lại, Viêm Dạ đã ngủ. Suy nghĩ một chút, đi ra khỏi cửa.Khi chạng vạng, Lâu Thanh Vũ thu xếp xong việc bên ngoài, an bài xong nhân thủ, bưng cơm tối đến, thấy mặt Viêm Dạ nghiêng vào trong, hình như đã tỉnh.“Viêm Dạ, nên dùng bữa tối rồi.”Già La Viêm Dạ không nói gì. Lâu Thanh Vũ cầm khay đặt lên bàn, đi tới bên giường, kéo màn giường, khom thắt lưng kêu: “Ăn một chút gì đi, như thế này còn phải uống được đó.”Già La Viêm Dạ hơi giật giật:“Làm sao vậy? Có phải không muốn ăn không?”Lâu Thanh Vũ nhẹ nhàng đỡ lấy bờ vai của hắn, muốn nâng hắn lên, đã thấy gương mặt hơi nghiêng của Viêm Dạ, kinh hãi rồi giật thót, đề cao thanh âm nói: “Viêm Dạ, người làm sao vậy! ?”Già La Viêm Dạ đầu đầy mồ hôi lạnh, tay trái nắm lấy đệm giường, tay phải gắt gao đặt lên bụng, cúi đầu thở dốc, hai hàng lông mày nhíu chặt, nhắm hai mắt không nói được lời nào. Đăng bởi: admin

45. Chương 45

CHƯƠNG 45

“Tú Thanh, có chuyện gì xảy ra vậy! ?”Lâu Thanh Vũ lo lắng hỏi thăm.Trầm Tú Thanh cau chặt mày, thấp giọng nói: “Có thể là phải sinh non...”“Sinh non? !” Lâu Thanh Vũ chỉ cảm thấy [sấm sét giữa trời quang].Tuy rằng đã từng nghĩ tới không muốn hài tử này, nhưng khi hoàng thượng biếm bọn họ tới Thương Châu thì hắn vẫn nhin không được lòng mang một tia may mắn, cảm thấy hài tử này có thể lưu lại. Thế nhưng sinh non, mới hơn bảy tháng, ở kỹ thuật chữa bệnh lạc hậu thời cổ đại, không có túi giữ ả, không có truyền nước biển, hài tử thiếu tháng làm sao có thể sống sót?Lâu Thanh Vũ không còn cách nào khác, hoảng loạn nhìn Viêm Dạ trên giường.Trầm Tú Thanh xốc lên chăn gấm, đè lên chiếc bụng to lớn phạm phòng của Già La Viêm Dạ. Thai nhi tựa hồ lớn hơn chút so với khi sáu tháng, nhưng vẫn không thể so sánh với bụng đủ tháng.Già La Viêm Dạ đầu đầy mồ hôi lạnh. Động tác Trầm Tú Thanh liên hồi làm hắn đau

đón, hần nhin không được hết lên: “Bỏ tay ngươi ra! Đừng chạm ta!”Trầm Tú Thanh thần sắc ngưng trọng, nói với Lâu Thanh Vũ: “Ta đi trước chuẩn bị một chút, có thể đêm nay... Cần phải rất nhanh...”Lâu Thanh Vũ mở miệng mà nói: “Ta, ta có thể giúp gì không?”Trầm Tú Thanh nhìn bữa tối trên bàn, nói: “Trước tiên uy Vương gia ăn một chút gì đi. Không có thể lực là không xong đâu.” Nói xong vội vã đi ra.Lâu Thanh Vũ ngồi xuống ở bên giường, nâng Già La Viêm Dạ dậy, gọi: “Viêm Dạ...”“Ta không muốn ăn. Khó chịu! Không muốn ăn!” Già La Viêm Dạ không đợi hần nói xong đã không kiên nhẫn.“Viêm Dạ, ngươi không nghe thấy Tú Thanh nói sao? !” Lâu Thanh Vũ có chút nóng nảy.“Ta không muốn ăn! Không muốn ách...” Già La Viêm Dạ cắn môi, thân thể cong cớn lên, sau một lúc lâu mới thư giãn xuống. Hần nắm tay Lâu Thanh Vũ, nắm gắt gao, cố sức nói: “Ta không muốn sinh hài tử! Lâu Thanh Vũ, ngươi nghe rõ chứ, ta không muốn sinh hài tử!”Trái tim Lâu Thanh Vũ căng cứng, không nói gì, đi tới bên cạnh bàn bưng cơm nước tới, sôi cơm, một lần nữa trở về bên giường ng

ồi xuống, vươn muôi đưa tới bên môi Viêm Dạ, nói: “Há mồm.”Già La Viêm Dạ bực bội quay mặt qua chỗ khác. Hần hiện tại cả người khó chịu, bụng một trận một trận đau đớn, đầu còn ý muốn ăn.“Há mồm!” Lâu Thanh Vũ đề cao thanh âm.Già La Viêm Dạ vẫn đang không để ý tới.Lâu Thanh Vũ tức giận nói: “Ngươi làm sao phải khó dễ bản thân ngươi vậy? ! Ngươi có biết sinh non có bao nhiêu nguy hiểm không? !”“Ta không biết!” Già La Viêm Dạ rốt cục nhẫn không chịu nổi. Từ sau khi phụ hoàng qua đời, sự không cam lòng và oán giận vẫn tích lũy đến bây giờ, còn có cả sự hoảng sợ cùng căm giận khi phát hiện bản thân là ám song hậu, và hài tử này gây cho bản thân sự chèn ép và thống khổ, tại giờ khắc này hết thảy đều bạo phát ra.“Ta không biết! Ta cho tới bây giờ không nghĩ tới sinh hài tử! Đây đều là ngươi, đều là bởi vì ngươi...” Già La Viêm Dạ bỗng nhiên đang nâng bụng thì ngã xuống, cuộn mình há mồm thở dốc.Bát rơi trên mặt đất, đổ vỡ nát. Lâu Thanh Vũ cứng còng trong chốc lát, chậm rãi nói: “Ta biết. Sinh hạ hài tử này, ngươi không bao giờ chịu kiểu đau khổ thế này nữa.”Lâu Thanh Vũ không có nhìn hần, đẩy cửa ra, đi ra ngoài. Ti Cẩm đứng ở cạnh cửa, kinh ngạc mà nhìn hần.Lâu Thanh Vũ thấp giọng nói: “Đi vào chiếu cổ Vương gia. Chuyện này nếu tiết lộ đi ra ngoài nửa phần, tất cả... Đều phải trả giá hết thảy.”Ti Cẩm nhẹ nhàng nói: “Ti Cẩm minh bạch. Ti Cẩm sẽ ngậm chặt mồm, sẽ không có người nào biết nữa.”“Thu Nhi cùng những người khác đâu?”Ti Cẩm chần chờ một chút, nói: “Vừa rồi Trầm đại nhân kêu ta điếm huyết đạo mọi người. Ngoại trừ thị vệ bên ngoài, tất cả người trong viện đều đang ngủ.”Lâu Thanh Vũ gật đầu, kêu hần đi vào, bản thân ra khỏi phòng, ở trong sân đứng vào hòm thuốc của Trầm Tú Thanh.Trầm Tú Thanh hỏi: “Ngươi sao đi ra rồi?”Lâu Thanh Vũ dừng một chút, nói: “Ta đi nấu nước.” Nói xong lách qua hần, đi về hướng sau nhà.Nắng chiều trên bầu trời mắng loang lổ, thiêu đốt đỏ rực. Tháng tư đã bắt đầu hạ, khí trời phía nam nhiều ẩm ướt, luôn luôn mang theo cảm giác uể oải.Lâu Thanh Vũ lòng lo lắng bất kham, đầu gối, không biết đang suy nghĩ cái gì, lại có lẽ chẳng nghĩ cái gì cả. Hần chỉ cảm thấy có chút phiền, có chút mệt, có chút... mất mát. Lo lắng, lo lắng, bất đắc dĩ, khẩn trương... Các loại tình cảm quẩn quýt cùng một chỗ, hỗn thành gát không đi nơi đáy lòng.Vô ý thức ngẩng đầu, trông thấy phương xa bầu trời dần dần tối sầm, mặt trời lặn xuống tây, ráng mây mờ mờ, ráng chiều nhàn nhạt đang chậm rãi tiêu tán.Lâu Thanh Vũ bỗng nhiên rất muốn bay. Giống như trước, dưới ráng chiều sót lại tia nắng chói lọi, tự do tự tại bay một hồi. Phiền não gì cũng đều có thể tiêu tan thành mây khói.Hần không tự chủ được mà bước ra bên ngoài hai bước, lại lảng lảng dừng lại.Hần hiện tại là một con chim gãy cánh, làm sao còn có thể cảm thụ được vui sướng khi bay lượn.“Vương phi, ngài sao lâu như vậy không trở lại?” Ti Cẩm vội vã chạy vào trù phòng, thấy hần nôn nóng mà nói: “Ngươi mau trở về chiếu cổ điện hạ đi. Điện hạ, đã xuất huyết rồi.”Lâu Thanh Vũ kinh ngạc một chút, nói: “Trầm Tú Thanh không phải ở bên trong chiếu cổ hần sao?”Ti Cẩm nói: “Ngài mau trở về đi thôi. Tính tình điện hạ... Ai nói cũng không nghe, Trầm đại nhân cũng không có biện pháp.”Lâu Thanh Vũ chần chờ mà nhìn hần trong thoáng chốc, rốt cục vẫn là không an tâm lo lắng sốt ruột, vội vã trở về ngoại thất, tình hình bên trong khiến hần lấy làm kinh hãi.Trầm Tú Thanh quỳ trên mặt đất, đang khẩn cầu gì đó với Viêm Dạ. Thế nhưng cái tên Già La Viêm Dạ kia, lại nửa tựa ở trên giường, tay nắm lấy cột giường sàng, chết cũng không để hần tới gần.“Đi, đi chuẩn bị được... Không, không cần người động, động thủ...” Già La Viêm Dạ cả người mồ hôi lạnh, thở hổn hển nói.Trầm Tú Thanh sắp phát điên: “Chỉ dùng được, thai nhi sao sinh được? !”Thấy Lâu Thanh Vũ tiến đến, Trầm Tú Thanh tựa như thấy cứu tinh, nhào qua đi nói: “Điện hạ thai vị ở trên quá, nhau thai chưa phá, không sớm nghĩ biện pháp khó có thể an sản a.”Lâu Thanh Vũ đại khái hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhìn như vậy, hình như Trầm Tú Thanh muốn giúp Già La Viêm Dạ đẩy bụng, lại bị hần cự tuyệt.Hần đã sớm phát giác, mỗi lần Trầm Tú Thanh kiểm tra thân thể cho Viêm Dạ, Viêm Dạ cũng chưa bao giờ để hần chạm bụng mình. Tựa hồ đối với chuyện mang thai, tâm lý chống cự rất nặng.Lâu Thanh Vũ đi tới bên giường, nói: “Viêm Dạ, đứng lên, ta đỡ ngươi đi cái.”“Cái...

gì... ?” Già La Viêm Dạ suy yếu mà nhìn hắt.Lâu Thanh Vũ xốc lên chặn gắm, đỡ lấy Già La Viêm Dạ, ép buộc hắt ngồi dậy, nói: “Đi cái, hài tử sẽ nhanh sinh, nước ối cũng có thể sớm phá.” Đăng bởi: admin

46. Chương 46

CHƯƠNG 46

“Người. . .” Già La Viêm Dạ cắn răng, tùy ý Lâu Thanh Vũ tha hắt từ trên giường lên. Hắt hiện tại khẽ động cái đều cảm thấy chịu không nổi, lại không chịu nổi ra yếu kém trước mặt Lâu Thanh Vũ.Trầm Tú Thanh nhân tình sáng lên, biết đó là biện pháp hay. Chỉ có người bình thường cho rằng khi sắp sanh thì không thích hợp cử động bừa bãi, huống chi thân phận Già La Viêm Dạ tôn quý như vậy, ai dám kéo thân hắt sắp sinh mà xuống đất đi dạo loạn chứ? Hai chân Già La Viêm Dạ bủn rủn, vốn do ngồi mã xa phần lớn thời gian, thân thể uế oải, buổi tối lại tùy hứng không ăn bữa tối, kỳ thực đã không còn thể lực gì. Đến một tiếng hắt cũng không thoát ra được, tựa lên người Lâu Thanh Vũ, chống thất lưng lưng lay mà theo hắt chậm rãi đi lại trong phòng.Lâu Thanh Vũ nâng lên cánh tay hắt, tay trái hữu lực mà nâng thất lưng hắt, tận lực để hắt dễ dàng một ít. Tay phải đặt ở trên chiếc bụng hỏ ra, nhẹ nhàng xoa dịu.“Viêm Dạ, kiên trì một chút, cứ đi như thế này lúc sinh sản sẽ dễ dàng hơn.”Chỉ đi một vòng, Lâu Thanh Vũ liền cảm giác quần áo Già La Viêm Dạ đã ướt đầm. Tâm lý căng thẳng, chỉ cảm thấy chua xót khổ sở nói không nên lời, nhìn trên mặt hắt tái nhợt ản ản đau đớn, Lâu Thanh Vũ cảm thấy yêu thương, không khỏi phóng nhu thanh âm ghé vào lỗ tai hắt nói.Già La Viêm Dạ không nói được một lời, chỉ khó chịu đi theo hắt qua lại. Đi vài vòng, rốt cục chịu không nổi nữa, hạ thể càng trở nên nặng nề, hai chân dần dần run lên.Lâu Thanh Vũ đối với việc sinh sản không thể lý giải nổi. Từ đời trước không biết đã từng thấy việc trước khi sinh thì vận động có thể trợ giúp sinh sản, nhưng là không rõ ràng lắm nên làm đến mức nào. Mắt thấy Già La Viêm Dạ sắp chịu không nổi, không khỏi nhìn qua phía Trầm Tú Thanh.Trầm Tú Thanh qua đây, cẩn thận mà khẽ sờ lên bụng Già La Viêm Dạ, thấp thỏm mà hỏi: “Nước ối còn chưa vỡ, đi thêm một lúc nữa đi.”Lâu Thanh Vũ không thể làm gì khác hơn là đỡ Già La Viêm Dạ lao lực thêm một chút, tiếp tục đi lại ở trong phòng.Già La Viêm Dạ mồ hôi lạnh nhễ nhại, không biết đã đi bao lâu, hạ thân rốt cục phun ra một cổ ướt át, một tiếng róc rách bắn ra ản ướt trên mặt đất.Hắt thoáng chút giật mình nhìn mặt đất, tựa như không rõ chuyện gì xảy ra, chỉ vô ý thức nắm chặt vai Lâu Thanh Vũ, bụng càng thêm căng trướng khó nhìn.Trầm Tú Thanh nói: “Được rồi được rồi, nước ối phá rồi, mau đỡ điện hạ lên giường.”Già La Viêm Dạ lúc này bước đi rất khó khăn, Lâu Thanh Vũ nửa kéo nửa ôm đỡ hắt lên giường.Trầm Tú Thanh động thủ cởi tiết khổ hắt, Già La Viêm Dạ lập tức gầm nhẹ nói: “Đừng chạm ta! . . .”Trầm Tú Thanh bất đắc dĩ nhìn phía Lâu Thanh Vũ. Lâu Thanh Vũ kêu Trầm Tú Thanh lui về phía sau, bản thân đi động thủ cởi tiết khổ hắt, lộ ra đôi chân thon dài, hạ thể xịch lõa. Phân thân buông xuống ở giữa, Lâu Thanh Vũ có thể tình tường thấy một cổ dịch thể trong suốt, từ hậu huyệt đã mở rộng đến ba ngón tay chậm rãi ản ản chảy ra.Già La Viêm Dạ không phải song nhi thực sự, mà là ám song: bề ngoài không khác nam tử. Không có nữ huyệt, hàm nghĩa: thai nhi không có sản đạo bình thường để đi ra, chỉ có thể dựa vào hạ thể duy nhất để ra ngoài.Mầm mống từ nào đi vào, tất nhiên phải từ nơi đó chui ra.Lâu Thanh Vũ ngơ ngác ngó nhìn nơi bọn họ luôn hoan hảo, tâm lý đột nhiên khủng hoảng hơn.Thai nhi thực sự có thể từ nơi đó đi ra sao? Nơi đó nhỏ hẹp chật khít như thế, thực sự có thể mở rộng tới đủ để dung nạp cơ thai nhi đi qua sao?Đau đớn bị chia làm mười cấp, mà đau sinh nở là cao cấp nhất, khác xa với đau đớn khi trước. Mười cấp đau đớn, chỉ có sự nữ tính có tính chất dẻo dai rất mạnh mới có thể chịu được, mà nam nhân lại không đủ loại nhẫn nại mà kéo dài này. Viêm Dạ. . .Già La Viêm Dạ đã đau đến không nổi, hắt lúc này chỉ hy vọng sớm kết thúc loại thống khổ này, khàn khàn thúc giục: “Nhanh lên một chút. . . Nhanh lên một chút để nó đi ra. . . Ta không muốn sinh. . . Không muốn sinh nữa. . .”Lâu Thanh Vũ nắm chặt tay hắt, hơi run, lại nói không nên lời.Khi màn đêm buông xuống tối đen, trong nội viện u tĩnh, chỉ có chủ ngọa thất mơ hồ truyền đến chất giọng khàn khàn thở dốc.Già La Viêm Dạ rốt cục tiến vào quá trình sinh sản. Nửa nằm ở trên giường, một trận đau đớn căng cứng khiến hắt không tự chủ được mà nắm chặt đệm giường dưới thân, cúi đầu rên rỉ cũng không khống chế nổi mà từ đôi môi cao ngạo đơn bạc tràn đầy đi ra.Sao có thể như thế đau đớn như vậy? Thực sự. . . Thực sự quá đau. . .Già La Viêm Dạ cắn chặt môi dưới nâng lên thân thể, trần trọc giãy dụa. Trước đây bị trọng thương, cũng không giống tiếng đau đớn rên rỉ như lúc này. Đau đớn này bất đồng với khi trước trúng tên thương giáo, từng tầng sóng chồng tiếp lên nhau, càng ngày càng lệt, không ngừng không nghỉ.“Viêm Dạ, đau thì hô lên, đừng nín nhịn.” Lâu Thanh Vũ vỗ hai gò má hắt vội la lên.Hoàn xuống từng đợt đau nhức, Già La Viêm Dạ mở lớn miệng gấp thở dốc, thần sắc tái nhợt mà mê

man.Lâu Thanh Vũ vội vàng dùng khăn vải lâu mồ hôi cho Viêm Dạ, thế nhưng rất nhanh khăn vải đã ướt đầm. Ti Cẩm thay đổi một chậu nước trong mới, đem giường cũng lấy ra đổi lại.Bởi vì không để cho người khác đụng chạm bụng, Trầm Tú Thanh không thể làm gì khác hơn là kêu chính hấn dùng lực. Thế nhưng thời gian qua đi chậm rãi, lại là lần sinh đầu, hài tử tri trệ không thể đi ra.“Cố sức! Điện hạ, dùng thêm lực!”Già La Viêm Dạ nắm chặt bố khăn buộc tại đầu giường, môi

dưới cắn xuất huyết tí tách rơi. Hạ thể đau trường cực kỳ, cảm giác vật thể khổng lồ kẹp nơi bí ẩn kia, theo hấn mỗi lần cố sức đều di động đi ra, lại khi hết lực rút trở lại. Đảo lại nhiều lần, Già La Viêm Dạ sắp bị loại đau đớn cực hạn này bức phát điên.“A”Hấn rốt cực bởi vì một trận đau đớn mãnh liệt mà gào lên, mơ hồ nghe được Trầm Tú Thanh kinh hãi hô lên cái gì đó bên tai.“Thanh Vũ. . . Thanh Vũ. . .”Già La Viêm Dạ đau đến ý thức có chút mơ hồ, nắm chặt đôi tay, sợ hãi mà uể oải thấp giọng. Giờ này khắc này, hấn chỉ nhớ rõ tên này, chỉ gọi ra tên này.“Viêm Dạ! Viêm Dạ. . .”“A ách. . .”Một trận mãnh lực cuối cùng Già La Viêm Dạ bộc phát ra cực mạnh, sau đó cảm giác cự vật kia trơn tuột khỏi cơ thể, trên người một trận thoải mái, không khỏi thở hồng hộc mà ngã về trên tháp, khẽ nhếch miệng thở dốc.Một thời gian ngắn sau khi hôn mê, Già La Viêm Dạ mở hai mắt mờ mịt, Lâu Thanh Vũ đang ngơ ngác mà canh giữ ở bên người hấn, không tiếng động nhìn hấn.Làm sao vậy? Vì sao. . . Nhìn hấn như thế. . . ?Trong phòng yên ắng, hạ thể còn đang đau buốt, cảm giác được hai tay Trầm Tú Thanh dịu dàng đang giúp hấn xử lý vết thương, giữa hai chân vẫn đang ướt sũng. Ti Cẩm ở một bên, tựa hồ đang rửa sạch cái gì. Trong phòng không tiếng động, chỉ có tiếng làm việc khe khẽ, tiếng nước ào ào.Sao. . . rồi? Vì sao. . . Yên tĩnh như thế. . .Hoàn quyền thượng————Quyển Trung————Đăng bởi: admin

47. Chương 47

CHƯƠNG 47

Ta biết những vì sao đêm biết hátNhững đêm nhớ nhàChúng luôn cùng ta kể chuyện người họaTa biết gió chiều biết hátTiếng ve tuổi ấu thơChúng luôn cùng gió kể chuyện người họa...Hàng đêm nhớ tới lời mẹ nóiNước mắt lấp lánh như lỗ băng hoa(hạt sương)Sao trên trời không nói lời nàoEm bé trên đất nhớ MẹMắt trời chớp chớpLòng mẹ a lỗ băng hoa...Tiếng ca mềm mại trầm thấp chậm rãi quanh quẩn trong sơn cốc. Khẽ khàng, ôn nhu tựa như sợ sẽ làm tỉnh cực cưng bé bỏng trong mộng...Già La Viêm Dạ yên lặng đứng ở trên sườn núi, lần đầu tiên nghe được người kia hát. Lời ca chứa chan bi thương, tựa như tan chảy trong tiếng hát.Bảy thặng Thương Châu, khốc nhiệt khó khăn. Vắng đi hoa đào kiêu diễm, cành lá rậm rạp che dày bóng râm.Già La Viêm Dạ bất động, cứ như vậy nhìn người kia dưới bóng tàng cây, nghe người kia chậm rãi cất tiếng ca, nhìn động tác người đó nhẹ nhàng vuốt ve mặt đất.Trái tim Già La Viêm Dạ bất chợt bị bóp nghẹn.Làm sao vậy? Không phải chỉ là một hài tử sao? Một hài tử... Ta cũng không chờ mong được sinh ra.Đúng! Ta vốn không muốn hài tử kia! Ta là nam nhân, ta không phải song nhi! Ta là nhị hoàng tử Đại Tề quốc, ta là An thân vương của Đại Tề quốc! Ta sao lại sinh hài tử chứ?Ta sao lại...Già La Viêm Dạ gắt gao nắm lấy ngực, mân chặt đôi môi.Ta không đau! Ta tuyệt không đau đớn! Ta, không đau!Tiếng ca không biết ngừng lúc nào. Lâu Thanh Vũ vẫn đang dựa lưng dưới gốc cây hoa đào.Thanh Vũ ngơ ngác ngồi một lúc lâu, sau đó khẽ khàng vỗ về mặt đất yên ắng, nhẹ giọng nói: “Cực cưng, ba ba sau này sẽ trở lại gặp con.”Thanh Vũ đứng lên, quay người lại, bỗng nhiên trông thấy người đứng lặng phía sau cách đó không xa, không khỏi thoáng sửng sốt.“Người sao lại ở đây?”Già La Viêm Dạ mờ mịt chớp mắt một cái, phục hồi tinh thần lại, “Đi ra hít thở không khí, thấy ngựa của người, liền đi qua xem.”“Nga.” Lâu Thanh Vũ lên tiếng, nhìn thoáng qua Viêm Dạ, nhàn nhạt: “Đi thôi.”Già La Viêm Dạ vẫn đang nhìn cây đào kia, sau một lúc lâu, mới cứng ngắc xoay người, đuổi kịp cước bộ Lâu Thanh Vũ.Hai người theo dòng suối nhỏ đi về phía không xa, thấy ngựa Orsay và Sư Tử Thông thông dong bên giòng suối.Lâu Thanh Vũ nói: “Người thân thể còn chưa khỏe hẳn, không nên đi xa.”Già La Viêm Dạ không tự nhiên: “Thân thể ta tự ta biết.”Lâu Thanh Vũ trầm mặc, dắt ngựa, thấp giọng hỏi: “Trở về chứ?”Già La Viêm Dạ rất muốn quay đầu lại lần nữa nhìn tiểu sơn cốc kia, nhưng vẫn là nhịn xuống, sải bước đến sư tử thông, nhàn nhạt nói: “Trở về thôi.”Hai người yên lặng phóng ngựa hồi phủ, dọc theo đường đi chẳng ai nói gì. Từ sau khi hài tử biến mất, giữa bọn họ trong liên trở nên rất tĩnh lặng, từng cách trở vô ngôn cách trở.Nơi này, nặng nề đến mức gần như khiến Già La Viêm Dạ hít thở không thông.Ngày đó Viêm Dạ tỉnh lại sau cơn mê, gian phòng yên lặng không tiếng động khiến Viêm Dạ sinh ra một loại bất an không tên. Khép mở miệng, rất muốn hỏi một câu gì đó, lại nói không nên lời.Ti Cẩm dùng áo ngủ bằng gấm xinh xắn bọc cái gì đó, đứng ở bên giường.Già La Viêm

Dạ lúc đó thực sự không biết, Viêm Dạ... Thực sự một điểm cũng không hiểu, một điểm cũng không có ý thức được, Viêm Dạ chỉ là thấy tã lót kia thì biết đó là hài tử là mình sinh ra. Sau khi sinh sản thấy uể oải và thư thái hơn, khiến Viêm Dạ yên tâm nằm trở lại. Viêm Dạ ngủ xong, hoặc đã qua cơn hôn mê, dù thế nào đi nữa Viêm Dạ cũng nhớ không rõ được. Khi chạng vạng ngày thứ hai Viêm Dạ tỉnh lại thì Lâu Thanh Vũ không còn ở đó, chỉ có Trầm Tú Thanh và Ti Cẩm bên cạnh. Ti Cẩm uy dục cho Viêm Dạ, Viêm Dạ thấy mất Ti Cẩm do đó, còn không biết xảy ra chuyện gì. Mãi đến khi Trầm Tú Thanh bắt mạch thì Viêm Dạ mới tựa như đột nhiên nhớ tới. Lúc đó khẩu khí Viêm Dạ có chút lãnh đạm, có chút khấn trương, nhưng Viêm Dạ rốt cục hỏi: “Hài tử đâu?” Tay Ti Cẩm run lên, bát trong tay thiếu chút nữa rơi xuống. Ti Cẩm xoay đi, lau khuôn mặt, lại không nói gì. Trầm Tú Thanh chần chờ nói: “Vương gia, ngài... Không nhớ rõ sao?” “Nhớ rõ cái gì?” Lúc này, bất an giấu ở đáy lòng chậm rãi nổi lên, Già La Viêm Dạ rốt cục ý thức được hình như không đứng chỗ nào. Viêm Dạ hỏi: “Hài tử đâu? Thanh Vũ đâu?” Già La Viêm Dạ đã từng nghĩ tới, hài tử này nếu mất, tất nhiên là xong hết mọi chuyện, nếu như sinh đẻ là phiền phức lớn nhất. Thì đến lúc sinh rồi Viêm Dạ làm sao giải thích sự tồn tại của hài tử đây? Viêm Dạ đối mặt làm sao khi thân phận bị bại lộ gặp phải nguy hiểm? Thế nhưng Viêm Dạ thiên tính vạn tính, tính không được [mệnh không từ người], dù thế nào hài tử này cũng sẽ được sinh ra. Thế nhưng khi Viêm Dạ đã dần dần chấp nhận sự tồn tại của hài tử, đã đối mặt với sự thật sau khi bản thân sinh sản sẽ ra sao thì ông trời lại lần nữa đùa cợt. “Người nói cái gì?” Già La Viêm Dạ nắm chặt lấy góc chăn, trừng to mắt, hung hăng trừng Trầm Tú Thanh, trong thanh âm có một tia không đối: hoảng loạn run rẩy, “Người nói hài tử sao rồi!” Trầm Tú Thanh quỳ trên mặt đất, run giọng nói: “Thuộc hạ vô dụng, không giữ được tiểu thế tử. Tiểu thế tử sau khi sinh không được một canh giờ thì... đã chết non...” Già La Viêm Dạ mờ mịt mà nhìn. Ti Cẩm cũng quỳ một bên, cúi đầu khóc thút thít: “Vương gia, tiểu thế tử thân thể quá yếu, sinh còn chưa đến bốn cân nặng, thực sự... Trầm đại nhân đã tận lực rồi...” Già La Viêm Dạ giật mình, lặng nhìn bọn họ, ngơ ngác tựa đầu giường. Viêm Dạ chưa từng nghĩ tới, chưa từng nghĩ tới, hài tử của mình... Không thể sống... Qua một lúc lâu, Viêm Dạ mới cất lực mở miệng: “Vương phi đâu?” “Vương phi... Mang hài tử đi ra ngoài ‘Điểm Thổ’...” Tập tục Đại Tề quốc, sinh xong mà chết non không thể đặt tên tự, thì phải trong mười hai canh giờ mai táng, tên là “Điểm Thổ”. Như vậy thuyết minh cho thấy hài tử cùng trần thế vô duyên, để thi thể các bé con tức khắc trở về với đất, mới có thể mong được các con đầu thai lần tiếp theo được tốt. Già La Viêm Dạ nghe vậy, chợt xóc lên chân, giẫy xuống đất, lão đảo chạy ra cửa. Trầm Tú Thanh và Ti Cẩm thất kinh, vội vã ngăn cản. “Vương gia muốn đi đâu?” Già La Viêm Dạ bỏ qua ngăn cản của bọn họ, quát: “Buông ra! Ta phải đi xem! Ta phải...” “Vương gia! Vương gia không thể!” Trầm Tú Thanh cố sức ngăn cản, “Ngài bây giờ còn không thể xuống đất, ngài hiện tại không thể đi ra, ngài...” Ti Cẩm ôm ngang lấy Già La Viêm Dạ, quỳ trên mặt đất khóc: “Ngài hiện tại đi cũng không còn kịp rồi, tiểu thế tử đã xuống mồ rồi...” “Không, ta không tin...” Già La Viêm Dạ sắc mặt trắng bệch, tóc dài mất trật tự, giống như điên cuồng. “Ta không tin... Buông! Ta muốn tận mắt đi xem! Ta muốn tận mắt đi xem... Các người buông!” Trầm Tú Thanh thấy Già La Viêm Dạ đã mất đi lý trí, bất đắc dĩ vung tay lên huých ngủ của Viêm Dạ, cùng Ti Cẩm ôm trở lại trên giường. Buổi tối khi Lâu Thanh Vũ trở về, nội thất im ắng, chỉ còn Thanh Vũ và Già La Viêm Dạ trong cơn mê man. Lâu Thanh Vũ nhìn khuôn mặt tái nhợt của Viêm Dạ, yên lặng nắm lên đôi tay vô lực của Viêm Dạ. “Người cũng rất thương tâm, đúng hay không... Ta biết người không muốn có nó, nhưng người vẫn sinh ra nó... Cục cưng quá nhỏ, nhìn không ra khi lớn lên giống ai... Ta mong muốn lớn lên giống ta, có điều biết đâu vẫn nên giống người nhiều một chút, dù sao người sinh ra nó là người...” “Ta tìm đã lâu, rốt cục tìm được nơi rất đẹp. Cục cưng ở lại nơi đó sẽ rất hài lòng... rất hạnh phúc...” Lâu Thanh Vũ dừng mắt nhìn Già La Viêm Dạ, thì thào tự nói, không biết nhắm những gì, cuối cùng rốt cục nhin không được rơi xuống một giọt thanh lệ. “Nó là hài tử đầu tiên của ta, có thể cũng là cuối cùng, ta lại ngay cả tên cũng chưa kịp đặt cho nó... Viêm Dạ... Viêm Dạ...” Lâu Thanh Vũ nằm ở bên cạnh Già La Viêm Dạ, thấp giọng khóc nghẹn ngào. Ấn nhần đau đớn cùng sự bi ai kia, đều từ tiếng khóc ức chế không được bị thương từng chút từng chút tuôn ra. Người trong cơn mơ tựa như cũng bị bị thương lây nhiễm, khóe mắt nghiền lại, chậm rãi ướt át. Ngày thứ hai tỉnh lại, hai người đều trốn tránh đề cập tới việc này. Lâu Thanh Vũ không biết mở miệng làm sao, cũng không biết Già La Viêm Dạ là nghĩ như thế nào, dần dần, cũng thành một mình chôn bi thương buồn bã ở trong lòng. “Thủ ca kia... rất êm tai.” Già La Viêm Dạ đột nhiên mở miệng. Lâu Thanh Vũ hơi sững sốt, “A... Thủ ca kia...” Đó là kiếp trước khi còn bé, mẹ thích hát nhất. Những ngày cha rời đi, mẹ vẫn thường hát cho nghe. Sau khi cha mẹ gặp tai nạn xe cộ mà mất, có một đoạn thời gian Duệ và Đồng ở trong cô nhi viện sống nương tựa lẫn nhau, khi đó Đồng tuổi còn nhỏ, mỗi ngày âm ỹ đòi Mẹ, Duệ liền nén khó chịu hát đi hát lại cho Đồng nghe. Hồi ức xa xôi khiến Lâu Thanh Vũ trầm mặc. Thanh Vũ gần như sắp quên hết chuyện kiếp trước. Có đôi khi nửa đêm giật mình tỉnh giấc, Thanh Vũ đều nhin không

được hoài nghi một kiếp trước của mình chỉ là một giấc mộng thôi phải không. Thế nhưng mộng dài tỉnh lại, từng giọt từng giọt kiếp trước lưu lại vẫn đang quanh quẩn đáy lòng, khiến Thanh Vũ thủy chung không dung hợp với thế giới này, có cảm giác không tiếp nhận, không thuộc về thế giới này. Già La Viêm Dạ cũng không có truy vấn, trầm mặc trong chốc lát, bỗng nhiên nhẹ nhàng nói: “Ta chưa từng có nghe qua.” Lâu Thanh Vũ thoáng dừng, hiểu ý tứ của Viêm Dạ. Già La Viêm Dạ từ thâm cung lớn lên, Tương hoàng hậu không thiện nữ đạo, khoảng thời gian chiếu cố Viêm Dạ cũng không dài. Ở chỗ hoàng thái hậu, Viêm Dạ càng không được nhiều quan tâm, sợ rằng từ khi còn bé đã không ai khê khằng vỗ về lưng, hát nhạc thiếu nhi du Viêm Dạ đi vào giấc ngủ. Hai người trầm mặc, bầu không khí áp lực trở lại trạc viện thủ lĩnh. Bách Lộc Xuyên của Thương Châu là nơi Già La Thị phát tài, trước khi tổ tiên Già La thị lập quốc đều táng ở nơi đây. Sau hoàng lăng lại nhiều lần sửa chữa, thập phần nguy nga trang nghiêm, từ xa nhìn lại, khiến nhân tâm sinh ra cảm giác thê lương. Tuy rằng danh là thủ hiếu nhưng thật ra là sung quân, nhưng việc nên làm vẫn phải làm. Đã sắp đến Trung thu, hiển nhiên phải chuẩn bị việc tế tổ. Già La Viêm Dạ đối với việc này tịnh không quan tâm, dù sao cũng làm qua loa cho có bộ, vì vậy hết thấy việc đều đặt ở trên người Lâu Thanh Vũ. Hai người làm việc, có khi cả ngày cũng không chạm mặt nhau, buổi tối cho dù đồng sàng cộng chẩm, cũng không còn bất luận hành vi thân mật nào nữa. Loại tình huống này bọn Trầm Tú Thanh cùng Ti Cẩm nhìn trong mắt, âm thầm sốt ruột, Thu Nhi lại không hề phát giác. Ti Cẩm thấy hai người bọn họ cùng cười ngượng trở về, thập phần vui vẻ, đi đón nói: “Vương gia, Vương phi, ngày hôm nay Trầm đại nhân cùng Thu Nhi đi bờ sông câu cá, thu hoạch không tệ, buổi tối chúng ta ăn cá nhé?” Già La Viêm Dạ tùy tiện nói: “Được a, ăn cá đi.” Thu Nhi cười hắc hắc, nhớ tới cái gì, túm túm tay áo Lâu Thanh Vũ, “Thiếu gia, chúng ta ăn cá, thì ăn món đó đi.” “Món nào?” “Món cá chúng ta ở nông thôn ngài đã làm á! Đã lâu không ăn, rất muốn ăn a.” “Cá ớt hả? Quả thực đã lâu không ăn đó.” Lâu Thanh Vũ khê cười, vò đầu Thu Nhi, nói: “Thu Nhi sao lại muốn ăn thế? Nếu như học cũng trí nhớ tốt như vậy thì hay rồi.”

“Thiếu gia!” Thu Nhi trừng mắt. Lâu Thanh Vũ cười ha ha. Chủ tớ nhiều năm, tình cảm thâm hậu, giữa Thanh Vũ và Thu Nhi nói cười không có kỵ, tự có một bầu không khí thoải mái bao phủ. Lâu Thanh Vũ vẫn là thân nhân của Thu Nhi. Thu Nhi là người đầu tiên hấn mở mắt nhìn thấy ở thế giới này, hiển nhiên có cảm tình đặc biệt, cảm tình tích lũy nhiều năm qua, đã vượt qua cả huyết thống thực sự, cho nên ở trước mặt Thu Nhi, Lâu Thanh Vũ cực kỳ thả lỏng. Già La Viêm Dạ ở bên nhìn, lạnh lẽo không lên tiếng đưa dây cương cho Ti Cẩm. Ti Cẩm nhìn thoáng qua sắc mặt Viêm Dạ, kéo qua Thu Nhi nói: “Được rồi, đừng nói nữa, mau cùng ta đi trừ phòng. Còn tiếp tục không làm cá, buổi tối Thu Nhi đừng mong được ăn nữa.” Thu Nhi thè lưỡi, ngoan ngoãn đi với Ti Cẩm. Lâu Thanh Vũ quay đầu lại, thấy Già La Viêm Dạ đang yên lặng nhìn không biết đang suy nghĩ cái gì, mỉm cười nói: “Buổi tối làm cho người món ngon, người sẽ thích đó.” Già La Viêm Dạ đi qua cạnh Thanh Vũ, nhàn nhạt nói: “Tùy đi.” Lâu Thanh Vũ nhìn bóng lưng Viêm Dạ, tâm lý sinh ra cảm giác vô lực uể oải. Già La Viêm Dạ vốn tính tình ngoan lệ lạnh tuyệt, Lâu Thanh Vũ không biết Viêm Dạ đang suy nghĩ cái gì, muốn làm cái gì, tựa như không quen biết Viêm Dạ. Khi ở bên nhau ngoài chiến trường biên cảnh, hai người đồng hoạn nạn, cộng sinh tử, cuối cùng quan hệ cũng sát lại gần nhau một chút, ấy vậy mà sau phát sinh sóng lớp thăng trầm lại biến mất hầu như không còn. Buổi tối Ti Cẩm bưng lên tiệc rượu vào viện tử, Trầm Tú Thanh không biết tìm từ đâu ra hai bình rượu lâu năm, cũng bày lên trên bàn. Lâu Thanh Vũ không thích lấy địa vị áp người người khác, kêu Trầm Tú Thanh và Ti Cẩm Thu Nhi ngồi cùng bàn luôn, nhưng Trầm Tú Thanh thì miễn, Ti Cẩm và Thu Nhi lại dù thế nào cũng không chịu. Thu Nhi thủy chung vẫn sợ hãi Già La Viêm Dạ, Lâu Thanh Vũ thấy thế cũng không miễn cưỡng nữa, để cho bọn họ đi xuống. Tiệc rượu quá nửa, Già La Viêm Dạ buông đũa, nói: “Ta ăn no rồi, các người từ từ ăn đi.” Nói xong đứng dậy đi. Trầm Tú Thanh nhìn bóng lưng Viêm Dạ, thở dài nói: “Vương phi và Vương gia... xảy ra chuyện gì vậy?” “Làm sao?” Lâu Thanh Vũ lắc lắc chén rượu, ha ha cười: “Ta cũng không biết...” Thanh Vũ đột nhiên ngâm:

“Hoa gian nhất hồ tử,

Độc chúc vô tương thân.

Cử bôi yêu minh nguyệt,

Đối ảnh thành tam nhân.” [–Bản dịch của Trần Trọng San– Trong hoa một bầu rượu

Riêng mình chẳng có ai

Nâng chén mời trăng sáng

Với bóng thành ba người]Thanh Vũ chỉ ngâm nửa bộ đầu thơ Lý Bạch. Trầm Tú Thanh nghe toát ra trong đó là sự cô độc thanh lãnh, không khỏi hơi chần động. Thơ thì thơ hay, nhưng ý cảnh này...“Vương Phi sẽ rời khỏi Vương gia sao?” Trầm Tú Thanh đột nhiên nói.Lâu Thanh Vũ hơi kinh ngạc, ách nhiên thất tiểu[ana: kim lòng ko đậu mà cười ra tiếng]: “Người suy nghĩ nhiều quá.”“Trầm Tú chung quy vẫn cảm thấy Vương phi không thuộc về nơi đây... Người sẽ vẫn ở bên Vương gia chứ?” Trầm Tú Thanh dừng lại nghiêm mặt nói.Lâu Thanh Vũ uống cạn bôi trung rượu, thả chén rượu lên trên bàn, yên lặng nói: “Chỉ cần Viêm Dạ cần ta, thì ta vẫn ở bên Viêm Dạ.”Nửa đêm, Lâu Thanh Vũ trở lại nội thất, ngoài ý muốn thấy Già La Viêm Dạ vẫn còn chưa ngủ, ngồi ở bên giường chờ Thanh Vũ.Mấy ngày nay hai người lơ đãng đều lảng tránh nhau, không phải Lâu Thanh Vũ bận bịu đến nửa đêm trở về, thì là Già La Viêm Dạ ngủ tại thư phòng. Cho dù là đồng sàng cộng chẩm, cũng tất là một trước ngủ một sau mới về.Lâu Thanh Vũ thoáng sững sốt, lập tức cười nói: “Sao còn chưa ngủ?”Già La Viêm Dạ không nói chuyện.Lâu Thanh Vũ đi tới bên giường, chậm rãi nơi rộng áo. Già La Viêm Dạ ngồi một bên nhìn.Lâu Thanh Vũ thở dài: “Người có lời muốn nói?” Thần bí gì chứ.Già La Viêm Dạ lại đột nhiên nhàn nhạt nói: “Cởi áo cho ta.”Lâu Thanh Vũ đi tới bên cạnh Viêm Dạ, giúp cởi ra nút trên vạt áo.Khí trời nóng bức, cả hai đều chỉ mặc một thân áo mỏng, sau khi cởi xong thì chỉ còn lại có áo đơn.Già La Viêm Dạ cầm tay Thanh Vũ, nói giọng khàn khàn: “Vì sao?”“Cái gì?”“Vì sao...” thanh âm Già La Viêm Dạ dần dần thấp đi, chỉ là nắm chặt tay cổ tay Thanh Vũ.Lâu Thanh Vũ không nói gì. Thanh âm Già La Viêm Dạ hoảng hốt, từ nơi sâu thẳm nhất trong bóng đêm truyền tới.“Người chưa từng cười với ta như vậy...”Lâu Thanh Vũ cũng không phải là không biết Viêm Dạ đang nói cái gì. Có lúc từ trong hồi ức, từ khi Thanh Vũ với Già La Viêm Dạ mới gặp nhau đến trước khi định chung thân, mới chỉ từng thấy hai bộ mặt. Nếu như nói lần đầu tiên ở khu vực săn bắn gấu, thái độ Già La Viêm Dạ đối với Thanh Vũ là hiếu kỳ và dò xét, vậy lần thứ hai ở ngoài Lâu phủ gặp nhau, thái độ Thanh Vũ chuyển biến cực kỳ vi diệu.“Viêm Dạ, người... không giống...”“Không giống chỗ nào!” Già La Viêm Dạ bán mị hai mắt, tay cầm càng chặt.“Thu Nhi là thân nhân của ta. Người...”“Ta thế nào?” Già La Viêm Dạ gắt gao nhìn, khàn khàn nói: “Ta là cái gì của người?”Lâu Thanh Vũ không nói gì. Già La Viêm Dạ là gì của mình, có lúc chính Thanh Vũ cũng không rõ ràng được.Ái nhân? Nhưng bọn họ yêu nhau sao? Thân nhân? Nhưng bọn họ...Già La Viêm Dạ buông ra tay, quay mặt qua, lạnh lùng nói: “Ta đã biết, người không cần phải nói nữa.”Lâu Thanh Vũ kinh ngạc mà nhìn Viêm Dạ, bỗng nhiên nói: “Viêm Dạ, người yêu ta chứ?”Già La Viêm Dạ thoáng cương cứng, lạnh nhạt nói: “Người nói bậy bạ gì đó!”Lâu Thanh Vũ đã minh bạch rồi, đưa tay cầm lấy tay Viêm Dạ.Mới vừa rồi không cảm thấy, lúc này mới cảm thấy tay Viêm Dạ lạnh lạnh, sờ qua lòng bàn tay thô ráp chai sần, lòng bàn tay nơi tràn ra một tia ẩm áp. Lúc này đã vào mùa hạ nắng chói trang, cách lần trước sinh non hơn bốn tháng, thân thể Già La Viêm Dạ cũng đã điều dưỡng rất tốt rồi, Lâu Thanh Vũ không biết là Viêm Dạ từ trước đã như thế, hay là bệnh căn do sinh non lưu lại.“Viêm Dạ, ta thích người.”Già La Viêm Dạ thân thể cứng đờ.“Ta biết người không thích ta cùng quan hệ với Thu Nhi. Nhưng Thu Nhi là thân nhân của ta, khi ta ở nông thôn chính Thu nhi chiếu cố ta, ta coi Thu nhi là đệ đệ của bản thân. Viêm Dạ, nếu ta đã quyết định cùng người làm bạn chung thân, thì sẽ không chần chừ. Nhưng người...”“Ta thế nào?” Già La Viêm Dạ quay đầu, thẳng tắp nhìn Thanh Vũ.Lâu Thanh Vũ đang châm chước từ ngữ, chậm rãi nói: “Ta biết Đại Tề quốc tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường. Người thân là Vương gia, tuy rằng hiện tại thất thế, nhưng tiếp tục nạp mấy người hầu hạ vẫn là việc nhỏ, đây là địa vị ta và người bất đồng.”Ta là thê tử của người, chỉ có thể phụ thuộc vào người, vĩnh viễn không thể có chọn lựa cho bản thân. Thế nhưng số phận này không phải bản thân ta tự chọn, là người áp đặt số phận cho ta. Ta không cam lòng, cũng oán quá, thế nhưng nhân sinh ngắn, ta không muốn lãng phí thời gian vào việc này. Ta hứa hẹn với người, chỉ cần người không phản bội ta, ta vĩnh viễn cũng sẽ không rời bỏ người.”“Phản bội?” Già La Viêm Dạ lạnh lùng nói: “Người có tư cách gì cùng ta đàm điều kiện?” Viêm Dạ tuy nói lời như vậy, nhưng không có tránh khỏi tay Lâu Thanh Vũ.Lâu Thanh Vũ cười khổ nói: “Ta hiển nhiên không có tư cách. Có điều...” Thanh Vũ chăm chú nhìn Viêm Dạ, “Đây là ta đưa cho người chọn lựa. Người có thể không thèm để ý tới, nhưng ta sẽ để ở trong lòng.”Hai người đối diện hai bên, qua một lúc lâu, Già La Viêm Dạ thùy hạ mi mắt, đường nhìn rơi vào trên tay hai người đang nắm lấy nhau, gần như không xem xét mà lên tiếng: “Được.”Lâu Thanh Vũ trong lòng kịch chiến, nhịn không được vươn vòng tay, ôm Viêm Dạ vào trong lòng.“Thanh Vũ, nói cho ta biết, từ trước người

từng thân cận da thịt với ai?”Lâu Thanh Vũ hơi sững sốt: “Người không tin ta?”“Người cho ta là đùa ngốc?”Lâu Thanh Vũ nhíu mày: “Ta nói rồi ta không có, người đây đưa chuyện này làm gì? Ta có từng hỏi người từ trước có bao nhiêu song thị, từng có bao nhiêu người hầu hạ chưa?”“Người...” Già La Viêm Dạ nói một chữ, bỗng nhiên nghĩ đến Lâu Thanh Vũ đối với địa vị của hai người thủy chung mang ngăn

cách, vì vậy lời nghi vấn cứ rần rần ngăn lại. Lâu Thanh Vũ không muốn dây dưa trọng tâm câu chuyện ở đây. Thanh Vũ nói là lời thật, đời này, Già La Viêm Dạ là người đầu tiên cũng là duy nhất từng có thân cận da thịt. Lẽ nào Thanh Vũ có thể nói cho Viêm Dạ, sở dĩ trong chuyện phòng the thành thạo như vậy, là bởi vì Thanh Vũ có kinh nghiệm đời trước? Lời này không chỉ Viêm Dạ sẽ không tin, mà ngay cả bản thân thời gian lâu cũng thấy thoáng như nhất mòng không thực. Kỳ thực Già La Viêm Dạ cũng không rõ bản thân vì sao chung quy vẫn dây dưa ở chuyện này. Khi tâm hồn Viêm Dạ tuy nói tin lời Lâu Thanh Vũ, có đoạn thời gian cũng đem việc này ném đi, nhưng lúc này thất thế, lại bị biếm đến nơi hoang vắng này, thì nhìn không được có chút miên man suy nghĩ. Nhất là thấy Thanh Vũ cười không có kỹ với Thu Nhi, Già La Viêm Dạ cảm thấy trong lòng có lửa thiêu, thế mạnh như nước càng khó chịu. Lâu Thanh Vũ nói: “Người không tin thì quên đi, ta không muốn nói thêm nữa. Người mệt mỏi, đi ngủ sớm một chút đi.” “Người đi đâu?” “Ta đi thư phòng ngủ.” “Đừ... Đừm! Ta tin người! Người không phải đã nói đạo giữa phu thê: tín nhiệm là tối quan trọng sao? Ta chỉ là, chỉ là...” Già La Viêm Dạ nắm tay Thanh Vũ. Viêm Dạ không hiểu sao: càng lưu ý một người, lại càng là suy nghĩ nhiều. Lâu Thanh Vũ lần đầu tiên thấy loại thần tình như thất thố trên mặt Viêm Dạ, không những thế còn có chút mờ mịt. “Viêm Dạ, người rốt cuộc muốn như thế nào?” Già La Viêm Dạ ôm lấy thất lưỡng Thanh Vũ, cúi đầu nói: “Ta cũng không biết bản thân làm sao... Thanh Vũ, đêm nay là Trung thu, đừng...” Lâu Thanh Vũ chần chờ nói: “Ta không muốn... Người... Vạn nhất...” Già La Viêm Dạ không nói gì, ngón tay lại vụng về kéo nút thắt áo đơn Lâu Thanh Vũ, gần như thô lỗ kéo xuống quần áo của hai người. “Viêm Dạ, đừng như vậy, người không sợ...” “Ta không sợ!” Già La Viêm Dạ theo thế tiến lên, hôn môi Lâu Thanh Vũ, ấn Thanh Vũ ngã lên trên giường. Già La Viêm Dạ minh bạch, Lâu Thanh Vũ chờ mong hài tử kia như vậy, nhưng hài tử lại chết non, Thanh Vũ tuy rằng không nói gì, nhưng tâm lý nhất định rất khổ sở. Chuyện này mặc dù không coi là sai lầm của bản thân, nhưng Già La Viêm Dạ lại biết, sau lần tắm rửa đó không cẩn thận trượt chân, Viêm Dạ cũng rất ít cảm thụ được máy thai của hài tử nữa. Sau Trầm Tú Thanh cho Viêm Dạ thuốc dưỡng thai Viêm Dạ cũng không chú ý lắm, Lâu Thanh Vũ mỗi lần thấy Viêm Dạ đổ chỗ thuốc còn lại đi, trong mắt luôn luôn lóe ra một tầng quang mang bi thương. Già La Viêm Dạ cảm thấy, hài tử kia đi đường vất vả cực nhọc sanh non, không bằng nói là Viêm Dạ vô ý thức hại chết hài tử. Viêm Dạ không thể tha thứ bản thân lại gián tiếp giết chết cốt nhục thân sinh của mình, loại tội này khiến Viêm Dạ không thể nén chịu. Cái loại thống khổ thấu tâm và hối hận, khiến Viêm Dạ nửa đêm mơ về làm hàng ngày ăn ngủ khó khăn. Có một số việc, chỉ có làm mới biết được hối hận. Có vài người, chỉ có mất đi mới biết được quý trọng. “Thanh Vũ, người đã nói sẽ không rời khỏi ta. Ta đây... Còn có thể cho người một hài tử...” “Nói ngốc gì vậy.” Lâu Thanh Vũ bắt đắc dĩ vỗ về Viêm Dạ. “Ha ha...” Già La Viêm Dạ cười, “Người rốt cuộc có làm hay không? Nếu như người không có hứng thú, ta không ngại ở trên...” Lâu Thanh Vũ nghiêng người áp Viêm Dạ xuống dưới thân, nói cái gì cũng không nói, chỉ là gắt gao hôn giữ lật môi Viêm Dạ. Hai người khí tức đều gấp gấp hơn. Từ sau khi rời khỏi kinh thành, bọn họ đã lâu chưa làm tình, lúc này lại lần nữa thân cận, khiến hai người đều cảm giác xa lạ ngẩn ngơ hơn. Lâu Thanh Vũ biết lời nói vừa rồi của Già La Viêm Dạ chưa hẳn không thật tâm, thế nhưng trong tình thế và hoàn cảnh đặc thù này, tâm tính con người rất dễ mềm yếu và thỏa hiệp, ai cũng không có thể bảo chứng tương lai có một ngày Thanh Vũ lại sẽ không hối hận. Mà Lâu Thanh Vũ, tuyệt không sẽ không để cho một tiểu sinh mệnh trong loại tâm thái này sinh ra. Có điều làm tình... Thanh Vũ tịnh không phản đối. Lâu Thanh Vũ thành thạo khiêu khích người dưới thân. Mà sau khi Già La Viêm Dạ sinh non lại càng trở nên miễn cưỡng, căn bản nhìn không được hoan du đã lâu không làm này, rất nhanh đã ức chế không được. Cảm giác được lửa nóng khe run lên trong tay, tràn ra dịch thể nóng rực, Lâu Thanh Vũ nằm ở bên tai Già La Viêm Dạ thấp giọng cười nói: “Nhanh như vậy...” Già La Viêm Dạ thở dốc hơi chậm, nghe vậy xấu hổ cực kỳ buồn bực, nhìn không được phản kích nói: “Người cho là người có thể bao lâu?” Lâu Thanh Vũ lôi kéo tay Viêm Dạ mò lấy khoé hạ bản thân, khẽ cười nói: “Vậy người giúp ta thử xem.” Già La Viêm Dạ cả người cứng ngắc. Đường đường là hoàng tử, chưa từng vì người khác làm loại chuyện này? Thế nhưng nhìn ánh mắt Lâu Thanh Vũ trêu tức chờ mong, sự tự tôn Viêm Dạ lại khiến Viêm Dạ nói không được chữ “Không”, chần chờ một chút, rốt cục học bộ dạng Lâu Thanh Vũ, ngậy ngốc cứng ngắc giúp Thanh Vũ bộ lộng lên. Lâu Thanh Vũ lúc đầu tịnh không cảm thấy thoải mái, nhưng thủ pháp mới lạ của Già La Viêm Dạ lấy lòng, lại khiến Thanh Vũ càng thêm hưng phấn hơn. “Còn chưa có được sao?” Già La Viêm Dạ lộng một hồi liền bắt đầu không kiên nhẫn. Lâu Thanh Vũ đẩy tay Viêm Dạ ra, cười nói: “Thế này được rồi sao? Đợi đến bao giờ đây?” Đang nói thì dò xét xuống phía dưới, ngón tay ở trong hậu huyệt Viêm Dạ vuốt ve. Già La Viêm Dạ hạ nửa người đã lộ ra trọn vẹn, Lâu Thanh Vũ tách hai chân Viêm Dạ ra, nâng lên song mông. Già La Viêm Dạ dần dần hưng phấn lên, màu da thịt mặt ong dưới kích thích tình tự càng nhiễm lên màu phấn hồng nhàn nhạt. Nguyên da thịt có chút thô ráp, trải qua mấy tháng điều dưỡng, cũng dần dần đầy đặn hơn, thoát nhìn càng

chói lóa, tú sắc khả xan. Lâu Thanh Vũ bỗng nhiên cảm thấy, bộ dạng Già La Viêm Dạ lúc này kiều mị có chút nói không nên lời, thân thể thon dài rắn chắc, da thịt trơn truột, sờ lên khiến người yêu thích không buông tay. Già La Viêm Dạ dưới sự xoa nắn, *** lại lần nữa bị khơi mào, thở dốc càng phát ra gấp, hai tay đặt lên ngực Lâu Thanh Vũ, da thịt dán chặt chề lên nhau. Lâu Thanh Vũ chỉ cảm thấy toàn thân khí huyết dâng trào, cũng khó có thể khống chế, ngón tay trơn tuột vào trong cơ thể Viêm Dạ, thoáng mở rộng vài cái, đợi cho rộng đủ ba ngón, liền cầm dục vọng dưới thân từ lâu bùng bùng phần chấn mạnh mẽ đâm vào trong cơ thể Viêm Dạ. “A!” Già La Viêm Dạ nhện không được kinh kêu một tiếng. Đã lâu chưa từng mở rộng thân thể nên giống như bị xé rách ra, thoáng cái chớp mắt thống khổ phải thẳng thở dốc. Lâu Thanh Vũ cúi đầu mút lấy phù du trước ngực Viêm Dạ, cắn nuốt khiêu khích, hai tay nâng cao hai chân Viêm Dạ, chạy trên dưới toàn thân Viêm Dạ. Già La Viêm Dạ dần dần thích ứng nóng rực trong cơ thể, theo luật động của Thanh Vũ thông thả mà thâm nhập, chậm rãi đóng đưa vòng eo bản thân. Ánh trắng từ ngoài cửa sổ chảy vào, khiến cho hắc ám trong ngọa thất chiếu vào nhất địa quang hoa. Một tiếng rên rỉ trầm thấp áp lực thở dốc cùng khó có thể ức chế trầm tuôn ra, giao triền cùng nhau, ở bên trong trong phòng chậm rãi quanh quẩn. Trong khoảng thời gian ngắn, trong nội thất đơn sơ mộc mạc xuân ý vô biên, tình cảm ấm áp vô hạn. “A... ừm, ách...” Già La Viêm Dạ đóng chặt hai mắt, trong bóng đêm cảm thụ được Lâu Thanh Vũ yếm cùng tiến công. Dưới ánh trắng phản xạ, thân thể Lâu Thanh Vũ nguyên bản trắng nõn như mạ lên một tầng mạ vàng, đường cong ưu mỹ, hoặc nhân tâm phách. Già La Viêm Dạ nhìn, chỉ cảm thấy hoa mắt thần mê, không khỏi chậm rãi khép lại hai mắt, cẩn thận tỉ mỉ cảm thụ được hoan du Thanh Vũ gây lên trên thân thể bản thân. Trong tiếng rên rỉ gấp rút cùng thở dốc, hai người song song đạt được cao trào. Lâu Thanh Vũ thoáng hôn viền môi Già La Viêm Dạ, ngã vào bên cạnh. Sau dư vị cao trào khiến hai người nhất thời động cũng lười động. Già La Viêm Dạ nghiêng đầu nhìn bên ngoài, nhìn không thấy thần tình, Lâu Thanh Vũ biết Viêm Dạ chưa có ngủ, chậm rãi sờ qua, cầm tay. Già La Viêm Dạ tĩnh chỉ chốc lát, quay đầu. Lâu Thanh Vũ mỉm cười, dùng thanh âm khàn khàn thấp giọng nói: “Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão.” Già La Viêm Dạ cả người khinh chấn, thần sắc phức tạp mà nhìn Thanh Vũ. Đột nhiên tay dùng lực, gắt gao cầm lại. Đăng bởi: admin

48. Chương 48

CHƯƠNG 48

Bầu trời mưa phùn mù mịt, không khí đầm dề, có chút lạnh giá. Một hỏa hồng tuần mã dị thường cao to ra núi, thân ảnh cao ngất lẳng lặng ngồi ngay ngắn tại trên lưng ngựa. Dưới sườn núi có cây hoa đào lá cây um xùm, nằm cạnh dòng suối nhỏ chảy qua, róc rách, mặt nước trong suốt bị mưa phùn đánh vỡ. Lúc này đã qua Trung thu, hoa đào từ lâu đã rụng hết, không lâu sau nữa, trên cành cây sẽ kết quả ra trái đào cực đại kỳ vĩ. Đợi đào rụng xuống, cây hoa đào sẽ viên mãn hoàn thành nhiệm vụ năm nay. Người nọ ngồi thẳng trên lưng ngựa một lúc lâu, mũi ngựa không nhện được mà phun ra một ngụm, móng trước bởi xuống hai phát trên mặt đất. Người nọ buông cương ngựa, sư tử thông lập tức lắc lắc đầu, lững thững bước đi, rất hiểu tâm tư chủ nhân, nên chậm rãi đi về hướng cây hoa đào đang đung đưa. Người nọ xuống lưng ngựa, đứng dưới tàng cây, cúi đầu nhìn mặt đất. Dưới gốc đại thụ gò đất hơi trôi lên, đã theo thời gian trôi đi dần dần không còn vết tích. Người nọ ngồi xổm xuống thân, cũng không ngại bẩn, hai tay trên mặt đất lầy lội chậm rãi vỗ về, từng chút một, tinh tế vuốt theo gò đất. Giọt mưa tựa như thoáng gộp lớn, một giọt tích đánh lên bùn đất, chậm rãi rót vào nền đất. Người nọ dưới tàng cây ngồi một lúc lâu, lẳng lẳng xuất thần, hai tay tràn đầy nước bùn. Mưa không biết ngừng lúc nào. Sư tử thông hoảng chiếc đầu cực đại cực kỳ, cọt lên cạnh người. Người nọ phục hồi tinh thần lại, nhìn nó, vỗ vỗ chiếc đầu to của nó, đứng dậy lên

ngựa. “Đi thôi, ông bạn già.” Tế tổ cũng đã chuẩn bị xong, nhưng sáng sớm lại không thấy bóng Già La Viêm Dạ đâu. Lâu Thanh Vũ mang trong mang ngoài, kêu người đưa đồ đến hoàng lăng, vừa mới chuẩn bị thỏa đáng, ngẩng đầu đã thấy Già La Viêm Dạ sải bước vào trong viện. “Đi đâu vậy?” Lâu Thanh Vũ đi đón, thấy Viêm Dạ một thân y phục ẩm ướt, xiêm áo đầy bùn bẩn, vì vậy khom lưng giúp vỗ đi. Bỗng nhiên thấy từ trên áo xiêm rơi xuống một chiếc lá xanh. Lâu Thanh Vũ thoáng sửng sốt, dừng một chút, thấp giọng nói: “Về đổi y phục đi, chúng ta nên đi tế tổ rồi.” Già La Viêm Dạ lên tiếng, xoay người hồi ắc. Qua Trung thu, dần lạnh hơn. Lâu Thanh Vũ và Già La Viêm Dạ dần dần quen cuộc sống bình thản nơi hoang vắng này. Mỗi ngày sáng sớm thức dậy, tới trước hậu viện luyện võ tập thân, sau đó dùng điểm tâm, rồi từng người tự đi làm chuyện của riêng mình, buổi trưa lại cùng nhau dùng bữa. Vào buổi chiều hơn phân nửa thời gian

của hai người là cùng dạo quanh núi, tìm vài món ăn thôn quê. Nếu không Già La Viêm Dạ sẽ đi thư phòng đọc sách, Lâu Thanh Vũ mang theo Thu Nhi ở trong sân trồng vài loại rau dưa hoa quả. Trầm Tú Thanh đã trở về Diêu Tây_Dụ Dương. Trần Cánh tướng quân phái người đưa tới một vài vật dụng dùng trong mùa đông, Diêu Tây có Trần Cánh trấn lĩnh, tạm thời vô lự. Lâu Thanh Vũ rất thích những ngày như vậy. Tuy rằng buồn chán một ít, bình thần một ít, thế nhưng yên bình giản dị, thập phần tương tự cuộc sống khi còn ở nông thôn. Nhưng ban đầu Già La Viêm Dạ rõ ràng không thích ứng, bình thường có chút cảm giác mờ mịt và không biết làm gì. Có lúc một mình phóng ngựa vào núi, chưa tới nửa đêm chưa trở về. Lâu Thanh Vũ cho là vì giải buồn, thỉnh thoảng cũng cùng Viêm Dạ vào núi nghỉ ngơi hai ba ngày. Ngày dần trôi, trời cũng lạnh, Già La Viêm Dạ dần dần không vào núi nữa. Lâu Thanh Vũ ban đầu còn lo lắng hắc y thích khách sẽ trở lại, nhưng lâu như vậy cũng không thấy hình bóng, chậm rãi cũng yên lòng. Thanh Vũ và lão nông địa phương học cách酿酒, lại nhớ về kiến thức kiếp trước thay đổi một chút, mùi vị cũng không tệ lắm. Già La Viêm Dạ uống, đùa nói sau này có thể mở quán rượu. Lâu Thanh Vũ cười nói: “Vậy người cần phải cho ta tiền vốn, vạn nhất bán không được thì người bao trọn gói cho ta.” “Người dù sao cũng酿酒 được, cùng lắm thì bản vương uống tất.” “Vậy chẳng phải người biến thành tửu quỷ rồi sao.” Già La Viêm Dạ cười mà không nói, lại cứ cầm một vò thanh rượu ẩm uống sạch. Buổi tối nhìn người say khướt ngã vào đầu giường, Lâu Thanh Vũ bất đắc dĩ than thở: “Còn tiếp tục như vậy, thật sẽ thành tửu quỷ.” Già La Viêm Dạ uống say so với thường ngày dễ thương hơn rất nhiều. Viêm Dạ vốn dễ say, uống chút rượu liền chóng vó, gương mặt tràn đầy đỏ ửng, cả người nóng nực, dục vọng càng so với bình thường nóng hơn. Viêm Dạ sẽ trực tiếp đặt Lâu Thanh Vũ lên trên giường, kéo tuột đi y phục của Thanh Vũ, sau đó mà còn chưa hành động, sẽ bị Lâu Thanh Vũ phản áp xuống dưới thân. Uống say rồi Viêm Dạ vẫn muốn xoay người ở trên, có điều so với bình thường càng dễ bị Lâu Thanh Vũ chế phục hơn, cuối cùng chỉ có thể rên rỉ thở dốc dưới thân Lâu Thanh Vũ, dây dưa bên nhau. Dần dần, Lâu Thanh Vũ cũng thích vẻ mặt sau khi say rượu của Viêm Dạ, thỉnh thoảng rót cho một chén, buổi tối càng tình thú hơn. Kỳ thực Già La Viêm Dạ và Lâu Thanh Vũ đều là người tự chủ rất mạnh, tuyệt không vui thì phóng túng bản thân. Thế nhưng hiện tại bị biếm biên cương, Già La Viêm Dạ rất rõ ràng hoàng thượng sai người theo dõi xung quanh cử động của bọn họ, cho nên liền tận lực phóng túng bản thân, thỏa thuê tửu sắc, suy đồi đi. Lâu Thanh Vũ hiểu ý của Viêm Dạ. Mặt suy đồi của Viêm Dạ, phần nửa là làm cho người khác xem, còn có phần nửa là thực sự. Già La Viêm Dạ là hạng người kiêu ngạo lắm duệ, lạc tới tình trạng này, ngoại trừ giấu tài, còn có thể làm gì đây? Lâu Thanh Vũ ngoại trừ cực lực phối hợp, giải phiền cho Viêm Dạ, cũng không thể làm gì khác. Vào cuối năm, Lâu Thanh Vũ kêu Trầm Tú Thanh trở về. Ngoại trừ từ Dụ Dương mang đến rất nhiều hàng tết lễ mừng năm mới, còn kêu Tú Thanh mua sắm rất nhiều dược liệu. Lâu Thanh Vũ thiên tính vạn tính, vạn tính không được thời gian. Đừng nói loại sinh đẻ cổ đại lạc hậu này, ngay cả khoa học kỹ thuật hiện đại phát triển, xác suất áo mưa và thuốc tránh thai cũng chỉ có 90%. Quả nhiên, mọi việc không có trăm phần trăm. Trầm Tú Thanh lấp bắp nói ra chẩn đoán bệnh, Già La Viêm Dạ tựa hồ không quá ngạc nhiên, chỉ là gật đầu, nhàn nhạt nói câu: “Đã biết.” Lâu Thanh Vũ lại sắc mặt cứng ngắc, ngây ngốc đứng một lát, xóc lên rèm cửa đi. Trầm Tú Thanh sắc mặt thấp thỏm nhìn Già La Viêm Dạ, “Vương gia, ngài. . .” Già La Viêm Dạ cắt ngang: “Trần Cánh chuyển giao cái gì, nó đâu?” Trầm Tú Thanh từ trong lòng móc ra một thanh thủy thủ, trình qua: “Được. Xuống dưới đi.” “Vâng.” Trầm Tú Thanh đi tới ngoài cửa, do dự một chút, rốt cục đánh bạo hỏi: “Vương gia, hài tử này. . . Ngài. . .” Già La Viêm Dạ thưởng thức thanh thủy thủ trong tay, tâm tình rất tốt, cũng không nhìn hắn, chỉ mỉm cười, khuôn mặt góc cạnh phân minh nhu hòa xuống, tuần mỹ bức người: “Thanh thủy thủ này, sau có thể lưu cho thế tử dùng.” Trầm Tú Thanh hơi chấn động, lập tức sáng tỏ, khom người nói: “Vương gia nên kiêng rượu.” Sau đó lui ra ngoài. Tìm bên ngoài một lần, không thấy bóng dáng Lâu Thanh Vũ, Thu Nhi nói cho biết Lâu Thanh Vũ vừa rồi cưỡi ngựa đi. Trầm Tú Thanh suy nghĩ một chút, dắt ngựa của mình đi ra ngoài xem một vòng. Rốt cục ở cạnh ruộng lúa trồng trái mới thu hoạch, tìm được Lâu Thanh Vũ. “Vương phi ngấm chi vậy?” Lâu Thanh Vũ đang nhìn xa xa mặt trời chiều từ từ chìm xuống phía tây, đờ ra, nghe vậy thấp giọng nói: “Viêm Dạ nói thế nào?” “Vương gia. . . muốn lưu lại.” Lâu Thanh Vũ lặng lẽ không nói: “Thực sự không nghĩ tới. . .” Trầm Tú Thanh lắc đầu, nhìn thoáng qua thần sắc Lâu Thanh Vũ, than thở nói: “Chuyện chủ tử, vốn Trầm mỗ không nên vọng ngôn, nhưng tình cảnh của Vương gia hiện tại. . . Địch trong tối ta ngoài sáng, ra một điểm sai lầm, đó là vạn trượng vực sâu.” “. . . Ta biết. Ta sẽ nói với Viêm Dạ.” “Thần nghĩ đến Vương phi sẽ vì Vương gia suy nghĩ, sao lại. . .” “Ta bị Viêm Dạ tính kế.” Trầm Tú Thanh kinh hãi: “Vương gia tính kế Vương phi? Thần cho rằng Vương gia không muốn.” Lâu Thanh Vũ thở dài: “Trước đây có thể không muốn. Hiện tại. . . Ta cũng đoán không ra.” Trầm Tú Thanh hiển nhiên nhìn ra được Vương gia tình cảm đã sâu nặng với Lâu Thanh Vũ, chỉ sợ hai người họ vẫn còn mơ hồ chưa rõ. Bản thân Vương gia thì không cần phải nói, chỉ

biết làm, sẽ không nghĩ. Huống chi giờ tính tình như vậy, tâm quá rộng, tâm quá sâu, sao trông cậy vào hấn dụng tâm nhiều vào tư tình nhi nữ chứ? Mà Lâu Thanh Vũ, nhìn như một người thông minh lạnh lợi, với tình yêu thì lại ngây thơ không biết. Vả lại tâm Thanh Vũ quá tĩnh quá đậm, chỉ sợ không phải người đơn giản động tình. Trầm Tú Thanh cảm thấy Vương gia giống băng sơn chôn dấu hỏa sơn, nếu là băng mềm, phía dưới là nóng lửa trùng thiên. Mà Lâu Thanh Vũ là đầm nước ấm, bất luận người khuấy thế nào, lật tung ra sao, cũng luôn trầm ấm lắng lặng nơi đó, uyển chuyển, dựa theo cước bộ di chuyển của bản thân, không theo ý ai khác mà sao chuyển. Nếu khi bình thường, băng phối hợp với nước, lạnh hòa với nóng ấm, cực kỳ giao hòa. Chỉ là khi băng hóa thành hỏa, nước lửa gặp nhau, thì dung hòa thế nào được. Trầm Tú Thanh lắc đầu, cảm thấy bản thân nghĩ nhiều rồi. Chuyện hai người bọn họ, làm sao đến lượt mình nhúng tay? Huống chi nghĩ hai người kia, một là Vương gia, một là Vương phi, lại hết lần này tới lần khác âm dương điên đảo, vị trí đảo lộn, thực sự là. . . Trầm Tú Thanh cố sức vỗ đầu cái, mắng to bản thân nghĩ lung tung rồi. Lâu Thanh Vũ kỳ quái liếc một cái, lại nhìn sắc trời không còn sớm, nói: “Trở về đi.” Hai người phóng thả cương ngựa, dọc theo bờ ruộng chậm rãi thong thả về, tùy tiện hàn huyên vài chuyện Dụ Dương. Trầm Tú Thanh nói: “Ba tháng trước hoàng thượng đại tuyển, nạp vài tần phi mới. Hiện tại hoàng hậu gả vào hoàng gia, ba năm chưa sinh, tần phi hậu cung cũng không có con nối dòng, đây là đại sự lớn nhất, trên triều đã liên tiếp có người thượng tấu, để hoàng thượng nạp thêm hậu phi. Nghe nói. . .” “Nghe nói cái gì?” “Nghe nói. . .” Trầm Tú Thanh chần chờ chỉ chốc lát, nhìn sắc mặt Lâu Thanh Vũ, chậm rãi nói: “Nghe nói Hoàng Thiên Giám bói cho hoàng thượng, nói là mạch Già La Thị tắt từ Lâu Thị mà ra, do đó. . .” Lâu Thanh Vũ biến sắc: “Cho nên thế nào?” Trầm Tú Thanh nói: “Chỉ là đồn đãi mà thôi. Hôm nay trên triều chia làm hai phái, một phái chủ trương theo lời Hoàng Thiên Giám nói, đưa nhị công tử Lâu phủ vào hậu cung, đứng làm hoàng phi. Một phái nói quẻ này quẻ dị, sợ Lâu Tướng bụng dạ khó lường, mong muốn triều đình chờ một chút. Nói chung rối loạn hết cả lên.” Lâu Thanh Vũ trấn nhậm lại. Sau một lúc lâu, bỗng nhiên đậm đậm nhất tiếng, “Quên đi. Hôm nay ta đã là người xuất giá, chuyện lâu phủ, ta không xen vào, cũng quản không được.” Trầm Tú Thanh nói: “Lâu Tướng, sóng to gió lớn nào còn chưa gặp qua, sao lại bị điểm nhỏ ấy làm khó dễ? Những người trên triều hồ đồ, nếu không có Lâu Tướng, Đại Tề quốc như thiếu mất một cánh tay. Hoàng thượng đối với Lâu gia có sự nể trọng, mọi người đều biết, sẽ không gây rối với Lâu Tướng đâu.” Lâu Thanh Vũ cười, nói: “Người nói đúng.” Lập tức lại che tiểu dung. Bởi vì lo lắng của hấn không phải Lâu Tướng, mà là nhị ca, người nam song kiều ngạo đó _ Lâu Thanh Tường. Hai người trở lại phủ đệ, Ti Cẩm đang vội vàng thu dọn vật dụng Trầm Tú Thanh mang từ Dụ Dương đến, Thu Nhi đi theo phía sau hỗ trợ. Thu Nhi đã cao lớn không ít, nhìn qua đã là thiếu niên trẻ trung rồi. Lâu Thanh Vũ giao ngựa cho Thu Nhi, cùng Trầm Tú Thanh nói thêm hai câu, trở về nội thất. Già La Viêm Dạ đang bao kín chủy thủ, thấy hấn tiến đến, hướng lại nói: “Xem, Trần Cánh đưa tới thứ tốt.” Lâu Thanh Vũ tiếp nhận chủy thủ, từ bao kiếm rút ra thân kiếm, trên chuôi kiếm có khắc hai chữ thanh tú “Ngư Thương”, khô

ng khỏi cả kinh nói: “Thượng cổ ngư thương kiếm!” “Thế nào? Không tệ chứ.” Già La Viêm Dạ mỉm cười, vỗ sườn chuôi kiếm, di chuyển xuống dưới dùng sức kéo cái, không ngờ là một thanh tiểu kiếm dài ba thốn, dài nhỏ sắc bén giấu ở bên trong. “Tử mẫu kiếm?” “Cho người. Người giữ lại dùng.” “Trần Cánh tìm thấy ở đâu?” Lâu Thanh Vũ có chút yêu thích không buông, cầm ở trong tay thưởng thức. “Hồi nhiều như vậy làm chi. Có thích hay không?” Lâu Thanh Vũ trở tay huy lên vài cái, lân quang lấp lánh, sắc như dao. Mắt sáng lên, nói: “Thích.” Thanh Vũ hiện tại đang cầm chính là một thanh vũ khí phòng thân xứng danh. Thường thức một hồi, bỗng nhiên nhớ tới chính sự, ngẩng đầu nhìn hướng Viêm Dạ, thấy Viêm Dạ đang ngưng mắt nhìn bản thân, không khỏi trong lòng giật thót. Thần tình Già La Viêm Dạ rất kỳ quái, tựa hồ có vài phần mừng rỡ, vài phần thoải mái, còn có vài phần. . . Thỏa mãn. Các loại thần sắc nhu hợp cùng một chỗ, khiến khuôn mặt hấn đặc biệt trầm tĩnh, Mất đi lãnh duệ khi xưa, tựa như băng tuyết hòa tan, toát ra nhu hòa hiếm thấy. Lâu Thanh Vũ lẳng lẳng nhìn chốc lát, nói: “Người hình như rất vui?” “Vì sao phải mất hứng?” Già La Viêm Dạ cúi đầu mà cười, đứng lên nói: “Sắp đến lễ mừng năm mới rồi, cũng nên vui mừng một chút. Ngày mai kêu Ti Cẩm đi vào thành đặt mua chút hàng tết, chúng ta cũng vui vẻ qua năm.” “Viêm Dạ. . .” Lâu Thanh Vũ chần chờ một chút, rốt cục nói: “Hải tử không thể lưu.” Già La Viêm Dạ đứng lại, ánh mắt lóe lóe, thần nhiên nói: “Vì sao không thể lưu?” Lâu Thanh Vũ sững sờ: “Chúng ta. . . Hiện tại trong tình thế này, người. . .” Già La Viêm Dạ câu khéo môi, cười cười, nói: “Ta nói có thể lưu, là có thể lưu!” Lâu Thanh Vũ đoán không ra Già La Viêm Dạ đang suy nghĩ cái gì, ý niệm hấn lưu lại hải tử này tựa hồ thập phần kiên định. Lâu Thanh Vũ cảm giác ra hấn tựa hồ ôm niềm hân hoan và mục đích không tên nào đó, chờ mong hải tử lâm thế. Trầm Tú Thanh đối ngoại tuyên bố, An thân vương phi mang thai, phải an thai tĩnh dưỡng. Hạ nhân trong biệt viện không nhiều lắm, nghe xong cũng không cảm thấy cái gì, trái

lại Thu Nhi lại càng hoảng sợ. Thiếu gia nhà mình là nam hay nữ, Thu Nhi từ nhỏ hầu hạ người hiền nhiên rõ, cho nên hiện tại đang giật mình không nhỏ. Đợi Lâu Thanh Vũ giải thích tỉ mỉ một phen, Thu Nhi mới hiểu được hồi sự ra làm sao. “Thu Nhi, sau này ở nội viện trừ người và Ti Cẩm ra còn có Trầm đại phu, người khác không được tùy tiện ra vào. Người ở ngoại viện chú ý nhiều chút, lão bộc chúng ta đưa từ kinh thành đến thì không cần phải nói, nhưng mấy hạ nhân không quen thì phải coi sóc nghiêm vào. Nói cho bọn họ, người nào tự ý xông nội viện kinh động. . . khụ, kinh động ta, nhất định phải trừng phạt nghiêm khắc!” “Vâng, thiếu gia. Thu Nhi hiểu được nặng nhẹ, Ti Cẩm đã dạy qua rồi.” “Vây là tốt.” Lâu Thanh Vũ kỳ quái: Thu Nhi từ lúc nào gọi “Ti Cẩm ca ca” đổi thành “Ti Cẩm” rồi, có điều Thu Nhi mấy ngày gần đây ít theo Thanh Vũ, quả thực học rất nhiều thứ, thành thực đi không ít. Thời gian lần thụ thai này của Già La Viêm Dạ không khác biệt lắm với lần trước, tính ngày, hài tử hẳn sắp xỉ vào tháng sáu, tháng bảy năm sau thì sinh ra. Tâm tình Lâu Thanh Vũ phức tạp nói không nên lời, có loại cảm giác chờ mong giống như chờ mong hài tử đã mất đi, có chút bất an, có chút thấp thỏm. Hài tử này có thể mang đến hạnh phúc cho mình và Viêm Dạ, mang đến vui sướng, nhưng nhiều hơn cả, là có thể mang đến tai vạ. Nhưng kỳ quái chính là, Già La Viêm Dạ lại tựa hồ quyết tâm phải lưu lại hài tử. Bởi vì khoảng thời gian năm ngoài này Già La Viêm Dạ đang ở chiến trường, xây dựng căn cơ nên bào thai không tốt, sau lại liên tiếp bôn ba và bị đả kích, rốt cục khiến hài tử chết yếu. Cho nên lúc này Già La Viêm Dạ phá lệ chú ý, không chỉ từ bỏ mỗi ngày uống vài chén rượu, thậm chí ngay cả đại môn cũng rất ít đi ra ngoài. Trầm Tú Thanh khuyên Viêm Dạ: “Vận động thích hợp mới có lợi với hài tử. Hiện tại đã ba tháng rồi, thai nhi cơ bản ổn định, chỉ cần không làm vận động kịch liệt thì không có vấn đề gì.” Già La Viêm Dạ nghe xong lời này, lúc này mới mỗi ngày đi ra ngoài đi dạo, không tiếp tục bó buộc trong nội viện. Không biết là thân thể Già La Viêm Dạ tốt chưa, hay là do hài tử quá hiền lành, trên cơ bản Viêm Dạ không có phản ứng gì quá lớn, chỉ là ăn uống nhiều hơn so với trước đây. Lâu Thanh Vũ lo lắng, hài tử này về sau có thể quá lớn hay không? Bởi vì mới hơn ba tháng, Trầm Tú Thanh ngoại trừ biết mạch tượng ổn định ra, cũng không chẩn ra cái gì khác. Chỉ dựa theo lệ cũ, khai thuốc dưỡng thai tốt nhất để Già La Viêm Dạ đúng hạn dùng. Già La Viêm Dạ đối với ký ức lần trước vẫn còn mới. Viêm Dạ hoàn toàn không hiểu chuyện sinh sản, chỉ là lần trước làm sai, lần này liền cực lực sửa chữa. Không chỉ có mỗi ngày đúng hạn uống thuốc, còn kêu Trầm Tú Thanh chuẩn bị rất nhiều dược liệu có lợi cho thai nhi rồi luân phiên thay thế dùng. Khi tới tháng giêng, bụng Già La Viêm Dạ đã hiện hình. Có điều bởi vì mặc quần áo nhiều, tạm thời chưa nhìn ra. Cơm tất niên năm nay tuy rằng không xa hoa phong phú như dĩ vãng, nhưng Già La Viêm Dạ lại như rất vui vẻ. Ăn cơm tất niên xong, Lâu Thanh Vũ kêu Ti Cẩm trang trí rất nhiều pháo hoa, buổi tối trừ tịch phóng rất nhiều, trừ đi xui xẻo. Già La Viêm Dạ tâm tình tốt, vẫn đứng ở dưới mái hiên nhìn bọn họ bắn pháo hoa. Pháo hoa rực rỡ xán lạn trong đêm tối thì nhau phóng lên bầu trời nổ tung, bầu không khí hoan du hỉ khách tự nhiên bao phủ bốn phía. Lâu Thanh Vũ đứng bên Già La Viêm Dạ, cùng ngửa đầu lên ngắm trời, tâm tình cũng không khỏi tung bay. Quay đầu thấy gương mặt Già La Viêm Dạ khoan khoái, nhìn về nơi xa, đáy lòng hốt nhiên hiện lên cảm giác nhàn nhạt vui sướng cùng thỏa mãn. Thanh Vũ lặng lẽ kéo tay Già La Viêm Dạ, nhẹ giọng hỏi: “Lạnh không?” Già La Viêm Dạ chỉ tùy tiện khoác lên ngoài cảm bào một kiện trường y, đứng ở dưới hành lang cũng không cảm giác giá lạnh, nghe vậy thoáng cười, nhẹ nhàng lắc đầu. Lâu Thanh Vũ dựa sát vào, nắm chặt tay Viêm Dạ, mỉm cười nói: “Chỉ mong hàng năm có hôm nay, tuổi tuổi đều có sáng nay.” [ana: bài hát tiếng Quảng Đông “ ” trong đó có câu ‘Cung chúc bạn phúc thọ cùng trời đất, cung chúc bạn sinh nhật vui vẻ, hàng năm đều có hôm nay, tuổi tuổi đều có sáng nay, chúc mừng bạn, chúc mừng bạn...’] Trong đôi mắt đen kịt của Già La Viêm Dạ phóng lên một tia sáng, như dạ quang sáng lạn rực rỡ, dùng sức cầm lại tay Thanh Vũ. Hai người không đợi pháo hoa kết thúc, liền trở lại ngọa thất. Mùa đông nam bộ rất ít khi rơi tuyết, nhưng khí trời ẩm ướt lạnh giá có lúc so với phương bắc lạnh hơn. Trong phòng cực kỳ ấm áp. Lâu Thanh Vũ hỏi: “Mệt hả?” Già La Viêm Dạ nói: “Vẫn được.” Ti Cẩm bừng nước nóng đến, Lâu Thanh Vũ tiếp nhận tới, nói: “Ngày hôm nay giao thừa, người nghỉ ngơi sớm chút, ở đây đã có ta.” Ti Cẩm nhận lấy tiền lì xì của Vương phi, cười lui ra. Lâu Thanh Vũ vắt xong khăn rửa mặt, quay đầu rửa mặt cho Viêm Dạ, lại thấy Viêm Dạ đã nghiêng người ra giường ngủ. Lâu Thanh Vũ ngăn người. Vốn đang muốn thân thiết chút, nhưng nhìn Viêm Dạ mệt như vậy, không thể làm gì khác hơn bất đắc dĩ thở dài, đi giúp cởi y phục, đắp chăn, sau đó cũng tự mình thu dọn giường. Nằm ở trên giường, tâm lý Lâu Thanh Vũ phập phồng bất định, lật qua lật lại ngủ không được. Xoay người nhìn qua người bên cạnh ngủ đã sâu, nhìn không được khe khe: “Viêm Dạ, người vì sao phải muốn hài tử này?” Không ai trả lời. Lâu Thanh Vũ đưa tay vói vào áo trong Già La Viêm Dạ, sờ lên bụng. Nơi này mượt ẩm áp, bụng hơi cứng cứng, phồng phồng. Đây là nơi hài tử của bọn họ đang ngủ say. Trong lòng Lâu Thanh Vũ dâng lên một cổ kích động, lại kèm theo bất an không tên. Thanh Vũ nghiêng người ôm lấy Già La Viêm Dạ, chậm rãi đi vào giấc ngủ. Qua tháng giêng,

rất nhanh đã đến mùa xuân. Trong hoàng thành truyền đến tin vui, quý phi Đoạn của hoàng thượng mới nạp có thai, cử quốc đồng khánh. Già La Viêm Dạ nghe được tin này, lạnh lùng cười: “Việc này khiến hân có thể an tâm rồi.” Lâu Thanh Vũ kỳ thực cũng an tâm. Cứ như vậy: lời tiên tri Già La thị Đại Tề quốc là phải mạch Lâu thị mà ra, cũng [không công mà phá]. Mà xa ngoài vạn lý, một người minh mị kiều diễm nằm ở trên nhuyễn tháp hồ bì, nghe được tin tức từ kinh thành truyền đến, cảm hận ghì chặt chén ngọc dương trong tay. Các ám vệ phía sau rèm tiếp tục bấm báo nói: “Nghe nói vị ở phía nam, trong nhà cũng có hi.” “Cái gì!” Người nọ biến sắc, chén bạch ngọc văng ra bên ngoài vỡ choang nát bấy trên mặt đất. “Chủ tử, chúng ta làm thế nào tiếp đây?” Người nọ không nói gì. Thân ảnh cao to từ phía sau cửa ngầm chậm rãi bước thông thả đi ra, từ phía sau ôm lấy người trên nhuyễn tháp. “Đừng có gấp. Tên phía nam đã có cảnh giác, không dễ ứng phó, ta phái người chậm rãi thăm dò. Về phần trong kinh. . .” Mỹ nhân minh mị trong lòng bỗng nhiên kiều kiều cười, xoay người lại ôm cổ nam nhân cường tráng, cúi đầu nói: “Trong kinh. . . Ta đi.” Thân người Viêm Dạ dần dần nặng hơn. Qua tết âm lịch khí trời chuyển ấm, phía nam vốn ấm áp hơn so với khí hậu phương bắc, y phục mặc ít đi, thân hình thì nhoáng cái che không nổi. “Lần này bụng hình như lớn hơn so với lần trước.” Già La Viêm Dạ ngồi ở bên cạnh bàn, vuốt cái bụng lấm lấm. Lâu Thanh Vũ nói: “Hài tử khẳng định khỏe mạnh. Người dụng tâm dưỡng thai như thế, cục cưng hiển nhiên lớn lên mau.” “Người nói, hài tử chúng ta đặt tên gì thì hay?” “Là nam hay nữ còn chưa biết, nghĩ tên sớm như vậy làm cái gì.” Kỳ thực tên của hài tử Lâu Thanh Vũ đã nghĩ từ lâu rồi, khoảng thời gian cục cưng đầu còn trong bụng Viêm Dạ đã nghĩ được, chỉ là chưa dùng tới. Lâu Thanh Vũ nghĩ tới đây, không khỏi có chút buồn bã. Già La Viêm Dạ nói: “Người nói gọi Khôn Trạch thế nào?” Lâu Thanh Vũ ngắc đầu nhìn, không nói gì. Trong tên này bao hàm ý tứ hàm xúc không cần nói cũng biết. Trạch phi Càn Khôn, thống ngự đại địa. Lâu Thanh Vũ không thích. Già La Viêm Dạ thấy Thanh Vũ không nói lời nào, nói: “Người nếu như không thích, thì để cho người đặt đi.” Lâu Thanh Vũ suy nghĩ một chút, buồn

g xuống hàng lông mi dài, cúi đầu nói: “Đồng. . .” “Cái gì?” “Đồng, Già La Ưc Đồng.” “Không được!” Già La Viêm Dạ trong lòng trầm xuống, lập tức bác bỏ. “Vì sao không được?” Lâu Thanh Vũ kỳ quái nhìn Viêm Dạ. “Ta nói không được là không được!” Già La Viêm Dạ đập mạnh một chưởng lên bàn, cũng không quay đầu lại mà đi, lưu lại Lâu Thanh Vũ nhìn bóng lưng Viêm Dạ mà không hiểu vì sao. Già La Viêm Dạ trở lại ngọa thất, phiền toái ở trong phòng đối tới đối lui, rốt cục ức không được nóng nảy, vung tay hất tất cả đồ đạc bài biện trong phòng xuống. Trong phòng một loạt tiếng động đổ vỡ, Lâu Thanh Vũ nghe thấy tiếng đi tới, mới vừa bước vào cửa phòng, một bình sứ ném văng trước mặt Thanh Vũ. Nếu không phải đã trốn nhanh, chỉ sợ sẽ vỡ toác đầu. “Người đang làm gì!” Lâu Thanh Vũ ngạc nhiên đi tới trước ngăn lại Viêm Dạ. Già La Viêm Dạ lạnh lùng bỏ tay Thanh Vũ ra, “Cút ngay!” “Rốt cuộc làm sao vậy?” Lâu Thanh Vũ ôm lấy Viêm Dạ, nhíu mày nói: “Đang êm đẹp sao tức giận? Người lần qua lần lại như vậy, cẩn thận làm thương hài tử.” Già La Viêm Dạ nghe được hai chữ hài tử, thoáng thu lửa giận, đẩy Lâu Thanh Vũ ra, ngồi xuống bên giường. Lâu Thanh Vũ cẩn thận hỏi: “Có phải người không thích tên đó hay không? Không thích thì không dùng, dùng vì chút chuyện mà tức giận.” Già La Viêm Dạ nghe xong lời này, lửa giận tăng vọt, cứ như bản thân tự gây sự vậy, càng phát lạnh hơn. Lâu Thanh Vũ biết Viêm Dạ gần đây tính tình không tốt, không muốn làm Viêm Dạ không vui, liền tránh nặng tìm nhẹ mà nói: “Kỳ thực tên Khôn Trạch rất hay. Phi trạch Càn Khôn, rất chí khí, nhưng không biết nữ nhi và song nhi có thể dùng nó không.” “Lâu Thanh Vũ, tên kia là ý gì!” “Cái gì?” “Ưc đồng! Ưc đồng! Người nhớ chính là Đồng nào?” Lâu Thanh Vũ hơi kinh hãi: “Người có ý gì?” Già La Viêm Dạ cười nhạt, “Hài tử trước, người không dùng nhớ nó. Đã chết non là đã chết non, đó là mạng của nó. Ta đây khổ cực sinh ra nó thì người quên lãng, người còn khó chịu cái gì!” Lâu Thanh Vũ biến sắc, run giọng nói: “Người nói cái gì?” “Ta nói hài tử kia chết thì đã chết rồi, ta tái sinh một đứa đền cho người.” “Đền, cho, ta?” Lâu Thanh Vũ gần từng chữ. Bàn tay nắm chặt trong tay áo Già La Viêm Dạ trắng bệch, nét mặt lại lạnh lùng cười: “Chỉ sợ tái sinh một đứa cũng không thể quên được. Bởi vì người không thể quên được không phải hài tử kia, mà là cái tên Đồng!” Ánh mắt Lâu Thanh Vũ lóe lên: “Người nói cái gì?” “Người ngay cả trong mơ cũng gọi tên đó, đừng nói cho ta người không biết nàng là ai!” Minh lúc nào mơ hô tên Đồng chứ? Lâu Thanh Vũ đến lúc này trái lại tỉnh táo. Tiểu Đồng, là thân nhân duy nhất ở kiếp trước. Năm ấy hai tuổi tròn tròn mập mập, giống nắm mì xuất hiện trước mặt mình. Duệ sáu tuổi liền ở trong lòng thê, nhất định sẽ đối tốt với nhi tử này hơn cả thân sinh. Không chỉ bởi vì Tiểu Đồng là em của Duệ, còn bởi vì cặp mắt đen lay láy của Đồng, chớp chớp mắt nhìn, nộn nộn gọi Đồng: “Anh.” Duệ thích đôi mắt đen của Đồng, thích nó gọi mình là anh. Tuy rằng bọn họ sau bị ông ngoại của Đồng thu nuôi, Đồng tiện sửa lại miệng gọi Duệ, nhưng Duệ một khắc cũng không quên tư cách của mình anh trai của Đồng. Bảo vệ Đồng, chiếu cố Đồng, để Đồng không bị các cô nhi trong viện bắt nạt, để

Đồng không bị người nhà tập đoàn Phó thị lừa gạt, đã thành trách nhiệm trong lòng Tiểu Duệ khắc ghi nhớ. Cho dù sau này Đồng đã có thể giương cánh bay cao, nhưng trong lòng Duệ, Đồng vẫn đứa em lười kéo tay Duệ, buổi tối cuộn tròn ở trên giường sưởi ấm. Nghĩ đến Đồng, trong lòng Lâu Thanh Vũ thấy đau đớn. Bởi vì máy bay rủi ro khiến Duệ vĩnh viễn ly biệt với Đồng. Thanh Vũ đã từ bỏ tất cả kiếp trước, kiếp này thâm nghĩ sẽ sống cuộc đời mà mình muốn. Khi mới tới nơi đây Thanh Vũ từng thề, nếu như bản thân có con cái, hài tử đầu tiên nhất định phải gọi Đồng, bởi vì đó là lưu luyến duy nhất của Thanh Vũ với kiếp trước, tưởng nhớ cuối cùng với kiếp trước. Khi biết Già La Viêm Dạ có đứa con đầu lòng thì Lâu Thanh Vũ cảm thấy vừa bất khả tư nghị vừa mừng rỡ như điên. Thế nhưng Thanh Vũ cũng biết hài tử kia không thể để lại, thậm chí chính mồm nói ra để Viêm Dạ phá thai, thế nhưng Thanh Vũ vẫn gọi đứa trẻ trong bụng Viêm Dạ đang hôn mê trong mã xa, yên lặng mà gọi tên Đồng. Thanh Vũ coi hài tử kia trọn vẹn trở thành ký thác và cầu khẩn của bản thân đối với Tiểu Đồng, cầu khẩn Đồng cũng có thể giống mình nhận sinh mệnh mới ở thế giới mới này. Thế nhưng hài tử kia vẫn chết non. Thân thể gầy yếu nhỏ bé chịu không nổi trọng lượng sinh mệnh, trong chưa đầy nửa giờ sinh ra chỉ yếu ớt co ngón tay mình, thì đã lẳng lặng dừng hô hấp. Tận mắt thấy cốt nhục của bản thân biến mất, như kiếp trước thấy Đồng ở bên cạnh bản thân tan xương nát thịt. Đau đớn này, khiến Lâu Thanh Vũ hít thở không thông. Đăng bởi: admin

49. Chương 49

CHƯƠNG 49

“Ta không rõ ý của ngươi. Ngươi nói Đồng là ai?” Thanh âm Lâu Thanh Vũ thấp phần bình tĩnh. Già La Viêm Dạ cảm thấy càng thêm phần nộ. Đến lúc này còn không thừa nhận? Đêm đầu tiên Viêm Dạ bắt gặp là ở trong doanh trướng của Phượng Minh Cốc, chính tại Già La Viêm Dạ nghe Thanh Vũ gọi nhầm bản thân là “Đồng”. Sau đó, ở trên mã xa từ Thương Châu tới Diêu Tây, Già La Viêm Dạ trong cơn mê man cũng từng mấy lần nghe thấy Lâu Thanh Vũ mơ hồ thấp gọi “Đồng”. Đồng, không đơn giản là một cái tên. Kỳ thực Đồng là ai đối Già La Viêm Dạ không quan trọng, cũng không phải thực sự quan tâm Lâu Thanh Vũ qua lại với ai. Viêm Dạ cũng không tính toán chi li gì với những điều trong quá khứ. Thế nhưng “Úc Đồng”, “Úc đồng”, tên này hình như lúc nào cũng khắc khắc nhắc nhở Viêm Dạ giữa hai người ngoại trừ hài tử đã mất kia ra, còn ngăn cách bằng một người xa lạ không biết tên. Già La Viêm Dạ không rõ bản thân vì sao nóng nảy, tâm lý bất mãn như vậy. Tính tình gần nhất căn bản không thể khống chế, giờ khắc này, tựa như Viêm Dạ chỉ có thể âm ỉ một trận với Lâu Thanh Vũ mới có thể dễ chịu. “Ngươi nói cho ta biết người ấy là ai? Rốt cục người ấy là ai, là ai có thể khiến cho ngươi nhớ mãi không quên như thế?” Lâu Thanh Vũ nở nụ cười, “Người ấy là ai có quan trọng như vậy sao? Ngươi vì sao nhất định phải biết?” Già La Viêm Dạ siết chặt nắm tay, không nói gì. Lâu Thanh Vũ nhẹ nhàng nói: “Nếu như ngươi ghen tị, vậy đó là vinh hạnh của ta. Nếu như ngươi oán hận, ta bất lực. Ngươi muốn biết [Hắn] là ai vậy, thì tự bản thân đi thăm dò đi, ta chỉ có thể nói cho ngươi...” Lâu Thanh Vũ chậm rãi nghiêng người về phía trước, chăm chú nhìn vào đôi mắt Già La Viêm Dạ, chậm rãi nói: “Người ấy là một người, rất, quan trọng, quan trọng đến mức không ai có thể thay thế được.”

Thần tình Lâu Thanh Vũ như đang rõ ràng tuyên bố: cho dù là ngươi, cũng không thể. “Nô tì thất lễ. Vương gia nghỉ ngơi sớm.” Lâu Thanh Vũ lấy lễ tiết tiêu chuẩn của nữ song, cúi chào Viêm Dạ. Không để ý tới đồ đạc lộn xộn đầy phòng, thần nhiên xoay người. Đi tới cửa, mới hơi nghiêng đầu, nhẹ giọng nói: “Thuận tiện nói cho ngươi, người ấy đã không ở trên đời này nữa. Người sống, vĩnh viễn tranh không được với người chết.” Già La Viêm Dạ hô hấp cứng lại, trong nháy mắt sắc mặt tái nhợt như tờ giấy. Lâu Thanh Vũ rời khỏi ngoại thất, trực tiếp chạy ào vào chuồng ngựa, lên yên, cười Orsay chạy vội ra ngoài. Một đường giục ngựa băng băng, gió thổi vù vù qua bên tai, hai gò má từ từ trở nên chết lặng. Khí trên núi vô cùng tươi mát, cũng vô cùng lạnh lẽo. Lâu Thanh Vũ vô mục đích chạy trong núi hồi lâu, tâm tình hỗn loạn bực dọc dần dần xẹp xuống, không biết từ bao giờ đã rơi lông dây cương, mờ mịt nhìn núi non trùng điệp điệp trước mắt, mơ hồ nhìn đến hoàng lăng cũ kỹ nguy nga đứng vững vàng xa xa nơi chân núi. Trong sơn dã mịt mù, kiến trúc cổ xưa im lìm đứng sừng sững nơi đó, cô độc tịch liêu thoáng chốc nảy lên trong lòng. Lâu Thanh Vũ cuộn mình, lẳng lặng nằm trên lưng ngựa, bỗng nhiên cảm thấy vô lực, bi ai. “Hài tử chết thì đã chết rồi, ta tái sinh đền lại cho ngươi.” Viêm Dạ, người đang suy nghĩ cái gì? Đền cho ta? Sinh một sinh mệnh sao có thể qua loa như vậy, không chịu trách nhiệm như thế? Không, đừng nói dối! Kỳ thực ngươi căn bản không phải vì ta, ngươi vì chính bản thân ngươi! Địa vị Già La Viêm Dạ tôn quý, tính cách cao ngạo. Là một người

nổi bật, bất phàm cao cao tại thượng, sao cam tâm tình nguyện vì bản thân sinh hài tử chứ? Lâu Thanh Vũ thập phần minh bạch điểm này, ý nghĩa của hài tử này không giống đứa đầu tiên. Lâu Thanh Vũ bồng cúi đầu nở nụ cười. Kiếp trước vì Đồng, buông tha mộng tưởng bay lượn trên bầu trời, dứt khoát rời khỏi bộ đội không quân, bước vào vòng thương trường, phải ở trên thương trường [người lừa ta gạt người], đấu tranh với gia tộc. Kiếp này Thanh Vũ vốn thâm nghĩ sống vì bản thân, dù cho bị Lâu Cảnh Thiên đẩy vào triều đình, cũng thông dong có biện pháp trở ra. Thế nhưng bởi vì một ý niệm khó hiểu trong đầu Già La Viêm Dạ, khiến Thanh Vũ thành vương phi, từ đó về sau chỉ có thể dựa vào cuộc sống thường nhật của Viêm Dạ. Lâu Thanh Vũ rất gắng sức, rất gắng sức sống với một người xa lạ. Thanh Vũ thường thức Viêm Dạ, thích Viêm Dạ, thậm chí bắt đầu dần dần yêu Viêm Dạ. Cho dù tính cách và hoàn cảnh sống của hai người hoàn toàn khác nhau, Lâu Thanh Vũ vẫn đang cho rằng chỉ cần có đủ bao dung và nỗ lực, thì không gì là khó để sống bên Viêm Dạ suốt đời. Bởi vậy từ sau khi “Gả” cho Già La Viêm Dạ, mỗi việc Thanh Vũ làm, mỗi nơi Thanh Vũ đi, cũng không dám nửa phần sai lầm. Thân là An thân vương phi, lúc nào cũng suy nghĩ vì Viêm Dạ; Già La Viêm Dạ tưng quẩn trên chiến trường, thì Thanh Vũ chạy tới cùng kẻ vai chiến đấu; Viêm Dạ thống khổ vì tiên hoàng qua đời, thì Thanh Vũ làm bạn bên cạnh; thậm chí Viêm Dạ không chấp nhận cốt nhục trong bụng, Thanh Vũ cũng nhượng bộ... Lâu Thanh Vũ ngửa mặt lên trời thở dài. Ngoài trừ Đồng, Già La Viêm Dạ là nam nhân thứ hai Thanh Vũ nỗ lực cố gắng, hơn nữa tính chất bất đồng đến vậy cơ mà. Quy củ trong cung đè ép tới độ Thanh Vũ không thở nổi, Thanh Vũ bắt đầu hiểu rõ sinh hoạt của nữ tử trong hậu cung đáng thương ra sao, mà địa vị của bản thân với các nàng không khác biệt là m

ấy, bị sung quân đến thuộc địa Diêu Tây xa xôi, Thanh Vũ ngược lại thở phào nhẹ nhõm. Từ trong tận xương tủy Thanh Vũ chán ghét đấu đá và âm mưu trính trị trong cung đình, thế nhưng hoàng quyền trên thân Già La Viêm Dạ, mặc dù ở nơi đây, Thanh Vũ cũng lúc nào cũng khắc khắc không thể quên địa vị bản thân là “Vương phi”. Đồng! Đồng... Lâu Thanh Vũ nghĩ đến tên này, cảm giác xa xôi, bị thương. Đã từng là người quan trọng và thân cận nhất, hiện tại chỉ còn là một hồi ức không rõ ràng. Lẽ nào ngay cả tư cách nhớ Đồng cũng không có sao? Lâu Thanh Vũ cảm thấy lòng như bị một tảng đá lớn đè chặt, đè tới độ không thở nổi. Mặt trời dần dần lặn Tây, sắc trời chập rây tối sẫm. Lâu Thanh Vũ ý thức được bản thân đã đi rất lâu. Viêm Dạ hiện đang thế nào rồi? Có phải còn đang phát hỏa hay không hoặc là đã bình tĩnh lại? Hồi tưởng một màn khắc khẩu buổi chiều, bản thân cũng nói giận, phỏng chừng khiến Viêm Dạ phát nóng đây? Không biết thuốc dưỡng thai có uống đúng hạn không? Vừa rồi tức đến vậy, mong đừng gây thương đến thân thể. Lâu Thanh Vũ phát hiện bản thân đang suy nghĩ cái gì, không khỏi âm thầm cười khổ. Hóa ra trong bất tri bất giác, Thanh Vũ đã đem chuyện của Già La Viêm Dạ ghi nhớ trong lòng, mặc dù âm ỉ một phen, nhưng vẫn không quên nhớ đến Viêm Dạ. Orsay bỗng nhiên bất an phỉ khí, thân thể liên tục không yên. Lâu Thanh Vũ vỗ vỗ nó, trấn an nói: “Chúng ta trở về, đừng có gấp.” Orsay còn lui về phía sau. Không khí xung quanh bỗng nhiên trở nên loãng hơn, Lâu Thanh Vũ cảnh giác nhìn bốn phía, tay trái mò lấy chủy thủ bên hông. Trong gió, trong không khí, tràn ngập khí tức bất ổn. Một con bạch hổ cực đại hung hãn, đột nhiên gầm gừ từ trong rừng nhào ra, một vuốt đánh về phía Orsay. Orsay nhấc hai chân trước lên cao, nhảy lên, Lâu Thanh Vũ trở tay không kịp, bị rơi xuống lưng ngựa. Mông Orsay bị cào trúng, từ vết cào máu đỏ tươi tuôn ào ào, một tiếng hí dài, rất không nghĩa khí vứt bỏ chủ nhân mà chạy. Lâu Thanh Vũ rơi xuống mặt đất, một thân mồ hôi lạnh. Trước đây xem Thủy Hử, Võ Tòng tam quyền đánh chết hổ, nhiệt huyết sôi trào cực kỳ hưng phấn, hôm nay đối mặt, mới biết Võ Tòng nếu không phải uống mười tám bát “Uống 3 chén không nên qua đời”, thì lúc này đối mặt với con vật cực lớn như vậy cũng tránh không khỏi sợ mất mật. [analin: trích dẫn “Trên đường về quê thăm anh, khi đi ngang qua huyện Dương Cốc (nay là thành phố Liễu thành), ông ghé vào một tửu quán, bên ngoài ghi là “Uống 3 chén không nên qua đời”.] Thanh Vũ không có thói quen đeo theo binh khí, trên người chỉ có một thanh chủy thủ Ngự Thương. Hiển nhiên con hổ đối diện sẽ cho rằng thanh chủy thủ nhỏ bé kia không làm gì được nó, cho nên khi thấy mục tiêu Orsay chạy mất, liền không cố kỵ đánh về phía Lâu Thanh Vũ. Lâu Thanh Vũ nhảy bèn tránh kịp, vài lần tránh né, đều miễn cưỡng thoát thân từ miệng hổ. Xung quanh địa thế bằng phẳng, không có nơi tránh né. Mặt trời gần như sắp lặn xuống, chờ trời tối đen toàn bộ, không thể thấy mọi vật xung quanh thì càng thêm bất lợi. Lâu Thanh Vũ lúc này tình nguyện kẻ tới là thích khách, cũng không tình nguyện là con mồi thú như thế này. Nắm chặt trong tay thân khí thượng cổ, Lâu Thanh Vũ đề thấp thân thể, gắt gao nhìn chăm chăm hai mắt hổ, một khắc cũng không dám thả lỏng. Con hổ thấp giọng gầm gừ, lá cây phát sinh thanh âm ào ào, không khí lưu chuyển đều trở nên chậm chạp nặng nề. Lâu Thanh Vũ thân thủ miễn tiện, lại lần nữa tránh khỏi miệng hổ, quay người nhảy lên lưng hổ, đâm dao. Như quỷ quái phản ứng nhanh nhẹn, lại xoay thân bổ tới một chương, miệng như bồn máu mở lớn ra hàm răng cắn xuống. Lâu Thanh Vũ tránh sang bên trái,

bỏ vào khoảng không, nhưng vai vẫn bị cắn trúng, máu phun như trút. Lâu Thanh Vũ lăn sượt trên mặt đất, chúi thủ đâm trúng bụng hổ, rút Tử kiếm ra nắm trong tay. Con hổ bị thương càng thêm hung ác, vuốt hổ cực lớn dẫm lên bùn, phát sinh tiếng vang nặng nề. Nó cắn liên tiếp, thấy liên tục cắn không trúng, không khỏi càng ngứa đầu điên cuồng gào lên, thoáng chốc uyển chuyển thân mình, lại lần nữa nhào tới. [ana: theo chương trước thì thanh Ngư Thương kiếm là một thanh Mẫu Tử kiếm. Gồm 2 thanh Mẫu và Tử kiếm ***g ghép vào nhau. Cho nên anh Vũ mới yêu thích không buông tay là vậy.] Lâu Thanh Vũ thấy một chủy chưa trúng tim, trong lòng đã nguội lạnh. Hôm nay trong tay chỉ còn lại có thanh Ngư Thương, chỉ sợ ngày này khó sống sót, nhắm ngay mắt hổ phi đi. Một phát bắn trúng, bạch hổ kêu rên một tiếng, càng thêm điên cuồng đánh tới. Lâu Thanh Vũ vốn đợi lui về phía sau né tránh, đi qua chỗ thanh Mẫu kiếm trên bụng hổ, ai dè dưới chân có dây mây, không chuẩn bị trước nên ngã trượt chân. Mắt thấy cự hổ đòi mạng nhào tới, Lâu Thanh Vũ lập tức lộ vẻ sầu thảm. Hết đời! Thanh Vũ là người đã từng chết một lần, đối mặt với sinh tử vẫn không cảm thấy sợ hãi cực độ, chỉ là bị chết dưới miệng hổ khiến có chút không cam lòng. Các câu chuyện cũ ập đến trước mắt, trong đầu Lâu Thanh Vũ hiện ra khuôn mặt nổi giận tái nhợt của Già La Viêm Dạ. Trong lòng thở dài, khép lại hai mắt. Hóa ra trong bát tri bất giác, người đó đã là người thân thiết nhất kiếp này... Lâu Thanh Vũ mơ mơ màng màng mở mắt, phát hiện bản thân đang ở trong một sơn động. Ngồi dậy, một người bịt mặt ngồi ở phía đối diện bên lửa, đang nướng một con thỏ rừng. “Người tỉnh?” Lâu Thanh Vũ giật giật thân thể, phát hiện trên cánh tay trái vết thương dữ tợn đã được băng bó xong xuôi. “Người vừa rồi ra quá nhiều máu, hôn mê bất tỉnh. Ta giúp người ngừng máu, vết thương cũng băng bó xong rồi. Cũng may người trốn nhanh, vẫn chưa thương đến gân cốt, tỉnh dưỡng mấy ngày thì không ngại nữa. Cho người!” Người nọ lại vút qua một vật. Lâu Thanh Vũ dùng tay phải không bị thương tiếp nhận, chính là thanh chủy thủ Ngư Thương. Hai kiếm Tử, Mẫu đã ***g vào, không tổn hao gì. Lâu Thanh Vũ nhớ tới nguy hiểm độ sức với mãnh hổ vừa rồi, nhờ có vị bịt mặt này đột nhiên ra tay tương trợ, không thì khẳng định bản thân đã táng thân trong miệng hổ. Lâu Thanh Vũ cảm thấy đáng người này hơi quen, hình như chính là người bịt mặt đã hiệp trợ trên đường tới Thương Châu đẩy lùi thích khách. “Đa tạ đại hiệp ra tay tương trợ.” Tiếng người nọ nói có chút khàn khàn, nhàn nhạt nói: “Không cần khách khí.” “Tại hạ Lâu Thanh Vũ, xin hỏi đại hiệp quý tính đại danh?” “Giang hồ tiểu tốt, không đáng nhắc đến.” Lâu Thanh Vũ trầm ngâm nói: “Ngày ấy tại hạ cùng với người nhà trên đường tới Thương Châu, cũng từng gặp đại hiệp tương trợ đẩy lùi kẻ xấu. Hai lần ân cứu mạng, Lâu mỗ không biết làm sao báo đáp. Đại hiệp...” “Không nên hỏi nữa. Người là người thông minh, có một số việc không đến lúc, vẫn không nên biết thì tốt.” Lâu Thanh Vũ thoáng rung mình, không cần phải nhiều lời nữa. Thanh Vũ ngã vào lớp cỏ rải trong động nghỉ ngơi. Không biết vì sao đối với người bịt mặt ý đồ đến bắt mình này có loại tín nhiệm không tên, còn có một loại... cảm giác quen thuộc nồng lung. Lâu Thanh Vũ nhìn thân ảnh người bịt mặt âm thầm trầm tư, nhưng đại khái do mất quá nhiều máu, nhìn lại nhìn, choáng lảo ra ngủ. Trong buổi sáng sớm lạnh giá tỉnh lại, Lâu Thanh Vũ đánh cái rung mình, chậm rãi mở mắt ra. Ngồi dậy nhìn chung quanh bốn phía, trong sơn động chỉ còn mình Thanh Vũ. Bên ngoài sắc trời đã sáng hẳn, ánh sáng ban mai nhạt nhàn chiếu lên. Đống lửa chỉ còn một ít tro bụi, sờ qua còn hơi nóng, xem ra dập tắt không bao lâu. Còn người bịt mặt kia đã không thấy bóng. Tối hôm qua được cứu thì hỗn loạn, sau lại ở trong động không nói chuyện với nhau bao lâu thì ngủ mất, Lâu Thanh Vũ vốn dự định sáng sớm tỉ mỉ quan sát lại người bịt mặt, ai dè lại ngủ đến bây giờ. Lâu Thanh Vũ và Già La Viêm Dạ vào núi vài lần, đối với nơi đây coi như quen thuộc, đứng dậy chậm rãi đi ra ngoài động. Dọc theo đường đi đầu choáng mờ mịt, tay chân như nhũn ra, tốc độ xuống núi phi thường chậm. Trên trán Lâu Thanh Vũ thấm ra một tầng mồ hôi lạnh, phát hiện tình trạng bản thân không tốt, sợ rằng sốt lên rồi. Vị đại hiệp thần bí kia, cứu người cứu đến nhà chứ. Không phải không dám đưa ta xuống núi ha? Nửa đường bỏ lại ta như thế, không sợ ta không quay về nổi sao? Lâu Thanh Vũ dựa vào dưới tàng cây nghỉ ngơi trong chốc lát, sau đó chống thân cây đứng dậy, tiếp tục đi. Trong mơ hồ bỗng nhiên nghe có tiếng ồn ào xa xa truyền đến, ngưng thần lắng nghe, hình như là ở vách núi hôm qua gặp hổ, trong lòng khẽ động, đẩy ra cành cây, đi về hướng bên kia. Chưa đi qua khỏi góc núi, trong tiếng kêu la âm ỉ liền nghe thấy tiếng Thu Nhi trong thời kỳ thiếu niên bị biến thành đặc biệt khàn khàn. “Thiếu gia thiếu gia người ở nơi nào!” Trong thanh âm kia đã hỗn loạn tiếng sợ hãi và tiếng khóc, khiến Lâu Thanh Vũ không tự chủ được mà bước chân nhanh hơn. Lão đảo lao ra, thân ảnh đoàn người vây quanh thân hổ xuất hiện trước mặt. “Thu Nhi... Viêm Dạ?” Lâu Thanh Vũ hô một tiếng, nhìn thấy Viêm Dạ trong đám người khoác áo gió màu đen, sắc mặt tái nhợt. Mọi người nghe tiếng đều chấn động. Trầm Tú Thanh phản ứng lại đầu tiên, nhào qua kêu lên: “Vương phi, người còn sống!” Lâu Thanh Vũ kéo khóe miệng, “Thấy người thật sự quá tốt.” Trầm Tú Thanh sững sờ. Lâu Thanh Vũ dựa vào lòng Trầm Tú Thanh, nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói: “Nhanh lên một chút... Ta không chịu nổi...” Nói xong thân thể đã mềm nhũn, ngã vào trong lòng đại phu y thuật cao minh võ công

cao cường, yên tâm hôn mê bất tỉnh. Lâu Thanh Vũ vẫn ngủ mê man, mơ hồ biết bản thân đang sốt lên, chắc vết thương trúng gió, không biết có thể nhiễm trùng không? Điều kiện lạc hậu ở đây, vạn nhất dẫn phát ra biến chứng thì phiền phức, thân thể này vốn không khỏe mạnh... Không xong! Hắn còn chưa muốn chết! Nhớ tới Già La Viêm Dạ và cốt nhục trong bụng, Lâu Thanh Vũ liền cảm thấy bản thân dù thế nào cũng không thể chết được. Bất luận sống ra sao ở thế giới này, Thanh Vũ đã có thân nhất, chí ít cũng phải nhìn được hài tử của mình một cái! Mấy lần không mơ hồ tỉnh lại, cảm giác Ti Cẩm cẩn thận đối được cho vết thương vai, còn có người mớm nước mớm được cho Thanh Vũ, tựa hồ còn từng nghe thấy tiếng

Thu Nhi khàn khàn gọi. Có một lần tỉnh lại, trước mắt đen kịt, trong phòng rất tối. Lâu Thanh Vũ mở mắt cảm giác có người ở bên cạnh, Thanh Vũ gắng sức mở to mắt tập trung tiêu cự, chậm rãi lần mò, cảm tay người nọ, khàn khàn lời tối nghĩa: “Đừng... Đừng ở đây, cẩn thận... lây bệnh...” Nhưng không nghe được trả lời. Lâu Thanh Vũ thực sự bệnh đến mơ hồ, cảm giác người nọ rút cho mình mấy ngụm nước, bản thân hình như mơ hồ nói gì đó với hắn, sau đó dần dần mất đi ý thức lần thứ hai. Tay, vẫn cứ không buông. Bởi vì ý thức quá mức mờ mịt, đến nỗi sau khi tỉnh lại chính Thanh Vũ cũng không nhớ rõ. Lâu Thanh Vũ nằm trên giường ba, bốn ngày, cơn sốt mới dần dần lui xuống, người cũng tỉnh táo lại, chỉ là thân thể còn cực độ suy yếu. Vết thương trên vai trái quả nhiên đã nhiễm trùng, nhưng cũng may trị liệu đúng lúc, người bịt mật cho Thanh Vũ dùng cũng là được vô cùng tốt, rốt cục không có gì trở ngại. Chỉ là chứng bệnh cũ ở ngực lại tái phát, trong khoảng thời gian ngắn rất vất vả, phải tĩnh dưỡng tốt. Lâu Thanh Vũ cười khổ. Mới khỏe hơn hai năm thôi, lại phải quay về làm ma ốm rồi, thật không quen. Già La Viêm Dạ nhìn hai gò má trắng nõn của Lâu Thanh Vũ gầy gò tái nhợt, hai gò má nhợt hoắt xuống dưới, lộ ra chiếc cằm càng thêm vẻ kiên nghị. Chỉ là ánh mắt vẫn cứ trong trẻo như trước, bởi vì bệnh tật, so với bình thường càng thêm mặt ôn hoà. Lâu Thanh Vũ thấy Viêm Dạ tiến đến, mỉm cười gọi: “Viêm Dạ.” Già La Viêm Dạ đi tới bên giường, chậm rãi ngồi xuống, hỏi: “Khá hơn chút nào không?” “Khá.” Lâu Thanh Vũ kéo tay áo Viêm Dạ, để Viêm Dạ ngồi gần chút, tinh tế ngẫm, nói: “Ngày đó ta sai rồi, người đừng nóng giận.” Già La Viêm Dạ hơi nghiêng đầu, không nói gì. Lâu Thanh Vũ nói: “Người ngày đó sao lại vào núi? Thấy người thực sự hoảng sợ. Khiến người lo lắng, thật xin lỗi. Sắc mặt hình như không tốt lắm, thân thể không có chuyện gì chứ?” “Sắc mặt không tốt chính là người đó.” Lâu Thanh Vũ cười, sờ qua mặt mình, hỏi: “Thực sự xấu sao?” Già La Viêm Dạ nói xong câu đó liền cảm thấy giọng điệu bản thân không tốt lắm. Viêm Dạ rõ ràng quan tâm Thanh Vũ mới đến, sao lại tỏ thái độ như quá cao cao tại thượng chứ? Viêm Dạ gắng sức từ tốn, tận lực nhẹ nhàng chậm rãi nói: “Còn may. So với hai ngày trước khá hơn.” Lâu Thanh Vũ không chút nào quan tâm Già La Viêm Dạ coi sẵn sóc giữa phu thê thành quan trên thị sát, Thanh Vũ đã quen, dù sao không thể trông cậy vào một Vương gia từ lúc sinh ra địa vị đã cao có thể học được quan tâm người khác. Lâu Thanh Vũ nhớ tới hậu quả của bản thân ngày đó lên núi, chần chờ nói: “Ngày đó lên núi bao nhiêu người? Bọn họ thấy người... thì sao?” “Người đừng quản nhiều vậy, nghỉ ngơi cho tốt đi.” Lâu Thanh Vũ nhú mày, “Những người đó... Người rút cuộc...” Già La Viêm Dạ hơi hột cắt ngang, “Chuyện này người đừng quản! Không ai thấy, không có vấn đề gì!” Hai người nhất thời trầm mặc. Trong lòng Già La Viêm Dạ hơi hối hận. Viêm Dạ thực không phải cố ý có ngữ khí cứng nhắc như thế, thế nhưng Viêm Dạ không chế không được miệng mình và tính mình. Kỳ thực tỉ mỉ hồi tưởng chuyện ngày đó, vẫn do bản thân sai trước. Lâu Thanh Vũ đặt tên kia tuy rằng không thích, nhưng không có lý do gì lại tùy tiện hoài nghi dụng tâm của Thanh Vũ, hơn nữa... sau đó bản thân nói cũng quả thực quá đáng. Dù sao chuyện hài tử cũng là vết thương trong lòng, nhưng không biết vì sao, khi đó không muốn tỏ ra kém hơn, không muốn để Thanh Vũ thấy nội tâm yếu đuối của bản thân, cho nên thốt ra những lời nói đều tổn thương đến hai người. Lời nói cuối cùng của Lâu Thanh Vũ tức giận trước khi rời khỏi, khiến Viêm Dạ bị đánh bại nặng nề. Lời đó, vĩnh viễn tranh không được với người chết. Già La Viêm Dạ cảm thấy ngực mình tựa như không thể hô hấp, ngực tưởng đến muốn nổ tung, cả người bị tình cảm xa lạ phần nộ bất thành tù binh. Buổi tối Lâu Thanh Vũ không trở về, Viêm Dạ từ trong giấc mơ, người đổ mồ hôi lạnh choàng tỉnh, cả người đau đớn không dừng, sờ sang bên cạnh, lại sờ phải khoảng không. Khi trước vào lúc này Viêm Dạ từ trong mộng tỉnh lại, Lâu Thanh Vũ dù thế nào vẫn sẽ theo động tác, cũng mở mắt, tuy rằng buồn ngủ nhưng vẫn ôn nhu xoa bóp thắt lưng giúp đỡ, có thể sẽ nhẹ giọng nói vài câu với Viêm Dạ. Nhưng tối nay bên cạnh một mảnh lạnh lẽo, khiến tâm Viêm Dạ cũng nặng nề. Già La Viêm Dạ vì bản thân trong nháy mắt sinh ra cảm giác bất an mất mát chán ghét. Viêm Dạ sẽ không ỷ lại bất luận kẻ nào, cũng không quen ỷ lại bất luận kẻ nào. Viêm Dạ phát hiện Lâu Thanh Vũ đêm khuya không về, phái người đi tìm, lại ở chân núi tìm được Orsay đang kinh hoảng, mờ mịt còn có vết thương vượt hổ, trong nháy mắt đó cảm thấy chưa bao giờ hoảng sợ kinh hãi như vậy, suốt đêm dẫn người lên núi tìm. Mãi đến sắc trời sáng bạc, rốt cục truyền đến tin tức trên núi, hình như tìm được cái gì rồi. Viêm Dạ

vội vàng cười Sư Tử Thông vọt tới, ai ngờ ở lưng chừng vách núi, phát hiện một con bạch hổ nằm ngang trên mặt đất, trên mặt đất tràn đầy vết máu tanh hôi, trên xác hổ còn có vết tích của Ngư Thương kiếm lưu lại. Già La Viêm Dạ không cách nào hình dung tâm tình bản thân lúc đó, mãi đến khi Lâu Thanh Vũ đột nhiên tiêu tụy xuất hiện trước mắt, cả người mới giống như từ trong không trung lơ lửng đáp lên hiện thực vững chãi rơi xuống. Viêm Dạ không nhớ rõ bọn họ làm sao xuống núi. Viêm Dạ chỉ nhớ rõ bản thân vẫn lo lắng, nhìn Trầm Tú Thanh và Thu Nhi đưa Lâu Thanh Vũ về ngựa thất, nhìn bọn họ bận rộn giúp Thanh Vũ trị thương uly được, lòng vẫn mờ mịt đau đớn. Cảm giác như thế Viêm Dạ trước đây chưa bao giờ từng có. Lâu Thanh Vũ mê man vài ngày, Viêm Dạ cũng khó ở vài ngày. Không có Lâu Thanh Vũ ở bên, nửa đêm ngủ không thực. Ngẫu nhiên có trận rút gân, Viêm Dạ không thích người ngoài ở bên, cũng chỉ có bản thân cố chịu đựng cho qua. Đêm đó nhiều lần không thể đi vào giấc ngủ, đứng dậy khoác áo nhìn Lâu Thanh Vũ, ai biết Thanh Vũ lại từ mê man tỉnh lại, kéo lấy tay bản thân nói mớ, nói cái gì vì người và hài tử, ta sẽ không chết... Trong bóng tối Già La Viêm Dạ lại đỏ mặt một trận. Viêm Dạ chưa bao giờ nghĩ tới: sẽ có người tình thâm ý trọng với bản thân đến vậy. Ban đầu Viêm Dạ ép buộc Thanh Vũ lấy mình, thực ra không có ý tốt gì. Kỳ thực Già La Viêm Dạ đã mơ hồ phát hiện tình cảm của bản thân với Lâu Thanh Vũ không bình thường, nhưng lại không muốn nghĩ sâu xa. Lúc này thấy Thanh Vũ tái phát bệnh, lại bị trọng thương, lòng ngày ngày lo lắng, Viêm Dạ lại sĩ diện chết cũng không nói ra. “Người...” Viêm Dạ đánh vỡ trầm mặc, nhưng chỉ phun một chữ, không nói tiếp được. Lâu Thanh Vũ không muốn nói tiếp truyện này, lôi kéo tay Viêm Dạ, nhìn sắc mặt Viêm Dạ: “Nghe nói đêm đó người cũng tìm ta một đêm, thân thể thực sự không có chuyện gì chứ?” “Hài tử không có chuyện gì.” “Ta không phải hỏi hài tử, ta hỏi người đó.” Già La Viêm Dạ không nói gì. Lâu Thanh Vũ nghiêng sang bên, vỗ vỗ giường, nói: “Nằm xuống đây đi.” Già La Viêm Dạ nhú mồm. Lâu Thanh Vũ cười nói: “Lại đi. Thừa dịp ngủ một chút.” Già La Viêm Dạ thoáng do dự, chậm rãi cởi giày, nằm xuống bên cạnh Lâu Thanh Vũ. Mấy ngày nay Viêm Dạ vẫn ở phòng bên, buổi tối ngủ không ngon, ban ngày còn phải xử lý chuyện trong phủ lưu từ hôm trước, tinh thần đúng là không tốt lắm. Lâu Thanh Vũ kéo qua chăn đắp lên hai người, tay sờ lên bụng Viêm Dạ, cúi đầu nói: “Mấy ngày nay khổ cực người rồi.” Già La Viêm Dạ thấp giọng nói: “Sau đó đừng chạy đi như vậy.” “Ừm.” Lâu Thanh Vũ nhẹ nhàng đáp ứng với Viêm Dạ, nói: “Chuyện ngày đó còn tức giận chứ?” Già La Viêm Dạ trầm mặc trong chốc lát, nói: “Ngày đó là do ta chuyện bé xé ra to, vốn không phải lỗi của người.” “Người không thích cái kia tên, chúng ta không đặt nữa. Kỳ thực người nọ... Từ lâu đã không còn trên đời này nữa. Ta với người đó như huynh đệ, vốn chỉ vì kỷ niệm, sau này sẽ không nhắc lại. Ta nói vậy, cũng là do nóng nảy, người đừng để ở trong lòng.” Già La Viêm Dạ lẳng lặng nhìn, thần tình Lâu Thanh Vũ khiến Viêm Dạ không đành lòng. Viêm Dạ chậm rãi buông xuống đường nhìn, thấp giọng nói: “Người không cần miễn cưỡng, ta cũng không có nhỏ nhen như vậy.” Lâu Thanh Vũ nhẹ nhàng cười: “Người nói lời này, lại giống ghen đó.” Già La Viêm Dạ quần, dừng một chút nói: “Ngày đó ta cũng quá đáng, người, người...” “Ta không tức giận.” Lâu Thanh Vũ cười meo meo nhìn Viêm Dạ, đưa tay ôm, để trán bản thân lên trán Viêm Dạ, nhẹ nhàng nói: “Kỳ thực, ngày đó ta cũng chưa nói hết.” “Nói cái gì?” Già La Viêm Dạ hơi cứng đờ: “Người sống, vĩnh viễn tranh không được với người chết. Nhưng người sống, lại vĩnh viễn quan trọng hơn người chết.” Hai người hòa thuận như lúc ban đầu, đã trải qua lần sinh tử này, cảm tình lại càng thêm hòa thuận. Theo thời tiết ngày càng ấm, trên người Già La Viêm Dạ càng lúc càng nặng, dần dần hành động bất tiện, khô hanh khó nhin. Tối cuối tháng tư, đã lười di động thân mình. Trầm Tú Thanh khuyên nhủ: “Vương gia, ngài nên vận động nhiều thì mới có lợi cho hài tử, sinh sản cũng dễ dàng hơn.” Già La Viêm Dạ không kiên nhẫn nói: “Nội viện lớn tỷ như vậy, người kêu ta vận động kiểu gì!” Mấy ngày gần đây Viêm Dạ đã ghen ghét, buồn bực đầy mình, thật không chỗ phát tiết. Lâu Thanh Vũ ôn nhu nói: “Được rồi được rồi, đừng nóng giận. Người muốn như thế nào? Ta theo người.” Tản bộ trở về, Lâu Thanh Vũ sớm bảo người chuẩn bị bể nước ấm. Hiện tại nhiệt độ cơ thể Già La Viêm Dạ cao bất thường, một hồi vận động bên ngoài một thân đầy mồ hôi, mỗi ngày Lâu Thanh Vũ đều sẽ tắm cùng Viêm Dạ. Không thiếu nhất vùng phía nam là nước, trong đục thất Thanh Trì chứa đầy nước trong từ sau núi Thanh Tuyền đưa tới, nếu nói để tắm rửa thì hơi thấp hơn độ nóng của nước đun, nhưng ngâm thì lại đủ để tiêu tan cái nóng. Già La Viêm Dạ ngâm ở trong nước, Lâu Thanh Vũ ngồi ở bên bờ giúp Viêm Dạ chà xát lưng. Lúc này bụng Già La Viêm Dạ dưới hồ nước thấy rõ ràng, nổi phồng lên, thỉnh thoảng còn thấy được thai nhi nhúc nhích. Sức nâng của nước xoa dịu cực độ chứng khó ở của Viêm Dạ, cho nên mỗi ngày đều phải ngâm nước rất lâu. “Sắp chịu không nổi rồi. Lúc nào có thể

sinh nó ra?” Lâu Thanh Vũ cười nói: “Cố nhẫn tiếp, còn đến một tháng nữa.” Thời cổ, người ta nói mười tháng hoài thai, nhưng thực tế thời kỳ mang thai của nhân loại chỉ khoảng chín tháng lễ mười ngày. Thanh

Vũ nhẹ nhàng trượt xuống bể, tựa ở bên người Già La Viêm Dạ, sờ qua bụng Viêm Dạ, nói: “Người có thể sờ ra chân tay hài tử ở đâu chứ?” Già La Viêm Dạ sững sốt, nói: “Cái này còn có thể sờ được sao?” “Nó ở trong bụng người, lúc nó động người không cảm thấy sao?” Già La Viêm Dạ thật sự là chưa từng chú ý. Qua một lát mới nói: “Có lúc sẽ đá ta ở đây, chắc là chân đó.” Lâu Thanh Vũ dựa vào cách Trầm Tú Thanh dạy, sờ, vỗ vỗ, lại ở nơi Viêm Dạ nói dò xét. Già La Viêm Dạ đẩy ra tay Thanh Vũ, ngữ khí không tốt: “Người làm cái gì? Quá dùng sức rồi đó.” “Tú Thanh nói thai vị của người hơi trật, hai ngày này kêu Tú Thanh chỉnh lại giúp người đi.” Già La Viêm Dạ trong nháy mắt cứng đờ, không nói gì. “Đây là tốt cho người, cũng là tốt cho hài tử...” “Được rồi, ta đã biết.” Già La Viêm Dạ cắt ngang. Một lát sau, lại có chút lo lắng hỏi: “Rất lệch sao?” “Kêu Tú Thanh xem kỹ giúp người đi. Nếu không phải người cố chấp, thì đã sớm kiểm tra rõ rồi.” Già La Viêm Dạ không yên lòng lên tiếng, hình như cũng không còn tâm tình ngâm nước nữa. “Đi ra ngoài đi. Giờ kêu Tú Thanh tới đây.” Lâu Thanh Vũ nhẹ nhàng ôm Viêm Dạ, thấp giọng nói: “Đừng lo lắng, có ta bên người, không có gì cả.” Con người Già La Viêm Dạ đen nhánh nhìn, bỗng nhiên nhìn không được néo mạnh lên cổ tay Thanh Vũ một cái, chậm rãi ra khỏi trì. Lâu Thanh Vũ cười khổ, biết ý này là Viêm Dạ đang oán hận bản thân khiến mang thai, nhưng cũng không biết là ai muốn hài tử đó? Xoa xoa cổ tay, ra khỏi trì, cẩn thận đỡ Viêm Dạ, giúp Viêm Dạ lau khô thân thể, mặc quần áo vào trở lại ngọa thất. Đăng bởi: admin

50. Chương 50

CHƯƠNG 50

Hoàng thành: Già La Chân Minh nghe được nội thị truyền đến tin tức, trong lúc nhất thời có phần mờ mịt. Hồi lại một lần nữa, mới xác nhận đó là sự thật. “Nội quân An Dương đêm qua đã hoăng.” (ana: nội quân vợ vương, hoăng: Thời xưa gọi chư hầu hoặc các quan to chết là hoăng) “Trẫm trước đó vài ngày còn nghe, bệnh tình không phải khởi sắc sao?” Nội thị thấp giọng trả lời: “Thái y nói, có lẽ là hồi quang phản chiếu.” “. . . Trẫm đã biết, truyền lệnh xuống dưới, theo nội quy hoàng thất hậu táng. Sau khi Lý phò mã giữ đạo hiếu, thăng lên hai phẩm.” “Vâng.” Già La Chân Minh tựa trên long ỷ, thở dài. Nội quân An Dương là trưởng song tử của tiên hoàng, lớn hơn Chân Minh hai tuổi. Mười sáu tuổi thì được phong hào tước là hoàng song tử, sau An Dương gặp nội quân, gả cho Nam An Vương Lý gia. Thân thể nội quân vẫn không tốt, nhiều năm qua cũng chưa có con nối dõi, năm trước bắt đầu giường bệnh triền miên, kéo đến mấy tháng thì ra đi. Già La Chân Minh thấy thân thủ tức cứ vậy ra đi, tâm lý hiển nhiên thương cảm. Nói đến hai người con trai, ba song, một nữ của tiên hoàng, ngoại trừ Đức Hình chưa xuất giá, nội quân An Dương và một vị khác là hoàng song tử Nhạc Dương nội quân cũng không có con nối dõi. Bắc quận vương thì lại có một nhi tử, tuy nhiên không phải Bắc quận vương sinh, mà là thị thiếp sinh. Nếu không phải hắc có nhi tử này, năm đó tiên hoàng cũng sẽ không phong hắc làm quận vương. Số phận hoàng song tử của hoàng thất, giống nhau đều là gả đi. Già La Chân Minh kêu người an bài xong tang sự Nội Quân An Dương, ra đại điện thấy Đức Hình công chúa đi đến trước mặt. Già La Đức Hình năm nay đã mười lăm tuổi, đã tới tuổi xuất giá. Tính tình có phần ổn trọng, còn là thần thái phi dương, khuôn mặt có một loại kiêu ngạo và tôn quý của một vị công chúa. “Hoàng huynh.” “Đức Hình, mấy ngày nay đừng tùy tiện đi quanh trong cung, về đổi tang phục.” “Sao?” “Nội Quân An Dương. . . đã mất. Trẫm tưởng muội đã nhận được tin rồi chứ.” “Cái gì? Muội mới từ chỗ Phụ Hậu về, chưa nghe tin. . . Sao nhanh như vậy?” Đức Hình thất kinh. Nội Quân An Dương là đứa con đầu lòng của tiên hoàng, có điều tuổi tác Đức Hình với Nội Quân hơn kém nhau chục tuổi, lúc Đức Hình còn rất nhỏ người đã xuất giá, cho nên tình cảm không sâu lắm. Nhưng bởi vì con nối dõi của tiên hoàng không nhiều, cho nên tin tức này vẫn khiến nàng buồn bã. “Trẫm cũng vừa biết. Có khi lúc này muội đi bồi Phụ Hậu nhiều chút, chuyện Nội Quân trong cung sẽ được lo liệu, không thiếu sót được.” “Vâng. Thần muội đã biết.” Già La Đức Hình đã dần hiểu trách nhiệm và lễ nghi một công chúa nên có. Nàng và Già La Chân Minh tuy rằng đồng mẫu sinh ra, nhưng không thân cận lắm. Trước đây nàng thân thiết nhất với nhị hoàng huynh, thế nhưng hiện tại Già La Viêm Dạ đang ở nơi khác, hoàng thành lại xảy ra nhiều chuyện vậy, quan hệ giữa Đức Hình và hoàng thượng bất giác cũng dần dần thân thích hơn. “Hoàng huynh, người muốn đi đâu?” Đức Hình công chúa thấy hoàng thượng đi ra phía ngoài, hỏi: “Thân thể Đoàn phi không khỏe, trẫm đi xem.” Đức Hình nga một tiếng, khóe miệng khẽ cười, “Đoạn quý phi hiện tại thân hoài thai, không thể so với khi trước, hoàng huynh là hẳn nên quan tâm hơn với người ta.” Già La Chân Minh liếc nhìn nàng một cái, nói: “Quý phi trẫm, hiển nhiên trẫm quan tâm.” Đức Hình nhìn thân ảnh hoàng thượng dẫn người đi về phía hậu cung, nhìn không được hừ lạnh một tiếng. Cung nữ thiếp thân phía sau biết công chúa luôn

không thích nhân cách Đoạn quý phi, thấp giọng nói: “Công chúa, sau khi hoàng thượng đại hôn, thật vất vả mới có con nối dõi, sao người không vui? Cho dù không vui, cũng đừng nên tỏ thái độ.”Già La Đức Hình nói: “Nhị hoàng huynh cũng sắp có con nối dõi rồi, ngược lại ta rất hài lòng. Phi tử nhị hoàng tẩu và hoàng thượng thì khác, hài tử sinh không được. Liền bị dạng Đoạn nữ nhân kia dụ dỗ. . . Hạnh!” Nàng vừa hừ nặng một tiếng, ông tay áo phẩy phất, nói: “Hồi cung, đổi áo tang.”Vào tháng tám, thai nhi sẽ dần dần đi xuống, tiến đến xương chậu. Lâu Thanh Vũ nhớ kỹ kiến thức kiếp trước về phụ sản tuy không nhiều nhưng chắc là vậy.Nhìn thân thể Già La Viêm Dạ ngày càng lớn, mông đầy đặn hơn khi trước, Lâu Thanh Vũ vẫn thấy khó tin chuyện nam nhân thể giới này có thể sinh đẻ.Già La Viêm Dạ hiển nhiên cũng không tiếp nhận được tình trạng hiện tại của bản thân. Bởi vì bé cưng đầu mới bảy tháng đã sinh non, cho nên khi đó Viêm Dạ vẫn chưa thể nghiệm hết tất cả quá trình dự định của thai nhi phải cố gắng đến mức nào.Hiện tại mỗi ngày xương sống thắt lưng đều đau, đi tiểu nhiều lần, mồ hôi trộm, rút gân, thậm chí có lúc sẽ bị hài tử húc đến buồn nôn. Các loại tình cảnh này khiến Viêm Dạ càng không kiên nhẫn với gánh nặng trên người, thậm chí nghĩ có thể sớm ngày giải thoát.Mà Trầm Tú Thanh làm đại phu, lại cảm thấy tình hình Già La Viêm Dạ không mấy phần lạc quan. Tuy rằng thân thể Viêm Dạ vì thích ứng sinh sản xảy ra chuyển biến, nhưng thể chất âm song và nam tử không giống nhau, căn bản vô pháp so sánh với nữ nhân và song nhi.Vả lại thai nhi hình như rất lớn, cho dù giống nữ nhân và song nhi, sinh nở cũng có trắc trở nhất định, càng không thể nói đến thân thể nam tử Già La Viêm Dạ mang đến bất tiện.Già La Viêm Dạ hiện tại giờ đã không thấy được chân nữa, khom lưng cũng đã trở thành động tác vô cùng mất sức. Bởi bụng và xương hông mang vác quá nặng, khiến thắt lưng Viêm Dạ thường đau nhức, điểm này khiến cho Viêm Dạ khó có thể chịu được.Thai vị mấy ngày trước Trầm Tú Thanh đã giúp Viêm Dạ xoa bóp thuận, vẫn đang kiến nghị vận động nhiều hơn, đừng suốt ngày nằm hoặc ngồi. Nhưng Già La Viêm Dạ hiện tại ngồi cũng cảm thấy mệt, làm sao nguyện ý thử hõn hển đi tới đi lui? Có điều cũng may ý chí kiên nghị, lại có Lâu Thanh Vũ ở bên đốc thúc, nên tiếp tục kiên trì.Khi nhận được tin tức Nội quân An Bình Dương thì Viêm Dạ đang tiến hành hoạt động tản bộ mỗi ngày với Lâu Thanh Vũ.Già La Viêm Dạ chỉ thoáng sửng sốt, sau đó tiếp tục giống chim cánh cụt tiếp tục đi lại.“Nội Quân An Dương?” Lâu Thanh Vũ nhớ lại, nói: “Ta chưa từng gặp. Không biết sinh bệnh cấp tính gì?” Lại thoáng nhìn Già La Viêm Dạ, nói: “Người không giống như bị bất ngờ?”Già La Viêm Dạ nhàn nhạt nói: “Thân thể Nội Quân yếu nhất trong tất cả các con của tiên hoàng.”Hai người yên lặng tản bộ. Già La Viêm Dạ bỗng nhiên ngừng lại, hơi nhíu mày, tay đè bụng. Lâu Thanh Vũ biết hài tử đang đập, nếu như hài tử đập không mạnh lắm thì Viêm Dạ rất ít khi có phản ứng lớn.“Ta nghe xem.” Lâu Thanh Vũ cúi người, dán lên trên bụng Viêm Dạ, một cục trời lên, đang đánh vào mặt hán.“Thật mạnh mẽ.”Già La Viêm Dạ cắn răng, cố nén cảm giác không khỏe, nhìn biểu tình Lâu Thanh Vũ mừng rỡ, nói: “Ta nghĩ đây là nhi tử, nếu không sẽ không nghịch như thế.”Lâu Thanh Vũ cười nói: “Nam hài hay nữ hài đều như nhau, ở trong bụng đều như vậy.”Lâu Thanh Vũ đỡ hán trở lại ngoạ thất. Đại khái tin tức về Nội Quân An Dương vẫn khiến Già La Viêm Dạ có chút không dễ chịu, ngày hôm nay hán không phát giận, chỉ kêu một mồm, muốn nằm trên giường nghỉ ngơi. Lâu Thanh Vũ nhìn hán ngủ, ra ngoạ thất, ở ngoài phòng gặp Ti Cẩm.Ti Cẩm nói: “Vương phi, thần cảm thấy gần đây có phần không ổn.”“Không ổn chỗ nào?”“Gần đây xung quanh nhà có người lén lút, còn có người hỏi thăm hạ nhân trong phủ về khi nào Vương phi sinh.”Lâu Thanh Vũ nhíu mày: “Biết là ai không?”“Nghe giọng nói không phải người địa phương, cũng không phải từ kinh tới.”“Khẩu âm có thể giả. Lần sau thấy có người khả nghi, kêu ẩn vệ âm thầm theo đuôi, xem qua liên lạc với ai rồi truy xét tiếp.”“Vâng. Thần đã sai người đi làm.”“Chuyện này không phải nói cho Vương gia, có tin tức bẩm báo ta.”“Vâng.”Ti Cẩm đi ra. Lâu Thanh Vũ ngồi ở ghế, gõ tay, trầm ngâm suy nghĩ.Người tới không tốt, người tốt đã không đến. E rằng những người này có quan hệ với bọn phục kích họ năm ngoái. Còn có người thần bí ngày đó cứu hán, rốt cuộc là ai? Người nọ và tên thích khách rõ ràng không phải là một, nhưng người phía sau bọn họ, lại là ai chứ?Ti Cẩm tra được tin tức, trả lời: “Người đó liên lạc với một tên lâu la trên giang hồ thuộc tổ chức Thính Phong Lâu. Nhiệm vụ của hán chính là phụ trách đem tin tức truyền về tổ chức, người

ì nằm sau không rõ tính danh.”Lâu Thanh Vũ lần đầu tiên tiếp xúc sự vụ giang hồ, cảm thán tiểu thuyết võ hiệp thật không lừa ai, giang hồ quả nhiên nơi đâu cũng có. Suy nghĩ một chút nói: “Để Trần Cảnh nghĩ biện pháp tra xem. Người phía sau Thính Phong Lâu là ai, nhất định có liên quan đến người ở kinh thành.”“Vâng.” Ti Cẩm lĩnh mệnh xuống.Lâu Thanh Vũ mơ hồ cảm thấy bất an. Người giang hồ nếu không có kẻ đứng sau, thì tuyệt không gây phiền phức tới triều đình và hoàng thất, mà người triều đình và hoàng thất, nếu không phải muốn không cho ai biết thì cũng rất ít khi trêu chọc người giang hồ.Người này rốt cuộc là ai? Còn muốn mượn qua tay người giang hồ đối phó bọn họ. Có thể thấy được người này rất cẩn thận,

đã lên kế hoạch đã lâu, hơn nữa tuyệt đối quyền cao chức trọng mới càng không dám bại lộ thân phận hay mưu đồ của bản thân, tất nhiên đây không phải việc nhỏ. Lâu Thanh Vũ lo lắng, theo kỳ sản của Già La Viêm Dạ đang tới gần, càng thêm bất an hơn. Thế nhưng việc về sau càng gay go, kỳ sản của Già La Viêm Dạ đã qua, vậy mà vẫn chưa có dấu hiệu lâm bồn. “Hô nóng chết. . . Khăn ướt, cho ta khăn ướt. Hô ” Già La Viêm Dạ ngồi ghế mát ở nội đường, Lâu Thanh Vũ ở một bên quạt mát không ngừng cho Viêm Dạ, nghe vậy vội vã lấy chiếc khăn trong bồn nước vắt sạch rồi đưa qua. Già La Viêm Dạ nhận lấy, không ngừng chà sát lên người, nhưng hạt mồ hôi theo trán và cổ liên tục rơi xuống. Khí trời phía nam vốn ẩm ướt oi bức, năm nay không khéo còn đặc biệt nóng. Lâu Thanh Vũ biết tháng năm thời cổ đại, ở hiện đại chính là tháng sáu, tháng bảy dương lịch. Là khoảng thời gian nóng nhất, đối với sự chờ đợi sinh sản của Già La Viêm Dạ mà nói, quả thực là đi vào địa ngục. Già La Viêm Dạ ném khăn ướt đã trở nên nóng ẩm, mặt nhăn găm nhệ: “Nóng chết! Nóng quá đi mất! Hô. . .” Lâu Thanh Vũ nhìn dáng dấp Viêm Dạ đỡ bụng nặng cật lực thở dốc, cảm thấy yêu thương, lại thập phần bất đắc dĩ. Ở đây, đã không có điều hòa, còn không có quạt điện, duy dựa vào khăn ướt và lực quạt của tay Thanh Vũ, căn bản thỏa mãn không được nhu cầu Già La Viêm Dạ, chỉ mong hài tử sớm sinh ra thì đỡ hơn. “Nó rút cuộc lúc nào đi ra!” Hắn còn chưa nghĩ xong, Già La Viêm Dạ đã không nhịn được kêu lên, một tay chống thắt lưng, một tay đỡ cái bụng, hơi nghiêng thân. Lâu Thanh Vũ hỏi: “Lưng đau hả?” Già La Viêm Dạ cũng không nói, chỉ là nghiêng tựa ở ghế mát. Lâu Thanh Vũ buông quạt, giúp Viêm Dạ xoa bóp thắt lưng đau nhức. Già La Viêm Dạ cảm thấy thắt lưng sắp gãy, bất luận nằm hay ngồi, đều cả ngày cả đêm đau đớn không chịu nổi. Mà Lâu Thanh Vũ và Trầm Tú Thanh cứ thúc dục vận động nhiều, nói hài tử chưa có dấu hiệu lâm bồn, để dễ dàng sinh thì cần đi nhiều. Thế nhưng Viêm Dạ mang theo một gánh nặng hơn mười cân thể, ngay cả đứng dậy bình thường đi nhà xí cũng cố sức, đâu còn có sức lực vận động! “Khá hơn chút nào không?” “Không khá! Quá khổ!” Già La Viêm Dạ ngữ khí bất thiện. Hắn gần đây cả người đều khó chịu, động cái là cáu. Lâu Thanh Vũ trán cau lại. Gần đây ngoài viện không yên ổn, Thanh Vũ rất lo lắng sẽ xảy ra chuyện gì, đáy lòng cũng mong muốn hài tử sớm sinh ra, thế nhưng Già La Viêm Dạ vẫn cứ không có chút động tĩnh gì. Sớm đã qua chín tháng, đây không phải hiện tượng tốt. Kỳ thực mấy ngày trước Thanh Vũ đã nghĩ đến một biện pháp. Nếu hiện tại vận động không có tác dụng gì thì rất muốn thử xem cái đó, chỉ là vẫn ngượng. Lúc này thấy vẻ mặt Già La Viêm Dạ khó chịu và nhẫn nại, thoáng suy nghĩ, cảm thấy kích thích một chút cũng tốt. Tay hắn theo thắt lưng Già La Viêm Dạ chậm rãi vuốt ve, trượt lên chiếc mông đã đầy đà lên rất nhiều, sau đó dọc theo chiếc bụng nặng trĩu, lại chậm rãi tìm về phía trước. “Người đang làm gì?” u yếm hàm chứa ***, khiến Già La Viêm Dạ giật mình quay đầu lại. “Giúp người sơ giải.” Lâu Thanh Vũ cười khê, ngón tay đã linh xảo lật ra ngoại sam, tham nhập vào dưới khố Viêm Dạ. “Vào lúc này, người. . . Ngó. . .” Già La Viêm Dạ khê hừ một tiếng, có chút vụng về uốn lên thân, theo luật động Lâu Thanh Vũ nhẹ nhàng thở dốc. Mấy ngày này Viêm Dạ vẫn dựa vào Lâu Thanh Vũ an ủi sơ giải dục vọng, hành động thân thể không tiện lợi thậm chí khiến Viêm Dạ mờ lầy phân thân của mình cũng rất rắc rối, cho nên Viêm Dạ thành thói quen với loại hành vi thân mật này của Lâu Thanh Vũ. Có điều ngày hôm nay động tác hình như có điểm không giống. “Người, người muốn làm gì?” Già La Viêm Dạ dày vò một lúc lâu, rốt cục bắn ra, nằm ngã vào ghế dựa, nhìn Lâu Thanh Vũ lấn lên thân, càng cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Lâu Thanh Vũ nằm ở trên người Viêm Dạ, khê cười, nói: “Tú Thanh kêu ta nghĩ biện pháp giúp người trợ sản, ta nghĩ ra một ý kiến hay, không bằng chúng ta thử xem.” Già La Viêm Dạ cảnh giới nhìn hắn, “Ý gì?” Lâu Thanh Vũ sờ qua bụng Viêm Dạ, nói: “Chúng ta làm đi.” “Cái gì?” Già La Viêm Dạ nhất thời không phản ứng lại, lẳng lẳng nhìn Thanh Vũ. Lâu Thanh Vũ lộ ra ủy khuất, cắn môi dưới, thương cảm nói: “Ta đã mấy tháng chưa chạm người. Người còn có ta giúp người, thế nhưng ta làm sao bây giờ?” “Người điên rồi!” Già La Viêm Dạ biến sắc, “Bộ dạng ta thể này người còn muốn sao?” “Yên tâm, hài tử cũng lớn đến thể rồi, sẽ không gây thương tích đến nó. Hơn nữa, người cũng muốn nó sớm sinh ra không phải sao?” “Đừng hồng!” Lâu Thanh Vũ dẫn lòng giải thích với hắn, đây là một phương pháp khoa học trợ sản, đối với hài tử vô hại còn hữu ích, cũng có trợ giúp hắn thuận lợi sinh sản. Già La Viêm Dạ lúc đầu hiển nhiên không tin, thế nhưng Lâu Thanh Vũ một bên giải thích rõ ràng, một bên khi dễ Viêm Dạ giờ hành động bất tiện, giở trò, lại càng khiến Viêm Dạ đến chỗ đứng đỡ không nổi. “Lâu. Thanh. Vũ! Người cút cho ta!” Già La Viêm Dạ cắn răng. Lâu Thanh Vũ lúc này đã quyết tâm, nhất định phải khiến hài tử đúng hạn sinh ra. Hơn nữa vuốt ve vóc dáng Già La Viêm Dạ biến dạng, nhìn hắn mang thai, dục hỏa lại chạy lên thật, muốn thu tay cũng đã muộn. “Ta cút, vậy tiểu tử kia làm sao bây giờ?” Lâu Thanh Vũ hoàn toàn không để sắc mặt xanh đen của Già La Viêm Dạ đang nằm trong lòng mình, còn có kỹ xảo an ủi chỗ mẫn cảm trên người Viêm Dạ, câu dẫn ra dục vọng của Viêm Dạ. Già La Viêm Dạ có phần luống cuống, “Người thật muốn làm sao!” “Đương nhiên! Đây là phương pháp nhanh nhất!” Lâu Thanh Vũ cẩn thận đặt Viêm Dạ dưới thân, chậm rãi cởi ra sam khố rộng rãi, ngón tay tham nhập vào hậu huyệt mềm

mại ra hơn so với trước đây.“Dừng tay! Thanh Vũ. . .” Già La Viêm Dạ gầm nhẹ, vung về muốn lật người, lại phát hiện hoàn toàn phí công vô ích.Lâu Thanh Vũ dùng chính dịch thể khi nãy Viêm Dạ vừa bắn, chậm rãi vẽ loạn trong nội vách. Không lâu sau đã có thể vói vào ba ngón tay.“Mở thật nhanh. . .” Hắn cười nhẹ, khẽ lăm bắm bên tai Già La Viêm Dạ, khẽ hôn lên vành tai mẫn cảm.Già La Viêm Dạ bị hắn khiêu khích đến run rẩy, dần dần cũng động tình.Lâu Thanh Vũ cẩn thận cầm phân thân mình đưa vào, Già La Viêm Dạ nghiêng sườn nằm úp sấp, rầm rì hừ một tiếng.Nội viện sau giờ ngo, chỉ còn tiếng ve không ngừng kêu vang. Màn trúc nội đường theo làn gió hơi lay động, không khí oi bức thông thả lưu động.“A. . . Ách. . .”Già La Viêm Dạ nín chặt hai hàng lông mày, thở hồng hộc một tay nắm lấy cạnh ghế, một tay đỡ bụng, theo luật động chậm rãi của Lâu Thanh Vũ lay động.Cảm giác mây mưa thể thập phần kỳ quái. Hai người rất lâu mới mập hợp, lần này hoan ái trước khi sinh, trong bụng thai nhi vốn đang lẳng lẳng ngủ say, sau cũng giống như tỉnh lại, nhẹ nhàng nhúc nhích, giống như hai người trộm hoan ái sau lưng hải tử. Già La Viêm Dạ chợt có loại ảo giác, tựa hồ thai nhi trong bụng đang ngưng mắt nhìn chung quanh, động tay động chân, không rõ phụ mẫu đang làm chuyện gì, mau chóng muốn tham dự. . . “A. . . Không được! Chậm một chút. . .”Lâu Thanh Vũ nâng lên chân trái thon dài của Viêm Dạ, đang muốn mở ra thêm, nghe được tiếng Viêm Dạ kêu, dừng một chút, bạc hãn khinh suyễn, nói giọng khàn khàn: “Sao?”“Người, người nhanh chút. . . Ta cảm thấy. . . kỳ quái.”Lâu Thanh Vũ khấn trương nói: “Người cảm thấy làm sao? Ta làm đau người?”Già La Viêm Dạ nín mi nói: “Cả người ta mỗi nhừ, đau nhức, chịu không nổi.”Lâu Thanh Vũ nói: “Vây là tốt rồi.” Nói xong lại trừu sáp vài cái, lấy ra chiếc khăn, vội vã đi ra, bắn lên trên khăn.Già La Viêm Dạ khẽ thở, tùy ý Lâu Thanh Vũ buông ra chân mình, giúp mình thu dọn, chậm rãi ngồi dậy, cảm thấy thắt lưng càng thêm đau nhức, nhịn không được buồn bực nói: “Kêu người đừng làm, người cứ làm! Hiện tại khiến ta càng khó chịu hơn.”Lâu Thanh Vũ sờ qua bụng hắn, nói: “Kỳ quái, làm lâu như vậy, sao không phản ứng?”“Người nghĩ muốn phản ứng gì?” Già La Viêm Dạ đẩy ra tay hắn, đầm thối lưng nói: “Vây người cũng thỏa mãn rồi chứ?”Lâu Thanh Vũ cười nói: “Người cũng thỏa mãn rồi ha.”Già La Viêm Dạ nghĩ đến bản thân vừa rồi cũng thấy thú vị, chỉ tiếc bụng quá lớn, gánh vác quá nặng, không thể tận tình vui thích, nhịn không được có chút ngượng ngùng.“Chỉ biết người đang nói vậy, đâu có trợ sản gì đâu? Nghe cũng chưa từng nghe qua, sau này đừng hòng chạm ta!”“Ừ. . . Một lần không thành, sợ còn phải không ngừng cố gắng.”“Người. . .” Già La Viêm Dạ vừa định tức giận, bỗng nhiên dừng lại, sắc mặt có chút kỳ quái.“Làm sao vậy?”Già La Viêm Dạ thoáng trầm mặc, ôm bụng, chậm chậm nói: “. . . Thành.”“Cái gì thành?”Già La Viêm Dạ nhấc lên hai hàng lông mày, hơi ưỡn đứng dậy, nói: “Hình như. . . Thành thật rồi.” Nói xong mạnh xiết chặt tay vịn ghế, rầm rì hừ một tiếng.Lâu Thanh Vũ thoáng ngây người, mới hiểu được:“Thành thật rồi sao? Sao nhanh vậy. . . Ta đỡ người về phòng.”Già La Viêm Dạ nhấc chịu từng cơn đau bụng sinh, nhẹ nhàng gật đầu, dưới sự nâng đỡ của Lâu Thanh Vũ cật lực đứng dậy, lưng lay đi vào nội thất, mới vừa tới bên giường, lại bị một cơn đau đánh ập tới, không khỏi đau đến thân nhuyển, thoáng cái gục lên giường.Lâu Thanh Vũ kinh hãi giật thót, cuống quýt diu hắn nằm xuống, đi ra ngoài tìm Trầm Tú Thanh.Già La Viêm Dạ nằm nghiêng trên giường, rất không thích cảm giác sinh hài tử. Điều này làm ch

o hắn cảm thấy bản thân không giống nam nhân, nhưng cũng không phải song nhi. Trong mấy vạn nam tử chưa chắc có một ám song, vì sao lại cứ là bản thân chứ? Lê nào thực sự là do tổ tiên phù hộ trên trời, không diệt Già La Thị?Ngô. . .”Lại một trận đau đớn kịch liệt, trưởng trưởng ê ẩm, toàn bộ thân thể giống như đang chìm xuống. Già La Viêm Dạ nhớ tới lần trước sinh non, tâm lý bỗng xẹt qua một tia khiếp ý.Hắn trên chiến trường vô số lần xuất sinh nhập tử, cũng chưa từng sợ hãi như vậy, hơn nữa loại đau đớn này. . . Nhớ tới khi đó liên cực sợ hãi.“Thanh Vũ! Thanh Vũ. . .” Hắn nhịn không được hoảng hốt kêu lên.Lâu Thanh Vũ đang mang theo Trầm Tú Thanh và Ti Cẩm vội vã tiến vào, nghe tiếng Viêm Dạ gọi, vội vã chạy tới, cầm tay Viêm Dạ đang vươn ra.Trầm Tú Thanh xem qua mạch, xác thực sắp sinh. Trầm Tú nhìn thoáng qua Già La Viêm Dạ đang tựa ở trên gối mềm nhắm mắt thở dốc, bụng phồng lên giống hòn núi nhỏ, theo hô hấp cật lực mà lên xuống phập phồng.Hải tử xem ra không nhỏ, cuộc sinh nở này chắc sẽ trắc trở, Vương gia. . .Trầm Tú Thanh âm thầm lau mồ hôi.Trên trời phù hộ, nhất định để Vương gia an sản!Trầm Tú Thanh lo lắng là đúng. Lúc này đây sinh sản so với lần trước gian nan hơn rất nhiều.Từ sau giờ ngo bắt đầu, tới chạng vạng, Già La Viêm Dạ còn đang trần trọc rên rĩ, cách lúc sinh còn rất dài.Lâu Thanh Vũ đỡ Viêm Dạ ăn một chút. Già La Viêm Dạ không giống lần trước cố chấp, hiểu lúc này không thể tùy hứng, vì vậy một bên đau đớn, một bên gian nan ăn chút gì đó.Nhưng trên người thực sự quá đau, vài lần nghĩ chửi bới một phen, lại biết làm vậy cũng vô ích, chỉ đơn giản là lãng phí thể lực mà thôi, thể nên liên nhịn xuống. Nhưng Lâu Thanh Vũ trong mắt hắn, lại càng ngày càng giống đầu sỏ gây nên chuyện:“Ách đau!”Thời gian qua đi đặc biệt chậm, trong phòng có chút oi bức, tất cả mọi người đầu đầy mồ hôi. Cả

người Già La Viêm Dạ đều ướt đầm, trong hải dương đau đớn càng không ngừng cuộn cuộn dâng lên. Đau bụng khi sinh càng lúc càng kịch liệt và dày đặc, hần cảm thấy bản thân giống một con dã thú giãy dụa, ngoại trừ hớp từng hớp lớn hô hấp, thì không làm được việc gì khác. Mà quá trình đáng sợ đó cứ dài đằng đặc, giữa lúc hoảng hốt có loại cảm giác xa xa vô bờ bến. Nước ối rất cực vớ. Lần này Lâu Thanh Vũ không đỡ Viêm Dạ xuống đất đi lại, thật sự thì là do thấy hần quá kiệt lực, thân thể lại nặng, không đành lòng để Viêm Dạ chịu khổ cực nữa. Trầm Tú Thanh cũng không nói gì, bởi vì thai vị đã uốn nắn, hài tử sinh ra chỉ là chuyện sớm hay muộn, cũng không muốn khiến Viêm Dạ lãng phí thể lực. Có điều Lâu Thanh Vũ kiên trì để Viêm Dạ dựa nửa người lên gối, không cho Viêm Dạ nằm thẳng xuống, nói như vậy có lợi cho thai nhi đi xuống. Trầm Tú Thanh cảm thấy lời Thanh Vũ nói có lý, nhìn hình thể Vương gia, cũng hiểu hài tử này so với hài tử trước sinh nở khó khăn hơn. Lúc này không có thuốc giảm đau tiên tiến, sinh sản không thể nghi ngờ đó chính là một loại cực hình. Già La Viêm Dạ từ sau giờ Ngọ đau đến nửa đêm, còn chưa có tiến vào thời khắc mấu chốt cuối cùng. Hần dưới sự nâng đỡ của Lâu Thanh Vũ lau rửa hơn hai lần, ngoại trừ bài ra một vài uest vật, sau đó nhỏ tí tách từng giọt tất cả đều là nước ối vẫn đục. Những dịch thể này đã bị gián đoạn chảy rất lâu, hậu huyết được nói ra một chút, mới rộng được bốn ngón, nhưng căn bản không thể chịu được thai nhi đi ra. Già La Viêm Dạ chỉ cảm thấy lần sinh sản này có loại cảm giác đau xé rách, toàn bộ thân thể tựa như bị chém thành hai nửa, hần trong từng cơn đau bụng chìm nổi dập dềnh. Thu Nhi bưng một chậu nước nóng mới đun, vội vã đi tới buồng trong. Cửa phòng nội thất đóng chặt, nhưng đứng ở ngoài cửa, tiếng rên rỉ gián đoạn như có như không, vẫn có thể nghe rõ ràng. Thu Nhi rất khó tưởng tượng An Dương Vương xưa tới nay cao cao tại thượng, lãnh ngạo như thiết, ngoan lệ như kiếm tình hình sinh sản đặc biệt thế nào. Trên thực tế Thu Nhi cũng không có cơ hội nhìn thấy, bởi vì Ti Cẩm không cho Thu Nhi bước vào nội thất một bước, Thu Nhi chỉ có thể ở trước cánh cửa đóng mở trong nháy mắt, xuyên thấu qua bình phong môn lung, thấy thân ảnh thiếu gia ngồi ở bên giường. Vương gia hình như từ sau giờ Ngọ không lâu bắt đầu chuyển dạ, sao qua năm, sáu canh giờ còn chưa sinh chứ? Thu Nhi cũng không biết Già La Viêm Dạ đã từng sinh một hài tử, trong chiếc đầu ngây thơ của Thu Nhi, còn chưa hoàn toàn rõ ràng chuyện sinh sản xảy ra thế nào. Về lời đồn ám song, Thu Nhi khi còn bé nghe người già từng nhắc tới. Thu Nhi đối với thiếu gia nhà mình là sự sùng bái và hoàn toàn tin tưởng, hơn nữa lòng trung thành của Thu Nhi, khiến Thu Nhi vô ý thức không phỏng đoán chuyện này. Thu Nhi chỉ ngoan ngoãn mang nước nóng, chờ Ti Cẩm đi ra. Ai, đã lâu. . . Cơm tối cũng lạnh ngắt, thiếu gia cũng không đi ra ăn chút, một không còn sức thì làm sao bây giờ? Đêm đã khuya, Thu Nhi tựa hồ hoàn toàn không nghĩ tới hiện tại cần thể lực chính là Vương gia, mà không phải thiếu gia nhà mình. Trên thực tế vào buổi chiều Thu Nhi không có chuyện gì muốn làm, chỉ đứng ở trù phòng, nhìn Ti Cẩm ra ra vào vào, rất bận rộn. Thu Nhi vài lần đưa nước đến cạnh cửa, cũng không nghe được thanh âm bên trong. Mãi đến chạng vạng, trong phòng mới truyền ra tiếng rên rỉ trầm thấp. Lần đầu tiên nghe thanh âm đó, Thu Nhi chỉ càng hoảng sợ, nhất là trong nháy mắt Ti Cẩm mở rộng cửa, càng có thể nghe rõ ràng. Vương gia. . . Hình như rất đau đớn. . . Thu Nhi đương nhiên biết sinh hài tử sẽ đau đớn, thế nhưng không nghĩ tới Vương gia tôn quý lãnh lẫm, cũng sẽ đau đớn đến kêu to. “A” Thu Nhi còn đang miên man suy nghĩ ở cửa, bỗng nhiên trong phòng một tiếng tiếng kêu cất cao khiến Thu Nhi kinh hãi giật thót. Cửa mở, Ti Cẩm vội vã đi ra, trong tay bưng một chậu nước đục. Ánh nến mờ mịt chiếu xuống, Thu Nhi có thể thấy khăn bắc lên chậu, còn nhiễm màu đỏ sẫm. Thu Nhi rùng mình cái, vội vã đưa chậu nước nóng sạch sẽ trên tay đối với Ti Cẩm, thấy sắc mặt Ti Cẩm không tốt, không khỏi lo lắng hỏi thăm: “Ti Cẩm, người làm sao vậy? Vương gia còn chưa sinh sao?” “Ta không sao. Vương gia còn chưa sinh.” “Mới vừa, vừa rồi là Vương gia kêu sao?” Ti Cẩm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Thu Nhi khẩn trương, nói: “Người đi gian ngoài đi, có thể còn mất nhiều thời gian. Nếu có thời gian thì chợp mắt chút, chúng ta ít người, lúc cần nhất định phải hầu hạ chu đáo, biết không?” Thu Nhi gật đầu, lo lắng mà nhìn Ti Cẩm, bỗng nhiên nói: “A cẩm, sinh hài tử đều đau như thế sao?” Ti Cẩm nghe Thu Nhi gọi bản thân như thế, tâm nóng lên, chảy qua một tia ngọt ngào, cổ tự trấn định nói: “Đúng vậy. Sinh hài tử không thể không đau, đau xong là được.” “A, A Cẩm cũng sẽ như vậy sao?” Ti Cẩm không nghĩ tới Thu Nhi sẽ đột nhiên hỏi vậy, không khỏi có chút ngượng ngùng, nhưng nhìn hai mắt Thu Nhi trong suốt chăm chú, lại không đành lòng mắng, không thể làm gì khác hơn là hàm hồ nói: “Đương, đương nhiên. Có điều ta là song nhi, hần là. . . đỡ chút. . .” Thu Nhi cúi đầu, nhìn bốn máu trong tay, bỗng nhiên nói: “Sau này ta sẽ không để A Cẩm đau thế!” Nói xong, bưng chậu nước vội vã đi. Đăng bởi: admin

51. Chương 51

CHƯƠNG 51

Ti Cẩm lặng lẽ nhìn bóng lưng Thu nhi, trong lòng vừa vui vừa ngọt, lại nhất thời quên bản thân đang đứng đâu. Một lát sau mới phản ứng lại, bình ổn tim mình mới cười mắng: Tiểu tử ngốc, lời này người nói chậm! Ti Cẩm bưng nước nóng vào nghe thấy tiếng Vương phi lo lắng: “Tú Thanh, Viêm Dã hình như ngất rồi...” “Không sao. Vương gia quá mệt mỗi thôi, lúc này lực thai đang yếu nên để Vương gia nghỉ ngơi một chút.” Sắp qua một đêm rồi vậy mà hài tử còn chưa ra, Lâu Thanh Vũ bắt đầu cảm thấy bối rối: “Tú Thanh, rốt cuộc nó lúc nào ra? Đã rất lâu rồi sao hài tử còn chưa ra?” Trầm Tú Thanh trên trán cũng ra một tầng mồ hôi, trấn an: “Sinh hài tử đều như vậy. Vốn song nhi sinh sản trắc trở hơn một chút so với nữ tử, đại bộ phận ít nhất phải mất hai ngày.” “Lâu, lâu vậy...” Ti Cẩm vội vã tiến lại nói: “Vương phi, người đừng hoảng hốt. Vương gia cát nhân thiên tướng, không có việc gì đâu. Vương gia còn phải nhờ người chiếu cố, người đừng quá khẩn trương.” Lâu Thanh Vũ miễn cưỡng nói: “Ta biết. Ta không khẩn trương.” Kỳ thực người nào sắp làm cha mà không khẩn trương cơ chứ? Lâu Thanh Vũ vẫn chờ bên Già La Viêm Dã, tim sắp nhảy ra ngoài, nhưng vì không muốn ảnh hưởng đến người đang nằm chờ sinh ở kia, hắn vẫn khắc chế tâm tình bản thân. Mặc dù đã từng có một lần kinh nghiệm, nhưng lại lần nữa gặp tình cảnh này vẫn khiến Thanh Vũ đứng ngồi không yên. Thanh Vũ tiếp nhận khăn Ti Cẩm đưa qua, giúp Viêm Dã lau mồ hôi trên người: “Ách...” Già La Viêm Dã yếu ớt tỉnh lại, chỉ cảm thấy chiếc khăn ẩm ướt ẩm áp lau đi mồ hôi dính người. Trên người nhẹ nhàng khoan khoái một chút, ngực cũng không bị ép nữa. Viêm Dã mở to hai mắt, thấy bản thân nửa người dựa trong lòng Lâu Thanh vũ, bụng vẫn đang trôi lên cao cao, hài tử còn chưa được sinh ra. “Cái gì... Mấy giờ rồi...” Lâu Thanh vũ ôn nhu nói: “Qua giờ Sửu rồi.” Già La Viêm Dã thống khổ rên rỉ một tiếng. Trầm Tú Thanh thấp giọng nói: “Vương gia, nếu tới sáng sớm, hài tử còn chưa sinh, thuộc hạ cho người uống được trợ sản.” Già La Viêm Dã nghe vậy, hữu khí vô lực gật đầu, lập tức đau đớn nắm chặt đệm giường: “Ách... a... a...” Viêm Dã dùng lực ưỡn người, nghiến chặt răng, khuôn mặt ửng đỏ bừng, căng lên thân mình được khoảng một phút, lại mất sức ngã xuống. Cứ dày vò như vậy đến sáng sớm, Già La Viêm Dã đã mất hết sức lực, thắm thương nửa nằm trên giường. Thân thể vô lực trượt xuống, toàn bộ dựa vào Lâu Thanh Vũ vẫn đang ôm hắn. Trầm Tú Thanh đỡ Viêm Dã uống được trợ sản, nói với Lâu Thanh Vũ: “Chờ sản đạo hoàn toàn mở thì thần muốn giúp Vương gia đẩy bụng. Vương phi nhất định phải đề Vương gia lại.” “Cái gì?” Lâu Thanh Vũ sắp phát điên. Trải qua một lần sinh sản vô cùng nhanh chóng mà bị thương còn khiến Thanh vũ cảm thấy đáng sợ như vậy. Lúc này thấy tuần dung Già La Viêm Dã tái nhợt vụn vụn, Lâu Thanh vũ thấy hận không thể chia sẻ đau đớn thay Viêm Dã. Già La Viêm Dã bởi vì chịu

liệt đau đớn nửa đêm, va chạm loạn xung quanh. Lâu Thanh Vũ thương tổn bản thân, không thể làm gì khác hơn là buộc tứ chi Viêm Dã lên đầu giường. Già La Viêm Dã cắn chặt môi, môi dưới đã bật máu. Lâu Thanh vũ nhét một chiếc khăn đã vắt sạch cho hắn. Khi Trầm Tú Thanh đối thoại cùng Lâu Thanh Vũ thì Viêm Dã không nghe thấy chút nào cũng là do toàn bộ sức lực Viêm Dã đã dồn vào dùng để đối phó với những cơn đau đớn trong bụng. Tóc Viêm Dã tảo mắt, lưng tung ầm ụt dính trên người, trên gối. Sắc mặt tái nhợt như tờ giấy. Theo cơn đau đột kích, hắn chột ngắc đầu lên, cổ sức nắm chặt vải trắng, toàn bộ thân thể co giật, hàm răng liềm mạng cắn chặt vật trong miệng, nơi sâu trong yết hầu phát sinh tiếng rên rỉ tê liệt. Lâu Thanh Vũ run giọng nói: “Có thể cho hắn uống chút được hay không... Giảm đi một chút thống khổ, hoặc có thể... có thể để hắn bất tỉnh.” “Không được! Không có trợ lực và sự phối hợp của Vương gia, hài tử không sinh nổi. Nếu Vương phi không chịu được, để Ti Cẩm thay.” Trầm Tú Thanh cũng thấp phen lo lắng, đầu đầy mồ hôi, ngữ khí có phần không kiên nhẫn. Hắn đang chuyên tâm kiểm tra thân dưới Già La Viêm Dã, bởi nước ối chảy rất nhanh, nếu không nhanh chóng kiểm tra thì chung quy sẽ chảy hết. Đến lúc đó thì khó sinh, lấy tình trạng Vương gia thì càng thêm trắc trở. Già La Viêm Dã chịu trận đau đớn sinh nở, cũng chịu không nổi buông ra khăn trong miệng, thở ồ ồ chốc lát, sắc mặt thuần khiết giọng khàn khàn kêu: “Đau quá... Thanh Vũ! Thanh Vũ ta đau quá... A...” Lâu Thanh Vũ kéo hắn, cực lực trấn an: “Không việc gì, người yên tâm, rất nhanh sẽ xong. Rất nhanh sẽ xong...” Thuốc trợ sản phát huy công hiệu, bụng lại một trận co rút mãnh liệt, toàn bộ bụng đều cứng rắn lên. Già La Viêm Dã đau đến khóe mắt tràn ra nước, bỗng nhiên hét to một tiếng, liềm mạng gãy dựa. Hắn thực sự không nghĩ tới sẽ đau như thế, so với lần trước đau hơn nhiều. Hắn muốn mắng to Lâu Thanh Vũ, thậm chí nghĩ bóp cổ Lâu Thanh Vũ, hung hăng đánh một trận. Đau đớn thế này! Dám để hắn đau đớn thế này! Thế nhưng hắn ngay cả khí lực nói cũng không có. Thời gian kéo quá dài, thể lực sắp cạn mà thực sự thúc dể mới vừa bắt đầu. “A...

cút! Đừng chạm ta... đừng chạm ta...” Già La Viêm Dạ tuyệt vọng hét thảm với Trầm Tú Thanh, hầu như rơi vào trạng thái điên cuồng. Thế nhưng Trầm Tú Thanh chần chờ chốc lát, vẫn đưa tay đè lên bụng Viêm Dạ, cố sức đẩy xuống dưới. “A...” Già La Viêm Dạ hoàn toàn bị loại đau đớn này đánh bại, cuối cùng vùng ra ngồi dậy. Mắt trừng đỏ bừng, trên mặt tựa hồ nghẹn đến xuất huyết, hai tay suýt nữa giãy khỏi ràng buộc. Lâu Thanh Vũ vội vã đè lại Viêm Dạ. Già La Viêm Dạ như cá nằm trên thớt đợi làm thịt, chỉ có thể không ngừng ưỡn lên chiếc bụng nặng nề, nhiều lần kêu lên đau đớn. Hiệu dụng của thuốc trợ sản thập phần kinh người chỉ khoảng nửa canh giờ thì hậu huyết đã hoàn toàn mở. Trầm Tú Thanh một lần đẩy hải tử xuống dưới, thế nhưng khi đã nhìn thấy đầu hải tử, lại không khỏi lo âu hơn. “Viêm Dạ, hô hấp! Cố sức hô hấp... hít khí... hô...” Lâu Thanh Vũ cổ vũ hân. Già La Viêm Dạ theo thanh âm hân mở lớn mồm, nhiều lần hít khí, thế nhưng vẫn chống lại không được cơn đau đớn dày vò. Hân chỉ cảm thấy vật trong bụng mang theo đau đớn trĩu xuống rồi mắc kẹt, hải tử ở bên trong liên tục giãy dụa, vội vã muốn giãy khỏi ràng buộc với cơ thể mẹ. “Thế nào rồi! Thế nào rồi?” Khi Già La Viêm Dạ rốt cục chống lại không được, lại lần nữa hôn mê đi, Lâu Thanh Vũ hướng Trầm Tú Thanh cấp thiết hỏi thăm. Trầm Tú Thanh sắc mặt trầm trọng, “Hải tử quá lớn, bị kẹt rồi.” Lâu Thanh Vũ sắc mặt trắng bệch. Trầm Tú Thanh cũng có phần lo sợ. Cho dù là nữ nhân đụng tới loại tình huống này cũng không biết phải chịu bao lâu. Có một số người qua hai ngày hai đêm cũng không sinh được, thật vất vả sinh ra thì hải tử cũng thiếu khí mà chết. Hơn nữa dẫn đến sau khi sinh xuất huyết. nói vậy, nghĩa là cho dù thần tiên cũng không cứu được. Lâu Thanh Vũ biết cho dù ở hiện đại, gặp phải tình huống này cũng phải sử dụng kẹp trợ sản, kẹp chặt hải tử ra. Nếu như không được, cũng phải lập tức mổ bụng, không thì hậu quả thập phần nguy hiểm. Cúi đầu nhìn Già La Viêm Dạ mê man, thấy sắc mặt hân trắng xanh, đầu đầy mồ hôi lạnh, tóc mất trật tự, chỉ có đôi môi hé mở thở dốc suy yếu. “Chết tiệt!” Lâu Thanh Vũ chửi một tiếng, cởi ra khăn buộc Già La Viêm Dạ. “Người muốn làm gì?” Trầm Tú Thanh cả kinh nói. Lâu Thanh Vũ khẽ phân phó với Ti Cẩm hai câu, nhìn sắc mặt Ti Cẩm tái nhợt vội vã đi ra, nói với Trầm Tú Thanh: “Ta từng nghe nói một loại biện pháp sinh sản, hiện tại thử xem. Nếu như không được... Dùng kéo cắt mở hậu huyết kéo hải tử ra.” Trầm Tú Thanh cũng nghĩ tới biện pháp sau cùng này. Nhưng Vương gia không phải song nhi thật sự, thể hình hân lại gần giống nam tử hơn, xương hông sợ rằng không thể chịu nổi đầu hải tử quá lớn đi qua. Nhưng đến lúc này, chỉ còn cách “chữa ngựa chết thành ngựa sống”, nếu như buông hải tử bảo trụ Vương gia, nói vậy Vương gia cũng sẽ không bỏ qua hân, còn không bằng thả tay thử một lần. Trầm Tú Thanh và Ti Cẩm có một loại tín nhiệm kỳ quái với Lâu Thanh Vũ, loại tín nhiệm này đến từ tiếp xúc lâu dài mà lý giải. Đó là tích lũy từng chút một trong cuộc sống, cho nên khi Lâu Thanh Vũ ôm Vương gia đang chật vật từ trên giường lên, bọn họ ai cũng không ngăn cản. “Ách. . .” Già La Viêm Dạ yếu ớt chuyển tỉnh, cúi đầu rên rỉ một tiếng, cảm giác bị Lâu Thanh Vũ ôm lên, hai chân không tự chủ được mở lớn. “Người, người làm. . . gì. . .” Già La Viêm Dạ hư nhược bị hân nâng lên, hai chân vô lực buông trên giường, cả người đều đang đau nhức, bụng nặng nề tựa như sắp rơi xuống. Lâu Thanh Vũ thấp giọng nói bên tai hân: “Kiên trì một chút! Rất nhanh sẽ xong.” “Không, không. . .” Già La Viêm Dạ sợ hãi nhìn Lâu Thanh Vũ tách hai chân mình ra, nâng lên thân thể, để hân xuống giường. Ti Cẩm chuẩn bị một bồn gỗ dùng giặt quần áo, bên trong đựng nước ấm. “Viêm Dạ, ngồi vào đi.” “Không. . . Đừng tay. . .” Già La Viêm Dạ giãy dụa. Hân không muốn chặt vật như thế, sinh sản cảm thấy nhục nhã đến thế. Tuy rằng đau đớn tiêu hao thể lực của hân, nhưng thần chí còn thanh tỉnh. Lâu Thanh Vũ sờ qua bụng Viêm Dạ, đột nhiên biến cứng. Già La Viêm Dạ biến sắc, bất chợt nắm chặt tay Thanh Vũ, dùng lực, gần như sẽ bẻ gãy nó. “A. . .” Quá đau đớn! Chết tiệt! So với vết thương dù sâu dù nặng hơn nữa cũng không đau bằng! Đau đến độ khiến người ta đánh mất ý chí sống sót. . . Già La Viêm Dạ ngẩng đầu lên, liều mạng cố sức chống lại đau đớn. Lâu Thanh Vũ nhân cơ hội đè nặng hân quỳ vào trong bồn gỗ, hai đầu gối gầy yếu vắt lên cạnh bồn, mặt nước không tới chỗ gối lên nơi rốn hân. “A. . .” Từ thể dễ vỡ khiến Già La Viêm Dạ vô lực chống đỡ, bụng trướng lên nặng nề khiến hân cảm thấy bụng sắp vỡ tung. Viêm Dạ không thể không cong thân thể ngồi chồm hồm trong bồn gỗ, sức nước nổi cùng luật động di chuyển thoáng giảm bớt khiến hân không khỏe. Nước ối dần dần chảy hết, Già La Viêm Dạ đối mặt với giai đoạn sinh sản trắc trở nhất. Lâu Thanh Vũ ôm chặt hân, đưa tay tìm được phía sau, vói vào sản đạo, lấy ngón tay mò lấy vật cứng thì không khỏi kinh ngạc, kêu lên: “Tú Thanh, ta hình như mò thấy cái gì. . . Người mau nhìn xem!” “Là đầu hải tử. . .” Thanh âm Trầm Tú Thanh vừa sợ lại run rẩy. Mặt trời đã lên cao, lần qua lần lại nhiều canh giờ, Già La Viêm Dạ bị dày vò một ngày đêm một đêm. Rốt cục vào giữa trưa tĩnh, tĩnh bị lực tấn sinh hạ một bé trai. Già La Viêm Dạ giống bóng cao su xì hết khí, thả lỏng ngã xuống. Lâu Thanh Vũ vội ôm lấy, nghe hân ngậm thấp một tiếng. Trầm Tú Thanh mò hải tử ra, cắt đoạn cuống rốn, chỉ trong thoáng chốc, hải tử cất tiếng khóc lên. Thanh âm trung khí mười phần, biểu thị công khai nó khỏe mạnh. Trầm Tú Thanh vội vã giao hải tử cho Ti Cẩm, sau đó xoa bóp bụng Già La

Viêm Dạ, giúp thuận bụng, bài ra cuống rốn trong cơ thể. Già La Viêm Dạ bị cơn đau đớn sau hậu sản làm choàng tỉnh, yếu ớt mở mắt, phát hiện bản thân đã được ôm trở về giường, Lâu Thanh Vũ đang gất gao ôm lấy mình. “Ách. . .” Hắn cúi đầu khẽ ngậm một tiếng, bụng vẫn có đau, hạ thể cũng vô cùng đau đớn. Nghe được tiếng khóc rõ to của hài tử, đường nhìn tìm kiếm trong phòng phát hiện thấy Ti Cẩm đang ôm một khối thịt gì đó rửa ráy trước bồn nước. Bởi vì cách đó gần, Già La Viêm Dạ có thể tinh tường thấy mỗi một chi tiết của hài tử. Nắm thịt kia có cánh tay nhỏ bé vung vẩy, mắt đóng chặt, mồm mở lớn, còn có đôi chân nhỏ nhích tới nhích lui, thậm chí trên cái bụng nhỏ còn lồi lên nửa đoạn cuống rốn bị cắt. Một loại cảm giác kỳ quái từ trong lòng Già La Viêm Dạ nổi lên. Hắn cảm thấy rất khó tin vào mắt mình. Đây là vật nhỏ một khắc trước còn trong bụng giày vò mình sao? Đó là vật nhỏ thân thiết như tay chân với mình mười tháng liền sao? Nó còn biết động, biết khóc, biết lớn tiếng biểu thị công khai sự tồn tại của bản thân. . . Già La Viêm Dạ bỗng nhiên có một loại xúc động rơi lệ. Khi tất cả đã dần xếp ổn thỏa, Lâu Thanh Vũ sắc mặt trắng bệch, có phần hư nhược ngồi một bên. Thời khắc đó Thanh Vũ tha thiết hoài niệm cả phê và thuốc lá của kiếp trước. Lúc này, hắn thật muốn uống một chén cà phê đậm đà, châm điều thuốc, thả lỏng thần kinh sắp vỡ bung của bản thân. Giờ Lâu Thanh Vũ đã đến cực hạn, toàn thân thể quá hạn sợ hãi và mù mịt. Nếu như không phải trí óc hắn mạnh mẽ, thì dù là nam nhân bảy giờ cũng sớm chết ngắt. Khi hắn bình tĩnh lại, Thu Nhi đang hỏi hắn có muốn nghỉ ngơi không. Lâu Thanh Vũ thoáng nhìn qua Già La Viêm Dạ đã đi vào giấc ngủ, suy yếu gập đầu. Hắn đi tới gian phòng sát vách, tức khắc ngã lên giường, cho rằng bản thân có thể ngủ luôn. Thế nhưng cảm xúc lúc sinh sản hoảng sợ và niềm vui sướng khi làm cha như băng giao với hỏa khiến hắn kích động không sao ngủ được. Hắn lật qua lật lại hồi lâu ở trên giường, rốt cục nhìn không được chạy sang ngắm hài tử cái, lại nhìn một chút Viêm Dạ. Thẳng đến khi làm bản thân kiệt sức, rốt cục mới chắc chắn, cảm giác tất cả đều đã qua. Một giấc ngủ hỗn loạn thẳng đến giữa trưa ngày thứ hai. Lâu Thanh Vũ

vừa mở mắt, nhất thời mơ hồ. Một lúc lâu sau, mới đột nhiên nhớ tới bản thân đã làm cha. Thanh Vũ vội vã mặc y phục rồi chạy đến gian phòng của Già La Viêm Dạ. Thấy Viêm Dạ đã tỉnh, đang nằm ở trên giường còn hài tử ở bên cạnh. Mặt trời giữa trưa có phần nóng bỏng, trong phòng oi bức. Tuy rằng đang mở cửa, thế nhưng ẩm ướt trong không khí còn rất nặng nên không cảm thấy thoải mái. Có điều Lâu Thanh Vũ và Già La Viêm Dạ cũng không chú ý đến những điều này, tâm mắt hai người đều không tự chủ được động lại trên bề con nơi đầu giường. Già La Viêm Dạ vươn ngón tay, hình như có chút do dự sợ hãi vươn tới. Cẩn thận chạm lên khuôn mặt hài tử. Mắt hài tử còn chưa mở, híp lại thành một đường thẳng. Trên mặt nộn thịt thì chỉ có cái miệng nhỏ nhắn là khẽ mở giống như cá vàng thỉnh thoảng khẽ hép. Lâu Thanh Vũ ngồi xuống bên cạnh hỏi: “Viêm Dạ, cảm thấy thế nào?” Già La Viêm Dạ có phần suy yếu trả lời: “Tốt.” “Trên người còn khó chịu chứ? Vết thương thế nào? Để ta xem thử. . .” “Không cần! Ta không sao.” Già La Viêm Dạ ngăn cản, mắt vẫn chưa rời khỏi tiểu bảo bối trước người. Lâu Thanh Vũ cũng khom lưng, cười meo meo: “Tiểu bảo bối của chúng ta thật dễ thương.” “ . . . Thế nhưng sao ta cảm thấy hơi xấu? Tuyệt không giống như người và ta.” “Ngốc, hài tử mới sinh ra đều như vậy.” “Nhìn qua thật nhỏ!” Già La Viêm Dạ mở bàn tay ra đo đạc trên người hài tử. Phát hiện một bàn tay mình đã có thể bao phủ cả thân người nó. “Còn nhỏ gì chứ? Bẩy cân tám lạng, đủ lớn rồi.” Già La Viêm Dạ dùng bàn tay to nhẹ nhàng vuốt ve phía ngoài lại không dám chạm vào thật. Hình như sợ chỉ một cái chạm nhẹ thôi hài tử cũng sẽ vỡ tan. Lâu Thanh Vũ thấy hắn như vậy, mỉm cười. Chạm tay Viêm Dạ nhẹ nhàng vỗ lên bọc kén. Truyền qua vải cấm là ấm áp mềm mại khiến tim hai người đập thình thịch, trong lòng đều là yêu thương vô hạn. Hai người nhìn hài tử không chớp mắt, tựa hồ tất cả ánh sáng xung quanh đều trở nên mờ nhạt. Chỉ có ba người huyết nhục tương liên hòa hợp lại trong thế giới này. Bởi vì sinh sản gây thương tích lớn cho Già La Viêm Dạ. Nên năm ngày sau hắn chỉ có thể hoạt động nhẹ nhàng. Vết thương khi sinh khiến Viêm Dạ không thể lập tức bồi bổ lại. Mỗi ngày chỉ có thể ăn thức ăn lỏng, thuốc bổ. Cho nên thân thể khôi phục tương đối chậm. Tin tức thể tử của vương gia được sinh ra đời vài ngày sau mới truyền ra ngoài. Người ngoại viện không an phận, Lâu Thanh Vũ vốn định giấu diếm thêm mấy ngày, nhưng một hài tử sinh ra dù sao cũng không thể giấu lâu được. Vốn Thanh Vũ muốn nuôi nấng hài tử bằng sữa dê, loại sữa này có dinh dưỡng tốt, gần với sữa mẹ nhất. Ai dè hài tử tương đối miễn cảm với sữa dê, sau khi xuống xong thì thấy tình hình không ổn. Bất đắc dĩ, Lâu Thanh Vũ kêu Ti Cẩm đi tìm một vú em, để ở thiên phòng phía sau nội viện, chuyên môn mớm sữa hài tử. Nữ nhân và song nhi thể giới này vốn khi sinh hài tử thì cả hai đều có sữa mẹ chăm sóc. Nhưng bởi vì Viêm Dạ là ám song, ngoại trừ trong cơ thể ẩn dấu chức năng sinh dục thì những cơ năng khác không khác nam nhân. Tuy rằng bởi vì sinh sản mà hai vú hơi sưng, nhưng lại không cách nào có sữa. Lâu Thanh Vũ đã từng mất xa cơ thể giúp hắn, đùa cợt vuốt trái anh đào đỏ ửng của hai vú nói: “Có trưởng không? Nếu không để

ta hút giúp người?”Già La Viêm Dạ khuôn mặt xuất hiện hắc tuyến: “Cút!”Lâu Thanh Vũ lại càng thêm hiếu kỳ, “Thực sự không có sữa sao? Nếu như người có thể tự mình nuôi nấng hài tử thì tốt nhất. Sữa mẹ là tốt nhất với thân thể hài tử.”Già La Viêm Dạ xấu hổ, ảo não trừng mắt, nói: “Đừng đặt ta ngang bằng nữ nhân!”Lâu Thanh Vũ nhẹ nhàng cười, vốn định trêu đùa tiếp vài câu. Nhưng nghĩ đến hân vừa sinh sản thân thể suy yếu. Không nên “dậu đổ bình leo” sau lưng khiêu khích.Có điều Già La Viêm Dạ có dự vọng chiếm giữ kỳ lạ với hài tử này. Tuy rằng tìm vú em, nhưng hân lại không cho phép vú em trực tiếp dùng thân thể mớm hài tử mà kêu vú em mỗi ngày để sữa vào trong bát. Sau đó kêu Lâu Thanh Vũ ôm hài tử đến trước Viêm Dạ nhìn Viêm Dạ dùng muỗng mớm hài tử từng muỗng nhỏ cho đến khi hài tử ăn no.Lâu Thanh Vũ thấy kỳ lạ với hành vi của Viêm Dạ, tự giải thích là “Thích sạch sẽ” . . .Vào ngày thứ hai báo tin thể tử xuất thế với triều đình, trong nội viện đã xuất hiện ‘khách không mời mà đến’. Lúc đó Già La Viêm Dạ vừa mới sinh, Lâu Thanh Vũ không tiện ra mặt. Ti Cầm mang theo thị vệ âm thầm đuổi về. Thế nhưng do tình hình xem ra không ổn nên Lâu Thanh Vũ thập phần lo lắng.Mục đích của bọn họ rất có thể là hài tử. . .Dựa theo tập tục của Đại Tề quốc, tên của hài tử phải vào: đầy tháng hoặc tiệc trăm ngày mới có thể chính thức sữa lại. Nhưng Lâu Thanh Vũ và Già La Viêm Dạ đã thương lượng xong. Tên là Khôn Trạch nhưng nhũ danh là Đồng nhi.Nửa tháng sau, Già La Viêm Dạ rốt cục có thể ngồi dậy, khi Viêm Dạ cẩn thận ôm hài tử vào trong lòng. Biểu tình trên mặt Viêm Dạ khiến Lâu Thanh Vũ thiếu chút nữa phụt cười.“Đó là hài tử của người, không phải bom hẹn giờ.”Giọng điệu hân thật nhẹ nhàng, Thanh Vũ không hiểu vì sao tự nhiên nói đùa. Nhưng không khiến sắc mặt của Già La Viêm Dạ tốt lên.Lâu Thanh Vũ đi qua giúp Viêm Dạ điều chỉnh tư thế của hài tử một chút, để hài tử ghé vào trên người đánh cái ợ.“Cầm thấy thế nào?”Già La Viêm Dạ nhẹ nhàng nói: “Nó lớn lên rất nhanh.”“Đúng, Đồng nhi là một hài tử khỏe mạnh.” Lâu Thanh Vũ mỉm cười. Hân thật hy vọng: một nhà ba người gia đình hạnh phúc ở bên nhau có thể lâu một chút.Đáng tiếc chuyện trong cuộc sống thường không như mong muốn. Lâu Thanh Vũ mặc dù có chuẩn bị tâm lý, lại không nghĩ đến sự việc xảy ra nhanh đến vậy. Khi hài tử đầy tháng, Già La Viêm Dạ phải đối mặt với sự quấy nhiễu không ngừng của ngoại nhân, rốt cục quyết định động thủ.Trong viện, mọi người trong ngoài đều đối. Mà trên triều đình cách ngàn dặm cũng là có biến động bất ngờ, gió giục mây vần.Đương nhiên, có một số việc Lâu Thanh Vũ cũng không biết được, cũng có thể là do không muốn để ý tới. Nhưng là có vài việc lại không có thể coi như không biết.“Bé ngoan, phải đi rồi, phụ vương ôm cái.” Già La Viêm Dạ thành thạo ôm hài tử vào trong ngực, xoa bóp khuôn mặt nhỏ nhắn phúng phính.Lâu Thanh Vũ nhìn bình viện cổ xưa lụi bại, trán cau lại.Cứ như vậy rồi đi sao? Coi nhẹ thánh ý mà tự rời đi? Viêm Dạ. . . Đến tột cùng người muốn làm gì. . .Già La Viêm Dạ hiển nhiên đã động thủ, hai tháng này bên cạnh không còn có mặt thám lai lịch bất minh. Song song, nơi khác lại rục rịch.Bọn họ rời Thương Châu. Trên đường không có người quấy nhiễu, một đường ra roi thúc ngựa. Tuy rằng hài tử còn nhỏ, nhưng được chiếu cố thập phần chu đáo.Già La Viêm Dạ đối hài tử yêu thích không buông tay. Từ sau khi có thể xuống đất thì mỗi ngày đều ôm hài tử. Lúc này cả đường ôm vào trong lòng. Hài tử và Viêm Dạ từ khi sinh ra vô cùng gần gũi. Hễ rời ra một khắc, cũng gào khóc lớn. Việc này khiến Lâu Thanh Vũ có phần đổ kị.Nửa tháng sau, bọn họ đi tới thuộc địa Diêu Tây. Dụ Dương bèn nghỉ lại hơn ba ngày. Trần Cánh đã sớm lĩnh binh đợi ở đây một thời gian dài. Lúc này, cách ngày tiểu bảo bối Đồng nhi của Thanh Vũ và Già La Viêm Dạ sinh ra chỉ có ba tháng.Hài tử ba tháng tuổi, mềm nhũn nằm ở đó. Khi Trần Cánh thấy nó nằm úp sấp trên thư trác của Vương Gia quơ quơ cánh tay bé nhỏ thì kinh ngạc trừng to mắt.Hiển nhiên, vị Vương gia luôn luôn anh minh thần võ, cơ trí lãnh ngạo đã nóng lòng yêu con tới mức quá trớn. Dĩ nhiên vào lúc thương lượng chuyện quan trọng như vậy cũng muốn ôm nhi tử.Thân thể Đồng nhi phúng phính yếu ớt nằm bò trên bàn học lúc nhúc, một đôi mắt trong trẻo tròn vo tròn bóng cực kỳ dễ thương. Hễ cảm thấy cái gì cũng mới mẻ, cái gì cũng muốn nghịch.Trần Cánh cảm thấy bộ dạng hài tử thiên chân vô tà trước mặt mà đi thương lượng chuyện này, thực sự có phần không hợp.Già La Viêm Dạ lại nhàn nhạt nói: “Không còn cách khác. Để nó nghe, học luôn cũng được.”Trần Cánh hơi rùng mình. Nghiêm mật bắt đầu trao đổi chính sự với Vương gia.Lâu Thanh Vũ cũng không tham dự việc của Viêm Dạ, nhưng không có nghĩa là Thanh Vũ không quan tâm. Thế nhưng ở phương diện này Viêm Dạ tựa hồ không hề tín nhiệm Thanh Vũ, Viêm Dạ chưa từng đề cập đến bất luận việc gì với Thanh Vũ. Điều này làm cho Lâu Thanh Vũ có chút thất vọng, đáy lòng mơ hồ bất an.Buổi tối Già La Viêm Dạ tắm rửa sạch sẽ, ngồi bên giường nhìn nhi tử cũng đã tắm sạch, Viêm Dạ đang đùa với nó.“Bé ngoan, cắn cái nha! Cắn nè.” Viêm Dạ cười meo meo bỏ nắm tay nhỏ bé của nhi tử vào trong miệng mình, làm bộ ngậm lấy, dùng hàm răng ma sát bàn tay nhỏ thịt của nó.Đồng nhi bị Viêm Dạ đùa đến cười khanh khách không ngừng, thân thể còn mặc một chiếc yếm nhỏ, liều mạng đập đập chiếc chân béo mập.“Ai nha! Cười rồi, Thanh Vũ, mau nhìn, nó biết cười rồi.” Già La Viêm Dạ kinh hỉ kêu lên.Lâu Thanh Vũ đi qua, ngồi xuống bên giường, nhìn qua nhi tử dễ thương, lại nhìn qua

Viêm Dạ một bên mừng rỡ không ngớt. Chỉ cảm thấy tại thời điểm đối diện với hài tử, cả người Già La Viêm Dạ trở nên hoàn toàn khác biệt. Giống đối mình, lúc nào cũng toát ra niềm tự hào làm người cha, còn có một phần trẻ con non nớt và giản đơn. “Người nhìn ta làm gì? Mau nhìn Đồng nhi nha.” Lâu Thanh Vũ cười nói: “Ta cảm thấy người đẹp hơn Đồng nhi mà.” Già La Viêm Dạ hơi quẫn, vội nói: “Nói bậy.” Sau đó không tiếp tục để ý đến Thanh Vũ, ôm lên hài tử, khế hôn khuôn mặt nó. Lâu Thanh Vũ nhìn Viêm Dạ yêu thích nhi tử này như vậy, yên lòng, thâm than rốt cuộc: “mẫu” tử liền tâm, có lẽ hẳn sẽ không làm việc gì gây bất lợi cho nhi tử. Kỳ thực Già La Viêm Dạ yêu thương nhi tử cũng vượt qua khả năng bản thân có thể nghĩ đến. Vào lúc hài tử sinh ra đã dần vào Viêm Dạ đến chết đi sống lại, lúc này trong lòng bản thân lại rõ ràng cười lớn và từ đáy lòng Già La Viêm Dạ cảm thấy một loại thỏa mãn cùng kiêu ngạo. Đây là cốt nhục của hắn, kế thừa huyết mạch của hắn, kế thừa huyết thống của hắn, là sinh mệnh tiếp diễn của hắn. Già La Viêm Dạ nghĩ vậy, liền cảm thấy tình yêu vượt qua cả sinh mạng từ trong xương tủy với hài tử này. Lâu Thanh Vũ thấy thời gian không

còn sớm. Gọi vú em tới, bế hài tử xuống. Ti Cẩm gần đây thân thể không tốt, Lâu Thanh Vũ cũng không muốn để Ti Cẩm làm lụng quá mức vất vả. “Viêm Dạ, nghỉ ngơi sớm một chút đi.” Già La Viêm Dạ có phần lưu luyến mà nhìn vú em bế hài tử xuống, lúc này mới lên giường. Lâu Thanh Vũ xoay người đè hắn. Già La Viêm Dạ nói: “Làm gì?” Lâu Thanh Vũ cởi ra vạt áo của Viêm Dạ, hôn lên cổ mẫn cảm, mơ hồ nói: “Người gần đây bận gì? Bỏ quên ta thiệt lâu.” Già La Viêm Dạ ngữ khí có phần hỗn hển, bầu vú bờ vai của Thanh Vũ cần một ngụm, nói: “Người không muốn hồi kinh sớm một chút sao?” Động tác Lâu Thanh Vũ hơi cứng đờ, bỗng nhiên có điểm “làm” không nổi nữa. Già La Viêm Dạ đè lại đầu Thanh Vũ lên trước ngực, để hắn ngậm lấy đầu nhũ của mình, nhú mày thấp giọng: “Thanh Vũ. . .” Lâu Thanh Vũ vô ý thức cắn giữ lấy nơi đó. Già La Viêm Dạ tuy rằng không thể có sữa, nhưng bộ ngực lại bởi vì sinh đẻ mà sưng lên khó chịu, thỉnh thoảng sẽ có dịch thể màu trắng gần giống như sữa chảy ra. Tháng trước sau khi Già La Viêm Dạ sinh sản, Lâu Thanh Vũ lần đầu tiên “làm tình” với hắn thì nhẹn không được hút dùm hắn, ai biết được lại khiến Viêm Dạ thập phần thoải mái, không chờ động tác của Thanh Vũ hoàn tất liền bắn ra. Từ đó về sau những lúc hai người “cọ sát”, Già La Viêm Dạ luôn luôn kêu hắn làm như thế. Già La Viêm Dạ thở ra, không kiên nhẫn đè đầu Lâu Thanh Vũ động tác chậm chạp, chỉ cảm thấy trước ngực vừa xót vừa trướng, vừa ngứa vừa tê, sáng khoái nói không nên lời, cả người đều khô nóng. Lâu Thanh Vũ cảm giác Viêm Dạ đã động tình, không tự chủ được tiếp tục. Quen thuộc dùng hai ngón tay chà xát chơi đùa phù dung dựng lên kia của Viêm Dạ. Chậm rãi ấn lên đề, trên miệng dùng một chút lực. Già La Viêm Dạ đột nhiên thở gấp, đầu nhũ chảy ra một chút dịch thể. Lâu Thanh Vũ liếm liếm, mùi vị nhàn nhạt, có chút tanh ngọt của vị sữa. Chỉ tiếc lượng quá ít, liếm sơ thì đã hết. Nhưng Già La Viêm Dạ đã chịu không nổi, đỉnh phần thân hưng phấn dựng lên trên bụng Lâu Thanh Vũ, hai tay cố sức bầu lấy cánh tay Thanh Vũ. Khó chịu xoay động thân thể thon dài, khàn khàn giọng: “Bên kia. . . Nhanh lên một chút. . .” Lâu Thanh Vũ dời đi mục tiêu, tấn công về phía hạt châu nhỏ nhỏ kia, tay ở phía dưới đùa phần thân Viêm Dạ. Già La Viêm Dạ bị hắn trên dưới giáp công, hưng phấn cúi đầu khế ngậm. Lâu Thanh Vũ chỉ cảm thấy hắn có xu thế càng ngày càng *** dâng, bản thân cũng kiềm chế không được nữa. Giúp Viêm Dạ hút ra sưng cứng bên kia, dưới thân cũng gần như cao trào, liền ngừng lại. Dòng hướng hậu huyết từ lâu đã khỏi hẳn giờ hậu huyết đã trở lại như lúc ban đầu. Già La Viêm Dạ hưng phấn cùng chờ mong mà thân thể nhấc cao, để Thanh Vũ có thể dễ dàng tiến nhập nhanh hơn. Phần thân vênh đứng cao cao, đỉnh chảy ra dịch thể ướt át, chờ đợi Lâu Thanh Vũ cho niềm sung sướng cao trào lớn hơn nữa. Tiếng rên rỉ khàn khàn cùng hô hấp nặng nề từ trong noãn trứng thỉnh thoảng truyền ra, ái muội mà kéo dài, lay động nhân tâm. Lâu Thanh Vũ hoàn thành lần trườn sát cuối cùng, rút cục mãnh lực thâm nhập, lại nhanh chóng rút ra bắn lên tay đã chuẩn bị sẵn khăn. Già La Viêm Dạ thấp kêu một tiếng, thở hỗn hển, cũng chậm chậm xụi lơ xuống tới. Hai người vội vàng hô hấp, uể oải mang theo *** qua đi. Già La Viêm Dạ chỉ cảm thấy cả người sáng khoái nói không nên lời, người càng thêm phần biếng nhác. Hắn để Lâu Thanh Vũ ở bên cạnh thì cảm thấy một loại thỏa mãn và an tâm. Lâu Thanh Vũ nhìn khuôn mặt hắn dần dần ngủ, tuần nhan kia đã từng cứng lạnh như sắt vậy mà lúc này nhìn qua đặc biệt phiến tình mị hoặc. Khóe mắt và đuôi lông mày kia, tựa hồ đều khác biệt với người năm đó, vừa thập phần tương tự vừa thập phần xa lạ. Viêm Dạ. Viêm Dạ. . . Người thay đổi? Hay. . . Chưa từng có thay đổi. . . Đăng bởi: admin

52. Chương 52

CHƯƠNG 52

Già La Chân Minh ngồi ở trước ngự thư trác lớn, chuyên tâm phê duyệt tấu chương. Tương thái hậu nhẹ nhàng tiến đến, nhìn thân ảnh tịch liêu, cô độc kia mà trán cau lại.” Hoàng thượng, nghỉ ngơi một lúc đi.” “Đa tạ phụ hậu quan tâm.” Già La Chân Minh cười cười, nói: ” Ta sắp làm xong rồi, phụ hậu nghỉ ngơi trước đi.” Tương Tử Phong đi ngang qua, đường nhìn rơi Mặt Chiết(ana: -giải thích qua loa- tấu văn được chế đặc biệt bảo mật tin tức được chế từ thời Khang Hi Ung Chính), yên lặng không nói gì. Sau một lúc lâu, hần nhẹ nhàng để lại vai Già La Chân Minh, thấp giọng nói:” Tam thân vương làm trái thánh ý, một mình rời khỏi vòng cấm địa, thỉnh hoàng thượng hạ chỉ.”” Phụ hậu”Già La Chân Minh không hỏi hần vì sao phụ hậu biết được. Hần cảm thấy được dưới ngữ khí bình tĩnh kia của phụ hậu là chứa đầy áp lực, mày nhíu lại, bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai hần khẽ run.”Phụ hậu... Viêm Dạ là thân sinh nhi tử của người.””Hoàng thượng cũng là nhi tử của ta.!”. Tương thái hậu nhàn nhạt trả lời, nhưng lại không phát hiện ra bản thân đã quên xưng “Ai gia”.Già La Chân Minh chỉ nhìn hần chốc lát, nhẹ giọng nói: “Viêm Dạ đã có con ruột nối dõi.”Tương thái hậu cả kinh: “Không thể nào!” “Đó là sự thật, hài tử đó là cốt nhục của Viêm Dạ.”Tương thái hậu lộ ra thần sắc không thể tin được, khẽ lẩm bẩm: “Không thể...”Già La Chân Minh mỉm cười, nhẹ nói: ” Trẫm đã cho người điều tra, đó là sự thật không thể nghi ngờ.”Tương thái hậu thập phần kích động, sắc mặt trắng bệch, cả người run rẩy.Già La Chân Minh vội vã tiến lại dịu hần xuống ghế ngồi, hỏi: ” Phụ hậu, chuyện này ngài nghĩ thế nào?”Tương thái hậu hơn nửa ngày mới hồi phục lại tinh thần, hỏi: “Người định như thế nào?” “Phụ hậu, thời gian của trẫm không còn nhiều.” “Hoàng thượng” Tương thái hậu cắt ngang lời hần: “Người là thiên tử của Đại Tề quốc, tự có trời phụ hộ, đừng nói những lời như vậy.”Già La Chân Minh than nhẹ, nói: “Phụ hoàng cũng là thiên tử.”Tương thái hậu trong lòng đau xót, không thể nói gì hơn.Già La Chân Minh nói: “Nếu như đây là lời nguyện của Già La Thị , thì chung quy sẽ có một người phá tan nó.”Tương Thái hậu thương tiếc nói: “Người cho là.....Viêm Dạ.... Ta không muốn thấy huynh đệ các người tương tàn”.Già La Chân Minh mỉm cười: ” Không, có một số việc không thể trốn tránh được. Tựa như ba mươi năm trước, sự kiện gần như khiến cho Già La thị đoạn tử tuyệt tôn. Hiện tại, lịch sử không thể tái diễn. Phụ hậu, từ nhỏ ngài đã chiếu cố trẫm, xem trẫm như con ruột mà nuôi dưỡng, Chân Minh trong lòng cảm kích.”Già La Chân Minh nhẹ cầm tay hần, chậm rãi hạ thấp thân thể, úp sấp trên chân của hần, nhẹ giọng nói: ” Thế nhưng ‘thứ đó’ quá lợi hại, phụ hoàng tránh không được, ta cũng tránh không được.”Tương thái hậu muốn nói, Già La Chân Minh lại chặn lời hần: “Phụ hậu, đừng quá tàn nhẫn với Viêm Dạ, đó cũng là nhi tử của ngài.”Tương thái hậu hai mắt ảm ứ. Tuy rằng bảo dưỡng kĩ càng nhưng đã qua tuổi 40, khuôn mặt thanh lệ vẫn nhiễm một tầng tang thương cùng mệt mỏi tiêu tụy.Đêm đã khuya,Tương thái hậu rời khỏi. Già La Chân Minh một mình trở lại phòng ngủ trống trải, nhìn quanh bốn phía, hơi mừng rỡ, nhẹ giọng nói: “Người đã trở về?”Một thân ảnh hắc sắc mang che mặt, từ phía sau rèm chậm rãi bước ra, yên lặng nhìn hần. Đó chính là hắc y nhân khi trên đường đi Thương Châu từng giúp đỡ Già La Viêm Dạ, sau đó lại cứu Lâu Thanh Vũ một mạng.”Đứng xa vậy làm gì?” Già La Chân Minh cười khê, ngoắc hần, “Lại đây, để ta xem có gãy đi không?”Chân Minh không xưng là “trẫm” mà tự xưng là “ta”, có thể thấy được có quan hệ với người này không tầm thường.Người nọ chậm rãi tiến lại gần, đến trước mặt hần. Già La Chân Minh kéo tay hần, giọng ngạc nhiên: ” Hôm nay sao lại ngoan thế?”.Vừa nói vừa đưa tay muốn gỡ che mặt.Người nọ né đầu đi, thấp giọng nói: “Đừng náo.” “Đã hái được cái gì, lấy nó làm gì?” “Không muốn cho người xem.” Người nọ buồn bực phát ra lời hờn dỗi, nghiêng đầu đi.”Người bị thương?” Già La Chân Minh giật mình, ấn giữ bờ vai người kia muốn lật hần lại, vội la lên: “Chuyện gì đã xảy ra? Có phải người bị thương không? Mau đưa ta xem, ngại gì ngùng cái gì?”Người nọ giãy khỏi tay hần: “Ta không ngại, cũng không bị thương. Người đừng chạm vào ta.” “Vậy là tốt rồi.” Già La Chân Minh thấy hần hai mắt rũ xuống né tránh, bỗngưng linh quang chợt lóe, nói: ” Người vừa rồi có ở ngự thư phòng?” “Không có, ta nãy giờ vẫn ở đây.” Hần nhanh chóng trả lời.Già La Chân Minh hai mắt眯 hoặc nheo lại: ” Người nghe được hết rồi.”Người nọ hơi chấn động: ” Ta không nghe thấy cái gì cả.” khi nói ánh mắt hần nhìn sang hướng khác.Già La Chân Minh nâng mặt hần lên, ra lệnh nói: “Nhìn ta.”Người nọ bị ép ngẩng đầu. Già La Chân Minh mới nhìn rõ hai mắt của hần, có chút bất ngờ.”Người khóc.” “Nói bậy, ta không khóc” “Người khóc.... Là vì ta sao?Người nọ xoay mặt đi, bất quá ...Già La Chân Minh một bước tiến lên gỡ bỏ khăn che của hần.”Thanh Tường, người khóc là vì ta sao?”Khăn che bị gỡ xuống, lộ ra khuôn mặt mỹ lệ, thanh tú. Thanh âm hần khan khan, thấp giọng nói: ” Người vì sao không nói cho ta biết?”Già La Chân Minh chăm chăm nhìn hần, cúi đầu, chậm rãi gọi: ” Thanh Tường.”Lâu Thanh Tường khuôn mặt biến sắc, bỗng nhiên ra một quyền đánh vào ngực Già La Chân Minh, lớn tiếng nói: “Người vì sao không nói cho ta biết.”Già La Chân Minh bị đánh trúng lùi về sau hai bước, cười khổ xoa ngực. Tiến lại gần giường ngồi xuống, thở dài nói: “Nói cho người có ích lợi gì? Chuyện này có liên quan đến long mạch, cũng là chuyện phụ hoàng trước khi lâm chung nói cho ta biết.” “Nói cho ta biết, chuyện gì đã xảy ra?” Lâu

Thanh Tường khuôn mặt dữ tợn, trừng mắt nhìn hấn. Già La Chân Minh trầm ngâm trong chốc lát, chậm rãi nói: “Ba mươi năm trước, trường song tử của Thái tổ hoàng đế vì cướp đoạt ngôi vị hoàng đế, hạ Đoạn Hương và Diệt Hồn xuống mười một vị huynh đệ bao quát nam hoàng song của hoàng thượng.” “Đoạn Hương, nghĩa cũng như tên, mục đích là đoạn tuyệt hương hỏa của người trúng độc, để bọn họ dần đánh mất khả năng sinh dục. Diệt Hồn thì khiến người trúng độc thần trí dần dần mơ hồ, không bệnh không đau đớn mà chết. Cũng may lúc đó phụ hoàng còn nhỏ, thời gian trúng độc ngắn nhất,

độc tính không xâm nhập quá sâu. Sau âm mưu của Trường song tử bị bại lộ, nên sung quân nhốt ở Thương Châu rồi chết. Thái tổ hoàng đế bắt đắc dĩ, từ đông con nối dõi chọn lựa kẻ ít trúng độc hất kẻ thừa Đại Thống.” Mặc dù có giải Diệt Hồn, nhưng Đoạn Hương lại không cách nào giải được. Tuy rằng Phụ hoàng trúng độc không sâu, trải qua điều dưỡng và trị liệu nhiều mặt của ngự y thì rốt cục cũng có con nối dõi. Nhưng sau đó các thái y lại phát hiện: độc ấy... còn có thể di truyền.” Lâu Thanh Tường thở gấp. Già La Chân Minh thở dài một tiếng, cười khổ nói: “Quả nhiên, được đó không để người ta đoạn tuyệt đèn nhang thì không dừng.” “Thế nhưng Đoàn quý phi...” Già La Chân Minh nghiêng đầu cười, tiểu dung kia cổ quái nói không hết được. Lâu Thanh Tường mơ hồ minh bạch ra. Già La Chân Minh vẫy tay với hấn, Lâu Thanh Tường chần chờ một chút rồi đi qua thì bị hấn lôi kéo cùng bước lên rồi ngồi xuống. “Ban đầu tuyển thái tử phi may mắn người cự tuyệt ta. Nếu không thì hôm nay chẳng phải ta và người cùng khổ não.” “Già La Chân Minh! Người. . .” Lâu Thanh Tường nóng nảy gọi cả tước danh hoàng thượng ra. “Được rồi, là ta nói đùa người đừng giận.” Già La Chân Minh không hiểu được rõ ràng bản thân là vua một nước thì vì sao đâu đâu cũng phải khoan nhượng song nhi thanh mai chúc mã này chứ? Lẽ nào thực sự đã thành thói quen khoan nhượng hay do người này chưa từng coi Chân Minh là hoàng đế? Trong lòng Già La Chân Minh phiền muộn, nhưng khó thấy được bộ dáng Thanh Tường vì bản thân mà khẩn trương nên cũng không tính toán. “Người sao đột nhiên trở về? Bên kia. . . Hiện tại tình hình thế nào?” Đồng nhi tròn trĩnh ngày rồi. Già La Viêm Dạ bởi vì thân nam sinh con mà thân thể tổn hao nhiều hơn so với nữ nhân và song nhi. Thế nhưng bé con mới vừa đầy tháng Viêm Dạ đã khẩn cấp phát động kế hoạch đã trù tính từ lâu. Gần nhất lại thập phần bận rộn, khó tránh khỏi lực bất tòng tâm. Có điều với yến tiệc trăm ngày quan trọng của hài tử thì Viêm Dạ vẫn đang muốn cử hành long trọng. ~~~~phân cách tuyến của analinh~~~~~Lâu Thanh Vũ khuyên hấn: “Chỉ là tiệc trăm ngày mà người gần đây bận bịu thế thì đừng quá phô trương phung phí.” “Không được. Hài tử của Già La Viêm Dạ sao có thể cử hành lễ trăm ngày sơ suất như vậy.” Lâu Thanh Vũ đối với kiểu ngừ khí ngông cuồng tự cao tự đại của Già La Viêm Dạ không tự giác bộc lộ ra phản cảm. Hơn nữa Thanh Vũ luôn luôn không thích những loại chuyện phù hoa phô trương này, nhưu mầy nói: “Hiện tại là thời kỳ đặc biệt, rất nhiều tai họa ngầm khó lòng phòng bị. Hài tử lại còn nhỏ, chúng ta ở ngoài sáng sợ rằng kẻ hữu tâm sẽ bắt lợi với nó. Ở đây tuy rằng đều là người của người nhưng vẫn cẩn thận thì tốt hơn. Chúng ta vẫn không nên đường hoàng tổ chức, coi như vì hài tử.” Già La Viêm Dạ nghe vậy tâm trạng căng thẳng, nói: “Người nói có lý.” Lâu Thanh Vũ thấy hấn không kiên trì nữa, ôn nhu nói: “Ta thấy người gần đây rất vất vả vì quá quan tâm Đồng nhi. Không có gì quan trọng hơn chúng ta cùng chăm sóc nó!” Già La Viêm Dạ nghe xong lời này rất hài lòng, nói: “Nếu vậy thì làm đơn giản chút là được.” Hai người đang thương lượng thì vú nuôi bé Đồng nhi tiến vào, Già La Viêm Dạ đi tới đón lấy con. Hài tử này vô cùng ngoan ngoãn, rất ít khóc nháo. Nhất là lúc được Già La Viêm Dạ ôm vào trong ngực thì càng ngoan ngoãn. Già La Viêm Dạ càng nhìn nó càng thấy thương yêu đến tận xương tủy. Nói: “Tương lai ta nhất định phải cho Đồng nhi thứ tốt nhất.” “Hả? Vậy người cảm thấy cái gì là tốt nhất?” Già La Viêm Dạ nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Đồng nhi, nhẹ nhàng cười với nó: “Phàm là cái ta có đều muốn cho nó.” Lâu Thanh Vũ nghe vậy, trầm mặc không nói. Già La Viêm Dạ ôm nhi tử mới vừa ăn no chơi đùa một hồi. Đồng nhi bỗng khóc lên. Viêm Dạ thuần thục sờ lớp tã tròn vo dưới yếm nó nói: “Đái rồi.” Trần Cánh đi qua bấm báo vào đúng lúc đó quả thực không tin vào hai mắt mình. Đó, đó đó là vương gia của bọn họ sao? Đó là quân thần Đại Tề quốc cao cao tại thượng, kiêu ngạo lãnh lẫm của bọn họ sao? Trần Cánh nhin không được dụi dụi mắt, đại ra mà nhìn Vương gia của họ thành thạo thay tã cho nhi tử. Ngay cả Vương phi ở bên giúp đỡ cũng bị Viêm Dạ cản lại. “Người thay tã khiến nó khó chịu, tránh ra! Để ta!” Lâu Thanh Vũ bắt đắc dĩ cầm chiếc tã mới tinh xảo sạch sẽ đưa lên còn bản thân thì đứng một bên gương mặt nhìn. Tiểu thể tử hình như rất thích thú, dường như còn cố ý đối đầu với phụ vương nó. Chiếc tã mới thoải mái mới vừa rải xong dưới thân nó liền toét miệng cười, ê ê nha nha, chân nhỏ đạp cái, một đường cung dịch thể trong suốt bắn lên tựa như thác nước Lâm Uyên vùn vút phun lên giữa không trung bắn thẳng vào vị phụ thân tôn quý đến cực điểm đang khom lưng thay tã cho nó. Trần Cánh thấy thế tuôn ra một thân mồ hôi lạnh. Không khỏi lo lắng vì tiểu thể tử, không biết nó có hành vi “cả gan làm loạn” như vậy có thể khiến vương gia mất hứng

hay không. Ai dè Vương gia trong lòng hẩn luôn luôn uy phong lẫm lẫm lại chỉ cười meo meo mà cúi đầu thoảng nhìn qua nơi ẩm ướt trên ngực. Sau đó vỗ vỗ cái mông của tiểu tử kia cười mắng: “Trúng thối, dám quấy rối phụ vương này.” Tiểu thế tử tựa như nghe hiểu được, con người đen như mực mờ ảo “khiêu khích” mà theo dõi theo phụ vương nó, khanh khách cười vui vẻ đập cái chân béo tròn. “Đồng nhi của chúng ta lợi hại vậy a! Hử? Tương lai Đồng nhi nhất định là nhân vật tài ba.” Già La Viêm Dạ tựa như chồn không người mà nói với nhi tử, hôn chụt lên mặt nhi tử rồi tỉ mỉ lau khô thân thể nó. Lại lần nữa kiên trì thay tã. Đồ đạc trong nhà Vương gia cái gì cũng chưa có! Ở đây chung quy vẫn là thuộc địa Diêu Tây, phần lớn gia sản mang từ kinh thành đến đều ở đây. Chiếc tã sạch sẽ thoải mái đều là được Già La Viêm Dạ sai người tỉ mỉ chuẩn bị. Tã dùng chính là tơ tằm cực phẩm hàn thổ chế tạo, mỏng thoảng mát, mặt trên còn có hoa văn long phượng tinh xảo biểu thị điềm lành, mặc, ách. . . bọc lên thân người, thoải mái mềm mại, sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái. Tơ lụa cao quý tinh mỹ làm tã cho hài tử như vậy Già La Viêm Dạ tuyệt không tiếc. Hơn nữa tuyệt không dùng lại, dùng hết thì đổi mới. Một tháng này của tiểu thế tử được thay tã đủ cho chi phí gia đình người bình thường mặc trong ba năm rồi. Trần Cánh nói không nên lời cảm giác cảm giác hiện tại của mình, chỉ cảm thấy hình tượng Vương gia luôn luôn cao lớn vĩ ngạn, giờ khắc này xảy ra biến hóa ở trong lòng như long trời lở đất. Dĩ nhiên là vì sự cưng chiều quá độ của “tử phụ” đối với hài tử kia. Lâu Thanh Vũ nghiêng đầu thấy biểu tình Trần tướng quân ghen hống nhìn trần trối, tâm trạng buồn cười. Hẩn không muốn Già La Viêm Dạ ở hẩn thuộc hạ trước mặt mất mặt liền tiến lên nói: “Được rồi, để ta ẵm nó, người mau vào bên trong đổi y phục, Trần tướng quân chờ đã lâu rồi đó.” Già La Viêm Dạ vốn khó chịu với Trần Cánh đã quấy rầy thời gian hẩn chơi đùa với ái tử, nhàn nhạt quét mắt, nói: “Người gấp cái gì. Ta thấy Trần Cánh hiện giờ còn chưa có hoàn hồn đâu, cho hẩn chờ.” Lâu Thanh Vũ cười nói: “Được rồi, chính sự quan trọng hơn. Người cũng bế Đồng nhi nửa ngày rồi, hiện tại đến lượt ta bế. Người tranh giành gì với ta chứ.” Nói xong đẩy hẩn vào buồng trong thay y phục, bản thân ôm hài tử đi ra. Già La Viêm Dạ đã đổi mới y phục từ buồng trong đi ra thấy Trần Cánh còn đang chờ người. Viêm Dạ không vui khụ một tiếng, nói: “Trần tướng quân, người tới chỗ bản vương để thần người sao?” Trần Cánh rút cục từ trong một màn vừa rồi phục hồi tinh thần lại, vội nói: “Thuộc hạ thất lễ, thỉnh Vương gia thứ tội.” “Có chuyện gì, nói đi.” “Vâng. Thuộc hạ nhận được tin tức, hiện tại phương bắc tựa hồ không yên bình. Trong kinh thành có người đồn đại, nói. . .” “Nói cái gì?” “Nói. . . Hoàng tử mới sinh của Hoàng thượng không phải là hoàng thượng thân sinh, mà là Đoạn quý phi tư thông cùng kẻ khác sinh ra.” Già La Viêm Dạ thần sắc bất động, bình thường nhàn nhạt mà nói: “Vậy sao? Lời này có ý nghĩa. Chuyện trong kinh thành tỷ mỉ tra xét xem là ai làm trò quỷ thuật tiện chọc cho hỏa thiêu càng vượng thì càng không có bất lợi với chúng ta. Về phần phương Bắc. . .” Hẩn bỗng nhiên khẽ cười. Khuôn mặt gầy nhọn ngạnh lãnh lộ ra loại tiểu ý mềm mại hết sức rung động. “Thời điểm chúng động chúng ta cũng động. Bên kia nếu không chờ nổi nữa, chúng ta sẽ đẩy cho hẩn một bước.” “Ý Vương gia là. . .” Trần Cánh cẩn thận nâng mắt, chờ Viêm Dạ ra chỉ thị. Già La Viêm Dạ nhìn ngoài cửa sổ, thần nhiên nói: “Chuyện gì cũng cần cơ hội. Tìm lý do chính đại quang minh rồi đường chúng ta hồi kinh mới danh chính ngôn thuận.” Trần Cánh cung kính nói: “Thuộc hạ minh bạch. Thuộc hạ đi an bài việc này.” Trong viện từ từ an tĩnh lại, người mỗi ngày lui tới cũng ít đi. Ngay cả Trần Cánh cũng mấy ngày chưa xuất hiện. Lâu Thanh Vũ hiểu rõ đây là sự im lặng trước cơn bão tố, thế nhưng hẩn lại không hy vọng ngày đó nhanh tới như vậy. “Viêm Dạ, ta muốn nói chuyện với người.” Già La Viêm Dạ mới từ bên ngoài trở về liền nhảy xuống lưng ngựa. Lại thấy Lâu Thanh Vũ đứng trong sân chờ hẩn. Hẩn không lưu ý lắm mà nói: “Chờ một chút, ta đi tắm trước.” Lâu Thanh Vũ nhìn hẩn đang đi vội vã về phía phòng tắm. Từ trong tay tiểu tử tiếp nhận dây cương sư tử thông rồi dắt nó đến chuồng ngựa, tùy tiện hỏi thị vệ phía sau: “Vương gia vừa rồi đi đâu vậy?” Thị vệ thủ lĩnh nói: “Vương gia đi dạo trong thành.” Trên thân sư tử thông có lớp mồ hôi hơi mỏng, da lông càng phát ra bóng loáng. Thành Dụ Dương vô cùng giàu có_ là thủ phủ của Diêu Tây. Người trong thành đông đúc, ngựa chạy không đủ. Huống chi sư tử thông là thiên lý mã khó có được, chạy đến một thân mồ hôi thể này nói vậy hành trình không gần. Già La Viêm Dạ tắm rửa xong thay đổi y phục, áo khoác ướt sũng trở lại nội thất. Thấy Lâu Thanh Vũ đang ngồi ở kia chờ hẩn. Lâu Thanh Vũ tiếp nhận thứ trên tay tiểu tử rồi kêu hẩn xuống. Tự thân đi qua lau khô tóc giúp Già La Viêm Dạ. Già La Viêm Dạ liếc nhìn hẩn cái, cười nói: “Sao lại làm phiền Vương phi hầu hạ.” Lâu Thanh Vũ mỉm cười nói: “Hầu hạ Vương gia cũng dễ để Vương gia lần sau xuất môn mang

Thanh Vũ theo cùng.” “Người cũng không phải tiểu thư khuê các gì, muốn đi đâu thì đi đó thôi.” “Nga? Ta thật có thể muốn đi đâu thì đi đó sao?” Động tác Lâu Thanh Vũ không giống nha hoàn song thị cẩn thận từng li từng tí mà mềm nhẹ độ mạnh yếu vừa phải, thuận tiện giúp Già La Viêm Dạ xoa bóp huyệt vị nơi đỉnh đầu, khiến hẩn thập phần thư thích. Già La Viêm Dạ hơi ngẩng đầu lên, hưởng thụ nhân thần hút

người, nhàn nhạt: “Điều Tây là quyền sở hữu của chúng ta, có chỗ nào người không thể đi chứ? Có điều Đồng nhi còn nhỏ, rời khỏi người lâu thì không tốt. Người thân là Vương phi, chiếu cố tốt Đồng nhi mới là quan trọng nhất.”Lâu Thanh Vũ nhẹ nhàng cười.Đây là lý do đường hoàng tới cỡ nào, hiện tại hắn cần bản ngay cả đại môn cũng không được bước ra.Không biết từ lúc nào thì bắt đầu, hắn tựa hồ bị biến tướng thành bị Già La Viêm Dạ giam lỏng.“Người vừa rồi có chuyện gì muốn nói với ta?” Già La Viêm Dạ nhắc nhở.“Ừm. Song thị mới được điều động đến ta dùng không quen, ta không thích song nhi hầu hạ nên cứ kêu Thu Nhi về lại đây đi.”“Ti Cầm gần đây thân thể không khỏe, Thu Nhi còn muốn chiếu cố Ti Cầm. Nếu người dùng không quen song nhi, ta lại cho tiểu tư khác tới. Không thì, cho nha hoàn cũng được.”“Nha hoàn thì thôi đi, người nghĩ ta còn không biết chắc.”Lâu Thanh Vũ ra vẻ không vui khẽ kéo da đầu Viêm Dạ, nhìn hắn hơi nhú mày, mới cười nói: “Thu Nhi vẫn tốt hơn. Tiểu tư khác ta có thể yên tâm kêu hắn hầu hạ sao? Chung quy ta. . .” Thân thể thấp xuống ở bên tai Già La Viêm Dạ không nhẹ không nặng thổi khí, khàn khàn trầm nhu mà nói: “Là nam nhân.”Già La Viêm Dạ bị hắn làm cho khẽ run lên, cổ trợn trợn nóng bừng, luồng nhiệt cấp tốc lui biến toàn thân. Miễn cưỡng cười nói: “Người đã muốn Thu Nhi. Được rồi, chờ Ti Cầm khỏe hơn chút, ta kêu hắn trở về hầu hạ người.”Lâu Thanh Vũ ném bỏ khăn, ngón tay thon dài trắng nõn dọc theo sau cổ Già La Viêm Dạ chậm rãi vuốt ve, tựa hồ đang giúp hắn xoa bóp, lại vén lên *** ái muội mù mẫm.“Ách. . .” Già La Viêm Dạ không tự giác thấp hừ một tiếng, thẳng lưng, giống như tại lảng tránh gì lại giống như đang dục cự còn ngهنهن.“Thoải mái chứ?” Lâu Thanh Vũ phủ lên vai hắn nhẹ nhàng hỏi, hai tay dần dần xoa xuống phía dưới.Già La Viêm Dạ đóng chặt hai mắt tự khỏi mi phong, khàn khàn nói: “Đủ rồi.”“Thế nhưng người thích.”Già La Viêm Dạ thoáng chốc toàn thân cứng ngắc, đột nhiên mở hai mắt, mâu trung hiện lên một tia tinh quang. Hắn đẩy ra Lâu Thanh Vũ, đứng lên nói: “Thế nhưng ta hiện tại không muốn.”Nói cũng không liếc hắn một cái, lưu lại một câu: “Ta đi xem Đồng nhi.” Vội vã rời khỏi nội thất.Con người Lâu Thanh Vũ trong trẻo dần dần trở nên lạnh lùng.Già La Viêm Dạ chạy khỏi Lâu Thanh Vũ, lại trốn không thoát *** của bản thân.“Tất cả đi ra ngoài!”Hắn chạy ào vào phòng Đồng nhi, khuôn mặt lập tức lạnh vấy lui vú em và hạ nhân khác.Đồng nhi đang ghé vào trên giường xoay người, nghiêng đầu thấy hắn. Nhận ra là ai liền cười loan mặt mày, tay nhỏ bé vẩy vẩy đập đập trên giường.Già La Viêm Dạ thấy nhi tử, tâm tình nôn nóng chiếm được một chút bình phục. Hắn chậm rãi thở sâu, gắng sức đè xuống *** của bản thân, đi tới bên giường cầm lấy cánh tay nhỏ bé của hài tử.Đồng nhi hưng phấn lui tới lui lui trên giường. Không biết vì sao tinh lực nó tràn đầy như vậy, ngay cả trở mình vài cái cũng không cảm thấy mệt. Già La Viêm Dạ không yên lòng mà nhìn nó, tâm tư lại loạn phiêu.Hắn biết bản thân không thể còn tiếp tục như vậy. Như thế rất nguy hiểm, hắn đã trở nên càng ngày càng không giống bản thân rồi.Từ hồi có Đồng nhi, hắn đối với khiêu khích của Lâu Thanh Vũ càng thêm miễn cảm. Thân thể cũng càng thêm khát vọng được ôn nhu an ủi.Trước đây, hắn cũng thích phương thức túng dục cùng Lâu Thanh Vũ, thậm chí vì có Đồng nhi, còn từng cố ý dụ dỗ đặt bẫy Lâu Thanh Vũ. Thế nhưng hắn chưa bao giờ từng thật sự cảm thụ được dục vọng đáng sợ của bản thân.Lâu Thanh Vũ cả người tựa hồ có loại ma lực. Khí tức, động tác, ánh mắt của Thanh Vũ. . . Khiến cảm giác hắn khắc sâu vô pháp chống đối. Vào mỗi lúc đó, hắn thì có loại khát vọng muốn bổ nhào tới, gắt gao dung hợp vào với Thanh Vũ.Lẽ nào chỉ là nhục dục?Già La Viêm Dạ phiền não nhớ tới ngày trước hắn len lén đi thành nam nam quán. Nơi đó là quan quán chuyên thỏa mãn nhưng kẻ thích nam phong, nam quán muốn hình muôn vẻ nhiều đêm không xuể, nhưng hắn chỉ ở bên trong dừng một hồi liền không còn hứng thú.Những người đó dần không dậy nổi dục vọng của hắn. Thế nhưng Lâu Thanh Vũ chỉ cần đối người khác liếc mắt nhiều cái, hắn sẽ cảm thấy lòng buồn bực khó nhịn.Không! Loại cảm giác này quá đáng sợ. Hắn muốn không phải như vậy.Lâu Thanh Vũ quá thông minh, khiến Viêm Dạ cảm giác nắm bắt không được, nắm mà không giữ được.Già La Viêm Dạ nôn nóng nghĩ.Trên đời này, không ai là đáng tin cậy. Chỉ có thứ nắm trong tay, chỉ có đứng ở nơi tối cao, mới có thể giữ lại tất cả thứ bản thân muốn.Đồng nhi tựa hồ nhận thấy được bị Viêm Dạ lơ, khóc nháo lên. Già La Viêm Dạ lấy lại tinh thần, vội vã ôm nó vào trong lòng.Nhìn bé con đẹp động lòng người trong lòng, tâm tình Già La Viêm Dạ an lòng.Chỉ ít, Đồng nhi là thuộc về hắn. Ở trong lòng, toàn bộ Đồng nhi đều thuộc về Viêm Dạ.Đại Tề quốc minh chính, mùa đông năm 2, bắc quận vương bí mật cất giữ lương thảo trang bị quân trang bị bại lộ. Vào ngày lập đông dựng cờ khởi binh. Bệnh của hoàng thượng không thể sinh đẻ khiến cho trong triều sóng to gió lớn. Lâu Tương bị đâm trọng thương hôn mê bất tỉnh, kinh thành rơi vào một mảnh hỗn loạn. Cùng lúc đó, An thân vương ở xa tại thuộc địa Điều Tây đã tùy thời di động.Đại Tề quốc cuối cùng loạn song vương hơn hai năm, chính thức kéo mở màn che. . . Đăng bởi: admin

53. Chương 53

CHƯƠNG 53

Hưu ngôn vạn sự dĩ thành không, độc tự xuân phong độ. Phụng minh cốc thuộc vùng ngoại ô Đại Tề quốc, từ các triều đại tới nay đều là khu vực sản bản. Tại phía tây nam cách Phụng Minh cốc hơn ba mươi dặm, dưới chân có một thôn trang tên Tường Hòa. Đây là một ngôi làng nhỏ lại kẹp trong núi, địa lý vị trí hẻo lánh lại vô cùng bình thường. Có điều tại hơn hai mươi dặm gần đó có đại trấn tên Thụy Sơn là yếu đạo thông đến kinh thành, Thụy Sơn ngược lại với ngôi làng nhỏ kia phần hoa náo nhiệt. Hai năm trước làng chuyển đến hai người lạ, là một đôi phụ tử vì chiến loạn mang theo nhi tử trốn đến. Lúc đó hài tử còn nhỏ, nó còn gào khóc đòi ăn. Vị phụ thân kia tuổi còn trẻ mang theo nhi tử lặn lội một quãng đường dài đến, thấy nội loạn được bình định liền ở lại thôn Tường Hòa. Người trong làng thuần phác thiện lương, lại thấy vị thanh niên kia biết sách biết lễ. Vị đó ở trong làng mở một học đường nhỏ, cũng không đòi hỏi gì, vị đó lại thân thiết nhiệt tình thì người làng đều hoan nghênh. Quan trọng nhất là, nhi tử vị phụ thân trẻ tuổi kia rất dễ thương. Bất luận ai nhìn thấy đều yêu thích không muốn buông tay, còn phải than thở đây là tiên đồng như châu như ngọc chuyển thế. Ngày đó năm đó vị phụ thân đi lên trên trấn, để nhi tử ở lại nhà nhờ song nhi Bạch Lam nhà bên chăm sóc dùm. Khi Bạch Lam tới thì cửa viện hé mở truyền ra thanh âm hát ca dao non nớt của hài đồng bên trong. Đẩy cửa đi vào trông thấy một tiểu đồng chải kiểu sừng dê nghếch lên trời, mặc chiếc áo ngắn nhỏ màu xanh nhạt bên ngoài còn ***g chiếc yếm tròn đỏ sẫm, trang phục vô cùng dễ thương, nó đang ngồi xổm dưới tàng cây hoa đào, cầm chiếc xẻng một bên hát khúc thiếu nhi một bên hăng say đào đào. “Đồng nhi, con đang làm gì?” Tiểu đồng kia ngẩng đầu lên, một đôi mắt to đen bóng trong vắt như hai viên bồ đào mỹ lệ khảm lên khuôn mặt trắng nõn nộn phần phúng phính, nhìn thấy vô cùng thông minh dễ thương. “Lam thúc thúc.” Nó vui mừng kêu lên một tiếng bỏ lại chiếc xẻng nhỏ rồi chạy tới, chiếc sừng dê trên chiếc đầu tròn tròn phát về phía sau. “Lam thúc thúc, con đang làm đệ đệ.” “Làm đệ đệ là gì?” Bạch Lam vô cùng kinh ngạc. “Hôm nay Hồ tử và Tiểu Nhị, Tiểu Tam ca họ không tới, con muốn làm đệ đệ chơi với con.” Tiểu đồng rất là hưng phấn, con mắt chớp chớp, xán lán chói rọi. Bạch Lam nghe vậy, phớt cười, nói: “Đồng nhi ngốc, đệ đệ thì phải do mẫu thân và phụ thân sinh ra, không phải là được con làm ra. Hơn nữa sinh hài tử phải mười tháng đó, con hiện tại làm thì sao kịp.” Đồng nhi thoáng cái suy sụp hạ xuống khuôn mặt nhỏ nhắn, nhỏ giọng lúng túng nói: “Người ta chưa có mẫu thân cũng chưa có mẫu phụ, không ai sinh đệ đệ cho Đồng nhi...” Bạch Lam không nỡ liền chuyển hướng trọng tâm câu chuyện: “Đồng nhi không mời thúc thúc uống trà sao?” “Mời! Đồng nhi phải mời chứ!” Đồng nhi lập tức mở to hai mắt, bỏ quên luôn vấn đề vừa rồi ra sau, nắm lấy góc áo Bạch Lam vui vẻ đi vào phòng. Nó cẩn thận từng tí bưng bát trà nó thường dùng tới đưa lên bàn, lời ngọt giòn tan: “Lam thúc thúc uống trà.” Bạch Lam hé miệng cười, tiếp nhận chiếc chén trà nhỏ của Đồng nhi, hẩn khê vuốt lên đầu nó khích lệ nói: “Cảm ơn Đồng nhi, Đồng nhi thật ngoan.” Bộ ấm chén trà kia và cả chiếc chén, đôi đĩa nhỏ Đồng nhi bình thường dùng đều là cha Bạch Lam đặc biệt làm cho Đồng nhi. Hình dạng bộ đồ chơi chỉ có trẻ con có thể sử dụng thì có thể nào chiều dài người lớn đây? Nhưng bất kể ai thấy bộ dáng ngoan ngoãn dễ thương của Đồng nhi như vậy vẫn không thể nhẫn tâm cự tuyệt. Đồng nhi nghe được lời tán thưởng của Bạch Lam thì vô cùng vui vẻ, khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm đỏ bừng. Nó trèo lên chiếc ghế cao cao đối diện, hai chiếc chân nhỏ lơ lửng trong không, ngồi ngay ngắn chỉnh lại thân thể mới nói: “Lam thúc thúc không cần khách sáo.” Bạch Lam thấy nó bộ giáng tiểu đại nhân như vậy càng yêu thích vô cùng. Lấy từ trong rổ ra một bao gì đó, nói: “Lam thúc thúc làm kẹo mạch nha cho Đồng nhi đó, Đồng nhi có thích ăn hay không? Đồng nhi từ khi thấy Bạch Lam bước vào trong viện đã nhìn chăm chăm chiếc rổ xách ở trong tay Bạch Lam. Nó chỉ là xấu hổ không dám hỏi Lam thúc thúc mang tới cái gì cho nó. Lúc này nó nghiêm trang tiếp nhận, gật đầu nói: “Đồng nhi thích. Đồng nhi thích nhất Lam thúc thúc làm kẹo mạch nha đó, thế nhưng cha nói ă

n nhiều đường không tốt cho răng, Đồng nhi lớn lên phải có bộ hàm răng chắc khỏe nên không thể ăn nhiều.” “Đồng nhi thật hiểu chuyện.” Bạch Lam than thở. Cũng không biết cha Đồng nhi dạy bảo ra sao có thể giáo dục ra Đồng nhi không giống trẻ con bình thường vừa ngoan ngoãn vừa trong sáng như vậy? Bạch Lam thấy Đồng nhi ngồi nghiêm chỉnh trên chiếc ghế cao, thân thể nhỏ bé cứng nhắc thẳng tắp. Bạch Lam biết thân thể nó cốt nhuyển, kỳ thực ngồi rồi lập tức sẽ mỏi mệt. Chỉ là tính tình hài tử này rất mạnh mẽ, một mỏi nó cũng không chịu đơn giản biểu lộ ra, vì vậy Bạch Lam liền vẫy tay nói: “Đồng nhi, con xuống đi, Lam thúc thúc đo thân thể giùm con.” Đồng nhi từ trên ghế nhảy xuống rồi dựa vào trước người hẩn. Bạch Lam lấy ra một cuộn thước mềm từ trong rổ đo chiều cao cho nó, cười nói: “Đồng nhi lớn lên thật nhanh nha, Lam thúc thúc lại muốn làm quần áo mới cho Đồng nhi rồi.” “Lam thúc thúc thật tốt.” Đôi mắt

Đồng nhi đen bóng sáng lên theo dõi Bạch Lam, mắt cười loăn loăn mà nói: “Lam thúc thúc nếu như là mẫu phụ con thì tốt rồi, vậy còn có thể sinh cho con đệ đệ.” Bạch Lam nghe vậy, trên gương mặt thanh tú đỏ lên, quần bách đến không biết nên nói gì. Lúc này phụ thân Đồng nhi là Tiểu Duệ trở về đang thấy Bạch Lam ở trong phòng khách giúp Đồng nhi đo may y phục, Tiểu Duệ thấy lại không khỏi cười nói: “Lại giúp Đồng nhi làm y phục rồi? Thực làm phiền người, Bạch Lam.” Trên mặt Bạch Lam hơi đỏ lên: “Đâu có, Tiểu đại ca khách sáo rồi.” Đồng nhi nhảy dựng lên nhào vào lòng phụ thân kêu lên vui mừng: “Cha.” Tiểu Duệ ôm lấy nó, hôn hai cái lên hai gò má béo mập của nhi tử. Vị Tiểu Duệ này thì không cần phải nói tới nữa, đây chính là vợ cả Lâu Thanh Vũ của đương kim thánh thượng còn là An thân vương rồi. Hắn mang theo nhi tử ẩn cư tại nơi này vì tránh tai mắt của người khác mà dùng tên trước. Hơn nữa bộ dáng hắn hiện tại cực ít người có thể nhận ra. Trải qua ba năm tôi luyện, thiếu niên thân thể vốn gầy còm Lâu Thanh Vũ đã dần dần lớn lên, hắn hai mươi hai đã hoàn toàn là một người đàn ông, không còn người nào lại nhầm lẫn Thanh Vũ với song nhi nữa. Tuy rằng vóc người vẫn gầy cao ngất nhưng khí chất đã khác hẳn khi xưa. Lâu Thanh Vũ đến từ hiện đại, tuy rằng không hiểu phương pháp dịch dung thời cổ đại nhưng lại am hiểu thuật hóa trang. Cuộc sống kiếp trước hiện đại phát triển, đàn bà thường có kiểu tóc mới, kiểu mày mới, có thể khiến người đàn bà rực rỡ hẳn lên, đàn ông cũng có thể vậy. Cho nên Lâu Thanh Vũ để râu, chơi nắng đen da, thay phục sức và kiểu tóc của nam tử, còn tận lực cải biến dáng dấp thân hình. Cứ đơn giản như thế rời ra hình tượng ban đầu. Thậm trí hai năm trước, khi Tiểu Duệ bộ dáng này xuất hiện trước kinh thành thì ngay cả Lâu Tương cũng không thể nhận ra đây là nhi tử của mình. Trong ba năm rời khỏi Già La Viêm Dạ thì xảy ra rất nhiều việc, cũng trải qua rất nhiều chuyện. Lâu Thanh Vũ vứt bỏ đủ loại chuyện khi xưa quyết tâm bắt đầu cuộc sống mới. Mà cường quyền chính là công lý, đạo lý này bất luận tại hiện đại hay cổ đại đều được áp dụng như nhau. Lâu Thanh Vũ nhớ tới năm đó bị Già La Viêm Dạ giam lỏng ở Điều Tây, chính bởi vì Thanh Vũ vô cùng tin tưởng Viêm Dạ, ôm tư tưởng đồng sinh đồng diệt với Viêm Dạ nên Thanh Vũ mới chưa xây dựng thế lực của cá nhân. Thế nhưng chuyện phát sinh sau đó khiến hắn hiểu ra, suy cho cùng Già La Viêm Dạ cũng không phải Tiểu Đồng, không phải người có thể kẻ vai chiến đấu, hiểu nhau tín nhiệm như tay với chân! Phụ thể vốn là chim liền cành, tai vạ đến nơi đều tự bay. Nếu như không có lợi ích hoàn toàn tương đồng, không có địa vị bình đẳng thì dựa vào Viêm Dạ, Thanh Vũ sẽ chỉ khiến bản thân đi lên bước đường cùng. Bởi vậy năm ấy Thanh Vũ rời đi vất vả, trả giá lớn. Hôm nay Lâu Thanh Vũ đã tỉnh ngộ, không muốn tái phạm sai lầm tương đồng. Bởi vậy gắng sức bằ vào kiến thức bản thân xuyên không nghìn năm mà vì bản thân cầu thứ nhỏ nhoi. Thân phận hiện tại của hắn có được bởi suy nghĩ sâu xa mưu lược thiết kế hắn cẩn thận an bài cuộc sống này. Có điều hiện tại hắn căn cơ còn thấp, cũng hiểu được năng lực tại loại vương triều phong kiến nghiêng cả toàn quốc của Già La Viêm Dạ, chưa hẳn sẽ không tìm được Thanh Vũ. Nhưng rốt cuộc hắn nhẹ dạ, không đành lòng rời khỏi phiên thổ địa Tề quốc này. Có thể nói, hắn vẫn không bỏ Già La Viêm Dạ được, vì vậy ôm tư tưởng nơi nguy hiểm nhất cũng chính là nơi an toàn nhất mà làm ngôi nhà ở thôn trang gần kinh thành như vậy. “Vất vả cho người rồi Bạch Lam. Ngày hôm nay Đồng nhi không nghịch ngợm chứ?” Bạch Lam nhẹ giọng cười nói: “Không có, Đồng nhi rất ngoan, ta còn chưa bao giờ thấy hài tử hiểu chuyện hơn nó đó.” Lâu Thanh Vũ khẽ cười. Đồng nhi kéo ống tay áo hắn nói: “Cha, hôm nay lên thôn trấn có mua đồ ăn ngon cho Đồng nhi hay không?” “Có.” Lâu Thanh Vũ móc từ trong lòng ra một gói điểm tâm cho nó, vỗ vỗ đầu nó: “Giờ chưa được ăn, ăn xong cơm tối mới được. Mỗi lần chỉ có thể ăn một khối biết chưa?” “Biết. Đồng nhi muốn bảo vệ hàm răng, buổi tối ăn ít đồ ngọt.” Lâu Thanh Vũ rất vui, xách lên cá trong tay nói với Bạch Lam: “Ban này Lão Tam nhà đại nương thôn Đông Ngụy tặng ta con cá, hôm nay ở lại ăn cơm chiều cùng cha con ta đi, ta đi nấu cá ớt.” “Nha! Cá ớt! Cá ớt!” Đồng nhi hưng phấn kêu đoạt lấy con cá từ trong tay Tiểu Duệ, vồn vã mà nói: “Cha, con giúp cha mang tới nhà bếp.” Sau đó giơ lên con cá kia còn cao hơn nửa thân thể nó hưng phấn bồng bồng lão đảo chạy về hướng nhà bếp. “Đồng nhi, chậm một chút kéo ngã.” Bạch Lam ở phía sau cản một câu. Lâu Thanh Vũ cười nói: “Không sao, nó hiểu động.” Bạch Lam nhẹ nhàng cười, lấy ra quần áo vải vóc chỉnh tề bên cạnh, nói: Tiểu đại ca, đây là y phục lần trước người nhờ ta đã làm xong, giờ còn thừa ra chút vải vóc. Ta vừa rồi giúp Đồng nhi đo, tiểu tử kia lại lớn lên rồi, hơn hai ngày nữa sẽ lại làm cho nó một bộ.” Lâu Thanh Vũ nói: “Thật cảm ơn người.” Nói rồi đưa tay nhận. Hắn tuy rằng biết rất nhiều thứ, nhưng không có cách nào làm nữ hồng. Hơn hai năm hắn độc lập sống ở cổ đại này việc đầu đầu duy nhất chính là y phục. Nhưng ở đây phần lớn là bán vải vóc, cho dù có thợ may cũng không nhất định vừa thân người, thường thường Thanh Vũ mua về còn phải sửa chữa lại. Thôn Tường Hòa là một thôn nhỏ, chưa có thợ may. Nếu muốn may áo chỉ có đến trấn Thụy Sơn cách hơn hai mươi dặm. Lâu Thanh Vũ cảm thấy các thợ may nơi đó cũng thường thường, không thích lắm. Vì vậy Bạch Lam xung phong nhận việc giúp phụ tử họ làm y phục. Bạch Lam nói: “Người không thử xem sao?” Lâu Thanh Vũ cười nói: “Tay nghề của

Lam còn phải thử làm gì.”Bạch Lam nghe xong lời này, tâm trạng vui sướng nhẹ giọng nói: “Đâu phải tất cả đều vậy, xem vừa người hay không. Chỗ nào không tốt ta sẽ nhanh về sửa.” Đang nói đã cảm y phục run lên tiến đến tinh tế so sáng lên người Thanh Vũ.Lâu Thanh Vũ nhìn khen: “Không cần sửa, rất đẹp. Lam, tay người thật khéo. Sau này ai cưới được người kẻ đó có phúc.”Bạch Lam nghe vậy, đỏ mặt lên.“Hi hi. . .”Chợt nghe một tiếng cười trộm, hai người quay đầu lại thấy Đồng nhi đang trốn ở cửa lộ ra chiếc đầu nho nhỏ, hung vô thành phủ cười nói: “Cha, nếu Lam thúc thúc tốt như vậy thì cha cưới Lam làm mẫu phụ con đi.”Mặt Bạch Lam càng đỏ.Lâu Thanh Vũ cười mắng: “Tiểu tử ngốc! Nói bậy gì đó.” Quay đầu nói với Bạch Lam: “Tiểu hài tử trẻ con lời không có kị, người đừng để ở trong lòng.” Vừa nói vừa kéo dẫn cự ly với Bạch Lam, thu lại y phục đi vào buồng trong.Bạch Lam thấy hẩn như vậy, tâm trạng buồn bã.Lâu Thanh Vũ từng có ân cứu mạng với Bạch Lam, Bạch Lam hiển nhiên có ý lấy thân tương báo. Chỉ tiếc hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình.Buổi tối sau khi Bạch Lam rời khỏi, phụ tử Lâu Thanh Vũ và Đồng nhi cùng tắm phía sau ốc. Một phòng tắm lớn như vậy bị Đồng nhi hắt đến chỗ nào cũng dính nước.“Tiểu tử thôi, may mà dục dưng cha làm đủ lớn chứ không con còn không bay vút lên trời.”“Hắc hắc hắc. . . Ha ha ha. . .”Trong làn nước đổ xuống Đồng nhi bị cha nó ôm lấy đặt lên cạnh thùng vò gội tóc sừng khiến nó ngứa đến cười khanh khách lên.“Được rồi, thêm dầu thơm hay không?”Đồng nhi giơ lên chiếc cánh tay nhỏ của bản thân nghe xong nói: “Thơm. Có điều không có hương thơm như trên người Lam thúc thúc. Cha, trên người Lam thúc thúc có mùi thơm mát, thân thể mềm mại ôm Đồng nhi vào thật thoải mái nha.”“Vậy sao? Đồng nhi rất thích Lam thúc thúc hả?”“Vâng, nếu như Lam thúc thúc làm mẫu phụ của con thì tốt biết bao.”Đồng nhi một bên nghịch nước, một bên hồn nhiên ngây thơ nói.Lâu Thanh Vũ nghe vậy thì thoáng dừng lại. Thanh Vũ kéo Đồng nhi đến trước người nghiêm mặt nói: “Đồng nhi, Lam thúc thúc không thể làm mẫu phụ con. Sau này đừng nói lung tung trước mặt Lam thúc thúc nữa biết chưa?”Đồng nhi không giải thích được nhìn phụ thân: “Vì sao?”“Bởi vì Đồng nhi có mẫu phụ của chính Đồng nhi.”“Vậy mẫu phụ của Đồng nhi ở nơi nào? Vì sao mẫu phụ không đến gặp Đồng nhi? Mẫu phụ không thích Đồng nhi sao?”Lâu Thanh Vũ thấy trong đôi mắt to tròn của nhi tử tràn đầy hoang mang dần dần có xu thế đầy ắp nước mắt. Thanh Vũ vuốt lên chiếc đầu nhỏ nhắn của nó thoải mái nói: “Mẫu phụ con thích nhất Đồng nhi, chỉ là giờ mẫu phụ bận rộn nhiều việc nên chưa có thời gian đến gặp Đồng nhi thôi.”“Vậy mẫu phụ xong hết việc rồi sẽ đến gặp Đồng nhi sao?”Tuy rằng Lâu Thanh Vũ đã đoạn tuyệt với Già La Viêm Dạ nhưng Thanh Vũ sẽ không nói bậy trước mặt nhi tử. Ở trong lòng hắn, vô luận Già La Viêm Dạ thế nào thì vẫn là một người mẫu phụ tốt không có gì đáng trách. Chỉ là đối với câu hỏi của nhi tử khiến Thanh Vũ không có cách nào trả lời được.“Đồng nhi chỉ nghĩ đến mẫu phụ nữa rồi? Có cha không tốt sao?” Lâu Thanh Vũ vừa nói vừa gọi nước lên người nhi tử.Đồng nhi rớt cuộc vẫn là trẻ con, được cha nháo lên như thế nhất thời vui vẻ trở lại. Nó ở trong dục dưng cười đến long trời lở đất.Hai phụ tử thật vất vả lắm mới tắm xong, Lâu Thanh Vũ dùng khăn tắm mỏng bọc nhi tử lại kẹp hai cánh tay áp sát xuống, một bên hô: “Đồng nhi muốn bay ha! Đồng nhi bay đi ha.” Một mặt Thanh Vũ chạy ào vào phòng n

gủ.Đồng nhi khanh khách cười liên tục, tay ngấn chân nhỏ loạn đạp.Lâu Thanh Vũ nâng cao nhi tử lên.”Tung” lên giường. Đồng nhi lăn vòng, trần như nhộng chui vào trong ổ chăn, như con mèo cuộn tròn thành một viên tròn nhỏ, còn tự kêu: “Không thấy Đồng nhi nữa! Cha không được thấy được Đồng nhi nữa.”“Ai nha, không thấy Đồng nhi nữa rồi, vậy là không được rồi!”Lâu Thanh Vũ làm bộ tìm tới tìm lui ở trong phòng. Đồng nhi len lén xóc lên góc chăn, thấy bộ dạng phụ thân loang quanh tìm thì cười liên tục.Lâu Thanh Vũ đột dừng lại, chỉ vào giường kêu lớn lên: “A! Cha tìm được được! Hóa ra Đồng nhi ở đây.” Vừa nói vừa bỏ nhào qua, hai phụ tử lẫn lộn thành một cuộn.Đây là trò chơi họ một lớn một bé nhất định phải làm mỗi tối. Mỗi lần đều chơi không biết mệt cười không ngừng nháo đến cả người mặt nhũn ra mới bỏ qua.“Được rồi, nên ngủ thôi. Ngày hôm nay Đồng nhi muốn nghe cổ sự gì? Cha kể cho con Tiểu Vương Tử có được không?”Lâu Thanh Vũ đắp xong chăn cho nhi tử, vỗ chiếc chân nhỏ của nó mà nói.Ngờ đâu Đồng nhi đột ngột trừng mắt nhìn Thanh Vũ , nói: “Cha kể một chút về mẫu phụ con đi?”“Hử?” Lâu Thanh Vũ nao nao.“Mẫu phụ của con trông thế nào? Có phải rất đẹp hay không?”“Này....” Lâu Thanh Vũ thoáng chần chờ liền nhớ tới khuôn mặt Già La Viêm Dạ anh tuấn sắc bén thì thoáng thất thần.Hắn vẫn còn nhớ kỹ tình cảnh năm đó ở ngoài căn rừng nhỏ của Phượng Minh cốc là lần đầu tiên gặp nhau. Khi đó Già La Viêm Dạ một thân kim sắc khôi giáp, áo choàng đỏ thắm uy phong lẫm liệt cười trên con Sư tử thông cao to hùng vĩ.Ánh dương quang từ bắn ngược từ phía sau Viêm Dạ khiến cả thân người chìm vào trong bóng đêm. Nhưng đôi mắt đen sắc bén mỹ lệ lại tựa như lưỡi kiếm bén nhọn thẳng tắp phóng tới khiến trong nháy mắt Thành Vũ phải khấn thề đến không thể hô hấp.Người có khí thể đoạt nhân, cao quý như vậy, Lâu Thanh Vũ vĩnh viễn sẽ không quên.Lần đầu tiên nhìn thấy Viêm Dạ, Thanh Vũ đã biết người kia và bảo kiếm đã tuốt

vỏ, sức mạnh bộc lộ tài năng mang theo nhiếp nhân tâm phách, khiến người nhiệt huyết sôi trào. . . “Cha! Cha!” Lâu Thanh Vũ phục hồi tinh thần lại, nói: “Đẹp. . . Mẫu phụ con rất đẹp.” Đồng nhi nghe vậy, nhún nhún mắt lên truy vấn: “Vậy có phải mẫu phụ đẹp hơn Lam thúc thúc hay không?” Lâu Thanh Vũ nhìn cặp mắt Đồng nhi giống y hệt Già La Viêm Dạ, chậm rãi trầm ngâm nói: “. . . Không, mẫu phụ con không phải kiểu đẹp đó, mà là... là kiểu đẹp tài ba, không người bình thường nào có thể so sánh với mẫu phụ con.” Đồng nhi nháy con mắt, “Mẫu phụ rất rất giỏi sao?” “Ừm, rất rất giỏi. Rất nhiều người đều nghe theo chỉ huy của mẫu phụ con, rất nhiều người đều rất kính nể mẫu phụ con.” Đồng nhi cái hiểu cái không mà nói: “Vậy mẫu phụ là đại anh hùng sao?” “. . . Ừm, đúng vậy. Mẫu phụ con là đại anh hùng.” Lâu Thanh Vũ yếu ớt thở dài. Đối với rất nhiều người mà nói thì Già La Viêm Dạ tồn tại tựa như thần thánh. Từ khi trước Viêm Dạ là quân thần Đại Tề quốc, mà hôm nay... Viêm Dạ càng là người Đại Tề quốc tôn sùng nhất, là thần thánh không thể mạo phạm nhất. Nếu nói Viêm Dạ là một đại anh hùng cũng không phải là quá. Đồng nhi lúc này đã mở ra vô tận mơ mộng. Về một mẫu phụ là đại anh hùng rất đẹp rất rất giỏi có bộ dáng như thế nào? Đồng nhi rất muốn gặp một lần... Đây là lần đầu tiên Đồng nhi ở trước mặt Lâu Thanh Vũ nhắc tới Già La Viêm Dạ. Nó tuổi tuy còn nhỏ nhưng sớm thông minh hơn các hài tử khác, trời sinh tính mẫn cảm, nhưng trong đầu rất thoáng. Trong đầu nó về đại anh hùng kỳ thực không có một chút khái niệm cụ thể nào, tất cả đều là từ trong những câu truyện kể của cha nó mà mông lung hình thành ấn tượng về đại anh hùng. Ở trong lòng tiểu hài tử thì vô luận phụ thân hình dung về mẫu thân thế nào thì với hài tử mẫu thân đều có một loại huyền tượng mỹ lệ. Đồng nhi cũng không ngoại lệ. Bởi vậy trong chiếc đầu nhỏ của nó, mẫu phụ còn hẳn phải giống mẫu phụ mẫu thân của các hài đồng khác, đều là đại danh từ: ôn nhu mỹ lệ. Nó đánh cái ngáp, lại hỏi: “Vậy trên người mẫu phụ có phải rất thơm hay không? Còn rất mềm mại nữa? Cảm giác thoải mái như Lam thúc thúc ôm lấy Đồng nhi?” Lâu Thanh Vũ thấy nó buồn ngủ vậy rồi còn vẫn lải nhải hỏi khiến Thanh Vũ không chỉ có tâm trạng đau xót chỉ nhẹ nhàng ôm lấy nó nói: “Đúng vậy, mẫu phụ ôm Đồng nhi cũng rất thoải mái. Khi còn bé Đồng nhi thích nhất nằm trong lòng mẫu phụ, chỉ cần có mẫu phụ ôm con thì con sẽ không khóc không nháo cứ cười với mẫu phụ con...” Mắt Đồng nhi đã dần dần khép lại, Lâu Thanh Vũ nhẹ nhàng hôn lên hai gò má nó, ngưng mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt dễ thương, không tiếng động thở dài một tiếng. Đảo mắt đã tới mùa hè nóng nực, giờ cũng gần sinh nhật 4 tuổi của Đồng nhi. Lâu Thanh Vũ tính toán từ khi mang theo Đồng nhi rời khỏi Viêm Dạ bắt tri bắt giác đã qua 3 năm. Bởi vì có Đồng nhi làm bạn mà khoảng thời gian đó Lâu Thanh Vũ không cảm thấy dài đằng đẵng và gian khổ, trái lại còn tràn ngập niềm vui và hạnh phúc. Thế nhưng [suy bụng ta ra bụng người] lại không khỏi nghĩ đến Già La Viêm Dạ làm sao vượt qua khoảng thời gian này? Mất đi Đồng nhi, Viêm Dạ nhất định sẽ vô cùng phần nộ và đau lòng, thế nhưng Lâu Thanh Vũ cũng không thể để hài tử ở lại nơi đó. Lâu Thanh Vũ cũng không hối hận, bất luận là rời khỏi Già La Viêm Dạ hay là mang theo Đồng nhi đi. Thanh Vũ chưa từng do dự chút nào. Chỉ là thỉnh thoảng nghĩ đến Thu Nhi và Ti Cẩm thì không biết hai người họ ra sao rồi, đối bọn họ trái lại vô cùng lo lắng và hồ thẹn. Lúc đó nếu không phải Ti Cẩm nghe trộm tại thư phòng Già La Viêm Dạ thì cũng sẽ không biết Viêm Dạ phái thích khách đi kinh thành. Sau khi Lâu Thanh Vũ nghe thấy thì kinh hãi, đáng trách thời đại này chưa có phương tiện đưa tin như điện thoại hoặc email. Dưới sự giam lỏng của Viêm Dạ thì Thanh Vũ muốn báo tin cũng không được. Thanh Vũ hiểu trận khởi binh này của Viêm Dạ chính là sinh tử tương bác với Già La Chân Minh. Thắng làm vua, thua làm giặc, đây là chân lý của thế gian vĩnh hằng bất biến. Lâu Thanh Vũ còn làm sao giao hảo với Già La Chân Minh được nữa. Nhưng nếu luận về chấp nhận hay từ bỏ thì cho dù muôn vàn áy náy vạn bản bất đắc dĩ, Thanh Vũ cũng khẳng định đứng về phía Viêm Dạ. Thế nhưng Thanh Vũ vạn lần không ngờ, Già La Viêm Dạ lại xếp Lâu Thanh Vũ vào danh sách ám sát. Lâu Thanh Vũ ngang dọc triều đình hơn hai mươi năm, môn sinh vô số, mặc dù chưa từng kéo đảng kết phái, nhưng bàn hoành thác tiết, thế lực cũng không thể hình thường. Nếu Già La Viêm Dạ mượn sức không thành thì nhất định nghĩ biện pháp chen ép diệt trừ. Mặc dù Lâu Thanh Vũ không biết sách lược của Lâu Thanh Vũ, nhưng lấy lý giải của hắn với người phụ thân này thì nhất định sẽ đứng bên phe Già La Chân Minh. Kể từ đó, sớm muộn gì cũng có chuyện song phương đối chọi. Nếu Lâu Thanh Vũ bảo trì trăm mặc, bỏ gia đình bỏ bạn bè làm ái nhân của Già La Viêm Dạ thì Viêm Dạ sẽ không coi Thanh Vũ ra gì. Thế nên Thanh Vũ không làm được. Bắc quận vương đã đi trước bước tiếp cận kinh thành, Già La Viêm Dạ lại hoả lực tập trung Giang Nam, án binh bất động. Lâu Thanh Vũ biết hắn dự định tọa sơn quan hổ (ana:ngồi trên núi xem hổ đánh nhau), ngư ông đắc lợi. Viêm Dạ phái thích khách nhất định muốn giá họa Bắc quận vương, khiến song phương chiến đấu kịch liệt càng thêm biến xấu. Tự khi La Chân Minh đăng cơ liền quân quyền bàng lạc, ai cũng không ngờ đại tướng quân Hách Chiến Liên của tiên hoàng luôn luôn tin cậy lại đứng bên phía Bắc quận vương. Một bước đi lầm liền từng bước rơi xuống thế hạ. Lâu Thanh Vũ không khỏi hồi tưởng về 3 năm trước. Lúc đó Già La Viêm Dạ

giam lỏng Thanh Vũ trong vương phủ Dự Dương, còn tự mình mang theo số đông người ngựa đi Dự Châu tìm Lâm Hiền Vương đồng mưu. Từ sau khi Lâu Thanh Vũ nghe việc thích khách thì trong lòng vẫn nóng như lửa đốt, nhìn lại tình thế khi đó chỉ cảm thấy mỗi bước đi của Già La Viêm Dạ đều cực kỳ cẩn thận, kẻ đồng minh rất nhiều hiển nhiên đã trù hoạch lâu, chỉ sợ dùng không được bao lâu thì thiên hạ đã bị Viêm Dạ nắm trong lòng bàn tay. Lâu Thanh Vũ nhìn tình thế, tâm lý không vui ngược lại buồn. Nếu tình hình Già La Viêm Dạ không ổn, tiền đồ kham ưu, hẳn ngược lại nguyện ý ở lại cùng sinh cùng tử với Viêm Dạ, nhưng tình thế lại vừa khéo tương phản. Tình hình chiến trận càng ngày càng có lợi với Già La Viêm Dạ, và lại khi Lâm Hiền Vương chỉ có một ái nữ tặng Viêm Dạ làm phi, Lâu Thanh Vũ càng thêm xác định: danh nghĩa bình định Bắc quận vương khởi binh phản loạn của Già La Viêm Dạ, tiến hay lùi đều được, từ lâu đã để thừa đường sống cho bản thân. Kể từ đó, Lâu Thanh Vũ liền quyết tâm mang Đồng nhi rời đi. Nếu Già La Viêm Dạ thành công thì Viêm Dạ sẽ làm vua một nước. Mà Lâu Thanh Vũ tuyệt không thể để Đồng nhi ở lại nơi đó. Nơi đó là ***g giam lỏng nhất thế gian, là nơi không sạch sẽ vô tình nhất. Thanh Vũ không thể để hài tử của mình lớn lên nơi đó, cho dù có sự bảo vệ và che chở của thân sinh nhưng đối mặt với gông xiềng quyền lực và dục vọng thì Đồng nhi nhất định giống như cây non bị uốn cong trong cơn mưa gập mắt đi phương hướng vốn có. Mà nếu Già La Viêm Dạ thất bại thì sẽ phải lui về Diêu Tây làm vương một phương, chỉ sợ vĩnh viễn không thể vào kinh đô và vùng phụ cận. Tự Lâu Thanh Vũ thì không sao cả. Thanh Vũ nguyện ý đồng cam cộng khổ cùng Già La Viêm Dạ. Nhưng đến lúc Đồng nhi lớn có thể bị đưa đến kinh thành làm Chất Tử (ana: y như con tin vậy) vậy phụ tử bọn họ khi sinh thời sẽ rất khó gặp lại. Lâu Thanh Vũ nhiều lần tính toán, dù thế nào thì con đường kia Thanh Vũ và Đồng nhi đều không muốn đi. Huống chi trong kinh thành có phụ thân và huynh đệ vẫn khiến Thanh Vũ lo lắng bất an. Mà việc khiến Thanh Vũ hạ quyết tâm chính là tin tức Già La Viêm Dạ nạp ái nữ Lâm Hiền Vương ở Dự Châu làm trác phi. Lâu Thanh Vũ thừa nhận bản thân lúc đó đã đoạn tuyệt, nhưng tình hình đó khiến người ta phải gấp gáp thật thì chuyện gì cũng làm ra được... “Vương phi, ngoài viện có một đội thị vệ của Vương gia thay phiên canh gác. Buổi tối cửa thành giờ Dậu canh ba đóng giờ đóng.” Ti Cẩm báo cáo tình hình Dự Dương, nói: “Nếu ch

úng ta muốn rời khỏi đây thì phải chú ý thời gian cửa thành đóng, vậy thì cam đoan chúng ta có thể rời khỏi thành. Thời gian sẽ có đủ sau khi rời khỏi đây sẽ không bị truy đuổi.” Lâu Thanh Vũ nói: “Đã như vậy, chúng ta rời khỏi ngoài thành ra sao?” “Ngoài thành?” Lâu Thanh Vũ dậm dậm nhất tiếu, “Vương gia xuất hành tại ngoại, Vương phi và tiểu thế tử vì bảo vệ Vương gia bình an nên đặc biệt đi Đại Nhạn tự dâng hương cầu phúc. Ai dè tiểu thế tử đột nhiên sốt cao, không thể đi lại liền ngủ một đêm ở trong miếu. Người xem thế nào?” Trong mắt Ti Cẩm lóe lên tinh quang, cúi đầu cười nói: “Vương phi hảo mưu kế.” “Còn phải chuẩn bị rất nhiều, chỉ sợ phải vất vả cho Ti Cẩm.” Lâu Thanh Vũ yếu ớt thở dài, nhẹ giọng nói: “Ta chưa từng nghĩ tới có một ngày phải dùng đến mưu kế để rời đi.” Lâu Thanh Vũ kêu Ti Cẩm bí mật ở thuê một gian tiểu viện ở trong thành, bên trong đặt mua rất nhiều thức ăn và đồ dùng hàng ngày. Sau đó để Ti Cẩm thuê một chiếc tứ mã xa, từ đầu năm đến đầu mười, mỗi đêm canh hai đến canh năm chờ ở Đại Nhạn tự ở ngoại thành, nếu như không thấy người đến thì tự trở về. Như vậy mọi kế hoạch đều hoàn hảo, Lâu Thanh Vũ lợi dụng cơ vì Vương Gia mà lên tự dâng hương cầu phúc mà mang theo Đồng nhi chầm chậm lên Đại Nhạn tự. Bởi vì đột nhiên đi hơn nửa còn nói hôm đó sẽ quay về, bởi vậy chỉ dẫn theo phần nửa thị vệ trong phủ. Vào buổi trưa, Lâu Thanh Vũ cho Đồng nhi ăn một chút thuốc khiến nó bị sốt khó chịu cả buổi, tới buổi chiều quả nhiên sốt cao. Tìm đại chủ trì trong miếu xem cho nói sốt rất nặng do đó không thể đưa đi được. Vì vậy nhóm An thân vương phi thuận lý thành chương được giữ lại. Nửa đêm Đại Nhạn tự nổi lên lửa lớn, trong miếu hỗn loạn. Đợi đến khi lửa bị dập tắt thì Vương phi và tiểu thế tử đã cùng biến mất. Mọi người kinh hãi, suốt đêm lục soát, phát hiện dưới chân núi có dấu vết tứ mã xa thừa dịp đêm tối phi như bay về bốn hướng khác nhau, lập tức phân tán đại lượng binh lực truy đuổi. Mà khi đó, Lâu Thanh Vũ lại mang theo Đồng nhi và Ti Cẩm, Thu nhi ngồi lái mã xa chậm rãi đi về hướng trong thành. Bọn họ ở trong một tiểu viện hoang vắng trong thành hai ngày. Sau đó cải trang rời khỏi thành, binh mã phủ An thân vương đều đã đi trước bọn họ, căn bản không nghĩ tới bọn họ cư nhiên lại trở về thành. Vốn tất cả đều thuận lợi, ai dè bọn họ vừa rời khỏi không lâu. Già La Viêm Dạ lại chạy suốt đêm trở về. Lâu Thanh Vũ vốn tưởng rằng Viêm Dạ ở Dự Châu mới nạp tân phi thì đang cùng Lâm Hiền Vương đồng mưu đại sách sẽ không thoát được thân để trở về. Thế mà lại không ngờ hẳn sẽ đột ngột chạy về tới. Già La Viêm Dạ hỏi qua sự tình trải qua, lập tức liền nổi lên lòng nghi ngờ. Bởi vậy ra lệnh nhân mã truy binh tức khắc đi vòng, một lần nữa lục soát theo đường đi. Khi Lâu Thanh Vũ bị nhân mã đầu tiên đi đảo ngược lại lục soát lần nữa thì đã biết tình hình này không ổn, cũng may Ti Cẩm tinh thông thuật dịch dung còn Lâu Thanh

Vũ phòng ngừa chu đáo hóa trang cho mọi người. Có điều không thể dịch dung nguy trang cho Đồng nhi. Đơn giản Lâu Thanh Vũ đặt nó vào trong rổ phủ vải lên che, kêu Ti Cẩm thoải mái xách rổ trên tay. Quả nhiên, người cũng có điểm mù. Thị vệ tra xét từ trên xuống dưới mà xa mấy lần lại không nghĩ đến chiếc rổ trên cánh tay song nhi mang thai kia. Cuối cùng xác nhận bọn họ chỉ là một gia đình về quê thăm người thân, lặng lẽ thu của Thanh Vũ ít bạc rồi thả bọn họ đi. Sau Ti Cẩm và Thu Nhi ra một thân mồ hôi lạnh, Ti Cẩm run giọng nói: “Vương phi, ngài thực sự quá giỏi, ngài sao biết bọn họ sẽ không lục soát rổ?” Lâu Thanh Vũ ôm Đồng nhi đang ngủ vù vù trong rổ ra, cũng thở dài một hơi, nói: “Ta không biết bọn họ có thể lục soát rổ không, ta chỉ biết: cái gì càng nổi bật càng khiến người ta không chú ý.” Nói xong lại vỗ về nhi tử đang trong giấc ngủ, cười nói: “May rằng tiểu hài tử này ngoan, ăn no liền ngủ đến sét đánh cũng không tỉnh.” Ti Cẩm cười nói: “Tiểu thể tử là người có phúc.” Đăng bởi: admin

54. Chương 54

CHƯƠNG 54

Cứ như vậy Lâu Thanh Vũ giả trang thành một lão ông, mang theo “Nhi tử” cùng “Con dâu” một đường đi về hướng bắc. Chỉ là càng đi về sau, sự kiểm soát càng chặt chẽ. Ngày ấy Ti Cẩm đột nhiên nói với hắn: “Vương phi, ta và Thu Nhi đã thương lượng. Hiện tại nhóm bốn người chúng ta là mục tiêu quá lớn, hơn nữa ta và Thu Nhi đi sẽ chỉ có thể liên lụy đến người, không bằng mọi người tách ra hành động, rồi sẽ hội hợp lại ở nơi nào đó. Như vậy sẽ khá dễ tránh thoát sự lục soát của Vương gia.” “Tách ra?” “Đúng.” Lâu Thanh Vũ thấy thần tình Thu Nhi một bên kiên định, hiển nhiên đã thương lượng ổn thỏa với Ti Cẩm rồi. Lại nhìn thoáng qua Ti Cẩm đang cúi đầu xoa bụng bản thân thì chân chờ nói: “Thế nhưng hiện tại người thế này, nếu xảy ra chuyện gì...” Thu Nhi nói: “Thiếu gia, người không cần lo lắng, Ti Cẩm là người của ta, ta sẽ chăm sóc tốt hắn. Hiện tại an nguy của người và thể tử là quan trọng nhất! Nếu bị Vương gia tìm được, tình cảnh của người sẽ rất đáng lo!” Lâu Thanh Vũ hơi sững sốt, không nghĩ tới Thu Nhi nói ra lời này, cảm khái nói: “Thu Nhi, người đã trưởng thành rồi.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thu Nhi đỏ lên, nắm chặt tay Ti Cẩm, nói: “Thiếu gia, Thu Nhi đã không còn tiểu hài tử nữa rồi, không thể vĩnh viễn lo toan sinh hoạt của người. Thu Nhi cũng muốn làm chút gì đó vì thiếu gia!” Lâu Thanh Vũ nhìn hai người họ gắt gao nắm tay nhau, tâm lý mơ hồ có dự cảm không lành. Thế nhưng thái độ hai người kiên định, Lâu Thanh Vũ phân tích tình thế, cũng hiểu được tách ra hành động sẽ càng dễ dàng hơn, liền ước hẹn một tháng sau gặp lại ở Ứng Châu tại Giang Bắc. Tới đó rồi là tạm thời thoát ly khỏi phạm vi thể lực của Già La Viêm Dạ. Ai dè một tháng sau Lâu Thanh Vũ đi tới đó, lại ở lại nơi ước hẹn đợi tròn một tháng, vẫn không thấy bóng dáng Ti Cẩm và Thu Nhi đâu. Lâu Thanh Vũ lo sốt ruột sốt gan, nhưng không thể nào quay lại tìm. Mãi đến khi kinh kỳ bị Bắc quận vương vây khốn nên Già La Viêm Dạ không bao lâu phải truyền tin chỉ huy quân Bắc Thượng đi. Thanh Vũ cũng không chờ nổi nữa, chỉ có thể mang theo Đồng nhi vội vã ra đi. Lúc đó tất cả mọi người mang theo thân quyến chạy nạn về hướng Nam, chỉ có Lâu Thanh Vũ mang theo hài tử chạy vội về Bắc, gian nguy dọc theo đường đi tự không cần nhiều lời, càng tới gần kinh thành, tình thế càng hỗn loạn. Lâu Thanh Vũ nửa đường trùng hợp gặp rồi cứu nạn Bạch Lam một mạng, biết quê quán của Bạch Lam ngay thôn Tường Hòa, liền thuận thể đưa Bạch Lam trở về, giao Đồng nhi cho hắn chiếu cố, một mình lên vào kinh thành. Khi đó bởi vì đại quân kim giáp Già La Viêm Dạ đã tới gần phương Bắc, Bắc quận vương nảy sinh ác độc đánh vào kinh thành, bức Già La Chân Minh lui vị, tự lập làm Hoàng Đế, kinh lý rung chuyển bất an, nhân tâm hoảng sợ. Lâu Tương bị giam lỏng bên trong phủ, Lâu Thanh Vũ ẩn núp bên ngoài mấy ngày không đi vào được. Chạng vạng ngày ấy, hắn đang ở trong hẻm nhỏ nơi âm u nhìn về đại môn Lâu phủ, bỗng nhiên phía sau có người tới gần. Hắn cấp tốc quay đầu lại, đã thấy một người mang mũ làm động tác tác tay, nhỏ giọng nói: “Tam thiếu gia, là ta!” “Điều quản gia?” Lâu Thanh Vũ vừa nghe thanh âm liền phân biệt rõ đây chính là đại quản gia Tương phủ _ Điều Tiến Sinh khi trước dẫn Thanh Vũ rời khỏi nông thôn, không khỏi kinh nghi bất định. “Nhỏ giọng. Thiếu gia đi theo ta!” Điều Tiến Sinh mang theo Lâu Thanh Vũ quẹo trái quẹo phải, lặng lẽ đi tới một viện lạc hoang vắng ở thành Nam, vào phòng, tháo xuống mũ nói: “Tam thiếu gia làm sao vào được thành?” Lâu Thanh Vũ theo dõi hắn nói: “Người sao lại ở đây? Cha ta đâu? Đại ca, nhị ca thế nào rồi?” Điều Tiến Sinh thở dài: “Tam thiếu gia không cần nghi ngờ ta. Nửa năm trước Tương gia đã nhìn ra tình thế bất thường, cho nghỉ việc đại bộ phận gia nô, kêu ta đi tông trạch Lâu gia (ana: giàng tộc Lâu gia) thông tri đại gia tị nạn, ông cũng dẫn theo vài chất của chính thất đi vùng duyên hải Tô Giang, đưa bọn họ lên thương thuyền của nhị lão gia, đợi bọn họ theo thuyền khởi hành rồi mới trở về.” “Người trở về từ khi nào?” “Một tháng trước. Lúc đó Bắc quận vương đã bức vua thoái vị, tình hình

khủng hoảng, Tương gia bàn giao với ta vài chuyện, kêu ta không cần về lại Tương phủ. Nhưng ta vẫn nhin không được trở xem, ai dè Tương gia đã bị giam lỏng rồi.”Lâu Thanh Vũ kỳ quái nói: “Vì sao người nhận ra ta?”Diêu Tiến Sinh cười cười, nói: “Điều mờ bắt tòi, tuy là trong giới thư sinh, lại còn có vài tài năng đặc biệt. Thực không dám giấu diếm, Điều mờ giỏi nhất về phân biệt người, vô luận là đây tở hạng nào chỉ cần gặp thoáng qua hay là quan to quý nhân gặp qua một lần đều có thể liếc mắt nhận ra.”Tam thiếu gia tuy rằng đã hóa trang, vóc người cũng khác biệt rất lớn với hai năm trước nhưng Điều mờ tỉ mỉ phân biệt vẫn có thể nhận ra. Nhất là. . .”Hắn cười cười, nói: “Nhất là ánh mắt tam thiếu gia, vô luận nguy trang ra sao thì ánh mắt đó cũng sẽ không thay đổi. Điều mờ quan sát hai ngày liền xác định, mãi đến hôm nay mới tìm được cơ hội gặp ngài.”Lâu Thanh Vũ khâm phục, than thở: “Nghĩ không ra Điều mờ gia còn có bản lĩnh này.”Diêu Tiến Sinh nghiêm mặt nói: “Tam thiếu gia, ngài không nên trở về. Khi đó Tương gia giao ta làm việc thay ngài ấy, trong đó có một việc là để ta đi Điều Tây tìm ngài, kêu ngài nghìn vạn lần không thể hồi kinh, cũng đừng lật mặt với Già La Viêm Dạ. Hôm nay ngài đã An thân vương phi, ngài thực không nên phao phu khí tử(ana: ý chỉ bỏ chồng bỏ con, vì a Vũ là vương phi nên phu ở đây chỉ Viêm Dạ), sẽ có rất nhiều mạo hiểm.”Lâu Thanh Vũ tách ra trọng tâm câu chuyện, nói: “Người biết làm cách nào để ta gặp mặt phụ thân chứ?”Diêu Tiến Sinh lắc đầu, “Giờ đây ta cũng không thể quay về, tam thiếu gia càng không có khả năng. Bắc quận vương vội vã đăng cơ, hiện ở trong kinh thành lý lực soát gắt gao, không cẩn thận chút sẽ bị trở thành gian tế bị bắt lại.”Tòa nhà này vài năm trước Tương gia kêu ta lấy danh nghĩa thân thích mua nó, tạm thời không người có thể tra ra được nơi đây. Ở khách *** sẽ nguy hiểm, tam thiếu gia ở chỗ này tạm một ngày, ngày mai cấp tốc rời khỏi đi.”Lâu Thanh Vũ kiên trì nói: “Ta phải biết tình h

ình trong nhà!”“Ta chỉ biết Bắc quận vương giam lỏng Tương gia cùng đại thiếu gia tại Tương phủ, mong muốn dao động Tương gia, có thể trợ hắn một tay, tạm thời không lo lắng về tính mệnh.”“Nhị ca ta đâu?”Diêu Tiến Sinh chần chờ chốc lát, nói: “Một tháng trước khi ta trở về, nhị thiếu gia sớm đã vào đại nội làm bạn với hoàng thượng. Hôm nay hoàng thượng thoái vị. . . Nhị thiếu gia chắc ở bên hoàng thượng.”Tâm trạng Lâu Thanh Vũ trầm xuống.Diêu Tiến Sinh thấy hắn không chịu đi, tâm trạng lo lắng, khuyên nhủ: “Tam thiếu gia, hôm nay kinh thành hỗn loạn như vậy mà thân phận ngài lại đặc biệt. Tương gia cùng đại thiếu gia, nhị thiếu gia đều không lo lắng về tính mạng, nhưng ngài nếu bị Bắc quận vương bắt được, vậy, vậy. . . Thực sẽ đi vào tử lộ!”Nô tài van cầu ngài, ngài nhanh chóng rời đi, lão nô có thể vì ngài an bài đường lui. Có lẽ ngài trở về bên cạnh An thân vương còn tốt hơn ở đây!”Lâu Thanh Vũ biết hắn trung tâm, xem tình thế hiện nay, cũng thực không lưu lại được. Huống chi hắn cũng nhớ thương Đồng nhi ở lại thôn Tường Hòa, nhân tiện nói: “Người có thể an bài đường lui cho ta sao?”“Ba tỉnh Giang Bắc và sáu quận Giang Nam đều có hộ tịch dự bị được Lâu Tương an bài, ngài chỉ chọn một nơi thích hợp để ở lại thì tuyệt không đối không phải lo gì nữa. Mặt khác. . .”Hắn từ trong lòng móc ra một ngọc bội, đưa cho Lâu Thanh Vũ, “Cái này ngài nhận lấy! Chỉ cần thấy quán trà hay khách *** có chữ Thanh Ký thì đưa ra mai ngọc bội này sẽ có người chiếu cố ngài.”Lâu Thanh Vũ cả kinh, “Phụ thân từ bao giờ đã chuẩn bị xong đường lui?”Diêu Tiến Sinh lắc đầu, nói: “Ngược lại Tương gia không phải chuẩn bị đường lui, khi đó chỉ là vì muốn lý giải cuộc sống bách tính nên Tương gia mới âm thầm mở những cửa hiệu này. Ai biết sau lại nhận được rất nhiều tin tức hữu dụng, buôn bán cũng được, bắt tri bắt giác liền mở nhiều thêm, hôm nay cũng có chút quy mô. Một ít cửa hiệu khác đã rơi vào danh sách rõ ràng của Tương phủ, hiện tại đều bị niêm phong.”Lâu Thanh Vũ áng chừng ngọc bội, đột nhiên nói: “Trong số chuyện phụ thân dặn dò người, có bao gồm cả những cửa hàng mặt tiền này không?”“Có.”Lâu Thanh Vũ trầm mặc chốc lát, nói: “Phụ thân còn bàn giao người chuyện gì, người nói cho ta biết, ta cũng muốn nghĩ biện pháp, so với một mình người xử lý vẫn hơn.”Diêu Tiến Sinh nói: “Cũng không phải một mình ta làm. Tương phủ nhiều năm như vậy, cũng âm thầm bồi dưỡng một vài đây tở ngầm rất trung thành. Chỉ là quy mô quá nhỏ, không có cách nào cứu ra Tương gia. Tương gia chỉ bàn giao ta ba sự kiện: 1; phải đi tìm ngài, vừa rồi ta đã nói cho ngài rồi. 2; Chính là những cửa hàng này, Tương gia kêu ta xử lý thích đáng. 3. . . Phải đi tìm nhị thiếu gia.”“Nhị ca làm sao vậy? Người không phải mới vừa nói hắn ở bên hoàng thượng sao?”Diêu Tiến Sinh do dự một chút, thấp giọng nói: “Kỳ thực. . . Ngày ấy sau khi hoàng thượng bị bức thoái vị liền biến mất cùng nhị thiếu gia.”“Biến mất!” Lâu Thanh Vũ cả kinh, trên mặt biến sắc.” Vậy hoàng thượng và nhị ca trước khi mất tích, người có nghe nói bọn họ gặp phải thích khách không?”Diêu Tiến Sinh hơi sửng sốt, nói: “Việc này thật không có nghe nói. Ta cứ ở bên ngoài, lần trước hồi phủ cũng là vội vã về, Tương gia bàn giao xong việc cho ta, liền để ta suốt đêm rời đi.”Lâu Thanh Vũ không cần phải nhiều lời nữa.Đêm đó hắn ở lại trong ngôi nhà đó, ngày thứ hai rời khỏi thì trong ngực mang danh sách các cửa tiệm trong sổ sách ngầm của Lâu phủ, cùng hai phần hộ tịch Giang Nam Giang Bắc.Nhoáng cái ba năm vội vã qua đi, Lâu Thanh Vũ tính bản thân ở lại thôn Tường Hòa này

đã không ít ngày. Giờ đây Già La Viêm Dạ đã đăng cơ vì thế, phản loạn Bắc quận vương sớm bị dẹp, chỉ là phé để Già La Chân Minh đã thoái vị vẫn đang biến mất không rõ. Già La Viêm Dạ ‘minh lý ám lý’ đều không không tìm ra được chút tung tích nào, chỉ tiếc truyền đến tin tức Bắc quận vương khi chiến bại đã độc tự sát, lại không biết năm đó bức vua thoái vị đã xảy ra chuyện gì. Lâu Thanh Vũ vài năm này đã chậm rãi tạo lên thế lực của bản thân, mặc dù quy mô còn nhỏ, nhưng tại phương diện thu thập tin tức rất là linh thông. Hắn vẫn âm thầm hỏi thăm tung tích của Nhị ca Lâu Thanh Tường còn có Thu Nhi và Ti Cẩm. Chỉ là Lâu Thanh Tường và Già La Chân Minh cùng biến mất, đến nay bật vô âm tín. Thu Nhi và Ti Cẩm cũng giống như đã bốc hơi khỏi thế gian vậy, khiến Lâu Thanh Vũ lo lắng không ngớt. Hắn suy nghĩ bản thân ở phụ cận kinh kỳ này đã lâu, chỉ sợ mấy ngày tới phải chuyển nhà. Huống chi đối với tâm tư của Bạch Lam. . . thì nên dứt là vừa. Chỉ là nhớ hoàng thành ở đây gần, Đồng nhi lại càng ngày càng nhu thuận thông minh, Lâu Thanh Vũ lại không đành lòng để nó rời quá xa người nọ. Hắn thở dài, bản thân đúng là vẫn còn nhe dạ. Huống chi phụ thân và đại ca vẫn còn ở kinh thành, hiện tại đều bị triều đình lôi kéo, không biết còn việc gì, hắn cũng ở gần họ hơn. Lâu Thanh Vũ như thế chần chờ, thủy chung không hạ được quyết tâm. Đảo mắt sắp đến sinh nhật bốn tuổi của Đồng nhi. Ngày hôm đó hắn để Đồng nhi ở nhà nhờ Bạch Lam chiếu cố, bản thân đi trấn Thụy Sơn. Trấn Thụy Sơn bởi vì là đại trấn phụ cận gần kinh thành nhất nên luôn luôn ‘người đến người đi’, rất náo nhiệt. Hai năm nay, trấn trên mới mở một tử lâu Nhất Phẩm Đường, nghe nói có tiếng tăng lững lữ ở kinh thành, chi nhánh cũng mở đến nơi đây. Màu sắc món ăn Nhất Phẩm Đường mới mẻ độc đáo, giá hợp lý, lại phát triển rộng kinh doanh mắc xích, ngăn ngừa hai năm, đã mở hơn hai mươi chi nhánh trên toàn quốc. Lâu Thanh Vũ đi tới cửa sau tử lâu, đẩy cửa mà vào. Một tiểu nhị đã chờ sẵn, thấy hắn tới, ân cần tiến lên cười nói: “Tiên sinh, ngài đã tới.” “Chưởng quỹ đâu?” “Chưởng quỹ đang ở gian buồng cao cấp lầu ba chờ ngài. Tiên sinh, lần này ngài lại mang đến cho chúng ta cổ sự mới gì?” Lâu Thanh Vũ cười mà không đáp. Trà tiểu nhị gấp đến độ vô đầu bút tai, “Lần trước ngài kể Tây du còn chưa kể hết, vậy tôn hầu tử bởi vì ba lần đánh bạch cốt tinh bị sư phụ đuổi, sau thế nào nữa?” Lâu Thanh Vũ nói: “Lý Tử, người là người cũ ở đây mà cũng phá quy cũ, cẩn thận chưởng quỹ các người phạt đó.” Tiểu nhị gọi là Lý Tử kia nghe vậy, lập tức lè lưỡi, không dám hỏi lại, quy củ dẫn Thanh Vũ lên lầu. Mọi người trong *** biết: vị họ Tiểu này là tiên sinh dạy học do Nhất Phẩm Đường chuyên mời tới sáng tác Bình thư (ana: một hình thức văn nghệ dân gian của Trung Quốc, khi kể một câu chuyện dài dùng quạt, khăn làm đạo cụ), mỗi lần hắn soạn cổ sự đều được khen ngợi lớn, khiến cho buôn bán trong *** phát triển không ngừng. Bởi vậy không chỉ chưởng quỹ kính trọng hắn, nghe nói ngay cả đại lão bản tổng *** ở kinh thành cũng vô cùng coi trọng hắn. Cho nên mỗi lần hắn tới, không chỉ có tiếp đãi tốt nhất, còn phải nghìn vạn lần cẩn thận, không thể để ngoại nhân biết, không thì sẽ lòi vị “Cổ sự đại vương” này đi mất, Nhất Phẩm Đường của bọn sẽ gay go. Nhất Phẩm Đường chia làm ba tầng: tầng một là nơi chuyên dành cho này khách đi qua và lữ thưởng qua đường ngồi, giữa phòng có một đài, vị thuyết thư xướng khúc đều ở nơi này biểu diễn; lầu hai còn có vài nhả gian, để cho quý khách có chút tư cách địa vị tiêu phí khá cao dùng; lầu ba thì là phòng xép cao cấp, là dành khách nhân tới nơi này nói chuyện làm ăn, họ cần thanh tĩnh, đẳng cấp càng cao cấp nhất. Lâu Thanh Vũ từ sau lâu tránh đi chỗ tiền thính, đi tới lầu ba. Chưởng quỹ trấn Thụy Sơn Nhất Phẩm Đường là Triệu Lão Cao, từ lâu đã ở phòng xép chờ một thời gian dài, thấy hắn tiến đến, quy củ lên tiếng gọi: “Gia, ngài đã tới.” “Triệu lão, ngài lại khách sáo rồi.” “Đâu, là ngài không muốn làm theo phép. Lão nô nên gọi ngài một tiếng gia mới phải.” Nhất Phẩm Đường này khác cửa tiệm Thanh Ký. Nó là do Lâu Thanh Vũ thừa dịp lúc ấy nội loạn làm vài nét đầu cơ buôn bán, dùng tiền lợi nhuận bản thân làm ra mở, dùng thân phận khác, một tên khác. Trăm triệu không thể tìm ra một điểm liên hệ với Thanh Ký hoặc Lâu gia, bởi vậy hắn mỗi lần tới đều có danh hào sáng tác Bình thư. Chỉ có Triệu chưởng quỹ là hắn tự mình tuyển từ Thanh Ký tới, Triệu chưởng quỹ làm ẩn phò ở Lâu phủ cả đời, cực kỳ trung tâm, cho nên Lâu Thanh Vũ yên tâm hắn làm việc. “Gần đây trong kinh có tin tức gì?” Triệu lão Cao nói: “Hoàng thượng gần đây quét sạch dư đảng phương bắc, đang chỉnh đốn triều đình, kinh thành có phần ‘thần hồn nát thần tính’.” “Vậy. . . Bên Phụ thân thế nào rồi?” “Lão gia hiện nay chưa chịu ảnh hưởng đến, vẫn là bộ dạng cũ, cả ngày ‘nồng thôn hoa thảo’, đóng cửa từ chối tiếp khách, ai cũng không gặp.” “Vậy là tốt rồi. Phụ thân là nguyên lão tam triều, hoàng thượng ứng lại sẽ không làm khó phụ thân.” “Nhị thiếu gia. . . Vẫn không tìm thấy, bên Thanh Ký truyền đến tin tức, nói bên Diêu quán gia cũng không tìm thấy.” Lâu Thanh Vũ thở dài. Triệu lão Cao lại thấp giọng nói: “Mặt khác, gần đây có người nói đã tìm thấy hoàng phi và thái tử ở phía nam, trong cung đang rất ồn ào. Hoàng thượng hạ ý chỉ, muốn đích thân đi nghênh đón về.” “Nga?” Lâu Thanh Vũ khẽ cười, hắn cùng Đồng nhi ở ngay bên cạnh, ngược lại có người tìm thấy họ ở phía nam. Đột nhiên trong lòng rung mình, nghĩ đến cái gì, nói: “Đây là chuyện khi nào?” “Hơn nửa tháng trước.” Lâu Thanh Vũ nhú mày, “Sao lúc này tin tức mới đến?” Triệu lão Cao nói: “Đây là tin mới chuyển ra. Hơn nửa gần đây chúng

ta đang chinh đồn tiếp nhận thế lực Thính Phong lâu, tin tức chậm chút.”“Thính Phong lâu hiện tại thế nào rồi? Sao tiến triển chậm như vậy?”“Gia, tựa hồ có người bên quan phủ âm thầm ra tay, họ cũng muốn tiếp nhận thế lực bên đó.”Lâu Thanh Vũ dừng một chút, nói: “Vậy chúng ta tạm thời không nên nhúng tay. Quan phủ nếu muốn lấy, thì để cho lấy đi. Dân không đấu với quan, chúng ta vẫn làm tốt buôn bán của mình là được.”“Vâng.”Trong lòng Lâu Thanh Vũ thở dài một tiếng.Hắn luôn luôn ‘người không phạm ta thì ta không phạm người’, khi trước Thính Phong lâu ở Thương Châu khiến hắn lo lắng, vào kỳ sinh nở của Già La Viêm Dạ nhiều lần thiếu chút nữa phá hủy đại sự. Sau hắn chung quy muốn trả thù. Nh

ưng lại quên Già La Viêm Dạ là kẻ có thù tất báo, Thính Phong lâu rơi vào trong tay hắn khẳng định không sống yên ổn. Chỉ tiếc thế lực bản thân Thanh Vũ vô pháp nhúng vào.Lâu Thanh Vũ trốn Già La Viêm Dạ còn không kịp, hiển nhiên sẽ không muốn va chạm với Viêm Dạ. Nghe nói hai năm nay hậu cung Viêm Dạ cũng vào không ít mỹ nhân, nói vậy không thể thiếu ‘tề nhân chi phúc’ (ana: giải thích) đi.Hai năm này quốc sự đã bắt đầu bình ổn, hậu cung còn chưa người nào sinh con nối dõi cho hoàng thượng, chỉ sợ không bao lâu nữa sẽ thay đổi tình trạng này. . .Lâu Thanh Vũ tâm trạng đau xót, bỗng nhiên phát hiện tâm tư bản thân xa vời. Phục hồi tinh thần lại, sắc mặt như thường mà nói: “Còn có việc gì khác không?”Triệu lão Cao lại đưa ra việc kinh doanh nhất nhất hội báo.Lâu Thanh Vũ ngồi một hồi ở Nhất Phẩm Đường, xem qua sổ sách, lưu lại mấy tập Tây du mới nhất, liền đi trấn trên mua quà cho cho Đồng nhi rồi trở về thôn Tường Hòa.Hắn làm việc tại Nhất Phẩm Đường luôn luôn không để lại vết tích, lại lấy bán Bình thư tiểu thuyết làm danh, lần nào đến đều đi vội vàng, tuyệt không ở lâu. Trái lại một ít sổ sách Thanh Ký, mỗi lần đều phải kiểm tra đối chiếu kỹ càng một phen.Lâu Thanh Vũ dọc theo đường đi cân nhắc việc ở Giang Nam tìm được mẫu tử hoàng phi, ai dè gần đến cửa thôn, mới phát hiện bản thân nghĩ quá giản đơn.Hắn mặc dù nghĩ tới vô số lần trường hợp Già La Viêm Dạ có thể tìm được hắn, lại không nghĩ rằng ngày này tới nhanh vậy, quả thực có chút trở tay không kịp.Xem ra đã an ổn đã quá lâu, con người ta vẫn làm ra việc sơ sót. . .Lâu Thanh Vũ bị đông đảo thị vệ vây quanh, vừa đến cửa tiểu viện, còn chưa có vào cửa liền nghe được tiếng khóc của Đồng nhi.“Người buông! Buông! Ta không biết người! Ta không cho người ôm! Ô ô ô. . . Cha! Cha mau trở về. . .”Lâu Thanh Vũ căng thẳng, vội vã vài bước nhảy vào. Đã thấy một người mặc hoàng bào, kim quan gia đình, đang vững vàng ôm Đồng nhi chặt vào trong lòng, trên khuôn mặt tuấn mỹ anh tuấn một bộ bối rối, đau lòng.Lâu Thanh Vũ đột nhiên thấy thân ảnh quen thuộc này, trong phút chốc ngưng trệ, Đồng nhi đã thấy hắn, nó mở hai tay hướng hắn, kêu lên: “Cha mau tới cứu con!”Người nọ cả thân chấn động, cấp tốc quay đầu lại, hai tròng mắt lợi hại bắn thẳng về hướng Lâu Thanh Vũ.Người này không phải ai khác, chính là người thân sinh ra Đồng nhi, hiện nay là cửu ngũ chí tôn Đại Tề quốc Già La Viêm Dạ!Ban đầu, khi Lâu Thanh Vũ mới vừa đi không lâu, Bạch Lam đang chơi đùa với Đồng nhi ở trong sân. Bỗng nhiên bên ngoài truyền đến một trận tiếng bước chân, tiếp theo đại môn bị người đẩy ra.Bạch Lam ngẩng đầu nhìn thì thấy một người đứng ở trên bậc thang, nhìn về phía bọn họ.Người nọ chỉ đứng như vậy, đã có một loại cảm giác trên cao nhìn xuống, khiến người ta không tự chủ được tâm sinh kính sợ.Bạch Lam sững sốt, ngay người chốc lát mới phản ứng lại, tâm trạng bối rối, hỏi: “Người là ai?”Người nọ không nói gì, chỉ gắt gao nhìn chằm chằm Đồng nhi.Đồng nhi kỳ quái mà nhìn hắn, nói: “Thúc thúc, Lam thúc thúc hỏi thúc là ai đó? Sao thúc không nói lời nào?”Người nọ hơi chấn động, thần sắc kích động. Phía sau tựa hồ có người muốn tiến lên, bị hắn phát tay lui trở lại.Bạch Lam hoảng loạn nhìn, những người hầu hạ đó hình như là, hình như là thị vệ trong kinh?Người nọ đã đi tới, Bạch Lam bị khí thế hắn đóng băng, khẩn trương đến hai chân bủn rủn, một cử động nhỏ cũng không dám, chỉ gắt gao ôm Đồng nhi.Ai dè người nọ đến gần, một tay kéo Đồng nhi lao vào trong lòng, kích động nói: “Đồng nhi! Đồng nhi của ta!”Đồng nhi vốn không phải sợ người lạ, nhưng có lẽ là bị thần tình của hắn dọa sợ, kêu lên: “Lam thúc thúc! Lam thúc thúc!”Bạch Lam phục hồi tinh thần lại, hoảng nói: “Người làm gì? Thả hài tử ra!”Hắn nói còn chưa nói hết, liền có thị vệ vọt lại ngăn cản Bạch Lam.Bạch Lam thấy thế càng thêm kinh hoảng, “Các người muốn làm gì? Các người là ai? Buông! Thả hài tử ra!”Đồng nhi nóng nảy, “Buông Lam thúc thúc ra! Các người là người xấu! Người xấu! Thả ta xuống!”Người nọ nói: “Đồng nhi, ta không là người xấu! Ta là, là. . . con đừng sợ! Ta sẽ không làm đau con. . .”Thế nhưng Đồng nhi đã khóc gào lên. Nó chưa từng gặp qua nhiều người như vậy, còn ngang ngược như vậy nữa. Người nọ chính là Già La Viêm Dạ. Hắn nghe tiếng khóc Đồng nhi, cực kỳ đau lòng, lại không biết dỗ nó ra sao.Trong viện đang nháo lên, Lâu Thanh Vũ đã vội vã chạy trở về.“Tiểu đại ca, người đã về rồi!” Bạch Lam thấy hắn như thấy cứu tinh, lập tức nhào qua.Lâu Thanh Vũ lẳng lẳng nhìn Già La Viêm Dạ.Già La Viêm Dạ nhìn khuôn mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ, phần nọ cùng oán hận trong thời gian dài, dường như nhất thời trở nên xa xôi.Rốt cục gần trong gang tấc, lại tựa như xa tại thiên nhai. Trái tim một trận co bóp không tên, Già La Viêm Dạ không tự chủ được gắt gao

ôm Đồng nhi.“Cha!” Đồng nhi bị hấn làm đau, liều mạng giãy dụa, Già La Viêm Dạ sợ khiến nó bị thương, không thể làm gì khác hơn là thả tay. Đồng nhi lập tức chạy về phía Lâu Thanh Vũ.Lâu Thanh Vũ phục hồi tinh thần lại, ôm nhi tử lên, trấn an vài câu, biết hôm nay không thể tránh nữa, nói với Già La Viêm Dạ: “Chuyện này không quan hệ tới người khác, người trước tiên thả hấn đi.”Già La Viêm Dạ nhìn thoáng qua Bạch Lam, nói: “Để hấn đi.”Lâu Thanh Vũ thấp giọng nói với Bạch lam: “Người về trước đi đi.”“Tiểu đại ca. . .”“Yên tâm, ta không có việc gì. Người nhanh chóng đi đi.”Bạch Lam nhìn trái nhìn phải, chần chờ không quyết.Già La Viêm Dạ hừ lạnh một tiếng.Bạch Lam hơi run lên, nhẹ giọng nói: “Tiểu đại ca, người tự cẩn thận.” Nói xong lo lắng mà ly khai.Già La Viêm Dạ lại hừ một tiếng, nói: “Thật đúng là tình thâm nghĩa trọng đó.”Lâu Thanh Vũ nhẹ nhàng thở dài, thần nhiên nói: “Người muốn như thế nào đều theo người, thế nhưng không nên kéo người vô tội vào.”Già La Viêm Dạ lạnh mặt, trầm giọng nói: “Hồi cung cùng trầm.”Lâu Thanh Vũ không kịp thu thập cái gì, cứ như vậy bị túm lên xe ngựa cùng Già La Viêm Dạ bước trên đường hồi cung.Dọc theo đường đi Đồng nhi vẫn cuộn mình trong lòng Thanh Vũ, đôi mắt thật to có chút bất an mà nhìn sang phụ thân, lại len lén nhìn sang nam nhân đối diện.Già La Viêm Dạ cầm lấy một trái cây, ôn nhu hồng: “Đồng nhi, đây là trái tươi Tây Lam tiến cống ngon lắm, con nếm xem.”Hai mắt Đồng nhi ngấm trái cây kia, nữ thanh nói: “Cha nói: không thể tùy tiện ăn đồ của người lạ.”Già La Viêm Dạ thần sắc đau xót, câu “Người lạ” kia của Đồng nhi như kim châm vào nội tâm.Lâu Thanh Vũ cúi đầu nói với Đồng nhi: “Đồng nhi, hấn không phải người lạ, hấn là phụ hoàng của con.”“Phụ hoàng là cái gì?”“Phụ hoàng là như cha vậy, là người thân nhất của Đồng nhi.”“Người thân nhất của Đồng nhi là cha.” Nó khờ dại nói, lại suy nghĩ một chút, bổ sung nói: “Còn có mẫu phụ.”Già La Viêm Dạ trong lòng khê động, gần như đã thốt ra “Ta chính là mẫu phụ con”, lại rốt cục nhịn xuống.Lâu Thanh Vũ nhìn thoáng qua thần sắc hấn, nói với nhi tử: “Đồng nhi, ý phụ hoàng. . . Phụ hoàng chính là mẫu phụ.”Đồng nhi nghe vậy, hơi hoài nghi nhìn Già La Viêm Dạ, rồi lại lúi vào trong lòng phụ thân không nói lời nào.Già La Viêm Dạ thấy thế, không khỏi thất vọng không thôi.Hấn cũng biết xa cách ba năm, có một số việc không thể sót ruột. Nếu đã tìm được hài tử, cốt nhục tình thân chung quy có thể chậm rãi bù đắp trở về. Thế nhưng vừa nghĩ đến đầu sỏ hại hấn cách biệt lâu với cốt nhục mình thân sinh, trong lòng không khỏi cáu giận, Viêm Dạ hung hăng trừng Lâu Thanh Vũ.Lâu Thanh Vũ, ta nên trừng phạt ngươi sao đây!Xa cách nhiều năm, Lâu Thanh Vũ lại lần nữa trở lại hoàng cung trang trọng lộng lẫy này. Chỉ là giờ phút này, địa vị hấn đã thay đổi“Phi Dực Cung?”Lâu Thanh Vũ ôm Đồng nhi theo Già La Viêm Dạ bước vào cung điện, thì thảo niệm tên cung điện trên biển.Già La Viêm Dạ liếc hấn một cái, trầm giọng nói: “Cung này do trẫm cố ý vì ái phi sửa tên, thích không?”Lâu Thanh Vũ mỉm cười, chưa có trả lời.Phi Dực Phi Dực, mất đi đôi cánh còn có thể bay lượn sao?Hấn bị mang về vội vàng, căn bản không có thời gian dặn lại một câu, chỉ sợ cửa tiệm Nhất Phẩm Đường cùng Thanh Ký tạm thời phải vô chủ rồi. Có điều cũng may những tiệm buôn bán này đã vào quỹ đạo, không có hấn ở sau màn tọa trấn vẫn có thể vận chuyển như thường. Chỉ là rất nhiều tin tức. . . Sợ phải phí chút công sức mới có thể truyền về.Lâu Thanh Vũ nhìn đại điện lộng lẫy mà bức bách khó thở này, hấn hiểu rõ đại khái bản thân rất khó thoát ra khỏi nơi này.“Cha, đây là đâu?” Đồng nhi xoa con mắt buồn ngủ mà nói.“Đây là nơi sau này cha ở. Đồng nhi mệt sao? Vậy ngủ một hồi đi, sau khi tỉnh lại cha cùng. . . cùng phụ hoàng Đồng nhi làm sinh nhật cho con.”“Nga.” Đồng nhi lên tiếng liền nhắm mắt lại vù vù ngủ.Một giấc Đồng nhi ngủ thẳng đến chạng vạng. Khi tỉnh lại, bên cạnh vang lên một thanh âm xa lạ: “Điện hạ đã tỉnh?”Nó mở mắt ra, nhìn cung nữ trước mắt, trĩ thanh hỏi: “Nãi là ai? Cha con đâu?” Nó quan sát bốn phía, chỉ thấy gian nhà thật lớn, đồ vật xung quanh sự việc chưa từng thấy qua, góc phòng còn đốt huân hương, nhất thời không biết đây là đâu, không khỏi sợ sệt.“Thỉnh điện hạ thay y phục. Hoàng thượng và nương nương đang chờ điện hạ đó.”Đồng nhi chớp chớp mắt, bỗng nhiên xóc lên chần, thoáng cái nhảy xuống giường chạy ra phía ngoài.Thân thể nó linh hoạt, chạy trốn lại mau, vị cung nữ kia chưa kịp phản ứng, chỉ ở phía sau bối rối kêu: “Điện hạ! Điện hạ!”Đồng nhi một hơi lao ra nội điện, trong miệng kêu cha, đột nhiên đâm đầu vào một người.“Cha ở đây, con muốn đi đâu?” Người nọ mỉm cười ôm lấy nó.Đồng nhi lảng lảng nhìn hấn, chần chờ mà kêu: “Cha?”“Sao? Đồng nhi ngủ một giấc trưa liền không nhận ra cha rồi sao?” Lâu Thanh Vũ cười nói.Cái miệng nhỏ nhắn của Đồng nhi khê nhếch, nói lấp ló: “Cha, cha, cha sao thay đổi rồi?”“Cha thế này không đẹp sao?”Hóa ra Lâu Thanh Vũ đã cạo đi râu mép, buộc búi tóc lên, thay đổi một thân thiên lam y sam đẹp đẽ quý giá tao nhã.Đồng nhi cảm thấy đó rõ ràng

vẫn là cha, nhưng lại không giống với khi trước, nó chỉ thấy kỳ quái.Có điều cha chính là cha, nụ cười cùng khí tức quen thuộc khiến nó tâm an, không khỏi ôm Lâu Thanh Vũ trái xem, phải nhìn một cái, cười hì hì nói: “Đẹp. Cha thế này thật đẹp, Đồng nhi thích.”Lâu Thanh Vũ mỉm cười, còn chưa kịp nói chuyện, một thanh âm phía sau mang theo tiểu ý nói: “Vậy sau này để cha con mặc nhiều trang phục như vậy, có

được hay không?” Đồng nhi ngẩng đầu vừa nhìn, chính là “Phụ hoàng” nó. Nó nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nói: “Được!” Lại túm Lâu Thanh Vũ nói: “Cha, sau này chúng ta ở đây sao?” “Ừ. Đồng nhi thích không?” “Ở đây thật lớn. . .” Đồng nhi nhìn xung quanh một chút, nói: “Hơn nữa tất cả người ở đây con đều không quen. Cha, chúng ta sau này không trở về nhà sao?” Già La Viêm Dạ phát tay, khiến cung nhân xung quanh đều lui xuống, nói: “Sau này ở đây chính là nhà của con. Con, phụ hoàng và cha cùng ở đây không tốt sao?” Đồng nhi nghe vậy, tiến đến bên tai Lâu Thanh Vũ nhỏ giọng nói: “Vây đệ đệ của con thì làm sao bây giờ?” Lâu Thanh Vũ kỳ quái: “Đệ đệ nào?” Đồng nhi len lén liếc nhìn Già La Viêm Dạ, nhỏ giọng nói: “Con ở trong sân làm đệ đệ, thế nhưng Lam thúc thúc nói đệ đệ phải mẫu phụ sinh ra mới được. Cha, mẫu phụ có thể sinh cho con đệ đệ chứ?” Lâu Thanh Vũ hơi cứng người, quay đầu lại nhìn một chút Già La Viêm Dạ. Già La Viêm Dạ nội lực thâm hậu, hiển nhiên nghe được lời nhi tử nói. Sau ba năm hắt gặp lại Lâu Thanh Vũ, còn có rất nhiều việc chưa nói, lúc này không khỏi tâm lý xấu hổ, nhưng nghe Đồng Nhi gọi hắt là “Mẫu phụ” lại thập phần vui sướng, nói: “Đồng nhi ngoan, hôm nay là sinh nhật của con, trước tiên phụ hoàng tổ chức sinh nhật cho con có được hay không?” “Đi? Người sao biết ngày hôm nay là sinh nhật ta?” Già La Viêm Dạ cười khổ. Hắt sao lại quên sinh nhật nhi tử mình thân sinh chứ? Vào ngày hôm nay bốn năm về trước, hắt tại Thương Châu ‘mười phần chết chín’ mới sinh hạ hắt tử này, nhưng hôm nay cũng đã thành xa lạ rồi, làm sao có thể không thất vọng đau khổ chứ? Hắt tà liếc Lâu Thanh Vũ, trong lòng cáu giận không cần nói cũng biết. Tự Lâu Thanh Vũ từ khi bị Già La Viêm Dạ mang về hoàng cung liền biết bản thân chấp cánh cũng khó chạy thoát. Cho dù bản thân có thể rời khỏi, Đồng nhi cũng không thể. Ái chi thâm, hận chi thiết (ana: yêu càng sâu, hận càng nhiều)! Già La Viêm Dạ năm đó có bao nhiêu tình cảm với hắt, hôm nay liền có bấy nhiêu oán giận. Thấy hắt trừng mắt nhìn mình, Lâu Thanh Vũ thở dài một tiếng, nói: “Phụ tử thân tình, sao có thể cắt đứt đơn giản? Đồng nhi, phụ hoàng con ngày ngày nhớ thương con, sinh nhật con hiển nhiên nhớ kỹ. Không phải con ngóng trông phụ hoàng đến gặp con sao? Sau này ngoan ngoãn ở bên phụ hoàng, hắt là người yêu thương Đồng nhi nhất.” Lại hổng: “Cho phụ hoàng con ôm một cái.” Đồng nhi lần này thuận theo, tùy ý Già La Viêm Dạ vui vẻ ôm nó, nó đỏ miệng nói: “Người sáng nay thiệt hung ác dọa Lam thúc thúc sợ đến phát khóc.” Già La Viêm Dạ vội hỏi: “Là phụ hoàng sai.” Đồng nhi cũng không phải kiểu sợ người lạ, lúc này hiển nhiên đã ôm lên cổ hắt, nói: “Ta đây không trách người. Người làm sinh nhật cho ta sao? Ta muốn nhận quà sinh nhật.” Già La Viêm Dạ kích động nói: “Được! Được! Đồng nhi nghĩ muốn cái gì? Chỉ cần con muốn, phụ hoàng đều có thể cho con!” Đồng nhi lập tức trừng mắt to, khờ dại nói: “Cha nói người mẫu phụ ta, vậy người có thể sinh đệ đệ cho ta chứ?” Già La Viêm Dạ sững sốt. Lâu Thanh Vũ thấy Đồng nhi đối việc này nhớ mãi không quên, không khỏi mỉm cười, nói: “Đồng nhi yên tâm, phụ hoàng sẽ cho Đồng nhi thêm rất nhiều đệ đệ muội muội.” Đồng nhi nhàn tình sáng lên, “Thực sự?” “Thực sự.” Lâu Thanh Vũ đậm đậm nhất tiếu, liếc Già La Viêm Dạ, lạnh lạnh nói: “Hoàng thượng giữa lúc tráng niên, hậu cung giai nhân vô số, tự nhiên long tự hưng thịnh, con cháu đầy đàn.” Già La Viêm Dạ nặng nề nhìn hắt, không nói gì Đăng bởi: admin

55. Chương 55

CHƯƠNG 55

Đêm đó “Một nhà ba người” họ có buổi xum họp nho nhỏ ở Phi Dực Cung tổ chức sinh nhật cho Đồng nhi. Cũng may quà sinh nhật tự tay Lâu Thanh Vũ chuẩn bị cho nhi tử ở trấn Thụy Sơn vẫn luôn mang bên người, lúc này lấy ra.

Hóa ra hắt làm ra một quyển sách nhi đồng ở thư phòng. Nội dung cùng tranh châm biếm đơn giản trong sách đều do hắt tự biên soạn rồi để lão bản thư phòng tỉ mỉ ấn chế, Đồng nhi thấy yêu thích không buông tay. Về phần Già La Viêm Dạ, quà tặng chuẩn bị khá chần chừ. Té ra hắt kêu mang tất cả quà tặng Đồng nhi_hắt tích góp ba năm qua bày ra hết, không chỉ có trân bảo dị vật trên đời hiếm thấy, còn có rất nhiều món đồ chơi trân quý khác. Đồng nhi bị ‘danh tác’ lần đầu tiên của phụ hoàng nó rung động, nhìn cảnh vật rực rỡ muôn màu trước mắt nó hưng phấn nói: “Cha, mấy thứ này Đồng nhi có thể nhận chứ?”

Già La Viêm Dạ giành nói: “Đương nhiên có thể! Những thứ này đều là phụ hoàng tặng cho con. Trước đây phụ hoàng vẫn tìm không được Đồng nhi nên liền góp nhặt tất cả cho con, những thứ này đều là thuộc về con đó.” Đang nói thì liếc mắt trừng Lâu Thanh Vũ. Lâu Thanh Vũ nói: “Nhận lấy đi, cảm tạ phụ hoàng con đi.” “Cảm tạ phụ hoàng.” Đồng nhi nhảy nhót mà chọn lựa. Năm đó tuổi còn nhỏ, không biết mấy thứ này trân quý, nhưng nhìn chúng nó tinh xảo đẹp đẽ cũng hiểu đó là thứ tốt. Cuối cùng nó trái chọn phải

chọn, chọn một chiếc roi có san hô đỏ làm chuỗi, khảm nạm vào tên roi da châu là ngọc thúy, nó kích động mà nói với Lâu Thanh Vũ: “Cha, con thích cái này, con muốn mang nó.”Lâu Thanh Vũ cười nói: “Thích thì hãy nhận đi.”

Già La Viêm Dạ vui vẻ, nhịn không được ôm Đồng nhi lên hôn hôn, nói: “Không hổ là nhi tử của trẫm! Nhi tử của trẫm sẽ chọn thứ đó!”Đồng nhi khanh khách cười, cầm vậy roi da yêu thích không buông tay. Buổi tối Già La Viêm Dạ cũng không có ngủ ở Phi Dực Cung. Lâu Thanh Vũ ôm Đồng nhi ngủ ở trên giường. Thanh Vũ khẽ vỗ về nó nghĩ thầm: sau này cơ hội ngủ cùng nhi tử chỉ sợ càng ngày càng ít.Đồng nhi thấp phần hưng phấn vẫn lôi kéo hấn nói: “Cha, phụ hoàng thật là mẫu phụ của con sao? Thật vậy sao?”“Đương nhiên. Cha sao lại lừa con chứ. Có điều phải nhớ kỹ nga, trước mặt người bên ngoài nhất định không được gọi mẫu phụ, phải hô phụ hoàng, biết không?”“Biết. Thế nhưng. . .” Đồng nhi nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nhãn hàng lông mi nhỏ nói: “Phụ hoàng sao không giống trong tưởng tượng của Đồng nhi a.” Lâu Thanh Vũ cúi đầu cười: “Ai nói không giống. Con coi: lông mi con này, mũi còn có mồm này, tất cả đều giống như đúc phụ hoàng con, sau này khi lớn lên sẽ càng giống phụ hoàng.”Đồng nhi sờ sờ mặt mình hắc hắc cười ngây ngô một chút, không biết đang suy nghĩ cái gì.Lâu Thanh Vũ nhẹ giọng nói: “Đồng nhi, thích phụ hoàng con chứ?”“Thích.” Đồng nhi không nghĩ ngợi lập tức há mồm nói.

“Vậy con cảm thấy phụ hoàng con đẹp chứ? So với Lam thúc thúc con đẹp hơn chứ?” Lâu Thanh Vũ đùa nó.Đồng nhi tỉ mỉ suy nghĩ một chút, nói: “Phụ hoàng đẹp, có điều đẹp không giống Lam thúc thúc. Cha, cha nói phụ hoàng là đại anh hùng, con thấy phụ hoàng cũng giống một đại anh hùng.”Lâu Thanh Vũ cúi đầu cười, trong lòng thầm than: quả nhiên là huyết mạch thân tình. Sáng sớm nay Già La Viêm Dạ để lại ấn tượng không tốt cho Đồng nhi nhưng Đồng nhi vẫn rất nhanh đã chấp nhận hấn rồi. Hiện tại Viêm Dạ ở trong lòng Đồng nhi đã sánh bằng Bạch Lam. Nói vậy không lâu nữa, Đồng nhi sẽ quên hấn đi, chấp nhận tất cả sự việc trước mắt. Ngày thứ hai, tin tức Lâu phi và hoàng tử biến mất nhiều năm được tìm thấy liền truyền khắp tất cả đất nước.Lẽ ra Lâu Thanh Vũ là chính thê đầu tiên của Già La Viêm Dạ. Sau khi Viêm Dạ đăng cơ nên tôn làm hoàng hậu, chỉ là khi Già La Viêm Dạ đăng cơ thì tình hình phức tạp, Lâu Thanh Vũ lại cùng thê tử biến mất. Ghế hoàng hậu không thể trống cho một người không biết rõ tung tích, cho nên vị trí đó vẫn trống không đến bây giờ.

Thế nhưng lúc này Lâu Thanh Vũ trở về, nghĩ phong lại hấn làm hoàng hậu cũng không phải chuyện dễ dàng. Huống chi trong lòng Già La Viêm Dạ vẫn cấu giận Thanh Vũ nên có ý định lãnh đạm, chỉ sắc phong hấn làm quý phi.Phong hào này vừa tới, từ trên cao trào lên gợn sóng. Dù sao Lâu Thanh Vũ là “sinh mẫu” (ana:người sinh ra con cho Hoàng thượng) duy nhất hiện nay của hoàng thượng, còn là chính thê từ trước kia, theo lý nên phong làm hoàng hậu. Chỉ là đông đảo các cự thần là môn hạ của Lâu Tương khi trước còn cố kỵ tình thế hiện tại nên không nói thêm. Những người khác lại thấy tâm ý hoàng thượng đã định, cũng không cần phải nhiều lời nữa. Già La Viêm Dạ rất muốn nhìn xem biểu tình Lâu Thanh Vũ khi nghe Thanh Vũ bị phong làm quý phi thế nào nên Viêm Dạ cố ý kêu người tuyên chỉ trở về hồi báo.Cung nhân kia trả lời: “Sau khi quý phi tiếp thánh chỉ thì biểu tình lạnh nhạt, không nói gì. Nô tài nhìn không ra ‘là mừng hay lo’.”Già La Viêm Dạ trán cau lại, “Xuống dưới đi.”“Vâng.”Trong lòng Già La Viêm Dạ cười nhạt: Lâu Thanh Vũ! Năm đó dù ngươi quật cường hơn nữa thì vẫn thành song nhi, làm Vương phi của ta đó thôi! Hôm nay tìm được ngươi trở về, ta tuyệt đối không cho ngươi cơ hội trốn thoát! Lâu Thanh Vũ tại Phi Dực Cung tiếp thánh chỉ, tâm lý cũng là bốn bề dậy sóng.Hấn ở dân gian kinh doanh mở cửa tiệm ‘trong tối’ quy mô còn thấp không thể chống lại cùng triều đình. Huống chi: sĩ nông công thương, thương tại xã hội phong kiến là hạ tầng nhất. Hơn nữa hấn rời đi vội vàng, phải nghĩ biện pháp liên lạc với Nhất Phẩm Đường còn cần thời gian. Có điều qua hai năm thu thập tư liệu cùng thiết lập cột mốc ngầm, tạm thời hấn ở hậu cung cũng đủ dùng.Mặt khác, Lâu Thanh Vũ nghĩ đến trở về hoàng cung này, cũng có chỗ tốt. Đó là có thể điều tra tốt hơn sự việc năm đó Già La Chân Minh cùng nhị ca Thanh Tường. Tuy rằng trải qua chiến loạn, nhưng hậu cung khăng định còn có rất nhiều cung nữ ngày trước, có thể được một ít tin tức.Hấn bên này mới vừa tiếp thánh chỉ, mấy vị hậu cung cung phi có phẩm cấp liên sôi nổi đến tiếp kiến. Lâu Thanh Vũ tuy rằng phiền chán nhưng cũng không thể không giả bộ cười xã giao. Khiến hấn giật mình chính là trong hậu cung Già La Viêm Dạ lại không có một song nhi, bốn vị cung phi đến đây tất cả đều là nữ tử.Trong đó Trần phi_Trần Tụ nhi là muội muội tướng quân Trần Cánh, Lâu Thanh Vũ năm đó từng gặp nàng ta tại Diêu Tây, khi đó nàng mới đầy mười lăm tuổi, hôm nay lại cùng bản thân “Cộng thị nhất phu”, quả nhiên là thế sự khó liệu. Còn như Thôi Thục phi và Lâm Hiền phi là lần đầu gặp mặt, còn có một tân quốc đưa tới Dư mỹ nhân. Những cung phi này đều có phẩm cấp, cũng đều là người từng được Già La

Viêm Dạ sủng hạnh. Lâu Thanh Vũ nhìn mấy nữ tử trước mắt, theo nhãn quang của hắn thì thấy đều rất giống nhau, đều là mỹ nhân có vài phần tư sắc _tân quốc cố ý chọn tuyệt sắc mỹ nữ. Về phần Thôi Thục phi cũng miễn cưỡng coi là một mỹ nhân, chỉ là cảm vô cùng nhợt nhạt, đuôi lông mày hơi lên khiến người nhìn có chút cảm giác khí thế xâm phạm. Lâm Hiền phi tướng mạo như vậy, nhưng vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, có câu nữ tử Giang Nam đặc biệt có cảm giác mềm mại đáng yêu. Mà Trần phi Tự nhi, tại trong mắt Lâu Thanh Vũ chính là muội muội tiểu gia bích ngọc Lâm gia. Lâu Thanh Vũ xã giao hết mấy nữ tử tử đấy, thông suốt xưng hô cùng các nàng ấy là ca ca _muội muội, trong dạ dày dịch chua sắp trào ra cổ họng. Diễn kịch quả nhiên là bản lĩnh trời sinh của nữ nhân, nam nhân thật đúng là ứng phó không được. Lâu Thanh Vũ cơn tức áp trở lại trong lòng. Hắn thực chẳng đáng lực đực với các nữ nhân trong hậu cung này, thế nhưng những lông gà vỏ tỏi cũng rất có khả năng tùy thời uy hiếp đến an toàn hắn cùng Đồng nhi. Chết tiệt! Già La Viêm Dạ, xem xem người bức ta đến tình cảnh nào!

Tâm tình Lâu Thanh Vũ không tốt tới cực điểm. Biết là một chuyện, chân chính thấy lại là chuyện khác! Già La Viêm Dạ đây có tính là vợ ngoại tình không cơ chứ? ‘Đồng nhi đâu?’ Đảo mắt Lâu Thanh Vũ hồi cung đã nửa tháng rồi, nghi thức phong phi cũng đã hoàn tất. Trong khoảng thời gian này Già La Viêm Dạ rất ít tới Phi Dực Cung, cố ý vừa gặp liền lạnh nhạt hắn. Nhưng lại mỗi ngày kêu người ôm hài tử đến ngự thư phòng. Đồng nhi ngay từ đầu còn thích, sau lại không muốn rời khỏi Lâu Thanh Vũ. ‘Tam thời tứ thỉnh’ cũng không đi. Già La Viêm Dạ không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là đến Phi Dực Cung để gặp nó. ‘Đồng nhi ngủ.’ Lâu Thanh Vũ nhìn Già La Viêm Dạ lần đầu tiên đến buổi tối, nhàn nhạt mà nói: ‘Sớm như vậy?’

“Là người tới quá muộn.” Già La Viêm Dạ nhìn hắn một cái, tại ghế ngồi xuống, hỏi: “Ở trong cung đã quen chưa?” Lâu Thanh Vũ hơi châm biếm mà cười: “Người là hỏi ta sống trong đây hay là nữ nhân trong hậu cung người?” Già La Viêm Dạ nhíu mày, “Sống thế nào? Cung phi trong cung trầm lại thế nào?” “Về trước chưa có quen. Về phần về sau. . .” Lâu Thanh Vũ học hắn nhíu mày, nói: “Ta không thể không nói, nhãn quang của người không cao minh được!”

“Người!” Già La Viêm Dạ chán nản. “Không phải người hỏi ta sao?” Lâu Thanh Vũ không cho là đúng, cười đi tới bên người hắn. Thanh Vũ cúi người ôm lấy hắn, ghé vào lỗ tai nói: “Hơn nữa, ta không phải là trong hậu cung của người sao? Nữ nhân đó của người, so với ta thế nào?” Già La Viêm Dạ hơi cứng lại, bất động thanh sắc mà đẩy ra hắn, “Trầm hôm nay cũng không yết bài tử của quý phi.” “Vậy thì thế nào. Người đã tới rồi, chẳng lẽ còn muốn đi sao?” “Trầm vì sao không đi được! Trong cung này trầm tác chủ!” Già La Viêm Dạ hô hấp gấp, đẩy ra Thanh Vũ liền muốn đi. Ai dè cổ tay bỗng nhiên bị kéo căng, bị Lâu Thanh Vũ vướng vàng nắm. “Hoàng thượng, người dẫn ta hồi cung lâu như vậy, chẳng lẽ không sủng hạnh ta sao?” Lâu Thanh Vũ bỗng ôm chặt lấy hắn, lại vươn đầu lưỡi, nhẹ nhàng chậm chạp liếm lên vành tai hắn. Già La Viêm Dạ cả người chấn động, “Người. . .” Lâu Thanh Vũ cúi đầu nói: “Những năm gần đây ta vì hoàng thượng thủ thân như ngọc, hoàng thượng lại hậu cung giai lệ hưởng hết Tề nhân chi phúc, lẽ nào bây giờ còn muốn ta nhẫn sao?” “Là người tự chịu!” Già La Viêm Dạ quả thực là từ trong hàm răng nghiêng ra từng chữ. Trên người Lâu Thanh Vũ nóng đến dọa người, khí tức ấm áp như muốn đốt cháy hắn.

Hơn nửa tháng trước, hắn đã phái người đưa tình hình hai năm gần đây của Lâu Thanh Vũ tra kỹ thanh thanh sở sở. Khi ở cùng Đồng nhi lại phát hiện Lâu Thanh Vũ vẫn chưa từng nói xấu Viêm Dạ, trái lại vẫn dẫn hướng hài tử có lòng kính yêu với mình, tâm lý cũng biết hắn đối bản thân còn có tình ý, tâm trạng cũng liền nhuyến vài phần. Thế nhưng bộ mặt hoàng đế không thể đơn giản dao động. Chuyện riêng tư của hắn tuy rằng ẩn mật, nhưng vẫn là một cây kim đâm trong lòng, một cái tát trên mặt Già La Viêm Dạ. Vậy thì có thể nào dễ dàng bỏ qua?

“Là ta tự tìm. Nhưng không trở về thì thôi, hiện tại nếu đã trở về, chúng ta phu thê đã lâu chưa có ân ái. Tiểu biệt thắng tân hôn, hiển nhiên nên hảo hảo ngọt ngào một chút.” Lâu Thanh Vũ vừa nói, một bên xuất ra thủ đoạn khiêu khích. Đầu lưỡi ướt sũng ở bên lỗ tai Già La Viêm Dạ nhẹ nhàng liếm, tay cũng không đứng yên.

Kỳ thực trong lòng Lâu Thanh Vũ cũng có giận. Hắn trở về lâu như vậy, Già La Viêm Dạ chưa bao giờ ngủ lại ở Phi Dực Cung. Hậu cung là nơi kẻ mạnh lấn át kẻ yếu, mắt thấy qua lúc đầu sắc phong thì có ý thăm dò. Thấy hắn vẫn chưa từng được sủng ái, không chỉ có cung phi thất kính với hắn, mà ngay cả cung nhân hầu hạ cũng bắt đầu chậm trễ, khí tức âm thầm tràn ngập châm chọc khiêu khích. Nếu không thấy hoàng tự duy nhất còn được sủng thì chỉ sợ sẽ tạo phản. Lâu Thanh Vũ ngược lại không quan tâm đến bản thân,

nhưng hần là có nhi tử. Những nô tài và những nữ nhân này trăm triệu không được phép có một ngày khi dễ Đồng nhi. Huống chi mấy ngày qua này nữ nhân hậu cung bình thường tới phiên hần, khiến hần thấy tức giận, thẳng hận không thể đặt Già La Viêm Dạ lên trên giường hảo hảo trừng trị hết Già La Viêm Dạ là nam nhân, Lâu Thanh Vũ lại hiểu biết nơi mẫn cảm nhất của hần, tin tưởng trong hậu cung không người dám cũng không có người có thể làm như vậy với Viêm Dạ. Lúc này giả thủ đoạn khiêu khích, Già La Viêm Dạ lập tức cảm thụ được khát vọng đã lâu như hừng hực liệt hỏa bốc cháy lên. Bất luận nam nhân hay nữ nhân, một ngày hưởng qua *** đạt được cảm giác sôi trào liên tục tủy tri vị, không thể quên. Huống chi Già La Viêm Dạ là trời sinh ám song, cho tới bây giờ liên đối với nam nhân có hứng thú, lại vì từng sinh hài tử, hôm nay ba năm chưa từng cùng Lâu Thanh Vũ hoan hảo. Thì nếu không phải tâm lý còn buồn bực hần, làm sao kiềm chế được? Hần vài lần nghĩ tránh khỏi Lâu Thanh Vũ, nhưng thân thể lại không không chịu thua kém, bị hần hôn đến nhuyển ý kéo dài, thân dưới từ lâu ngắc đầu, cái dạng này cũng vô pháp rời khỏi. Lâu Thanh Vũ ôm chặt hần, thân dưới có kỹ xảo mà ma sát Viêm Dạ, hiển nhiên cảm thụ được loại biến hóa này. Trong lòng cười, cố ý thở dài nói nhỏ: “Viêm Dạ, người cũng biết trong ba năm ta lúc nào cũng nhớ đến người? Nếu không có như vậy, ta sao mang theo Đồng nhi ở rời khỏi người nhưng ở nơi gần như thế, sao lại đơn giản bị người tìm được?” Già La Viêm Dạ nghe xong trong lòng rung động, cúi đầu hừ một tiếng, không thể phủ nhận. Năm đó hần ở ngoài mà nghe được hần cùng với Đồng nhi biến mất, cho rằng bị địch quân bắt đi, khẩn trương mang theo nhân mã vội vã chạy về. Sau lại biết được là Lâu Thanh Vũ một mình trốn đi, không khỏi vừa sợ vừa giận, hận không thể bắt hần trở về bầm thây vạn đoạn.

Có điều theo thể cục phát triển, hần cũng không khỏi có chút may mắn Lâu Thanh Vũ mang theo hài tử rời đi. Không phải, hần nếu thắng thì cũng được thôi. Nếu thất bại, một nhà ba người thật đều chết không có chỗ chôn. Thế nhưng trải qua gần một năm hỗn chiến cùng chinh phạt, thật vất vả hần quang vinh đăng ngôi hoàng đế. Hần chậm rãi quét dọn tất cả cản trở, Lâu Thanh Vũ lại chưa trở về, mới khiến hần lại dần dần cáu giận. “Người nói, người năm đó vì sao rời khỏi ta!” vào lúc Già La Viêm Dạ thở dốc vẫn nắm lấy Thanh Vũ tính sổ cũ. Lâu Thanh Vũ lúc này đã lười kéo hần ngã ngồi trên giường, bản thân đặt ở hần trên người, ngón tay linh xảo mà tuột vào trong hoàng bào hần cầm phân thân nóng rực nhẹ nhàng chậm chạp luật động, nghe vậy không khỏi sững sốt, ngắc đầu mỉm cười nói: “Hoàng thượng, hiện tại là thời gian nói lời này sao?” Già La Viêm Dạ thở hổn hển, hung hăng nắm lấy vạt áo hần, nhìn chăm chăm hần nói: “Trả lời ta!” Lâu Thanh Vũ chú ý tới hần dùng chính là “Ta”, mà không phải “Trẫm”, không khỏi cúi đầu thở dài, nhẹ nhàng phun ra ba chữ: “Tức Hồn thảo.” Già La Viêm Dạ biến sắc.

Loại thảo này chính là hần lúc trước phái ra mật thám hạ được cho Già La Chân Minh cùng Lâu Thanh Tường, hần làm sao biết được? Thần tình Lâu Thanh Vũ cũng trầm xuống, hai tròng mắt trong trẻo trở nên nặng trĩu, sâu không thấy đáy. Trên tay chợt dùng một ít lực, Già La Viêm Dạ ăn đau bất ngờ không kịp phòng thủ khẽ kêu một tiếng, nín chặt lông mi. “Hoàng thượng, giữa người và ta có ngăn cách nên tính toán rõ đi.” Không nói cái này Lâu Thanh Vũ còn không kích động, vừa nói vào trọng tâm câu chuyện, Lâu Thanh Vũ nhớ tới sinh tử nhị ca và Lâu gia không rõ. Thù mới hận cũ giận dữ vọt lên đầu liền không khách khí dè Già La Viêm Dạ xuống, kéo xuống giường màn che đổ lên. “Lâu Thanh Vũ, người đừng làm càn!” Già La Viêm Dạ găm nhẹ. Đáng tiếc lời hần đối với bất luận ai trong thiên hạ đều dùng được, nhưng chỉ riêng đối Lâu Thanh Vũ hiệu lực đại suy giảm. Lâu Thanh Vũ cúi đầu, hung hăng lấp kín miệng của hần, một tay gắt gao trói lại đầu của hần, một tay ép chặt trụ thân thể hần.

Già La Viêm Dạ hiển nhiên biết hần muốn, cực lực nghĩ phản kháng. Nhưng thế hần ở trên giường chẳng bao giờ chiếm được mấy may chút tiện nghi nào của Lâu Thanh Vũ, thân thể lại không không chịu thua kém, đối thủ đoạn của hần cực kỳ mẫn cảm, làm sao có thể chống đối? Huống chi trong lòng hần có phần chột dạ, càng sợ thêm vài phần. Mấy năm qua, Già La Viêm Dạ tuy nói hậu cung có chứa nhiều tần phi, nhưng đại thể là để bài biện, sung hạnh chân chính rất ít, thỉnh thoảng có cũng đều không thú vị. Lúc này bị Lâu Thanh Vũ ép chặt dưới người, đôi môi dây dưa, tứ chi ma sát, toàn bộ thân thể đều muốn thiêu cháy. Nếu không phải thân là đế vương có tôn nghiêm chống chọi ở

khoảnh khắc này, chỉ sợ sẽ liên dâng vũ khí. “Ngô. . . Buông trẫm ra. . . Ngô ngô. . .”

Lâu Thanh Vũ mãnh lực ôm hần, như muốn ép hần vào xương, ngón tay xẹt qua trong ngực Già La Viêm Dạ trượt xuống dưới sườn bên trong háng hần, quỳn luyến mà xoa xoa nắn một phen. Sau đó lại lần nữa nắm lấy thứ nóng rực giữa hai chân hần. “Hoàng thượng, nô tì không ở những ngày qua, có người hầu hạ người như thế chứ?” Già La Viêm Dạ nhịn không được căng thẳng thân thể. Thần trí hần đã bị cái hôn thô

bạo lửa nóng vừa rồi cướp đi hơn phân nửa lý trí, lúc này con người luôn luôn lạnh duệ sắc bén lóe ra mê ly, gắng sức ổn định hô hấp gấp gáp của bản thân. “Người. . . đừng. . .” Lâu Thanh Vũ khóe miệng mỉm cười, trên khuôn mặt thanh lệ tuấn dật hiện lên một tia cuồng loạn, lại như hoa thuốc phiện hoa nở ban trưa, trong đẹp dễ hỗn loạn chứ kịch độc nguy hiểm. “Hoàng thượng sẽ thích phương thức nô tì tính sổ cùng ngài đó.” Cặp tay kia phảng phất mang theo ma lực, không chút khách khí chạy vào nơi riêng tư của Già La Viêm Dạ, không an phận trên mặt trượt động bộ lộng.

Ngón tay hơi thô ráp ấm áp mang đến khoan khoái kỳ lạ, vuốt ve hoặc nhẹ hoặc nặng khiến vật cực nóng của Già La Viêm Dạ càng thêm tràn đầy. “A. . . ư. . .” Già La Viêm Dạ phát sinh trầm thấp rên rỉ, lý trí duy nhất còn sót lại trong lòng nhịn không được có chút bi ai. Bản thân đối hấn vừa tức giận lại chờ mong nhưng vẫn là vô pháp chống lại. . . Lâu Thanh Vũ thành thạo mà đùa bỡn dục vọng Già La Viêm Dạ, tay kia thừa dịp hấn thả lỏng thân thể đã chen vào vùng cấm địa phía sau, qua lại xoa nắn, đưa ngón tay ấn vào. Hậu huyết đã lâu chưa từng dãn nở nhất thời không tiếp nhận được dị vật tập kích, hơi chống lại. Thế nhưng Lâu Thanh Vũ dè xuống dục vọng hồi lâu cùng đầy ngập lửa giận không chỗ phát tiết, nhẫn không được lâu như vậy.

Khi trước mắt Già La Viêm Dạ bạch quang chợt lóe, tiết ra bạch trọc bản thân ở trong tay Thanh Vũ ươn sũng mà thì Lâu Thanh Vũ mạnh mẽ ra chân hấn, thẳng sáp đi vào. “A. . .” Hành vi vô cùng lỗ mãng khiến Già La Viêm Dạ đau đến thối hô một tiếng, lập tức tỉnh táo lại, phần nộ mà nhìn phía Lâu Thanh Vũ. Lâu Thanh Vũ mỉm cười, nhanh chóng cúi đầu hôn trụ cái miệng của hấn, lại xoa nắn điểm mẫn cảm trên người hấn, giảm bớt đau đớn ban đầu. Già La Viêm Dạ rất nhanh liền cảm thụ được mùi vị đã lâu không nếm trải, trong thể tiến công có chút thô bạo cuồng loạn của Lâu Thanh Vũ mà thở hổn hển, điều tiết khó chịu của bản thân, dần dần đuổi kịp tiết tấu của Thanh Vũ. Thất lưng con ong mềm dẻo dưới *** uy run rẩy, từ phía sau Già La Viêm Dạ nhìn lại, cổ màu mạch sắc căng cứng thẳng tắp giống giấy cung căng lên tùy thời đứt, hầu kết pháp phòng nặng nề thở hổn hển.

Lâu Thanh Vũ xoa nắn thù du trước ngực hấn, nơi đó có chút tối, dưới sự tập kích kỳ diệu của dục vọng mà đứng thẳng lên. Hai người mê say, dây dưa bên nhau, rơi lên chiếc giường màu đỏ sẫm, kiều diễm. Mật huyết đã thích ứng dung nạp dị vật, nó tự phân bố ra dịch thể nửa trong suốt, từ giữa hai đùi tràn ra. Mỗi một lần trừu sáp đều sẽ phát sinh thanh âm nước ập, cực kỳ *** mỹ. Lâu Thanh Vũ cúi đầu nhìn thoáng qua, bỗng giữa cổ họng phát sinh một tiếng gầm nhẹ, gắt gao ôm lấy Già La Viêm Dạ mãnh liệt mà tiến công. Niềm vui sướng khiến người ta run rẩy rất nhanh đã bao trùm hai người, trầm mê trong loại vận động tối nguyên thủy tối dã man, cũng tiêu hồn nhất của nhân loại. . . Vương cung thị là thiếp thân hầu hạ hoàng thượng cảm thấy kỳ quái.

Hoàng thượng vào tắm cung Lâu quý phi thì chưa trở ra, có lẽ là ngủ lại rồi. Nhưng nếu là vậy, hấn nên dặn dò đại nội phủ ghi tên xem hoàng thượng yết bài ở đây. Thế nhưng mãi đến đêm khuya, bên trong cung chưa từng truyền ra ý chỉ. Vương cung thị từ khi hoàng thượng đăng cơ vẫn là thiếp thân hầu hạ bên cạnh, hấn vốn là người của Tương thái hậu. Tương thái hậu mặc dù không thân thiết với hoàng thượng, nhưng tâm đối nhĩ tử chung quy vẫn có, cho nên cố ý kêu hấn tới hầu hạ hoàng thượng. Hoàng thượng tín nhiệm gia tăng với hấn. Trước vài ngày thật vất vả tìm về Lâu quý phi cùng hoàng tử thất lạc trong dân gian, Phi Dục Cung từ trên xuống dưới đều là kêu hấn chuẩn bị, Vương cung thị hiển nhiên biết rõ hoàng thượng đối vị nguyên phối này có coi trọng cùng quý trọng. Chỉ là khi Lâu quý phi mới vừa vào có phần khiến người khác phải thất vọng, dáng dấp thấy thế nào cũng giống nam nhân. Có lẽ do ở bên ngoài mang theo tiểu hoàng tử chịu những ngày gian khổ, do làm việc thủ công người cũng thô ráp đi. Có điều qua mấy ngày nay, lại dần dần nhìn ra chỗ bất đồng của vị quý phi này và những người khác. Khí chất của hấn. . . Nói như thế nào đây, tựa hồ trời sinh có loại ưu nhã cao cao tại thượng, khí chất thần nhiên, mạn bất kinh tâm, một đôi mắt xinh đẹp tuyệt trần trong trẻo lại mang theo thờ ơ lạnh nhạt nhìn thế giới, với hoàng thượng cũng như vậy. . . Phi phi phi! Bản thân thực vượt quá bốn phận, loại sự tình này nô tài như hấn không thể vọng luận!

Vương cung thị thu liễm tâm thần, đoan chính đứng canh, lẳng lặng chờ ngoài tắm điện. Hai cung nữ bưng đồ gội rửa, không biết là nên đi vào hay không, cung kính thi lễ với hấn. Vương Cung Thị phất phất tay, “Tất cả xuống đi. Hoàng thượng cùng quý phi đã nghỉ tạm rồi, các người chờ đến sáng, thôi thì sáng mai hãy qua.” “Vâng” Các cung nữ lui ra, Vương cung thị phất phất ống tay áo, chuẩn bị kêu tiểu cung thị tới trông coi. Mới vừa đi hai bước, chợt nghe trong nội điện mơ hồ truyền đến tiếng gằn nhẹ khàn giọng. Tiếng

hai người kịch liệt đều thập phần trầm thấp, nhất thời chưa phân rõ mơ hồ ai là ai. Vương cung thị không nghĩ tới tiếng Lâu quý phi sao lại giống tiếng nam nhân thô ách. Hắn chỉ nghĩ: sao tiếng hoàng thượng nghe lại khá lớn. . . Khi thời gian lâm triều tới, Vương cung thị đã ở ngoài cửa chờ. Thế nhưng Già La Viêm Dạ ngay cả sức xoay người cũng cảm thấy vô lực. Hắn toàn thân đau nhức, thân thể còn lưu lại cảm giác rã rời sau ***, hậu huyệt mơ hồ không nén nổi đau nhức. Nghĩ đến Lâu Thanh Vũ để lại bên trong thứ gì, Già La Viêm Dạ đen mặt: “Người. . .” Hắn mở miệng, đã bị thanh âm bản thân càng làm cho hoảng sợ.

Từ lúc nào tiếng nói lại khàn khàn đến vậy? Nhưng lại đầy thấp nhuyển, quả thực không giống bản thân! Già La Viêm Dạ khụ hai tiếng, điều chỉnh một chút thanh tuyến, đề cao thanh âm nói: “Truyền lệnh xuống dưới, trăm hôm nay không lâm triều, sau giờ Ngọ đi ngự thư phòng xử lý chính sự.” “Vâng.”

Vương cung thị thầm giật mình. Đây là lần đầu tiên sau khi hoàng thượng đăng cơ tới nay sủng hạnh hậu cung mà bãi triều. “Trăm muốn tắm rửa, đi chuẩn bị phòng tắm. Các người đều xuống dưới đi.” “Vâng.” Vương cung thị mang theo cung nữ lui ra. Già La Viêm Dạ quay đầu lại, thấy Lâu Thanh Vũ nằm ở bên cạnh đang nhắm mắt, không khỏi trong lòng thầm hận. Đêm qua hai người một phen hoan ái, hắn gần như sắp mất mạng!

Già La Viêm Dạ cả đêm bị hắn lật qua lật lại không biết làm bao nhiêu lần. Lúc đầu còn có thể ngênh hợp khước từ, nhưng tới sau lại thất lựng nhuyển, chỉ còn lại tiếng xin khoan dung chịu thua. Hắn không biết dục vọng Lâu Thanh Vũ lại cường thịnh vậy, một buổi tối muốn hắn sáu lần. Cơ hồ khiến hắn ngay cả cơ hội thở dốc cũng không có, cuối cùng hắn bất chấp cái gì là tôn nghiêm để vương, chỉ có thể đau khổ cầu xin. Lâu Thanh Vũ lại giống như không nghe thấy. Sáng sớm hôm nay khi bản thân tỉnh lại thực may nhờ thân thể hắn cường tráng, bảo dưỡng thoả đáng. Nếu là người bình thường, chỉ sợ ngay cả giường cũng không xuống được. Già La Viêm Dạ nhắm mắt lại, hỗn loạn mà híp mắt một hồi. Nhưng cả người đầy mồ hôi, dưới thân đông hỗn độn, nếu đã tỉnh thì cũng không chịu nổi nữa. Hắn thấy Lâu Thanh Vũ vẫn ngủ, tâm lý giận tới cực điểm, hắn chống giường chậm rãi ngồi xuống. Chết tiệt! Già La Viêm Dạ cúi đầu chửi bới một tiếng. Thất lựng hắn như sắp chặt đứt, nơi cảm thấy thẹn dưới thân như hỏa thiêu đau nhức khiến hắn hầu như vô pháp ngồi nổi. Bởi vì không thể để cho người khác thấy bộ dạng hắn: đường đường vua của một nước lại chật vật. Già La Viêm Dạ không thể làm gì khác hơn tự cầm quần áo, chuẩn bị mặc vào. Bỗng nhiên phía sau duỗi ra một bàn tay, nói: “Để ta làm cho.” Già La Viêm Dạ quay đầu lại nhìn hắn một cái. Lâu Thanh Vũ nhẹ nhàng cười, một bên giúp hắn mặc quần áo một bên hỏi: “Người làm sao tìm được ta và Đồng nhi?” Già La Viêm Dạ hừ một tiếng, nói: “Phía tây kinh thành có một nhà hàng nhỏ mới mở có thức ăn rất được hoan nghênh. Cá ốt, người có ấn tượng không?” Lâu Thanh Vũ ngẩn người, tỉ mỉ ngẫm lại mới nhớ: đầu năm thì Ngưu bác gái thôn Đông nhà có cháu trai tới, nói là tại mở tiệm cơm nhỏ ở kinh thành. Ngẫu nhiên ở nhà hắn ăn một lần món “cá ốt”, cảm thấy cách làm vô cùng mới mẻ, món lại ngon, liền quần quít lấy hắn học. Không nghĩ tới người nợ trở về tự làm, lúc này mới đưa tới chú ý Già La Viêm Dạ. Lâu Thanh Vũ vạn không nghĩ tới một món ăn liền khiến Viêm Dạ tìm được bản thân, có thể thấy được thật là dụng tâm. Già La Viêm Dạ thấy hắn vừa mở mắt cũng chỉ hỏi cái này, tâm để ý. Ăn no rồi thì không cần quan tâm nữa? Bản thân dễ bị bắt nạt đến vậy sao? “Hầu hạ trăm tắm rửa!” Viêm Dạ lớn tiếng ra mệnh lại không chú ý ngữ khí bản thân rất giống oán phụ trần ngập oán khí. Lâu Thanh Vũ nghe vậy, nhin không được cười với hắn, nói: “Ừ.” Tính tình người này vẫn như vậy, xem ra như thể cũng dễ trấn an. Hôm ấy Lâu quý phi lấy sắc thị nhân, tin tức quân vương không tảo triều đã truyền khắp hậu cung. Hoàng thượng sau đó còn tắm rửa cùng Lâu quý phi, đây là chuyện chưa từng có. Trong lúc nhất thời ‘hướng gió’ hậu cung đối mạnh, địa vị Lâu quý phi vững vàng lên. Tục ngữ nói, phu thê ‘đầu giường cãi nhau, cuối giường làm hòa’, mâu thuẫn Lâu Thanh Vũ cùng Già La Viêm Dạ trong một ngày cũng lặn mất trên giường, tính chất thì có chút thay đổi. Huống chi giữa bọn họ còn có Đồng nhi, có phương thuốc ‘hòa hoãn’ này thì khúc mắc giữa hai người nhất thời đều chìm xuống. Nhưng đây không có nghĩa mâu thuẫn biến mất, chỉ có thể nói tạm thời ngăn chặn. Một ngày ngồi nổi, nói không chừng là ngày ấy

sẽ bạo phát. Tại điểm này, tâm lý Lâu Thanh Vũ so với Già La Viêm Dạ phải rõ ràng hơn. Năm đó hắn bởi vì Già La Viêm Dạ bất trung đối bản thân, bất nghĩa đối huynh đệ, vô tình đối thân nhân cùng chấp nhất đối với hoàng quyền nên Thanh Vũ mới rời đi. Hiện tại, hắn lại bởi vì Già La Viêm Dạ đối xử với những tần phi khác ngang bằng trong hậu cung, coi bản thân trở thành vật phẩm phụ thuộc Viêm Dạ mà Thanh Vũ tích tụ khó giải. Đồng nhi bởi vì tuổi còn nhỏ, lại vừa hồi cung, cho nên tạm thời ở bên Lâu Thanh Vũ. Thế nhưng hài tử hoàng gia đều là nuôi xa mẫu thân, có thể mang nó bên cạnh để giáo dưỡng thì chỉ có hoàng hậu có quyền lợi này.

Ngày hôm đó Đồng nhi đang ở bên Lâu Thanh Vũ tập viết, bàn tay nhỏ bé viết mệt, bỗng nhiên dừng lại bút nói: “Cha, sau này chúng ta không quay về làng sao?” “Ừ. Không quay về.” “Vì sao?” “Bởi vì sau này ở đây chính là nhà Đồng nhi. Cha cùng phụ hoàng con đều ở chỗ này, Đồng nhi phải coi nơi đây trở thành nhà mình.” “Thế nhưng ở đây thật lớn, phòng ở cũng nhiều.” Đồng nhi suy nghĩ một chút, đỏ miệng nói: “Ở đây không có bọn Hồ Tử, Tiểu Nhị và Tiểu Tam ca chơi với con, thật vô vị. Hơn nữa cha cũng không vui.” Lâu Thanh Vũ hơi sửng sốt: “Con thấy cha không vui?” Đồng nhi mở to cặp mắt đen bóng, chăm chú nhìn hấn, nói: “Cha đã lâu cũng không có cười to rồi. Khi cười mắt cha cũng không phát sáng.” Hài tử có đôi khi đối với tâm trạng người lớn phi thường mẫn cảm, nhất là Đồng nhi thiên tính lại thông minh. Hoàng cung là một nơi áp lực sâu nặng, khác một trời một vực với nơi nó sống trước đây ngược lại khiến nó quan sát càng thêm tỉ mỉ nhạy cảm. Lâu Thanh Vũ mỉm cười nói: “Nơi này là hoàng cung, khác với nơi chúng ta sống trước đây. Ở đây quy củ rất nhiều, không thể tùy tiện cười to. Cha không phải không vui, cha chỉ cần ở bên Đồng nhi thì đã vô cùng vui vẻ rồi.”

Đồng nhi mở miệng đang muốn nói, bỗng nhiên bên ngoài báo: “Hoàng thượng giá lâm!” Già La Viêm Dạ một thân hoàng bào, tinh thần chấn hưng đi nhanh đến. Lâu Thanh Vũ mang theo Đồng nhi đứng dậy đón chào. “Nô tì tham kiến hoàng thượng.” Thân thể nhỏ nhỏ của Đồng nhi cũng theo lạy, “Nhi thần tham kiến phụ hoàng.” Nó vừa mới quỳ phân nửa liền bị Già La Viêm Dạ đưa tay ôm lấy. “Ái phi cùng hoàng nhi miễn lễ.” Nói xong vung tay lên, để các cung nhân đều lui xuống. “Phụ hoàng, vì sao mỗi lần Đồng nhi cùng cha thấy người đều phải quỳ a?” Già La Viêm Dạ ha ha cười nói: “Không cần mỗi lần đều quỳ. Sau này không có người ngoài, Đồng nhi sẽ không nhất thiết phải quỳ.” Nhìn thoáng qua Lâu Thanh Vũ khoanh tay đứng ở một bên, bổ sung nói: “Cha người cũng như vậy.”

“Vẫn phải quỳ.” Đồng nhi bắt mắt nhìn lông mi hấn, nói: “Hơn nữa bọn họ đều đứng trong phòng, không có người ngoài.” Già La Viêm Dạ cùng Lâu Thanh Vũ đều thoáng sửng sốt, mới phản ứng ý tứ Đồng nhi không rõ cái gì gọi là “người ngoài”, cho rằng đứng ở trong phòng đều là “người trong”, không khỏi nở nụ cười. “Được rồi được rồi, không quỳ thì không quỳ. Sau này ngoại trừ trường hợp chính, Đồng nhi cũng không nhất thiết phải quỳ.” Đồng nhi là thịt trên người Viêm Dạ, nhìn thân thể còn nhỏ như thế mà quỳ trước mặt bản thân, Già La Viêm Dạ cũng không nỡ. Đồng nhi nói: “Cha cũng không quỳ.” Cái này. . . Già La Viêm Dạ liếc mắt nhìn Lâu Thanh Vũ.

Lâu Thanh Vũ nói: “Được rồi, đừng quẩn quít lấy người phụ hoàng nói những lời này nữa. Cho phụ hoàng con xem qua con luyện chữ đi.” Đồng nhi rút cuộc vẫn là tiểu hài tử, lập tức bị dời đi lực chú ý. Nó cầm lấy bảng chữ mẫu bản thân cho Già La Viêm Dạ xem, chiêm được thích lệ, khuôn mặt nhỏ hấn tỏa sáng. Già La Viêm Dạ dù sao cũng là thân sinh mẫu phụ của nó, cho dù không có mùi thơm cơ thể mềm mại, không có khuôn mặt mỹ lệ, Đồng nhi vẫn thích hấn. Loại thân thuộc huyết thống này vô luận cách xa bao lâu đều không thể phai nhạt. Lâu Thanh Vũ ngồi ở trước bàn, nhìn phụ tử cười đùa, tâm lý cảm khái.

Năm đó không mang Đồng nhi rời khỏi Tề quốc, xem ra là đúng rồi. Đăng bởi: admin

56. Chương 56

CHƯƠNG 56

Buổi tối Già La Viêm Dạ ở lại Phi Dục Cung dùng bữa tối xong cũng không rời đi. Mấy ngày hôm trước bởi vì sủng hạnh Lâu quý phi mà miễn lâm triều, sau lại cùng tắm. Cho nên do Già La Viêm Dạ không muốn đánh vỡ cân đối hậu cung, mấy ngày nay cũng không có ngủ lại Phi Dục Cung nữa, đêm qua yết bài tử Thôi Thục phi. Kỳ thực hấn đối với những nữ nhân này dật không nổi hứng thú, xưa nay rất ít sủng hạnh hậu cung, một tháng cũng chưa đến hai lần. Tuy rằng hậu cung có nhiều lời oán hận nhưng Già La Viêm Dạ luôn làm theo ý mình, uy rất lớn, hơn nữa hấn vừa đăng cơ chưa đầy hai năm: lấy cố chăm lo việc nước, chính đồn triều đình thì cũng không ai dám cưỡng ép. Có điều hiện tại Lâu Thanh Vũ đã trở về, đêm đó lại. . . Già La Viêm Dạ cũng là một nam nhân bình thường hiển nhiên có dục vọng sinh lý bình thường. Hấn đã hấn nài vài ngày đợi thân thể tốt hơn, đêm nay cố ý đi qua lấy danh hào vì trò chuyện với Đồng nhi đến muộn, thuận lý thành chương mà ở lại. “Khụ khụ. . .” Hấn khụ hai tiếng có chút mất tự nhiên bước đi hai vòng trong điện rồi liếc nhìn Lâu Thanh Vũ. Lâu Thanh Vũ bình thản ung dung ngồi cạnh bàn, chậm rãi lật xem thư quyển trong tay. Thanh Vũ nghe hấn ho khan bình tĩnh nói: “Hoàng thượng mệt rồi sao? Vậy hoàng thượng nên nghỉ ngơi sớm đi.” Già La Viêm Dạ dừng một chút, nói: “Trẫm đã mệt.” Nói xong

gọi cung nhân hầu hạ rửa mặt, chuẩn bị đi ngủ mà vẫn thấy Lâu Thanh Vũ ngồi không nhúc nhích ở chỗ kia. Tâm trạng Viêm Dạ liền không vui rồi lại thẹn thùng chậm rãi nói: “Ái phi cũng ngủ sớm một chút đi.” Lâu Thanh Vũ ngẩng đầu mỉm cười với hắn. Dưới ánh nến, Lâu Thanh Vũ mặc bộ thanh y, diện mục như họa, phong thái thanh nhã, khóe miệng tươi cười tựa như một hồ thanh tuyết trong mùa hạ nóng bức khiến người ta vui vẻ thoải mái, trừ tâm tĩnh khí. Già La Viêm Dạ thoáng thất thần đột nhiên có chút hoảng hốt. Hắn nhớ lại một năm kia lần đầu bọn họ gặp nhau, vị niên thiếu ấy cũng một thân thanh y, ngồi ngay ngắn trên giường trong quân trướng hắn. Trên cánh tay phải vị thanh y quần tầng tầng lụa trắng ướt sũng máu tươi mà vẫn đang thần thái tự nhiên muốn bản thân cởi áo cho y. Hắn vốn không phải kẻ đi hầu hạ người khác thành ra khi đó lại tức giận, động tác thô lỗ khiến cho kẻ đó sắc mặt trắng đi nhưng lại không kêu một tiếng, trái lại vị thanh y kia có phần khiêu khích châm chọc mà nhìn bản thân. Già La Viêm Dạ nhớ tới khi đó tâm trạng bản thân cảm thấy hiếu kỳ và mới mẻ tới cỡ nào. Ngoại trừ phụ hoàng, mẫu phụ và thái tử, toàn bộ Đại Tề quốc không ai không sợ hắn. Tất cả mọi người thấy hắn đều phải kính nể ba phần, ngay cả hoàng tử mẫu cũng kiêng kỵ hắn. Chỉ riêng niên thiếu này lại lớn mật can rỡ. Thế nhưng thiếu niên đó lớn mật đến khả ái, can rỡ đến tùy ý, thiếu niên hoàn toàn không bởi vì địa vị của Viêm Dạ mà làm bộ phục tùng khom lưng. Ngay cả khi cường hôn hắn cũng thờ ơ, thậm chí khóe mắt còn toát sự coi thường đối với kỹ thuật hôn của Viêm Dạ. . . Có điều, kỹ xảo của thiếu niên đó quả thực cao minh hơn thật. Già La Viêm Dạ nhớ tới những việc đã qua, bên môi toát lên ý cười, ngay cả Lâu Thanh Vũ ngồi vào bên cạnh từ lúc nào cũng không chú ý. Lâu Thanh Vũ kỳ quái nhìn hắn, thấy hắn ngẩn ngơ một mình cười khúc khích, Thanh Vũ nói: “Người nghĩ gì đó? Chuyện gì khiến người cười vậy?” Già La Viêm Dạ phục hồi lại tinh thần mới phát hiện cung nhân đều đã lui xuống. Lâu Thanh Vũ cũng rửa mặt chải đầu xong đang ở bên nhìn hắn. Trong lòng hắn còn nhớ đến kỷ niệm đẹp trước kia không khỏi mỉm cười, “Ta đang nhớ lại hồi chúng ta mới gặp nhau.” Lâu Thanh Vũ khẽ động, hiển nhiên lòng cũng có cảm xúc, yên lặng một chút nói: “Đã sáu, bảy năm rồi, thời gian qua thật mau.” “Thời gian qua rất nhanh, Đồng nhi cũng lớn vậy rồi.” Lâu Thanh Vũ mỉm cười nói: “Khi đó người cười sượng sùng, uy phong lẫm lẫm, nhất tiến đã bắn gục ta xuống ngựa.” Già La Viêm Dạ than thở: “Lúc đó ta liền nghĩ: bản lĩnh của người không phải là bỗ cẩu mà là một con ưng non.” Lâu Thanh Vũ ha ha cười: “Hóa ra người vẫn coi ta làm bỗ cẩu hử. Hiện tại biết nhìn sai rồi ha?” Già La Viêm Dạ chăm chú nhìn Thanh Vũ: “Sớm biết là đã sai rồi. Đáng trách hồi hận thì đã muộn.” Lâu Thanh Vũ phớt cười, trong lòng bỗng nhiên tràn ngập nhu tình, nhẹ nhàng ôm lấy hắn nói: “Hồi hận cũng không còn kịp rồi. Viêm Dạ, biết ta vì sao ở gần Phượng Minh cốc chứ?” Trong lòng Già La Viêm Dạ khẽ động, lẳng lẳng nhìn hắn. Chẳng lẽ là. . . Lâu Thanh Vũ nhìn ra hắn nghi hoặc, mỉm cười gật đầu nhẹ nhàng hôn lên đôi môi hắn, ôn nhu trấn trọc. Hai người gần bó tương liên, sau một lúc lâu mới chậm rãi tách ra. “Đêm đã khuya, chúng ta nên nghỉ ngơi. . .” Tiếng Lâu Thanh Vũ nói trầm thấp ôm Già La Viêm Dạ chậm rãi lăn lên giường. Đêm nay, bọn họ tựa như từ bỏ địa vị cách biệt, như vô số buổi ân ái triền miên khi xưa tại Thương Châu. Sáng sớm ngày hôm sau khi Lâu Thanh Vũ tỉnh lại, thậm chí nghĩ nếu như có thể cứ thế này thì thật tuyệt. Nhưng kỳ thực, đêm đó hắn vốn không dự định hoan ái với Già La Viêm Dạ bởi vì nghĩ đến đêm trước Viêm Dạ còn ngủ ở chỗ Thôi Thục phi, điều này khiến tâm lý Thanh Vũ rất khó chịu. Nếu như không yêu, hắn sẽ không như thế. Thế nhưng khi đã động tình rồi thì rất nhiều việc không thể nén nhịn. Lâu Thanh Vũ nghiêng người nhìn người yêu ngủ say bên cạnh mà lòng đau đớn. Viêm Dạ ơi Viêm Dạ, trong lòng người: ta và Đồng nhi so sánh với hoàng quyền, bên nào quan trọng hơn? Ha ha ha. . . Trong lòng Thanh Vũ thầm cười. Dĩ tâm của nam nhân hiển nhiên là hơn so với vợ! Nga, không! Là so với chồng và con quan trọng hơn rồi. Lâu Thanh Vũ cũng là nam nhân, về điểm này hắn cũng vô cùng rõ ràng. Tựa như hắn đối với khát vọng tự do, giây nào phút nào cũng nhắc nhở Thanh Vũ: hồ thẹn và đau đớn Viêm Dạ gây ra. Chúng ta đánh cuộc một keo đi: xem qua ta và Đồng nhi có thể hòa tan bằng giá trong lòng người không! Bất tri bất giác Lâu Thanh Vũ tiến cung cũng đã hơn hai tháng, trong hai tháng này ngoại trừ nửa tháng đầu Già La Viêm Dạ vô cùng lạnh nhạt thì gần như toàn bộ về phần lớn thời gian sau Viêm Dạ đều ngủ lại ch

ỗ Thanh Vũ. Già La Viêm Dạ cũng từng triệu Thanh Vũ đi long điện thị tẩm nhưng Lâu Thanh Vũ nhàn nhạt nói: “Ở trên giường người đã từng cho phi tần khác ngủ, ta không dậy nổi hăng hái.” Già La Viêm Dạ biến sắc còn chưa kịp tức giận, Lâu Thanh Vũ lại tung ra một câu: “Có thể nào người muốn khi ta ôm người lại nghĩ đến nữ nhân khác?” Già La Viêm Dạ vừa nghe, đầu choáng váng lập tức quát: “Người dám!” Kết quả việc này cứ như vậy không giải quyết được gì, Già La Viêm Dạ không tiếp tục đề cập: Thanh Vũ đến thị tẩm tại tẩm điện Viêm Dạ nữa. Có điều Lâu Thanh Vũ lại nghĩ tới một chuyện, có một ngày hỏi hắn: “Người có từng kêu ngự y xem qua cho người chưa?” “Xem cái gì?” “Nếu. . . Có thai nữa thì làm sao

bây giờ?” “Vây sinh thôi.” Lâu Thanh Vũ lấy làm kinh hãi: “Sinh? Người có thể hiểu rõ những gì đang nói chứ?” Già La Viêm Dạ không nói gì. Bí mật hai đời của họ Già La hiện tại chỉ có hắn và thái hậu biết, Lâu Thanh Vũ không biết chút gì về việc Viêm Dạ không thể khiến nữ nhân thụ thai. Chuyện này hắn tạm thời cũng không có dự định nói cho Thanh Vũ. Trong hậu cung này, tần phi còn đang mơ giấc mộng đẹp “mẫu bằng tử quý” lại không biết kết quả chỉ có thể giống Đoạn quý phi của Già La Chân Minh rơi vào kết cục thông *** biếm lãnh cung. Có điều với sự thông tuệ của Lâu Thanh Vũ, nhiều năm sau đó nếu Viêm Dạ còn không có con nối dõi khác thì tất nhiên Thanh Vũ sẽ hoài nghi. Già La Viêm Dạ nghĩ chờ sau này thời cơ chín muồi thì mới cho Thanh Vũ biết. Về phần các đại thần tiền triều, nếu Viêm Dạ đã có Đồng nhi làm hoàng tử hiển nhiên không có người hoài nghi. Tương lai nếu Viêm Dạ thêm con nối dõi thì cũng sẽ ngăn chặn lời lo lắng của mọi người. Tất cả mọi điều Già La Viêm Dạ đều đã tính toán xong lại không biết trong lòng Lâu Thanh Vũ có khúc mắc. Thanh Vũ không biết Già La Viêm Dạ và Già La Chân Minh đều không thể khiến nữ nhân thụ thai, nghĩ đến hậu cung tần phi của Già La Viêm Dạ không biết tới lúc nào sẽ truyền ra tin vui thì trong lòng khúc mắc đậm rề. Nam nhân đối với nữ nhân của bản thân mình luôn luôn yêu cầu trung trinh, tuy rằng chính bọn họ không cần thiết như vậy. Lâu Thanh Vũ không phải kẻ bảo thủ nhưng đối với Già La Viêm Dạ không có “phẩm đức” như vậy mà đứng trước mặt bản thân, lại đặt bản thân mình ngang bằng với các nữ nhân khác xưng hô tỷ muội. Điều này khiến Lâu Thanh Vũ chú ý. Ngày hôm đó trời thu hương hoa quế bay ngào ngạt, mấy cung nữ tại Phi Dực Cung dưới tàng hoa quế nơi mái hiên lấy cánh hoa làm bánh ngọt cho Đồng nhi. Lâu Thanh Vũ từ xa đứng ở bậc thang nhìn các nàng, thấy Đồng nhi hưng phấn mà qua lại như con thoi vỗ tay reo mừng. Khóe miệng Thanh Vũ không khỏi hàm tiếu. Bỗng nhiên bên ngoài báo lại, nói tam phi: Thôi phi, Lâm phi và Trần phi tới. Lâu Thanh Vũ đối những nữ nhân nơi hậu cung khô cứng khuôn phép thì thấy phiền chán nhưng không thể không xã giao. Do vậy liền chiêu đãi các nàng tại ngoại điện. Tứ phi Quý phi, Đức phi, Thục phi, Hiền phi và Lâu Thanh Vũ có địa vị phân tổi cao cho nên những nữ nhân kia không có chuyện gì sẽ tới thỉnh an. Trước đây khi Già La Viêm Dạ chưa có lập Đức phi thì trong cung Thôi Thục phi địa vị tổi cao. Hậu cung ngoại trừ chuyện Tương thái hậu không thêm quân thì trên cơ bản đều là nàng ta nắm quyền. Nhưng từ khi Lâu Thanh Vũ tới, hiển nhiên liền nhường vị trí. “Đại ca ở đây thực u tĩnh, các nô tài cũng không có mấy. Sao hoàng thượng có thể không quan tâm như thế chứ. Cho dù là đại ca không cần thì tiểu hoàng tử cũng phải nhiều người hầu hạ mới được nha.” Thôi Thục phi nói. Lâu Thanh Vũ nhàn nhạt cười: “Người hầu đủ dùng là được rồi, nhiều lại lo lắng.” Bởi vì Lâu Thanh Vũ thực sự nghe không quen các loại xưng hô “Nương nương”, “Quý phi” nên kêu các quý phi trong trường hợp không chính thức thì xưng là “Đại ca”, như vậy còn thoải mái hơn. Từ đó về sau trên cơ bản vẫn là Thôi Thục phi nói. Lâm Hiền phi tựa hồ không thích nói, luôn luôn ôn nhu mà thấp giọng thưa đáp; Trần Tự Nhi chỉ là phi tần, ở trước mặt các nàng càng ít lời, mỗi lần thấy Lâu Thanh Vũ tựa như luôn luôn có chút xấu hổ mà cúi đầu. “Lại nói tiếp, đại ca hồi cung cũng đã hơn hai tháng, nghĩ hoàng thượng niệm tình đại ca và tiểu hoàng tử mới vừa trở về còn chưa thích ứng với cuộc sống trong cung. Có điều tiểu hoàng tử vẫn ở cùng đại ca thì không thỏa đáng, qua mấy ngày nữa “tử” có lẽ nên tách “mẫu” ha?” Thôi Thục phi khẽ cười mà nói. Lâu Thanh Vũ sắc mặt thoáng trầm xuống. Quy củ Đại Tề quốc: hoàng song nhi và hoàng nữ có thể ở cùng mẫu phi nhưng với hoàng tử đủ tuổi thì phải cách xa mẫu thân để nuôi nấng. Chỉ có hoàng hậu mới có quyền lợi nuôi nấng dạy bảo bao gồm cả hoàng tử của mình. Đây là vì thống nhất và củng cố địa vị chính thống của hoàng hậu, cũng là vì phòng ngừa chúng phi cậy vào con nối dõi mà gây họa loạn hậu cung. Đây là quy củ Lâu Thanh Vũ mới vừa hồi cung thì biết nhưng hắn không muốn cũng không có khả năng để Đồng nhi rời khỏi bản thân. Nếu Già La Viêm Dạ vẫn không đề cập tới hắn đương nhiên cũng sẽ không chủ động nhắc tới. Lúc này thấy Thôi Thục phi đột nhiên nói đến việc này, trong lòng âm thầm rung mình nhưng ngoài mặt thì vẫn mỉm cười nói: “Đồng nhi còn nhỏ, còn chưa hiểu quy củ trong cung.” Thôi Thục phi nhìn Đồng nhi trong ngoại viện đang chạy tới chạy lui, ả hế miệng cười nói: “Ta thấy tiểu hoàng tử đã rất thích ứng cuộc sống trong cung rồi đó.” Lâu Thanh Vũ thần nhiên nói: “Việc này hoàng thượng tự có chủ trương.” Lâm Hiền phi ở bên không nhanh không chậm nhỏ giọng nói: “Đúng vậy, Thôi muội muội, hoàng thượng chỉ có khôn trạch nhất vị hoàng tử. Hoàng thượng lại sủng ái đại ca như thế thì đã có dự định rồi, nữ sẽ không cần lo lắng.” Thôi Thục phi sắc mặt khẽ biến, lại cười cười nói: “Nói là thế thôi, là do ta nhiều chuyện rồi.” Lâu Thanh Vũ liếc nhìn Lâm Hiền phi. Nghĩ không ra bộ dạng nàng ta ôn nhu ngoan ngoãn như vậy lại có thủ đoạn gây xích mích ly gián vô cùng cao minh. Trần Tự Nhi vẫn không nói chuyện, nàng chỉ là âm thầm lo lắng mà nhìn Lâu Thanh Vũ. Thật vất vả tiến bước mấy vị phụ nhân, Lâu Thanh Vũ cảm thấy so với đánh trận còn mệt người hơn. Đồng nhi đang cầm một chiếc bánh ngọt hoa quế kích động chạy vào, nói: “Cha, Liên tỷ tỷ làm bánh hoa quế ngon lắm, cha nếm thử.” Lâu Thanh Vũ đưa tay ôm nó vào lòng, ăn một miếng bánh ngọt trên tay nó rồi khen: “Quả thực rất

ngon.”Đồng nhi càng cao hứng, cha một miếng nó một miếng, ăn đến “bất diệc nhạc hồ”. Lâu Thanh Vũ đợi nó ăn đến no mới giúp nó chùi chiếc miệng nhỏ nhắn, hỏi: “Nếu có một ngày Đồng nhi sống xa cha, Đồng nhi có sợ không?”Đồng nhi sững sốt: “Vì sao phải xa cha?”“Việc đó. . .” Lâu Thanh Vũ suy nghĩ một chút, nói: “Đó là quy củ trong cung.”Đồng nhi giận: “Quy củ kiểu gì vậy! Con không xa cha! Chúng ta không ở trong cung nữa!”Lâu Thanh Vũ giật mình, không nghĩ tới nó lại nói ra lời này: “Cư di khí, dưỡng di thể”, Đồng nhi ở trong cung lâu, với lại nó thường xuyên đi theo Già La Viêm Dạ_vua của một nước_cũng là thân sinh mẫu phụ của nó. Cho nên tuy rằng tuổi Đồng nhi còn nhỏ đã “bất tri bất giác” sinh ra vài phần khí độ quân vương. Có lúc nói tự nhiên toát ra một cổ khí phách uy nghiêm, khiến Lâu Thanh Vũ cũng không khỏi cảm khái uy lực huyết thống và hoàn cảnh quan trọng tạo nên những điều này.Lâu Thanh Vũ mỉm cười nói: “Không ở đây thì không được, phụ hoàng con sẽ không đáp ứng.”“Vậy thì thế nào mới được? Để con nói với phụ hoàng, để phụ hoàng ở cùng chúng ta có được hay không?”Lâu Thanh Vũ vuốt ve đầu nó, thở dài trầm nghĩ: thôi vậy. Nếu Viêm Dạ không đề cập tới việc này thì cứ bỏ qua, đợi ngày nào đó nhắc tới thì mình lại nghĩ biện pháp giữ Đồng nhi ở lại bên cạnh.Có điều lại nghĩ đến hôm nay Thôi Thực phi cố ý nhắc tới. Nói vậy thì ngày quyết định Đồng nhi ở hay đi cũng không còn xa. Nên Thanh Vũ sai người đi hỏi thăm tin tức thì quả nhiên nghe nói hôm nay đã có nhiều vị đại thần thượng tấu việc này.Lâu Thanh Vũ nghe xong hồi báo, lòng trầm xuống.Chạng vạng ngày hôm đó Già La Viêm Dạ tới nói rằng trên triều đã có đại thần thượng tấu nói: tiểu hoàng tử hồi cung một thời gian dài nên sớm tách điện để nuôi dạy.Lâu Thanh Vũ lập tức nói: “Việc này không được, ta không đồng ý.”“Đây là quy củ trong cung, người không đồng ý cũng không được. Trẫm khi còn bé cũng như vậy.”“Việc đó không giống với việc này.” Lâu Thanh Vũ nhún mày.Kỳ thực Thanh Vũ không hiểu nổi cách làm của thái hậu Tương Tử Phong. Tuy rằng khi còn bé Già La Viêm Dạ quả thực nuôi dưỡng tách khỏi thái hậu nhưng sau Tương Tử Phong được phong làm hoàng hậu_địa vị một mẫu nhi thiên hạ thì có quyền sống cùng nhi tử. Nhưng không biết vì sao không ở cùng Viêm Dạ.Có điều việc Lâu Thanh Vũ quan tâm vẫn là Đồng nhi, Thanh Vũ nói: “Hài tử còn nhỏ nuôi tách khỏi phụ mẫu sẽ sản sinh tâm lý xa cách, hơn nữa khuyết thiếu cảm giác an toàn. Việc này đối với thể xác và tinh thần của nó trưởng thành cực kỳ bất lợi.”Già La Viêm Dạ ngăn người, nói: “Đạo lý gì vậy? Hoàng gia chúng ta chưa bao giờ có hài tử mềm yếu như thế. Việc nuôi nấng xa mẫu thân vì không cho hoàng tử thân thiết với mẫu thân, để nó càng thêm kiên cường lớn mạnh hơn.”“. . . Aizz, nói với người thì người cũng không hiểu.”Lâu Thanh Vũ biết giảng giải với “cổ nhân” không hiểu khoa học như Già La Viêm Dạ cũng vô dụng. Phỏng đoán năm đó Tương thái hậu chính là vì để nhi tử càng thêm độc lập kiên cường cho nên mới không cưng chiều hẳn. Thái hậu cũng không tự tay nuôi nấng lại không biết những việc ấy tác dụng hoàn toàn ngược lại.Già La Viêm Dạ nói: “Mặc kệ người nói thế nào, việc này không phải do người. Đồng nhi sớm muộn gì cũng phải sống riêng, người nên sớm có chuẩn bị.”Lâu Thanh Vũ quyết định đối phương thức khai thông với hẳn, Thanh Vũ nói: “Ta và Đồng nhi vừa hồi cung, căn cơ bất ổn. Hiện tại trên triều đa sự, hậu cung cũng biến đổi khó lường. Hiện giờ để Đồng nhi sống một mình thì làm sao có thể chiếu cố chu đáo? Huống chi người hiện tại vẫn chưa lập hậu, có ai có thể thay ta chiếu cố tốt cho nó? Chẳng lẽ người nhẫn tâm để nó ở xa ta?”Già La Viêm Dạ nói: “Tr

ước tiên không đề cập đến việc hoàng hậu, với Đồng nhi ta muốn lập nó làm thái tử rồi thỉnh thái phó tới dạy. Như vậy người có thể yên tâm rồi chứ.”Lâu Thanh Vũ kinh hãi: “Thái tử? Trăm triệu không thể!”Già La Viêm Dạ giận tái mặt, “Có gì không thể? Đồng nhi là nhi tử duy nhất của ta, hiển nhiên phải lập nó làm thái tử. Thanh Vũ, bất quá chỉ là Đồng nhi sống tách khỏi người nhưng mỗi ngày vẫn đi qua chỗ người thỉnh an, người còn gì không an tâm?”Lâu Thanh Vũ sắc mặt biến đổi, trầm mặc không nói.Già La Viêm Dạ chủ ý đã định, nói: “Chuyện này người không cần nói thêm nữa. Ngày Đồng nhi phân điện là lúc lập làm thái tử. Nếu không phải người năm đó dẫn nó rời khỏi Thương Châu, không chỉ có Đồng nhi từ lâu làm thái tử mà ngay cả người từ lâu đã là hoàng hậu rồi!”Nhớ tới chuyện xưa, hẳn nhện không được nâng giọng nói: “Nếu như không phải trẫm thiên tâm vạn khổ tìm được các người thì chỉ sợ người là tuyệt không dẫn nó hồi cung! Nói đến tâm ngoan, trẫm có thể sánh bằng người không? Người nhẫn tâm chia lìa phụ tử chúng ta lâu đến vậy!”Lâu Thanh Vũ nhún mày không muốn khắc khẩu, Thanh Vũ hòa nhã nói: “Hiện tại chúng ta đang nói chuyện Đồng nhi, đừng lãng sang chuyện khác.”“Trẫm đâu lãng tránh? Nói trở lại, nếu như hôm nay người là hoàng hậu thì Đồng nhi hiển nhiên ở lại bên cạnh để người nuôi nấng. Không chỉ có Đồng nhi, sau này tất cả hoàng tử của trẫm đều do người tới nuôi nấng. Thế nhưng năm đó người lại cứ muốn ly khai trẫm, không chịu cùng trẫm chung thiên hạ, bằng không sao có lo lắng hôm nay!”Lâu Thanh Vũ thấy hẳn khư khư cố chấp, cũng giận nói: “Ta năm đó rời khỏi người, người cũng biết là vì sao mà. Ta không muốn cùng người tranh cãi nữa! Hôm nay ta đã trở lại trong thâm cung này, như chim gãy cánh.

Nếu ta không thể chạy khỏi lòng bàn tay người thì người còn gì không hài lòng? Người cho rằng ta ham cái chức vị hoàng hậu kia sao? Ta chỉ muốn nuôi nấng con cái mình, con nối dõi khác của người đâu có gì liên quan tới ta! Hạnh! Phi Dực Cung, Phi Dực Cung, chứ không phải người đang châm chọc ta sao?” “Người nói trăm châm chọc người?” Già La Viêm Dạ giận dữ cười nhạt, “Được! Được lắm! Lâu Thanh Vũ, trăm sớm biết người không ham gì chức vị hoàng hậu vị. Thế nhưng Đồng nhi là nhi tử của trăm, trăm nói muốn lập nó làm thái tử thì chính là thái tử, người phản đối cũng không có được! Chuyện trong cung vẫn là do trăm tác chủ!” Dứt lời phát tay áo rời đi. Lâu Thanh Vũ tức giận đến lật tung bàn. Hấn là nam nhân, không phải nữ nhân trong hậu cung của Già La Viêm Dạ. Già La Viêm Dạ, chung quy người vẫn tự cho là đúng! Sớm muộn gì có một ngày người sẽ hối hận! Đồng nhi vốn còn ngủ nghe được thanh âm phụ thân truyền đến từ trong phòng âm ỉ, nó dụi dụi mắt tỉnh lại. “Điện hạ, ngài muốn đi đâu?” Cung nữ Liên Nhị hầu hạ nó hỏi. “Ta muốn tìm cha.” Đồng nhi chân trần nhảy xuống giường, nó mơ mơ màng màng đi về phía tấm điện. “Điện hạ, giờ tối rồi, ngài đừng đi.” Liên Nhị vừa rồi cũng nghe thấy được thanh âm trong chủ điện, lúc này vội vã ngăn nó. Thế nhưng Đồng nhi đâu có nghe lời của nàng, từ dưới khuỷu tay nàng chui qua liền chạy ra ngoài. Đi tới tấm điện của cha thì nhìn chỉ thấy đầy phòng mảnh vụn, mấy cung thị đang ở thu dọn. Lâu Thanh Vũ đang ngồi ở bên giường thờ dốc, thấy Đồng nhi lại càng hoảng sợ. Thanh Vũ sợ nó dẫm phải mảnh vỡ liền ôm lấy nó qua. Thấy nó còn đi chân trần thì nói: “Con có chuyện gì mà đi chân trần chạy tới?” Đồng nhi nhìn cha nhỏ giọng nói: “Có phải cha đang tức giận không?” Lâu Thanh Vũ ghen lời không nói gì. Đồng nhi ần ần lông mày Lâu Thanh Vũ, nó gắng sức vượt thẳng lông mày mà nói: “Có phải cha cãi nhau cùng phụ hoàng không?” Lâu Thanh Vũ khẽ cười: “Chuyện người lớn trẻ con đừng quan tâm, đêm nay ngủ lại với cha đi.” “Vâng ạ.” Cung thị thu dọn hết rồi lui xuống, Lâu Thanh Vũ ôm Đồng nhi cùng nằm vào ổ chăn. Thanh Vũ thấy Đồng nhi còn mở to cặp mắt đen bóng lo lắng nhìn hấn liền cù nách nó. Đồng nhi khanh khách cười, nó tiến vào ổ chăn xoay tới xoay đi. Lâu Thanh Vũ cùng nó đùa âm ỉ một trận, khi thấy nó đã quên chuyện vừa rồi. Thanh Vũ mới đắp chăn lên vỗ về dỗ nó đi vào giấc ngủ. Đồng nhi ngáp một cái, lời kéo cha làm nũng: “Đồng nhi vẫn thích ngủ với cha nhất.” Lâu Thanh Vũ dỗ dành: “Khi Đồng nhi trưởng thành không thể ngủ cùng với cha nữa. Sau này Đồng nhi còn phải có cung điện của bản thân mình, Đồng nhi phải sống độc lập sớm.” Đồng nhi buồn ngủ mà lẩm bẩm nói: “Đồng nhi không thích nhiều quy củ ở đây, chẳng có ai chơi với con, đã thế con còn phải sống xa cha. . . Mặc kệ, ngày mai con đi tìm nói với phụ hoàng. . . không tách khỏi cha. . .” Nói còn chưa nói hết, bé đã ngủ ngon. Lâu Thanh Vũ trù mèn nhìn nó rồi ần lên vầng trán một nụ hôn, thấp giọng nói: “Đồng nhi yên tâm, cha sẽ bảo vệ Đồng nhi.” Liên tiếp mấy ngày Già La Viêm Dạ không trở lại Phi Dực Cung, trái lại luân phiên sung hạnh vài vị phi tử. Điều này khiến Lâu Thanh Vũ càng khó chịu. Trên triều vẫn vẫn có đại thần thượng tấu hoàng tử nên phân điện, rốt cục tại năm ngày sau Già La Viêm Dạ hạ chỉ: sắc phong Đồng nhi làm thái tử, chuyển sang ở cung Thừa Kiền. Thánh chỉ vừa hạ, mọi người hiển nhiên bắt đầu bận rộn. Lâu Thanh Vũ đưa Liên Nhị chờ mấy cung nhân chiêu tiến đến thì tỉ mỉ dặn dò để các nàng cần phải chăm sóc tốt thái tử. Mấy cung thị này đều là sau khi Thanh Vũ tiến cung tự mình chọn, trong đó Liên Nhị càng có liên hệ với Lâu gia. Nàng vốn là con quý tộc, năm đó toàn gia chịu tội, toàn bộ được Lâu Tương chu toàn mới bảo toàn mạng sống. Liên Nhị vô cùng cảm kích Lâu gia cho nên vô cùng trung tâm với Lâu Thanh Vũ. Kỳ thực địa vị Lâu Cảnh Thiên cao quý làm tướng quốc một quốc gia hơn hai mươi năm, nhân cách công chính độ lượng. Người trong cung chịu ân huệ của vị tướng quốc này không phải số ít. Lâu Thanh Vũ vào cung hơn hai tháng cũng thu nạp thêm mấy người. Thế nhưng những người này có địa vị ở hậu cung kém nên cũng không có nhiều tác dụng. Cái quan trọng là phải giúp đỡ “nương gia” trên triều đình. Nhưng vào lúc Bắc Quận Vương mưu nghịch thì Lâu Cảnh Thiên bị bãi quan, sau Già La Viêm Dạ đăng cơ lại nhân cơ Lâu Thanh Tường từ đi chức quan, ngay cả Lâu Thanh Dương cũng ở nhà nhàn hạ. Đến hôm nay trên triều ngoại trừ vài đệ tử của Lâu gia thì không còn ai có quyền lớn. Việc này đối Lâu Thanh Vũ mà nói vừa có lợi vừa có hại, có điều hấn cũng không để ý. Mỗi người với bất luận việc gì đều phải dựa vào chính bản thân mình. Nếu hiện tại không có “nương gia” có thể giúp đỡ hấn. Vậy hấn liền nghĩ biện pháp làm lớn mạnh lực lượng của chính mình. Mặt khác, hấn phải nâng lên địa vị bản thân trong cung và trong lòng Già La Viêm Dạ, ngoại trừ nâng cao bản thân ra thì chèn ép những người khác cũng là một loại biện pháp hữu hiệu. Kẻ khác chìm xuống thì bản thân cũng tự nổi lên thôi. Thế nhưng loại phương pháp này không quang minh cho lắm, Lâu Thanh Vũ cũng xem thường. “Chủ tử, nô tài báo ngài một chuyện.” “Chuyện gì?” Lâu Thanh Vũ thấy Tiểu Hưng Tử hầu hạ hấn ra vẻ thần bí liền để cho người khác lui xuống chờ Tiểu Hưng đáp lời. Đừng xem thường dáng dấp Tiểu Hưng Tử bé nhỏ, kỳ thực đã hai mươi bảy tuổi. Tiểu Hưng là một “lão già” chục năm ở trong cung, phương pháp của Tiểu Hưng từ trước tới nay đều làm sạch sẽ. “Chủ tử, nô tài vừa hỏi thăm xem hai ngày nay hoàng thượng ngủ ở Thôi Thực phi hay Trần phi nhưng lại nhận được kết

quả là không sung sướng bên nào cả.”“A?” Lâu Thanh Vũ sững sốt, lập tức nói: “Làm sao người biết?” Tiểu Hưng Tử cười, nói: “Trong phòng Thôi Thục phi có một vị thị nữ là biểu tỷ xa của nô tài, bên Trần phi cũng có người nô tài quen biết. Nghe nói hai ngày này hoàng thượng chơi cờ ở chỗ hai phi tần, nói chuyện phiếm vài câu liền nghỉ ngơi.”“Nếu thật sung sướng thì sáng sớm ngày thứ hai hoàng thượng nhất định sẽ cho đưa canh được dưỡng thân. Thế nhưng mấy ngày nay lại không, có thể thấy được hoàng thượng đang cố ý giận đối với ngài đó.” Lâu Thanh Vũ gõ đầu Tiểu Hưng cái, cười nói: “Người thật thông minh.” Tiểu Hưng Tử cười hì hì, nói: “Trong cung này có tên nô tài nào không phải vì chủ nhân bản thân mà suy nghĩ chứ? Nô tài trung thành tận tâm với ngài. Nhớ năm đó Hòa đế sung sướng Đoạn quý phi cũng không có được sự sung sướng như chủ tử bây giờ đâu.” Lâu Thanh Vũ nghe hắn nhắc tới Già La Chân Minh thì trong lòng khẽ động, thấp giọng nói: “Ta kêu người hỏi thăm đầu đuôi sự việc năm đó sao rồi?” “Còn chưa có tin tức. Năm đó chuyện Hòa đế bị Bắc quận vương giam lỏng tại Trữ Thọ cung vô cùng nghiêm mật, tất cả những kẻ từng hầu hạ đều. . .” Tiểu Hưng Tử làm động tác cổ gầy “răng rắc”, nói: “Nô tài vô dụng còn chưa tìm hiểu được thông tin giúp chủ tử.” Lâu Thanh Vũ thở dài, nói: “Quên đi, những chuyện cũ năm xưa không cần sốt ruột, người chậm rãi thám thính đi.” “Vâng.” Lâu Thanh Vũ thưởng cho Tiểu Hưng Tử mười lượng bạc rồi kêu hắn lui xuống. Già La Viêm Dạ không sung sướng hậu cung lắm chuyện này hắn đã nghe nói từ lâu. Thế nhưng chạy đến phòng phi tử lại không làm chuyện gì. . . Lâu Thanh Vũ nhẹ nhàng cười. Già La Viêm Dạ coi như là “Gay” trời sinh để hắn ôm nữ nhân quả thực có phần hơi khó. Có điều hắn ngược lại rất hiếu kỳ, không biết hắn khi trước ứng phó ra sao? Già La Viêm Dạ cao ngạo lạnh lùng như vậy thì trong thiên hạ này ngoại trừ bản thân ra cũng không ai dám để vương chí tôn dưới thân. Nghĩ tới đây, trong lòng Lâu Thanh Vũ tựa như tất cả các nam nhân trong thiên hạ đều nảy lên một cổ cảm giác thỏa mãn chinh phục. Bận bịu với và rốt cục Đồng nhi đã chuyển đến cung Thừa Kiền. Trước khi đi cực kỳ không vui, nó giận lâu không để ý tới Già La Viêm Dạ. Nó như Lâu Thanh Vũ thông tuệ nhạy cảm, tuy rằng vào cung không lâu nhưng nó cũng đã hiểu rất nhiều việc. Đối với sóng lớn giữa phụ hoàng cùng cha nó cũng ẩn có chỗ cảm giác thấy. Hậu cung là nơi tối phức tạp nhất trên đời cũng là nơi lợi thế nhất. Đồng nhi từ những câu nói trong lúc vô tình của các cung phó cũng biết phụ hoàng ngoại trừ cha mình ra còn có rất nhiều “lão bà” khác. Mặc dù nó không hiểu thâm ý nhưng giống như cha nó cảm thấy cực kỳ bất

thoải mái. Có điều nó tuổi còn nhỏ chỉ đơn thuần không thích cùng người khác “chia sẻ” phụ hoàng. Đồng nhi rời xa bên mình khiến Lâu Thanh Vũ thoáng cái cảm thấy có chút vắng vẻ. Thế nhưng thời gian nhiều cũng thuận tiện cho Thanh Vũ làm càng nhiều chuyện. Hiện tại hắn đã nghĩ được biện pháp liên hệ với bên ngoài cung, Thanh Vũ còn có thể âm thầm điều khiển từ xa việc buôn bán. Nhưng dù sao không ở ngay bên cạnh thì tin tức truyền lại cũng rất phiền phức. Có điều khi Lâu Thanh Vũ còn đang phiền não việc này thì một sự kiện lớn liên quan đến Đồng nhi đột nhiên xảy ra trước mắt. Ở thái tử điện còn chưa đến một tháng thì: thái tử trúng độc!~Hoàn quyền trung~—————Quyển Hạ————— Đăng bởi: admin

57. Chương 57

CHƯƠNG 57

Tin tức thái tử trúng độc như “Sấm sét giữa trời quang”! Chạng vạng trong Thừa Kiền hỗn loạn, Lâu Thanh Vũ gần như chạy tới cùng một lúc với Già La Viêm Dạ. Ngự y chưa tới, trong nội điện chỉ có các cung nữ thất kinh quỵ gối mà thôi. “Đồng nhi” “Đồng nhi” Hai người nhào tới giường, chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn bầu bĩnh của Đồng nhi trắng bệch, khóe miệng phát xanh cả người co quắp. “Có chuyện gì xảy ra? Nói!” Già La Viêm Dạ vừa thấy Đồng nhi như vậy gần như tâm thần rạn nứt. Liên nhi quỳ trên mặt đất run giọng nói: “Nô, nô tài cũng không biết là chuyện gì xảy ra. Vào buổi trưa điện hạ vẫn còn khỏe. . . Sau đó Trần phi nương nương phái người tặng cháo tổ yến cho điện hạ, điện hạ uống xong thì như thế. . .” “Ngự y đâu? Sao ngự y còn chưa tới?” Lâu Thanh Vũ bất chấp truy cứu ngọn nguồn ra sao, Thanh Vũ chỉ thấy tình hình Đồng nhi rõ ràng không tốt. “Đã cho gọi ngự y rồi nhưng còn chưa tới. . .” Lâu Thanh Vũ biết lúc này tuyệt không thể bối rối. Trong cung truyền ngự y qua tầng tầng điệp điệp, chờ ngự y tới chỉ sợ Đồng nhi cũng chịu không nổi. Hắn miễn cưỡng trấn định xuống, sắc mặt tái nhợt hỏi thăm: “Thái tử uống cháo qua bao lâu rồi? Trước đó còn ăn cái gì khác không?” “Không có. Sau ngọc thiện (bữa trưa) chỉ ăn cháo tổ yến còn không ăn gì khác. Rồi, rồi sau nửa nén hương thì thế.” Như vậy là khoảng mười lăm đến hai mươi phút. Lâu Thanh Vũ bất chấp tất cả, một tay ôm lấy nhi tử từ vòng tay ôm chặt của Già La Viêm Dạ đặt trên giường. Sau đó mở miệng của nó với ngón trỏ và ngón giữa vào cổ sức móc yết hầu. Một tay kia

dùng sức đè ép chỗ dạ dày nó.“Người đang làm gì?” Già La Viêm Dạ kinh hãi.“Đồng nhi, nôn ra! Mau! Nôn ra!”“Ọe ” Đồng nhi trong hôn mê đau đớn giãy dụa, không tự chủ được bắt đầu nôn mửa.Lâu Thanh Vũ một bên giúp nó nôn, một bên hô: “Đi lấy sữa bò! Nhanh đi lấy sữa bò tới!”Lâu Thanh Vũ vì bồi bổ cho con nên kêu thiện phòng cung Thừa Kiền lúc nào cũng chuẩn bị sữa bò cho Đồng nhi mỗi ngày uống một cốc. Bởi vậy rất nhanh liền có cung nữ bưng tới.Đồng nhi còn đang được phụ thân thúc dục nó nôn, thân thể bé nhỏ như lá rụng trong gió, càng không ngừng run.Lâu Thanh Vũ thấy nó nôn hết thì nâng nó lại bưng cốc sữa bò đến miệng nó.Trong dạ dày Đồng nhi còn đang co quắp, sữa dọc theo khóe miệng tràn ra. Lâu Thanh Vũ cố sức vỗ gò má nó không nường tay chút nào “Đồng nhi, tỉnh tỉnh! Uống sữa đi!”Đồng nhi đau đớn xoáy chặt khuôn mặt nhỏ nhắn, nửa tỉnh nửa mê uống vào miệng lại bắt chợt nôn ra. Lâu Thanh Vũ liền lần nữa nốc hết cốc sữa cho nó, lặp lại nhiều lần như vậy.Già La Viêm Dạ ở bên nhìn chăm chăm. Hắn mặc dù không rõ Lâu Thanh Vũ đang làm gì nhưng hắn tin tưởng là Thanh Vũ đang cứu Đồng nhi. Thấy nhi tử chịu đau đớn, tâm Viêm Dạ cũng muốn nát tan.Ngự y chạy tới, đúng là Trầm Tú Thanh.Lâu Thanh Vũ không rảnh giặt mình, vội kéo hắn tới thúc dục: “Mau! Mau trị liệu cho Đồng nhi!”“Làm sao vậy? Thái tử rốt cuộc làm sao!” Già La Viêm Dạ cấp thiết hỏi.Trầm Tú Thanh chấn mạch cho thái tử rồi vội vã cho Đồng nhi uống thánh phẩm giải độc, trả lời: “Thái tử trúng độc rất mạnh, lại bỏ nhiều độc. Nếu không có Lâu quý phi đúng lúc giúp thái tử nôn ra và có sữa bò dường như đã giảm bớt tác dụng độc tố thì thái tử diện hạ sợ rất khó chống được tới lúc vi thần tới.”Già La Viêm Dạ nghe được lời đó thì trở mắt như muốn nứt ra.Trầm Tú Thanh nói: “Điện hạ tuy rằng đã uống giải được nhưng độc này độc tính rất lớn còn cần chậm rãi tán độc. Tuổi điện hạ còn nhỏ, ngũ tạng bị hao tổn. Sau này giải độc còn cần chậm rãi tĩnh dưỡng một đoạn thời gian rất dài.”Lâu Thanh Vũ nói: “Độc này rốt cuộc là độc gì? Sao kịch liệt như vậy? Có thể hoàn toàn giải trừ không? Sẽ lưu lại di chứng gì?”“Độc này là Đoạn Trường, cũng không phải là thứ độc hiểm. Chỉ là độc tính kịch liệt, trong một nén nhang sẽ mất mạng. . . Có điều giải quyết lại không khó lại giải trừ được hoàn toàn. Về phần di chứng, may mà Lâu quý phi ứng đối kịp thời, nếu thái tử diện hạ cẩn thận tỉ mỉ điều dưỡng thì không có vấn đề gì.”Lúc này Lâu Thanh Vũ và Già La Viêm Dạ mới hơi buông thả xuống lo lắng.“Tú Thanh, trầm liên giao thái tử cho người. Người nhất định phải trị liệu tốt, cần phải giúp thái tử sớm ngày khỏi hẳn.”“Vâng.” Trầm Tú Thanh quỳ trên mặt đất, cung kính ứng đáp.Lúc này Lâu Thanh Vũ mới có thời gian nhìn về phía Tú Thanh, hỏi: “Người hồi cung từ lúc nào? Vì sao mấy tháng qua bản cung không thấy người?”Trầm Tú Thanh cúi đầu trả lời: “Trước đó vài ngày Giang Nam gặp ôn dịch, vi thần được hoàng thượng phái đi hiệp trợ cứu trị bách tính bị nạn thiên tai, vài ngày trước mới hồi cung.”Lâu Thanh Vũ không yên lòng đáp lại một tiếng, tâm tư lại trở về trên người nhi tử.Trong cung Thừa Kiền cứ thế bận rộn đến nửa đêm mới vất vả dàn xếp xong.Tình huống Đồng nhi còn chưa ổn định, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch như vôi khiến người nhìn liên kinh hãi.Lâu Thanh Vũ vẫn luôn trông coi săn sóc nó, Già La Viêm Dạ vừa vội vừa thương cũng ngồi ở bên giường trông chừng.Rất cục, Trầm Tú Thanh rút ra cây ngân châm cuối cùng rồi tỉ mỉ lau mồ hôi cho thái tử, nói: “Hoàng thượng, nường nường, vi thần đã rút ra phần độc tố cuối cùng cho thái tử. Đợi thái tử chảy hết mồ hôi thì sẽ tốt thôi, có điều ngày mai còn cần tiếp tục c hữa trị.”Già La Viêm Dạ vừa rồi nhìn nhi tử cả người cảm đầy ngân châm khiến trái tim đau đến chết lặng. Lúc này đáp lại một tiếng rồi tiếp nhận cung nữ đưa khăn ướt lau mồ hôi cho nhi tử.Lâu Thanh Vũ nói: “Người cứ xuống trước đi, nghỉ ngơi cho tốt. Ngày mai thái tử còn phải nhờ người tiếp tục giải độc.”“Vâng. Đây là chức trách của vi thần, vi thần sẽ đem hết toàn lực ra chữa trị.” Trầm Tú Thanh bình tĩnh nói, lúc đang sắp lui ra chợt thấy thân thể Già La Viêm Dạ lão đảo, suýt nữa ngã quỵ trên mặt đất.“Hoàng thượng!”Lâu Thanh Vũ và Trầm Tú Thanh đều kêu lên một tiếng kinh hãi, cả hai vội vã đưa tay đỡ lấy Viêm Dạ.“Hoàng thượng, người không sao chứ?” Lâu Thanh Vũ đỡ hắn hỏi.Trầm Tú Thanh nhíu mày nói: “Hoàng thượng, sắc mặt ngài không tốt. Ngài có cần vi thần bắt mạch giúp không?”Già La Viêm Dạ nhẫn choáng váng vừa rồi, nói: “Trầm không có chuyện gì! Các người đều lui xuống đi!”“Hoàng thượng. . .”“Lui xuống!”Trầm Tú Thanh thấy hoàng thượng quát mắng thì chỉ đành bất đắc dĩ lui ra. Lâu Thanh Vũ cũng khẽ nhíu mi, nói: “Đêm đã khuya, người lui xuống nghỉ ngơi trước đi. Đồng nhi có ta rồi.”Già La Viêm Dạ bỏ qua tay hắn, tự mình ngồi xuống bên giường nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tiêu tụy của Đồng nhi rồi đỡ ra. Sau một lúc lâu, bỗng nhiên lạnh lùng nói: “Gọi tất cả nô tài ở cung Thừa Kiền đến!”Rất nhanh tất cả nô tài nơm nớp lo sợ tiến đến quỳ trên mặt đất, ngay cả cung nhân ở hậu viện cũng tới.“Việc thái tử xảy ra ngày hôm nay, các người giải thích thế nào đây?” Thanh âm Già La Viêm Dạ lạnh băng.Sắc mặt Liên Nhị và các nô tài khác đều trắng bệch, không dám hé răng.Té ra do Trần phi rất thích thái tử, từ trước khi còn ở Phi Dục Cung cũng luôn luôn đưa cháo tới. Đồng nhi rất thích ăn cho nên Liên Nhị cũng không suy nghĩ nhiều. Huống chi người người đều biết cháo này đến từ chỗ Trần phi, có thể có lầm lẫn gì nữa? Ai dè lại có người lợi dụng điểm này. . Hai tay Già La Viêm Dạ nắm

chặt, khớp xương đều trắng bệch. Lâu Thanh Vũ sợ hãi trong cơn giận dữ sẽ xảy ra chuyện liền đưa tay cầm lấy tay Viêm Dạ. Già La Viêm Dạ ổn lại tâm thần, chậm rãi trấn định xuống mới trầm giọng nói: “Tất cả xuống dưới linh năm mươi trượng.” Tất cả mọi người khẽ run lên, khóc ròng nói: “Bệ hạ khai ân!” Năm mươi trượng không phải muốn bọn họ chết sao? Lâu Thanh Vũ nhẹ giọng nói: “Hiện tại Đồng nhi còn hôn mê bất tỉnh đang cần người hầu hạ. Người trách phạt tất cả mọi người rồi thì ai tới chiếu cố nó? Bọn họ đều hầu hạ Đồng nhi từ khi nó mới vào cung cả, không bằng trước tiên ghi sổ lại về này để cho bọn họ hầu hạ tốt, lập công chuộc tội.” Già La Viêm Dạ thở hai ngụm, không kiên nhẫn phát tay. Lâu Thanh Vũ vội vã để cho bọn họ đi xuống, tất cả mọi người cảm kích lui. Trong nội điện chỉ còn lại có hai người và Đồng nhi đang hôn mê. Lâu Thanh Vũ thấy thần sắc Già La Viêm Dạ mệt mỏi biếng nhác liền nói: “Người cũng trở lại nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải vào triều đó.” Già La Viêm Dạ thấp giọng nói: “Bộ dạng Đồng nhi thế này thì ta làm sao có thể rời khỏi?” “Người là hoàng thượng, phải bảo trọng thân thể. Đồng nhi đã có ta, huống chi còn có Tú Thanh ở đây thì không có việc gì cả.” Già La Viêm Dạ ngẩng đầu liếc hắt một cái, cúi đầu than thở: “Ta sai rồi. . .” Một tiếng than nhẹ trầm thấp u uẩn mang theo nhân nhật một mối cùng bất đắc dĩ. Cho dù là đế vương tôn sư cũng có chuyện khiến kẻ đó bất lực. Đây là việc lần đầu tiên Già La Viêm Dạ ý thức được rõ ràng. Lâu Thanh Vũ nhìn hắt tử, giống như thì thào tự nói nỉ non: “Cho nên ta không muốn người làm hoàng đế. . .” Những lời này, không biết Già La Viêm Dạ nghe được hay không. Hắn chỉ là lẳng lặng mà ngồi tỉ mỉ nhìn Đồng nhi. Qua một lát, hắn chậm rãi đứng dậy. Lâu Thanh Vũ cho rằng hắn muốn đi nghỉ ngơi nên đang sắp nói tiếp đã thấy hắn chống khung giường, thân thể lão đảo yếu đuối ngã về phía trước. Lâu Thanh Vũ lấy làm kinh hãi, lập tức nhào qua ôm Viêm Dạ vào lòng. Già La Viêm Dạ vừa rồi đứng dậy chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm,

cả người vô lực ngay lập tức mất hết tri giác. Không biết qua bao lâu, hắn chậm rãi tỉnh dậy phát hiện vẫn là nửa đêm. Bản thân thì đang nằm ở trên giường Thiên Điện thuộc cung Thừa Kiền, Lâu Thanh Vũ ngồi ở một bên, không biết đang suy nghĩ cái gì. Hắn xoa bóp trán, cảm thấy ngực có chút khó thở, cả người buồn rầu. “Trẫm làm sao vậy?” Lâu Thanh Vũ thần sắc bình tĩnh mà nói: “Người mang thai hơn một tháng rồi.” “ . . . Nga.” Già La Viêm Dạ mạn bất kinh tâm lên tiếng, “Là Trẫm Tú Thanh chắn mạch cho trẫm sao?” “Đúng.” Già La Viêm Dạ không thêm nói lại, chỉ là có chút mệt mỏi nằm. Lâu Thanh Vũ ngạc nhiên nói: “Người giống như không giết mình chút nào?” Già La Viêm Dạ cười nhạo một tiếng, nói: “Thế chất của trẫm người cũng không phải không biết, việc này sớm muộn gì cũng xảy ra.” Lâu Thanh Vũ nhìn hắn, “Vậy người dự định như thế nào?” Già La Viêm Dạ nhắm mắt lại, chậm rãi nói: “Không phải nói sẽ sinh sao?” “Vậy người ăn nói làm sao. . . với chúng thần trên triều và hậu cung?” “Trẫm làm việc cần ‘ăn nói’ với bọn họ sao?” Nói đến đây, hắn hơi mở mắt, ánh mắt nặng nề nhìn Lâu Thanh Vũ, nói: “Không để cho bọn họ biết là được. Ta sẽ tuyên bố hài tử là do người sinh, từ giờ trở đi người nên giả mang bầu chớ để người ta hoài nghi.” Lâu Thanh Vũ hơi nhủu mày, nói: “Người cho là hiện tại đang ở Thương Châu sao? Nhiều ánh mắt dòm ngó, nhiều đôi tai thăm dò thì sao giấu nổi?” Già La Viêm Dạ cười nhạo nói: “Không có hậu cung nào làm không nên chuyện, việc này phải xem bản lĩnh của ái phi ra sao.” Lâu Thanh Vũ lặng im trong chốc lát nhìn bụng Viêm Dạ vẫn bằng phẳng như cũ, buồn bã nói: “Viêm Dạ, ta không rõ người đang suy nghĩ cái gì. Nếu người đã làm trái lời hứa khi trước của chúng ta thì hôm nay hậu cung vô số phi tần. Người muốn hài tử để các nàng sinh cho người là được rồi, hà tất lấy tôn sư để vương bản thân chịu khổ sở?” Trong lòng Già La Viêm Dạ do dự trong chốc lát nhưng rồi vẫn không muốn nói cho Thanh Vũ chân tướng sự thật. Dù sao không thể khiến nữ nhân thụ thai vẫn luôn là sỉ nhục của bất luận một nam nhân nào. Hắn nhân nhật mà nói: “Trẫm tự có dự định.” Lâu Thanh Vũ cúi xuống thân nửa nằm bên cạnh Viêm Dạ, một tay chống mình, một tay phủ lên bụng của Viêm Dạ. Gắt gao nhìn hắn nói: “Viêm Dạ, ta muốn biết lý do! Người thành thật nói cho ta biết, người vì sao phải lưu lại hài tử này?” Già La Viêm Dạ nhìn song mâu mỹ lệ Thanh Vũ, bên trong trong suốt ôn nhu lóe ra quang mang mơ hồ mong mỏi. Hắn chân chờ trong chốc lát rồi giạt giạt môi, chung quy nói không nên lời điều đối phương muốn nghe. Lâu Thanh Vũ chăm chú nhìn hắn, thu sắc mặt vào đáy mắt. Mắt Thanh Vũ hơi hạ xuống, che lại thất vọng bản thân nhẹ giọng nói: “Người nghỉ ngơi cho tốt, thân thể là quan trọng. Ta đi xem Đồng nhi.” Nói xong xoay người muốn đứng lên, ai dè Già La Viêm Dạ đột nhiên kéo tay hắn. Lâu Thanh Vũ dừng lại quay đầu, thấy Già La Viêm Dạ tựa hồ cũng có chút giạt mình, quần bách nói: “Đêm đã khuya, người. . . Người cũng nghỉ ngơi một chút đi.” Lâu Thanh Vũ lẳng lặng nhìn hắn. Sau một lúc lâu mới đậm đậm nhất tiếu, Thanh Vũ nhẹ nhàng buông tay hắn, thấp giọng nói: “Hoàng thượng nghỉ ngơi đi, trời lập tức sáng. Ta không quấy rầy hoàng thượng nữa, ta đi xem Đồng nhi sao rồi.” Dứt lời tỉ mỉ đắp lại chăn giúp Viêm Dạ rồi chậm rãi đi ra ngoài. Già La Viêm Dạ nhìn bóng lưng Thanh Vũ. Hắn không phải không biết Lâu Thanh Vũ vừa rồi

đang khát vọng cái gì, hẳn biết Thanh Vũ chờ mong: tự bản thân nói hài tử này vì Thanh Vũ mới sinh. Thế nhưng hẳn không thể dối mình gạt người. Tuy rằng cũng có vì Lâu Thanh Vũ nhưng trong lòng Già La Viêm Dạ tâm lý thập phần rõ ràng: việc mang bầu càng nhiều vì bản thân hẳn hơn. Hoặc có thể nói: là vì củng cố hoàng quyền của hẳn.Ta quả nhiên là người ích kỷ. . .Già La Viêm Dạ nhắm lại hai mắt. Nhớ tới năm đó ân ái triền miên, thể non hén biển cùng Lâu Thanh Vũ. Nhớ tới cuộc sống thanh bần khổ cực lại ấm áp hài lòng ở Thương Châu như bình tĩnh một giấc mộng kiếp trước.Hạnh phúc đã từng bị bản thân tự tay đánh vỡ. Bởi rằng Lâu Thanh Vũ không hiểu: kẻ sinh ra trong hoàng gia thì quyền vị chính là cái mà họ truy đuổi suốt đời.Không, có thể Lâu Thanh Vũ không phải không hiểu. Hẳn là một người trong sáng thanh cao mà có thể chính bởi vì quá hiểu, cho nên hẳn mới mong muốn bản thân có thể bình thản thông dong sống hết một đời.Thế nhưng nhân sinh không thể sống lại, cơ hội đặt ngay trước mắt vậy mà Già La Viêm Dạ vô pháp thuyết phục bản thân không làm bất luận việc gì.Thanh Vũ, Thanh Vũ. . .Người nghĩ rằng ta làm trái lời hứa năm đó nhưng làm sao biết trong lòng ta khổ thế nào?Già La Viêm Dạ chậm rãi vuốt ve chiếc bụng âm thầm cầu khẩn: mong muốn trong cuộc sống hậu cung nặng nề khô khan này hài tử trong bụng có thể cho Lâu Thanh Vũ một chút vui sướng và chờ mong, cũng có thể lại lần nữa cho bọn họ một cơ hội có hạnh phúc. . . Lúc này Lâu Thanh Vũ còn đang nhìn Đồng nhi hôn mê, trong lòng đau đớn mà mê man.Trong hậu cung này trùng điệp nguy hiểm, lúc này mới có vài ngày mà Đồng nhi đã vậy rồi. Là do hẳn bảo vệ Đồng nhi không chu toàn.Tâm tư Lâu Thanh Vũ càng không ngừng chuyển, xem ra phải lập chỗ đứng ở trong cung, không có một chức hãn trong này là không xong. Đầu tiên phải tra ra sự kiện lần này phía sau ai làm chủ. Kẻ có thể lợi dụng Trần phi, nhất định địa vị trên Trần phi. Địa vị Dự mỹ nhân thấp, còn là người dị quốc, trong hậu cung vô quyền vô thế thì sẽ không làm loại chuyện này. Hiện tại chỉ có Lâm Nhị phi hiềm nghi nặng nhất.Lần này Đồng nhi trúng độc khơi dậy lệ khí của Lâu Thanh Vũ.Nhớ tới kiếp trước, hẳn vì tranh đấu gay gắt trong tập đoàn Phó thị vì Đồng và mình nên đã làm không ít việc tàn nhẫn trái lương tâm. Tính cách Đồng rộng rãi đơn thuần, có lẽ là do bản thân từ nhỏ bảo vệ Đồng quá tốt nên đối với nhân tính hẳn thủy chung tồn tại nhẹ dạ và hi vọng nhưng lại không biết những điều đó đều là thương tích trí mệnh.Lâu Thanh Vũ nhìn hai tay. Kiếp trước vì Đồng, hai tay này đầm máu. Hôm nay vì Đồng nhi, Đồng nhi là xương trong xương, thịt trong thịt của hẳn không thể không lại lần nữa cầm lấy vũ khí.Trốn tránh không phải tính cách của hẳn. Vì an toàn của Đồng nhi nơi hậu cung, vì đảm bảo bình an hạnh phúc cho Đồng nhi sau này, Lâu Thanh Vũ không ngại lại lần nữa làm kẻ cầm đao.Hai tần phi thế lực mạnh nhưng đánh thế lực phía sau các nàng thì chỉ có thể “trị được phần ngọn không trị được tận gốc”. Chỉ cần nhìn Già La Viêm Dạ chán ghét nữ nhân nhưng vẫn phải đảm bảo mỗi tháng đều phải ngủ lại qua đêm chỗ các nàng cũng nhìn ra được ảnh hưởng ‘nương gia’ của các nàng trên triều. Đã vậy, không phải chỉ ngăn chặn thế lực đứng phía sau họ còn phải sớm dụng kế ‘rút củi dưới đáy nồi’.Lâu Thanh Vũ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Đồng nhi mà nắm thật chặt song quyền.Đồng nhi hãy yên tâm, cha vì con điều gì cũng làm được!Ngày thứ hai Già La Viêm Dạ chưa lâm triều. Tin thái tử trúng độc khiến toàn dân khiếp sợ, Lâu Thanh Vũ vô tâm ứng phó những người khác. Già La Viêm Dạ hạ chỉ: cấm kẻ thăm hỏi để thái y chuyên tâm giải độc cho thái tử cũng như tra rõ sự kiện hạ độc lần này.Cung nữ đưa cháo kia đã tự sát, Trần Tự nhi quỳ trước cung Thừa Kiền bốn canh giờ thỉnh tội.Già La Viêm Dạ biết nàng bị người ta hãm hại nhưng buồn bực nàng không biết dạy kẻ dưới. Trong các cung khác chưa từng xảy ra việc gì, hết lần này tới lần khác lại xảy ra chuyện ở cung nàng.Niệm ca ca nàng_Trần Cánh theo Viêm Dạ nhiều năm, hôm nay lại đang trấn thủ biên quan. Già La Viêm Dạ rốt cục vẫn không để ý tới những lời yêu cầu trừng phạt nặng mà chỉ rút lại phong hào tần phi của nàng. Trần Tự giáng xuống làm quý nhân, biếm đến Tĩnh Tú cung tự kiểm điểm, rốt cuộc biến tướng thành đánh vào lãnh cung. Còn lại những kẻ khác, trải qua vài ngày tra rõ: kẻ nào nên giết thì giết, nên biếm thì biếm(ana: giáng chức) rồi cũng đều xử lý xong.Chuyện này chỉ ngăn ngui trong mấy ngày thì qua loa kết thúc, kết quả cũng không khiến Lâu Thanh Vũ thỏa mãn. Hẳn biết Già La Viêm Dạ hiểu rõ ‘hắc thủ’ chân chính đứng phía sau nhưng do cố kỵ trên triều phân tranh mà thôi.Lâu Thanh Vũ đang xử lý hậu quả thì nghe thấy, phần nộ vốn có trong lòng dâng lên muốn chất vấn Già La Viêm Dạ. Nhưng thấy thần sắc Viêm Dạ uể oải bất đắc dĩ thì trong lòng mềm nhũn, lại nghĩ đến thân thể hiện tại đang mang bầu thì đành cứng rắn nuốt lời muốn nói xuống.Già La Viêm Dạ nói: “Có phải ngươi rất thất vọng với ta?”Lâu Thanh Vũ nghe hẳn dùng chính là “Ta” mà không phải “Trẫm”, biết trong lòng hẳn cũng chao đảo liên nhân nhật mà nói: “Ta biết ngươi cũng có nỗi khổ tâm.”Già La Viêm Dạ ngồi bên giường mê man nhìn Đồng nhi nằm bên, song quyền nắm chặt nói: “Ngươi yên tâm, một ngày nào đó ta sẽ khiến bọn người thương tổn Đồng nhi phải trả giá đắt!Lâu Thanh Vũ vô vô tay hẳn, thầm nghĩ trong lòng: yên tâm, lần này ta nhất định sẽ giúp ngươi!Đồng nhi hôn mê tròn hai ngày mới tỉnh, tuy rằng không ảnh hưởng tới tính mạng nhưng dư độc chưa hết, thân thể gầy yếu vẫn sót nhẹ. Điều này khiến Lâu Thanh

Vũ và Già La Viêm Dạ đều lo lắng không ngớt. Bởi vì hài tử tuổi còn quá nhỏ Trầm Tú Thanh không dám hạ được mạnh nên chỉ có thể dùng ngân châm tiêu độc từng chút một, phụ với được bài độc dưỡng thân chậm rãi điều dưỡng cho nên khôi phục rất chậm. Hai ngày sau rốt cục ổn định chút, Già La Viêm Dạ và Lâu Thanh Vũ hầu như đều ở cạnh bên. Nhưng Già La Viêm Dạ dù sao cũng là hoàng đế, ngoại trừ chiếu cố Đồng nhi còn phải quản lý quốc gia đại sự. Bởi vậy mỗi ngày còn phải bớt thời gian đi ngự thư phòng phê duyệt tấu chương và cùng các đại thần trao đổi chuyện quan trọng rồi buổi tối mới có thể tới cung Thừa Kiền. Đại khái tâm mệt thân cũng mệt, thai khí cũng có chút bất ổn do đó Trầm Tú Thanh liền khai thuốc dưỡng thai giúp hẳn. Già La Viêm Dạ nói: “Việc này người trước cứ gạt sang một bên đừng tiết lộ bất luận tin tức gì. Đến lúc đó trẫm sẽ nói cho người nên làm như thế nào.” “Vâng.” Hiện tại tuy Trầm Tú Thanh đứng đầu thái y viện_ quan tam phẩm nhưng mỗi vị được liệu của thái

y viện cho dù là Tú Thanh khai cũng phải ghi tên vào sổ sách bởi vậy có thể lừa gạt được nhất thời, cũng lừa không được lâu dài. Huống chi. . . Trầm Tú Thanh nghĩ thầm: cho dù không cần hẳn giấu thì chờ bụng hoàng thượng lớn thì không biết nên làm sao. Buổi tối Đồng nhi tỉnh một hồi, Già La Viêm Dạ ôm nó kêu Lâu Thanh Vũ bón nó ăn bát cháo hoa. Hiện tại dạ dày Đồng nhi yếu chỉ có thể ăn cháo và uống sữa bò, ăn không được thứ khác. Già La Viêm Dạ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn gầy nhon và trắng bệch của Đồng nhi mà yêu thương đến muốn rơi máu. “Đồng nhi, uống thêm một chén.” Lâu Thanh Vũ nói: “Không thể uống nữa, ngự y nói nó tiêu hóa không được.” Đồng nhi yếu đuối nói: “Cha, phụ hoàng, con khó chịu. . .” Lâu Thanh Vũ an ủi nói: “Con ngoan, chờ hết bệnh sẽ không khó chịu nữa. Là nam hài tử phải kiên cường một chút, cha cùng phụ hoàng đều ở đây.” Đồng nhi ngoan ngoãn đáp lại: “Vâng.” “Hoàng thượng, Lại bộ thượng thư Lý đại nhân có việc gấp cầu kiến diện thánh.” thanh âm Vương Cung Thị đột nhiên trầm thấp vang lên ở bên ngoài. Già La Viêm Dạ đang muốn nói chuyện với Đồng nhi một lúc, nghe vậy không vui nói: “Có việc ngày mai nói, trẫm hiện tại không rảnh.” Vương Cung Thị chần chờ nói: “Lý đại nhân nói có chuyện gấp, đêm nay nhất định phải kiến giá.” Già La Viêm Dạ nhíu nhíu mày. Lâu Thanh Vũ nói: “Người nên đi đi, quốc sự quan trọng hơn, nơi này có ta rồi.” Già La Viêm Dạ nhìn Đồng nhi trong lòng, Đồng nhi cũng nói: “Phụ hoàng không cần lo lắng, Đồng nhi rất nhanh sẽ khỏe lại.” Hắn thấy nhi tử hiểu chuyện nghe lời như vậy thì trong lòng không khỏi ấm áp. Viêm Dạ cúi đầu hôn lên trán nó rồi đi ra. Lâu Thanh Vũ chờ hắn đi rồi ôm Đồng nhi vào ***g ngực, ôn nhu nói: “Đồng nhi còn khó chịu không?” Đồng nhi gật đầu lại lắc đầu. “Sao?” Đồng nhi nói: “Hiện tại đỡ hơn nhiều, khi châm kim mới khó chịu.” “Con ngoan, thật dũng cảm.” “Cha. . .” “Hử?” “Con trúng độc sao?” Lâu Thanh Vũ thần sắc biến đổi, “Con nghe ai nói?” “Lúc ngủ con nghe Trầm ngự y nói với cha. Cha, sao con lại trúng độc?” Đồng nhi vào cung đã một thời gian cũng dần dần hiểu rất nhiều chuyện, hơn nữa thường ngày Lâu Thanh Vũ tận lực giáo huấn nên tuy tuổi còn nhỏ cũng hiểu được cái gì gọi là nguy hiểm. Lâu Thanh Vũ mỉm cười nói: “Bởi vì bữa trưa ngày đó con ăn đồ chưa chín, Đồng nhi ăn còn mọc mụn đậu nên liền trúng độc.” Trước đây trong thôn Tường Hòa, Vương nãi nãi ở sát vách bởi vì ăn đồ con dấu không xào chín mà trúng độc, việc này Đồng nhi còn nhớ rõ. Thế nhưng nó cau mày, nói: “Nhưng ngày đó con không ăn đồ.” “Con bị bệnh đến lơ mơ nên nhớ lầm rồi.” Đồng nhi không hé môi. Nó rõ ràng nhớ kỹ nó không có ăn. Lâu Thanh Vũ cảm giác ra nhi tử không vui, thế nhưng hắn không muốn để Đồng nhi hiểu rõ hắc ám trong hoàng cung này quá sớm, cũng như không muốn nó còn tuổi nhỏ đã bị cuốn vào vòng xoáy đấu tranh quyền lực. Do đó Thanh Vũ liền chuyển hướng trọng tâm câu chuyện, nói: “Có tin tức tốt muốn nói cho Đồng nhi. Cha và phụ hoàng con lập tức vì Đồng nhi sinh tiểu đệ đệ hoặc tiểu muội muội rồi, Đồng nhi thích không?” Nhân tình Đồng nhi sáng lên, “Thật?” “Thật.” Lâu Thanh Vũ gật đầu, cười nói: “Con muốn đệ đệ, muội muội hay là song nhi?” Đồng nhi chăm chú suy nghĩ một chút, nói: “Con muốn đệ đệ, song nhi cũng được. Đệ đệ và song nhi có thể chơi với con, muội muội sẽ khóc, con không thích.” Lâu Thanh Vũ ha ha cười, gõ đầu nó cái, nói: “Cho dù là muội muội cũng không được không thích. Đồng nhi lập tức sẽ làm ca ca rồi, nhất định phải làm một tấm gương tốt và chăm sóc các đệ muội.” “Vâng.” Đồng nhi gật đầu mạnh, nó vô cùng vui vẻ. Cả hai cha con lại nói liên miên một hồi mà Già La Viêm Dạ còn chưa trở về. Đồng nhi mệt mỏi, đánh cái ngáp buồn ngủ. Lâu Thanh Vũ dỗ nó đi vào giấc ngủ, lại nhẹ giọng dặn nói: “Chuyện đệ đệ muội muội nên giữ bí mật, trước đó Đồng nhi không được nói với người khác đó, biết không?” “Vì sao?” “Bởi vì cho mọi người một kinh hỉ nha. Đồng nhi nhớ kỹ, nhất định không được nói lung tung.” “Vâng. Con không nói.” Đồng nhi nghe lời đáp ứng liền nặng nề ngủ. Lâu Thanh Vũ nhìn dung nhan Đồng nhi bỗng nhiên nghĩ tới một vấn đề, không khỏi có chút đau đầu. Đệ đệ muội muội này rốt cuộc nên là nói cha sinh hay phụ hoàng sinh với Đồng nhi đây? Lúc Lâu Thanh Vũ đang phiền não thì tiểu Hưng Tử đột nhiên vội vã chạy vào, nói: “Nương nương, không tốt rồi, hoàng thượng té xỉu ở ngự thư phòng!” Lâu Thanh Vũ cả kinh, lập tức xoay người ngồi dậy. Đăng bởi: admin

58. Chương 58

CHƯƠNG 58

Ngự thư phòng là nơi hoàng thượng xử lý chính sự trên triều nên hậu cung không được tham chính nếu chưa có ân xá đặc biệt thì cho dù là hoàng hậu tới cũng không được vào. Có điều bởi vì trước đó vài ngày Đồng nhi trúng độc, Già La Viêm Dạ đặc biệt ân chuẩn Lâu Thanh Vũ xuất nhập ngự thư phòng và Thính Chính điện để cho bất cứ lúc nào Thanh Vũ cũng có thể tìm được Viêm Dạ. Lúc này Lâu Thanh Vũ vội vã tới thì hoàng thượng đã được chuyển qua nội điện. Thượng thư – Lý Đông Minh còn đang kinh hoảng chờ ngoại điện. “Truyền ngự y rồi chứ?” Lâu Thanh Vũ vội hỏi. “Đã đi thỉnh Trần ngự y.” Vương Cung Thị trả lời. Lâu Thanh Vũ ngồi xuống thắp nhìn Già La Viêm Dạ hôn mê, nói: “Có chuyện gì xảy ra? Hoàng thượng sao lại đột nhiên té xỉu?” Vương Cung Thị hạ mi nói: “Khi hoàng thượng đang thảo luận chính sự, nô tài vẫn ở bên ngoài hầu hạ nên không rõ nguyên do lắm. Hình như là xem tấu chương của Lý đại nhân mà lửa giận dâng lên mới đột nhiên té xỉu.” Lâu Thanh Vũ nhủ mảy. Trần Tú Thanh tới, Lâu Thanh Vũ cho lui mọi người để hẳn chuyên tâm bắt mạch. Sau một lúc lâu, Trần Tú Thanh thắp giọng nói: “Trong cơn giận dữ hoàng thượng động thai khí mới có thể té xỉu.” Nói xong xuất ra một bình để dưới mũi hoàng thượng lắc lắc cho tỉnh, Già La Viêm Dạ thở gấp một tiếng rồi chậm rãi tỉnh lại. “Viêm... Hoàng thượng, người cảm thấy ra sao?” Lâu Thanh Vũ vội vàng bước lên phía trước hỏi. Già La Viêm Dạ mơ hồ cảm thấy đau bụng, nhớ tới bản thân vừa rồi tức giận mới thể liên biết tất động thai khí, Viêm Dạ bưng bụng nhủ mảy nói: “Không thoải mái lắm. Hài tử có việc gì không?” Trần Tú Thanh cẩn thận mà nói: “Bây giờ còn chưa tới ba tháng, thai tức bất ổn. Hoàng thượng không thích hợp làm lụng quá độ vất vả động khí, thỉnh hoàng thượng an tâm dưỡng thai.” Lâu Thanh Vũ nhủ mảy nói: “Người nhanh khai thuốc dưỡng thai cho hoàng thượng giúp hoàng thượng điều dưỡng.” “Vi thần đã chế thuốc dưỡng thai thành dược hoàn, thỉnh hoàng thượng dùng sau đó nên nghỉ ngơi tốt là được.” Già La Viêm Dạ thở phào, thần nhiên nói: “Hãy đưa đây.” “Vâng.” Trần Tú Thanh trình lên dược, Lâu Thanh Vũ đỡ Già La Viêm Dạ đứng lên bưng nước đến uống. Trần Tú Thanh lại châm chọc nói: “Thứ vi thần cả gan, hoàng thượng năm đó, năm đó... ở Thương Châu... thân thể từng chịu tổn hại, nhất định phải cẩn thận.” Hắn nói hàm hồ nhưng Lâu Thanh Vũ và Già La Viêm Dạ đều hiểu ý chỉ là gì, không khỏi trong lòng cả kinh. Già La Viêm Dạ không muốn nhắc tới năm đó mất đi hài tử, giận tái mặt nói: “Chuyện trước kia không cần nhắc lại. Người lui xuống dưới đi!” “Vâng.” Trần Tú Thanh cực kỳ phiền muộn lui xuống thăm nghĩ: giờ còn không bằng chữa trị ôn dịch tại Giang Nam, hiện tại Vương gia đã làm hoàng thượng, quả nhiên gần vua như gần cọp. Lâu Thanh Vũ thấy không có ngoại nhân, nhẹ giọng hỏi: “Vi gì lại giận đến động thai khí?” Già La Viêm Dạ nhìn tấu chương bày trên bàn trà thì trong lòng lại nóng, hừ lạnh một tiếng lấy quá tấu chương ném tới bên cạnh Lâu Thanh Vũ, nói: “Người tự xem.” Lâu Thanh Vũ cầm tấu chương vừa nhìn thì giật thót, nét mặt sợ hãi, nói: “Lâm Hiền Vương và Thôi tướng quốc dám làm vậy sao?” Già La Viêm Dạ lạnh nhạt nói: “Trẫm đã phong hẳn làm Hiền vương để hẳn ở kinh thành dưỡng thọ. Hẳn lại lén lút trữ hàng lúa gạo nâng giá hàng lên ở Giang Nam, gặp bách tính gặp tai ương mà không màng! Còn có tên Thôi Vượng kia: tư thụ chức quan, mua quan bán quan, thật to gan!” Lâu Thanh Vũ nói: “Tuy rằng Lâm Hiền Vương mấy đời thụ phong thuộc địa Giang Nam nhưng hai đời gần đây lại lấy thương nhân lập nghiệp, chấp chưởng mạch máu kinh tế Đại Tề, trữ hàng gạo lúa ào ào lên giá. Vốn bản sắc thương nhân đã là “bán nước”. Hành vi Thôi thượng thư càng nghiêm trọng, buôn bán quan tước như sâu mọt trụ cột đất nước, ai biết có phải hẳn mượn cơ hội kết bè kết cánh hay không?” Lời Thanh Vũ nói không nhẹ không nặng lại khiến Già La Viêm Dạ nghe xong sắc mặt càng trầm. Lâu Thanh Vũ nhìn thoáng qua Viêm Dạ, ôn nhu nói: “Được rồi được rồi, chuyện họ làm cũng không phải mới ngày một ngày hai. Hiện tại người gấp cũng vô dụng, trước tiên người vẫn nên bồi bổ thân thể quan trọng hơn. Đừng quên hiện tại người không chỉ có một mình.” Lại nói tiếp: “Vị Lý thượng thư kia còn ở bên ngoài, người xem thế nào?” Già La Viêm Dạ mệt mỏi rã rời phát tay, nói: “Kêu hẳn về trước đi.” “Ừ.” Lâu Thanh Vũ đợi Viêm Dạ ngủ xong mới cầm tấu chương tới tiền điện. Lý Đông Minh khoanh tay không dám nói lời nào. Lâu Thanh Vũ nói: “Lý đại nhân, chuyện trong tấu chương người viết đều là sự thật sao?” “Đương nhiên đều là thật.” “Vậy người có thể chứng cứ chứ?” Lý Đông Minh nhủ mảy nói: “Hiện tại vi thần chưa có đủ chứng cứ cho nên đặc biệt tới thỉnh ý chỉ hoàng thượng để vi thần tra rõ việc này.” Lâu Thanh Vũ mỉm cười, “Như vậy thì chỉ sợ đại nhân điều tra không được, trái lại phải liên lụy con đường thăng quan của đại nhân, thậm chí ngay cả tính mệnh cũng không bảo vệ nổi.” Hắn nhớ kỹ vị Lý thượng thư này nguyên là thủ phủ Hàn Lâm Viện, tính cách cương trực ghét a dua. Vào thời kỳ Bắc quận vương mưu loạn mà chống cự nên bị hạ ngục dù bị rất nhiều khổ hình cũng không chịu cúi đầu. Sau Già La Viêm Dạ đăng cơ thì kính phục phẩm chất và

tiết tháo của hần nên phong hần đi Lại bộ. Ngần ngủ hai năm đã thăng làm thượng thư, trở thành Lại bộ thượng thư trẻ nhất các triều đại. (ana: mặc dù ana chưa bao giờ gặp từ “tiết tháo” nhưng từ này là viết theo nghĩa nhà nho: chí khí cương trực và trong sạch.) Có điều Lâu Thanh Vũ thấy hần ngay thẳng có thừa, biến báo lại không

đủ. Hiển nhiên chỉ số thông minh (IQ) cao hơn tình cảm (EQ) bởi vậy mới khuyên bảo. Lý Đông Minh sắc mặt trầm xuống, “Nương nương hà tất nói lời ấy?” Lâu Thanh Vũ mỉm cười nói: “Lý đại nhân còn chưa từng gặp qua mèo vờn chuột?” Lý Đông Minh sửng sốt không giải thích được kỳ ý. Lâu Thanh Vũ nói: “Mèo đều ẩn núp ở ngoài hang động âm u chỗ con chuột ẩn núp mà không phát ra tiếng gì đợi chuột thò đầu mới một vồ tất trúng. Lý đại nhân từng thấy qua con mèo nào gióng trống khua chiêng xông vào hang chuột chưa? Mèo thông minh, lẽ nào chuột lại không giao hoạt sao?” Lý Đông Minh mặt lộ vẻ trầm tư. Lâu Thanh Vũ nói: “Thôi tướng quốc và Lâm Hiền Vương đối Đại Tề quốc cùng hoàng thượng mà nói: như con chuột đào hang, nó tham lam mà giao hoạt. Lý đại nhân nếu không có nắm chặt vạn toàn thì sẽ dẫn thảo kinh xà, nhất vô sở hoạch. Huống chi hai người bọn họ đều là quốc trượng, Đại Tề quốc ta lấy hiếu làm danh, lẽ nào Lý đại nhân muốn cho hoàng thượng hạ chỉ đi tra xét hai vị nhạc phụ mình sao?” Trong lòng Lý Đông Minh sợ hãi, trên mặt biến sắc. Lâu Thanh Vũ thấy hần hiểu rồi thì lại mỉm cười, chăm chú nhìn hần rồi Thanh Vũ thấp giọng nói: “Việc này chỉ có thể âm thầm tiến hành, nếu Lý đại nhân cố tình thì đừng làm khó hoàng thượng. Vô luận Lý đại nhân làm gì, chỉ cần có thể tìm ra chứng cứ thì hoàng thượng sẽ mở một con mắt nhắm một con mắt. Người hiểu chưa?” Lý Đông Minh hơi chấn động, thoáng nhìn Lâu Thanh Vũ mới chậm rãi cúi đầu nói: “Vâng. Vì thần minh bạch.” Lâu Thanh Vũ chậm rãi đi hai bước, mạn bất kinh tâm nói: “Lý đại nhân, Lâu gia ta tuy rằng thế vi nhưng gia phụ ở trong triều hơn hai mươi năm vẫn có rất nhiều môn sinh. Hôm nay gia phụ nhân phú tại gia rất là tịch mịch, nếu đại nhân rảnh rồi thì không bằng nên đi lại nhiều sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn.” “Đây...” “A! Đúng rồi.” Lâu Thanh Vũ nhân tình sáng lên, thần thái thoải mái mà nói: “Ta nhớ kỹ Lý đại nhân và đại ca của ta còn là đồng khoa đó. Đã có tình đồng môn thì rảnh rồi đến ôn chuyện cùng đại ca ta mà tâm sự sử kinh, cũng là gặp gỡ bình thường, lẽ thường ở người.” Lý Đông Minh nếu như đến lúc này còn không rõ ám chỉ của Lâu quý phi thì chính là đồ nảo trắng. Có điều cũng may Lâu Cảnh Thiên là tể tướng nhiều năm, làm quan thanh liêm đoan chính nên vẫn được kính ngưỡng. Lý Đông Minh cũng tôn sùng Lâu Cảnh Thiên tới cực điểm. Huống chi Lâu Thanh Dương và hần là đồng môn lại cùng khoa, năm đó cùng ở tại Hàn Lâm Viện cũng là tri tâm tương giao. Bởi vậy cũng không bài xích đề nghị Lâu Thanh Vũ. Kỳ thực Lý Đông Minh cũng minh bạch bằng năng lực hiện tại của bản thân và những nòng cốt khác hoàn thành chuyện này cũng vô cùng trắc trở, lại tạm thời không thể trông cậy vào hoàng thượng. Như vậy tiếp cận Lâu gia cũng không phải là một sự lựa chọn tồi. Nghĩ thêm nữa, hôm nay Thôi tướng quốc hủ bại, Lâm Hiền Vương tham lam đều là họa quốc gia. Mà môn đệ Lâu gia được người người kính yêu, trong bách tính và trong triều đều được hưởng danh dự rất cao. Lâu quý phi lại là mẫu phụ thái tử. So ra với bản thân độc thân chiến đấu hăng hái, không bằng bắt tay hợp tác với Lâu gia càng ổn thỏa hơn. Lý Đông Minh suy nghĩ xong xuôi rốt cục cúi đầu chấp tay nói: “Đa tạ quý phi giáo huấn, vi thần nhất định sẽ không khiến hoàng thượng và nương nương thất vọng.” Lâu Thanh Vũ mỉm cười, biết hần đã tiếp nhận sự lôi kéo của bản thân. Có điều phải triệt để lung lạc hần không phải một sớm một chiều chuyện, nhẹ giọng nói: “Đêm đã khuya, đại nhân trở về an giấc đi.” “Vâng.” Trong ngực thư phòng yên tĩnh chỉ còn có một mình Lâu Thanh Vũ. Hần sửa sang lại ống tay áo rồi liếc tấu chương trên bàn, đôi môi đỏ mọng khẽ cau, trong lòng cười nhạt. Hần đang lo làm sao hạ thụ kế “rút củi dưới đáy nồi” thì cơ hội liền đưa đến trước mắt. Nếu không lợi dụng cho tốt thì chẳng phải uổng phí an bài ông trời cho hần tái sinh sao? Hô... Xem ra ngày mai nhanh chóng âm thầm thông tin cho đại ca. Về phần Lý Đông Minh có đáng là nhân tài hay không còn nhờ phụ thân và đại ca giúp đỡ. Lâu Thanh Vũ tiện tay nhặt lên tấu chương, mạn bất kinh tâm châm lên chiếc đèn bên cạnh, đợi ngọn lửa dấy lên mới ném vào trong lư hương đặt bên nhìn nó đốt thành tro tàn. Ngày thứ hai Giã La Viêm Dạ tỉnh lại, hỏi việc này Lâu Thanh Vũ đem chuyện chỉ điểm Lý Đông Minh nói ra lại bỏ bớt đi không nói về Lâu gia. Giã La Viêm Dạ tựa hồ còn rất thoải mái, nói: “Vậy Lý Đông Minh này là một nhân tài lại không thông quan vụ thực làm khó trẫm. Người đã chỉ điểm hần vậy là hay nhất, chỉ không biết bằng bản lĩnh của hần có thể hoàn thành việc này không.” Lâu Thanh Vũ cười nói: “Người cũng quá coi thường người ta đó. Nếu là người tự mình tuyển chọn thì phải [dùng người thì không nghi ngờ người, nghi người thì không dùng người]. Huống chi hần làm Lại bộ thượng thư hai năm thì sao cũng có cơ sở, người chỉ cần âm thầm cho chút thuận tiện người ta làm việc là được rồi.” “Việc này còn cần người nói.” Giã La Viêm Dạ trừng mắt, nói: “Trẫm sẽ ăn kêu ám vệ âm thầm hiệp trợ, tuy cơ ứng biến.” Lâu Thanh Vũ tâm tình tốt nhện không được ôm lấy hần, vuốt bụng hần

cười nói: “Viêm Dạ, người nói hài tử này của chúng ta là nam hài hay là nữ hài?” Già La Viêm Dạ tựa ở trên giường mà liếc mắt nhìn Thanh Vũ, nói: “Còn chưa đến hai tháng, người gấp gì chứ.” “Ha ha... Không phải ta sốt ruột mà là Đồng nhi sốt ruột. Nó đã sớm chờ chúng ta cho nó loại đệ đệ này rồi.” Già La Viêm Dạ tà nhìn hắn, tự tiểu phi tiểu nói: “Sao đột nhiên tâm tình tốt như vậy? Trầm phải xử trí hai quốc trượng khiến người hài lòng như thế sao?” Lâu Thanh Vũ trừng hắn, nói: “Cho dù vậy hai sâu một quốc gia sớm muộn gì cũng phải xử lý, ta vui vẻ không được sao?” “Sâu một quốc gia? Từ mới mẻ, hình dung chính xác.” “Hơn nữa cha ta cũng là quốc trượng, bây giờ còn nhàn phú tại gia.” “Vậy cũng đừng trách trầm a, là do tự quốc trượng đại nhân không muốn xuất sĩ.” Lâu Thanh Vũ hừ lạnh: “Một ngày nhị ca còn chưa tìm được thì ngày đó người cũng đừng hy vọng ông ta có thể quay về triều.” Già La Viêm Dạ không nói. Kỳ thực nội tâm hắn rất kính nể Lâu Cảnh Thiên, thậm chí còn hơn ngoại tổ phụ – Tướng thái sư mình (ngoại tổ phụ – ông ngoại). Chỉ là... việc Lâu Thanh Tường không chỉ có khiến Lâu Tương canh cánh trong lòng mà còn là khúc mắc giữa hắn và Lâu Thanh Vũ, việc này không đơn giản có thể chạm đến. Lâu Thanh Vũ cũng hiểu được bầu không khí bất hoà nên nói tránh đi: “Người cũng chú ý bản thân hơn đi. Lúc này mới hai tháng đã động thai, sau này chẳng phải là càng làm cho ta lo lắng.” Già La Viêm Dạ biết hắn đang cố ý nói sang chuyện khác nhưng nghe vẫn là rất uất ức, Viêm Dạ giả vờ lãnh đạm mà hừ một tiếng: “Hoa ngôn xảo ngữ.” Lâu Thanh Vũ biết tính tình Viêm Dạ đành khẽ cười mà ôm lấy hắn, nói: “Ta không hoa ngôn xảo ngữ. Hoa ngôn xảo ngữ luôn luôn là người, ngay cả ta là thân nam nhi cũng bị người biến trở thành song nhi thú vào cửa.” Già La Viêm Dạ cũng mỉm cười. Hai người nói đùa lại có vài phần trở lại như xưa, trong mắt chỉ có đối phương. Sau khi Già La Viêm Dạ nghe xong lời Trầm Tú Thanh về việc nên lưu tâm vấn đề thân thể của chính mình nên miễn cưỡng mấy ngày lâm triều, an tâm tại bàn long điện nghỉ ngơi. Chỉ khổ cực Lâu Thanh Vũ chạy cả hai bên, mỗi ngày đi lại thăm giữa nhi tử và “Lão bà”. Mấy phi tần vốn bởi vì thái tử trúng độc nên đều ngoan ngoãn không dám đi vào quấy rầy, họ sợ khiêu khích lửa giận hoàng thượng. Thế nhưng gần đây nghe nói thân thể hoàng thượng không tốt lại không thấy gọi các nàng đến, chỉ có mỗi ngày triệu Lâu quý phi hầu hạ thì trong tâm mấy nàng đều đổ kị. Bên Lâu Thanh Vũ vừa khéo tương phản, nhi tử đang dần dần chuyển biến tốt đẹp, trong bụng “Lão bà” lại có hài tử nữa. Bên Lý Đồng Minh cũng có manh mối đầu thì không khỏi tâm tình cũng tốt vài phần. Lần đầu tiên Thanh Vũ cảm thấy trong thâm cung là một sân khấu lớn, có khi khách mời biểu diễn cũng không phải chuyện gì xấu. Già La Viêm Dạ an tâm tĩnh dưỡng mấy ngày thân thể dần dần hồi phục, trạng thái nôn ọe lại xuất hiện. Năm đó hắn mang thai Đồng nhi và hài tử chết non thì hầu như không phản ứng gì lớn nhưng lúc này lại vô cùng khổ cực. Không chỉ hôn mê hai lần mà còn có phản ứng nôn nghén cũng vô cùng nghiêm trọng. Ngày hôm đó mới vừa hạ triều về liền lại bắt đầu nôn nghén. Già La Viêm Dạ nôn đến mặt cũng vàng vọt, Viêm Dạ chắt vật ghé vào tháp. Hắn không nghĩ tới lần mang thai này khó chịu vậy, gần như sáng nôn tối cũng nôn, thức ăn gì cũng đều ăn không vào, thân thể cũng vô cùng bủn rủn. Trầm Tú Thanh suy nghĩ rất nhiều biện pháp nhưng phản ứng này vào kỳ mang thai là bình thường, hiệu quả rất nhỏ. Lâu Thanh Vũ cũng là lần đầu tiên thấy Viêm Dạ khổ cực đến vậy. Hai lần trước hầu như Viêm Dạ không chịu chịu khổ mấy khiến cho Lâu Thanh Vũ còn tưởng rằng thể chất hắn cường tráng nên như vậy chứ. Ai dè lần này tình trạng đến phụ nữ nôn nghén cũng chưa bằng. Già La Viêm Dạ cũng phiền lòng muốn chết. Mấy ngày nay ngày cả lâm triều cũng không dám đi chỉ sợ sẽ nôn ngay trên đại điện. Hơn nữa ngồi trên long ý gần hai canh giờ, xương sống thắt lưng sẽ đau nhức, tâm phiền ý loạn cũng thực sự chịu không nổi. “Trầm ngự y, bệnh trạng trầm rất cuộc lúc nào có thể qua đi!” “Hồi hoàng thượng, thể nào cũng phải sau ba tháng. Đợi thai nhi ổn định mới có thể dần dần biến mất.” “Người không thể nghĩ biện pháp khai được cho trầm đỡ hay gì đó sao!” Trong lòng Trầm Tú Thanh cười khổ. Nếu như có linh dược đó thì phụ nữ có thai trong thiên hạ mang bầu sẽ chẳng phải đều bớt lo rồi sao? Lâu Thanh Vũ giúp Già La Viêm Dạ xoa ngực rồi bưng lên nước chè xanh cho súc miệng mới ôn nhu nói: “Người cố kiên nhẫn, qua một hai tháng sẽ đỡ.” Già La Viêm Dạ cụt hứng mà dựa vào nhụyen tháp, chậm chậm rồi đột nhiên nói: “Thời kỳ cũng tới rồi, Thanh Vũ người chuẩn bị đi nghe nói hiện tại hậu cung đã có người truyền bá tin người có thai.” “Đã biết. Có điều...” Lâu Thanh Vũ nhìn thoáng qua Viêm Dạ, lo lắng nói: “Người giấu giếm vậy được sao? Sắp có đại điển đón tân xuân, khai xuân còn có xuân thú (mùa xuân đi săn), người...” Già La Viêm Dạ

không kiên nhẫn phát phát tay, nói: “Đến lúc đó hăng hay. Tú Thanh, Đồng nhi hiện tại thế nào rồi?” Trầm Tú Thanh nói: “Cơ bản thái tử đã khỏi hẳn nhưng thân thể còn kém cần tỉ mỉ điều dưỡng.” “Hài tử còn nhỏ, tương lai không di chứng gì chứ?” “Việc này hoàng thượng yên tâm, vì thân đã tỉ mỉ chẩn, không có di chứng gì cả.” “Ừ.” lúc này Già La Viêm Dạ mới yên tâm gặt đầu. Tiên triều năm đó gặp tai họa kia, hại tất cả huynh đệ phụ hoàng chết, ngay cả hắn và Già La Chân Minh và mấy hoàng song tử đều bị liên lụy. Nếu

không phải bản thân thể chất đặc thù chỉ sợ trực hệ họ Già La đều phải chấm dứt tại thể hệ này.“Thanh Vũ, hơn hai ngày nữa tìm thời cơ thích hợp rồi tuyên bố chuyện người có thai đi. Có điều ngày mang thai phải nói lệch ra sau đi đó.”Lâu Thanh Vũ hỏi: “Vậy bao lâu?”Già La Viêm Dạ nghĩ đến bản thân bây giờ đã có bầu hơn hai tháng nói: “Vậy sau một tháng đi.”Qua mấy ngày, Lâu quý phi “tê xủ” ở tắm điện, trải qua Trầm ngự y bắt mạch thì biết đã mang thai một tháng. Hoàng thượng nghe thấy đại hỉ liền khâm ban thưởng rất nhiều vật phẩm cũng ban mệnh an tâm tĩnh dưỡng, chư phi ở hậu cung vô sự không được đến quấy rầy.Tin tức này vừa truyền ra như bom nguyên tử phát nổ, nhất thời giá trị Lâu Thanh Vũ đại trượng. Ngay cả nô tài trong cung cũng vênh váo tự đắc, Lâu Tương phủ được ban cho rất nhiều quý phẩm. Hoàng thượng còn hạ chỉ: phục chức Lâu Thanh Dương, cũng thăng làm đứng đầu Hàn Lâm Viện trở lại triều đình. Ngay cả một vài dòng hệ đệ tử Lâu gia có chức quan cũng đều thăng chức.Lâu Thanh Vũ cảm thấy rõ ràng như thế nào là [một người đắc đạo, gà chó lên mây].Thế lực Lâu gia lại lần nữa ngẩng đầu, tất cả mọi người phỏng đoán vị trí hoàng hậu này chạy không khỏi Lâu thị rồi, chỗ Lý Đông Minh hành sự cũng càng thêm tiện lợi.Thời gian qua rất mau, đảo mắt lại qua một tháng. Tới gần tân niên, trong cung ngoài cung nơi nơi đều vui sướng nhưng việc vật cũng tăng thành bội.Lý Đông Minh làm việc hiệu suất cũng không tệ lắm rất nhanh thu thập được chứng cứ mạnh mẽ. Lâu Thanh Vũ chỉ đợi thời cơ chín mùi là liền đệ trình lên, một lưới bắt hết thế lực Thôi thị và Lâm thị.Có điều hiện nay hậu cung chứa nhiều hỗn loạn cũng thực khiến hấn đau đầu. Huân hương trong tắm điện hấn cũng không biết bao lần bị người bao lần trộn lẫn xạ hương công dụng sẩy thai. Hiện tại hấn ngay cả ăn bát cháo, uống chén trà cũng phải cẩn thận gấp bội.Vì sợ Già La Viêm Dạ chịu liên lụy đến Phi Dực Cung mọi chỗ đều có ám toán, Lâu Thanh Vũ cũng không dám kêu Viêm Dạ tới. Cũng may trong hậu cung có quy định, phi tử có thai không được thị tắm, Già La Viêm Dạ cũng không thể ở lại chỗ này qua đêm cho nên chỉ thỉnh thoảng đi qua nơi này một chút biểu hiện quan tâm.Ngoại trừ hậu cung mấy vị phi tử có phẩm cấp ra, kỳ thực còn có rất nhiều cung nhân, thậm chí ngay cả cung nữ và cung song đều có tư cách thị tắm. Bởi vậy kẻ vọng tưởng bay lên biển phượng hoàng không phải ít. Mất thấy Lâu quý phi hiện tại “mang thai” không thể hầu hạ đều cố gắng như muốn để cho hoàng thượng chú ý.Đáng tiếc đương kim thánh thượng long uy rất nặng, người bình thường không dám giỡn thủ đoạn nhỏ liền ngay cả Thôi Thực phi và Dư mỹ nhân là tần phi đều chỉ có thể thỉnh thoảng phát sinh bệnh nhỏ hoặc đưa món ăn lót dạ tới để hoàng thượng chú ý.Lâu Thanh Vũ biết vào một tháng này, Già La Viêm Dạ đã đi chỗ Thôi phi, Lâm Nhị phi hai lần. Còn “sủng hạnh” một lần Dư mỹ nhân. Thật Thanh Vũ có chút hiếu kỳ, hiện tại Già La Viêm Dạ ưỡn cái bụng kia thì làm sao sủng hạnh nữ nhân này được?Ngày hôm đó Già La Viêm Dạ đến liền vẫy lui mọi người, trực tiếp nằm ngả vào giường. Lâu Thanh Vũ giúp hấn cởi áo khoác và giày rồi tỉ mỉ kiểm tra một lần trong điện trừ bỏ tất cả vật khả nghi vật. Lúc này mới quay lại bên giường thấy Viêm Dạ đang mệt mỏi rã rời nhắm mắt nghỉ ngơi.“Thứ đó thu dọn xong hết rồi sao?” Già La Viêm Dạ không mở mắt chỉ nghe thanh âm Lâu Thanh Vũ dò xét nội điện mới hỏi.“Ha ha, người ở đây đương nhiên phải cẩn thận gấp bội rồi.”Loại xạ hương Lâu Thanh Vũ sớm sai nô tài vứt hết, Trầm Tú Thanh mỗi ngày cũng sẽ tới. Tất cả món ăn đều tỉ mỉ kiểm tra giúp Thanh Vũ, thậm chí ngay cả huân hương trên y phục cũng không buông tha.“Vậy trầm ngủ một lúc, trầm hơi mệt mỏi.”“Được. Ngủ ngon, ta ngủ với người.”Lâu Thanh Vũ biết Già La Viêm Dạ vì che giấu thân thể mà không thể nghỉ ngơi ở bàn long điện. Mỗi ngày sau giờ Ngọ Viêm Dạ đều qua chỗ Thanh Vũ nghỉ ngơi một lúc thư giãn tinh thần.Có lúc tinh thần Già La Viêm Dạ không tốt nên mang cả tấu chương không quan trọng đến để Lâu Thanh Vũ phê tấu chương giúp. Viêm Dạ vô cùng tín nhiệm đối với năng lực Lâu Thanh Vũ, lại thấy Thanh Vũ làm rất tốt mà bất tri bất giác liền dưỡng thành thói quen.Lâu Thanh Vũ ngồi xuống cạnh bàn lật mấy bản tấu chương Viêm Dạ mang đến. Tất cả đều là mấy việc nhỏ lông gà vỏ tỏi khiến không khỏi thương cảm cho Già La Viêm Dạ. Hoàng đế vương triều phong kiến cũng không dễ làm, ngay cả tranh cãi giữa các đại thần trong triều đình cũng phải lo. Thậm chí nhị tử nhà ai kết hôn vượt qua cấp bậc lễ nghĩa, nữ song nhà ai đồ cưới vô cùng xa hoa hay không gì đó cũng phải phân chia một phen, tranh chấp không ngớt.Trước đây tiên hoàng còn tại vị, những tấu chương này đều trực tiếp giao cho Lâu Tương phê duyệt. Nhân cách Lâu Cảnh Thiên chính trực, công bằng, phê ra kết quả khiến hoàng thượng cùng các đại thần đều thoả mãn. Hôm nay trên triều đình không còn nhân tài như vậy nữa, Già La Viêm Dạ lại sinh cảnh giác với họ hiển nhiên tất cả việc từ lớn đến bé đều tự bản thân xử lý.Thế nhưng người cũng tinh lực hữu hạn, hiện tại thân thể Viêm Dạ lại đặc biệt. Việc lớn còn có thể xử lý, việc nhỏ như vậy nhìn liền tâm phiền vậy nên cứ vứt thẳng cho Lâu Thanh Vũ làm.Lâu Thanh Vũ phê hết sổ con, lưu lại chú thích và phương pháp xử lý xong liền để đặt một bên, chờ Già La Viêm Dạ tỉnh lại thì xem.Quay lại đầu thấy Già La Viêm Dạ còn ngủ ngon lành, liền mỉm cười cũng cởi giày lên giường, vô cùng cẩn thận nằm bên ôm lấy Viêm Dạ.Già La Viêm Dạ ở chỗ Thanh Vũ ngủ vô cùng yên tâm. Khi tỉnh lại thấy bản thân đang gối lên cánh tay Lâu

Thanh Vũ không khỏi có chút thẹn thùng. “Tĩnh?” Lâu Thanh Vũ xoa bóp cánh tay. Già La Viêm Dạ không biết là Thanh Vũ ôm mình còn tưởng rằng bản thân ngủ gối lên người Thanh Vũ. Do vậy có chút thẹn thùng khựng một tiếng: “Tay tê hả? Ta bóp giúp người.” Lâu Thanh Vũ đương nhiên cam tâm tình nguyện để hân “hầu hạ” cũng không giải thích, Thanh Vũ duỗi tay qua thật để Già La Viêm Dạ bóp giúp hân. “Ai ai, người mạnh tay quá.” “Làm đau người rồi sao?” Già La Viêm Dạ vội thả nhẹ động tác. Lâu Thanh Vũ cười khen: “Được rồi được rồi, độ mạnh này đủ rồi.” Già La Viêm Dạ trừng hân, “Trẫm hầu hạ người, người còn ra vẻ đó.” “Người vừa rồi nói chính là ta bóp giúp người nên không kể thân phận hoàng thượng.” Già La Viêm Dạ lườm hân một cái lại xoa bóp giúp Thanh Vũ hai cái, nói: “Được rồi, cứ vậy đi.” Lâu Thanh Vũ đùa nói: “Ai nha! Nương tử! Với thái độ bức bối này của người, sớm muộn gì phu quân cũng chạy chốn cùng người.” “Ai là nương tử của người!? Người nói chuyện cẩn thận một chút!” Già La Viêm Dạ giận tái mặt, tiếp theo thần sắc biến đổi, ngoan lệ nói: “Người muốn chạy với ai? Xem xem trẫm có lột da hân ra không!” “Ha ha ha... Còn không thừa nhận người là nương tử ta? Còn sợ ta chạy thể.” “Ồ đồ!” Lâu Thanh Vũ ôm cổ hân vui đùa ầm ĩ trên giường. Già La Viêm Dạ từ khi sinh ra không có nhiều ngày sung sướng gì, khi lên làm hoàng thượng càng buồn khổ. Hân vốn là người nghiêm khắc với bản thân, làm quân nhân cho tới bây giờ cũng bắt cầu ngôn tiếu. Duy chỉ có ở bên Lâu Thanh Vũ mới có thể thả lỏng không tiếp tục lạnh như băng mà giống như một thanh gươm có nhân khí. Bởi vậy loại cảm thụ này với hân mà nói cũng là vô cùng rất thừa thớt và trân quý. “Azz, Viêm Dạ, kỳ thực có chuyện này ta vẫn muốn hỏi người, người phải thành thật nói cho ta biết.” “Chuyện gì?” “Người cùng phi tử... ở bên phi tử thì rốt cuộc làm như thế nào?” Lâu Thanh Vũ dè Già La Viêm Dạ xuống nghịch tóc trên đầu hân đặt câu hỏi. “Còn có thể thế nào nữa? Nam nhân và nữ nhân có thể làm như thế nào?” Già La Viêm Dạ tự tiếu phi tiếu mà nhìn hân. “Ha ha... Nói lời này từ trước ta còn có tin vài phần. Có điều với thân thể người hiện tại...” Lâu Thanh Vũ sờ sờ bụng hân, môi đỏ mọng khe khẽ có chút tà khí mà cười nói: “Đừng nói cho ta biết người mang theo con ta còn dậy lên hứng thú được với các nàng.” “Làm sao người càng ngày càng không đứng đắn vậy.” “Đừng qua loa! Mau nói cho ta biết!” Lâu Thanh Vũ giục hân. Già La Viêm Dạ mỉm cười nói: “Ta vẫn còn đang suy nghĩ, sao người rốt cuộc có thể hỏi ta loại vấn đề này chứ.” Lâu Thanh Vũ thở dài, nói: “Được rồi, thành thật nói cho người, ta rất để bụng! Người biết nam nhân ăn dấm chua rất nhiều. Nếu người không nghĩ ta cũng đội vài chiếc nón xanh lên đầu người thì nhanh chóng nói cho ta biết.” “Người dám!” Già La Viêm Dạ mặt đen, lại cảm thấy lấy “Tư cách” của hân thì không phải không có khả năng, suy nghĩ một chút rốt cục chậm rãi nói: “Đây là bí mật trong cung. Ta thừa nhận thời gian các nàng mới tiến cung quả thực ta có sung hạnh các nàng, có điều...” Hân bỗng nhiên ho nhẹ một tiếng, hàm hồ nói: “Mặc dù xuân được nhiều đối thân thể không tốt, sau ta liền cho các nàng dùng được thôi.” “Người dùng xuân được?” Lâu Thanh Vũ hơi kinh hãi. Hân còn kỳ quái làm một nam nhân có xu hướng là gay như Già La Viêm Dạ làm sao đối phó với các nữ nhân này, hóa ra là cho dùng được. Việc này cũng khó trách. Đời trước hân cũng từng nghe nói, có vài đồng tính luyến ái bởi vì áp lực gia đình và xã hội mà kết hôn với nữ, sau kết hôn lại chỉ có thể dựa vào dùng ‘anh cả’ thuốc kích thích để làm tình với nữ không thì căn bản vô pháp cương. “Vậy sau đó người cho các nàng dùng được gì?” Sắc mặt Già La Viêm Dạ trầm trọng chốc lát rồi đối ứng đỏ, rốt cục quần bách mà giải thích. Ban đầu Già La Viêm Dạ thực sự không thể lên hăng hái với nữ liền dùng xuân được ứng phó, qua vài lần cảm thấy xử khó bản

thân nên cũng không có hứng thú nữa liền cho các nàng dùng mê được bí mật cung đình để các nàng sinh ảo giác hoan hảo. Loại được này là ẩn mật của cung đình bởi vì hoàng thượng cũng là người, vì chính sự triều đình thỉnh thoảng phải sung hạnh một vài tần phi nhưng lại không muốn các nàng có thai hoặc vì một vài nguyên nhân khác liền nghiên cứu chế tạo ra loại được này, đây là nhất cử lưỡng tiện. Kỳ thực không chỉ Đại Tề quốc, các cung đình quốc gia khác cũng có bí được loại này. Lâu Thanh Vũ nghe xong thần thức không ngớt. Nam nhân ứng phó với nữ nhân mà mình không thích qua loa cho xong nhưng là với “Chức nghiệp” hoàng thượng thì loại chuyện này quả thực phải chuẩn bị hàng ngày, so ra còn kém nam kỹ. Người khác... ít nhất... còn có chọn quyền lợi mà hoàng đế đa số không có quyền chọn lựa, thảo nào cho bản thân có đường lui như vậy. Già La Viêm Dạ nói: “Hiện tại thoả mãn rồi chứ?” Lâu Thanh Vũ cúi đầu cười, “Người từng đáp ứng kiếp này chỉ ở bên ta, hiện tại lại cưới nhiều lão bà như vậy. Nếu có ngày ta kêu người bỏ tất cả các nàng người có chịu hay không?” Già La Viêm Dạ nhìn thoáng qua hân, nhún mày nói: “Người không phải nói thật chứ? Bây giờ người còn thiếu chuyên sung sao?” Lâu Thanh Vũ đậm cười nói: “Ta nói đùa đó, không cần phải tin là thật.” Hân cũng biết việc này không thể, có lẽ nói bây giờ còn không thể. Có điều tiền triều Tề Đức đế chỉ có một hoàng hậu làm lão bà, phu thê ân ái, suốt đời sinh có năm trai hai nữ một song, có thể thấy được Đại Tề là có tiền lệ. Lâu Thanh Vũ nghĩ tới đây cũng không nghĩ bức Già La Viêm

Dạ luôn. Dù sao biết hẳn sẽ không mang theo “Nhi tử” mình đi làm tình với nữ nhân khác thì trong lòng đã thư thái vài phần, có điều lại không thể biểu hiện quá rõ ràng, hẳn nói: “Ta xem ngươi thấy nữ nhân liền tâm phiền. Nếu ngươi cứ tiếp tục như vậy thì các nàng sẽ không hoài nghi sao?” “Trần Tự nhi sẽ không. Những người khác thì sẽ hoài nghi, chưa có chứng cứ cũng không thể nói cái gì.” Trần Tự nhi khi xưa tiến cung chỉ là kẻ tạm thời vì muốn phong chức Trần Cảnh làm một quốc cữu mà tùy cơ ứng biến, bởi vậy cũng chưa từng có quan hệ phu thê với Già La Viêm Dạ. Lâu Thanh Vũ nghe vậy mỉm cười, thần tình có chút vi diệu. Hắn ngấm bụng Già La Viêm Dạ. Hơn ba tháng, nơi đó đã bắt đầu phồng lên, cởi quần áo ra là thấy thất lưng đã thô một vòng, chỉ là còn chưa hở ra mà thôi. Xem ra phải sinh hài tử này ra trước rồi mau chóng “giải quyết” nữ nhân này. Đăng bởi: admin

59. Chương 59

CHƯƠNG 59

Ngày hôm đó Già La Viêm Dạ tiêu phí cả buổi chiều ở Phi Dực Cung cùng Thanh Vũ, dùng bữa tối rồi uống thuốc dưỡng thai mới trở về bàn long điện. Sắp tới tân xuân nên còn rất nhiều việc về đại điển phải xử lý, Lâu Thanh Vũ lo lắng thân thể hẳn, cũng may thai nhi đã ổn định, trong cung lại có được tốt nhất thiên hạ nên hài tử rất khỏe mạnh. Tháng giêng vội vã tới, Tương thái hậu tính dưỡng ở vùng ngoại ô từ khi Già La Viêm Dạ đăng cơ cũng đã trở về, đi theo còn có Đức Hình công chúa. Hàng năm Tương thái hậu chỉ vào tân xuân tế tổ mới về, ở lại tháng liền hồi ly cung. Thái hoàng thái hậu hoàng tổ mẫu Già La Viêm Dạ và Già La Chân Minh năm ngoái đã qua đời, hôm nay nữ song tôn quý nhất toàn bộ hoàng triều là Tương thái hậu. Về phần Đức Hình công chúa lại không biết nguyên nhân vì sao vẫn chưa xuất giá, năm nay đã hai mươi tuổi mà còn khuê nữ vẫn làm bạn bên thái hậu. Từ khi Lâu Thanh Vũ hồi cung còn chưa từng gặp thái hậu và công chúa, hôm nay phải chuẩn bị cho tốt. Vừa nghĩ đến bản thân hiện tại đã “mang thai” hai tháng mà càng đau đầu, không biết đóng làm sao đây. Cử hành hết đại điển tế tổ và nghi thức tế thiên, lễ tiết cung đình phiền phức rườm rà rồi cực tàm ngưng, các tần phi đều tự lại bên cạnh thái hậu, bồi thái hậu dùng bữa. Đây là hình thức cung yến một gia đình, tất cả đều là nữ nhân hậu cung. Đồng nhi cũng tới, Tương thái hậu thấy nó thì vô cùng thích, bả vịn kéo tay nó hỏi đông hỏi tây. Lại biết Lâu Thanh Vũ lại “có thai”, càng thêm chiều cố đưa tới các phi tần khác phải đồ mắt. Thật vất vả cung yến mới kết thúc, thái hậu mượn cớ mệt mỏi để tất cả mọi người tản ra lại kêu Lâu Thanh Vũ lưu lại hầu hạ. Đồng nhi đã ngủ lại trong điện, thái hậu không muốn để nó đi liền kêu ở tại chỗ này nghỉ ngơi. Lâu Thanh Vũ bồi thái hậu trở lại nội điện. Tương thái hậu kêu mọi người thối lui rồi ngồi ở nhuyễn塌 phẩm trà. Lâu Thanh Vũ thấy vậy năm gần đây tựa như già nua đi rất nhiều nhưng vẫn khí khái thanh nhã, xử sự không sợ hãi. “Ngươi có tính toán gì không?” Tương thái hậu bỗng nhiên chậm chậm hỏi. “Thái hậu là chỉ...” Tương thái hậu thở dài, thần nhiên nói: “Ngươi cũng không cần che giấu trước mặt ai gia, ai gia biết ngươi không có mang thai, mang thai chính là Viêm Dạ.” Lâu Thanh Vũ cả kinh suýt nữa nhảy dựng lên, hẳn vốn tưởng rằng thái hậu sẽ hoài nghi hẳn là song nhi nên đã tính toán nói bản thân là ám song, ai biết thái hậu lại [nhất ngữ kinh người]. Hắn trấn định nói: “Thái hậu hà cớ nói ra lời ấy?” Tương thái hậu đạm đạm nhất tiếu, con người nặng trĩu bình tĩnh ung dung mang theo duệ sắc bất dung không cho phép lừa dối, nói: “Ngươi không cần giấu diếm nữa, ai gia không chỉ có biết những việc này mà còn biết Viêm Dạ mới là mẫu phụ ruột.” “... Thanh Vũ cả gan, xin hỏi thái hậu làm sao biết được?” “Viêm Dạ là nhi tử ai gia, chuyện của hẳn ai gia làm sao lại không biết được? Trong chuyện này có duyên cớ lại không tiện nói rõ.” Lâu Thanh Vũ thoáng trầm ngâm, nói: “Ngài tìm Thanh Vũ tới chính là có việc muốn nói với Thanh Vũ?” Tương thái hậu mỉm cười, nói: “Ngươi là người thông minh. Năm đó Viêm Dạ xuất binh Tây Cảnh, ngươi tới cầu ai gia, từng nói với ai gia sẽ đồng sinh cộng tử với Viêm Dạ, không rời không bỏ. Ngươi còn nhớ rõ?” “Nhớ kỹ.” “Lúc đó ai gia hỏi ngươi có thương hẳn hay không, ngươi nói bây giờ còn chưa có, tương lai có một ngày sẽ có.” “... Đúng.” Tương thái hậu nhìn hẳn, chậm rãi nói: “Vậy ai gia hôm nay hỏi lại ngươi, ngươi có thương hẳn không?” Lâu Thanh Vũ thoáng trầm mặc, nhẹ giọng nói: “Ta thương hẳn!” “Thế nhưng tình yêu của ngươi với hẳn còn chưa đủ cho ngươi dễ dàng tha thứ rất nhiều việc.” Lâu Thanh Vũ cười khổ, không nói gì. Tương thái hậu khế thở dài, thấp giọng nói: “Ai gia có thể hiểu tâm tình của ngươi, nghĩ bất luận nam nhân nào ở vào trường hợp ngươi cũng khó có thể dễ dàng tha thứ.” Thái hậu nhấn nặng thêm hai chữ “nam nhân” rồi thoáng dừng lại, lại nói: “Thế nhưng hẳn không phải ai khác, hẳn là hoàng thượng Đại Tề quốc. Ở vào địa vị hẳn có rất nhiều việc ngươi không thể nhẫn cũng phải nhẫn! Đây là vấn đề ngươi không thể lảng tránh.” “Ta hiểu...” “Không, ngươi không hiểu.” Tương thái hậu cắt ngang hẳn, nặng nề nói: “Viêm Dạ thích ngươi,

cũng rất yêu người! Thế nhưng hần sẽ không vì người mà làm bất luận việc gì bất lợi quốc gia!”Lâu Thanh Vũ hơi sững sốt, nói: “Thanh Vũ cũng không phải là kẻ không biết việc lớn, Thanh Vũ sẽ không khiến hần làm ra loại chuyện này.”“Ai gia biết người sẽ không. Có điều...” Tương thái hậu nhìn thật sâu vào hần, chậm rãi nói: “Ai gia chỉ muốn người biết, nếu một ngày Viêm Dạ vì hoàng quyền mà hi sinh người thì cũng tuyệt đối không phải hần không thương người. Người hiểu chưa?”Toàn thân Lâu Thanh Vũ chấn động, “Ngài là có ý tứ?”Đôi nam nhân nói đến quan trọng nhất vĩnh viễn chính là là sự nghiệp và dã tâm, nhưng những thứ này Lâu Thanh Vũ lại chán ghét từ lâu, hần coi trọng nhất là một trái tim bình thường.Tuy rằng đáy lòng không muốn thừa nhận nhưng đây loại khả năng này kỳ thực hần cũng không phải không nghĩ tới. Tựa như năm đó ở Diêu Tây, Già La Viêm Dạ vì hoàng quyền buông tha lời hứa với bản thân, xuất binh tại ngoại thì thú Lâm phi, ai cũng không biết có một ngày lịch sử có thể tái diễn hay không.Tương thái hậu nói: “Ai gia chỉ muốn biết, nếu như thật có một ngày như thế, người còn có thể trước sau như một thương hần không?”Lâu Thanh Vũ trầm mặc một lúc lâu, tay áo rơi xuống hay tay nắm chặt lại chậm rãi buông ra, thản nhiên nói: “Ta không biết.”Hần ngẩng đầu nhìn Tương thái hậu, cười cười, thản thái bình tĩnh nói: “Trả lời của ta có thể khiến ngài không hài lòng. Có điều đối ngài và Đại Tề quốc mà nói hoàng quyền là chí cao vô thượng nhưng với ta mà nói, đầu tiên Viêm Dạ là ái nhân của ta, thứ nhì mới là hoàng thượng. Trong tình cảm, chúng ta là bình đẳng.”“Ái nhân...” thản tình Tương thái hậu chớp mắt mê man sau đó chậm rãi lắng xuống.Hần chăm chú nhìn chăm chăm Lâu Thanh Vũ, Lâu Thanh Vũ hào bất úy kỵ, thản nhiên nhìn lại.Hai người thoáng lặng im, Tương thái hậu bỗng nhiên cúi đầu thở dài, nói: “Mà thôi... Tất cả đều là ai gia phỏng đoán, người không cần để bụng. Ai gia mệt mỏi, người lui ra đi.”“... Vâng.”Ra từ an cung, gió lạnh thổi qua Lâu Thanh Vũ mới phát hiện dưới áo lông mình đã xuất hiện một tầng mồ hôi lạnh.Mỗi lần đối thoại cùng Tương thái hậu tựa như một hồi đấu trí, hần luôn thua lúc bắt đầu, lúc kết thúc lại hòa nhau.Nhưng thật là hoà sao? Lời Tương thái hậu cũng không phải là không có căn cứ, nó như một thanh kiếm sắc bén đâm thẳng tim, dao động lòng tin và kiên định của Lâu Thanh Vũ.Viêm Dạ, Viêm Dạ, người sẽ lại lần nữa khiến ta thất vọng sao? Lễ nào hoàng quyền thực sự quan trọng hơn so với ta cùng Đồng nhi sao?Lâu Thanh Vũ đóng mắt, có hoa tuyết nhẹ nhàng rơi xuống chớp mũi túm tụm của hần mang theo một cảm giác mềm nhẹ và lạnh.Hần kinh ngạc mở mắt ra mới phát hiện tuyết bay đầy trời đầy đất chỉ mới nửa canh giờ đã khoác lên cả tòa hoàng thành một tầng ngân sắc.Lâu Thanh Vũ lẳng lẳng nhìn trận tuyết tối long trọng trong mùa đông, màn đêm đen kịt bị ánh sáng nhạt thành màu xám.Vào ngày mai khi tuyết ngừng nhất định trời quang mây tạnh khí trời sáng khoái đây...Tương thái hậu nói, phỏng đoán như một tiên đoán, khi không chú ý đến dự liệu đó thì nó đến khiến trở tay không kịp.Sau tết âm lịch, trong tháng giêng Lý Đông Minh thu thập đầy đủ chứng cứ đệ trình lên trên triều khiến cho cả triều sóng to gió lớn. Hoàng thượng kinh ngạc hạ lệnh để hai vị quốc trượng về nhà “Tĩnh d

ưỡng”, chậm rãi tra rõ việc này.Lâu Thanh Vũ vốn hần nên vui vẻ cũng không biết vì sao lại cảm thấy chuyện này vô cùng thuận lợi, cảm giác mơ hồ không hề yên ổn.Lý Đông Minh lần đầu tiên hoàn thành một việc lớn như vậy vô cùng vui vẻ lại càng tràn ngập nhiệt tình. Lâu Thanh Vũ âm thầm nhắc hần cẩn thận, hai người kia triều đình vây cánh đông đảo, hướng chỉ quan lại bao che cho nhau, trung gian không biết bao tầng cạm bẫy, nhất định phải cẩn thận.Nhưng Lý Đông Minh chính là khí phách thư sinh, mặc dù lời Lâu quý phi xuyên vào lỗ tai nhưng thiết lập vẫn làm theo ý mình, khẩn cấp muốn truy án tước nã hai kẻ kia.Quả nhiên, sự tình thiết lập cũng không phải thuận lợi vậy, rất nhiều chứng cứ và nhân chứng giữa đường biến mất vô có. Song song với đó lại có người báo Lý Đông Minh từng trong thời gian tang trọng hiếu lại nạp thiếp, sự việc kéo dài tới hai tháng.Trong hai tháng, Lạc Hà Giang Nam đã trải qua một hồi hồng thủy lớn nhất chín mươi năm qua, tình hình thiên tai khiến sợ vua và dân. Già La Viêm Dạ gấp đến độ ba ngày chưa chớp mắt, suýt nữa lại động thai.Thống trị vùng Giang Nam lũ lụt lại cứ là Năng Thần Hoàng Hiến – con rể Thôi tướng. Mà quốc khổ trống rỗng, của cải Lâm Hiến Vương thâm hậu lại còn tích trữ lương thực, Già La Viêm Dạ xuất phát từ nhiều mặt lo lắng, trên triều đình lại có mọi người cầu tình, rơi vào đường cùng chỉ đành phải khuất tòng tình thể hiện nay, trả lại quan phục nguyên chức hai người thỉnh hồi triều đình.Tất cả bận rộn đều trôi như dòng chảy. Những điều này còn trong phạm vi Lâu Thanh Vũ có thể chấp nhận nhưng ngày thứ hai sau khi hai vị quốc trượng hồi triều, Lý Đông Minh lại thân vong chết một cách bất đắc kỳ tử tại nhà khiến Lâu Thanh Vũ bị đá kích trầm trọng. Mà sau đó cạm bẫy bắt ngờ càng làm cho Lâu Thanh Vũ bị đuổi vào lãnh cung...Điện Thanh An, ở vào góc tây bắc hoàng cung – là cả tòa cung hoang vắng nhất cũng là chỗ ở của lâm phi các triều đại.Ở đây đã rất lâu không ai ở – nơi chốn hoang vắng, mang theo một mảnh tiêu điều.Lâu Thanh Vũ đã ở đây hơn nửa tháng nhưng không cảm thấy chút khổ sở nào. Ngoài sân ngoại có cây đào cực lớn quency rừ, hoa trong gió xuân chập chờn, trái

lại khiến hần vô cùng thích. Lâu Thanh Vũ thổi khô mực, bắt lấy bồ câu trên bệ cửa sổ nhét thư cẩn thận vào trong ống rồi mới cho bồ câu bay. Hần nhìn hướng ngoài cửa sổ, chỉ thấy hoa đào phấp phới, lục thụ hồng hoa mang đến không khí mùa xuân, không khỏi nhớ tới biến hóa biến hóa nghiêng trời lệch đất hơn nửa tháng trước. Lúc đó vào thời gian xuân tế, hần đi theo hoàng thượng ở tế điển. Ai dè trên tế điển, ly ngọc hần nâng độ nhiên vỡ vụn. Sắc mặt Già La Viêm Dạ lập tức liền biến đổi, trầm giọng kêu hần lui ra, sau đó liền có người lên lớp giảng bài xúi giục. Tiếp tục sau đó là không để ý hần “Mang thai” “Ba nhiều tháng” liền triệu hồi phong hào, biến tướng thánh chỉ biếm lãnh cung. Lâu Thanh Vũ vô cùng trấn định, hần biết đây là màn âm mưu không hơn không kém nhưng chung quy là sơ suất của bản thân mình. Chén uống trên tế tự kia ngày hôm đã đưa đến Phi Dực Cung, hần sai người tử mĩ bảo quản, vào trước tế điển còn kiểm tra, ai dè...Ai! Hậu cung quả nhiên là thiên hạ của nữ nhân. Nhất giới nam nhi, chung quy khó lòng phòng bị. Lâu Thanh Vũ cúi đầu cười, nhớ tới một đêm cuối cùng trước khi rời khỏi Phi Dực Cung, Già La Viêm Dạ đến xem hần. Lúc đó hần hỏi: “Như vậy người tha mãi rồi chứ?” Già La Viêm Dạ mặt mỉm cười mà ngồi ghế, nặng nề nhìn hần, nói: “Người đừng trách ta, ta cũng là bất đắc dĩ.” “Hảo một câu bất đắc dĩ.” Lâu Thanh Vũ yếu ớt thở dài một tiếng, nhớ tới lời Tương thái hậu nói ngày ấy, rốt cục hỏi ra nghi vấn vẫn giấu dưới đáy lòng: “Viêm Dạ, ngôi vị hoàng đế đối với người mà nói quan trọng đến vậy sao? So với ta và Đồng nhi còn quan trọng hơn sao? Người trả mọi giá chỉ vì nó sao, người cảm thấy đáng giá sao?” Khuôn mặt Già La Viêm Dạ tái nhợt, hai tay phủ lên bụng trầm mặc một lúc lâu, mới chậm rãi nói: “Người không biết... Ngôi vị hoàng đế là gông xiềng, tất cả mọi người nguyện ý sinh vì nó, tử vì nó. Nhưng đối với ta mà nói, nó cũng thứ duy nhất ta có thể nắm. Cho dù dùng hết thủy âm mưu quỷ kế, nỗ lực tất cả tình cảm thân tình, vô luận bất luận đại giới nào chỉ cần mình nó. Dù cho từng chút một nhưng sẽ không còn cô đơn nữa.” “Thứ duy nhất có thể nắm giữ...” Lâu Thanh Vũ nhin không được cười khê. Đáp án đúng thật đơn giản cũng thật bất ngờ. Bản thân nỗ lực đi bên cạnh lại không thể khiến hần không còn cảm thấy cô đơn. Đáp án vừa đáng buồn vừa đáng sợ, hóa ra chỉ vì không muốn tiếp tục cô đơn... Thảo nào Tương thái hậu luôn luôn lần một lần hai nhắc nhở hần. Lâu Thanh Vũ vẫn cho rằng là vì tình yêu của bọn họ. Thế nhưng phần yêu này trước mặt hoàng quyền và thâm cung lại mỏng manh yếu đuối, không chịu được một kích. “Đã như vậy, Lâu Thanh Vũ quả là phải đi lãnh cung.” Lâu Thanh Vũ đứng thẳng dậy, lẳng lặng nhìn hần, thần tình xoi lạnh lùng. Nếu như không thể khiến người không còn cảm thấy cô đơn vậy thì là lỗi của ta, vậy xin người giải thoát. Trong sa mạc hoang vắng, ta không phải dòng suối trong ốc đảo giải khát cho người, ta chỉ là con lạc đà cô đơn gặp phải cây xương rồng cô đơn mà thôi. Lâu Thanh Vũ chậm rãi vươn tay cảm thụ được làn gió trong mát thổi phát qua đầu ngón tay. Cho dù là ở lãnh cung, gió xuân cũng vậy mà, vẫn được đối xử bình đẳng mà, phảng phất như tình nhân chậm chậm thổi phát qua. Lâu Thanh Vũ mỉm cười. Dù có sóng lớn thì cuối cùng vẫn có xuân phong độ. Tịch mịch, chỉ có thật tình cố gắng và tiếp nhận, mới có thể chậm rãi tan rã. Trải qua chuyện lần này, Lâu Thanh Vũ bắt đầu tỉnh lại, cảm thấy bản thân đã nóng ruột. Thôi, Lâm hai nhà căn cơ thâm hậu, lấy thực lực hần hiện tại còn không thể đồng thời lật đổ bọn họ, hần là nên tiêu diệt từng bộ phận mới được. Chỉ là tính cách Lý Đông Minh chính trực, trong tay nắm chứng cứ hai nhà mà không nghe lời Thanh Vũ liền trình lên, quả nhiên khó có thể đồng thời đả động bọn họ. Phía sau còn hai nữ nhân trong cung đã trải qua việc gia tộc lần này, đại khái cũng sẽ tạm thời đình chiến, nói không chừng lần này bản thân bị hãm hại còn là kết quả hai kẻ kia bắt tay hợp tác. Có điều... Nếu mình không được, vậy tới ám đi. Dù sao hiện tại ở lãnh cung, thanh nhân không ít, thời gian còn rất nhiều. Lâu Thanh Vũ tựa ở dưới tàng đào, bỗng nhiên vô cùng nhớ hải tử đã mất. Hải tử kia là song nhi. Tuy rằng thân thể nhỏ nhỏ, sinh còn chưa được đến một canh giờ đã dừng hơi thở yếu ớt nhưng hần biết, đó là song nhi. Một song nhi thông minh xinh đẹp, tương lai là nam hoặc nữ hải tử dễ thương. Hải tử kia... hiện tại có còn lẳng lặng ngủ say dưới tàng cây hoa đào bên dòng suối nhỏ vùng ngoại ô Thương Châu không? Không có cha và mẫu phụ làm bạn, không biết nó cô đơn không? Lâu Thanh Vũ bỗng nhiên phát ra từ mong muốn nội tâm, thai là song nhi này của Già La Viêm Dạ. Ví như thực sự đưa đi bù đắp thì là tiếc nuối của hần cùng Viêm Dạ. Đồng nhi được Tương thái hậu đưa đi, tạm thời do thái hậu dạy dỗ nuôi nấng. Như vậy khiến Lâu Thanh Vũ an tâm không ít. Hần đã bị hãm hại vào lãnh cung, mất đi tư cách bảo vệ nó. Mà tự Tương thái hậu đưa Đồng nhi, hiển nhiên có thể bảo vệ nó chu toàn. Lâu Thanh Vũ đang trầm tư, tiểu Hưng Tử bỗng nhiên tiến đến ghé vào lỗ tai hần thấp giọng nói: “Chủ tử, bên lão gia gửi thư tới.” Nói kín đáo đưa cho hần một tờ giấy. Tiểu Hưng Tử là người của Lâu Tương để Lâu Thanh Vũ dễ dàng liên hệ với gia tộc. Hần mở tờ giấy, mặt trên chỉ có mấy chữ: “Đợi chờ, đừng sốt ruột, hãy giấu mình. Mọi người đều mạnh khỏe.” Chính là chữ Lâu Tương viết. Lâu Thanh Vũ chậm rãi suy nghĩ rồi bóp nát tờ giấy, tẩn vào trong gió. Ngày hôm đó Lâu Thanh Vũ đang thần nhiên viết sách ‘kinh doanh kế hoạch’, bỗng nhiên tiểu Hưng Tử báo lại có Trầm ngự y cầu kiến. Lâu Thanh Vũ mặc dù bị triệu hồi phong hào, tổng vào

lãnh cung nhưng chung quy vẫn còn “mang thai” con nối dõi hoàng gia. Mỗi tháng ngự y sẽ tới bắt mạch, hẩn dọn dẹp đồ đạc ra tiền thính, thấy Trầm Tú Thanh mới vừa cười một cái muốn nói, bỗng nhiên thấy người nọ phía sau hẩn thì không khỏi cả người chấn động, kinh ngạc đứng tại chỗ. Người phía sau Trầm Tú Thanh thấy hẩn, kích động hét to một tiếng, nhào tới: “Thiếu gia” Lâu Thanh Vũ lẳng lẳng nhìn hẩn, qua một lúc mới lẩm bẩm gọi: “Thu Nhi...” Người này chính là Thu Nhi năm đó thất lạc với hẩn. Hôm nay đã qua ba năm, niên thiếu ngây ngô cũng thành một thanh niên thanh tú, khuôn mặt cũng thành thực không ít. “Thiếu gia!” Thu Nhi gục trước người Lâu Thanh Vũ, ôm chặt lấy hai chân hẩn. “... Thu Nhi!” Lâu Thanh Vũ rốt cục phục hồi lại tinh thần, một tay kéo lấy hẩn, kinh hỉ đến nói năng lộn xộn: “Thu Nhi, ngươi còn sống? Ngươi còn sống! Thật tốt quá... Thật tốt quá... Đúng rồi, ngươi đi đâu đó? Khi đó sao ngươi không tìm tới ta? Ti Cẩm đâu? Ti Cẩm ở đâu? Làm sao ngươi tiến cung được? Ngươi sao lại ở chỗ này?” Hẩn hỏi liên tục, Thu Nhi kích động đến nói không ra lời chỉ có lệ nóng vòng quanh. Trầm Tú Thanh nói: “Nương nương, Thu Nhi tiến cung gặp ngài, sau này hẩn sẽ ở lại chỗ này chiếu cố ngài.” “Tiến cung theo ta? Thu Nhi, vậy là sao?” Lâu Thanh Vũ nghi hoặc nhìn hai người. Thu Nhi thật vất vả trấn định xuống mới lau chùi nước mắt, nghẹn ngào cười nói: “Thiếu gia, sau này Thu Nhi ở lại bên người hầu hạ, không ai có thể đuổi Thu Nhi đi.” “Đây, đây là có chuyện gì xảy ra... Vài năm nay các ngươi đi đâu” Đầy đầu Lâu Thanh Vũ sương mù, một bụng nghi vấn. Thu Nhi rốt cục dứt quãng mà kể tình hình bọn họ những ngày qua. Vốn năm đó bọn họ dắt nhau rời khỏi truy binh, muốn qua sông hội hợp với Lâu Thanh Vũ. Ai dè Ti Cẩm một đường bôn ba nên động thai, đột nhiên sinh non. Bọn họ không có biện pháp, chỉ có thể ở lại thôn nhỏ bên bờ sông dần xếp đợi Ti Cẩm sinh hạ hài tử thì tính tiếp. Thế nhưng Ti Cẩm khó sinh, gần như tính mệnh khó giữ được. Sau khi sinh không thể dễ dàng đi lại. Hơn nữa khi đó mặt sông cũng bị Bắc quận vương phong tỏa, đại quân giăng co cùng Già La Viêm Dạ. Thu Nhi cùng Ti Cẩm thấy tình hình đó tuy r

ằng lo lắng lại vô kế khả thi. Sau thân thể Ti Cẩm chậm rãi chuyển biến tốt đẹp, tình thế bên bờ sông càng căng thẳng, chiến tranh vừa xảy ra hai người không thể ở lại đó lâu, chỉ có thể rời khỏi tìm nơi tạm thời ẩn cư xuống. Nội chiến kết thúc, Già La Viêm Dạ đăng cơ, hai người cũng từng mấy lần trở về kinh thành cùng Ứng Châu năm đó định ước gặp mặt, nhưng không có tìm được tung tích Lâu Thanh Vũ. Năm ngoài Giang Nam lũ lụt, Trầm Tú Thanh mang theo mấy vị thái y viện cùng hộ tống người của triều đình đến Giang Nam chống trị ôn dịch, lại tình cờ gặp Ti Cẩm và Thu Nhi. Sau Thu Nhi nghe nói Lâu quý phi hồi cung cùng lời đồn sắc phong thái tử, lập tức vội vã lên kinh thành cùng Ti Cẩm. Lâu Thanh Vũ nghe lời hẩn nói hơi hốt nhưng tưởng tượng tình hình lúc đó kinh tâm động phách đến thế nào. Trầm Tú Thanh thấy chủ tớ họ gặp lại tâm tình vui sướng, bản thân ở đây bất tiện mới cáo từ. Thu Nhi tới hầu hạ Lâu Thanh Vũ là phụng ý chỉ hoàng thượng. Lâu Thanh Vũ đối việc kỳ quái này thấy khả nghi, hỏi: “Nếu ở ở đây hầu hạ ta, vậy Ti Cẩm đâu? Hơn nữa ngươi cũng không phải song nhi, có thể nào ở lại trong cung?” Ánh mắt Thu Nhi lóe lên một chút, mỉm cười nói: “Ti Cẩm lưu lại chiếu cố hài tử, ngài yên tâm đi, không có việc gì. Ta vào cung là hoàng thượng cho phép rồi, hiện tại tư cách của ta là song nhi.” Lâu Thanh Vũ giật mình nói: “Hoàng thượng không có làm khó dễ các ngươi chứ? Khi trước ta còn tưởng rằng các ngươi bị hẩn bắt đi đó.” “Không có. Kỳ thực hoàng thượng là một người cứng miệng nhưng dễ mềm lòng, ta thấy hoàng thượng vô cùng để ý đến ngài, đặc biệt đến kêu ta trở về chăm sóc ngài.” Thu Nhi nói tinh tế quan sát thần tình Lâu Thanh Vũ. Lâu Thanh Vũ chưa có trở lời hẩn, chỉ là nói: “Ngươi theo ta ở lãnh cung cũng không được ngày lành nào. Ta ở đây còn có tiểu Hưng Tử là người lâu năm trong cung, sau này ngươi ở cùng hẩn đi. Hẩn cũng là người Lâu gia, chỉ là ngại vẫn không nên để hẩn biết ngươi là nam tử.” “Vâng.” Lâu Thanh Vũ cảm thấy chân tướng việc này như nằm mơ giữa ban ngày. Già La Viêm Dạ lại đơn giản tha thứ Thu Nhi và Ti Cẩm sao? Thu Nhi là người của hẩn thì thôi, Ti Cẩm lại là người của Viêm Dạ. Tội phản bội chủ tử rất nặng, hẩn thực sự có thể tha thứ sao? Còn kêu Ti Cẩm chiếu cố hài tử để đưa Thu Nhi tới bên hẩn, việc này quang vinh sung ái biết bao, thực sự không thể tưởng tượng nổi. Lâu Thanh Vũ cũng không là kẻ tự cho là đúng. Hẩn không cho rằng Già La Viêm Dạ có thể vì hẩn yêu ai yêu cả đường đến loại tình trạng có thể tha thứ cho tội phản bội, có điều đêm nay Già La Viêm Dạ bỗng nhiên xuất hiện ở trước mắt hẩn thì ngược lại khiến hẩn có chút bất ngờ. Ngày hôm đó chính là đêm trăng tròn cũng là tháng thứ hai Lâu Thanh Vũ tới lãnh cung, Già La Viêm Dạ chỉ mang theo một mình Vương Cung Thị vô thanh vô tức đi tới trước mặt hẩn. Hẩn tựa hồ có chút say, sắc mặt ửng đỏ, cước bộ có chút phù phiếm. “Ngươi uống rượu?” Lâu Thanh Vũ cau trán lại. “Chỉ uống một chút.” Già La Viêm Dạ tựa hồ mệt chết được, tà tựa lệch lưng vào ghế ngồi. Lâu Thanh Vũ chân chờ một chút mới đi qua di nhẹ nhàng đỡ lấy hẩn, thấp giọng nói: “Sao lại tới đây? Không sợ người khác thấy sao?” Già La Viêm Dạ cúi đầu cười, nói: “Bị bắt gặp thì làm sao? Ở đây vẫn hoàng cung của trẫm, ngươi vẫn là phi tử của trẫm, trẫm đến gặp lão bà mình có gì không thể.” Lâu Thanh

Vũ ngồi thấy được mùi rượu trên người hắn, nhú mồm nói: “Người rót cuộc uống bao nhiêu? Hiện tại thân thể người làm sao có thể uống rượu? Vương Cung Thị cũng không khuyên nhủ người sao.”Già La Viêm Dạ đưa tay ôm hắn, đưa khuôn mặt chôn vào lòng hắn lẩm bẩm nói: “Ta nhớ người...”Lâu Thanh Vũ nhẹ nhàng vỗ lưng hắn, đang muốn nói gì đó lại thấy Già La Viêm Dạ đột nhiên đẩy ra hắn, sắc mặt đại biến, “Oa ” một tiếng nôn ra.Nôn ra đầy đất, Già La Viêm Dạ vô lực ngã vào trong lòng Lâu Thanh Vũ. Lâu Thanh Vũ thấy thần thái hắn không tốt, vội vã dìu hắn vào nội thất nằm xuống.Vương Cung Thị từ lâu nghe được thanh âm mới tiến đến chỉ huy Thu Nhi thu dọn mặt đất. Lâu Thanh Vũ đi ra gặp Vương Cung, lạnh lùng nói: “Gần nhất hoàng thượng làm sao vậy? Sao người để hắn uống nhiều rượu như vậy!”Vương Cung Thị cười khổ, bộ dạng phục tùng nói: “Gần nhất tâm tình hoàng thượng tích tụ, ai nói cũng không nghe. Huống chi với tư cách nô tài thì có tư cách gì nói trước mặt hoàng thượng.”Lâu Thanh Vũ bình tĩnh trở lại, nhìn thoáng qua hắn, nói: “Vương Cung Thị, người là người bên cạnh hoàng thượng, còn là người thái hậu phái tới, hắn là biết tình hình hoàng thượng gần đây. Hôm nay thân thể hoàng thượng không tầm thường, thời gian hắn làm vậy hắn là người nhắc nhở hắn, đây mới là bổn phận của người, thế mới không phụ giao phó thái hậu.”Vương Cung Thị rung mình, cung thanh nói: “Vâng.”Hắn là thiếp thân hầu hạ hoàng thượng, cho dù là gạt hạ nhân ra sao thì biến hóa thân thể hoàng thượng hắn vẫn biết. Chỉ là mặc dù hắn tận lực hầu hạ nhưng tình hình hoàng thượng vậy thì sao nô tài như hắn có thể trói buộc lại đây?Hắn thập phần rõ ràng vị Lâu quý phi này có địa vị thế nào trong lòng hoàng thượng, cho nên hôm nay thấy hoàng thượng rời khỏi yến hội chỉ dẫn theo một mình tới Thanh An điện này liền biết hoàng thượng muốn gặp vị kia.“Nương nương, từ khi ngài tới ở đây, trong lòng hoàng thượng vẫn rất nhớ thương. Hai tháng qua hoàng thượng không triệu lâm hạnh bất luận tần phi nào, hôm nay trên triều cử hành yến hội, hoàng thượng thấy Lâu Hàn Lâm thì thiếu chút nữa bật thốt lên tên ngài.”Nói đến đây, Vương Cung Thị giương đôi mắt liếc nhìn thần sắc Lâu Thanh Vũ, thấy hắn thần sắc bất động liền nói tiếp: “Ban đêm Hoàng thượng đều ngủ không an ổn, Trầm ngự y khai vài phương thuốc cũng không dùng. Đêm đó nô tài thiếp thân hầu hạ chính tai nghe được... nghe được trong mộng hoàng thượng gọi tên ngài.”Lâu Thanh Vũ khẽ động.Vương Cung Thị thấy hắn rớt cục động sắc, không ngừng cố gắng nói: “Nương nương, nô tài bầu bạn thái hậu nhiều năm, nhìn nhiều thăng trầm. Trong lòng hoàng thượng cũng khổ, ngài tha thứ đi, sớm muộn gì hoàng thượng sẽ thả ngài ra ngoài thôi.”Lâu Thanh Vũ bật cười. Không nghĩ tới đây Vương Cung Thị trung tâm đến vậy, hắn lại còn muốn khuyên giải bọn họ. Lại không biết hắn căn bản không muốn đi ra ngoài, ở lãnh cung này còn tiêu điều tự tại hơn nhiều so với hậu cung kia.Hắn gật đầu, nói: “Làm phiền Vương Cung Thị phí tâm. Người đi giúp hoàng thượng nấu bát thuốc giải rượu, xem tình hình hoàng thượng chỉ sợ phải ở đây nghỉ ngơi rồi. Việc này không thích hợp truyền ra ngoài, người giúp ta che giấu.”“Vâng. Nô tài hiểu rõ.” Đăng bởi: admin

60. Chương 60

CHƯƠNG 60

Già La Viêm Dạ đang nhắm mắt nằm trên giường, hai tay khoát lên bụng thấy Lâu Thanh Vũ tiến đến liền nghiêng đầu nhìn lại.Lâu Thanh Vũ sờ trán hắn, hỏi: “Còn khó chịu không?”Già La Viêm Dạ có chút mệt mỏi nhìn hắn, lắc đầu.Lâu Thanh Vũ thấy hắn vẫn ôm bụng liền đưa tay phủ lên. Nơi đó sớm đã phồng tròn lên, chỉ là do vóc người Già La Viêm Dạ rất đẹp, hơn nữa bị quần áo che lấp mất nên khi đứng nhìn không rõ lắm. Thế nhưng khi vừa nằm xuống, nơi đó đã hở ra không thể che giấu nổi.“Đã sáu tháng rồi...” Lâu Thanh Vũ tựa hồ thì thào tự nói, nói: “Cũng không biết ta có thể sống thấy hắn sinh ra hay không...”Già La Viêm Dạ nhú mồm: “Nói vậy bạ gì đó! Ta sẽ không để bất luận kẻ nào thương tổn người!”Lâu Thanh Vũ cúi đầu cười, “Yên tâm, ta có năng lực tự bảo hộ. Muốn mạng của ta không phải đơn giản như vậy đâu.”Già La Viêm Dạ chậm rãi ngồi dậy rồi nhìn thoáng qua bốn phía, nói: “Người ở đây quen chưa? Ở đây... hơi lạnh.”Lâu Thanh Vũ thần nhiên nói: “Nơi này là lãnh cung.”Già La Viêm Dạ làm như say lại ha ha cười, chỉ vào gian phòng nói: “Người không cảm thấy nơi này có phần giống chỗ Thương Châu chúng ta từng ở sao? Người xem, ngay cả vị trí bàn bày cũng giống.”Lâu Thanh Vũ biết sức uống hắn kém, vừa rồi Vương Cung Thị nói Viêm Dạ không uống bao nhiêu chỉ là uống theo thông lệ cung yến, uống xoàng mấy chén mà thôi. Chắc do tâm tình không tốt cho nên dễ say.Lâu Thanh Vũ kéo xuống tay hắn, ôn nhu nói: “Người mệt mỏi thì nằm xuống nghỉ ngơi chút đi.”Già La Viêm Dạ quả thực vô cùng mệt mỏi rồi, vừa vặn Vương Cung Thị đưa canh giải rượu đến. Lâu Thanh Vũ đỡ hắn uống, thấy Già La Viêm Dạ lấy ra bình thuốc dưỡng thai từ trong lòng do Trầm Tú Thanh điều chế liền uống cùng canh, cứ nghĩ Viêm Dạ còn chưa say đến hồ

đều nên nhớ kỹ uống thuốc. Thân thể Già La Viêm Dạ nặng nề đổ lên giường nghỉ ngơi. Lâu Thanh Vũ giúp hẩn cởi y phục, chần chờ một chút cũng cởi quần áo bản thân nằm đến bên cạnh hẩn. Già La Viêm Dạ bỗng nghiêng thân qua vươn cánh tay ôm lấy Lâu Thanh Vũ. Lâu Thanh Vũ dịu dàng xoa mái tóc đen của hẩn, ngón tay từng chút một vuốt ve tóc hẩn. Qua một lát, thấy hẩn còn chưa ngủ, thấp giọng nói: “Viêm Dạ, ở bên ta ngươi vẫn có cảm giác cô đơn sao?” Già La Viêm Dạ yên tĩnh, nhẹ nhàng lắc đầu. “Vậy vì sao...” “... Ta cũng không biết... Trước đây ta vẫn cho rằng là vậy...” thanh âm Già La Viêm Dạ tựa hồ có chút mờ mịt. Lâu Thanh Vũ yếu ớt thở dài một hơi, nói: “Viêm Dạ, ngươi muốn ta phải làm thế nào đây?” “... Ngươi không cần làm gì cả...” Già La Viêm Dạ trầm thấp rì rầm: “Cứ như vậy là tốt rồi... Ôm ta là tốt rồi...” Lâu Thanh Vũ ôm chặt lấy hẩn, tâm trạng một mảnh buồn bã. Hóa ra từ trước đến nay, Viêm Dạ vẫn còn không biết bản thân thật sự muốn cái gì. Sinh ra trong hoàng gia, thân là hoàng tử. Thân phận cao cao tại thượng khiến hẩn gần như vừa sinh đã phải biết mưu toan tính toán. Loại mục tiêu trong tâm lý này một ngày đã thiết lập sẽ sản sinh ra một loại ám chỉ, tựa như đạt được mục tiêu kia bản thân là có thể coi như được hạnh phúc. Thế nhưng hạnh phúc này có là hạnh phúc bản thân thực sự muốn hay không cũng rất ít người nghiêm túc tự hỏi. Lâu Thanh Vũ cúi đầu nhìn Già La Viêm Dạ đã nặng nề ngủ ở trong lòng hẩn, hô hấp an tường trầm ổn, dung nhan tuấn đỉnh ngủ có vẻ vô cùng trẻ con, khóe môi vểnh lên khiến hẩn nhìn qua giống một hài tử quật cường. Lâu Thanh Vũ nhin không được hôn lên môi hẩn, trong lòng trào lên thương tiếc

c. Nam nhân này đã hai mươi lăm tuổi rồi, là thần linh cường đại có được toàn bộ đế quốc. Thế nhưng ở trong lòng bản thân mình lại giống một hài tử... E rằng Viêm Dạ chính là hài tử. Một đứa trẻ mâu thuẫn mà mờ mịt, không biết cái gì mới là thứ bản thân thật sự muốn và cần, nó chỉ là cố chấp mộng tưởng từ khi còn là hài đồng, nó toàn tâm toàn ý muốn đạt được mục tiêu. Thế nhưng có thật sau khi đạt được mới phát giác tất cả đều không giống điều bản thân chờ mong... Thế nhưng Lâu Thanh Vũ cũng không biết bản thân nên làm như thế nào mới có thể khiến hẩn càng thêm hạnh phúc. Cho dù hiện tại buông tay... thì hình như cũng làm không được rồi. Lâu Thanh Vũ vuốt qua chiếc bụng phồng lên của hẩn, tâm trạng một mảnh bi thương. Sau khi hẩn sống lại vẫn một lòng thầm mong muốn một cuộc sống bình lặng, buôn bán một gian hàng nhỏ, lấy lão bà và sinh ra vài hài tử. Sau đó hẩn sẽ an ổn sống quãng đời còn lại, đó là những ngày tự do yên bình khi xưa hẩn và Đồng cùng nhau hướng tới. Thế nhưng hẩn càng chờ mong đến thế thì số phận lại càng trêu chọc. Hẩn vẫn cẩn thận né tránh đủ loại quyền lực vậy mà hết lần này tới lần khác hẩn vẫn bị cuốn vào địa vị cao, xem ra cả đời vô pháp thoát khỏi. Vào sáng sớm, Lâu Thanh Vũ đánh thức Viêm Dạ để hẩn kịp hồi cung sớm. Thế nhưng Già La Viêm Dạ say rượu chưa tỉnh, lại mang bầu thì gọi sao cũng không dậy mà vẫn nặng nề ngủ. Lâu Thanh Vũ thấy bộ dạng hẩn vậy thì vô cùng yêu thương liền không đành lòng gọi nữa mà lặng lẽ đi ra ngoài gọi Vương Cung Thị thương lượng đối sách với hẩn. Vương Cung Thị nói: “Nương nương yên tâm, Đức Hình công chúa đã an bài thỏa đáng để hoàng thượng ở đây nghỉ tạm rồi, tuyệt đối không truyền ra ngoài tin tức gì.” “Công chúa?” Lâu Thanh Vũ thoáng bất ngờ. Hóa ra từ khi Già La Viêm Dạ có thai thì vô cùng thích ngủ, thường thường ngồi chốc liền ngủ gật. Loại trạng thái này khi xử lý chính sự thì cực kỳ vất vả, lâm triều cũng vô cùng miễn cưỡng nên liền tuyên bố đối với bên ngoài rằng thân thể không khỏe cần an tâm tĩnh dưỡng. Thế nhưng các loại sự vụ vẫn phải xử lý, tấu chương cũng phải phê duyệt. Khi mất đi Lâu Thanh Vũ thì khiến trách nhiệm gánh vác của Viêm Dạ càng nặng nề thêm. Cũng may lần này Đức Hình công chúa lưu tại trong cung, tuổi tác nàng đã lớn lại quanh năm đi theo bên Tương thái hậu do vậy lúc này đỡ phần nào bận rộn cho Viêm Dạ. Huỳnh muội bọn họ vốn phi thường thân thiết, Đức Hình công chúa còn là nữ tử bẩm sinh thận trọng, nàng đối với biến hóa thân thể hoàng huynh âm thầm lưu tâm, song nàng vô cùng thông minh nên vẫn chưa lắm miêng hỏi gì. Đêm qua Già La Viêm Dạ thừa dịp bóng đêm mà đến lãnh cung, bên công chúa biết được âm thầm an bài tất cả. Hiện tại bên Lâu Thanh Vũ vào thời buổi rối loạn, tuy rằng tạm thời không còn có người mưu sát hẩn nhưng kẻ theo dõi sát sao trong hậu cung thì không kẻ nào không ôm tâm tư sớm ngày trừ bỏ hẩn. Có điều hẩn là “mẹ đẻ” thái tử duy nhất của hoàng thượng, lại có Tương thái hậu bảo vệ nên những kẻ đó tạm thời không hạ thủ được. Lâu Thanh Vũ tin tưởng thủ đoạn của công chúa nên không nói gì thêm nữa mà trở về nội thất thấy Già La Viêm Dạ vẫn ngủ liền lại trở về nằm xuống bên cạnh Viêm Dạ. Già La Viêm Dạ ngủ thẳng tới khi mặt trời lên cao mới tỉnh thấy người bên cạnh thì mơ hồ một hồi, đầu còn hơi đau. Nhớ tới chuyện đêm qua, hẩn không biết nên nói cái gì cho phải, qua một lát nói: “Thu Nhi đã trở về, ngươi vui vẻ chứ?” “Hiển nhiên vui vẻ.” Già La Viêm Dạ tựa hồ vô cùng vui mừng, mỉm cười nói: “Ngươi vui vẻ là tốt rồi.” Trong lòng Lâu Thanh Vũ khẽ động, nói: “Ngươi là vì ta mới không có làm khó bọn họ, để Thu Nhi trở về bên ta sao?” Già La Viêm Dạ gật đầu. Trong lòng Lâu Thanh Vũ cảm động, nhỏ giọng: “Cảm ơn

người.”Già La Viêm Dạ thấp giọng nói: “Không cần cảm ơn ta. Dù sao, kẻ tổng người vào đây chính là ta. Người ở lãnh cung không thể so với trước, không có thể lực đáng nói thì nếu không có thiếp thân hầu hạ người, ta cũng không yên tâm.”Lâu Thanh Vũ thấy hần khó có được khi nào thẳng thắn như thế mới cười cười trộm hân hân một cái.Mặt Già La Viêm Dạ lại thoáng đỏ, quay mặt qua chỗ khác không nói.Lâu Thanh Vũ nhẹ giọng nói: “Không cần lo lắng cho ta, người vẫn nên chú ý bản thân nhiều chút đi. Bộ dạng như đêm qua sao còn uống rượu?”“Không uống nhiều, rượu cũng là là rượu dưỡng thân thôi.”“Sau này đừng uống nữa.”“Người trách ta sao?” Già La Viêm Dạ ôm lấy hần, tựa khuôn mặt lên bờ vai Thanh Vũ, cúi đầu nói: “Ta vì ngôi vị hoàng đế này mà bỏ người...”Lâu Thanh Vũ vô cùng thân thiết mà ghé vào lỗ tai hần cắn một ngụm, than thở: “Kỳ thực từ một khác ta gả cho người thì ta đã có chuẩn bị tâm lý rồi.”Đột nhiên Già La Viêm Dạ hô hấp gấp lên, càng thêm ôm chặt hần.“Người muốn làm gì?” Lâu Thanh Vũ biết hần nghĩ muốn gì, cười hỏi.Già La Viêm Dạ mặt đỏ lên trừng hần.Lâu Thanh Vũ vỗ nhẹ nhẹ bụng hần, cười nói: “Bộ dạng người vậy còn không thành thật? Hả?”Già La Viêm Dạ đẩy hần ra, khuôn mặt bình tĩnh nói: “Không muốn thì thôi đi.” Nói xong đã muốn đứng dậy lại bị Lâu Thanh Vũ kéo trở về.“Sớm biết thế ta sẽ không đợi tới trời sáng, thật lãng phí thời gian!” Lâu Thanh Vũ nói xong nhào tới.Cởi y phục, bụng Già La Viêm Dạ nhìn càng thêm rõ ràng. Lâu Thanh Vũ hoài niệm mà sờ vào đã thấy phân thân phía dưới của vênh lên, cười xấu xa nói: “Viêm Dạ, người không thành thật nga.”“Vô nghĩa! Sáng sớm người dậy thì ‘yên tĩnh’ cho ta xem!”“Ai nha, ta mà ‘yên tĩnh’ rồi thì người sẽ không có tính phúc đâu.”Già La Viêm Dạ vừa mới đầu thì nghe không hiểu, cân nhắc lúc mới hiểu được. Viêm Dạ tức giận ngược lại cười rồi trừng mắt nhìn Lâu Thanh Vũ nói không ra lời.Lâu Thanh Vũ đang “Bận rộn” khom người xuống một ngụm ngậm lấy phân thân Viêm Dạ.Già La Viêm Dạ “A” một tiếng, gắt gao nhắm mắt lại, hơi thở gấp thê.Nam nhân cùng nam nhân làm có một chỗ tốt chính là biết cách làm sao để đối phương thoải mái. Lâu Thanh Vũ lại càng cởi mở hơn so với các nữ nhân nơi hậu cung ngột ngạt, thủ đoạn cao siêu, không đến vài lần đã khiến Viêm Dạ bắn.“Thoải mái không?”Già La Viêm Dạ hừ một tiếng, nhắm mắt không nói.Lâu Thanh Vũ nhẹ nhàng cười, lau đi bạch trọc bên môi lại cầm lấy gối dựa lót dưới thân Viêm Dạ, ngón tay chậm rãi xuống phía dưới rồi tách mở ra song móng tìm kiếm mật huyết phía sau.Nơi nào đã có chút ẩm ướt nhỏ từng giọt phi thường thuận tiện tiến nhập. Trong lòng Lâu Thanh Vũ khẽ động bỗng nhiên hưng khởi gặt hai chân hần tỉ mỉ quan sát, thấy màng thịt bên trong phẩn nộn chậm chậm co rút lại, ở chỗ sâu ám màu da đưa tới vô hạn mơ màng.Già La Viêm Dạ đợi hồi lâu không thấy hần có động tác liền kỳ quái nâng lên thân thể bị ngăn cách bởi bụng nhìn lại thấy hần nhìn vào dưới phân thân mình vẫn không nhúc nhích, không khỏi kinh hoảng buồn bực nói: “Người, người nhìn cái gì... A” Hần bỗng nhiên kinh kêu một tiếng suýt nữa nhảy dựng lên. Vốn đầu lưỡi Lâu Thanh Vũ mềm mại ôn hoạt đột nhiên liếm lên hậu huyết hần.Già La Viêm Dạ tựa như bị sét đánh trúng, khuôn mặt xoát tiếng trắng đỏ bừng, căng thẳng mà nói lắp nói: “Người... Người làm gì?”Đầu lưỡi Lâu Thanh Vũ linh xảo đang uốn lượn xung quanh mật huyết hần chưa có rảnh rồi trả lời hần.Não Già La Viêm Dạ sắp sung huyết thấp giọng quát: “Mau dừng lại! Người không ngại bắn hả!”Nói thật, Lâu Thanh Vũ cũng chưa từng nghĩ tới bản thân sẽ làm như vậy. Kiếp trước thì xem qua GV, đều là vị trung quý không quân kia “chia sẻ” với hần phim này. Lúc đó trung úy cũng từng yêu cầu hần làm kiểu “Phục vụ” này lại bị hần cự tuyệt.Vô luận là Tiểu Duệ kiếp trước hay là Lâu Thanh Vũ kiếp này cũng không phải kẻ tối thượng tình yêu. Tuy rằng là song tính luyến (ana: anh Tiểu Duệ này là Bi) nhưng trong xương cốt hần kỳ thực vẫn ưa nữ nhân.Nếu như đối phương là nữ nhân mà nói thì hần sẽ không chú ý nhưng đối với việc dùng đầu lưỡi bản thân tới lấy lòng, còn nơi đó của nam nhân thì không có hứng thú quá lớn, nhớ tới tới còn có chút cảm giác buồn nôn.Chỉ là hôm nay bỗng nhiên hưng khởi làm việc này lại không cảm thấy thế nào. Ở trong lòng hần, Già La Viêm Dạ là “Thê tử” của hần, là người thân thiết với hần nhất trên thế giới này, cũng là người sinh nhi dục nữ vì hần, là ái nhân sẽ phải làm bạn đến già cho nên trong lòng hần không có chút khúc mắc, trái lại cho rằng phản ứng Viêm Dạ lúc này vô cùng khả ái.Cảm giác Già La Viêm Dạ ngốc mà muốn né tránh, Lâu Thanh Vũ đè lại thân thể hần, cái lưỡi ra sức mà liếm duyệt lúc qua lúc lại giữa 2 đùi, dịch thể màu nhạt tràn đầy ra.Già La Viêm Dạ quả thực phát điên rồi. Việc này so với Lâu Thanh Vũ lần đầu tiên giúp hần khẩu giao thì còn kích thích hơn, tiểu huyết phía sau không không chịu thua kém ngựa cả lên khiến hần trốn cũng không phải mà ngênh cũng không đúng. Dục vọng từ đáy lòng trào ra hận không thể để Lâu Thanh Vũ nhanh đến khuấy đảo.“Được rồi! Được rồi... Hô...”Hần thở hổn hển, nắm chặt sàng đan dưới thân, thân thể vụng về giãy dụa qua lại muốn ngừng mà không được.Xem qua cũng sắp tới lúc rồi, Lâu Thanh Vũ rút cục ngừng lại nâng lên phân thân mình rồi cắn thật đưa vào. Cái miệng nhỏ nhắn kia khi đầu còn dục cự hoàn ngênh, sau lại một ngụm nuốt thẳng.Ấm áp chặt chẽ bao lấy mình khiến Lâu Thanh Vũ và Già La Viêm Dạ cùng không khỏi thư thích thở dài một tiếng.Già La Viêm Dạ xấu hổ, nhần thần lóe lên đang né tránh đường nhìn từ Lâu Thanh Vũ, hậu huyết lại

không tự chủ được mà kẹp chặt hân. Lâu Thanh Vũ chậm rãi bắt đầu luật động, thấy phản ứng của Viêm Dạ trong lòng lại buồn cười. Tựa như muốn cố ý chậm rãi ma sát hân, mỗi một động tác của Lâu Thanh Vũ đều thấp phần thông thả, kiên trì mà ôn nhu lay động Viêm Dạ. Bất quá Già La Viêm Dạ lập tức cảm thấy loại tốc độ này chịu không nổi liền cúi đầu ngậm hừ một tiếng lại mở không nổi miệng. Thân thể cố ý đón hùa thân thể Viêm Dạ, thế nhưng bụng hơn sáu tháng như toà núi nhỏ đặt ở trên lưng không thể động đậy. Lâu Thanh Vũ sớm nhìn ra hân không kiên nhẫn và bắt đầu lại vẫn cứ kiên quyết thâm nhập, trong lúc vô ý đâm vào chỗ mẫn cảm của hân, nghe tiếng rên rỉ

phát sinh không tự chủ được của Viêm Dạ. Phân thân uể oải rất nhanh ngừng đầu, mũi nhọn óng ánh trơn bóng mê người toát ra màu trắng, Lâu Thanh Vũ lại không chạm vào, một tay đỡ thắt lưng hân, một tay ôn nhu vuốt ve bụng Viêm Dạ. Già La Viêm Dạ biết hân đang cố ý nên oán hận trừng Thanh Vũ. Đáng tiếc vào loại thời gian này làm loại vẻ mặt này thuần túy là lãng phí khí lực, cái liếc mắt kia trong mắt Lâu Thanh Vũ rõ ràng là mỉa mai phong tình vạn chủng còn chưa đủ mang theo ái hận oán giận, khiến nam nhân thoáng cái sinh ra vui vẻ cực đại, dục vọng thú tính cùng chinh phục đồng thời tồn tại. Già La Viêm Dạ nhìn hân lại bật cười, thần tình kia khiến người vừa ái vừa hận, không khỏi oán giận nâng lên thân thể tự sờ lên phân thân lại bị Thanh Vũ ngăn cản. “Buông ra... Thanh Vũ!” “Hô... Muốn sao? Muốn... thì nói cho ta biết...” “Ngô...” Hậu huyết Già La Viêm Dạ bị hân nhét đầy, cảm nhận sự sướng khoái phong phú theo động tác Thanh Vũ ra vào chậm rãi kéo tới, đầu phía trước lại không có thể phóng thích tựa như vách núi lưng lay sắp đổ. Lâu Thanh Vũ chậm rãi cúi người hôn lấy vành môi Viêm Dạ miệng lưỡi giao triền. Sợi nước *** mỹ ngân bạch gắn kết bên môi hai người, Lâu Thanh Vũ nhìn thật sâu vào hân rồi mềm mại mỉm cười nói: “Còn muốn chứ?” Song mâu Già La Viêm Dạ luôn luôn sắc nhọn lạnh lùng bị *** nhiễm hồng, ngập nước mông mênh một tầng thủy trạch, con ngươi đen kịt lộ ra vô cùng mông lung mê người. Hân cắn răng, rốt cục nhắm mắt lại thấp giọng nói: “Muốn...” Trận hoan ái này dường như vĩnh viễn không biết điểm dừng, rất nhanh Già La Viêm Dạ bị hao hết sức lực. Lâu Thanh Vũ nâng lên thân thể hân, như tại cúng bái vị thần linh trong lòng, từng chút từng chút một hôn lên tất cả nơi mẫn cảm của Viêm Dạ. Già La Viêm Dạ bị khoái cảm cực đại cùng hạnh phúc tập kích trong thể tiến công của Thanh Vũ mà đầu hàng. Lâu Thanh Vũ trên chiếc bụng tròn tròn và trên rốn tròn tròn của Viêm Dạ lưu ngay lưu luyến qua lại. Nơi đã từng có tám khối cơ bụng đã không cánh mà bay thay bằng vùng da bị kéo căng cùng mạch máu xanh nhạt thay thế. Lâu Thanh Vũ thương tiếc vuốt ve nơi đó, cảm thán có một sinh mệnh từ nơi này sắp sinh ra. Già La Viêm Dạ bị hân hôn đến hô hấp nặng nề, khóe mắt ướt át rốt cục nhắm mắt cầu xin: “Bỏ... ta chịu không nổi nữa... Đừng tới nữa.” Lâu Thanh Vũ đã muốn liên tiếp hân ba lần, Già La Viêm Dạ đối với hiện tại mà nói đã đủ rồi. Lâu Thanh Vũ cẩn thận giúp hân trở mình rồi len lén đi ra ngoài kêu Thu Nhi chuẩn bị nước ấm rửa đến giúp hân rửa sạch. Trên người Già La Viêm Dạ còn có hương rượu nhàn nhạt, mùi vị hùng xạ (ana: xạ hương, hùng: giống đực) hỗn loạn sau cuộc miệt mài, trong nội thất dày đặc nồng nặc *** mỹ. Hậu huyết Viêm Dạ hơi sưng đỏ, Lâu Thanh Vũ tỉ mỉ rửa sạch giúp rồi nằm cạnh Viêm Dạ một chốc, Thanh Vũ tuyệt không cảm thấy mệt mỏi uể oải chút nào liền mặc y phục tinh thần sáng láng đi ra cửa. Hiện tại đã tới buổi trưa, Thu Nhi bưng tới bữa trưa phong phú đặt ở gian ngoài. Hậu cung là nơi bệ đỡ nhất, nếu không phải phía sau Lâu Thanh Vũ cọc ngân phiếu lớn, lại có chiếc cổ của thái hậu và công chúa thì chỉ sợ ngay cả bát cháo cũng không có mà ăn. Lâu Thanh Vũ nói: “Hoàng thượng còn muốn nghỉ ngơi một lát, trước tiên người xuống phía dưới đi, ở đây đã có ta.” Thu Nhi nhìn chủ nhân cũng trộm vui mừng. Mặt Lâu Thanh Vũ cứng nhắc lại: “Người cười cái gì?” Thu Nhi nhếch miệng, nói: “Không cười gì cả. Chính là thiếu gia lợi hại thôi.” “Người tới địa ngục đó! Người nhanh đi đi!” Lâu Thanh Vũ cười mắng, một cước đá về hướng hân. Vài năm nay Thu Nhi không học được gì, chỉ có bản lãnh học được hai ba thành của Ti Cẩm, hi hi cười, nhanh chân chạy ra ngoài. Khi Già La Viêm Dạ tỉnh lại, Lâu Thanh Vũ đang ngồi ở bên cửa sổ đọc sách. Dương quang nhàn nhạt tỏa khắp nơi chiếu lên thân Thanh Vũ nhẹ như áng mây, ánh nắng như bông bênh ảm áp. Toàn thân Già La Viêm Dạ mỏi nhừ, lưu lại sau trận hoan ái là sáng khoái cùng biếng nhác. Hân duỗi lại thắt lưng. Lâu Thanh Vũ ngừng đầu cười nói: “Tỉnh?” “Ừ.” Lâu Thanh Vũ đi qua giúp hân lật người thân, nói: “Sống thắt lưng thế nào? Để ta bóp cho người.” Già La Viêm Dạ lưỡi biếng đáp lại một tiếng, nói: “Ta đói bụng.” Lâu Thanh Vũ cười nói: “Lãnh cung không có món ngon hầu hạ người, bữa trưa cũng lạnh cả rồi. Để ta kêu bọn họ làm lại, người cố dậy ăn chút đi.” Nhất thời Già La Viêm Dạ cảm thấy lưỡi rời giường, nằm ở nơi đó bất động. Lâu Thanh Vũ thở dài, nói: “Vị đại gia này, để ta bón cho ngài nhé.” “Ai cần người bón.” Già La Viêm Dạ rốt cục đẩy hân ra chậm rãi ngồi dậy mặc quần áo vào rồi tự mình ngồi xuống cạnh bàn ăn. Lâu Thanh Vũ nhìn bộ dạng hân ăn cơm thật ưu nhã thì buông tiếng thở dài. Không hổ là hậu duệ quý tộc hoàng gia, rõ ràng rất đói nhưng ăn cơm vẫn là không chút vội vã mà thông dong đoan trang. Già

La Viêm Dạ quả thực rất đói bụng, một hơi ăn ba bát lớn, cuối cùng dĩ nhiên không còn chút cơm nào. Lâu Thanh Vũ nói: “Ăn vừa cơm thôi. Vào thời kỳ mang thai tuy rằng nên ăn nhiều nhưng cũng không nên ăn quá nhiều, chú ý vận động nhiều hơn.” “Biết.” Già La Viêm Dạ cũng không phải là lần mang thai đầu tiên, chỉ là nghĩ tới một chuyện mới nói: “Tháng sau xuân thú (lễ săn thú đầu xuân), ta muốn dẫn người đi Phượng Minh cốc, một mình người ở lãnh cung nên cẩn thận chút. Ta mặc dù âm thầm an bài nhân thủ, nhưng...” Lâu Thanh Vũ biến sắc, cắt ngang hẳn: “Bộ dạng người thế này còn muốn đi săn bắn sao?” “Đây là quy củ tổ tông, không thể sửa.” “Quy củ là quy củ, nhưng người...” Già La Viêm Dạ trầm mặc không nói. Kỳ thực trong lòng hắn cũng sâu không thấy đáy, dù sao thân thể tháng sau so với bây giờ còn nặng hơn nhiều. Mang thai bảy tháng... Hài tử đầu tiên chính bởi vì sinh non bảy tháng mà chết yếu... Sắc mặt Lâu Thanh Vũ cứng ngắc, ở trong phòng bước qua lại thông thả hai bước, đột nhiên nói: “Không được! Người không thể đi! Cho dù muốn đi, ta cũng muốn đi với người!” Già La Viêm Dạ cả kinh: “Cái gì?” “Ta có thể dịch dung, thay đổi thân phận! Nói chung chúng ta có rất nhiều biện pháp, đừng nói với ta rằng không làm được thể!” Già La Viêm Dạ nhíu nhíu mày, nói: “Sau hãy nói chuyện này đi, ta về trước.” Lâu Thanh Vũ nhìn trời cao tươi đẹp, “Làm sao người về được? Trời còn rất sáng.” Khóe môi Già La Viêm Dạ câu lên, khẽ cười nói: “Người không biết trong cung có mật đạo sao?” Nhân tình Lâu Thanh Vũ sáng lên hưng phấn nhìn Viêm Dạ. “Hóa ra mật đạo hoàng cung chính là thế này...” Thông đạo tối đen, hẹp dài mà ẩm thấp, ngoại trừ vách tường bằng đá vô cùng kiên cố thì các dự đoán khác của Lâu Thanh Vũ đều sai. “Người cho rằng mật đạo trông như thế nào nữa?” Già La Viêm Dạ vịn bờ tường đi phía trước. Thông đạo chỉ đủ độ rộng một người, hai người không thể... đi song song. Hơn nữa chiều cao thông đạo có phần hơi thấp, vóc người Già La Viêm Dạ cao lại mang mũ miện nên miễn cưỡng đủ chiều cao của hắn. Lâu Thanh Vũ nhìn bóng lưng Viêm Dạ mà thầm than bản thân dĩ nhiên còn thấp hơn so với hắn hai tấc. Phải biết rằng kiếp trước vóc người Thanh Vũ không kém là bao với Già La Viêm Dạ. “Ta chưa từng đi qua thì làm sao biết mật đạo hình dáng thế nào đây.” Kỳ thực trong tưởng tượng của hắn, mật đạo hoàng cung hẳn là giống đường hầm ở tổng bộ không quân Anh quốc kiếp trước: rộng lớn sáng sủa, thông gió trong lành. Thế nhưng thông đạo ở đây vô cùng âm u chật hẹp, hơn nữa rất ẩm ướt, có điều không khí lưu thông cũng tốt. Già La Viêm Dạ quay đầu lại nhìn hắn một cái, đôi mắt trong bóng tối tựa hồ lóe lên tiểu ý, nói: “Hơi tối, người cổ mà nhớ kỹ.” Hai người họ vội vã đi xuống cũng không có mang theo đèn lấy lửa hay gì đó, hai bên tường vốn có chuẩn bị một vài ngọn đèn ngọn nến, đáng tiếc không có gì đánh lửa chỉ có thể sờ soạng đi. Con đường Già La Viêm Dạ đi quen thuộc thì không có gì đáng kể nhưng lại sợ Lâu Thanh Vũ đi theo phía sau hắn thấy không rõ đường. Lâu Thanh Vũ trêu tức nói: “Người để ta nhớ kỹ lộ làm gì? Không sợ ta mò tới tẩm cung người... Tâm hoài bất quý?” Bốn chữ cuối kéo dài tới ái muội. Già La Viêm Dạ vừa nói xong liền hối hận, biết hắn muốn trêu ghẹo mình đành thầm mắng bản thân hồ đồ, cứng miệng nói: “Người nghĩ trầm sợ người sao? Nam nhân không có dã tâm sẽ không còn là nam nhân!” Lâu Thanh Vũ biết hắn cố ý nói lệch sang ý khác liền giơ tay sờ soạng từ phía sau Viêm Dạ, thấp giọng nói: “Được nha, người mắng ta không phải nam nhân.” Già La Viêm Dạ lão đảo cái suýt nữa ngã nhào. Bọn họ mới vừa điên cuồng một đêm, thân thể còn có mẫn cảm vui thích và biếng nhác sau trận hoan ái, huống chi thân thể hắn hiện nay bất tiện, một hành động không nặng không nhẹ kia của Lâu Thanh Vũ mò tới chỗ mẫn cảm của Viêm Dạ, hiển nhiên là cố ý làm. Trong lòng Già La Viêm Dạ buồn bực. Kỳ thực hắn còn thật không biết dã tâm của Lâu Thanh Vũ là gì. Nhiều năm qua đi như vậy, Lâu Thanh Vũ vẫn thủy chung thanh đạm như xưa khiến hắn nhìn không thấu nghĩ không ra mà vẫn lo được lo mất, vô pháp an tâm. Hắn muốn nói: “Trẫm còn thật không biết dã tâm của người là gì? Không bằng người chứng minh cho trẫm xem!” Có điều ngẫm lại vẫn thôi, tại hoàn cảnh này ai biết Lâu Thanh Vũ lại sẽ làm gì với hắn? Đừng tìm phiền toái cho bản thân mình. Vì vậy hắn hừ lạnh một tiếng, không nói gì. Ai biết Lâu Thanh Vũ lại không buông tha hắn, Thanh Vũ bắt đầu sờ soạng từ phía sau, thân thể dán vào Viêm Dạ ôm lấy thắt lưng hắn mà vuốt ve bụng Viêm Dạ nói: “Viêm Dạ, xuân thú đừng đi.” Già La Viêm Dạ đẩy hắn ra, thấp giọng nói: “Buông tay, sắp đến tẩm cung rồi.” “Đừng đi. Vì ta và hài tử, có được hay không?” Lâu Thanh Vũ rất ít nhuần thanh cầu Viêm Dạ như thế, hô hấp ầm ập trong bóng tối tập kích khiến trong lòng đều nhuẫn. Già La Viêm Dạ ngoan quyết, nói: “Nếu không đi nữa thì sau này trẫm sẽ không tới chỗ người!” “Viêm Dạ...” “Buông tay!” Lâu Thanh Vũ thoáng lặng im chậm rãi buông lỏng ra hai tay. Hai người tiếp tục đi, bầu không khí lại cứng ngắc hơn rất nhiều. Rốt cục tới rồi cửa tẩm cung, Già La Viêm Dạ bước theo bậc thềm đi lên chậm rãi chuyển động bộ phận then ch

ốt mở cửa ngầm. Lâu Thanh Vũ đi theo hắn ra ngoài, đây chính là nội thất bàn long điện. Lâu Thanh Vũ vẫn là lần đầu tiên tới nơi này, không khỏi nhìn lại, nói: “Người đâu?” “Đều ở ngoại điện. Chưa có cho phép của trẫm, nội điện không được bất luận kẻ nào xuất nhập.” Già La Viêm Dạ ngồi vào trên long tháp. Lâu

Thanh Vũ thấy long tháp kia nhìn cũng không khác giường là bao, chỉ bất quá hơi rộng hơn một ít, Cửu Long thường bàn, tượng điêu khắc gỗ tinh mỹ: “Ồ đây ngoại trừ ta còn có ai từng tới chưa? Thực phi? Lâm phi? Còn có ai?” Già La Viêm Dạ trừng hấn, không để ý đến. Khi xưa hấn quả thực từng ở đây chiêu hạnh Lâm Nhị phi, đầu tiên bởi vì nơi này thuận tiện chuốc thuốc, thứ hai cũng là để hai vị quốc trưởng trên triều xem. Những điều này hấn còn có thể giải thích, có điều ngoài nhị phi, hấn còn từng ở đây chiêu hạnh một song nhi cùng một vị mỹ nhân, có điều đương nhiên sẽ không nói ra. Kỳ thực Lâu Thanh Vũ không cần hấn trả lời, từ lâu Thanh Vũ đã tra rõ ràng. Lúc này nghĩ đến bản thân đang ở lãnh cung kỳ thực không cần truy cứu lại những điều này nữa nên thở dài, nói: “Người nghỉ ngơi cho tốt đi, ta đi trở về.” Già La Viêm Dạ nghe ngữ khí hấn thì lập tức ngẩng đầu liếc nhìn. Ánh mắt kia phức tạp khó hiểu, Viêm Dạ do dự còn muốn nói lại thôi như thế lại mang về tha thiết diễm lệ kèm thêm một tia xấu hổ cùng kinh hoảng. Lâu Thanh Vũ nghĩ đến ngọt ngào đêm qua liền mềm lòng thấp giọng nói: “Ta sẽ trở lại gặp người, người đừng tới lãnh cung nữa, chuyện này bị người biết thì sẽ phiền phức đó. Ta về trước đây, người tự chú ý thân thể.” Già La Viêm Dạ lấy ngọn nến châm lửa giúp hấn, nói: “Cẩn thận các cơ quan.” “Ừ.” Lâu Thanh Vũ nâng ánh nến một lần nữa trở lại mật đạo, đi một đoạn lại quay đầu nhìn lại thấy Già La Viêm Dạ còn đang cửa ở cửa nhìn hấn, bóng lưng phản quang, thần sắc nói không nên lời. Lâu Thanh Vũ dừng một chút đột nhiên lại bước nhanh lại bên cạnh Già La Viêm Dạ bế hấn lên mà ghé vào lỗ tai hấn thấp giọng nói: “Xuân thú người đi, ta phải đi cùng! Đừng nghĩ bỏ lại ta!” Già La Viêm Dạ khẽ chấn động. Lâu Thanh Vũ lấy tay sờ lên bụng hấn, lại hàm chứa cảnh cáo khẽ cười nói: “Ngoan, đừng mang theo con ta chạy loạn, cẩn thận đánh mông người.” Đột nhiên Già La Viêm Dạ nhớ tới chuyện đêm qua... hấn ở chỗ hạ thân mình, nhất thời đỏ mặt lên, hô hấp khô nóng còn chưa kịp nói Lâu Thanh Vũ đã buông tay bước nhanh đi vào mật đạo. Già La Viêm Dạ nhìn bóng lưng hấn biến mất mà chậm rãi đóng lại cửa ngậm trở về nội thất. Sau một lúc lâu, thanh âm Vương Cung Thị ở bên ngoài vang lên: “Hoàng thượng, đã tới giờ Dậu.” Đây là ám hiệu hấn quy ước với Vương Cung Thị, qua mỗi nửa canh giờ tiến đến thông báo thời gian để xác nhận hấn đã trở về chưa. Già La Viêm Dạ nhàn nhạt đáp lại một tiếng: “Đã biết.” Vương Cung Thị lên tiếng trả lời lui ra. Già La Viêm Dạ ở nội thất ngồi một hồi rồi ra tới gian ngoài vỗ vỗ tay, sau bốn tiếng, một bóng người từ ngoài cửa sổ nhảy vào. “Bệ hạ.” “Đứng lên đi.” Già La Viêm Dạ thoáng nhìn qua hấn, nói: “Tình hình thế nào?” Hắc y nhân kia thấp giọng nói: “Tháng này tổng cộng phát sinh bốn lần, chủ yếu nhằm vào ‘thai nhi’ trong bụng nương nương, có điều đều bị nương nương hóa giải được.” Già La Viêm Dạ cả giận nói: “Những kẻ này thật đúng là coi trọng chết rồi sao!” Hấn ở bên trong điện bước qua bước lại thông thả hai bước, nói: “Lâu quý nhân vào xuân thú cũng đi, phải làm cho kín chút, cho Lâu quý nhân hoá thân phận người sớm an bài đi. Nếu hậu cung có kẻ còn cố quên ý chỉ trẫm thì hãy tra ra kẻ làm chủ phía sau màn, trẫm tuyệt đối không tha!” “Vâng.” “Người lui xuống dưới đi.” “Vâng.” Hắc y nhân xoay người lui ra, dáng người linh xảo, động tác tần ngần. Già La Viêm Dạ thở dài, lấy tấu chương, nằm lên trên trường tháp chậm rãi phê duyệt.

61. Chương 61

CHƯƠNG 61

Lâu Thanh Vũ trở về lãnh cung vì chuyện biết mật đạo mà hưng phấn không thôi. Sau khi đi gặp Viêm Dạ so với trong tưởng tượng còn dễ dàng hơn, chỉ tiếc ra mật đạo của cung Viêm Dạ chưa có nói cho hấn không thì hấn sẽ có thể đi xem chút. Có điều ngẫm lại cũng biết việc này khả năng không lớn. Thanh Vũ từng một lần “Trốn đi”, Già La Viêm Dạ có khúc mắc với hấn thì sao có thể nói bí mật bậc này cho hấn chứ. Cũng may lãnh cung chỗ hẻo lánh, cung vệ ít nên muốn đi ra ngoài cũng không phải không có khả năng. Ngày hôm đó Lâu Thanh Vũ tâm tình tốt, buổi tối đêm khuya mọi người đều ngủ mới lấy ra một gói quần áo, bên trong là một kiện y phục dạ hành, một thanh chủ thủ cùng một cuộn dây thừng dài. Chủ thủ kia, hiển nhiên là Ngự Thương kiếm. Lâu Thanh Vũ đổi xong y phục dạ hành mới buông trường trên giường rồi trộm nhìn qua bóng đêm bên ngoài mới thừa cơ nhảy ra nội điện. Hấn không phải không biết Già La Viêm Dạ an bài ám vệ tại phụ cận cho hấn, có điều những ám vệ này dù có lợi hại hơn đi nữa cũng so ra kém với tia hồng ngoại và ra-đa quét hình. Làm bộ đội đặc chủng không quân, điều tra và phản điều tra từng là hạng mục quan trọng trong huấn luyện mắt đất của bọn họ. Tuy rằng Lâu Thanh Vũ không có nội lực cao cường như những người đó, thế nhưng tố chất nhạy bén của quân nhân vẫn có thể khiến hấn cẩn thận tách khỏi giám thị của họ. Tường ngoài lãnh cung phi thường cao, nhờ vào dây thừng leo thường Lâu Thanh Vũ vô cùng mau lẹ trèo được qua. Đường ra cung hấn không phải lần đầu tiên đi, qua mấy kẻ tuần tra, Thanh

Vũ đã chạy đi đường Trường An về hướng mục tiêu rồi biến mất. Quốc nội Đại Tề sau thời kỳ kinh tế rối loạn, gần đây lặng lẽ phát triển ra một cỗ máy phát thế lực. Bọn họ phát triển trong bất tri bất giác của mọi người, không khiến người khác chú ý nhưng ngành nghề làm dần dần liên quan đến thuyền vận, tầu ***, hiệu buôn, vải vóc thậm chí thanh lâu và sòng bạc, có thể nói vô cùng nhanh chóng. Ai cũng không biết, cỗ thế lực không cùng danh hào, không cùng sản nghiệp là hiệu buôn mà phía sau màn kỳ thực đều có một lão bản Lâu Thanh Vũ. Hắn lấy Nhất Phẩm Đường làm khởi điểm dần dần thành lập lên thương nghiệp đế quốc của mình. Kỳ thực hắn cũng không nghĩ phát triển nhanh như vậy, nếu như để kẻ hữu tâm lưu ý thì sẽ tìm được đầu mối. Thế nhưng từ sau khi hắn hồi cung tất cả đều thân bất do kỷ, nếu như không có thế lực cường đại ngầm thì hắn rất khó có vốn đầu cùng kẻ khác. Lâm Hiền Vương là một trong hai vị quốc trưởng, từ lúc quân quyền một năm trước đã bị Già La Viêm Dạ gác lại không truy cứu cũng bởi cậy vào tài lực nhiều của cải. Nếu như lấy sạch tiền tài của hắn thì Hiền Vương chân chính làm “Nhân Vương” rồi, Lâu Thanh Vũ quyết định trước tiên hạ thủ từ hắn. Kinh tế Đại Tề quốc cùng Trung Hoa Trung Quốc hướng đường rất giống nhau, thịnh thế phồn vinh, tuy rằng đã trải qua nội loạn nhưng cơ sở vẫn tồn tại. Lâu Thanh Vũ vẫn thấy kỳ quái, lấy hướng đường kinh tế như vậy vì sao còn chưa phát triển trở thành tư bản chủ nghĩa mà vẫn dừng lại tại xã hội phong kiến dài đến một nghìn năm. Có điều nguyên nhân hướng đường lịch sử vô cùng phức tạp cũng không hoàn toàn thích hợp Đại Tề quốc. Mà ở trong mắt Lâu Thanh Vũ, tư bản chủ nghĩa cũng không phải tốt nhất. Đối với hắn hiện nay mà nói, nội trong thời gian ngắn nhất nắm giữ thực lực kinh tế tối hùng hậu mới là việc quan trọng nhất. Hắn đi tới một ngôi nhà bình thường ở thành nam, lật mình vào tường viện rồi lách vào ngoa thất. Người đang nằm trên giường vốn đang ngủ say nghe tiếng hắn lập tức tỉnh lại. “Ai?” “Điều tiên sinh, là ta.” Điều Tiên Sinh lập tức đứng dậy mặc thêm áo khoác hành lễ nói: “Tam thiếu gia.” “Tiên sinh không cần đa lễ, chúng ta đi vào nói.” Điều Tiên Sinh gạt đầu dẫn hắn vào một cửa ngầm. Sau sân và nhà là một tòa tiểu viện khác, tuy rằng ghi vào sổ là danh nghĩa hai hộ gia đình nhưng bên trong lại âm thầm liên thông. Điều Tiên Sinh dẫn hắn đi tới phòng tiểu viện phía sau châm nến rồi lật sổ sách thống kê mấy ngày nay ra. Tất cả các chữ số đều là chữ số ả rập, phương thức ghi chép cũng là Lâu Thanh Vũ dạy kế toán hiện đại cho Điều Tiên Sinh, thậm chí bao gồm cả báo biểu tài vụ, chuyện này không thể không nhờ phúc hắn năm đó gắng sức cùng cẩn trọng làm ở tập đoàn Phó Thị. Có điều nói trở lại, vị Điều tiên sinh này cũng là một kỳ tài, nếu là đặt ở hiện đại Lâu Thanh Vũ dù thế nào cũng sẽ không bỏ qua hắn. Đương nhiên, ở Đại Tề quốc cổ đại này, Lâu Thanh Vũ cũng không “Buông tha” hắn. “Tiên sinh quả nhiên làm rất tốt, công trạng tháng này lại tăng trưởng gần ba mươi phần trăm.” “Đâu có. Đều là nhờ công tam thiếu gia dạy, Điều mỗ không dám kể công.” Lúc này Điều Tiên Sinh đối với bản lĩnh vị tiểu thiếu gia này chính là bội phục sát đất. “Tiên sinh, hiện tại Giang Nam gặp nạn lụt, hoàng thượng ngày đêm lo lắng. Lâm Hiền Vương liên hợp lương thương Giang Nam (đội thương ở Giang Nam), tích trữ lương không bán thì chỉ dựa vào sức lực triều đình sợ rằng thiếu. Tiên sinh có biện pháp nào hay không?” Điều Tiên Sinh cười nói: “Tam thiếu gia sớm có chuẩn bị, hà tất hỏi lại Điều mỗ. Tất cả Điều mỗ đều nghe theo tam thiếu gia an bài.” Lâu Thanh Vũ mỉm cười, nói: “Tiên sinh khiêm tốn. Chúng ta đã phải nhúng tay thì phải làm đẹp chút, không chỉ có đả kích thế lực Lâm Hiền Vương mà còn phải mượn lại sức thương hội phía nam. Hiện tại người đã tra được bộ phận chủ yếu tài sản Lâm Hiền Vương chưa?” Điều Tiên Sinh nghe thành thói quen “từ ngữ hiện đại” Lâu Thanh Vũ nói: “Lâm Hiền Vương ở Giang Nam có vùng đất phong lớn là kế thừa từ tông tổ khai thủy nhưng buôn bán lại chủ yếu tập trung vào lương thực, lá trà và lụa là. Hiện tại bộ phận lá trà bởi vì bị sách lược ổn định giá cả và lương tiêu thụ cao của Nhất Phẩm Đường mà chịu đại đả kích, lụa là lại do triều đình ban bố pháp luật mới nên chịu quản chế, chỉ còn lương thực chính là nguồn gốc thu nhập chủ yếu của hắn. Mặt khác mấy nhà hiệu cầm đồ và tầu lâu của hắn ở Giang Nam cùng kinh thành cũng thuộc hạng tài sản lớn.” Lâu Thanh Vũ gạt đầu nhẹ nhàng cười, mạn bất kinh tâm địa đạo: “Vậy theo kế hoạch đi. Bên thương đội kia đều là kẻ [gió chiều nào che chiều đấy], có tiền chính là lão đại, chỉ còn thỉnh tiên sinh phí tâm thêm rồi.” “Và

ng.” Lâu Thanh Vũ không dám làm lỡ thời gian sau khi xem hết sổ sách cùng thương lượng xong chi tiết với Điều Tiên Sinh liền ly khai nơi này. Vốn định đi xem qua Lâu phủ, có điều nơi đó nhất định có rất nhiều kẻ canh gác nên vẫn là đợi an bài ổn thỏa hẵng đi. Lâu Thanh Vũ thừa dịp đêm tối trở về lãnh cung, tránh thoát giám thị của ám vệ mới trở lại nội thất, lúc đang sắp thay y phục dạ hành, bỗng nhiên ngoài cửa khẽ gõ, thanh âm Thu Nhi thấp vang lên: “Thiếu gia?” Trong lòng Lâu Thanh Vũ cả kinh, không kịp cởi quần áo đã vội vã xoay người lên giường không lên tiếng. Thanh âm Thu Nhi lại nhẹ nhàng vang hai lần: “Thiếu gia? Thiếu gia?” Lâu Thanh Vũ giống như bị đánh thức hằm hồ nói: “Chuyện gì?” Thanh âm Thu Nhi dừng một chút, nói nhỏ: “Nghe trong phòng thiếu gia có thanh âm, sợ ngài bị bóng đè thôi.” “Ngô... Không có

chuyện gì, hừng đông hãy gọi.”“Vâng.”Thu Nhi rời đi lòng Lâu Thanh Vũ lại trầm xuống. Buổi sáng ngày thứ hai, Thu Nhi vẫn như thường tới hầu hạ hần, Lâu Thanh Vũ nhìn quét qua Thu Nhi, thản nhiên nói: “Tối hôm qua có chuyện gì mà nửa đêm lại đánh thức ta?”Thu Nhi ánh mắt khẽ tránh muốn nói lại thôi nhìn Thanh Vũ, cúi đầu nói: “Không có chuyện gì, là do Thu Nhi nghe lầm.”Lâu Thanh Vũ thở dài. Tình cảm hần không giống với Thu Nhi, chung quy không muốn quá gần cách với Thu Nhi liền kéo qua tay hần nói: “Thu Nhi, ở đây không có ngoại nhân, người có gì cứ việc nói thẳng. Chúng ta ở chung nhiều năm, mặc dù danh nghĩa là chủ tớ kì thực là huynh đệ, tình cảm ta đối với người lẽ nào người không rõ sao? Nếu có chuyện gì khó xử thì nói cho ta biết, chỉ cần ta làm được thì tất sẽ không cho người chịu ủy khuất. Nếu là người cảm thấy... cảm thấy ta cũng che chở không được người, chỉ cần người nghĩ rời khỏi ta thì bất cứ khi nào...”“Thiếu gia!” Thu Nhi đột nhiên đề cao thanh âm cắt ngang hần rồi phịch một tiếng quỳ xuống đất, kích động mà nói: “Thiếu gia, Thu Nhi đối ngài tâm ý liền như ngài đối Thu Nhi! Từ khi theo ngài nhiều năm trôi qua ngài càng bảo vệ hơn Thu Nhi, nơi nơi chốn chốn đều chăm sóc tựa như huynh đệ, Thu Nhi sao có ý niệm đó? Chỉ cần thiếu gia không đuổi Thu Nhi đi, Thu Nhi vĩnh viễn hầu hạ ngài!”Lâu Thanh Vũ vội vã kéo Thu Nhi lên nói: “Thu Nhi ngoan, tâm ý của người ta minh bạch, chỉ là từ khi người hồi cung tựa hồ trong lòng có việc, hướng chi người cũng là người có gia đình. Ly tán hai năm người và Ti Cẩm chịu không ít cực khổ, trong lòng ta thực không dễ chịu. Lần này người hồi cung cũng không thấy người nhắc tới Ti Cẩm và hài tử vậy là xảy ra chuyện gì?”Thu Nhi thoáng trầm mặc nói: “Thiếu gia, đêm qua ta phát hiện ngài một đêm không về, có phải... Thiếu gia, ta không có ý tứ khác. Chỉ là, chỉ là...”“Chỉ là cái gì?”Mặt Thu Nhi hơi đỏ lên, nói: “Ta biết thiếu gia đối với việc ta đột nhiên trở về có nghi ngờ nhưng ta với thiếu gia lòng chưa từng có biến đổi. Nếu thiếu gia nghi ngờ ta, sau này ta tuyệt đối không hỏi gì, chỉ cần thiếu gia nguyện ý để ta canh giữ ở bên cạnh chiếu cố ngài là được.”Lâu Thanh Vũ yên lặng thoáng nhìn qua hần rồi sờ đầu Thu Nhi hòa nhã nói: “Đứa ngốc, sao ta lại nghi ngờ người? Chỉ là trong cung không thể so bên ngoài, người biết đến càng nhiều càng nguy hiểm. Ta thực sự không muốn sẽ liên lụy cả người vào. Nói thật, nếu có thể không cho người trở về, ta lại tình nguyện người vẫn ở Giang Nam sống an ổn bên Ti Cẩm.”Thu Nhi nghẹn ngào một tiếng, rốt cục nhịn không được nhào vào lòng Lâu Thanh Vũ, khóc nói: “Thiếu gia, ta nói cho thiếu gia tất cả. Là hoàng thượng tìm chúng ta trở về, hoàng thượng tách ta với Ti Cẩm ra để cho ta tới chiếu cố người báo lại tất cả việc của ngài cho hoàng thượng.”“Ti Cẩm bị hoàng thượng bắt giữ ở bên người, hài tử cũng không biết chạy đi đâu rồi. Hoàng thượng nói chỉ cần làm tốt thì chờ hoàng thượng khôi phục địa vị ngài thì sẽ để chúng ta đoàn tụ...”Lâu Thanh Vũ chỉ cảm thấy như một tiếng sét giữa trời quang đầu choáng váng run giọng nói: “Hần uy hiếp người!”Thu Nhi vội nói: “Không phải. Kỳ thực hoàng thượng không ác ý, tất cả việc hoàng thượng làm đều là vì ngài. Hoàng thượng đã từng bảo đảm Ti Cẩm và hài tử sẽ không có chuyện gì, hoàng thượng muốn tìm người đáng tin cậy chiếu cố thiếu gia...”“Người không cần nói thêm nữa!” Sắc mặt Lâu Thanh Vũ cứng ngắc. Hần biết tính tình Già La Viêm Dạ, Già La Viêm Dạ là người yêu hần nhất thế giới này song song cũng là người nghi ngờ hần nhất. Nhất là Thu Nhi từ bé tới lớn đều ở bên cạnh Thanh Vũ, hần sợ thả Thu Nhi trở về thì Viêm Dạ không thể sử dụng Thu Nhi cho nên mới dùng chiêu này. Làm một đế vương, Già La Viêm Dạ từ nhỏ học thủ đoạn làm sao chiêu mộ nhân tâm, ân uy tịnh thi (ana: là sử dụng song song ân huệ và uy nghiêm), xóa bỏ đi ý nghĩ thực sự của kẻ nghe về bản thân mình. Hần cao quý mà yếu đuối, hần tùy hứng mà cô độc, cho nên hần vĩnh viễn không thể cảm nhận người khác, đặc biệt là kẻ hần không để vào mắt. Nếu như không phải Thu Nhi, nếu như hần chỉ là những kẻ bên ngoài, Lâu Thanh Vũ sẽ không kích động như vậy. Thế nhưng người nọ là Thu Nhi, là chiếu cố hần từ tấm nhỏ, là Thu Nhi sống lớn lên cùng hần thì sao hần có thể dùng thủ đoạn này với người bên cạnh chính Thanh Vũ chứ?Thu Nhi thấy sắc mặt Lâu Thanh Vũ thay đổi, biết tự mình nói sai hoảng nói: “Thiếu gia, ngài đừng nóng giận. Hoàng thượng rất thích ngài, rất để ý ngài nhưng chính bởi vì thích ngài để ý ngài mới mong muốn ta làm việc cho hoàng thượng. Kỳ thực, kỳ thực việc này cũng không có gì, ta sẽ không phản bội thiếu gia đây, nhiều lắm thì cách xa Ti Cẩm và hài tử một đoạn thời gian, hoàng thượng miệng cứng nhưng mềm lòng, sẽ không làm gì họ đâu. Thiếu gia, ngài, ngài...”Lâu Thanh Vũ gượng gạo nói: “Thu Nhi yên tâm, chuyện này ta sẽ làm chủ cho người.”Thu Nhi bùm một tiếng quỳ xuống, mang theo khóc nức nở nói: “Thiếu gia, ngài đừng đối nghịch với hoàng thượng! Đừng vì ta... Hơn nữa hoàng thượng, hoàng thượng lại đang có hài tử, thiếu gia thương hài tử đừng đi chọc hoàng thượng giận, Thu Nhi cầu ngài!” Thu Nhi luôn luôn vô cùng sợ hãi Già La Viêm Dạ, hướng chi năm đó Lâu Thanh Vũ bị giam lỏng ở Diêu Tây thì thủ đoạn của hoàng thượng Thu Nhi đã từng nếm trải. Trước đây hoàng thượng là Vương gia còn có việc không làm nổi nhưng hiện tại Vương gia là hoàng thượng rồi, là hoàng thượng đó! Thế giới này hoàng thượng là lớn nhất, nếu thiếu gia mất đi sủng ái của hoàng thượng thì sau này sống làm sao?Thu Nhi hiện tại vạn phần hối hận bản thân nói ra chân tướng liền ôm chân Lâu Thanh Vũ cầu xin. Hần ở xa

hội phong kiến này “sinh ra lớn lên ở nơi” dưới dân thường nên hiển nhiên vạn phần kính nể hoàng thượng. Hoàng quyền trong mắt Thu nhi cao sừng sững như núi, bát ngát như trời, nếu không phải từ nhỏ theo hầu hạ thiếu gia trở lại kinh thành thì hẳn đâu có cơ hội tiến vào vương phủ thậm chí hoàng cung chứ? Hoàng thượng làm chuyện này với Thu nhi và Ti Cẩm mà nói tuy rằng kính tâm nhưng lấy địa vị của Thu nhi mà nói thì không có gì đặc biệt. Lẽ nào hoàng thượng kêu hấn chết, hấn lại dám không chết sao? Chỉ là không nghĩ tới thiếu gia sẽ kích động như vậy. Lâu Thanh Vũ thấy bộ dạng Thu Nhi bối rối vô thố thì hơi thu liễm sắc mặt nhẹ nhàng vỗ hấn. Thanh Vũ kéo ra một mặt mỉm cười, nói: “Được rồi, coi người sợ kìa. Sao người lại không có lòng tin với thiếu gia nhà người như thế chứ?” “Thiếu gia...” “Yên tâm, ta sẽ không khiến hoàng thượng giận nữa. Có điều chuyện người và Ti Cẩm ta nhất định sẽ quản! Người đừng nhiều lời nữa.” Thu Nhi không dám nói thêm gì nữa, Thu nhi không thể làm gì khác hơn là lau nước mắt cúi đầu áp úng nói: “Thu Nhi vô dụng, Thu nhi lại gây phiền thêm phức cho thiếu gia.” “Nói cái gì đó, không phải ta vẫn luôn gây phiền phức cho người sao? Coi, ta hiện tại ngay cả quần áo, thức ăn đều phải dựa vào người đấy.” Lâu Thanh Vũ xoa hai tay làm ra vẻ bất đắc dĩ. Lúc này Thu Nhi mới cười: “Thiếu gia lại nói đùa. Thu Nhi chuẩn bị bữa sáng cho thiếu gia nhé.” Lâu Thanh Vũ hiểu rõ tâm sự Thu Nhi, tuy rằng Thanh Vũ tức giận nhưng trái lại yên lòng vì Thanh Vũ đã biết khó xử của Thu nhi. Hấn cũng rõ ràng lấy xuất thân và giáo dục của Thu Nhi thì sẽ không thể lý giải ý nghĩ của hấn, thế nhưng bản thân nhưng không cách nào loại bỏ suy nghĩ này. Già La Viêm Dạ lập đi lập lại nhiều lần lấy kẻ bên cạnh Thanh Vũ để kiểm chế uy hiếp Thanh Vũ nhưng Viêm Dạ thủy chung không rõ Thanh Vũ khác thần tử dưới chân thiên tử Viêm Dạ. Mọi người đều nói người yêu bởi vì không biết chi mới yêu nhau, bởi vì hiểu rõ mà chia tay. Hiện tại Lâu Thanh Vũ tràn đầy cảm xúc này. Hấn đề xuống cơn tức, nghĩ đến Già La Viêm Dạ hiện tại bận về việc chính sự, thân thể cũng không khỏe nên Thanh Vũ quyết định tìm thời cơ hợp lý nói chuyện rõ ràng với Viêm Dạ. Chuyện Thu Nhi không thể cứng rắn, tuy rằng Thanh Vũ tức giận nhưng đối nghịch với Viêm Dạ cũng không phải cử chỉ sáng suốt. Aizz... Viêm Dạ ơi Viêm Dạ, vì sao người luôn luôn tự cho là đúng, tự cao tự đại như thế? Tính cách, thân phận người như vậy thì ta sao còn có thể yêu người? Lâu Thanh Vũ xoa bóp thái dương. Năm đó cao cao tại thượng với người nhà khiến Thanh Vũ căm thù đến tận xương tuỷ. Nếu trở về hiện đại người như Già La Viêm Dạ là kẻ Thanh Vũ chán ghét nhất: lấy quyền đè người khác, lấy kiêu ngạo Tiểu Duệ năm đó, không phải địch nhân chính là kẻ xa lạ, nhất định là khinh thường ngoảnh mặt làm ngơ. Quả nhiên tình yêu không tồn tại lý trí. Aizz... Đảo mắt xuân thú sắp tới, Già La Viêm Dạ bảo dưỡng cũng đã một đoạn thời gian, lúc này không thể không xuất hiện vào triều. Nhất là vào xuân thú là tế điển quan trọng nhất Đại Tề quốc, làm cầu thủ là không được. Hiện tại Viêm Dạ đã mang thai hơn bảy tháng, việc đi lại chưa có vấn đề gì, nhưng cưỡi ngựa... Thì có phần cố sức. Tuy rằng bên ngoài có thể che giấu nhưng bụng dần dần lớn ảnh hưởng đối với thân thể cũng ngày càng rõ ràng. Có mấy lần Lâu Thanh Vũ định lợi dụng mật đạo đi gặp Viêm Dạ nhưng chính hấn cũng có nhiều việc phải an bài ở bên ngoài. Kéo thẳng tới hơn nửa tháng mới vào một đêm khuya yên tĩnh lặng lẽ lên vào mật đạo. Thanh Vũ tới b

àn long điện, bên trong ngọn đèn dầu tĩnh mịch, nội điện đang có người nói chuyện. Lâu Thanh Vũ không tiếng động ra khỏi cửa ngầm, ẩn vào sau bình phong nội thất, cách tầng tầng mạc liêm mơ hồ thấy Già La Viêm Dạ nằm trên giường, một người ngồi ở bên cạnh, một người quỳ trên mặt đất. Chỉ nghe người ngồi bên giường giàn thanh nói: “Hoàng huynh, nghe lời Trầm ngự y nói đi. Bộ dạng hoàng huynh thế này thì làm sao cưỡi ngựa? Đừng nói con sư tử thông là thần câu hiểm thấy cho dù một con ngựa bình thường thì muội thấy hiện tại hoàng huynh cũng khó trèo lên.” Lâu Thanh Vũ nghe ra là thanh âm Đức Hình công chúa. Sau một lúc lâu, Đức Hình công chúa thúc dục: “Hoàng huynh nói đi. Người cho rằng trẫm muội thì muội sợ người sao?” Già La Viêm Dạ rốt cục mở miệng, thanh âm rất thấp nhưng ngữ khí bình tĩnh, nói: “Đức Hình, chuyện của trẫm muội đừng động. Thân thể trẫm tự trẫm biết.” “Sai rồi, hoàng huynh không biết, Trầm ngự y mới biết được. Có phải không Trầm ngự y?” Hóa ra người quỳ trên mặt đất chính là Trầm Tú Thanh. Hấn âm thầm lau mồ hôi, thầm nghĩ: công chúa, người cũng sai rồi, thân thể hoàng thượng ta cũng không biết. Lâu quý nhân mới biết được nha... Trong lòng hấn nói thầm, tuy rằng Lâu Thanh Vũ từ quý phi bị biếm làm quý nhân vào ở lãnh cung nhưng Lâu quý nhân mới là người chiếm trái tim hoàng thượng. Công chúa lôi kéo mình ở đây chắn mạch cả nửa ngày, nói một đồng lời vô ích cũng không có một câu có thể đả động hoàng thượng. Tuy rằng nghĩ là vậy nhưng Tú Thanh vẫn cung kính nói: “Hồi hoàng thượng, công chúa, thai vị hoàng thượng bất ổn lại tổn hao tâm trí còn thiếu an dưỡng, thực sự hoàng thượng không thích hợp hoạt động kịch liệt.” Đức Hình công chúa lập tức nói: “Hoàng huynh người nghe chưa, lời này Trầm ngự y đã nói ba lần, người còn không sửa ý định sao?” “Cho dù hấn nói ba nghìn lần, ba vạn lần thì ý trẫm đã quyết, ai cũng không thay đổi được.” Ngữ khí Già La Viêm Dạ lạnh lùng, ẩn chứa không kiên nhẫn. Đức

Hình công chúa thấy vừa đầm vừa xoa đều dùng mà không được cũng có chút nổi giận, nói: “Vậ hoàng huynh dự định làm như thế nào đây? Mấy ngày nay mỗi ngày chiều Trầm ngự y nội chẩn chung quy cũng không phải biện pháp tốt.” Lâu Thanh Vũ nghe xong âm thầm cả kinh. Lễ nào thân thể Viêm Dạ không tốt sao? Vậ mới phải vờ Tú Thanh thường ở bên cạnh nội chẩn? Thế nhưng lần trước thấy hấn cũng rất khỏe mà; “Chỉ là một chút bệnh nhỏ rút gân, đồ mồ hôi trộm thôi mà, là do Vương Cung Thị lảm chuyện không cần phải tuyên ngự y chẩn bệnh. Tú Thanh, ở đây không có chuyện của người, người trước lui xuống đi.” “Vâng.” Trầm Tú Thanh dẫn ý chỉ lui ra, Già La Đức Hình lại nói tiếp với hoàng thượng không còn kiêng dè. “Hoàng huynh, sao không chọn thời điểm mà cứ phải lần này nhiều tai vạ xảy ra như vậy! Hoàng huynh không lên triều mấy ngày nay, hai vị hảo quốc trượng biến đổi phương pháp gây phiền toái, nếu không phải hoàng huynh đã thu hồi quân quyền thì chỉ sợ sẽ gặp phải rắc rối rồi.” “Mặc họ, trẫm biết rồi.” “Hoàng huynh, ta thật không nghĩ tới... Nếu không phải lần trước thấy hoàng huynh suýt nữa xảy thai thì chắc muội còn bị lựa gặt đó. Có điều chung quy việc hoàng huynh tống Lâu quý nhân vào lãnh cung cũng không phải biện pháp tốt, bộ dạng hoàng huynh thế này mà không có ai là tri kỷ bên cạnh săn sóc khiến muội và phụ hậu đều không yên tâm.” “Muội còn chưa xuất giá đâu, nghĩ nhiều vậy làm chi? Trẫm xem muội thật không muốn gả đi đó.” “Hoàng huynh, người trêu muội!” Đức Hình công chúa xấu hổ quẩn quít lấy Già La Viêm Dạ cười đùa vài câu. Sau một lúc lâu, bỗng nhiên hạ giọng lạnh lẽo nói: “Hoàng huynh, người nói cho ta biết, sinh hài tử có đau không?” Già La Viêm Dạ tựa hồ thoáng khựng lại, ưỡ oải nói: “Bản thân muội sinh sẽ biết.” Mặt Già La Đức Hình lập tức đỏ lên, giận dữ trừng mắt nhìn hấn. Nhưng sau một lúc lâu, thần sắc lại dần dần bi thương, “Cũng không biết ta kiếp này có thể có hài tử của mình hay không.” “Nói bậy bạ gì đó!” “Hoàng huynh, người biết ý ta mà.” Thanh âm Đức Hình công chúa thập phần buồn bã, có chút hoảng hốt nói: “Chúng ta có mấy huynh muội nhưng chỉ có hoàng huynh mới có con nối dõi của chính mình. Nội quân An Dương cùng nội quân Nhạc Dương đều vô hậu mà hoảng (ana: như cách giải thích khi trước hoảng là cách nói của chết trong hoàng gia), nhi tử Bắc quận vương cũng không phải do chính quận vương sinh, đại hoàng huynh cũng vậy. Sợ rằng tương lai ta cũng...” “Đức Hình!” Già La Viêm Dạ đột nhiên đề thanh cắt ngang nàng, quát dẹp đường: “Đừng suy nghĩ bậy bạ! Muội là vị công chúa duy nhất của tiên hoàng! Muội sẽ không có việc gì!” Già La Đức Hình thoáng sững sốt đột nhiên cúi đầu cười rộ lên, buồn bã nói: “Chính bởi vì muội là công chúa duy nhất của tiên hoàng, phụ hoàng và phụ hậu cũng không biết muội có còn di độc hay không (ana: di độc độc còn sót lại). Về thân thể, trong cung sớm có các loại đồn đãi, hoàng huynh cho rằng che miệng bọn họ thì muội cũng không biết sao? Vì sao nhiều năm như vậy ta không dám xuất giá? Bởi vì ta sợ... Ta sợ ta sau khi xuất giá không sinh được con, cũng sợ sau xuất giá ta sẽ có con của chính mình, ta đây, ta...” “Đức Hình!” Già La Viêm Dạ đột nhiên ngồi dậy, nhìn thẳng vào nàng, lạnh lùng nói: “Loại chuyện này tương lai hãy nói! Muội sẽ có hài tử của chính muội! Muội là công chúa duy nhất của Đại Tề quốc ta, ai cũng không cải biến được chuyện này! Hiểu chưa!” Đây là lần đầu tiên Già La Viêm Dạ ngoan lệ với nàng đến vậy, Già La Đức Hình lại càng hoảng sợ giật mình thoáng ngây ngốc, cúi đầu nói: “Vâng. Thần muội đã biết.” Già La Viêm Dạ nhìn thoáng qua nàng, thở dài nói: “Được rồi, đã tới rồi muội cũng trở về nghỉ ngơi đi, đừng nghĩ miên man nữa.” Già La Đức Hình thấy thần sắc Viêm Dạ mệt mỏi, nói: “Vậ thần muội cáo từ, hoàng huynh nghỉ ngơi cho tốt.” Đức Hình công chúa ly khai. Lâu Thanh Vũ đợi chốc lát mới nhẹ nhàng vạch màn rồi đi qua bên đó. Già La Viêm Dạ đang nhắm mắt nằm giường nghe thanh âm mở mắt ra thấy Thanh Vũ thì hơi kinh hãi, nói: “Người đến đây lúc nào?” “Vừa tới một lúc.” Lâu Thanh Vũ nhẹ nhàng cười ngồi xuống bên cạnh Viêm Dạ. Già La Viêm Dạ hình như có chút bất an, nói: “Lúc người tới nghe được động tĩnh gì chứ?” “Động tĩnh gì? Người người cử tới sao?” Lâu Thanh Vũ nhận thấy được Viêm Dạ không muốn để bản thân biết cuộc nói chuyện vừa rồi liền giống như hỏi nói lại. Già La Viêm Dạ thấy thể thoáng yên tâm, nói: “Không có. Vừa rồi Trầm ngự y tới chẩn mạch cho trẫm.” “Làm sao vậy?” Lâu Thanh Vũ cúi đầu nhìn thoáng qua bụng Viêm Dạ, chiếc bụng so với nửa tháng trước lại lớn lên một chút, cách một thời gian ngày không gặp cảm giác tương đối rõ ràng, vội hỏi nói: “Thân thể không tốt sao?” “Không có gì, chỉ là chút phản ứng bình thường.” Già La Viêm Dạ nói tựa hồ có chút không khỏe, nghiêng người thay đổi tư thế. “Có phải thất lưng cột sống đau không? Để ta xoa bóp cho người.” “Ừ. Cả chân nữa.” Già La Viêm Dạ cũng không cự tuyệt. “Được.” Già La Viêm Dạ để Thanh Vũ bóp sau một lúc lâu, nói: “Sao nhiều ngày nay mới tới bàn long điện của ta? Hả?” Lâu Thanh Vũ khẽ cười, ghé vào lỗ tai hấn thấp giọng nói: “Nhớ ta rồi sao?” Già La Viêm Dạ liếc nhìn hấn một cái, xê dịch vào bên trong: “Lên đây.” Lâu Thanh Vũ chân chờ chút nói: “Ta không thể ở lại quá muộn.” Trong lòng Già La Viêm Dạ nóng lên, “Người có việc gì quan trọng hơn việc của ta sao?” Lâu Thanh Vũ không muốn cãi cọ với “Dưng phu” liền xoay người lên giường. Ai dè Già La Viêm Dạ không buông tha hấn, chất vấn: “Ta hỏi người đó! Tới liền muốn đi, người ở lãnh cung có thể có chuyện gì bận chứ? Lúc nào cũng đối đầu với ta cả!” Lâu Thanh

Vũ mang theo trấn an nói: “Người đừng nóng giận. Ta là muốn đi xuân thú cùng người chung quy có một số việc phải chuẩn bị. Hơn nữa, ta cũng sợ mỗi lần nhìn thấy người nhịn không được...” “Nhịn không được cái gì?” Già La Viêm Dạ âm thầm đỏ mặt, xì xuống nói: “Người nghĩ đến mấy chuyện đó sao?” Lâu Thanh Vũ phớt cười hân hân lên khuôn mặt Viêm Dạ, nói: “Ta là sợ mỗi lần thấy người đều nhịn không được nghĩ hân người, người cho là cái gì?” Già La Viêm Dạ quần đỏ mặt, thầm mắng tên này không trêu đùa mình liền khó chịu sao? Lâu Thanh Vũ sợ hân giận thật, vừa rồi Thanh Vũ nghe thấy đối thoại giữa bọn họ biết gần đây Viêm Dạ không khỏe lắm lại lập tức phải xuất hành nên Thanh Vũ không dám vào thời gian này chọc Viêm Dạ giận, giọng điệu mang theo dỗ dành nói: “Được rồi được rồi, là ta nói đùa đó. Kỳ thực là ta muốn... Người lại không muốn sao?” Già La Viêm Dạ hung hăng trừng hân nói: “Muốn là một chuyện, làm lại là một chuyện khác. Người cũng ưỡn cái bụng thử xem!” Lâu Thanh Vũ biết Viêm Dạ cũng là một nam nhân bình thường, lại tuổi trẻ khí thịnh khẳng định dục vọng mãnh liệt. Chỉ là vì ngại thân thể bất tiện không thể phát tiết theo cách bình thường, nhất định Viêm Dạ “tích hỏa” đã lâu nên Thanh Vũ không dám trêu chọc Viêm Dạ nữa liền vội hỏi: “Xin lỗi, là ta nói bậy. Tối nay hảo hảo ở bên người, cái gì cũng không làm.” Sau khi Già La Viêm Dạ có thai tính tình nóng nảy nhưng tính tình Lâu Thanh Vũ lại thanh nhã sẽ không giận đối gì, vô luận Viêm Dạ âm ỉ lên thế nào Thanh Vũ cũng sẽ có biện pháp trấn an xuống. Lần trước ở Thương Châu thì ngoại trừ về lần khắc khẩu vì “Đồng” kia, Thanh Vũ luôn ngoan ngoãn phục tùng với Viêm Dạ. Chỉ là tuy rằng bề ngoài Lâu Thanh Vũ ôn hòa nhu thuận nhưng trong cốt cách lại có một cỗ thanh ngạo khí, thường xuyên khiến Viêm Dạ không thể hiểu nổi. Già La Viêm Dạ bị Lâu Thanh Vũ dỗ dành thì chậm rãi cũng nuốt xuống cơn tức, ừ ừ dâng lên ngã vào trong lòng Thanh Vũ oán hận: “Sau này người còn tới muộn như vậy thì hãy xem ta phạt người thế nào đó!” “Đã biết, sau này ta hàng đêm đều tới. Chúng ta cũng tới cầu kiều như Ngưu Lang Chức Nữ, hàng đêm trong mộng đều gặp.” Già La Viêm Dạ muốn hỏi Thanh Vũ Ngưu Lang Chức Nữ là ai thế nhưng thân thể ở dưới lực xoa bóp thực sự quá thoải mái liền mơ hồ ngủ thiếp đi rất nhanh liền không biết chi hết. Lâu Thanh Vũ mới vừa nghe được đối thoại của họ thì âm thầm kinh hãi, nghi vấn không ít. Có

điều hân thấy Già La Viêm Dạ hiển nhiên không muốn cho hân biết, tiện đường giả vờ không biết nhưng lại quyết định âm thầm điều tra rõ việc này. Vốn về chuyện Thu Nhi, Thanh Vũ còn muốn tìm thời cơ thích hợp nói với Viêm Dạ nhưng thấy bộ dạng Viêm Dạ mệt mỏi khổ cực thì không thể làm gì khác hơn là tạm thời nhịn xuống đi làm dự định khác. Một đêm này hân ngủ cùng Già La Viêm Dạ tới bình minh, mãi đến khi Vương Cung Thị tới gọi lâm triều mới lên vào mật đạo trở về lãnh cung. Sau đó quả nhiên Thanh Vũ thường xuyên tới hơn, cẩn thận từng tí một để tránh mọi người biết đến. Hai người tuy rằng không thể quang minh chính đại ở bên nhau nhưng mỗi đêm riêng tư như vậy cũng có loại tình thú khác. Đăng bởi: admin

62. Chương 62

CHƯƠNG 62

Đảo mắt đã tới ngày xuất hành sắc xuân đạt dào. Thân thể hoàng thượng bệnh mới khỏi, dẫn đầu các tướng lĩnh cự thần trùng trùng điệp điệp đi về Phượng Minh cốc. Thái tử Già La Khôn Trạch vốn ở chỗ tại thái hậu giáo dưỡng nhưng sau khi nó hồi cung thì đây là lần đầu nó gặp tế điển sản bản truyền thống long trọng như vậy cho nên cũng đi cùng thái hậu tới đi lên trước đoàn. Lâu Thanh Vũ hoá trang thành một tiểu tốt đồng hành theo ngự liễn hoàng thượng. Ở trước cửa cung thấy thái tử thân mặc tử y chân đeo kim ngosa (giày vàng), đầu buộc ngọc quan, khoác phong y màu đen đoan chính tiêu sái bước tới, tâm trạng Thanh Vũ không khỏi cực kỳ kích động. Khuôn mặt thái tử nghiêm túc, khuôn mặt bạch ngọc nhỏ nhắn dễ thương rất giống búp bê, nó cung kính quỳ xuống hành lễ trước ngự liễn hoàng thượng. Già La Viêm Dạ cũng nhiều ngày chưa gặp Đồng Nhi, tâm trạng rất vui mà ngồi ở nội liễn vẫy tay với nói: “Đồng Nhi nào lại đây đi với phụ hoàng.” “Vâng.” Đồng Nhi đứng lên giẫm lên ghế nhỏ trèo lên xe, một thị vệ bên cạnh vươn tay tới nhẹ nhàng nắm đỡ nó lên xe. Thường ngày những việc này đều là cung thị làm, Đồng Nhi thoáng cảm giác dị dạng liền nghiêng đầu nhìn lướt qua thấy dung mạo thị vệ kia xa lạ nhưng đôi mắt trong trẻo lại bao hàm ôn nhu từ ái thì tâm Đồng Nhi thoáng khẽ động. “Đồng Nhi, lại ngồi bên này.” Mạc liêm ngự liễn vừa được thả xuống Già La Viêm Dạ liền khẩn cấp kéo lấy cánh tay nhỏ bé của Đồng Nhi kéo nó sang ngồi bên cạnh. Trong ngự liễn không gian rộng lớn, gian giữa còn đặt một chiếc kỷ trà gỗ đàn hương, trong góc bốc hương đàn hương thơm mát. Hai sườn khác có tủ nhỏ đặt văn, tấu chương. Kỳ thực xuân thú tới Phượng Minh cách

kinh thành cũng không xa, phóng ngựa nửa ngày là đến, xe đi một ngày thì đến. Nhưng năm qua rồi Già La Viêm Dạ đều cưỡi ngựa đi trước cùng các võ tướng khác. Chỉ có năm nay do ốm đau mới khởi, long thể chưa ổn định nên lúc này mới thay đổi ngự liên chậm chạp đi xe cùng các văn thần khác phía sau đại quân. “Mấy ngày nay Đồng nhi ở bên hoàng tử mẫu khỏe chứ? Hoàng tử mẫu có thương con không?” Già La Viêm Dạ vươn tay khẽ ôm Đồng nhi vào ngực. “Hoàng tử mẫu rất thương con, người còn tự mình giáo nhi thần đọc sách biết chữ, thái phó cũng khen nhi thần tiến bộ đó.” “Đồng nhi thật ngoan.” Già La Viêm Dạ kiêu ngạo vuốt ve mái đầu của Đồng nhi “Vậy Đồng nhi có nhớ phụ hoàng hay không?” “Nhớ.” thanh âm Đồng nhi giòn tan, đôi mắt tinh lượng nhìn chăm chăm Già La Viêm Dạ, nói: “Nhi thần nhớ phụ hoàng cũng nhớ cả cha! Phụ hoàng, lần này cha không đi cùng với chúng ta sao?” Già La Viêm Dạ thoáng khựng lại, mỉm cười nói: “Cha lần này không đến.” Đồng nhi có chút thất vọng gục đầu xuống. Trong khoảng thời gian này nó ở chỗ hoàng tử mẫu học được rất nhiều thứ cũng hiểu rất nhiều lý lẽ. Nó biết nó và cha vì sao không thể gặp mặt. Hiện tại nó vô hạn hoài niệm cuộc sống tự do tự tại trong thôn làng xưa, thế nhưng địa vị hoàng tử cũng cho nó hiểu loại cuộc sống này đã cách rất xa nó. Đồng nhi đang chậm rãi lớn lên, nó dần dần phát giác thế giới này không giống như các câu chuyện cổ tích xinh đẹp. Nó bắt đầu tự xưng trước mặt Già La Viêm Dạ là “Nhi thần” bởi vì nó đã biết được địa vị của bản thân thế nào. Thế nhưng tư tưởng của Lâu Thanh Vũ đã cắm rễ ở trong lòng nó đến thâm căn cố đế, khiến trong những năm tháng sau này nó vẫn luôn thủy chung duy trì phẩm tính thiện lương và trong sạch. Nó giống một gốc cây thông nhỏ lớn lên khỏe mạnh hăng hái, mãi đến có một ngày khi nó trưởng thành đã có thể biến thành bến cảng che gió che mưa cho các đệ muội. Có điều lúc này nó vẫn khó thoát khỏi tính tình trẻ con. Già La Viêm Dạ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nó thoáng buồn bã thì trấn an nói: “Qua vài ngày nữa Đồng nhi có thể gặp cha, phụ hoàng cam đoan với con có được hay không?” Lúc đầu khi Đồng nhi biết cha bị giáng phẩm cấp biếm lãnh cung thì vô cùng tức giận gào khóc ở chỗ thái hậu thế nhưng hiện tại nó đã hiểu chuyện hơn, nhân tiện nói: “Nhi thần tin tưởng phụ hoàng, tất cả nhờ phụ hoàng làm chủ!” Già La Viêm Dạ an lòng kéo lại Đồng nhi ôm vào ngực. Đồng nhi tựa ở trên người Viêm Dạ sớm đã phát hiện bụng phụ hoàng trở lên, phụ hoàng béo lên rất nhiều. Nó nhớ tới cha đã từng nói với nó thì đành nhịn xuống, rốt cục nhịn không được đôi tay nhỏ bé sờ lên nhỏ giọng nói: “Phụ hoàng, tiểu đệ đệ nằm ở đây sao?” “Sao con biết?” thần tình Già La Viêm Dạ khẽ kinh ngạc. Việc này hẳn không nghĩ tới gạt nhi tử, thứ nhất: thêm một hài tử là một việc vui, Đồng nhi cũng sẽ vui vẻ; thứ hai: từ lâu Đồng nhi đã biết bản thân là “Mẫu phụ” nó cho nên không cần lừa gạt nó. Chỉ là vốn hẳn dự định chờ hài tử sinh xong mới nói cho Đồng nhi biết lại không nghĩ rằng hiện tại nó đã biết. Đồng nhi nói: “Là cha nói cho nhi thần đó.” “Đồng nhi có nói cho ai biết nữa không?” “Không có. Cha kêu con giữ bí mật.” Già La Viêm Dạ mỉm cười nói: “Đồng nhi nghe lời cha thật ngoan. Có tiểu đệ đệ, con vui chứ?” Đồng nhi đột nhiên nói: “Có đệ đệ, cha sẽ trở về chứ?” Già La Viêm Dạ sững sờ. Đồng nhi nói: “Con không thích cha ở lãnh cung.” Những lời này nó nói có chút lạnh, thần tình đặc biệt không phù hợp với tuổi của nó. Trong lòng Già La Viêm Dạ đột nhiên giật thót lạnh lẽo ngưng mắt nhìn thoáng qua nó, nói: “Phụ hoàng cũng không thích cha con ở lại lãnh cung. Rất nhanh phụ hoàng sẽ đón cha con ra.” Đồng nhi ừ một tiếng, cúi đầu vuốt bụng phụ hoàng nhưng không biết đang suy nghĩ cái gì. Bỗng nhiên Già La Viêm Dạ cảm thấy nhi tử có phần xa cách mình liền đưa tay ôm nó càng chặt, cười nói: “Gần nhất Đồng nhi đọc sách gì giảng cho phụ hoàng nghe với?” “Vâng.” Lâu Thanh Vũ hoá trang thành thị vệ cưỡi ngựa đi theo bên cạnh xe nghe không được thanh âm trong mã xa nhưng tâm thần đã bay đến bên cạnh hai phụ tử trong xe. Đồng nhi sau mấy tháng không gặp so với khi xưa càng khí khái thái tử thêm vài phần, cử chỉ cũng càng phát ra phong dung tôn quý hơn, Lâu Thanh Vũ không thể nói rõ trong lòng có cảm giác gì. Nhi tử khi xưa là của bản thân mình mà hiện tại lại là của hoàng gia, nhiều ít cũng có chút cảm giác mất mát. Đoàn xe rốt cục vào chạng vạng đi tới hành cung Phượng Minh cốc. Mã xa đi tới nội cung, Vương Cung Thị tiến lên vén màn xe. Đồng nhi đang ngủ, Già La Viêm Dạ không đành lòng đánh thức nhi tử liền ôm nó đi ra. Chỉ là do thân thể Viêm Dạ bất tiện, Đồng nhi còn nặng lên rất nhiều nên khi xuống xe thì khó tránh khỏi cật lực. Lâu Thanh Vũ thấy thế liền bước lên phía trước dìu hắn. Già La Viêm Dạ nhìn hắn một cái, tiện tay gạt đi, nói: “Người, ôm giúp trăm thái tử đi nội điện nghỉ ngơi.” “Vâng.” Vào một khắc Lâu Thanh Vũ đi tới tiếp nhận nhi tử vào ngực thực sự vừa tưởng niệm vừa thỏa mãn. Chỉ là tiểu tử này ngủ thật say không hề có cảm giác. Già La Viêm Dạ vào nội điện hạ chỉ để chúng thần đi nghỉ ngơi, ngày mai chính thức cử hành thú điển. Hắn ngồi một ngày mã xa tuy rằng trên ngự liên xa hoa thư thích, chạy yên ổn nhưng vẫn cảm thấy sống thất lực đau nhức, buổi chiều lại ở bên trong xe nhìn xem mấy bản tấu chương, lúc này tinh thần Viêm Dạ cũng vô cùng xấu liên dưới sự hầu hạ của Vương Cung Thị lên tháp nghỉ ngơi. Qua cơn buồn ngủ hắn mông mông lung lung không quên phân phó nói: “Đợi Trần thị vệ trở về kêu hắn lại đây.” “Vâng.” Lúc này Lâu Thanh Vũ hoá trang thành thị vệ họ Trần – là một bà con xa thế hệ con cháu của tướng quân Trần

Cánh. Đại đa số cấm vệ quân vốn là gia tộc để tử hoàng thân quốc thích của hoàng thượng tin cậy – tất cả đều là thân tín, không chỉ có nguy trang tốt còn không làm cho người ta nghi ngờ. Già La Viêm Dạ vốn định chớp mắt cái ai dè khi tỉnh lại đã là nửa đêm. Vương Cung Thị nói “Trần thị vệ” đang canh bên ngoài, Già La Viêm Dạ gật đầu dùng xong bữa tối, uống xong được liền tự đi ngủ. Sớm ngày thứ hai thức dậy, hần mở mắt ra thấy Vương Cung Thị vốn nên hầu hạ đã thay đổi thành Lâu Thanh Vũ đang bưng áo đứng hầu cạnh bên. “Sao lại là người?” Lâu Thanh Vũ mỉm cười tịnh không đáp lời. Già La Viêm Dạ đứng lên, Lâu Thanh Vũ liền mở ra quần áo trong tay từng kiện từng kiện mặc vào cho Viêm Dạ. Hầu hạ thú điển (ana: mặc theo đúng chuẩn sẵn thú) rất phiền phức phức tạp, trùng trùng điệp điệp chừng hơn sáu kiện. Ngoài trừ chính trang ba tầng ngoài ba tầng trong còn có một kiện ti giáp bằng thiên mông mềm mại tương đối đặc biệt. Ti giáp này Lâu Thanh Vũ lần đầu thấy thì không biết vì dùng ra sao, sau một khắc sững sốt mới nghiên cứu ra công dụng của nó. Bộ ti giáp này do Già La Viêm Dạ ra lệnh Trầm Tú Thanh dùng thiên thiên bằng ti do tân quốc tiến cống tiêu hao nửa tháng chế tạo gấp gáp mới thành để bảo vệ thai nhi trong bụng, song song cũng là vì bó lại bụng. Lâu Thanh Vũ tới mặc áo cho Viêm Dạ cũng là vì muốn tự mình mặc ti giáp này giúp Viêm Dạ. Thứ này làm ra có phần giống nội y dành cho phụ nữ có thai kiếp trước, nội y này có thể giảm bớt áp lực bụng lên thắt lưng nhưng nếu như ti giáp này còn không có tác dụng gò bó lại bụng Viêm Dạ đã trôi cao lên thì Lâu Thanh Vũ sẽ càng thích phát minh này hơn. Mặc ti giáp ở ngoài áo lót mỏng trong cùng rồi cố sức buộc chặt. Già La Viêm Dạ cắn răng nhịu chặt mi nói: “Chặt thêm chút nữa!” Lâu Thanh Vũ nhẹ giọng nói: “Hài tử sẽ chịu không nổi đâu.” “Chặt thêm chút!” Lâu Thanh Vũ nhấp mím môi lại lần nữa kéo chặt dây buộc ti giáp. Già La Viêm Dạ đỡ sàng đứng, ngón tay gần

như đâm vào đàn hương. Hần thở sâu, gắng sức thả lỏng thân mình hô hấp. Thai nhi trong bụng bắt đầu cảm thấy khó chịu, trong không gian nhỏ hẹp thân thể nhúc nhích không thôi. Già La Viêm Dạ đưa ra một tay chậm rãi trấn an bụng mình. Kiên trì! Kiên trì thêm một chút! Rốt cục kết thúc “Cực hình”, Già La Viêm Dạ và Lâu Thanh Vũ đều toát ra một thân mồ hôi lạnh. Bụng vốn đã mang thai bảy tháng biến thành bụng bốn tháng rồi lại mặc vào quần áo bên ngoài thành ra nhìn không thấy có gì đặc biệt bất thường, nhiều kẻ hữu tâm chỉ cảm thấy hoàng thượng qua một mùa đông hơi béo lên chút. “Viêm Dạ, nghìn vạn lần cẩn thận, người đừng cậy mạnh mà gây thương tích cho bản thân.” Lâu Thanh Vũ nhìn Già La Viêm Dạ, thần sắc lo lắng. “Đã biết.” Già La Viêm Dạ cúi đầu nhìn thoáng qua bụng rồi thử đi lại hai bước cảm thấy còn có thể chịu được liền tiếp nhận mã tiên Thanh Vũ đưa, Viêm Dạ đứng thẳng thân thể đi ra phía ngoài. Sư tử thông đã chuẩn bị xong. Đây là giống ngựa quý hiếm độc nhất vô nhị ngày đi ngàn dặm, cao quý tựa như vị chủ nhân của nó, lúc này nó đã nóng lòng muốn phi nước đại từ lâu, cặp chân cực lớn trên mặt đất khó chịu dậm dậm. Già La Viêm Dạ thở sâu, vỗ vỗ cổ nó rồi để khí nhảy lên. Dẫn dắt mọi người đến khu vực săn bắn, quần thần từ lâu đã chờ đợi sẵn. Già La Viêm Dạ nhìn hoàng kỳ phấp phất trong gió, giương giọng nói: “Các dũng sĩ Đại Tề quốc hãy để trẫm thấy bản lĩnh thuần thực mạnh mẽ của các người kế thừa tổ tiên! Đi ” Đại Tề quốc mỗi năm một lần, xuân săn là sự kiện tối long trọng cũng tối chờ mong nhất dưới lời lẽ khích lệ hùng hồn của hoàng thượng, chúng tướng cùng đánh mã tiên xuống lao đi. Khai cung, mũi tên đầu tiên phải do tự hoàng đế bắn, từ lúc vào trong cánh rừng bọn thị vệ dẫn một con nai trắng cao to mạnh mẽ chạy ra. Tiến pháp Già La Viêm Dạ thiên hạ vô song, nắm đó hần với Lâu Thanh Vũ quen biết nhau chính bởi một tiền đồ. Lúc này hần mở kim linh cung, cài tên chậm rãi mở song chướng. Trong nháy mắt khu vực săn bắn tĩnh lặng. “Vút ” Một tiếng tiền kêu, như cuồng phong thiểm điện, thị lực con người không có thể đạt tới được. Tiến linh kim sắc bay thẳng cắm vào cổ con nai trắng, tiền huyết tuôn ra lập tức ngã xuống đất mất mạng. Mọi người cuồng hô. Già La Viêm Dạ cười lớn một tiếng, giương giọng nói: “Kẻ nào hôm nay săn nhiều nhất tặng nghìn hộ, thăng chức nhất phẩm!” Tất cả các võ tướng đều hoan hô, móng ngựa âm vang, mấy trăm con tuần mã đều xông vào rừng cây rậm rạp, sâu trong huyết dịch nam nhân mãnh liệt sôi trào. Săn giết – là bản chất của nam nhân! Vào năm trước, Già La Viêm Dạ nhất định xung trận ngựa lên trước, có điều năm nay lại hơi kéo dây cương. Lâu Thanh Vũ làm thị vệ phóng ngựa đi theo phía sau, cẩn thận mà chú ý an toàn xung quanh Viêm Dạ. Hần thấy thắt lưng Già La Viêm Dạ ưỡn thẳng tắp, dây cương trong tay so với khi trước còn nắm chặt hơn, lòng căng thẳng. Khi Già La Viêm Dạ vừa rời giương cung liền cảm thấy trong bụng có phần khó chịu lại cố nén. Hần từng nghe nói dân gian có phụ nhân chỉ có khom lưng nhặt đồ hoặc nâng tay lấy cái gì đó đã liền sẩy thai cho nên Viêm Dạ thấp thỏm lo lắng. Cũng may chúng thần cũng biết hoàng thượng bệnh nặng mới khỏi nên không có người dám đi lên xúi giục hoàng thượng săn bắn. Già La Viêm Dạ liền mang theo thị vệ chậm rãi chạy trong khu rừng rậm rạp cũng không liêu lĩnh chạy nhanh. Nhưng sư tử thông lại hình như hưng phấn hơn so với xưa, nó vẫn xao động bất an phát ra tiếng phì phì trong mũi, vài lần thiếu chút nữa thoát khỏi lực khống chế của Viêm Dạ. Già La Viêm

Dạ âm thầm nhúu mày thỉnh thoảng lại thu thả dây cương. Bỗng nhiên một con hỏa hổ chạy qua trước mặt khiến sư tử thông hưng phấn gia tốc, Già La Viêm Dạ nghĩ đến bản thân nếu đã lên ngựa tham gia săn bắn mà chỉ săn được một con nai đực thì cũng coi như không liền trưng cung cài tên, dự định bắn xuống. Hắn hai chân giấp yên ngựa vững vàng điều khiển sư tử thông, ai ngờ sư tử thông lại đột nhiên bạo loạn tung bốn vó chạy phóng đi. Già La Viêm Dạ kinh hãi vội vã nắm chặt dây cương, cong hạ thân người. Tất cả phát sinh quá nhanh, bọn thị vệ cũng không có phát hiện dị dạng chỉ hoảng thượng đột nhiên gia tốc cho rằng hoảng thượng săn bắn mà nổi lên hưng phấn. Duy chỉ có một mình Lâu Thanh Vũ cảm thấy không đúng liền cấp tốc đuổi theo. Tiếng gió thổi vù vù qua bên tai. Già La Viêm Dạ cật lực duy trì thân thể cân đối xóc nảy trên lưng ngựa. Sư tử thông chính là một thần câu trăm năm khó gặp, không chỉ có tốc độ như sét đánh còn là một con ngựa thông minh hơn ngựa bình thường. Năm đó Già La Viêm Dạ thu phục nó mất rất nhiều sức lực còn bị nó mang theo chạy như bay ròng rã ba ngày ba đêm. Tuy sư tử thông tính tình dữ dằn nhưng khi đã nhận chủ liền trung thành tận tâm, vô cùng nghe lời. Nhưng ngày hôm nay tất cả phương pháp điều khiển nó đều mất đi hiệu lực, nó mang theo Già La Viêm Dạ như một con mãnh thú chạy tiến sâu vào trong cốc, càng đi càng xa. Từ lâu Già La Viêm Dạ đã ra một thân mồ hôi lạnh nhưng vẫn thập phần trấn định. Lúc này hắn không thể căng thẳng bởi vì trên lưng ngựa không chỉ một mình hắn mà còn có thai nhi trong bụng. Già La Viêm Dạ hiển nhiên phát giác điểm dị thường của ái cầu, phát hiện nó không nghe chỉ huy của mình nhưng cũng không có biện pháp xuống ngựa. Con ngựa không khống chế được sớm muộn gì sẽ quăng hắn xuống khỏi lưng, cho dù là không như vậy thì với tình hình thân thể hiện tại cũng không chịu nổi bốn ba đường dài. Nên tiếp tục kiên trì hay là buông tay đây? Hắn không có nhiều thời gian để suy xét. Phụng minh cốc là khu vực săn bắn Già La Viêm Dạ thích nhất nên Viêm Dạ quen thuộc từng ngọn cây gốc cỏ ở đây. Thậm chí trong lúc hô hấp cũng có thể phán đoán ra gió thổi về hướng nào. Già La Viêm Dạ trên lưng ngựa kịch liệt xóc nảy liên tục, mắt thấy sư tử thông đang chạy về hướng khe núi. Ở góc hẹp khe núi có một chỗ chỗ rẽ ngoặt vào khe sâu, cạnh khe là một con sông sâu. Vào khe sâu đó là nơi dễ bị phục kích nhất. Mà vô luận sư tử thông bạo động đánh mất lý tính ra sao thì trong khoảng thời gian chạy vào chỗ rẽ cũng sẽ giảm bớt tốc độ, vậy đó là cơ hội cuối cùng cũng là tốt nhất của Già La Viêm Dạ. Già La Viêm Dạ ngang dọc sa trường nhiều năm cũng chưa từng giống một khắc này căng thẳng sợ hãi. Đây là canh bạc lớn nhất cả đời hắn! Đề khí thu hết thảy nội tức đều dồn xuống bảo vệ bụng, vào một giây sư tử thông rẽ ngoặt thân thể Viêm Dạ liền xoay mình rơi xuống, hai tay dứt khoát buông ra cương ngựa. Tất cả đều xảy ra chớp nhoáng như điện giật. Bọt nước văng khắp nơi, Già La Viêm Dạ nắm trong tay góc độ an toàn nhất quyết định thật nhanh buông hai tay, cấp tốc linh hoạt trồi lên mặt nước... Lâu Thanh Vũ vẫn bám sát ngay sau đuôi nhưng tốc độ sư tử thông không phải ngựa tầm thường có khả năng chạy kịp, chỉ trong chốc lát liền bị bỏ rơi phía xa, thân ảnh Già La Viêm Dạ rất nhanh biến mất trong phạm vi tầm nhìn của Thanh Vũ. Phụng minh cốc vô cùng bao la rộng lớn, khi Thanh Vũ vất vả đuổi tới ngã rẽ ngoặt khe núi thì Già La Viêm Dạ đã xuống ngựa một đoạn thời gian. “Viêm Dạ!” Lâu Thanh Vũ từ xa đã thấy vạt sắc mình hoàng trên bờ sông liền không khỏi kinh hãi, các loại ý niệm xấu nhất trong đầu liền hiện lên. Già La Viêm Dạ từ lưng ngựa rơi thẳng trong nước, nhờ lực cản của nước cứu được hắn. Vô công Viêm Dạ cao cường lại chọn góc độ hữu lực nhất xuống ngựa nên không chịu chút ngoại thương nào, chỉ có chấn động lớn và giá lạnh của nước sông khiến Viêm Dạ gần như chìm hẳn xuống lòng nước. Y phục trên người nặng nề, bụng lại bó buộc tì giấp, Viêm Dạ liền uống mấy ngụm nước mới quẫy nổi lên trên mặt nước rồi cật lực bơi về phía bờ. Lâu Thanh Vũ nhảy xuống lưng ngựa nhào vào trong nước vớt Viêm Dạ lên. “Viêm Dạ, ngươi cảm thấy thế nào?!” Già La Viêm Dạ cật lực mở mắt, đang ôm bụng không nói. Lâu Thanh Vũ nhanh chóng gạt ra lớp y phục ẩm ướt mặc bên ngoài của Viêm Dạ, kéo tì giấp vội vàng đến tay phát run. Thật vất vả bỏ ra ràng buộc, Già La Viêm Dạ thở hổn hển mấy ngụm, thấp giọng nói: “Được!” Thai nhi trong bụng xao động bất an, Viêm Dạ luôn luôn mang theo bên mình được dưỡng thai Trầm Tú Thanh đặc chế, Lâu Thanh Vũ móc ra được dâng lên nâng Viêm Dạ uống một xấp đầy, lúc này mới cảm thấy trong bụng ấm áp, giống như hoà hoãn đi rất nhiều. “Lạnh...” Lâu Thanh Vũ cởi áo choàng trên người mình ra bao chặt lên thân Viêm Dạ. Già La Viêm Dạ bị Thanh Vũ ôm chặt vào ***g ngực, trong lòng thả lỏng cố gắng nói: “Sư tử thông bị kẻ khác động tay động chân vào, người sai người truy xét...” “Đã biết, bọn thị vệ sẽ lập tức tới đây, người kiên trì một chút.” Đang nói chuyện, bỗng nhiên một trận gió mạnh thổi tới, Lâu Thanh Vũ biến sắc ôm Già La Viêm Dạ lăn mình trên mặt đất rơi vào giữa bụi cỏ. Có thích khách! Ý niệm này đồng thời thoáng hiện lên trong đầu hai người. Chỉ thấy trên lưng chừng khe núi sâu, lấp lánh phản quang của mũi tên sắt dưới ánh mặt trời. Bọn họ ở chỗ đất bằng phẳng, ngoại trừ bụi cỏ bên bờ sông cao dày thì không còn chỗ để trốn. Quần áo Già La Viêm Dạ ướt đầm, người lại mang bầu, phản ứng rõ ràng trì độn; Lâu Thanh Vũ tay phải cầm kiếm, tay trái cố sức ôm Viêm Dạ lão đảo tránh vào phía sau một tảng đá thấp. Thích khách bắn tên

như mưa rơi rơi xung quang tảng đá thấp. Lâu Thanh Vũ kéo lại nhuyển giáp khi nãy vừa cởi mặt lại vào người Già La Viêm Dạ liền cầm kiếm ngăn trở công kích, trong lòng cũng khấn trượng. Như thế trên chẳng cầu trời dưới chẳng cầu đất, lẽ nào kêu bọn họ trốn xuống sông chứ? Hắn rút ra cung tên bắn hai mũi, chẳng qua cực ly cách thích khách cực xa, lực cung tên hơn xa Thanh Vũ nên không làm gì được. Lâu Thanh Vũ đang suy nghĩ phương pháp chạy trốn đã thấy có vài bóng đen đi ra từ rừng rậm chạy về hướng thích khách ở sơn cốc. “Đó là ám vệ của trẫm. Chết tiệt! Lâu như vậy mới đến!” Già La Viêm Dạ cúi đầu chửi mắng, vô lực tựa vào trên tảng đá, ngẫm cảm thấy bụng trĩu đau nhức. Tâm khấn trượng, hoảng hốt nói không nên lời, nghe thấy tiếng vó ngựa cầm quân, thị vệ chạy đến thì đột nhiên thấy trước mắt tối sầm không còn t

iếp tục cố gắng nổi nữa ngã vào trong lòng Lâu Thanh Vũ. Lần này Già La Viêm Dạ ngã ngựa là chuyện lớn, không chỉ có liên quan đến vấn đề hộ vệ bảo vệ không chu toàn mà còn có vấn đề thích khách. May rằng sau đó cầm quân, thị vệ chạy tới không thì còn không biết sẽ có biến cố gì xảy ra. Vào lần thứ hai Già La Viêm Dạ tỉnh lại thì đã về tới hành cung. Người còn sốt cao, bởi vì có thai Trầm Tú Thanh không dám hạ được nặng cho hắn mà chỉ có thể cho uống chút thuốc cho ra mồ hôi. Vẫn là Lâu Thanh Vũ linh động nghĩ đến biện pháp lấy cớ hạ nhiệt kêu người bưng tới rượu nặng hết lần này tới lần khác lau người cho Viêm Dạ, lúc này mới không tổn thương tới thai nhi, người cũng rất nhanh thanh tỉnh hơn. Có điều ngay cả như vậy cũng phải qua hai ngày hai đêm sau. Già La Viêm Dạ vừa tỉnh liền phát giác bầu không khí xung quanh căng thẳng, ngoài diện hình như có rất nhiều hộ vệ thủ hộ. “Nước... Khụ khụ...” Vương Cung Thị vội vã bưng tới nước mát, dịu Viêm Dạ dậy uống. Già La Viêm Dạ ẩm đạm nằm trên long thấp chỉ cảm thấy cả người bủn rủn vô lực, cánh tay nặng nề đến nâng không nổi. Hắn đưa tay dền lên trên bụng cảm thấy mơ hồ phát đau mới nhớ tới chuyện trước khi hôn mê, tâm trạng liền sầu lo. Trầm Tú Thanh nghe nói hoảng thượng đã tỉnh vội vã tiến đến, câu đầu tiên Già La Viêm Dạ lên tiếng nói là: “Hài tử thế nào?” Trầm Tú Thanh bắt mạch cho Viêm Dạ nhú mày nói: “Bệ hạ động thai, thai tức bất ổn cần tỉ mỉ điều dưỡng, không thì... sợ sẽ sinh non.” Lòng Già La Viêm Dạ căng thẳng. Hắn sẽ không quên hài tử đầu lòng ở Thương Châu chính vì sinh non mà chết yếu. “Trẫm đã biết. Truyền lệnh xuống dưới, trẫm tạm thời không thể trở về cung liền ở đây tĩnh dưỡng.” “Vâng.” Vương Cung Thị đi ra ngoài truyền chỉ, Trầm Tú Thanh lại nói: “Mặt khác hoàng thượng sốt cao mới hạ nhiệt, thân thể còn có phần hư thoát, không nên làm quá vất vả, cần an tâm tĩnh dưỡng.” “An tâm... Trẫm làm sao an tâm?” Già La Viêm Dạ nhắm hai mắt, nhú mày, đầu óc dần dần rõ ràng lại, hỏi: “Tìm được thích khách rồi chứ? Thanh... Trần thị vệ đâu?” Trầm Tú Thanh nói: “Trần thị vệ cùng mọi người đang truy xét sự kiện thích khách chắc hẳn ít ngày nữa sẽ có hồi báo.” “Thái tử đâu?” “Vi thần nghe nói thái tử điện hạ vô cùng lo lắng cho thương thế bệ hạ vẫn muốn đến thỉnh an. Có điều bệ hạ thân thể suy yếu, Vương Cung Thị không dám để cho thái tử tiến vào.” “Thái tử không có chuyện gì là tốt rồi...” Già La Viêm Dạ nghĩ đến hỗn loạn ngày ấy. May là hắn niệm Đồng nhi tuổi còn nhỏ nên không dám để nó lên ngựa đi săn vẫn phái thị vệ bảo vệ nó trên đài tiệc quan sát, không để nó đi xuống không thì hậu quả khó liệu. Nghĩ đến có kẻ bụng dạ khó lường còn muốn ám sát hắn, Già La Viêm Dạ liền cảm thấy trong lòng lửa giận khó bình. Hắn hít sâu hai lần bình ổn lại mới nói: “Sư tử thông của trẫm đâu? Tìm về được chứ?” Trầm Tú Thanh trầm ngâm nói: “Sư tử thông đã tìm về, bên chân sau bên trái phát hiện một ngân châm Mai Ngưu Hào. Qua giám định của thần giám, mặt trên ngân châm có được có thể khiến ngựa hung bạo, trước mắt đã gỡ được được tính.” Già La Viêm Dạ nắm chặt đệm giường, bụng vừa đau lên. Trầm Tú Thanh phát hiện dị dạng của Viêm Dạ vội nói: “Bệ hạ trăm triệu lần không thể nổi giận, thân thể quan trọng hơn.” Vừa lúc Vương Cung Thị bưng chén thuốc tiến đến vội vã uy Viêm Dạ uống. Già La Viêm Dạ uống thuốc, miễn cưỡng ăn vài thứ linh tinh, tinh thần mệt mỏi, thân thể cũng không khỏe thực sự không còn khí lực, nói: “Được rồi. Các người đều lui xuống phía dưới đi. Khi Trần thị vệ trở về thì kêu hắn vào.” “Vâng.” Hai ngày này Lâu Thanh Vũ vẫn không rảnh rỗi, ngoại trừ chiếu cố Viêm Dạ trong cơn hôn mê còn muốn lấy thân phận Trần thị vệ điều tra sự kiện thích khách này. Thích khách ở trên sơn cốc tổng cộng có ba tên, chúng chạy trốn thì đều bị ám vệ đánh gục, đáng tiếc không lưu lại được người sống. Có điều trải qua thẩm dò hiện trường, thích khách phục kích hẳn không chỉ có ba tên này. Lâu Thanh Vũ suy đoán, nói vậy bọn chúng đều đã an bài một số đồng người ngựa ở khe núi khác, nguyên bản kế hoạch là khi sư tử thông bạo ngược thì phục kích hoàng thượng. Ai ngờ đến Già La Viêm Dạ dĩ nhiên còn chưa vào khe núi liền an toàn nhảy khỏi lưng ngựa, bọn họ đợi một hồi chỉ thấy sư tử thông như sét đánh một mình chạy tới mà không thấy thân ảnh hoàng thượng. Lúc đó mới vội vàng lộn trở lại phát hiện mục tiêu cạnh bờ sông. Chẳng qua là do khi đó Lâu Thanh Vũ đã tìm được Viêm Dạ, địa thế bên bờ sông lại bằng phẳng nên bọn chúng không thuận tiện hạ thủ liền ẩn nấp ở lưng rừng sơn cốc lấy cung xạ tập kích. Lâu Thanh Vũ nghĩ đến nếu không phải lúc đó thân thể Viêm Dạ đặc biệt sợ không chịu nổi sự sóc nầy của sư tử thông

gây ra mà mạo hiểm sớm nhảy ngựa thì chỉ sợ khi chạy đến khe núi đã bị đám kia thích khách kia tập kích được. Tuy rằng đánh bậy đánh bạ, tránh né được phục kích chủ lực của thích khách nhưng đồng thời Viêm Dạ cũng bị hao tổn quá nặng. Tâm Lâu Thanh Vũ trầm hận, nét mặt lại bất động thanh sắc. Mới từ chỗ thống lĩnh cấm quân trở về bỗng nhiên thấy Vương Cung Thị vội vã chạy tới. “Trần thị vệ, rốt cục tìm được người rồi.” “Hoàng thượng đã xảy ra chuyện sao?” Lâu Thanh Vũ cả kinh. “Không phải hoàng thượng...” Vương Cung Thị lặng lẽ kéo hắn vào nội viện nhìn bốn phía không người mới thấp giọng nói: “Vừa rồi trong cung gởi thư nói lãnh cung cháy, điện Thanh An đã bị đốt thành tro rồi.” Đăng bởi: admin

63. Chương 63

CHƯƠNG 63

“Cái gì!” Lâu Thanh Vũ thất kinh, trong nháy mắt cũng không thể suy xét gì. Hắn đột nhiên nắm chặt Vương Cung Thị, “Người của ta thế nào?” Vương Cung Thị nhẹ giọng nói: “Phát hiện hai cỗ thi thể xác nhận tiểu Hưng Tử cùng thể thân hoá trang thành nương nương.” Đầu Lâu Thanh Vũ tựa như nổ tung, bên tai ong ong đầu tranh hồi tiếp: “Thu Nhi đâu? Thu Nhi thế nào?” “Thu Nhi bị thương nhẹ và kinh sợ quá độ, hiện tại đang ở chỗ công chúa.” Lâu Thanh Vũ phát ngốc: “Sao lại phát sinh chuyện thể này?” “Việc này... nô tài không rõ lắm. Nghe nói là có tên nô tài vì bị quản thúc mà say rượu nên không cẩn thận đốt lãnh cung.” Lâu Thanh Vũ khê niệm: “Không cẩn thận đốt...” Vương Cung Thị cẩn thận nhìn Thanh Vũ, nhỏ giọng nói: “Việc này nội cung vừa báo cho hoàng thượng, hoàng thượng rất khiếp sợ. Ngài cũng nên chuẩn bị trước.” “... Đã biết.” Vương Cung Thị thấy Thanh Vũ thần sắc hòa hoãn lại, lúc này mới chậm rãi lui xuống. Lâu Thanh Vũ đứng hơn nửa canh giờ trong đình viện, cái lạnh hoàng hôn của mùa xuân thấm đẫm người lúc này mới từng bước một đi vào đại điện. Trong đại điện vắng vẻ, xung quanh thoang thoang hương cây đàn hương và sa mỏng khê tung, cột trụ càng toát ra vẻ dữ tợn. Hắn đứng đó một lúc lâu đột nhiên nói: “Ti Cẩm, ta biết người ở đây, đi ra đi.” Không người trả lời, cung vũ yên tĩnh như lúc ban đầu. “Ti Cẩm, việc này có liên quan đến bệ hạ. Người đi ra, không thì ta sẽ không đi đâu hết.” Hắn lặng lẽ đợi một lát, một bóng người từ nhảy từ trên xà nhà xuống. “Điện hạ...” Bóng đen kia đang chần chờ thủy chung không chịu đến gần. Lâu Thanh Vũ yên lặng nhìn hắn, đột nhiên khê thờ dài nói: “Quả nhiên là người.” Ti Cẩm hơi nghiêng đầu dưới mặt nạ bảo vệ cẩn chặt đôi môi không nói gì. “Ở đây còn có ám vệ khác chứ?” Ti Cẩm thấp giọng nói: “Không có, bọn họ đều ở bên ngoài.” “Người... vẫn luôn ở bên hoàng thượng sao?” “Ta vốn là người của hoàng thượng. Từ Giang Nam trở về, ta liền ở đây.” Ti Cẩm cúi đầu thanh âm bình tĩnh vô ba do mang mặt nạ nên không thấy rõ sắc mặt hắn. Lâu Thanh Vũ thoáng trầm mặc. Hắn vốn có hoài nghi việc Viêm Dạ giam hãm Ti Cẩm. Ngày ấy thấy mấy tên ám vệ từ vút ra từ rừng rậm, Ti Cẩm thân là song nhi vóc dáng nhỏ nhắn đều khác biệt hơn so với các ám vệ khác. Hơn nữa hắn từng sớm chiều ở chung hơn hai năm bên Ti Cẩm, còn từng cùng nhau chia hoạn nạn cho nên đối với người Ti Cẩm cùng thân thủ đều vô cùng quen thuộc. “Vậy là có chuyện gì xảy ra? Người có thể giải thích chứ? Thu Nhi nghĩ người bị bệ hạ giam lỏng.” Ti Cẩm thần nhiên nói: “Ta đã nói rồi, ta vốn chính là người của hoàng thượng, làm việc vì hoàng thượng là lẽ đương nhiên.” Lâu Thanh Vũ đầu đầu muốn nứt ra, “Ngay từ đầu, người chính là kẻ nằm vùng của hoàng thượng sao?” Ti Cẩm cắn cắn môi không nói gì. Lâu Thanh Vũ nhẹ giọng nói: “Lãnh cung cháy, Thu Nhi bị thương.” Ti Cẩm hơi chấn động, rốt cục động sắc, “Hắn thế nào? Bị thương có nặng lắm không? Hắn, hắn...” “Ta không biết, ta cũng vừa mới nhận được tin tức. Hắn là thương không nặng lắm, hiện tại hắn đang ở chỗ công chúa.” Ti Cẩm gắt gao cắn chặt môi lặng lẽ không phát ra tiếng. Lâu Thanh Vũ có rất nhiều nghi vấn lại tâm tư hỗn loạn, các chuyện bất ngờ trở tay không kịp khi trước đều lấp kín trong lòng khiến nhất thời không nghĩ ra câu trả lời nào. “Nếu như người muốn trở về thăm Thu Nhi, ta sẽ nói với bệ hạ. Chuyện của các người, ta chỉ mong tự các người quyết định.” Ti Cẩm run giọng nói: “Đa tạ ý tốt của điện hạ. Chỉ là Ti Cẩm có trọng trách, thân bất do kỷ.” “Hài tử người cũng vút bỏ sao?” Lâu Thanh Vũ đột nhiên cảm thấy tức giận. Cho dù ở lại bên cạnh Thu Nhi là vì làm việc cho hoàng thượng nhưng hài tử rốt cuộc là do chính người sinh ra đó! Ti Cẩm thoáng trầm mặc, thấp giọng nói: “Thỉnh điện hạ đừng nên hỏi lại. Thu Nhi sẽ không rời khỏi ngài, ta cũng sẽ không rời khỏi bệ hạ. Hài tử ở Lâu phủ, ta rất an tâm.” Nói xong không đợi Lâu Thanh Vũ nói nữa, thân hình đột nhiên lóe lên biến mất trong đại điện. Tất cả chuyện này là thế nào hả! Lâu Thanh Vũ sững sờ tại chỗ, qua một lát, trong lòng thầm chửi bới một câu, huyết thái dương từng trận đau nhức. Hắn ấn chặt thái dương rồi đi tới nội điện thấy Già La Viêm Dạ thượng đang ngủ say. Lâu Thanh Vũ thoáng nhìn qua bỗng nhiên khê thờ dài ngồi xuống ở tiểu tháp ở bên cạnh. Thanh Vũ chỉ cảm thấy thể xác và tinh thần mệt mỏi không chịu nổi, bất tri bất giác nằm xuống bên Viêm Dạ

tiến vào giấc ngủ. Khi tỉnh lại đã là chạng vạng. Bên tai truyền đến thanh âm đê thấp của Già La Viêm Dạ, thanh âm giống như đang nói chuyện với ai đó. Lâu Thanh Vũ chợt cả

kinh ngồi bật dậy mới phát hiện bản thân còn nằm trên tiểu tháp, trên mình đắp một chiếc chăn mỏng. Hắn nhìn quanh bốn phía, nghe thấy tiếng Già La Viêm Dạ đã ngừng, nói: “Xuống dưới đi, việc này cứ như vậy an bài.” “Vâng.” Mảnh mỏng bên ngoài hình như có một người đang quỳ, kẻ đó nghe xong phân phó hoàng thượng lập tức dẫn chỉ lui ra, qua kẽ hở sa mỏng vén lên Lâu Thanh Vũ mơ hồ thấy một góc khôi giáp. “Tỉnh?” Già La Viêm Dạ tựa lưng vào gối quay đầu nhìn về phía hắn, đạm cười nói: “Hai ngày nay có phải ngươi đã quá mệt mỏi rồi không? Sao ta gọi ngươi mãi ngươi không tỉnh, ngủ rất sâu.” Lâu Thanh Vũ không nghĩ tới lúc này bản thân còn có thể ngủ như chết đến vậy, mỉm cười nói: “Có chút mệt mỏi thôi. Bọn thích khách quá giáo hoạt, Mã thống lĩnh bận đến dắc sứt đầu mẻ trán, nhớ đến long uy của người rất nặng mà thấp thỏm bất an, không biết ngươi sẽ xử trí hắn ra sao.” Già La Viêm Dạ lạnh nhạt nói: “Nếu hắn chỉ lo lắng trầm xử trí hắn ra sao thì làm sao còn có thể làm tốt chuyện? Hừ! Ngay cả chuyện thích khách trà trộn vào cấm vệ quân cũng không biết, một đám phế vật!” Lâu Thanh Vũ nói: “Việc này sẽ có kết quả thôi, người nghiêm chỉnh tinh dưỡng cho tốt.” Nói xong ngồi xuống bên cạnh Già La Viêm Dạ, Thanh Vũ đưa tay xoa nhẹ lên trán Viêm Dạ, nói: “Hết sốt chưa?” Ai dè đầu Già La Viêm Dạ khẽ quay đi khiến tay Thanh Vũ rơi vào khoảng không. “Trầm đã hết bệnh rồi.” Lâu Thanh Vũ nghi hoặc nhìn hắn. Già La Viêm Dạ nói: “Ngươi cũng đã mệt, không cần ở đây chiếu cố trầm, ngươi xuống dưới nghỉ ngơi đi.” “Ta muốn ở bên ngươi.” Lâu Thanh Vũ ôn nhu nói. “Không cần, ở đây còn có Vương Cung Thị.” Lâu Thanh Vũ thoáng sững sốt ngưng mắt nhìn Viêm Dạ, thấy hắn diện vô biểu tình không biết đang suy nghĩ cái gì. Thanh Vũ không khỏi trầm ngâm đang sắp định nói nữa, bỗng nhiên nghe thanh âm Vương Cung Thị ở ngoại thất vang lên. “Bệ hạ, Nghiêm đại nhân có tấu chương gấp muốn trình báo.” “Để hắn chờ. Thanh Vũ, người lánh đi trước đi.” Lâu Thanh Vũ không còn cách nào khác hơn là nói: “Ngươi đừng làm việc mệt quá, trước ta đi ra, chốc nữa trở lại gặp ngươi.” Già La Viêm Dạ nói: “Không cần.” Thấy thần sắc Lâu Thanh Vũ đình trệ, lại nói: “Hiện tại dù sao địa vị của ngươi cũng là cấm quân. Trần thị vệ, người vẫn tránh gặp ta.” Lâu Thanh Vũ thoáng nhìn qua hắn, gật đầu: “Ta đã biết.” Nói xong xoay người đi từ cửa sau điện ra ngoài. Hắn cảm thấy thái độ Già La Viêm Dạ có phần kỳ quái nhưng lại phỏng đoán không ra được gì, thoáng dừng lại ở ngoại điện rồi đi về hướng Ngưng Tuyền cung chỗ thái tử ở tạm. Ngày ấy Đồng nhi nghe nói phụ hoàng thụ thương liền vội vã tới thỉnh an nhưng bị Vương Cung Thị ngăn bên ngoài không cho tiến vào làm Đồng nhi giận dữ đứng ở ngoại điện không chịu rời đi. Lúc đó Lâu Thanh Vũ nghe thấy liền đi tới, cũng không nói nhiều, chỉ tiến lên nói: “Thần đưa điện hạ hồi cung.” Nói xong không phân trần gì liền ôm lấy nó đi ra ngoại điện. Đồng nhi đang sắp lớn tiếng trách cứ chợt nghe thị vệ kia ghé vào lỗ tai nó nói nhỏ: “Đồng nhi ngoan, nghe lời, cha đưa con trở về.” Toàn thân Đồng nhi chấn động, mắt mở to kinh nghi bất định nhìn thị vệ xa lạ kia mới nhớ lại chính là ngày ấy người dìu nó lên ngựa liền xuất cung là thị vệ này. Nó tỉnh tởm nhìn lại, quả nhiên từ cặp mắt trong trẻo kia ánh lên sự treu ghẹo quen thuộc của chính cha mình. Trở lại cung Ngưng Tuyền, Đồng nhi lập tức xua đuổi bọn hạ nhân ra ngoài, sau đó tức khắc chui vào lòng Lâu Thanh Vũ. “Cha, con rất nhớ cha...” “Nhi tử, cha cũng rất nhớ con!” Lâu Thanh Vũ ôm nó trong lòng ấm áp. Phụ tử họ xa nhau mấy tháng thật vất vả mới gặp lại, hiển nhiên có rất nhiều lời muốn nói. Có điều Lâu Thanh Vũ nhớ Viêm Dạ còn đang bị thương liền không dám ở lâu, Thanh Vũ chơi với Đồng nhi một chốc mới thoải mái nói: “Cha phải đi xem phụ hoàng con. Đồng nhi ngoan, nghe Liên Nhị tỷ tỷ nói, đừng chạy loạn cũng không được nói cho người khác biết chuyện cha đến. Chờ phụ hoàng con khỏe rồi mang Đồng nhi cùng hồi kinh.” “Vâng. Ta nghe lời cha nhất.” Đồng nhi kéo hai tay Thanh Vũ bất an mà nói: “Cha, phụ hoàng không có việc gì chứ? Tiểu đệ đệ không có việc gì chứ?” “Sẽ không. Có cha ở đây phụ hoàng và tiểu đệ đệ đều không có việc gì!” Lâu Thanh Vũ cười sờ sờ đầu nhi tử. “Vậy sau khi hồi kinh, chúng ta sẽ ở bên nhau chứ cha?” Lâu Thanh Vũ thoáng khựng lại, mỉm cười nói: “Sẽ ở bên nhau. Cha sẽ không rời khỏi Đồng nhi và phụ hoàng con.” “Cha nói phải giữ lời!” Đôi mắt to của Đồng nhi đen như mực nghiêm túc nhìn chăm chăm phụ thân. “Ừ!” Lâu Thanh Vũ cũng nghiêm túc gật đầu, Đồng nhi lúc này mới lưu luyến thả Thanh Vũ đi. Hôm nay Lâu Thanh Vũ bị Già La Viêm Dạ “đuổi” ra khỏi nội điện, vừa khéo đi thăm Đồng nhi. Hiện tại địa vị của Thanh Vũ là thân vệ của hoàng thượng thì không ai dám làm khó dễ liên rất thuận lợi đi vào cung Ngưng Tuyền. Đồng nhi mới vừa tắm rửa xong, tóc còn ướt sũng ngồi ở trên tháp để thị nữ hầu hạ. Nó vừa thấy Thanh Vũ đến nhân tình liền sáng lên lập tức phát tay nói: “Các người đều lui xuống.” “Vâng.” Các cung nhân đều lui ra, Đồng nhi lập tức nhảy xuống tiểu tháp, ba bước thành hai bước nhào lại nhảy vọt vào người Lâu Thanh Vũ. “Cha ôm!” Lâu Thanh Vũ phúc cười: “Con đã lớn như vậy rồi còn muốn cha ôm. Xấu hổ chưa kia!” Đồng nhi lắc đầu nói: “Không xấu hổ không xấu hổ! Phụ hoàng cũng lớn rồi còn để cha

ôm!”Lâu Thanh Vũ không nghĩ tới nó lại nói ra lời này liền không khỏi hơi sửng sốt. Tuy rằng biết nhi tử coi cái “ôm” đây không như “ôm” này vẫn hơi lúng túng nói: “Nói vậy! Lúc nào phụ hoàng con để cha ôm chứ?”Đồng nhi đắc ý nói: “Có một lần con đi Phi Dực Cung thỉnh an thấy được. Cha đừng trốn tránh!”Cả mặt Lâu Thanh Vũ đỏ lên âm thầm kiểm thảo xem lúc đó còn có hình ảnh nào “không hợp thiếu nhi” xem không mà để tiểu tử Đồng nhi lanh lợi này lén thấy?Cũng may Đồng nhi rất nhanh bỏ qua vấn đề này, nói: “Cha, thân thể phụ hoàng khá hơn chút nào không? Hôm nay con đi thỉnh an, tên Vương Cung Thị đáng ghét còn không cho con vào gặp.”“Thân thể phụ hoàng con khá hơn rồi, qua mấy ngày nay nữa con có thể vào gặp phụ hoàng con.” Lâu Thanh Vũ ôm nhi tử đến bên giường nhẹ giọng trách mắng: “Khí trời còn lạnh, tắm rửa xong cũng không lau khô tóc.”“Cha lau cho con!” Đồng nhi hì hì cười, quần quít lấy Thanh Vũ nói: “Đã lâu cha không có chơi trò bay bay với con. Còn có chơi bịt mắt bắt dê nữa.” Vừa nói nó vừa vén chăn lên tiến vào trong ổ chăn trong miệng kêu: “Cha xem, không thấy con đâu nữa!”Lâu Thanh Vũ lòng đau xót. Nhớ tới vào ngày hôm nay năm ngoái, Đồng nhi còn đang vui sướng chơi đùa mà đơn thuần tuổi ấu thơ ở thôn Tường Hòa, hiện tại lại ở thâm cung nguy cơ tứ phía, giống một ông cụ non bị giáo dưỡng ỉn trọng.“Cha! Cha!” Đồng nhi kêu trong ổ chăn.Lâu Thanh Vũ phục hồi lại tinh thần nghĩ đến nhi tử đã lâu chưa vui vẻ đến vậy liền giả bộ giật mình nói: “Ai nha, tiểu thái tử của chúng ta không thấy nữa rồi, bảo bố của cha không thấy nữa!”Vừa nói vừa nhào lên trên chiếc giường rộng mò tìm trong chiếc chăn.Đồng nhi khanh khách cười chui nhung nhúc trong ổ chăn.Hai phụ tử lâu rồi chưa thân thiết không khỏi đều là hưng khởi cười cười nháo nháo chơi một hồi. Nếu không phải sợ cung nhân ngoại diện sinh nghi thì Lâu Thanh Vũ thật luyến tiếc “bắt được” nhi tử sớm vậy.“Ha ha ha, tiểu tử thối, xem con còn chạy đi chỗ nào!”“Không thối nha không thối, Đồng nhi rất thơm.” Đồng nhi cười khanh khách lao tới trên người cha vươn cánh tay bé nhỏ, sát lại như có chuyện lạ mà nói: “Cha ngửi xem! Đồng nhi mới vừa tắm xong thơm ngào ngạt.”Lâu Thanh Vũ làm bộ đi ngửi sau đó mặt nhăn, mũi ngửi lướt qua khuôn mặt, “Đâu có thơm, tất cả đều là mùi mồ hôi, một chú heo con thối!”“Thiệt!” Đồng nhi mếu máo nhào tới kêu lên: “Con đây cũng ngửi xem, xem cha có phải một đại heo thối không.”Lâu Thanh Vũ ôm nhi tử cười ngả vào trên giường, đột nhiên một thanh âm lạnh lùng cất lên: “Các người chơi rất vui nha.”Lâu Thanh Vũ cùng Đồng nhi đều là cả kinh. Thật sự hai phụ tử họ chơi quá say nên không có phát giác Già La Viêm Dạ được Vương Cung Thị nâng đi vào, không biết Viêm Dạ nhìn đã bao lâu.“Viêm, bệ hạ, sao ngài tới?”Già La Viêm Dạ lạnh lùng nói: “Trẫm đến thăm nhi tử mình không được sao?”Đồng nhi thấy phụ hoàng thì vô cùng kinh hãi lập tức nhào tới kêu lên: “Phụ hoàng!”Già La Viêm Dạ chưa có phòng bị nhất thời bị bổ nhào lên mìnhViêm Dạ bị sốt cao mới vừa lui, thân thể còn suy yếu vô lực hơn nữa thai cũng bất ổn, chỉ là do nghe Vương Cung Thị nói thái tử mấy lần muốn tới thỉnh an hân với cả Viêm Dạ đã nằm trên giường tới chán lúc này mới chậm rãi tới. Đồng nhi vừa nhào qua lại khiến Viêm Dạ lảo đảo hai bước. Nếu không phải Vương Cung Thị ở phía sau người đỡ thì căn bản Viêm Dạ đỡ không được.“Ngô...” Hân hừ nhẹ một tiếng vội vã để lại nhi tử.Lâu Thanh Vũ sợ giật nảy mình, nhẹ giọng trách cứ nói: “Thân thể phụ hoàng con không tốt, chíp bông nóng nảy làm gì đó!”Ai dè Già La Viêm Dạ lại không vui trừng mắt Thanh Vũ rồi lời kéo Đồng nhi chậm rãi ngồi xuống bên giường hỏi: “Đồng nhi nhớ phụ hoàng sao?”“Nhớ!”Một tiếng “nhớ” nhẹ nhàng giòn tan của Đồng nhi phát ra lập tức đánh tan lòng đố kỵ của Già La Viêm Dạ khi vừa rồi thấy phụ tử họ thân mật. Hân mỉm cười vuốt ve mái tóc ngắn trên đỉnh đầu khả ái của Đồng nhi, nói: “Phụ hoàng cũng rất nhớ Đồng nhi cho nên vừa tỉnh lại liền lập tức đến thăm Đồng nhi đó.”Đồng nhi oa ở trong lòng Viêm Dạ, đôi tay nhỏ bé sờ lên bụng hân nói: “Phụ hoàng phải bảo trọng thân thể! Phụ hoàng bị bệnh, tiểu đệ đệ cũng sẽ sinh bệnh theo.”“Con thiệt hiểu chuyện.” Già La Viêm Dạ cười khẽ giơng mắt quét qua Lâu Thanh Vũ, thấy Thanh Vũ đang mỉm cười đứng ở một bên với thần sắc ôn nhu, mắt lộ ái ý thì trong lòng Viêm Dạ không tránh khỏi thiết lại, nói: “Đồng nhi, thân thể phụ hoàng không khỏe còn phải ở đây thêm mấy ngày nay nữa, ngày mai để cha con mang con hồi cung trước nhé?”Đồng nhi trừng to mắt “Không muốn! Phụ hoàng không đi, con và cha cũng không đi. Cả hai cùng ở đây chơi với phụ hoàng.”“Đồng nhi, nghe lời. Con

hiện tại là thái tử rồi, thái phó còn chờ con trở lại đi học, huống chi hoàng tử mẫu cũng sẽ nhớ con đó.”Đồng nhi cắn môi ủy khuất nhìn Viêm Dạ, lại quay đầu lại cầu trợ phụ thân.Lâu Thanh Vũ đã từng sờ đứng ở đó, lúc này mới hồi phục tinh thần lại chân chờ nói: “Hoàng thượng, sao đột nhiên...”Già La Viêm Dạ nhàn nhạt nói: “Người không muốn hộ tống thái tử trở về sao?”“Không phải.” Lâu Thanh Vũ nhú nhú mày lại liếc mắt nhìn Vương Cung Thị, thấy Vương Cung Thị không có ý lui ra thì rất nhiều lời muốn nói cũng không nói ra được.“Cứ định như vậy đi. Sáng sớm ngày mai người sẽ theo chúng nhân hộ tống thái tử trở về!” Dứt lời, Già La Viêm Dạ không tiếp tục ở lâu làm bộ muốn đứng dậy.Lâu Thanh Vũ liền bước lên trước muốn đỡ hân, ai dè Vương Cung Thị lại nhanh một bước giành trước nâng hoàng thượng chậm rãi đứng

lên. “Trẫm về trước đi. Đồng nhi, con sớm nghỉ ngơi. Ngày mai không cần thỉnh an trẫm, con đi sớm quan trọng hơn.” Đồng nhi mếu máo rồi ồm xuống, nhẹ giọng đáp: “Vâng.” Mắt thấy phụ hoàng sắp đi ra khỏi nội thất lại đuổi theo bồi thêm một câu: “Phụ hoàng cũng bảo trọng thân thể! Sớm ngày hồi kinh nhé.” Già La Viêm Dạ quay đầu lại mỉm cười với nó rồi để Vương Cung Thị chậm rãi đi. Lâu Thanh Vũ vẫn đứng tại chỗ yên lặng. Đồng nhi đợi phụ hoàng đi thấy cha đang chờ người ra mới nói: “Cha đang suy nghĩ gì đó?” Lâu Thanh Vũ cười cười, “Ngày mai đã phải hồi kinh với Đồng nhi, cha đang suy nghĩ phải chuẩn bị gì đây.” “Cha đâu cần quan tâm những việc này, các tỷ tỷ tự biết làm.” Đồng nhi ngồi trên giường, hai chân lơ lửng một bên dùng đưa chân, một bên nói: “Phụ hoàng thật kỳ quái. Chúng ta mới đến bốn ngày, tể điển còn chưa kết thúc phụ hoàng đã liền vội vã muốn con trở về. Phụ hoàng bị bệnh chẳng lẽ không mong muốn cha và con chăm sóc bên cạnh sao?” “Phụ hoàng con tự có an bài.” Lâu Thanh Vũ không yên lòng mà nói. Đồng nhi nghiêng đầu suy nghĩ một lát đột nhiên thở dài nói: “Con cảm thấy phụ hoàng sắp sinh tiểu bảo bảo nên thích tiểu bảo bảo không thích con nữa.” Lâu Thanh Vũ phớt cười: “Nói bậy! Con là tâm can bảo bố của phụ hoàng con thì làm sao không thích chứ.” “Thế nhưng...” Mắt Đồng nhi lóe sáng, thẳng thắn nói ra lo lắng: “Con sợ phụ hoàng không thích cha nữa.” Lâu Thanh Vũ sững sốt. Đồng nhi lại như ông cụ non thở dài, thần sắc buồn bã nói: “Trong hậu cung phụ hoàng có nhiều nữ nhân và song thị, con nghe nói bọn họ đều gọi là lão bà của phụ hoàng. Nhưng cha chỉ có một mình, như vậy không tốt.” Lâu Thanh Vũ thần sắc ngưng tụ nhìn nhi tử nghiêm mặt nói: “Đồng nhi, những việc này không phải việc con nên nghĩ, sau này đừng suy nghĩ bậy bạ nữa! Mọi việc đều có cha đây, biết không?” Đồng nhi gật đầu lại nhin không được nói thầm nói: “Vì sao phụ hoàng không chỉ lấy một mình cha? Các thúc thúc bá bá trong làng đều chỉ lấy một lão bà thôi.” Đồng nhi nói vô tâm, Lâu Thanh Vũ lại nghe hữu ý. Hoàng quyền trí tôn trong nhân gian trong mắt nhi tử hẳn lại không như dân chúng bình thường. Đáy lòng Thanh Vũ run rẩy, nắm lấy đôi chân dùng đưa không yên của Đồng nhi cười nhét chân vào ổ chăn, đắp chăn kín lại rồi nói: “Nên ngủ rồi, ngày mai còn dậy sớm.” Lâu Thanh Vũ chờ sau khi Đồng nhi ngủ mới nhẹ nhàng đi tới tẩm cung Già La Viêm Dạ muốn cầu kiến, ai biết lại bị Vương Cung Thị ngăn ở bên ngoài. “Bệ hạ mệt mỏi đã nghỉ ngơi rồi, Trần thị vệ xin trở về đi.” Lâu Thanh Vũ nghi hoặc mà nói: “Vì sao hoàng thượng đột nhiên muốn ta trở về? Chuyện tình thích khách còn chưa điều tra rõ, chuyện lãnh cung chấy hoàng thượng cũng không đề cập tới. Vương Cung Thị, vậy đến tột cùng xảy ra chuyện gì?” Vương Cung Thị hạ đầu, thấp giọng nói: “Tại hạ chỉ là một nô tài nào biết được chuyện của hoàng thượng. Trần thị vệ xin trở về đi. Để người thấy thị vệ ở ngoài tẩm cung bệ hạ sẽ cảm thấy nghi ngờ.” Lâu Thanh Vũ nhú mày, “Không biết chuyện rõ ràng thì ta sẽ không rời đi!” Nói xong bỏ qua Vương Cung Thị cố ý muốn vào điện. Vương Cung Thị liên tục ngăn chặn mấy bước không được, không khỏi trầm giọng nói: “Như vậy điện hạ đừng trách lão nô thất lễ!” Lâu Thanh Vũ nghe thấy tiếng gió thổi nghênh đón vì không nghĩ tới Vương Cung Thị sẽ động thủ liền vội vã nghiêng người né qua. Ai ngờ kinh phong mạnh lấp cả lối đi, đứng là cao thủ trong cao thủ, Thanh Vũ bị bất ngờ không đề phòng kịp chỉ cảm thấy phía sau đau đớn, trước mắt hoa lên. Lại mắc lỗi... Đây là ý niệm cuối cùng xuất hiện trong đầu trước khi Thanh Vũ mất đi ý thức. Khi Lâu Thanh Vũ tỉnh lại phát hiện bản thân nằm trên một chiếc mã xa đang chạy thì không khỏi lấy làm kinh hãi. Nghĩ muốn ngồi dậy lại phát giác bản thân không động dậy được, bị điểm huyết sao?! Lâu Thanh Vũ biến sắc. Nói thật, từ khi Thanh Vũ đi tới thế giới này lâu như vậy thì đây là lần đầu tiên hiểu biết đến uy lực “Điểm huyết” của cao thủ cổ đại, người bên ngoài xe hình như phát hiện hần tĩnh. Một người xốc lên màn xe tiến đến, khi Lâu Thanh Vũ thấy rõ mặt hẳn liền cả kinh “Ti Cẩm?” Ti Cẩm mặc y phục gia nô thông thường, thấy Thanh Vũ tỉnh lại liền vội vã cởi huyết đạo cho Thanh Vũ nói: “Điện hạ, Ti Cẩm đã thất lễ.” “Có chuyện gì xảy ra! Chúng ta không phải ở hành cung sao? Sao ta lại ở chỗ này? Còn có Đồng nhi đâu? Hoàng thượng không phải muốn ta hồi cung cùng nó sao?” Trong lòng Lâu Thanh Vũ sôi ruột liên tiếp truy hỏi. Ti Cẩm nói: “Là bệ hạ sai ta đưa ngài hồi kinh. Về phần thái tử đã được cảm vệ quân hộ tống hồi cung rồi.” Lâu Thanh Vũ xốc lên màn xe thấy bọn họ đi không phải đường chính, trên đường chỉ có một mình xe bọn họ. Hẳn lại xoay người nhìn trang phục Ti Cẩm, vẻ mặt hồ nghi. Ti Cẩm mi vũ rũ xuống, nhẹ giọng nói: “Điện hạ, ngài đừng hỏi nữa. Ti Cẩm không biết gì cả chỉ dựa theo an bài của bệ hạ mà hành sự thôi.” Lâu Thanh Vũ dựa vào mộc tháp nhẹ nhàng nhắm mắt lại. Hẳn hiểu, Già La Viêm Dạ muốn bí mật đưa hắn về kinh. Hẳn không biết Già La Viêm Dạ có kế hoạch gì nhưng hiện tại vào loại tình huống này Viêm Dạ lại không để bản thân ở lại bên cạnh hẳn cũng coi như biến tướng “không cần” Thanh Vũ. “Chúng ta phải đi đâu?” Lâu Thanh Vũ đã trấn định lại. “Bệ hạ sai ta bảo hộ ngài, không phải đưa ngài hồi cung cũng không phải về lâu gia. Vùng ngoại ô kinh thành có tòa biệt viện, trước chúng ta vào đó ở.” “Biệt viện hoàng gia?” “Không phải. Hình như đây là một tài sản riêng của Đức Hình công chúa.” Lâu Thanh Vũ trầm ngâm nói: “Hoàng thượng chỉ kêu ta không nên hồi cung hay hồi lâu gia, không nói nhất định phải ta ở nơi đó chứ?” Ti Cẩm suy nghĩ một

chút, nói: “Không nói.” “Đã như vậy,” Lâu Thanh Vũ trầm hạ khuôn mặt thản nhiên nói: “Chúng ta đi nơi khác.” “Việc này...” Lâu Thanh Vũ cười khê: “Ti Cẩm ơi Ti Cẩm, chính ngươi đã từng trốn đi cùng ta, hoàng thượng sẽ yên tâm ám vệ đã có tiền án sao? Yên tâm, lần này ta sẽ không chạy loạn, Viêm Dạ cũng sẽ tìm được chúng ta.” Ti Cẩm mất tự nhiên mà khê cười rồi yên lặng gục đầu xuống, không nói tiếp nữa. Lâu Thanh Vũ nhìn hẩn thấy khuôn mặt mỹ lệ thanh tú của Ti Cẩm có phần tiêu tụy, vòng cổ tú lệ tựa như bẻ một cái là gãy, đáng dấp khiến người vô cùng thương tiếc khiến Thanh Vũ không khỏi nói: “Ti Cẩm, ngươi nhớ hài tử sao?” Ti Cẩm ngẩng đầu nhìn Thanh Vũ lại chậm rãi cúi đầu xuống, thấp giọng nói: “Sao không nhớ chứ? Ta nằm mơ cũng đều là mơ nó ôm lấy ta kêu: mẫu phụ.” “Vậy vì sao ngươi bỏ nó?” Mất Ti Cẩm ửng đỏ, ánh mắt phiêu đến trong góc nhẹ giọng nói: “Luyện tiếc thì thế nào. Khi chúng ta hồi kinh bởi vì Thu Nhi muốn trở lại bên cạnh ngài thế nhưng hoàng thượng không cho phép hai người chúng ta đều theo ngài...” Hẩn đột nhiên im miệng tựa như phát hiện lời bản thân không nên nói ra, lại nói: “Ta là ám vệ thái hậu ban cho hoàng thượng, vốn chấp nhận cả đời đi theo bệ hạ. Hơn nữa bệ hạ chưa từng miễn cưỡng chúng ta, những điều này đều là bản thân chúng ta cam tâm tình nguyện chọn.” Lâu Thanh Vũ yên lặng ngưng mắt nhìn hẩn, chợt hiểu, “Ngươi vì Thu Nhi, đúng hay không? Bởi vì Thu Nhi muốn ở lại bên cạnh ta cho nên ngươi không thể làm gì khác hơn là đi theo bên cạnh hoàng thượng?” “Không! Không phải... Việc đó...” Ti Cẩm không biết nên giải thích làm sao, có chút mất trật tự mà nói: “Hoàng thượng không có miễn cưỡng ta! Hoàng thượng cho phép ta mang theo hài tử sống ở ngoài cung! Chỉ là ta, ta...” “Không muốn phải xa Thu Nhi phải không?” Lâu Thanh Vũ tiếp lời. Hẩn không nghĩ tới Ti Cẩm tình cảm sâu đậm với Thu Nhi như vậy, Ti Cẩm sẵn sàng vì Thu nhi mà buông hài tử ở lại bên cạnh Già La Viêm Dạ, nói vậy Ti Cẩm cũng là vì tới gần Thu Nhi hơn chút mới có thể tiếp cận chăm sóc hẩn. Lâu Thanh Vũ thở dài, nhìn Ti Cẩm, chân tâm thành ý nói: “Xin lỗi.” Ti Cẩm lấy làm kinh hãi trừng to đôi mắt, có chút luống cuống. Lâu Thanh Vũ nhẹ vỗ vai hẩn, mỉm cười nói: “Chờ trở lại gặp Thu Nhi, ta để hẩn xuất cung với ngươi, sống tốt những ngày bên nhau. Hài tử Thu nhi đã theo ta từ nhỏ, trong lòng không muốn xa ta. Ta sẽ khuyên hẩn, cho hẩn biết: hẩn nên có cuộc sống của bản thân mình.” Viên mất Ti Cẩm đỏ lên. Hẩn nghiêng đầu đi nhìn xuống nghẹn ngào, thấp giọng nói: “Ta có thể hiểu Thu Nhi vì sao không nỡ bỏ ngài. Nếu là ta, ta cũng sẽ làm như vậy.” “Đừng ngốc, ta có cái gì tốt đâu?” Lâu Thanh Vũ khê cười, ôn nhu nói: “Đều là bởi vì ta, năm đó mới phiền hà tới các ngươi. Nghe nói khi ngươi sinh hài tử còn gặp phải khó sinh, ta vẫn rất lo lắng cho ngươi không lưu lại di chứng gì chứ?” Ti Cẩm đỏ mặt, cúi đầu nhẹ giọng nói: “Không có. Thân thể ta tốt, diện hạ yên tâm.” “Ha ha, vậy là tốt rồi. Mong ngươi có thể sinh thêm nhiều hài tử cho Thu Nhi, như vậy gia đình mới đông vui.” Ti Cẩm lúng túng xấu hổ, cúi đầu vo góc áo, nhìn ra đâu còn thấy sự trầm ổn lão luyện của ám vệ nữa. Có điều Lâu Thanh Vũ lại cảm thấy Ti Cẩm lúc này có chút giống một song nhi đã thành hôn có đáng dấp ôn nhu ngưng ngừng. Đăng bởi: admin

64. Chương 64

CHƯƠNG 64

Mã xa lắc lư tiến vào kinh. Lâu Thanh Vũ không đi biệt viện Đức Hình công chúa mà đi về trạch viện bản thân tự bố trí. Ti Cẩm không biết hẩn ở trong kinh có tòa nhà này nên thoáng giật mình, Lâu Thanh Vũ cũng lơ đãng, xử trí tòa nhà này

cực kỳ thỏa đáng, cho dù Già La Viêm Dạ cũng tra không ra cái gì. Ngoại trừ Ti Cẩm còn có hai ám vệ khác được phái tới bảo hộ hẩn. Mã phu bị đuổi đi, Lâu Thanh Vũ để hai ám vệ cùng ở lại, công việc xung quanh liền giao cho Ti Cẩm chuẩn bị. Thu Nhi bởi vì lãnh cung cháy mà bị thương được trốn tạm ở chỗ Đức Hình công chúa, gặp dịp Lâu Thanh Vũ bí mật đưa Thu nhi trở về đoàn tụ cùng Ti Cẩm. Qua mấy ngày, Lâu Thanh Vũ lại đón hài tử của bọn họ ở Lâu gia tới, một nhà ba người nhà Thu Nhi rốt cục đoàn viên. Vội vã ở đây qua hơn nửa tháng, trong triều đã bắt đầu sóng dậy. Tin tức lãnh cung cháy, “Lâu quý nhân” táng thân trong hỏa đã truyền khắp nơi từ lâu. Thân thể hoàng thượng không khỏe vẫn ở lại hành cung Phượng Minh cố an dưỡng khi nghe tin dữ nói: Lâu quý nhân và long tử trong bụng mất, bệnh thể càng nặng liền hạ lệnh dựa theo quy chế quý phi mà hậu táng. Chuyện trên triều đình đều tạm thời giao do Thôi tử tướng cùng vài đại thần phụ trợ chung tay giải quyết. Như vậy, người tên “Lâu Thanh Vũ” coi như đã theo trận đại hỏa biến mất trong mắt mọi người. Mà do hoàng thượng rời xa kinh kỳ, triều đình kinh kỳ càng chuyển biến thành một tình thế vi diệu. “Hoàng thượng làm thế này là dụ rắn ra khỏi hang.” Diêu Tiến Sinh nhìn chủ tử đang phẩm trà ngồi đối diện, nhẹ nhàng thở dài nói: “Có điều cũng là đang mạo hiểm.” Lâu Thanh Vũ chậm

rải buông chén trà, thản nhiên nói: “Không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con.” Hần hiểu được Già La Viêm Dạ: việc càng là nguy hiểm, thủ đoạn của Viêm Dạ càng tàn nhẫn. “Tam thiếu gia, chuyện Giang Nam đều đã xử lý ổn thỏa. Cửa hàng Lâm Hiền Vương đã lỗ lã rất nặng, thương hội buôn lương thực hiện tại cũng coi chúng ta làm chủ.” “Làm thật tốt.” “VẬY HIỆN TẠI...” Diêu Tiến Sinh nhìn Thanh Vũ đội chỉ thị bước tiếp theo. Lâu Thanh Vũ mỉm cười nói: “Ta phát hiện các cửa hàng Đại Tề quốc đều có chung một đặc điểm: đó là bố trang khai chi nhánh thì vẫn là bố trang; ông bố khai quán trà, con cũng khai quán trà. Loại này phương thức kinh doanh đơn nhất khuyết thiếu tính đa dạng thực sự không hợp tính khí ta.” Diêu Tiến Sinh cười nói: “Số lượng cửa hàng thiếu gia mở còn ít sao? Hôm nay lại tính toán gì đây?” Tiến Sinh biết trong đầu thiếu gia có chủ ý, nhìn thiếu gia từ lấy ra từng trong vạt áo tập giấy dày giao cho Tiến Sinh nói: “Kế hoạch thứ hai ta đều viết ở trong này cả. Ba đại chương quỹ là thủ hạ của người đều là kẻ lọc lõi nên để cho bọn họ đi làm.” Diêu Tiến Sinh tinh tế nhìn bản thiếu gia đưa cho rồi chân thành bội phục nói: “Tam thiếu gia yên tâm, lão nô sẽ làm tốt.” Hiện tại bọn họ mở nhiều ngành nghề, thực lực mạnh, phân bố cũng rộng. Một vòng thương nghiệp khổng lồ có thể khống chế kinh tế và tình báo của quốc gia, đã vô thanh vô tức lặng lẽ xâm nhập vào Đại Tề quốc. Lâu Thanh Vũ nhìn đã thấy sắp đến giờ liền đứng dậy nói: “Tiên sinh, ta cần phải trở về. Có thời gian thì đi thăm phụ thân, về khía cạnh xem xét thế cục trên triều phụ thân sáng tỏ hơn ta.” Diêu Tiến Sinh cười nói: “Hai ngày trước lão nô mới vừa đi thăm Tương gia. Tương gia nói Tương gia già rồi, sau này thế giới nên để các thiếu gia làm chủ, kêu lão nô hết mực nghe lời thiếu gia phân phó đó.” Lâu Thanh Vũ nhẹ nhàng cười: “Phụ thân hay khiêm tốn. Lão nhân gia thay đổi như chong chóng, bản lĩnh phụ thân một tay làm mưa làm gió ta còn muốn học hỏi nhiều nhiều.” Nói xong không tiếp tục dài dòng liền cáo từ Diêu Tiến Sinh, mang mặt nạ ra sau viện leo tường để ra. Kỳ thực chỗ Lâu Thanh Vũ gặp cùng Diêu Tiến Sinh là trạch ngầm nằm ngay sau tòa nhà bọn họ đang ở hiện tại, cách nhau vô cùng gần. Bất quá nơi càng nguy hiểm càng an toàn, m vệ ngược lại chưa phát hiện. Hần ở bên ngoài lượn một vòng, vào sáng sớm mới ngênh ngang hồi phủ. Kinh nghiệm Ti Cẩm nhiều vừa nghĩ thấy trên người Thanh Vũ có mùi son phấn liền hiểu, lúc này Ti Cẩm vừa sợ vừa nghi ngờ, trên mặt biến sắc. Lâu Thanh Vũ nhẹ vỗ vai hắn, cười nói: “Yên tâm, tối hôm qua người theo ta cũng không phải người, người không cần khó xử.” Tối hôm qua hai ám vệ theo dõi hắn đi ra ngoài bị hắn cắt đuôi, sau khoảng hai canh giờ hai người mới gặp lại Thanh Vũ ở hoa lâu. Già La Viêm Dạ chỉ dặn dò Ti Cẩm tới bảo hộ Thanh Vũ tất nhiên sẽ không tin quá tin việc Ti Cẩm sẽ bảo hộ, việc này hiển nhiên đều phân công tới hai ám vệ kia rồi. Trên trán Ti Cẩm đỏ mồ hôi, lẩm bẩm nói: “Điện hạ, ngài làm vậy... Bệ hạ... sẽ...” Lâu Thanh Vũ cười nói: “Nhà người đang nghĩ gì đó? Tỉnh chưa đó? Mau ôm tới nhi tử người lại đây ta xem, thực sự là một tiểu tử dễ thương.” Bảo bối song nhi của Ti Cẩm và Thu Nhi tên gọi: Bảo nhi nhỏ hơn Đồng nhi một tuổi, nó trông phần điều ngọc mài, Lâu Thanh Vũ liếc mắt liền thích nó luôn. Chung quy trong nhà này không có chuyện gì liền ôm nó dạy chữ học ngữ, lấy toàn bộ thủ đoạn đổ dành Đồng nhi ra dùng còn dư dả. Lại nói bên hành cung, Già La Viêm Dạ xem được mật báo của ám vệ mất liền mị, một lát không nói gì. Ám vệ quỳ gối sau góc bình phong âm u mồ hôi lạnh ứa ra. Hần không sợ hoàng thượng nói, chỉ sợ hoàng thượng không nói lời nào. Trong nháy mắt vừa rồi lệ khí vọt lên thiếu chút nữa kích thích hắn rút đao xuất thủ. Hần đã từng nhận được huấn luyện chuyên nghiệp của hoàng gia ám vệ, trên đời này kẻ có thể lấy lệ khí kích khởi sát khí của hắn là rất ít có thể đếm được, mà chủ tử của hắn_đương kim thánh thượng chính là một trong số đó. Nháy mắt Già La Viêm Dạ xem sơ qua mật báo lòng liền có ý giết người, trên người hiển nhiên bùng lên cỗ khí tà ác. Thai nhi trong bụng kịch liệt động mới khiến Viêm Dạ phản ứng lại liền vội vã đè xuống lòng mình. Sắc mặt Viêm Dạ khó coi, xem mật báo một lát mới chậm rãi trấn an thai nhi trong bụng, chậm rãi nói: “Các người thấy hắn tiến vào sao? Hắn chơi nữ nhân nào?” Ám vệ nghe ngữ khí hoàng thượng bất thiện, ám vệ tận trách bình nói: “Nô tài vô năng, trên đường bị lạc mất hai canh giờ nên không có thấy hắn, hắn... nữ nhân nào, chỉ nhìn thấy hắn đi từ hoa lâu ra.” Già La Viêm Dạ đóng mắt, nói: “Lần này thì thôi đi. Lần sau còn có việc này xảy ra nữa thì lật tung hoa lâu cũng phải điều tra rõ cho trẫm xem hắn rốt cuộc làm gì!” “Vâng.” “Cút!” Ám vệ biến mất trong bóng đêm. Già La Viêm Dạ mệt mỏi ngã vào nhuyễn塌. “Hoàng thượng chớ giận, nương nương sẽ không phản bội hoàng thượng đâu.” Vương Cung Thị không biết từ nơi nào đi ra bưng chén thuốc đỡ hoàng thượng cẩn thận ngồi dậy. Già La Viêm Dạ nghĩ thấy được vị thuốc đông y liền buồn nôn nhưng vẫn nhẫn nại uống hết, cười lạnh nói: “Nếu hắn thực sự làm, hắn sẽ không phải là Lâu Thanh Vũ!” “VẬY NGÀI...” “CÓ ĐIỀU LÀ TA GIẬN MÀ THÔI!” Già La Viêm Dạ đẩy ra Vương Cung Thị đang dâng lên nước mặt đường, trong lòng vẫn buồn bực. Vương Cung Thị nói sang chuyện khác: “Bệ hạ, bên thái hậu truyền đến tin tức: những kẻ trên triều không biết an phận đã đều bị bắt.” Già La Viêm Dạ nhàn nhạt nói: “Chờ tiếp, đừng nóng nảy.” “Thế nhưng thái hậu lo lắng ngài...” Vương Cung Thị nhìn cái bụng hở lên cao cao dưới áo ngủ bằng gấm. Đây là kết quả hoàng thượng an thai vất vả hơn nửa tháng,

Trầm ngự y nói với lão: hài tử có thể sẽ sinh non. Lão thấy hoàng thượng làm lụng vất vả cũng âm thầm lo lắng, đã vậy Lâu quý phi còn không an phận bị hoàng thượng bí mật trục xuất khỏi kinh còn ngầm làm chuyện mờ ám. Giã La Viêm Dạ nói: “Chúng quy còn hai tháng, trăm còn chờ được đến tháng lợi.” Vương Cung Thị yên lặng khoanh tay không tiếp tục nói nữa. Lâu Thanh Vũ là người vô cùng kiên trì. Hẳn tin tưởng Giã La Viêm Dạ cũng phi thường kiên trì bởi vì nghĩ: kẻ cầu được cá sộp là kẻ luôn chờ đợi đến cùng. Có điều vào khi con cá mắc câu, Lâu Thanh Vũ lại có phần lo lắng. Các loại dấu hiệu đều cho thấy hoàng thượng ở hành cung bệnh nặng, thái hậu thậm chí mang theo thái tử suốt đêm lặng lẽ chạy đi đến nỗi kinh thành trống rỗng. Kẻ nào đó đã tự cho rằng bản thân đã âm thầm khống chế kinh thành từ lâu đang tìm thời cơ tốt nhất nhanh chóng động thủ. Thế nhưng sáng sớm ngày thứ hai chờ đợi bọn họ lại là ba vạn thiết kỵ của hoàng thượng mai phục ở ngoài Phượng Minh cốc. Vào thời gian Giã La Viêm Dạ vẫn là hoàng tử, nơi Viêm Dạ lưu luyến duy nhất ở kinh thành chính là Phượng Minh cốc. Nơi đó từng ngọn cây gốc cỏ ai cũng quen thuộc, nơi đó từng con kênh từng khe suối ai cũng rõ ràng. Cái gọi là dưỡng bệnh bất quá là yểm hộ Viêm Dạ đưa thiết kỵ hùng binh tới kinh kỳ. Một con cờ vừa đưa ra đã một lưới bắt hết toàn bộ nghịch đảng Thôi tể tướng dẫn đầu. Thôi Thục phi ở hậu cung tự sát, nhị ca Thôi Thục phi mang theo thân vệ chạy trốn bị thiết kỵ của hoàng thượng loạn tiến bắn chết. Còn lại mọi người ở Thôi gia tất cả đều hạ ngục đợi phán quyết. Ngăn ngừa trong một tháng thay đổi bất ngờ, trong triều nhân tâm hoảng sợ. Từ khi Bắc quận vương binh bại bị tù, sau để hoàng trước tự sát lăng mộ hoàng gia thì hoàng thượng không xuất động thân vệ thiết kỵ của hoàng thượng nữa lúc này đây cũng nổi giận mà rút cũi dưới đáy nồi. Lâu Thanh Vũ sớm đã tính đến Viêm Dạ sắp động thủ, hôm nay thấy tất cả [trần ai lạc địa] thì không khỏi vừa mừng vừa lo lắng. Phụ thân Lâu Cảnh Thiên quả nhiên lại vào triều đường được hoàng thượng trọng phong làm tể tướng, Lâu Thanh Dương cũng được trọng dụng điều đến Lại bộ nhậm chức. Hẳn vốn tưởng rằng Giã La Viêm Dạ sẽ tiếp hồi cung ai dè vẫn hờ hững với hắn. Ngày hôm đó rốt cục Thanh Vũ kiềm chế không được liền nửa đêm tiếm nhập hoàng cung. Điện Thanh An đã một mảnh phế tích, Lâu Thanh Vũ dùng thân thủ cùng dây thừng thoải mái tiến vào. Con đường nhỏ của lãnh cung Thanh Vũ quen thuộc, ở đây thị vệ lại ít nên vô cùng thuận lợi. Đêm tối mông lung, ánh trăng mờ mờ ảo ảo âm trầm. Lâu Thanh Vũ nhìn phế tích đầy đất lòng một mảnh buồn bã. Tuy rằng Tiểu Hưng Tử hầu hạ hắn không lâu nhưng cũng điều mạng người, còn có cả ám vệ hoá trang thành hầu nữa. Lẽ ra lấy thân thủ ám vệ sẽ không phải táng thân trong biển lửa, nhất định là đã xảy ra chuyện gì mới có thể như vậy. Có điều chân tướng đã biến mất trong phế tích này, có lẽ là bị Giã La Viêm Dạ che giấu. Lâu Thanh Vũ đi tới trong viện bỗng nhiên thấy bất ngờ. Hai cây

đào già cực đẹp còn chưa có chết cháy, chỉ là đốt trụi một bên, một nửa bên khác vẫn đang ngạo nghễ đứng vững trong đêm đen còn nhìn thấy bông hoa mỹ lệ điêu tàn. Lâu Thanh Vũ nhẹ nhàng vỗ thân cây cảm thấy thoải mái. Có lẽ là hài tử đã yên giấc dưới tàng cây hoa đào đang phù hộ cho mình cho nên tránh được một kiếp nạn này. Theo Thu Nhi nói, khi đêm đến sau khi đã dùng bữa tối tất cả mọi người sẽ mệt mỏi không chịu nổi mà đi nghỉ. Ngày ấy may mắn không phải Thu Nhi trực ngoài, cho nên về thiên phòng cách xa chủ viện nhất ngủ. Thế nhưng màn đêm buông xuống Tiểu Hưng Tử thay phiên trực lại không may mắn bỏ mình. Ngay cả ám vệ kia cũng không may mắn thoát khỏi, Lâu Thanh Vũ không có nắm chắc nếu đổi lại là bản thân thì lúc đó có thể bình yên trốn thoát hay không. Aizz... Tất cả đều là số mệnh. Việc này tám chín phần mười là do Thôi Thục phi tố, tuy rằng vào lúc nàng ta tự sát chưa có thừa nhận vụ này. Lâu Thanh Vũ mò lấy cửa ngầm sau giả sơn hậu cần thận trọng đẩy ra phế thạch bên trên rồi chậm chậm mở bộ phận then chốt lách vào, đi dọc theo mặt đạo trong trí nhớ tới bàn long điện. Lúc này đã qua giờ tỵ, Lâu Thanh Vũ cho rằng Giã La Viêm Dạ đã ngủ từ lâu, ai ngờ trong nội điện vẫn như cũ sáng nhen như ban ngày. “Bệ hạ, nhẹ hơn chứ? Bệ hạ muốn nô tài xoa bóp giúp ngài không?” Lâu Thanh Vũ nghe ra thanh âm Vương Cung Thị, tiếp theo thanh âm Giã La Viêm Dạ vang lên thập phần yếu ớt, tựa như tinh thần không tốt. “... nhẹ hơn một chút.” “Vâng.” “Trầm ngự y đâu?” “Trầm ngự y đang thương lượng phương thuốc cùng với hai vị ngự y thái y viện... Bệ hạ đừng cậy mạnh nữa, bệ hạ vẫn nên uống được đi.” Giã La Viêm Dạ thấp hừ một tiếng, thân nhiên nói: “Hài tử còn chưa đủ tháng, không uống!” “Thế nhưng...” “Câm miệng!” Vương Cung Thị thấy hoàng thượng không vui thì không dám nói thêm nữa, trên tay tiếp tục nhẹ nhàng xoa bóp bụng giúp Viêm Dạ. Từ đợt xuân thú hoàng thượng động thai liên gián đoạn không chuyển biến tốt đẹp, dưới thân có lạc hồng nhưng vẫn dùng được ổn định. Kỳ thực lấy thân thể hoàng thượng nếu dưỡng tốt thì cũng không có sao, thế nhưng trên triều thời buổi rối loạn, lại còn phải đuổi bắt thích khách rồi phải dụ rắn ra khỏi hang, còn cả xử lý chính vụ... Đợi đến khi bắt được nghịch đảng và Thôi tể tướng, trước hôm cổ găng trở về từ hành cung tuy rằng xa mã đi cẩn thận nhưng vẫn khiến hoàng thượng đau bụng khó nhịn gần như sinh non. Hiện

tại một mình Trầm ngự y đã không bảo vệ được thai hoàng thượng nói rằng: thai nhi đã sắp đủ chín tháng sẽ sinh non những sẽ không có vấn đề gì. Thế nhưng hoàng thượng vẫn không cho phép, chết sống không chịu uống được trợ sản, hoàng thượng cũng vẫn muốn bảo vệ thai. Trầm ngự y không còn cách nào khác, hoàng thượng liền để Trầm ngự y tìm tới hai vị đại phu thái y viện chuyên công phụ khoa đồng tâm hiệp lực an thai cho Viêm Dạ, đi lại nhiều lần hai ngày nay vẫn miễn cưỡng an thai được. Kỳ thực Vương Cung Thị không biết Già La Viêm Dạ có ám ảnh với chuyện sinh non: Viêm Dạ thà rằng làm khó bản thân chứ không muốn hài tử này lại xảy ra rủi ro gì. Hắn đã mất đi một song nhi tại Thương Châu thì tin tưởng vững chắc sinh non sẽ làm thai nhi chết sớm bởi vậy Viêm Dạ kiên trì muốn chờ tới đủ tháng. Vương Cung Thị là kẻ hầu hạ bên cạnh Tương thái hậu nhiều năm, có thể nói là nhìn Già La Viêm Dạ sinh ra và lớn lên đối với tính tình hoàng thượng cũng hiểu đôi phần. Từ trước mặc dù không thân thiết lắm nhưng từ sau khi hoàng thượng đăng cơ cũng đã hầu hạ hơn ba năm nên tràn đầy tình cảm. Hôm nay thấy hoàng thượng tự làm khó hoàng thượng như vậy thực sự là vừa đau vừa vội. Đáng tiếc giữa hoàng thượng và thái hậu có khúc mắc, thái hậu tuy yêu thương hoàng thượng nhưng cũng không dám sai ý hắn. Trong lòng Vương Cung Thị thầm than: nếu là Lâu quý phi ở đây không biết có thể khuyên được hoàng thượng không. Cung Thị đang nghĩ ngợi chợt nghe ầm ầm nội điện có tiếng hô hấp khê, lập tức thần tình biến đổi đánh qua, tay cầm phát trần, quát dẹp đường: “Kẻ nào!” Lâu Thanh Vũ chậm rãi đi ra. Vương Cung Thị thấy hắn hiển nhiên thất kinh, lão không nghĩ tới Lâu Thanh Vũ có thể lần từ ngoài cung vào, nhất thời Cung thị ngậm ngẩn ở đó. Già La Viêm Dạ nghe được thanh âm cố gắng khởi động thân thể, nói: “Ai!” “Là ta.” Lâu Thanh Vũ đi qua thấy Già La Viêm Dạ trên long tháp, tóc dài tán bay, sắc mặt tái nhợt, thân hình gầy gò chỉ có bụng cao cao hở ra so với nửa tháng trước tròn hơn rất nhiều, cho dù che lại dưới áo ngũ bằng gấm cũng vô cùng rõ ràng. “Chuyện gì xảy ra? Sắc mặt sao khó coi như vậy?” Lâu Thanh Vũ bước nhanh vội tới bên giường, thân thiết nói. Già La Viêm Dạ thấy hắn, nhú mày, nói: “Người vào bằng cách nào?” Lâu Thanh Vũ không giấu diếm, nói: “Ta lo lắng người nên từ đi lãnh cung tới được.” Già La Viêm Dạ đỡ thất lưng chậm rãi dựa vào gối mềm, nói: “Vương Cung Thị, tống hắn ra khỏi đây.” “Viêm Dạ!” Già La Viêm Dạ nghiêng đầu, “Trẫm không muốn thấy người. Người tự nhập cấm cung, hôm nay trẫm không truy cứu nhưng người làm sao tới thì như vậy về đi!” Cho dù Lâu Thanh Vũ tốt tính cũng nhẹn không được, “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Vì sao người như vậy với ta!” Trong bụng Già La Viêm Dạ phát đau liên lén vươn tay vào trong áo để lại bụng, không kiên nhẫn nói: “Trẫm nói rồi người về đi!” Vương Cung Thị đứng ở phía sau Lâu Thanh Vũ, nói: “Nương nương, xin người trở về đi!” Lâu Thanh Vũ đóng mắt gắng sức đè xuống lửa giận, hòa hoãn lại ngữ khí nói: “Viêm Dạ, có phải ta làm sai gì khiến người giận không? Ta không đứng chỗ nào, người nói cho ta biết, người đừng đuổi ta đi, ta muốn ở bên người.” Hắn rất ít khi ăn nói khép nép như thế. Lòng Già La Viêm Dạ mềm nhũn suýt nữa liền đáp ứng. Thế nhưng trong lúc đó nghĩ ra một ý niệm lại lạnh nhạt nói: “Lâu Thanh Vũ, người thật to gan! Lâu quý phi của trẫm đã hoảng thệ, người còn ở đây làm gì? Trẫm kêu người đi! Mau cút!” Lâu Thanh Vũ rốt cục bị chọc giận, cắn răng nói: “Già La Viêm Dạ, ta không phải nô tài người triệu thì tới người phát tay thì đi! Có chuyện gì ngày hôm nay chúng ta nói rõ ràng, người rốt cuộc đang hoài nghi cái gì? Cấm kỵ cái gì? Vì sao đột nhiên muốn đuổi ta đi! Năm đó là người trăm phương nghìn kế tìm ta về, hiện tại ta đã ngoan ngoãn làm hậu phi của người, không dám nói năng lỗ mãng, không dám vượt quá quy củ, nơi nơi chốn chốn bảo vệ người, suy nghĩ vì người! Ở hành cung rốt cuộc xảy ra chuyện gì khiến cho người lạnh nhạt ta như thế? Ta làm sai cái gì rồi sao! Người nói!” Từ sau lần khắc khẩu năm đó vì Đồng, Thanh Vũ chưa từng thất thố vậy, phiên muộn cùng phần nô ứ động khiến cả người hắn bạo phát, cái loại khí thế này ngay cả Vương Cung Thị cũng kinh sợ. Già La Viêm Dạ lại không thêm quan tâm, nói: “Người ngoan ngoãn? Người chừng nào thì ngoan ngoãn làm quý phi của trẫm rồi chứ? Người cầu kết triều thần, can thiệp chuyện triều chính, đừng tưởng rằng trẫm đây không biết!” Lâu Thanh Vũ cười nhạt, “Đúng. Ta là cầu kết Lý Đông Minh nhưng chưa từng hãm hại kẻ khác! Chỗ ngồi trong hậu cung này, người nói cho ta biết có vị nào trong hậu cung hai tay sạch sẽ không? Nếu như người người đều sạch sẽ, vậy vì sao khi đó Đồng nhi trúng độc?” “Được! Chuyện hậu cung không đề cập tới cũng được! Vậy cái này thì sao?” Già La Viêm Dạ cũng nổi giận, hôm trước vừa đưa tới mật chiết sớm khiến hắn giận dữ, lúc này đều phát tiết hết. Đột nhiên Viêm Dạ khởi động thân thể công kênh từ long tháp đứng lên đi vài bước tới trước thư trác cấp tốc rút ra một bản mật chiết lật tay quăng lên người Lâu Thanh Vũ. “Người tự mình xem đi! Xem xem người sau lưng trẫm làm cái gì!” Lâu Thanh Vũ bị hành vi cùng ngữ khí của hắn làm giận đến choáng váng, tiếp nhận mật chiết nhìn quét vài lần liền giận dữ phản cười, “Sao, ta ở bên ngoài làm một vài buôn bán khiến người kích động như vậy sao?” “Tiểu buôn bán? Lâu quý phi, người, quá, khiếm, tổn, rồi!” Già La Viêm Dạ nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Trẫm còn không biết: ái phi của trẫm có bản lĩnh kinh thương như thế, thương hội Giang Nam đều do người nắm giữ. Người còn giấu diếm trẫm việc gì? Đây

là người nói ngoan ngoãn làm hậu phi của trẫm sao? Có phải người từng khắc tính toán lưu đường lui cho bản thân, tùy thời đều có thể rời bỏ!” Lâu Thanh Vũ vứt mặt chiết kia lên mặt đất, mặt bất kinh tâm mà nói: “Nếu vậy thì sao? Không phải thì thế nào? Những buôn bán này đều là ta mở trước khi hồi cung, đây chính là một phần bảo đảm cho Đồng nhi. Người muốn nói là ta lưu đường lui cho bản thân cũng không gì đáng trách.” “Không gì đáng trách? Được đó! Được đó! Người quả nhiên là dự định như thế!” Già La Viêm Dạ chống thư trác tức giận đến sắc mặt xanh đen, cả người phát run. Khi hần ở Phượng Minh cốc điều tra việc thích khách, trước đó đã phát giác Giang Nam có dị trạng, biết có người âm thầm đàn áp tài lực Lâm Hiền Vương nhưng hần vạn lần không ngờ theo tin tức lãnh cung cháy truyền đến lại dính dáng tới cổ tài lực mạc danh liên quan tới manh mối Lâu Thanh Vũ và Giang Nam, hần lập tức thấy khả nghi. Phu thê nhiều năm ở chung, gởi chung một gối khiến Viêm Dạ phi thường rõ ràng thực lực của Lâu Thanh Vũ. Hần vẫn kỳ quái vì sao Lâu Thanh Vũ không có dã tâm, an nhiên như thế. Lúc này tất cả nghi ngờ đều có đáp án. Ở hành cung thì hần mới chỉ là hoài nghi, chưa có chứng cứ đợi đến khi đưa Lâu Thanh Vũ trở về kinh hần sai người âm thầm giám thị thì quả nhiên thấy Lâu Thanh Vũ thần bí, không chỉ có ở kinh thành có tư trạch của chính Thanh Vũ mà bình thường khuya khoắt lại xuất môn, việc này càng khiến Già La Viêm Dạ nghi ngờ. Sau đó, hôm trước thu được mật hàm điều tra cổ tài lực thần bí tại Giang Nam: kẻ đứng phía sau màn có tên “Tiểu Duệ”, đó không phải là tên giả khi Lâu Thanh Vũ mang theo Đồng nhi lưu lạc ở dân gian dùng sao? Già La Viêm Dạ vừa nghĩ đến Thanh Vũ sau lưng hần buôn bán lớn như vậy, còn lấy tiền tài có thể kiềm chế Lâm Hiền Vương mà bản thân cái gì cũng không biết thì cảm giác bất an cùng bị phản bội tự nhiên sinh ra. “Nếu như không phải trẫm tra xét được thì có phải người định vĩnh viễn không nói cho trẫm!” Lâu Thanh Vũ mặt trầm như

nước, thần nhiên nói: “Người không tin tưởng ta như thế sao?” “Tin tưởng? Ha ha...” Già La Viêm Dạ ngửa mặt lên trời cười ha ha, lạnh lùng nói: “Người có tư cách hỏi trẫm sao! Người chưa từng tin tưởng trẫm!” Lâu Thanh Vũ lắng lặng nhìn hần, nói: “Ta không còn lời nào để nói!” Già La Viêm Dạ thấy hần không còn nói mà đứng ở đó liền tức giận đến sắc mặt xanh đen, nói: “Được! Vậy người đừng trách trẫm vô tình với người! Vương Cung Thị, lập tức đầy hần đến lãnh cung cho trẫm, chưa có lệnh của trẫm không được tự ý cho hần rời đó một bước!” Vương Cung Thị âm thầm nhủ mảy. Hoàng thượng giận đến hồ đồ rồi, trên danh nghĩa Lâu quý phi là người đã hạ táng thì sao còn có thể đầy vào lãnh cung chứ? Chẳng phải khiến người người sợ hãi cho rằng xác chết sống dậy? Có điều lão rốt cuộc vẫn là lão nhân ở trong cung hơn hai mươi năm liền lập tức bất động thanh sắc đi tới bên cạnh Lâu Thanh Vũ nói: “Nương nương, thỉnh!” Trái lại Lâu Thanh Vũ nở nụ cười nhẹ nhàng vuốt da mặt, nói: “Hoàng thượng không cần nổi giận, tự bản thân ta đi từ mật đạo ra là được rồi. Bộ dạng này để cho người khác thấy chỉ sợ không tốt. Lúc nào bệ hạ nghĩ đổi nơi khác giam giữ ta, ta tùy thời phụng bồi.” Nói xong ổng tay áo khẽ phất, tự ý đi về hướng mật đạo. Vương Cung Thị làm cận thân hoàng đế tất nhiên là biết mật đạo nhưng Cung Thị không có quyền tiến nhập. Mất thấy Lâu Thanh Vũ đóng cửa đại môn mật đạo, đi mất bóng dáng liền lo lắng nói: “Bệ hạ, lão nô lập tức phái người đi lãnh cung...” Nói tới phần nửa vừa ngẩng đầu nhìn thấy dáng dấp hoàng thượng Cung Thị liền sợ đến kêu sợ hãi: “Bệ hạ, ngài làm sao vậy?” Già La Viêm Dạ chống đỡ thư tráp, một tay chống mặt bàn một tay ôm bụng cười, sắc mặt trắng bệch mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, hai chân đều run lên. Vương Cung Thị lại cúi đầu nhìn xuống chỉ thấy bụng cực lớn của hoàng thượng đang kịch liệt nhúc nhích tựa như bất cứ lúc nào đều sẽ ngã xuống. “Bệ hạ!” “Đỡ trẫm... lên tháp...” Già La Viêm Dạ gần như nói không nên lời, thật vất vả mới nói ra vài chữ đã đau đến đầy người mồ hôi. Vương Cung Thị lập tức đỡ hoàng thượng lưng lay sắp ngã đi về hướng long tháp, ngăn ngừa vài bước thân thể hoàng thượng lại tựa như nặng nghìn cân, nửa bước khó đi, sức lực toàn thân hầu như đều đặt ở trên người hần. Mới vừa đi đến long tháp liền khẩn cấp ngã xuống: “Mau... Mau truyền ngự y!” “Vâng.” Vương Cung Thị vội vã hầu hạ hoàng thượng nằm xuống lại chạy vội ra điện. Lâu Thanh Vũ theo mật đạo đi ngược về lãnh cung hoang phế, nhất thời cánh cảm thấy không chỗ để đi. Hần đột nhiên phát hiện, trong thế gian mệnh mông này hai người hần thân nhất yêu nhất, một là thái tử đang ở chỗ thái hậu giáo dưỡng, một là đế vương ở thâm cung, hần lại là cô hồn du đảng không nơi tựa vào. Nhiều năm như vậy bởi vì Già La Viêm Dạ, hần bị ràng buộc ở nơi đây. Dù cho có tài phú nhưng không cách nào du nhiên ngạo hành thiên hạ. Kỳ thực Già La Viêm Dạ tra được sản nghiệp lấy tên “Tiểu Duệ” ở Giang Nam chỉ là vì trong tất cả các sản nghiệp bộ phận đó Thanh Vũ để chuyên môn dùng giúp Già La Viêm Dạ đối phó Lâm Hiền Vương. Cho nên hần căn bản không muốn giấu diếm, ngay cả tên dùng cũng là Tiểu Duệ, Thanh Vũ chỉ dự định chờ sau khi sự thành mới nói cho Viêm Dạ, ai ngờ Già La Viêm Dạ lại không cảm nhân được dụng tâm của hần. Lâu Thanh Vũ thầm than sao Viêm Dạ không ngầm lại: nếu như Thanh Vũ thật muốn giấu diếm thì sao sử dụng tên Thanh Vũ dùng trong ba năm ở dân gian?

Hơn nữa sao lại làm những hành động lớn vậy để Viêm Dạ có thể bị kinh động? Nếu như Viêm Dạ tin tưởng bản thân thì sao nhìn không thấy những vấn đề rõ ràng này? Nghĩ tới đây, Lâu Thanh Vũ chỉ cảm thấy nản lòng thoái chí. Lãnh cung chỉ là một mảnh phế tích, ngay cả nơi nghỉ ngơi cũng không có. Thế nhưng chưa có mệnh lệnh của hoàng đế thì hắn không thể rời khỏi. Lâu Thanh Vũ đơn giản đứng thẳng ở dưới tán hoa đào, lẳng lặng đợi bình minh. “Bệ hạ! Thỉnh bệ hạ đừng nên nhịn nữa, bên hạ nên uống được đi...” Trầm Tú Thanh gấp đến độ đầu bốc hơi nước. Hài tử rõ ràng phải sinh non rồi nhưng hoàng thượng lại không chịu uống được mà chịu đau đớn đến vậy, việc này này này làm thế nào cho phải... Không chỉ có là Trầm Tú Thanh đầu đầy mồ hôi, hai lão ngự y thái y viện phía sau cũng là lo lắng. Bọn họ cũng là gần đây mới biết được việc của hoàng thượng liền dùng hết y thuật, lúc này cũng thúc thủ vô tho lại không nghĩ rằng hoàng thượng cố chấp tùy hứng như vậy. “Cút! Tất cả đều cút cho trẫm...” Già La Viêm Dạ nắm chặt đệm chăn dưới giường. Một lũ vô dụng, ta kêu bọn nó giữ thai thì mỗi người đều kêu ta uống trợ sản được! Già La Viêm Dạ tức giận đến muốn ra lệnh kéo họ ra ngoài đánh hơn mười trượng nhưng Viêm Dạ cũng không có sức lực đó. Trầm Tú Thanh thấy hoàng thượng đau đớn như thế cũng không phải biện pháp. Tính toán kỹ thì kỳ sinh của hoàng thượng từ ngày hồi cung đã bắt đầu đau bụng sinh rồi nhưng vẫn bị dè lại chịu đến bây giờ thai nhi cũng không chịu nổi. Nếu không sinh chỉ sợ đối thân thể bất lợi. Huống chi chuyện sinh hài tử là nghĩ có thể chịu đựng thì chịu được sao? Trầm Tú Thanh ra nội điện lén tùm Vương Cung Thị sang một bên, thấp giọng nói: “Hoàng thượng cứ tiếp tục như vậy thì không ổn, sợ cả hài tử và người lớn đều gặp nguy. Ngài mau nghĩ biện pháp khuyên nhủ bệ hạ.” Vương Cung Thị than thở: “Nô tài đâu có cái bản lĩnh đó.” Cung Thị biết hoàng thượng mới vừa âm ỉ một trận với Lâu quý phi nên tức giận chưa tiêu thành ra giận chó đánh mèo với ngự y. Chỉ là Cung Thị cũng không còn cách nào, lúc này ai cũng không thể khuyên được hoàng thượng. Vào lúc bình minh, Đức Hình công chúa nghe xong tin tức vội vã tới liền nghe thấy tiếng tức giận truyền từ nội điện. “Hoàng thượng...” “Cút! Đừng chạm trẫm!” “Hoàng thượng, thỉnh, thỉnh ngài đừng cố chấp, đã hơn bốn canh giờ rồi. Tiểu hoàng tử, tiểu hoàng tử còn chưa có dấu hiệu lâm thế, nếu cứ tiếp tục trì hoãn...” “Cút... tất cả cút cho trẫm... Ách a...” “Choang choang choang choang!” Từ sâu trong nội điện truyền đến tiếng phẫn nộ cùng đồ vật vỡ toang, chúng thái y tái nhợt quỳ trên mặt đất thân thể phát run rút lui ra. Trong đại điện yên tĩnh chỉ còn tiếng rên rỉ trầm thấp nặng nề mơ hồ truyền ra từ sau hoàng trướng. Đức Hình công chúa nhìn thấy tình hình này lấy làm kinh hãi liền kéo Vương Cung Thị đến một bên chất vấn: “Có chuyện gì xảy ra? Tình hình hoàng thượng thế nào rồi?” Vương Cung Thị bất đắc dĩ nói: “Hoàng thượng không chịu sinh, đã chịu đựng hơn bốn canh giờ rồi...” Đức Hình công chúa cả kinh nói: “Tại sao có thể như vậy? Vì sao hoàng huynh không chịu sinh? Hơn nữa không phải ngày sinh còn chưa tới sao?” Vương Cung Thị hàm hồ mà kể chuyện ngày hôm qua về Lâu Thanh Vũ, nói: “Hoàng thượng sinh non nhưng cố không chịu uống được trợ sản cũng không để cho người khác đụng vào, tối đa các ngự y chỉ có thể xem mạch. Vừa rồi hoàng ngự y muốn đẩy bụng cho hoàng thượng nhưng rồi tất cả đều bị đuổi ra...” Đức Hình công chúa vội la lên: “Hoàng huynh có thể nào tùy hứng như vậy chứ! Sao có thể đùa với long thể và cốt nhục của bản thân mình chứ!” “Vâng, nô tài cũng đã khuyên hoàng thượng vậy rồi thế nhưng hoàng thượng không nghe đâu! Công chúa, người mau nghĩ biện pháp đi.” Đức Hình công chúa đi hai vòng trong điện. Nàng vô cùng hiểu tính tình hoàng huynh, biết đó bản thân cũng khuyên phục không được hoàng huynh mình. Giờ đây có thể cởi chuông chỉ có người buộc chuông, kiên quyết ra lệnh nói: “Đi! Đi đưa Lâu quý phi tới!” “Việc này...” “Hài tử là của hắn! Hiện tại hoàng thượng sắp sinh, hắn lại trốn không gặp, đầu cũng không đầu được lúc này! Đưa hắn tới, chỉ có hắn mới có thể khiến hoàng thượng thuận lợi sinh sản!” “Thế nhưng, thế nhưng Lâu quý phi đã bị hoàng thượng biếm lãnh cung không được rời đi một bước. Chưa có mệnh lệnh hoàng thượng thì ai cũng không dám thả rời Lâu quý phi đi.” Hơn nữa trên danh nghĩa, vị quý phi này vẫn là người đã “Hạ táng” a. Mặt đẹp của Đức Hình công chúa trừng lên, tay phất cái, trầm giọng nói: “Vậy tự bản cung đi đưa hắn tới xem ai dám ngăn trở!” “... Vâng.” Đăng bởi: admin

65. Chương 65

CHƯƠNG 65

Vương Cung Thị theo Đức Hình công chúa đi tới lãnh cung – nơi hẻo lánh sâu nhất ở hoàng cung, quả thấy dưới gốc đào đã bị cháy xém phân nửa có một người đang dưới nắng ban mai hứng gió, dáng người cao ngất, mặt mày thanh nhã, thần tình có phần nhàn nhạt lạnh lùng chính là Lâu Thanh Vũ. Hắn còn đang mặc áo đen đêm qua lên vào hoàng cung, áo hơi ẩm, mắt mang ủ rũ hiện đi ra từ bàn long điện vẫn đứng ở đây. Đức Hình công chúa vốn ở xa nhìn người này khí định thần nhàn, bình tĩnh không biến động thì nàng giận đi

tới gần mới giương mắt nhìn thấy đôi mắt kia sâu tựa biển làm tắt cả tình tự nóng nảy đều không cánh mà bay, chỉ còn lại có đáy lòng mơ hồ co rút đau đớn cùng thở dài bất đắc dĩ. Nhiều năm trôi qua như vậy lẽ nào tâm người này vẫn là không lưu lại sao? Lâu Thanh Vũ quay đầu lại thấy bọn họ đi tới thì thoáng sửng sốt, trong lòng hiện lên dự cảm không lành lại không thất lễ lễ nói: “Công chúa!” Lúc này Đức Hình công chúa mới không biết nên phản ứng lại nói với hắn cái gì, tất cả lửa giận vừa rồi đều biến mất chỉ nói: “Hoàng huynh sắp sinh người biết không?” Lâu Thanh Vũ cả kinh, vội nói: “Thỉnh ngự y rồi chứ?” “Hoàng huynh không chịu để ngự y chẩn đoán bệnh.” “Vì sao?” “Hắn, hắn... Ai! Ai biết vì sao!” Đức Hình công chúa tức giận đến giậm chân, nói: “Ai vào nội điện đều bị hoàng huynh oanh tạc ra ngoài, ngay cả ta cũng không ngoại lệ! Sao người còn có thể bình tĩnh như thế? Cho dù đấu khí cũng không phải lúc này, người mau mau theo ta trở về khuyên hoàng huynh sinh cho tốt.” Lâu Thanh Vũ nhú mày không nói. Vương Cung Thị nhìn ra hắn do dự vội nói: “Điện hạ, bệ hạ đêm qua tranh chấp cùng ngài là một chuyện, hiện tại lại là một chuyện... khác. Ngự y nói thai nhi sinh non nhưng bệ hạ lại không chịu dùng dược trợ sản cũng không để ngự y đỡ đẻ, cứ tiếp tục như vậy cả người lớn và trẻ con đều gặp nguy hiểm.” Lâu Thanh Vũ vừa nghe nói thế thì đứng không được nữa nói: “Được, ta đi.” Đang nói liền muốn chạy ra bên ngoài đột nhiên nhớ tới th

ân phận bản thân, vội vã nói: “Ta đi qua bằng mật đạo, các người đi trước.” Đức Hình công chúa đại hỉ liền vội vã mang theo Vương Cung Thị chạy về bàn long điện. Bàn long điện đã bị phong tỏa, Lâu Thanh Vũ lại lần nữa đi vào bằng mật đạo, trong nội điện không có một bóng người. Hắn nhìn vị hoàng đế tôn quý kiêu căng không ai bì nổi đang cố sức cắn môi dưới đỏ sẫm, trên trán toát ra mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Vị hoàng đế ấy đang một mình trần trọc rên rỉ trên giường trần trọc rên rỉ khiến không khỏi trong lòng Thanh Vũ đau xót, ngậy ngốc đứng ở đó bất động. Già La Viêm Dạ đang bị trận trận đau bụng gấp gáp dày vò đến tâm thần uể oải mà nằm ở trên giường bất luận tư thế gì đều thấy rất khó chịu, vùng thắt lưng bụng nặng nề đến không dễ gì có thể xoay người xê dịch. Viêm Dạ cuộn tròn người một hồi lại bị giày vò đau bụng mà giật giật nhin không được giãn ra một chút thân thể. Ai ngờ trong bụng đột nhiên một trận phiên giang đảo hải khiến Viêm Dạ đau hận không thể đi đấm tường. “Ngô...” Già La Viêm Dạ cắn chặt mu bàn tay mình cứng rắn nuốt lại tiếng đau đớn. Lâu Thanh Vũ không còn nhin được nữa liền vọt tới bên cạnh hắn cố sức kéo tay Viêm Dạ ra quát: “Lúc này rồi người còn cứng đầu làm gì!” Lại nhìn vết răng ứa máu trên mu bàn tay Viêm Dạ, Thanh Vũ thấy vừa vội vừa thương. “Người...” Già La Viêm Dạ chảy mồ hôi, móng lung trũng to mắt không nghĩ tới hắn đã quay trở về. Sắc mặt Lâu Thanh Vũ xấu đi nói: “Người bất mãn với ta cái gì thì sau này hãy trả, đừng lôi bản thân ra đùa!” Già La Viêm Dạ đã đau đến thần trí sắp hôn mê biết hải tử là không nghe lời muốn ra sớm nhưng chính Viêm Dạ không chịu chấp nhận hiện thực này, người cũng yếu đuối đi rất nhiều. “Không muốn sinh non... Thanh Vũ... Ta không muốn hải tử sinh non...” Hắn nắm chặt áo Lâu Thanh Vũ. Lâu Thanh Vũ nghe hắn nói như vậy liền hiểu tâm tư của hắn. Lòng một trận co rút đau đớn, phóng thả thanh âm ôn nhu nói: “Viêm Dạ, hải tử đã sắp chín tháng, đừng lo. Nên để nó ra rồi sẽ không có việc gì đâu.” Già La Viêm Dạ cuộn mình ở trong lòng Thanh Vũ, đau đến vô lực. Lâu Thanh Vũ đưa tay dò xét vào trong chăn sờ lên chiếc bụng cứng rắn nói: “Người thế này rất nguy hiểm. Hải tử rất khỏe mạnh, không có việc gì đâu, người bình an sinh nó ra, ta sẽ ở bên người.” Nói xong cao giọng kêu: “Người đâu!” Ngoại điện chỉ có Trầm Tú Thanh. Bởi vì bị hoàng thượng đuổi ra nên hắn không dám kêu hai vị lão ngự y giúp đỡ để cho hoàng đế, đã kêu bọn họ lui đến ngoại điện rồi. Lúc này nghe được thanh âm của Lâu Thanh Vũ truyền từ bên trong ra liền cả kinh cho rằng bản thân nghe lầm. Lâu Thanh Vũ thấy là hắn tiến đến thì rõ ràng thở phào nhẹ nhõm. Hắn còn sợ là ngự y khác ở bên ngoài trông coi tiến vào lại bị bị “xác chết vùng dậy” là mình đây dọa ngất. “Nhanh đi an bài trợ sản dược! Nên làm thế nào thì làm thế đấy, đừng chậm trễ nữa!” “Vâng.” Trầm Tú Thanh không nói hai lời lập tức lui xuống một lần nữa chuẩn bị chén thuốc. “Người...” Già La Viêm Dạ nắm chặt tay hắn, đau đến đầu đầy mồ hôi. Lâu Thanh Vũ ghé vào lỗ tai hắn cả giận nói: “Người muốn cho hải tử ngọt thở chết trong bụng sao? Người còn tiếp tục tùy hứng thử xem, ta sẽ cột người vào đầu giường tự ta đỡ đẻ!” Toàn thân Già La Viêm Dạ chấn động rất cực hạ thân thể xuống. Sản đạo ở hậu huyệt đã mở đến sắp xỉ bốn ngón, đau bụng gần một đêm, nước ối vẫn chưa bị phá, vừa uống được trợ sản vào lập tức phản ứng kịch liệt. Giữa khoảng thời gian đó Lâu Thanh Vũ đỡ Viêm Dạ đi đại tiện một lần nhưng bởi vì thai nhi trượt xuống chặn tràng đạo gần như không bài tiết ra gì. Ngay cả nước ối cũng không có. Kể làm tạp vụ trong bàn long điện sớm bị đuổi ra, Vương Cung Thị đi vào. Việc này không thích hợp nhiều người mà vẫn còn có hai vị lão ngự y ở bên ngoài giúp đỡ. Già La Viêm Dạ không phải lần đầu tiên sinh nhưng bởi vì đêm qua kéo dài nín nhịn quá lâu dẫn đến thai nhi tựa như hoạt động mệt, dần dần không có phản ứng chỉ còn triu trượt xuống, đau! Đau! Có thể bởi vì thân thể mệt mỏi dinh dưỡng cũng kém, hiện tại Già La Viêm Dạ cũng không có tinh thần vật lộn lại nghe được

Lâu Thanh Vũ hù dọa nói: nếu không sinh, hài tử sẽ ngột ngạt không khí chết trong bụng thì trong lòng sợ hãi, mặc cho Lâu Thanh Vũ kêu hấn làm thế nào thì làm thế đó. Lần này bụng Già La Viêm Dạ không có lớn hơn khi sinh Đồng nhi nhưng cũng không được khinh thường. Bên trong trĩu xuống ở dưới bụng nặng trĩu, chậm rãi nhúc nhích, thật khiến Viêm Dạ có cảm giác một khắc sau sẽ chết. Hấn đột nhiên nhớ tới cảm giác sống không bằng chết năm đó khi sinh Đồng nhi khiến Viêm Dạ không thể ức chế sợ hãi. Vốn còn đầy bụng oán giận và lạnh nhạt với Lâu Thanh Vũ lại nhất thời đều biến thành hư vô, giờ chỉ biết cầm lấy tay Thanh Vũ một khắc cũng không muốn buông. “Ngô... A a” Già La Viêm Dạ cuối cùng cũng nhận không được nữa liền lớn tiếng đau đớn hét lên. Tiếng hét thê lương trong điện vọng ra khiến người ta không thể tưởng tượng vị kia chính là hoàng thượng cửu ngũ chí tôn dĩ nhiên lại đang chịu đựng nỗi giày vò không thuộc về con người, thậm chí đau đến khóe mắt tràn ra nước mắt. Lâu Thanh Vũ nhìn Già La Viêm Dạ như vậy chỉ thấy yêu thương! Yêu thương! Thanh Vũ ôm hấn, hôn môi hấn, xoa dịu hấn. Hấn biết chỉ có loại đau đớn sinh sản này mới có thể khiến Già La Viêm Dạ chảy xuống nước mắt, không phải là nam nhân ý chí như sắt thép cứng rắn, vị nam nhân đó vĩnh viễn sẽ không yếu đuối như thế. Vật lộn đến chạng vạng, hài tử rốt cục sinh ra so với khi sinh Đồng nhi thuận lợi hơn rất nhiều. Toàn thân Già La Viêm Dạ thư giãn gần như lập tức liền nghe được tiếng hài tử khóc. Bụng còn đau đớn nhưng Viêm Dạ cấp thiết muốn biết hài tử thế nào. “Là một hoàng song tử! Chúc mừng bệ hạ! Là một hoàng song tử!” Trầm Tú Thanh cất tiếng rón rỏi nâng lên hài tử mới sinh hưng phấn chúc mừng hoàng thượng. Vương Cung Thị tiếp nhận hài tử liền nhanh nhẹn ôm sang một bên tắm rửa, lại dùng tấm chăn gấm hoàng sắc nhỏ cuộn vào đưa đến bên cạnh hoàng thượng. Lâu Thanh Vũ kích động ôm chặt Già La Viêm Dạ vui vẻ kêu lên: “Là song nhi! Là song nhi! Viêm Dạ, chúng ta có một song nhi! Chúng ta có một song nhi!” Hấn nhớ tới hài tử đầu tiên mất đi cũng chính là một song nhi! Hiện tại hài tử đó đã quay trở về, một lần nữa về tới bên bọn họ! Già La Viêm Dạ vô cùng mệt mỏi rồi nhưng tâm trạng lại thập phần vui sướng. Hấn giẫy ngo ngoay khởi động thân thể đưa tay nhẹ nhàng chạm chạm khuôn mặt nhỏ nhắn như bánh bao của nhóc đang được bọc kín bên đầu giường, khẽ cười nói: “Thật tốt...” Cách bốn năm, hấn rốt cục lại tiếp tục cùng Lâu Thanh Vũ nghênh đón hài tử thứ hai. Già La Viêm Dạ xem xong hài tử thì gần như lập tức mệt mỏi rồi ngủ thiếp đi, nhất thời không có nghĩ đến chuyện Lâu Thanh Vũ cho nên mặc Thanh Vũ công khai ở lại luôn đây. Hiện tại Lâu Thanh Vũ là một người không có thân phận “ở lậu”, ngoại trừ bàn long điện của hoàng đế ra thì đâu cũng không được đi. Nếu hoàng đế không có đuổi Thanh Vũ đi hiển nhiên Thanh Vũ cũng chẳng về lại lãnh cung mà ở tại nội điện ngông nghênh thoải mái ngủ một đêm trên long sàng. Sáng sớm hôm sau, chuyện đầu tiên sau khi Già La Viêm Dạ tỉnh lại là sờ bụng liền lập tức nghĩ đến hài tử đã sinh rồi, bụng cũng tiêu xẹp xuống dưới; chuyện thứ hai chính là lập tức kêu người nhanh chóng ôm hài tử tới cho Viêm Dạ ngắm liền thấy Lâu Thanh Vũ cẩn thận ôm hài tử tới. Già La Viêm Dạ thấy hấn liền rõ ràng cứng đờ người, có điều vẫn nên xem cục cưng mình khổ cực sinh ra quan trọng hơn. Thấy hài tử còn đang lim dim ngủ, tay nhỏ chân nhỏ, toàn thân kiện toàn. Khuôn mặt nhỏ nhắn tựa như không có phù thũng như ngày hôm mới sinh, hiện tại nhìn qua trắng nõn hơn rất nhiều. Viêm Dạ nhớ tới hài tử sinh non, hỏi: “Hài tử không có chuyện gì chứ?” Lâu Thanh Vũ mỉm cười nói: “Không có chuyện gì. Năm cân hai, rất khỏe mạnh, Tú Thanh đã kiểm tra rồi.” Lúc này Già La Viêm Dạ mới yên tâm nhẹ nhàng chốc chốc khuôn mặt nhỏ nhắn thịt thịt của hài tử mới cảm thấy mỹ mãn nở nụ cười. Lâu Thanh Vũ thấy hấn vui vẻ liền đi ra ngoài kêu Vương Cung Thị chuẩn bị đồ ăn sáng bưng tiến vào nói: “Ăn một chút gì đi. Đây là cháo nhân sâm làm dựa theo phân phó của ngự y. Vết thương còn đau không?” Già La Viêm Dạ vẫn nghiêng người nằm, vết thương phía sau còn chưa hoàn toàn khép miệng. Bởi vì ám song sinh sản khác nữ tử và song nhi, hài tử chỉ có thể đi hậu huyết sinh ra cho nên sau sinh sản nhất định phải điều dưỡng, không thể lập tức ăn đại bổ, mấy ngày đầu chỉ có thể ăn thức ăn lỏng. Hấn thấy Lâu Thanh Vũ tỉ mỉ thử độ ấm cháo cho mình rồi cẩn thận bưng tới, mi đen khép hờ thỉnh thoảng lại liếc ngắm hài tử nằm một bên, giữa lòng mảy đổi mất lưu lộ nhàn nhạt mừng rỡ và tĩnh lặng khiến lòng Viêm Dạ không khỏi nhuyến ra tiếp nhận chúc phúc, chậm rãi uống nói: “Sao người quay lại đây?” Lâu Thanh Vũ chớp mắt nói: “Đức Hình công chúa kêu ta về đây.” “... Ăn sáng xong, người liền đi khỏi đây. Không cần đi lãnh cung, người về chỗ người ở ngoài cung đi.” Lâu Thanh Vũ yên lặng hầu hạ hấn ăn cháo không trả lời. Già La Viêm Dạ không thể ăn nhiều chỉ miễn cưỡng ăn vài thứ liền ngừng lại. Lâu Thanh Vũ thu dọn mọi thứ xuống lại đổi một chén được bổ thân tới phải đưa Viêm Dạ uống. Già La Viêm Dạ nhíu mày, “Trong cung không còn kẻ khác sao? Trẫm vừa rồi nói đó, người nghe được không?” “Uống nhanh đi, được sắp nguội rồi.” Lâu Thanh Vũ nhàn nhạt nói không để ý tới lời Viêm Dạ tiếp tục nâng lên muôi nhẹ nhàng đưa đến bên miệng hấn. Già La Viêm Dạ có phần tức giận nhưng thần tình Lâu Thanh Vũ không cho cự tuyệt nên Viêm Dạ khẽ hé miệng uống thuốc. Thật vất vả uống hết được, Lâu Thanh Vũ còn tỉ mỉ lau vệt nước bên môi hấn. “Thanh Vũ!” Già La Viêm Dạ nhíu

mày. Hải nhi bên cạnh tựa như bị choàng tỉnh đột nhiên khóc nháo lên. Già La Viêm Dạ vội vã hòa hoãn sắc mặt hoang mang rối loạn dỗ dành nó. Hải tử hết sức yên tĩnh, ăn no xong là ngủ, hẩn nhẹ nhàng dỗ một hồi liền ngoan ngoãn lại. Hải tử vừa khóc thê, Già La Viêm Dạ cũng không dám lớn tiếng nữa liền ngừng đầu nhìn Lâu Thanh Vũ, thoáng sửng sốt. Đấy mắt Lâu Thanh Vũ tuy rằng

ng lơ lửng ôn nhu nhưng thần sắc lại thập phần nghiêm túc. Hẩn một mực lẳng lặng đứng bên nhìn, lúc này mở miệng nói: “Viêm Dạ, ta muốn nói chuyện với ngươi.” Già La Viêm Dạ không biết vì sao bỗng nhiên luống cuống lên nói: “Ngày khác đi, trăm mệt mỗi.” Lâu Thanh Vũ nhẹ nhàng cười, nói: “Ngày khác sao? Sau khi ta đi ngươi sẽ đóng mật đạo.” “... Được. Ngươi muốn nói chuyện gì?” “Viêm Dạ, nhiều năm qua chúng ta bên nhau, ngươi đã từng tin tưởng ta chưa?” Thanh âm Lâu Thanh Vũ cúi đầu rất bình tĩnh, bình tĩnh đến nghe không ra ý vị. Già La Viêm Dạ ngây ngốc. Lâu Thanh Vũ nói: “Năm đó cũng vậy, ngươi giam lỏng ta ở vương phủ Diêu Tây, ngươi sợ ta làm hỏng đại sự của ngươi? Ta không muốn ngươi làm hoàng đế thế nhưng nếu ngươi thật sự muốn, ta sẽ không không giúp ngươi. Thế nhưng trước đó ngươi chém đứt đường lui của ta, là ta không nghĩ được tới đó.” Già La Viêm Dạ có chút xuất thần. Là như thế sao? Là do ta không tin tưởng hẩn mới giam lỏng hẩn sao? Không không, ta chỉ là không muốn... chỉ là không muốn hẩn tham dự vào... chỉ là... như vậy mà thôi... “Viêm Dạ, ta không muốn ngươi làm hoàng đế!” Lâu Thanh Vũ dùng ngữ khí chưa bao giờ dùng nói: “Hoàng đế, lấy chính thân mình đứng trên vạn người, hưởng thụ cung phụng trong thiên hạ. Đồng dạng, hoàng đế cũng phải lấy chính thân mình hồi báo người trong thiên hạ!” Hẩn ngừng đầu nhìn nội điện xung quanh lộng lẫy chậm rãi nói: “Để vị có thể cho ngươi quyền lực chí cao nhưng lại chưa chắc cho ngươi hạnh phúc vui sướng. Ngươi sinh ra trong hoàng gia, truy cầu đế vị thì không gì đáng trách, ta lại là một người bình thường nhất trên đời. Thứ ta khát vọng không giống chút nào với thứ ngươi truy cầu. Điểm này, ngươi đã sớm biết đi? Ngươi cuốn vào cuộc sống của ngươi, ta thuận theo, ta chấp nhận nhưng ta lại vĩnh viễn không thể coi ngươi làm một hoàng đế để yêu. Ta chỉ coi ngươi là một người nam nhân để yêu.” Đây là lần đầu tiên Lâu Thanh Vũ nói vậy với Viêm Dạ. Bỗng nhiên Già La Viêm Dạ có phần sợ hãi, tim phát đau. Lâu Thanh Vũ bình tĩnh nhìn hẩn, nói: “Ngươi trách ta việc buôn bán ở bên ngoài gạt ngươi, ngươi có nghĩ tới ta vì sao phải làm vậy không? Nếu như chỉ vì đường lui của bản thân ta thì ta không cần phải... âm thầm giúp ngươi đối phó Lâm Hiền Vương.” Già La Viêm Dạ khẽ chấn động. Lúc trước hẩn hoài thai nên nóng nảy lại vừa xong tin tức, căn bản Viêm Dạ không tỉ mỉ tự hỏi, chỉ một mặt cho rằng Lâu Thanh Vũ âm thầm kinh doanh vì thế lực bản thân mình sau lưng hẩn. Kỳ tâm bất thiện lại không nghĩ tới hẩn là vì bản thân. Lâu Thanh Vũ tựa như nhìn ra Viêm Dạ đang suy nghĩ gì, nhàn nhạt nói: “Ngươi không tin ta, cho nên đầu tiên ngươi nghĩ đến là ta tâm cơ và phản bội. Tựa như năm đó ở Diêu Tây, ngươi muốn khởi binh thì trước đó liền nghĩ đến chính là giam lỏng ta.” “Không đúng! Không phải như thế!” Già La Viêm Dạ vô ý thức phủ nhận. Hẩn sợ sự sắc bén và nhạy cảm của Lâu Thanh Vũ, cho dù bản thân đa nghi là thật hẩn cũng không muốn thừa nhận. Cho nên hẩn phản bác nói: “Ngươi nói ta không tin tưởng ngươi! Ngươi còn không phải vậy! Nếu như ngươi tin tưởng ta vậy vì sao khi hồi cung không nói chuyện ngươi đã làm nói cho ta biết!” Lâu Thanh Vũ lạnh lùng cười, “Nói cho ngươi? Làm sao nói cho ngươi? Khi ta mới vừa mới hồi cung căn cơ bất ổn, chưa có bất luận thế lực gì. Liên hệ với bên ngoài cũng bị chặt đứt. Sau cũng từng muốn thần nhiên cho ngươi biết nhưng mà, nhưng mà...” Hẩn cắn răng, giọng cảm hận nói: “Một Lý Đông Minh ngươi cũng không tha! Ta sao dám chặt đứt đường lui của mình đây!” Già La Viêm Dạ nặng nề chấn động. Lâu Thanh Vũ nói: “Ngươi đừng nói cho ta, Lý Đông Minh chết ngươi không thấy cảm kích chút nào! Ngươi tình nguyện theo đuổi thế lực ngoại thích cũng không phép ta có nửa điểm liên quan tới triều đình! Viêm Dạ, ngươi cần đề phòng ta đến vậy sao?” Một khi đã nói ra Lâu Thanh Vũ cũng kiên quyết: “Năm đó ngươi tác chiến ở Tây Cương, ta thiên lý xa xôi chạy tới giúp ngươi là vì cái gì? Khi ở Thương Châu, chúng ta đã cùng chung hoạn nạn, là đôi phu thê nhị tâm nhất thể. Thế nhưng khi trở lại Diêu Tây ngươi liền thay đổi. Ngươi, ngươi...” Lâu Thanh Vũ đóng mắt. Hẩn nhớ tới Lý Đông Minh là vị quan tốt chính trực hiếm có, đúng là do bản thân hại hẩn. Già La Viêm Dạ thủy chung hoàn toàn không thể tin tưởng bản thân, đến tột cùng là lỗi do ai? Già La Viêm Dạ cũng tái nhợt nhớ tới năm đó hai người nâng đỡ, sống nương tựa lẫn nhau liền cảm thấy đáy lòng tựa như bị thủng một lỗ lớn, gió lạnh thổi vù vù qua. Hẩn cũng không rõ vì sao. Trong thâm cung nặng nề này lớn lên, hẩn học: không được tin tưởng hoàn toàn ai cả, tuy rằng hẩn vẫn cố gắng nhưng vẫn vào thời điểm quan trọng vô ý thức bỏ Lâu Thanh Vũ qua một bên. Có lẽ làm hoàng đế thì trời sinh đã có tính đa nghi. Lâu Thanh Vũ trấn tĩnh một chút, hai người đều không nói gì. Qua một hồi lâu nhi, Lâu Thanh Vũ đột nhiên có phần mệt mỏi thở dài, thần nhiên nói: “Được, không nói.” Hẩn cúi người nhìn thoáng qua hải tử trong tã lót, đưa tay nhẹ nhàng xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của nó nói: “Hải tử này thật yên tĩnh, sau này gọi nó là Tĩnh nhi đi.” Già

La Viêm Dạ không nghĩ tới hán đột nhiên thay đổi trọng tâm câu chuyện thành ra Viêm Dạ có chút giật mình ngây ngốc, lập tức bị bộ dạng này của Thanh Vũ làm cho hoảng hốt. Hán nắm tay Lâu Thanh Vũ, chần chờ nói: “Thanh Vũ, ta, ta... Ta biết khi trước là ta sai rồi thế nhưng cũng không phải là do ta muốn! Lẽ nào để người ở lại bên ta liền khó khăn đến vậy sao?” Lâu Thanh Vũ qua một lúc lâu mới nắm lấy tay hán đang nắm tay mình, yếu ớt thở dài, nói: “Viêm Dạ, phu thê vốn là nhất thể. Ta từ khi gả cho người trở đi đã từng nói nguyện ý không rời không bỏ người. Nếu như người học không biết tin tưởng, không thể tin tưởng ta, như vậy ta ở lại đây có ý nghĩa gì?” Nói xong Thanh Vũ gỡ bỏ tay Già La Viêm Dạ đang nắm chặt tay mình chậm rãi đứng dậy: “Người muốn đi đâu?” Già La Viêm Dạ cuống quýt nói: “Lâu Thanh Vũ thấp giọng nói: “Là người khiến ta rời khỏi người trước. Biết đâu như thế tốt hơn, chúng ta đều cần bình tĩnh lại. Ta cho người thời gian, chờ người nghĩ rõ ràng, chờ người... học được tin tưởng ta rồi hãy lại tới tìm ta. Có điều...” Hán yếu ớt mà nói: “Lòng kiên trì của con người có mức độ, ta sẽ không chờ người cả đời.” Nói xong, Thanh Vũ tự ý đi về hướng mật đạo. Già La Viêm Dạ lẳng lặng nhìn bóng lưng Thanh Vũ biến mất, chán nản ngã trở lại trên tháp. Lâu Thanh Vũ về tới tòa nhà ngoại cung thì Ti Cẩm và Thu Nhi đã đợi hán tròn ba ngày thấy Thanh Vũ bình an trở về đều thở phào nhẹ nhõm. “Thiếu gia, sao người đi lâu như vậy? Trong cung không có một chút tin tức nào khiến giết chúng ta.” Ti Cẩm nhìn một thoáng qua sắc mặt Lâu Thanh Vũ, túm túm Thu Nhi, cười nói: “Điện hạ mệt rồi ha? Điện hạ về nghỉ ngơi một chút đi.” Lâu Thanh Vũ gật đầu trở lại phòng tắm rửa một cái, thay đổi thân y phục lại kêu Ti Cẩm và Thu Nhi gọi tới, nói: “Ta đã nghĩ rồi. Ta không muốn các người ở chỗ ta nữa, ta sẽ cho các người một khoản bạc để các người ra ngoài tự lập môn hộ, thế nào?” Thu Nhi cùng Ti Cẩm hai mặt nhìn nhau. Thu Nhi nói: “Thiếu gia, người... tiền cung phát sinh chuyện gì rồi sao?” Lâu Thanh Vũ khẽ cười, “Không có gì, chính là ta tạm thời không trở về cung. Ta còn đang không biết phải ở chỗ này bao lâu nữa. Các người không cần phải đây cùng ta.” “Thiếu gia, bao lâu chúng ta cũng đều ở bên thiếu gia.” Lâu Thanh Vũ nghiêm mặt nói: “Thu Nhi, ta không muốn cho người cả đời làm hạ nhân. Hiện tại người cũng đã có thể có tử rồi, người nên sống vì chính bản thân mình. Hơn nữa, sau này các người còn có thể về thăm ta bất cứ lúc nào.” “Điện hạ,” Ti Cẩm nhú mày nói: “Ti Cẩm thế nào không quan trọng nhưng ta và Thu Nhi đều vô cùng lo lắng cho chuyện ngài cùng bệ hạ. Hiện tại ngài đột nhiên muốn chúng ta đi vậy thật đã xảy ra chuyện gì? Tuy rằng chúng ta không giúp được gì ngài nhưng nguyện ý cùng lui cùng tiến với ngài.” “Đúng!” Thu Nhi nắm chặt tay Ti Cẩm rồi khẽ cười với hán lại quay đầu nhìn Lâu Thanh Vũ nói: “Thiếu gia, Thu Nhi không cha không mẹ, từ nhỏ liền ở bên thiếu gia. Thu Nhi biết thiếu gia không coi ta là hạ nhân, trong lòng ta: ngài cũng không phải chủ tử mà là thân nhân của Thu Nhi. Thiếu gia, ta và Ti Cẩm từ lâu đã thương lượng: vô luận thế nào chúng ta cũng không sẽ rời khỏi ngài đâu.” Lâu Thanh Vũ yên lặng nhìn bọn họ một lát, đột nhiên mỉm cười nói: “Được. Đã như vậy, các người liền nhanh chóng chuẩn bị đi, chúng ta phải tổ chức hỉ sự.” “Hỉ sự? Hỉ sự gì?” Thu Nhi cùng Ti Cẩm nhất tề sửng sốt. Lâu Thanh Vũ nâng tay hai người bọn họ gần vào nhau, nói: “Đương nhiên là hôn lễ của các người!” Hai người ngốc lăng. Lâu Thanh Vũ cười to nói: “Là lỗi của ta khiến các người đã lâu như vậy vẫn là đôi phu thê vô danh vô phận, hai ngày này ta liền tổ chức hôn lễ long trọng cho các người, để chính thức rước Ti Cẩm vào Lâu gia chúng ta!” Ti Cẩm lập tức xấu hổ đỏ mặt. Thu Nhi còn đang ngốc nghếch ngờ ngác không biết cảm giác gì. “Tiểu tử ngốc, còn sững sờ ở đó làm gì! Nhanh chóng đi chuẩn bị sinh lễ đi!” Lâu Thanh Vũ nhẹ vỗ vai Thu Nhi, Ti Cẩm đã mắc cở chạy ra ngoài. Lâu Thanh Vũ ở phía sau cao giọng nhắc nhở: “Tân nương tử, đừng quên chuẩn bị giá y nha!” Thu Nhi cùng Ti Cẩm vốn tưởng rằng Lâu Thanh Vũ chỉ nói thôi, dù sao bọn họ cũng là “lão phu lão thê” nhiều năm rồi, ngay cả hài tử cũng lớn như vậy rồi còn bồi lại hôn lễ làm gì nha. Ai ngờ Lâu Thanh Vũ lại làm thật, thậm chí mọi việc hôn lễ hiệu suất cũng thần tốc, hai ngày sau đều chuẩn bị tất cả xong rồi. Thanh Vũ còn dặn Ti Cẩm: hai ngày này không cần làm bất cứ cái gì chỉ cần ở trong phòng chuẩn bị giá y cho bản thân là được. Thu Nhi cũng nghe lời Thanh Vũ rón ra riêng, trước khi thành hôn phân phòng ở. Chỉ có Bảo Nhi tuổi còn nhỏ nghe nói có thể tham gia hôn lễ của cha cùng mẫu phụ là hưng phấn. Ti Cẩm e thẹn nói: “Nào có ai ôm hài tử mà thành hôn chứ, không ra gì cả.” Lâu Thanh Vũ quát quát tiểu tử Bảo Nhi, cười nói: “Bảo Nhi chúng ta dễ thương đến vậy làm hoa đồng cho cha và mẫu phụ nhé.” (ana: hoa đồng phù dâu phù rể là trẻ con) Thu Nhi chỉ đứng một bên ngây ngô cười. Hán nợ Ti Cẩm một hôn lễ cho nên đối hôn lễ này cũng cực kỳ chờ mong. Đại hôn ngày đó, thậm chí Lâu Thanh Dương cũng tới còn mang theo quà mừng. Lâu Thanh Vũ bị Ti Cẩm cùng Thu Nhi thỉnh lên cao đường, thoáng cái thăng vai vể. Lâu Thanh Dương còn cười nói: “Tiểu đệ, tức phụ đệ thật ngoan nha, còn không biết là đệ tức phụ hay nhi tức phụ đây?” (ana: tức phụ – nàng dâu, đệ tức phụ – em dâu, nhi tức phụ – con dâu) Lâu Thanh Vũ cười nói: “Đại ca, nào nào nào lại đây! Nếu như đại ca ao ước được như ta thì kêu Thu Nhi và Ti Cẩm kính đại ca chén trà.” “Không dám không dám! Vô công không hưởng lộc, miễn ta đi.” Khi Lâu Thanh Dương nghe tin

lãnh cung cháy, Lâu quý phi gặp nạn thì thiếu chút ngặt xiu. Hắn đã mất đi một đệ đệ cũng không muốn lại mất đi người thứ hai. Còn cha hắn tính tình trầm ổn bất động thanh sắc, quả nhiên chưa đến hai ngày sau thu được mật tin Lâu Thanh Vũ đưa tới mới biết được là màn lừa lẩn này. Hôm nay Lâu Thanh Vũ lấy danh “Tiểu Duệ”, lần này Lâu Thanh Dương tới tham gia hôn lễ cũng là lén lút, Thanh Dương rất vất vả mới tránh được mật thám đến thấy ngày hôm nay Lâu Thanh Vũ vẫn khỏe thì hài lòng không khỏi thăm than: đệ đệ này của hắn vẫn truy cầu loại cuộc sống bình thản, thật không biết năm đó đưa đệ đệ trở về từ nông thôn lên kinh thành là đúng hay sai. Thu Nhi cùng Ti Cẩm theo quy củ bái đường, Bảo nhi xách chiếc rổ nhỏ đi theo sau, đang đưa tung hoa cho bọn họ trông vui vẻ vô cùng. Trong nhà vốn Lâu Thanh Vũ thuê hạ nhân tới đều tham gia hôn lễ, ngay cả này ám vệ hoàng thượng phái tới cũng đều thơm lây, tất cả mọi người đều được tiền lì xì. Lâu Thanh Vũ rốt cục giải quyết xong một cọc tâm sự, Thu Nhi và Ti Cẩm cũng đã thức thành phu thê. Hôn lễ này chỉ ở trong nhà bọn họ cũng thật vui vẻ. Sau hôn lễ, đôi vợ chồng son này và hài tử vẫn ở chỗ Lâu Thanh Vũ càng giống một gia đình. Một tháng sau, lại nghênh đón một vị khách ngoài ý muốn và một phần “Đại lễ” “Đức Hình công chúa!” Lâu Thanh Vũ thấy vị khách thần bí tới, khi khăn che mặt chậm rãi vén mở thì hiện ra vị công chúa đương thời – công chúa Già La Đức Hình, không khỏi khiến Thanh Vũ vô cùng bất ngờ. “Nhị tẩu, nhiều ngày không gặp, nhị tẩu vẫn khỏe chứ?” “Sao công chúa tới đây?” Đức Hình công chúa mỉm cười nói: “Trước đó vài ngày nghe nói chỗ nhị tẩu có hỉ sự, hoàng huynh kêu ta dâng “hạ lễ” cho nhị tẩu.” Lâu Thanh Vũ sớm đã chú ý tới thị nữ bên cạnh công chúa ôm trong lòng một đứa trẻ, phụ tử liền tâm. Thanh Vũ liếc mắt liền nhận ra đây là Tĩnh nhi của hắn. Quả nhiên, Đức Hình công chúa tiếp nhận hài tử rồi nhẹ nhàng giao lên tay Lâu Thanh Vũ, nói: “Hoàng huynh kêu ta đưa hài tử này cho nhị tẩu nuôi nấng.” Lâu Thanh Vũ sững sờ nhìn song nhi trong lòng vừa đầy tháng đang ngủ say sưa, nói: “Vì sao?” Đức Hình công chúa cười khổ, “Trong hoàng cung nơi nơi chốn chốn đều là cạm bẫy khó lòng phòng bị. Hoàng huynh vốn đã an bài được tất cả rồi xong lại không nghĩ tới hài tử sinh non, rất nhiều chuyện khiến hắn trở tay không kịp. Hài tử được bí mật nuôi nấng mấy ngày nay tại bàn long điện, chung quy giấu giếm không được nữa. Hoàng huynh trái lo phải nghĩ, vẫn thấy trước tiên đưa tới nơi an toàn tốt hơn.” “Hắn... Có khỏe không?” Đức Hình công chúa khẽ thở dài, nói: “Tính tình hoàng huynh, người đã biết rồi đấy.” “Hắn không có nói gì khác nữa sao?” “Hoàng huynh nói, hài tử này kêu Già La Khôn Tĩnh, như danh Tĩnh nhi.” Lâu Thanh Vũ im lặng không nói gì rồi gọi tới Ti Cẩm để ôm hài tử đi. Thanh Vũ dẫn Đức Hình công chúa tới thư phòng, nói: “Công chúa nếu tới thì ta có chuyện muốn hỏi một chút.” “Chuyện gì nhị tẩu cứ nói đừng ngại.” Chỉ cần có thể nói lại giữa người và hoàng huynh, người hỏi cái gì ta đều nguyện ý trả lời. Đây là lời trong lòng Đức Hình công chúa. Lâu Thanh Vũ cân nhắc trong chốc lát rồi nói ra Thanh Vũ từng nghe được đoạn đối thoại đêm hôm đó ở bàn long điện trước khi đi đến Phượng Minh cốc giữa nàng và Viêm Dạ, hỏi: “Ta muốn biết, trong chuyện này có ẩn tình gì không?” Già La Đức Hình không nghĩ tới hắn hỏi đúng cái này thì không khỏi hoảng hốt nói: “Cái đó có ẩn tình gì đâu, chỉ đơn giản là ta làm nũng với hoàng huynh mà thôi nên thuận miệng nói nhảm.” Lâu Thanh Vũ dậm dậm nhất tiếu nói: “Đức Hình hiện tại đã qua tuổi song thập (ana: cưới xin đó) lại chậm chạp chưa gả, lẽ nào không có gì lý do gì sao?” Hắn thấy thần sắc Già La Đức Hình khẽ biến, nói: “Lời này ta không có ý gì khác, cũng không phải muốn tò mò việc riêng tư của công chúa. Chỉ là lời các người nói ngày ấy thật khiến ta hiếu kỳ liền lên điều tra một phen.” Già La Đức Hình căng thẳng nói: “Người điều tra được cái gì?” Lâu Thanh Vũ yếu ớt thở dài lại nhìn chăm chăm nàng thần nhiên nói: “Chuyện cho tới bây giờ, nãi còn muốn giấu ta sao?” Già La Đức Hình nói lấp lửng: “Nhị tẩu, người, người đã biết tất cả?” Kỳ thực năm đó chuyện tiên hoàng liên can tới huynh đệ bị trúng độc cực kỳ ẩn mật. Tổ tiên hoàng đế giận dữ ngoại trừ chém giết Trường hoàng song tử ra còn muốn huyết tẩy toàn bộ ngự y khám chữa. Tới hôm nay, kẻ biết việc này ngoại trừ mấy vị đương sự ra thì không còn ai biết được. Chỉ là do Già La Đức Hình tuổi còn trẻ nhẹn không được Lâu Thanh Vũ đánh lừa, Thanh Vũ vừa dùng kế cái liền nói ra tất cả. Lâu Thanh Vũ thật là đang lừa nàng. Hắn từng điều tra lại không tra ra nội dung cụ thể nào, chỉ có một chút manh mối, lúc này càng nghe càng kinh hãi. Vậy không thể trách năm đó Già La Chân Minh đột nhiên biếm Đoạt vì đang mang thai con nối dõi vào lãnh cung, mà Bắc quận vương lấy việc Chân Minh chưa có con nối dõi làm đại tác văn chương (ana: hoa hòe hoa sồi). Mà ở Thương Châu thì vài lần người ở Thính Phong lâu muốn hạ thủ với Đồng nhi, nói vậy những kẻ đó cũng là phụng lệnh Bắc quận vương phải diệt trừ con nối dõi của Viêm Dạ. Hóa ra, khi xưa Hoàng Thiên Giám đã liệu trước quả này nói: dòng mạch Già la thị thử tất vì Lâu thị sở ra bởi vậy nên sinh ra chuyện. Vậy Viêm Dạ... Lâu Thanh Vũ đóng mắt. Hắn tin tưởng Viêm Dạ ở bên hắn không phải vì hài tử. Dù sao thân là ám song, nếu không phải Thanh Vũ nằm ở vị trí chủ công ngoài ý muốn khiến Viêm Dạ mang thai thì chính Già La Viêm Dạ cũng không biết. Huống chi năm đó hài tử đầu tiên Già La Viêm Dạ cũng không muốn có... “Nhị tẩu...” Già La Đức Hình thấy hắn vẫn không nói gì thì có phần thấp

thỏm.Lâu Thanh Vũ mỉm cười: “Như vậy cũng là thiên ý.”Già La Đức Hình làm như không biết như thế nào cho phải.Lâu Thanh Vũ nhìn ra tâm tư trong lòng của nàng, nói: “Nãi yên tâm, việc này ta sẽ không nói cho hoàng thượng, coi như không biết là được rồi.”“Vì sao hoàng huynh không tự nói cho người biết?”“... Có lẽ là sợ ta nghĩ bậy đi. Dù sao cũng là bí mật hoàng gia, không nên biết nhiều.”“Nhị tẩu, người yên tâm, năm đó ngự y từng chẩn bệnh độc đó chỉ tới đời hoàng huynh và đại hoàng huynh mà thôi, nên không sẽ kéo tới đời thứ ba. Đồng nhi không có việc gì đâu. Hơn nữa... Hơn nữa hậu cung hoàng huynh cũng sẽ không sinh ra ai cả, địa vị của người không ai có thể thay thế được.”Lâu Thanh Vũ đậm đậm nhất tiếu, nói: “Ta không để ý chút nào những việc này. Đức Hình, nãi không nên nghĩ nhiều, nãi đang tuổi thanh xuân không nên bị việc này làm lỡ. Nãi xem tiên đế tuy rằng trúng độc không phải vẫn để lại các tử nữ như các người sao? Đừng gánh vác trên vai quá nhiều, nhân sinh khổ đoản, thoả thích hưởng thụ cuộc sống bản thân mới là hàng đầu.”Già La Đức Hình chần chờ nói: “Nhị tẩu, người, người chừng nào thì trở về?”Trở về?Lâu Thanh Vũ nhẹ nhàng cười, nói: “Vậy phải xem ý tứ hoàng thượng rồi.”Già La Đức Hình thấp giọng nói: “Trời sinh hoàng huynh tính tình mạnh mẽ, kiên cường, có điều hần đối với người cũng một mảnh chân tình. Mong rằng nhị tẩu kiên trì chờ đợi, hoàng huynh tất sẽ tiếp người trở về.”Lâu Thanh Vũ đậm cười không nói.Sau khi Già La Đức Hình đi, Tĩnh nhi ở lại. Tuy rằng Lâu Thanh Vũ không được gặp Đồng nhi nhưng có hài tử này bên cạnh thì cũng an lòng hơn. Thế nhưng nghĩ đến Già La Viêm Dạ lại đưa hài tử đến bên hần thì Thanh Vũ không khỏi lo lắng cho Viêm Dạ.Hiện tại Lâu Thanh Vũ xử lý sản nghiệp Giang Nam đã hoàn toàn không kiêng kị, mặc dù rời khỏi Già La Viêm Dạ nhưng vẫn là muốn làm một số chuyện vì hần. Chỉ ít tại trên thương nghiệp chiếc cổ giúp Viêm Dạ. Hần không biết lúc nào Già La Viêm Dạ mới có thể hoàn toàn buông cảnh giác tin tưởng bản thân mình nhưng ít ra hiện tại hần còn có kiên trì đợi.Lâu Thanh Vũ bất ngờ, chờ của hần chính là kéo tới tròn một năm. Trong một năm này, trên triều đình mây mưa thất thường, hành sự đại biến. Không lâu sau chuyện Thôi tử tướng, Lâm Hiền Vương cầu kết ngoại tộc mà thất thế, Lâm Hiền phi bị tra ra việc phóng hỏa lãnh cung bị biếm vào lãnh cung, không lâu sau bị ban thưởng tử, triều đình cùng hậu cung đều là cải cách lại.Có điều việc này đều cách Thanh Vũ rất xa xôi. Hần cũng không nghĩ tham dự việc này, nghe qua cũng như gió thổi bên tai, đậm đậm nhất tiếu. Chỉ là Đồng nhi vẫn khiến hần nhớ thương.Bất tri bất giác, lại một năm xuân phong đến.Tuyển tú ba năm một lần hoạt động lại sắp mở. Hậu cung hoàng thượng lơ thơ, con nối dõi chỉ có một mình thái tử liền có rất nhiều đại thần giục hoàng thượng nạp phi nhưng hoàng thượng vẫn bất vi sở động.Tĩnh nhi sắp tròn một tuổi, tiếp qua vài ngày lại đến phiên sinh nhật Đồng nhi sáu tuổi.Lâu Thanh Vũ đã một năm chưa gặp Đồng nhi, không biết nó thế nào, trong lòng nhớ thương. Nghĩ đến Già La Viêm Dạ, biết hần chắc cũng là nhớ thương Tĩnh nhi như vậy thì nhất thời tâm trạng cảm khái, không biết hai người vì sao lại đi tới một bước này. Tương lai sẽ không còn cơ hội vấn hồi hay sao?Trong lòng âm thầm quyết định, nếu như tới Tĩnh nhi đầy tuổi Già La Viêm Dạ còn không ra quyết định vậy hần cũng không cần chờ đợi thêm nữa, lúc đó Thanh Vũ thu dọn hàng trang mang theo hài tử cao chạy xa bay.Ngày hôm đó, hần giống thường ngày dịch dung đi trên đường phố nghĩ mua cho hài tử thứ hai của Thu Nhi và Ti Cẩm chút quà. Một tháng trước Thu Nhi lại lần nữa làm ba ba, lần này là nam hài.Lâu Thanh

Vũ nghĩ đó là trưởng tử của Thu Nhi nên dự định mua cho hài tử một bộ thân tảo. (ana: kiểu vòng natra đeo ==)Hần đi lại trên trên đường một lát mua hết thứ này thứ kia, đi loanh quanh bỗng nhiên cảm thấy có vật đó đập vào trên đùi.Trong lòng Lâu Thanh Vũ khẽ động, nhìn thoáng qua xung quanh không có phát hiện dị dạng, nghĩ bản thân gặp ảo giác lại tiếp tục đi nhưng lập tức lại có một vật nhẹ nhàng đập vào trên đùi.Lâu Thanh Vũ rung mình ngưng thần nhìn về hướng vật thể bay tới cũng không thấy gì đặc biệt. Bỗng nhiên đường nhìn xẹt qua, tại một góc khuất khó thấy là một người mặc thanh y, đầu đội mũ, núp ở góc tường. Người nọ thấy hần nhìn lại thì nhanh chóng nhấc lên một góc khăn che mặt bước nhanh hướng ngõ nhỏ.Toàn thân Lâu Thanh Vũ chấn động, ánh mắt sáng ngời theo sau đi vào hẻm nhỏ kia. Thanh y nhân phía trước chờ hần ở chỗ ngoặt, nhìn lại hần bước theo lại bước nhanh về phía trước. Lâu Thanh Vũ gắt gao bám theo ở phía sau, hai người quẹo trái quẹo phải lung tung trong ngõ nhỏ, mãi đến khi bỏ rơi hết tất cả ám vệ vị thanh y nhân kia mới lần vào một tòa tiểu viện độc một cánh cửa.Lâu Thanh Vũ đuổi qua đại môn lộ ra khe hở vẫn chưa đóng chặt. Thanh Vũ cấp tốc đi vào đóng cửa lớn xoay người nhìn lại thấy vị thanh y nhân đã xốc mũ, khẽ cười dịu dàng chờ hần trong sân.“Nhị ca ” Lâu Thanh Vũ kích động kêu một tiếng nhào qua.Người này chính là Lâu Thanh Tường đã biến mất từ lâu. Lâu Thanh Vũ trăm triệu lần không ngờ, hần cùng phụ thân và đại ca tìm kiếm nhiều năm như vậy lại dễ dàng xuất hiện ở trước mắt hần làm Thanh Vũ kích động không kiềm chế được.“Nhị ca! Thanh Tường!” Lâu Thanh Vũ ôm chặt lấy hần, mà vẫn nghĩ ngờ mình đang trong mộng.Lâu Thanh Tường nhẹ nhàng tránh khỏi Thanh Vũ, “Được rồi, đừng ôm

chặt chẽ. Vài năm không gặp, sức của người khỏe lên nhiều nha.”“Ta không phải đang nằm mơ chứ? Người, người sao lại ở chỗ này? Vài năm qua nhị ca thế nào? Vì sao không có một chút tin tức nào? Người biết ta cùng phụ thân còn có cả đại ca có bao nhiêu lo lắng chứ? Độc nhị ca giải được rồi sao? Người, người...” Lâu Thanh Vũ kích động đến nói năng lộn xộn. Lâu Thanh Tường kéo tay hắn đi vào phòng, “Yên tâm, vài năm nay ta rất tốt. Ta vẫn luôn cùng hắn... Ân cư ở sơn cốc chuyên tâm giải độc, mãi đến hai năm gần đây hoàn toàn giải được độc, mới về tìm các người.” Tiếp theo cười nói: “Ám vệ bên cạnh người thật là không dễ đuổi, ta theo người mấy lần hôm nay mới tìm được cơ hội gặp người.” Lâu Thanh Vũ hiển nhiên biết hắn người trong miệng: “Hắn” là ai, thấp giọng hỏi nói: “Chân Minh... Hắn khỏe chứ?” Lâu Thanh Tường mỉm cười, nói: “Hắn cũng khỏe.” Lâu Thanh Vũ thấy đầy mắt hắn bao hàm tiêu ý ôn nhu, tâm trạng sáng ngời, “Các người bên nhau?” Lâu Thanh Tường không nghĩ tới hắn nói xong trực tiếp như vậy liền không khỏi ngại ngùng, sau một lúc lâu mới hơi quần bách gật đầu. Lâu Thanh Vũ nhớ tới dị dạng khi ôm hắn nhận ra liền cúi đầu nhìn lại không khỏi lấy làm kinh hãi. “Người, người đây là...” Lâu Thanh Tường mặt đỏ, phủ lên chiếc bụng mơ hồ hở ra, mỉm cười nói: “Chuyện nói đến rất dài...” Hóa ra năm đó hắn và Già La Chân Minh bị Bắc quận vương giam lỏng liền lợi dụng mật đạo chạy thoát ra ngoài. Lúc đó Già La Viêm Dạ phái thích khách đến tập kích kỳ thực cũng không phải là muốn lấy mạng Già La Chân Minh mà chỉ là nghĩ ngăn bọn họ xuất kinh thành, đưa phía nam. Thích khách quả thực hạ độc, có điều độc đối với người không có nội lực vô hiệu chỉ là khiến người mất đi tri giác, tựa như ngủ say vậy nhưng đối với người có nội lực thì liền phiền phức rất nhiều. Lúc đó Lâu Thanh Tường thủ hộ bên cạnh Già La Chân Minh phát hiện nước trà có vấn đề liền thay Chân Minh uống, kết quả chẳng hiểu vì sao bản thân trúng chất độc. Sau đó hai người hoá trang lẫn trốn xuất kinh, Già La Chân Minh vốn có cơ hội trở mình, dù sao hắn là người kế vị Đại Tề chính thống, thủ hạ hiển nhiên có người tiếp ứng. Thế nhưng lúc đó Lâu Thanh Tường không chỉ có trúng độc thích khách còn bị Bắc quận vương hạ rất nhiều dược vật, nội lực hoàn toàn mất gần như tính mệnh khó giữ được. Già La Chân Minh vì hắn lại buông tha tranh giành ngôi vị hoàng đế, mang theo hắn thiên lý xa xôi đi tìm giải dược. Trong đó gian khổ không cần nhiều lời, mấy năm qua bọn họ vẫn trốn ở trên giang hồ tìm được cốc thần bí, mãi đến năm ngoái Lâu Thanh Tường mới hoàn toàn khôi phục khỏe mạnh. “Vốn định trọn kiếp này ta có thể bảo hộ hắn lại không nghĩ rằng trái lại liên lụy hắn.” Lâu Thanh Tường cười nói: “Ban đầu ta thực sự tự cho là mình thông minh đó.” Lâu Thanh Vũ không biết nên nói gì cho phải. Già La Chân Minh là thật là một người trọng tình trọng nghĩa, có thể vì yêu người mà buông tha thiên hạ, trí tuệ như thế, khiến Lâu Thanh Vũ kính phục, cũng... Mơ hồ ước ao. “Thế nhưng người sao lại... Chân Minh cùng Viêm Dạ không phải đều trúng di độc đời trước sao?” Lâu Thanh Vũ nhìn chằm chằm bụng Lâu Thanh Tường cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. “Chắc chắn là do tâm ý của chúng ta cảm động trời xanh đi. Ta cũng không biết...” Lâu Thanh Tường nghĩ đến hài tử trong bụng, trên mặt liền toát ra vẻ từ ái ôn nhu, mỉm cười nói: “Nói chung, tất cả hôm nay, chúng ta cũng chưa từng hối hận!” Rời khỏi tiểu viện Lâu Thanh Tường, trong lòng Lâu Thanh Vũ có cảm giác nhẹ nhõm sung sướng nói không nên lời. Khúc mắc nhiều năm qua tại giờ khắc này đều được phóng tính hết. Hắn ngửa đầu nhìn tinh không vạn lí, chỉ cảm thấy cuộc sống thật đẹp, xuân phong thật say lòng người, ngay cả bước tiến dưới chân đều nhẹ nhàng lướt đi hơn. Trước mắt hắn tựa như mở ra một cánh cửa, tựa hồ ngăn cách hắn và Viêm Dạ cũng có thể chậm rãi biến mất gần như không còn. Hay là thực sự là nghĩ cái gì liền xuất hiện cái đó. Lâu Thanh Vũ mới vừa đi đến cửa nhà liền thấy một người đầu đội mũ đứng ở trước cửa. Hô hấp hắn đột nhiên đình chỉ, dừng lại cước bộ nhìn người nọ. Người nọ cũng quay đầu, tuy rằng cách khăn che mặt nhưng Lâu Thanh Vũ lại có thể cảm giác được cặp con ngươi đen cực nóng lợi hại kia. “Người tới rồi.” Lâu Thanh Vũ cười đến thanh nhã thản nhiên, tim lại đập nhanh. “Ừ.” Người nọ cúi đầu đáp lại một tiếng, đường nhìn vẫn chưa rời khỏi hắn. Lâu Thanh Vũ nhìn hắn, nghiêng đầu, nói: “Người tới làm cái gì? Nghĩ xong rồi sao?” “Nghĩ xong rồi.” Người nọ chậm rãi vén lên khăn che mặt, lộ ra khuôn mặt anh tuấn đã lâu không gặp, “Ta tới đón người trở về.” Lâu Thanh Vũ cảm thấy hắn gầy gò đi lại càng thêm thành thực trầm ổn, không khỏi mỉm cười nói: “Người học được tin tưởng rồi sao?” Già La Viêm Dạ cũng nhẹ nhàng cười, “Còn học chưa hết nhưng ta sẽ cố gắng!” Một dòng nước ấm chảy từ tận đáy lòng chậm rãi lướt qua. Lâu Thanh Vũ tiến lên kéo tay hắn, mỉm cười nói: “Về về nhà đi. Chúng ta gặp Tình nhi.” Già La Viêm Dạ không nghĩ tới hắn đơn giản liền tiếp nhận bản thân thế liền không khỏi nhìn hắn nhưng phát giác giờ khắc này chưa bao giờ yên lặng như vậy. Một trận gió mát chậm rãi thổi qua bên cạnh hai người, Lâu Thanh Vũ khẽ cười. Lục thụ hồng đào thiên mãn chi, lại một năm xuân phong độ. Mùa xuân, quả nhiên là mùa tốt. ~Chính văn hoàn

~ Đăng bởi: admin

66. Chương 66: Hồi Cung!

CHƯƠNG 66 PN1 : HỒI CUNG!

Đại thần trong triều đối với việc Lâu quý phi ‘Chết đi sống lại’ vạn phần kinh ngạc, nhưng dù sao cũng là hoàng gia bí tần, nên biết càng ít càng tốt. Huống chi Lâu quý phi không chỉ trở lại mà còn ôm về vị hoàng song tử đệ nhất của Đại Tề quốc – Già La Khôn Tĩnh.

Hiện tại trong hậu cung của Già La Viêm Dạ chỉ có duy nhất một phi tử là Lâu Thanh Vũ. Trần Tự nhi nửa năm trước đã được lên đưa đi. Nguyên lai nàng cùng một thị vệ trong cung thắm mến.

Già La Viêm Dạ vốn cũng chỉ coi nàng là muội muội, chưa từng chạm qua nàng, tình cờ biết được chuyện liền viết cho Trần Cánh một phong mật hàm, bỏ qua việc này, thành toàn cho Trần Tự.

Trần Cánh biết tin lại kinh sợ, suốt đêm gửi ba phong thư thỉnh tội, ai thán gia môn bất hạnh. Già La Viêm Dạ lại lơ đãng, trấn an hẩn một phen, làm cho hẩn càng thêm một mực khẳng khẳng đòi đóng ở biên cương.

Còn lại vài mỹ nhân, phi tần, địa vị thấp, không đáng nói đến, Lâu Thanh Vũ cũng không để trong lòng. Nay hẩn khôi phục lại chức vị quý phi, đã là đứng đầu hậu cung.

Sau khi Lâu Thanh Vũ hồi cung chuyện đầu tiên làm là kêu thủ hạ của mình giao ra sổ sách của các hiệu buôn.

Già La Viêm Dạ chỉ biết sản nghiệp ở Giang Nam của hẩn, lại không biết dưới tay hẩn còn nhiều hiệu buôn như vậy, luôn ẩn tại thủ phủ của Đại Tề quốc, nên không khỏi chấn động.

Lâu Thanh Vũ cười nói: “Đây cũng chẳng là gì. Việc ta am hiểu sợ rằng cũng chỉ có mình việc này mà thôi.”

Già La Viêm Dạ nhìn hẩn một lúc lâu, nói: “Người rốt cuộc có bao nhiêu việc mà trẫm không biết? Ở chung càng lâu, càng cảm thấy không biết gì về người.”

Lâu Thanh Vũ cười nói: “Chính người từ từ phát hiện không phải tốt lắm sao? Tất cả những thứ của ta, giờ đều ở trước mặt người. Người đã yên tâm chưa?”

Già La Viêm Dạ không xem sổ sách, trả lại nguyên dạng cho hẩn, nói: “Nếu là đồ đạc của người, người tự mình giữ đi, trẫm sẽ không xem.”

“Thật sự tin tưởng ta?”

Già La Viêm Dạ mỉm cười: “Những hiệu buôn này nằm trong tay người so với ở trong tay người khác, trẫm càng yên tâm hơn.”

Lâu Thanh Vũ không chút khách khí, gật đầu nói: “Nói vậy cũng đúng.” Sau đó cười trộm một tiếng, nói: “Người trả thù thật không khéo. Ta nay lại thành ‘bà quản gia’ của người.”

“Gọi như thế cũng xứng lắm.”

Hai người ha hả cười, hiềm khích lúc trước đã bị diệt hết.

Già La Viêm Dạ cũng hiểu thực lực của Lâu Thanh Vũ. Hẩn bằng tài năng của mình, trong vài năm ngắn ngủi đã gây dựng được thân gia khổng lồ như vậy, có lúc bỏ qua toàn bộ, cũng có thể ngóc đầu trở dậy. Giờ y thật sự cảm thấy mình đã ‘lấy’ được một bảo vật. Trước kia luôn cảm thấy Lâu Thanh Vũ thanh nhàn không để ý thế sự, hiện tại thấy hẩn năng lực xuất chúng, thế mà lại tin tưởng chính mình, cũng không khỏi trong lòng cảm động, càng thêm khâm phục Lâu Thanh Vũ.

Lâu Thanh Vũ kì thật chưa từng nghĩ nhiều như vậy. Hẩn từ lúc gả cho Già La Viêm Dạ đã thâm hạ quyết tâm cố gắng tiếp nhận người này, cùng y ở thời đại này vượt qua gió mưa.

Trải qua trắc trở, hai người dần vật giầy vò lẫn nhau, cuối cùng lại trở về bên nhau, đây cũng là duyên phận, sao lại không hảo hảo quý trọng?

Số tiền này vốn là vật ngoài thân. Hẩn khi đó cố gắng mở rộng thế lực kinh doanh, chẳng qua là để tự bảo vệ mình cũng là để gánh vác sự vụ cùng Già La Viêm Dạ.

Lâu Thanh Vũ là người từng chết một lần, nên hiểu càng sâu sắc hơn. Huống chi hẳn đối với Già La Viêm Dạ đã nặng tình, nếu đối phương chủ động bày tỏ, chính hẳn cũng sẽ vì hạnh phúc của cả hai mà cố gắng.

Lâu Thanh Vũ hồi cung, không ai vui vẻ hơn Đồng nhi. Nó giờ đã sáu tuổi, bộ dạng chẳng khác nào một tiểu đại nhân. Nghe tin phụ thân và tiểu đệ đệ trở về, một đường tâm tình nhảy nhót chạy thẳng hướng Phi Dực cung.

“Cha –” Đồng nhi xông vào nội điện, thấy thân ảnh quen thuộc, hô to một tiếng, nhào tới.

Lâu Thanh Vũ một tay ôm nó vào ngực.

“Cha! Cha! Cha...” Đồng nhi ở trong lòng ngực hẳn vẫn cứ gọi, hai phụ tử đều kích động không thôi.

“Ô oa oa oa...” Tĩnh nhi vốn đang ngoan ngoãn ngồi trên giường, bỗng thấy phụ thân ôm chặt người khác, cảm thấy như mình bị lơ là, vì thế liền khóc lớn để làm người chú ý.

Đồng nhi nhảy ra khỏi vòng tay phụ thân, đi đến bên giường, nhìn Tĩnh nhi nói: “Đây là Tĩnh nhi đệ đệ? Thật đáng yêu a.” Nói xong đưa tay sờ đầu bé.

“Ô ô ô...” Tĩnh nhi nức nở nhìn người trước mắt, nhất thời quên mất khóc nháo.

Đồng nhi càng nhìn càng thích bé, quay đầu nói với phụ thân:

“Con có thể ôm bé không?”

“Con ôm được sao?”

“Cha coi khinh con rồi.” Đồng nhi bĩu môi, cười meo meo động thủ, vụng về ôm Tĩnh nhi gần một tuổi vào lòng.

Lâu Thanh Vũ bế nó lên giường, giúp nó cởi giày, để nó và Tĩnh nhi lăn lộn cùng một chỗ, cười nói: “Bé rất nặng nhĩ.”

“Không nặng.” Đồng nhi cố gắng ôm Tĩnh nhi lên đùi mình, xoa khuôn mặt nhỏ nhắn.

Có lẽ vì là huynh đệ, Tĩnh nhi không khóc nữa, mở to đôi mắt tròn xoe nhìn Đồng nhi, tò mò sờ soạng trên người nó.

“Đệ đệ thực đáng yêu. Đệ đệ thực ngoan. Đệ đệ thực xinh đẹp.” Đồng nhi liên tục khen, cúi đầu hôn chụt chụt hai cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn. Tĩnh nhi cười khanh khách, vươn tay kéo dây buộc thông xuống của ngọc quan thượng, cầm trong tay nghịch.

Đồng nhi cao hứng, lấy hoa tai mã não tinh mỹ từ trong lòng ngực ra, đeo lên cổ Tĩnh nhi, nói: “Cho người! Cho người! Ca ca tặng người, thích không?”

Tĩnh nhi cầm liền đưa lên miệng, Đồng nhi sợ tới mức kêu to: “Không thể ăn! Ăn không được đâu!”

Lâu Thanh Vũ cầm lấy hoa tai, nói: “Chờ bé lớn hơn một chút rồi đưa, hiện tại vớ được cái gì đều cho vào miệng, nuốt xuống bụng liền không xong.”

Đồng nhi lè lưỡi, điểm điểm cái trán bạch ngọc của Tĩnh nhi, ha hả cười nói: “Tĩnh nhi là tiểu miêu tham ăn nha!”

Tĩnh nhi cũng toét cái miệng nhỏ nhắn ngốc nghếch cười theo.

Lâu Thanh Vũ cười nói: “Con còn nói bé. Con trước đây cũng như vậy, quơ được cái gì đều muốn ăn, làm cho người ta một khắc cũng không an lòng.”

“Con mới không như vậy.” Đồng nhi không thừa nhận.

Lâu Thanh Vũ nhướn mày, “Con còn không tin? Không tin thì hỏi phụ hoàng con xem, con khi đó so với Tĩnh nhi còn bướng bỉnh hơn.”

“Hỏi trẫm cái gì?” Già La Viêm Dạ vừa hạ triều, nghe nói Đồng nhi từ chỗ Hoàng thái hậu chạy về đây, vội đến xem, lại vừa lúc nghe được một câu.

Lâu Thanh Vũ cười đem chuyện vừa rồi nói ra, Già La Viêm Dạ gật đầu đáp: “Huynh đệ hai đứa đều như nhau, ai cũng chẳng hơn kém.” Sau đó lại nhớ tới cái gì, cười nói với Đồng nhi: “Con trước đây cơ hồ mỗi ngày đều tiểu lên y bào của phụ hoàng, con không nhớ rõ sao?”

Đồng nhi kêu to: “Con mới không có! Con không tin!” Nói xong lại bịt tai nhỏ của Tĩnh nhi, nói: “Tĩnh nhi không nghe! Cha và phụ hoàng nói xấu ca ca!”

Tĩnh nhi căn bản nghe không hiểu, nghĩ ca ca đang chơi đùa với bé, đôi mắt tròn tròn loàn loàn cười, y y nha nha hưng phấn kêu. Đồng nhi thấy bé ‘nghe lời’ như vậy, liền không thèm để ý song thân đại nhân, tiếp tục vui vẻ càn cù ở trên giường chơi cùng Tĩnh nhi.

Già La Viêm Dạ thấy bộ dáng thân mật của huynh đệ hai đứa, lại nhìn Lâu Thanh Vũ mỉm cười đứng một bên, bỗng cảm thấy nội điện luôn trong trẻo mà lại lòng trở nên ấm áp dào dạt, trong đáy lòng trào ra một cảm giác hạnh phúc ấm áp an bình.

Lâu Thanh Vũ nghiêng đầu, thấy trên mặt Già La Viêm Dạ tình cảm ấm áp, không khỏi cảm thấy nóng lên, trộm kéo tay y.

Già La Viêm Dạ hơi sững sột, bọn nhỏ đang ở bên cạnh, bên ngoài còn có cung nhân, không khỏi có hơi ngượng ngùng, rồi lại luyến tiếc không muốn giã ra.

Cũng may Đồng nhi cùng Tĩnh nhi chơi đùa vui vẻ, vẫn chưa chú ý đến. Lâu Thanh Vũ đem bọn nhỏ giao cho cung nhân, rồi kéo tay Già La Viêm Dạ, lặng lẽ ra khỏi nội điện, đi vào thiên điện.

“Viêm Dạ...” Lâu Thanh Vũ động tình ôm lấy Già La Viêm Dạ, môi hôn lên cổ y.

Già La Viêm Dạ chấn động, “Người muốn làm gì?”

Lâu Thanh Vũ nhin không được cười, nói: “Người khẩn trương như vậy, cho rằng ta muốn làm gì?”

Già La Viêm Dạ thấy mình lại bị hấn trêu đùa, giận dữ trừng mắt nhìn hấn. Lâu Thanh Vũ vừa rồi bị tình cảnh cả nhà đoàn viên làm cho cảm động, cũng không định làm cái gì, chỉ muốn ôm y một cái mà thôi. Lúc này bị y trừng như vậy, ngược lại lại rục rịch đứng lên.

Hấn thích nhất lúc Già La Viêm Dạ cao cao tại thượng không ai bì nổi này lộ ra thần thái ‘thẹn quá hóa giận’, không chỉ có cảm giác gần gũi, còn... làm cho người ta có dục vọng muốn áp đảo.

“Viêm Dạ, ta đã hồi cung.” Lâu Thanh Vũ ghé vào bên tai hấn, thấp giọng nói.

“Thì sao...” Già La Viêm Dạ đã thật lâu không thân cận hấn như vậy, hơn nữa trừ bỏ Lâu Thanh Vũ, trên đời này không ai dám đối xử với y như vậy mà lại không chút khẩn trương.

“Cũng chẳng có gì, chỉ là...Người tối nay định ngủ lại nơi nào?” Lâu Thanh Vũ chậm rãi nói, ngữ khí ánh mắt đều thập phần mờ ám.

Lúc này chỉ có hai người bọn họ. Già La Viêm Dạ cũng là nam nhân, tách ra lâu như vậy, y lại bận rộn việc trong triều, cũng vô tâm với sắc dục, giờ đột nhiên thân mật như vậy, khó tránh khỏi dục hỏa bị khơi lên.

Già La Viêm Dạ nhìn dung nhan tuấn mỹ của Lâu Thanh Vũ gần ngay trước mắt, theo thời gian càng tỏa ra khí chất thành thực tao nhã, không khỏi trong lòng đại động, đột ngột quay đầu, chủ động hôn hấn.

Đã đến mức này, sao mà dừng được. Hai người lập tức quấn cùng một chỗ, chẳng quản giờ là ngày hay đêm, ôm nhau nghiêng ngả ngã xuống giường.

Lâu Thanh Vũ đặt Già La Viêm Dạ dưới thân, đầu gối tiến vào giữa hai chân y, đôi môi dây dưa, ngón tay linh hoạt chui vào vạt áo y, thăm dò.

“Ách...”

Đôi bàn tay quen thuộc, trấn an một cách ôn nhu, làm cho Già La Viêm Dạ ở nơi hoàng cung lạnh như băng này, cảm thấy mình như được sống. Y cả người khô nóng, vội vã thoát y sam của Lâu Thanh Vũ, làm cho thân thể hai người càng dán chặt vào nhau.

Bên trong Phi Dục cung, luân hương dây dưa, sa tơ nhẹ nhàng tung bay.

Nhóm cung nhân đều ở ngoại điện xa xa canh giữ, Đồng nhi và Tĩnh nhi ở chủ điện chơi vui vẻ, lại không biết hai vị phụ thân đại nhân giữa ban ngày ban mặt làm chuyện yêu đương.

Già La Viêm Dạ chưa bao giờ cùng Lâu Thanh Vũ ở trong cung tìm hoan vào ban ngày, hơn nữa tùy thời có thể có cung nhân xông vào thiên điện, hai người đều có loại khoái cảm yêu đương vụng trộm.

“Chậm, chậm một chút...A – “

Già La Viêm Dạ kìm lòng không đậu mà kêu lên một tiếng đau đớn, sau lại nhanh chóng áp mặt xuống gối, sợ âm thanh quá lớn sẽ gọi cung nhân tới.

Lâu Thanh Vũ cũng hết sức kích động, khát vọng vội vàng khiến cho quần áo của bọn họ còn chưa cởi xuống hết, Già La Viêm Dạ thậm chí còn bán mặc long bào.

Lâu Thanh Vũ đặt y dưới thân, mãnh liệt ra vào. Hắn không thích cấp tiến, ở phương diện này luôn kiên nhẫn kéo dài. Nhưng hai người thật lâu chưa thân mật, một khi bạo phát thì khó có thể vãn hồi, suốt nửa canh giờ, không hề ngừng lại.

“Không, không được... Ta sắp... Người, người...”

Già La Viêm Dạ bị hắn làm đến chẳng ra sao, không phải vì thể lực y không chống đỡ nổi, mà thực là đã đến giờ này rồi, còn cung yến buổi tối nữa... Khiến y không thể không lên tiếng xin tha. Lâu Thanh Vũ cũng tới điểm bùng nổ cực hạn, gầm nhẹ một tiếng, bắn ra.

Hai người ôm nhau trên giường nằm một lát. Già La Viêm Dạ nhớ tới chính sự, chậm rãi đứng lên, đưa mắt nhìn đồng long bào hỗn độn.

Lâu Thanh Vũ vẫn còn nằm sấp trên giường, nhìn y cười khê.

Già La Viêm Dạ quả thực xấu hổ đến chết. Vậy giờ phải làm sao? Giữa ban ngày, lại bắt cung nhân đến hầu hạ y mặt quần áo nửa hay sao?

Y bất đắc dĩ liếc nhìn Lâu Thanh Vũ một cái.

Về sau có hắn ở bên cạnh, cuộc sống của mình không khá giả được...

Qua nhiên, đúng như dự đoán của Già La Viêm Dạ.

Mười tháng sau, y cùng Lâu Thanh Vũ nghênh đón nam hài thứ hai, Già La Khôn Minh.

Phiên ngoại nhiều năm sau!

“Thái tử ca ca!”

“Ân? Có chuyện gì?”

Một thiếu niên mười tám, mười chín tuổi từ trong ngự thư phòng thông thả bước ra. Trên người hắn mặc áo lông gấm, mặt như quan ngọc, dung tư tú mỹ, tinh thần phấn chấn. Đây đích thị là đương kim thái tử – Già La Khôn Trạch.

Hắn mới vừa cùng vài vị đại thần nghị sự, đang muốn trở về tắm cung của mình, thì bị gọi, nhìn lại hóa ra là hoàng song tử Già La Khôn Tĩnh dẫn theo nhị hoàng tử, tam hoàng tử cùng trưởng công chúa, ba đệ muội chạy đến.

“Lão Tam bọn hắn tưởng niệm phụ hoàng cùng phụ hậu, muốn thái tử ca ca dẫn bọn hắn đến Bích Trừng cung thỉnh an.” Già La Khôn Tĩnh mỉm cười nói.

Không ngờ, y mới nói xong, nhị hoàng tử mười hai tuổi Già La Khôn Minh đã vội vàng cướp lời: “Ai nhớ chứ! Không phải ta, là Tiểu Tứ, Tiểu Ngũ nhớ.”

Nó tính tình cố chấp khó chịu, hơn nữa vừa đến thời kì phản nghịch, da mặt mỏng, lại như vệt chết còn cứng mỗ.

Già La Khôn Trạch nói: “Không được a, phụ... phụ hậu sắp lâm bồn rồi, chúng ta chờ tiểu hoàng đệ hoặc tiểu hoàng muội sinh ra rồi đi thăm hai người được không?”

Tam hoàng tử Già La Không Lam tám tuổi kéo trưởng công chúa Già La Khôn Yến nói: “Xem đi, ta nói rồi mà. Phụ hoàng và phụ hậu có tiểu bảo bảo rồi sẽ không cần chúng ta nữa, tiểu bàn* muội còn không tin!”

*béo, mập (viết thẳng thì mất hay)

Già La Khôn Yến chỉ mới năm tuổi, nghe vậy liền ngậm ngón tay, miệng nhỏ cong lên, lập tức oa oa khóc lớn: “Ta không cần, ta không cần! Ta không cần tiểu bảo bảo, ta không cần hoàng đệ hoàng muội, ta muốn phụ hậu! Ta muốn phụ hoàng! Oa...”

Thái tử đen mặt, trưởng hoàng song đau đầu.

“Lão tứ, không được chọc muội muội! Ngoan, Yến nhi không khóc, Yến nhi không khóc nga...” Thái tử trách cứ tam hoàng tử rồi ôm lấy tiểu công chúa năm tuổi, dỗ bé, ôn nhu nói: “Phụ hoàng và phụ hậu sao lại không cần Yến nhi, phụ hoàng phụ hậu yêu Yến nhi nhất.”

Nhị hoàng tử nhướng mày, hừ lạnh một tiếng.

Tam hoàng tử dậm chân nói: “Thế sao phụ hoàng phụ hậu đi lâu rồi còn chưa về? Chúng ta đi thỉnh an cũng không được. Nhất định là quên chúng ta rồi!” Nói xong đôi mắt cũng đỏ, bộ dạng mười phần ủy khuất.

Trưởng hoàng song muốn chịu thua bọn nhỏ luôn rồi, hướng hoàng huynh vậy vậy, tỏ vẻ mình đã cố hết sức, chăm sóc không nổi a.

Già La Khôn Trạch đành nói: “Phụ hậu thân thể không tốt, phụ hoàng sợ các người quấy rầy phụ hậu nghỉ ngơi. Nghe nói mấy ngày nữa phụ hậu sẽ sinh, chờ phụ hậu sinh tiểu bảo bảo, rồi tới thăm hai người được không?”

Nhị hoàng tử sắc mặt lạnh lùng, “Hai người cũng đã đi hơn nửa năm, nếu tháng này vẫn không trở lại, ta sẽ dẫn bọn hần đi tìm hai người. Thái tử ca ca, người đừng ngăn ta.”

Già La Khôn Trạch trong lòng tính tính, qua tháng này hẳn không thành vấn đề, liền cười nói: “Hảo. Nếu hai người tháng này vẫn không trở về, ta sẽ tự mình mang các người đi tìm.”

Nhị hoàng tử lúc này mới chịu từ bỏ, kéo kéo lão Tứ lão Ngũ, nói: “Đi, Tam ca mang các người đi chơi.”

Già La Khôn Tĩnh vội nói: “Chơi cái gì mà chơi! Vừa mới tóm mấy đứa từ hậu hoa viên về, thái phó chờ đã lâu, nhanh đến thư phòng!”

“Không đi! Lão nhân kia nói chuyện dài dòng, phiền muốn chết. Ta không nghe giảng, ta dẫn bọn hần đi kỵ mã!”

Thái tử quát: “Ồ nháo! Bọn nó mới vài tuổi, kỵ mã cái gì! Lam nhi thì không nói làm gì, Yến nhi là một nữ hài tử, cũng sắp bị người dạy hư. Người, tiểu tử thối này, đến ngay ngự thư phòng cho ta! Muốn ta nhéo tai người kéo đi có phải không?”

Nhị hoàng tử rút vai lại, bĩu môi trừng mắt nhìn hần một cái.

Trừ phụ hoàng và phụ hậu, cũng chỉ có vị trưởng huynh thái tử này có thể chần ép nó. Già La Khôn Tĩnh tuy rằng cũng là ca ca của nó, nhưng rốt cuộc vẫn là song nhi, không có uy thế như thái tử.

Thái tử thấy nó không nói gì, hướng nó vẫy tay.

Nhị hoàng tử dùng tư thế đề phòng đi đến cạnh hần, trừng mắt hỏi: “Làm gì?”

Già La Khôn Trạch đem nó túm đến một bên, kẹp cổ nó thấp giọng nói: “Tiểu tử, dám mang theo bọn hần hồ nháo, xem ta...có ném người ra khỏi cung không!”

“Ta đâu có hồ nháo!” Nhị hoàng tử không phục.

“Vậy sao người không nghe lời nhị ca?”

Nhị hoàng tử bĩu môi, than thở nói: “Y chỉ hơn ta có hai tuổi lại là một song nhi, ta việc gì phải nghe y.”

“Xú tiểu tử! Lão Nhị là một song nhi còn hiểu chuyện hơn người nhiều. Cứ thế này nghị sự tháng sau ta không cần tiến cử người nữa, mang Nhị ca người đi sứ Tân quốc cũng tốt.”

“Đừng! Đừng!” Già La Khôn Minh luống cuống, liền vội vàng kéo hấn, nói: “Lần trước người đã dẫn y đi rồi, lần này cũng phải đến phiên ta chứ, đại ca người không thể bắt công như thế!” Nó quỳnh lên, liền quên xưng hô thái tử, trực tiếp gọi đại ca.

Già La Khôn Trạch hừ một tiếng, đề cổ nó thấp giọng nói: “Thế người biết phải làm sao rồi đi?”

“...Rồi.” Nhị hoàng tử đấu tranh một lúc lâu, vẻ mặt đau khổ, không cam lòng nói: “Ta đây liền mang lão Tứ mấy đứa đến thư phòng.”

“Còn gì nữa?”

“...Chuyện đi Bích Trùng cung ta cũng không nói nữa.”

“Ngoan.” Thái tử cười hài lòng, sờ đầu hấn, khen: “Thật là hảo hài tử.”

Già La Khôn Minh rùng mình, thấy ngữ khí này của đại ca thật ghê tởm, rồi lại không dám lên tiếng. Nghĩ thầm, đại ca hấn cười rộ lên trông y hệt hồ ly, quả thực là thực truyền tặc của phụ hậu a.

Nhìn Nhị hoàng tử bướng bỉnh bất tuân ngoan ngoãn mang theo lão Tứ lão Ngũ đến ngự thư phòng, trưởng hoàng song Già La Khôn Tình cười nói: “Vẫn là đại ca có cách a.”

“Vất vả cho người, Tình nhi. Ta gần đây bận rộn chính vụ, không quản được, để người phải trông bọn hấn. Nhất là lão Tam, tiểu tử này tính tình càng ngày càng ngang tàng, phụ hoàng phụ hậu lại không ở bên, đừng để nó kêu ngoạ đến coi trời bằng vung.”

“Nó thấy ta là song nhi, không chịu nghe ta.” Trưởng hoàng song vầy vầy, bắt đắc dĩ nói.

“Song nhi và nữ nhi thì làm sao? Phụ hậu không phải thường nói nam song nữ ngang hàng sao. Là người tính tình ôn hòa, làm hư nó.”

“Đại ca, người không phải cũng làm hư ta sao!” Hoàng song tử cười nói.

“Người là ‘loại’ đệ đệ ta mong chờ nhất, đương nhiên phải cưng chiều người.” Thái tử cười cười, kéo tay hấn, nói: “Đi, theo ta dùng bữa. Buổi chiều ta còn phải đến Bích Trùng cung, đưa tấu chương cho phụ hoàng.”

Thái tử yêu thương nhất song nhi đệ đệ này. Bởi vì hấn luôn nhớ, hấn ngàn cầu vạn phán mới được Tình nhi là người huynh đệ đầu tiên. Đương nhiên, sau này lão Tam xuất thế hấn cũng thập phần yêu, nhưng tiểu tử này lại không như Tình nhi nhu thuận đáng yêu, thường thường làm cho hấn đau đầu.

Ai...nhớ tới phải dẫn tiểu lão hổ đi sứ Đại Tân, Già La Khôn Trạch lại cảm thấy huyết thái dương nhảy thành thạch.

Buổi chiều Già La Khôn Trạch đi đến Bích Trùng cung, ở thanh lương, hành lang bên lạc thủy viên, hấn thấy được người mình muốn tìm.

“Phụ hoàng.” Hấn cao hứng đi qua, đến trước trúc tháp của người nọ hành lễ.

Người nọ hơi nâng mắt lên, nhìn hấn cười nói: “Đồng nhi, người đã đến rồi. Lại đây ngồi. Đi một đường chắc nóng lắm? Trầm gọi người mang cho người cốc nước ô mai.” Nói xong chống dậy thân thể cồng kềnh của mình.

“Ai nha phụ hoàng, không cần, người mau mau nằm xuống.” Đồng nhi cuống quýt đỡ lấy y.

“Được rồi, nước ô mai đây, người cần thận chút, đừng làm động thai.” Lâu Thanh Vũ bưng đồ theo hành lang bên kia đến, đề y nằm lại.

“Trầm cũng không phải bình hoa dễ vỡ.” Già La Viêm Dạ khó chịu nói.

“Người đương nhiên không phải bình hoa, làm gì có cái bình hoa nào béo như vậy.” Lâu Thanh Vũ cười nói.

“Người nói cái gì!” Già La Viêm Dạ cao giọng.

“Ta nói giỡn thôi mà, đừng giận, đừng giận.” Lâu Thanh Vũ mỉm cười trấn an y.

“Trầm dạng này là do ai làm hại? Người dám chê cười trầm!”

“Không dám không dám! Ai nha, ở trước mặt đứa nhỏ, không cần cãi nhau.”

Đồng nhi ở bên cạnh bưng tay áo cười trộm, Già La Viêm Dạ cả giận: “Ngươi cười cái gì?”

Đồng nhi chạy nhanh tới, ghé vào bên người phụ hoàng nói: “Đồng nhi sai rồi. Phụ hoàng không nên tức giận, cũng đừng trách phụ thân nữa.”

Già La Viêm Dạ cảm thấy có chút cổ sức, cứng đờ nghiêng thân mình nằm xuống.

Đồng nhi nhìn cái bụng ‘hùng vĩ’ của y, cẩn thận xoa xoa, hỏi: “Phụ hoàng, lần này khi nào người sinh a?”

“Không biết! Nóng muốn chết, mang nước ô mai đến đây.” Già La Viêm Dạ tức giận duỗi tay.

“Đây.” Lâu Thanh Vũ vội đưa cốc nước cho y.

Đồng nhi nói: “Hôm nay tiểu Tam lại nháo sự, không chịu yên, đòi mang Lam nhi và Yến nhi đến thỉnh an, khiến con phải ngăn cản. Phủ hoàng a, người tháng này mà không sinh, con ngăn không được tiểu Tam.”

“Khi nào sinh cũng không phải trầm định đoạt! Ngươi tự nói nó đi.” Già La Viêm Dạ chỉ bụng mình, lại nhú mi nói: “Minh nhi xảy ra chuyện gì? Năm kia trầm đi Nam du tuần hơn nửa năm, cũng không thấy nó nhớ trầm như vậy.” Thật kì quái.

“Ai bảo nó luyện phụ tình kết a.” Đồng nhi nói xong liếc nhìn phụ thân một cái.

Già La Viêm Dạ nghe vậy, hờn giận trừng Lâu Thanh Vũ: “Trầm tâm tâm khổ khổ sinh một đứa con, nguyên lai nó lại không dính chặt trầm nhất.”

“Sao thế được, các con rất hiếu thuận mà.” Lâu Thanh Vũ vội cười nói, âm thầm trừng Đồng nhi.

Đồng nhi vội vàng nói sang chuyện khác: “Phụ hoàng, có mấy tấu chương trọng yếu, con không làm chủ được, đều mang đến đây, thỉnh người ngự phê.”

Già La Viêm Dạ nhú mày không kiên nhẫn nói: “Để cha ngươi phê đi, trầm lưỡi xem.”

Đồng nhi nhịn không được lại hỏi: “Phụ hoàng, Tĩnh nhi cũng muốn đến thăm người. Khi nào đến sản kỳ của người a? Lần trước ngự y không phải nói cuối tháng sáu sao? Hiện tại đã đầu tháng bảy, còn chưa có động tĩnh gì.”

“Ha ha, đứa nhỏ này chắc cũng không muốn ra, giống người hồi đó.” Lâu Thanh Vũ cười tiếp lời.

“Vậy sao?” Đồng nhi nháy mắt mấy cái, hiếu kỳ nói: “Con khi đó trốn trong bụng phụ hoàng bao lâu a?”

“Dù sao cũng không mau. Đã muộn thật nhiều ngày, nếu không phải...” Lâu Thanh Vũ nhớ lúc trước giúp Già La Viêm Dạ trợ sản, tuy rằng đã là quá khứ cách mười năm, nhưng vẫn nhớ như vừa mới đây, không khỏi đột nhiên im lặng.

Già La Viêm Dạ hiển nhiên cũng nhớ tới, đột nhiên hung hãn trừng Lâu Thanh Vũ, lắc người ngồi dậy.

Lâu Thanh Vũ đỡ y, hỏi: “Ngươi muốn làm gì?”

“Nằm mỗi lần, đứng lên một chút.”

“Ta đỡ ngươi.”

“Không cần, người cũng Đồng nhi đi phê tấu chương đi, trầm bảo hoàng cung thị đỡ đi hai vòng là được.”

Hoàng cung thị đỡ Già La Viêm Dạ đến tản bộ cạnh hồ, Lâu Thanh Vũ cùng Đồng nhi vào tiểu đình, phê duyệt tấu chương. Đồng nhi còn lải nhải Già La Khôn Minh không nghe lời, làm phiền hấn, sắp làm hư hai đệ muội.

Lâu Thanh Vũ nghe vậy, bất đắc dĩ bĩu môi cười.

Hấn và Viêm Dạ vốn đặt tên đứa thứ hai là “Khôn Minh”, là để tưởng niệm Già La Chân Minh đã cùng Lâu Thanh Tường ẩn cư nơi sơn dã, đồng thời cũng mong đứa con có được vài phần tao nhã, cơ trí bao dung của Già La Chân Minh.

Ai ngờ tiểu hài tử này lại giống Già La Viêm Dạ đến mười phần, tính tình tùy hứng bất tuân không nói, còn tuổi nhỏ đã có dã tâm, may mà Đồng nhi còn có thể chế trụ hấn vài phần.

Lâu Thanh Vũ đang cùng Đồng nhi nói chuyện, chợt nghe ngoài ao truyền đến tiếng thét kinh hãi của hoàng cung thị.

“Bệ hạ! Bệ hạ!”

Lâu Thanh Vũ ngẩn đầu nhìn, thấy Viêm Dạ ôm bụng dựa vào lan can hồ, hoàng cung thị đỡ y lưng lay sắp đổ.

“Viêm Dạ — ”

Lâu Thanh Vũ lập tức chạy vội qua.

“Bệ hạ, dùng lực, lại dùng lực...” Trầm Tú Thanh đỡ hai chân hoàng thượng thúc giục nói.

Già La Viêm Dạ dựa vào đầu giường, sắc mặt bởi vì đau đớn mà trở nên dữ tợn.

“Tú Thanh, thế nào? Sao lâu vậy?” Sắc mặt Lâu Thanh Vũ cũng không tốt, đau lòng cầm tay Già La Viêm Dạ, lo lắng nói.

Trầm Tú Thanh nói: “Hoàng thượng đã lớn tuổi, nên phải cố hết sức. Mau! Mau!”

Già La Viêm Dạ tuy rằng bảo dưỡng tốt, nhưng cũng đã hơn bốn mươi, sinh sản tự nhiên không thuận lợi như lúc trẻ.

Kỳ thật Lâu Thanh Vũ cũng không nghĩ có nhiều con như vậy, hấn theo tư tưởng hiện đại, không cần có nhiều con, hai ba đứa là đủ. Nhưng thời cổ đại coi trọng con nối dòng, nên có càng nhiều con càng tốt, ngay cả Già La Viêm Dạ cũng không tán thành ý nghĩ của hấn.

Nhưng hiện giờ bọn họ đã có tam tử, nhất song, nhất nữ, đã đủ rồi, không ngờ lại có thêm một tiểu mệnh ngoài ý muốn.

Thời đại này lại không có phương pháp tránh thai, hài tử này tuyệt đối phải được sinh ra.

Lâu Thanh Vũ nhìn bộ dạng Già La Viêm Dạ rên rỉ trần trọc, cảm thấy đau lòng. Vì khi sinh Yến nhi thiếu chút nữa thành khó sinh, còn làm cho Già La Viêm Dạ thở dài không hổ là ‘thiên kim’, nên so với mấy tiểu tử kia còn kiêu ngạo hơn. Lúc đấy Lâu Thanh Vũ quyết định đó là đứa con cuối cùng của bọn họ, ai ngờ dù hấn đã rất cẩn thận, vậy mà vẫn có...

“Ân -”

Già La Viêm Dạ bị những cơn đau bụng sinh dày đặc đả bại, nắm chặt khăn, đau đớn mà gào nhẹ. Lâu Thanh Vũ hiện tại đã được rèn luyện tâm lý cực mạnh, không ngừng giúp y lau mồ hôi, cổ vũ, an ủi y.

Cái bụng cao như một quả núi nhỏ bắt đầu chuyển động xuống dưới, Lâu Thanh Vũ chỉ mong lần sinh này thuận lợi, không giống như lần trước làm hấn phải kinh tâm động phách.

Nhiều năm rồi, cũng đã có vài đệ muội nhưng đây là lần đầu tiên Già La Khôn Trạch tận mắt thấy phụ hoàng sắp sinh, không khỏi hoảng hốt luống cuống hồi hộp đứng ở ngoài điện. Tuy không nhìn thấy tình hình bên trong, nhưng khi một vài cung nhân từ bên trong bước ra, hấn có thể nghe được tiếng hét khàn khàn đứt quãng của phụ hoàng.

Trời...sinh con vất vả như vậy sao? Phụ hoàng là đế vương tôn sư, nhưng lại có thể sinh hạ nhiều đứa con như vậy, thật lợi hại!

Nghe nói trước hấn còn có một song nhi ca ca bị chết non, tính cả đệ muội sắp xuất thế, phụ hoàng có tất cả bảy...

Già La Khôn Trạch ở nơi này miên man suy nghĩ, nhìn bầu trời dần tối, trong lòng tính tính đã vài canh giờ rồi, thế nào còn chưa sinh? Ai nha, vội muốn chết...

Hoàng cung thị từ bên trong đi ra, thấy hấn còn ở đây, nói: “Thái tử điện hạ, ngài nên về trước đi, ở đây còn phải đợi nữa.”

“Hoàng cung thị, sao lại lâu như thế?”

“Hoàng thượng đã lớn tuổi, phải cố hết sức, nhưng có Trầm ngự y ở đây, không có việc gì đâu.”

Già La Khôn Trạch thở dài: “Về sau ta phải vì phụ hoàng phân ưu, không để phụ hoàng sinh khí.”

Hoàng cung thị nói: “Ngài có khi nào làm cho bệ hạ tức giận? Bệ hạ thường nói ngài là đứa con tri kỷ nhất của người.”

“Ai...hoàng cung thị, người nói xem. Khi phụ hoàng sinh ta cũng vất vả vậy sao?”

“Này nô tài cũng không biết nói sao. Ngài được sinh ra khi hoàng thượng ở Thương Châu, khi đó nô tài còn chưa có hầu bệ hạ.”

“Phụ thân vẫn ở cùng phụ hoàng sao?”

“Vâng. Mỗi lần bệ hạ sinh, điện hạ đều ở bên cạnh.”

Già La Khôn Trạch rướn cổ nhìn vào bên trong, chỉ cảm thấy hơi hãi, vẫn lo lắng đứng ở ngoài. Đến tận khi trời sắp sáng, trong nội điện mới truyền ra tiếng khóc nỉ non của em bé. Già La Khôn Trạch cả lòng vui sướng.

Hoàng cung thị đi ra báo tin vui, cười nói: “Chúc mừng điện hạ, bệ hạ bình an sinh cho ngài thêm một vị song nhi huynh đệ!”

Già La Khôn Trạch mừng rỡ, “Phụ hoàng thế nào rồi? Giờ ta có thể vào không?”

“Điện hạ, sao mà ngài vào được? Yên tâm, bệ hạ không có việc gì, đã ngủ rồi. Điện hạ cũng nên về trước, ngày mai lại tới thăm.”

Đồng nhi biết phụ hoàng ‘mẫu tử’ bình an, cũng an tâm. Hắn vội vàng muốn gặp tiểu song nhi mới ra đời, chính là hiện tại không có cách nào, đành phải hậm hực trở về.

Chạng vạng ngày hôm sau, hắn lại đến thỉnh an. Vào nội điện thấy phụ hoàng đã tỉnh, đang cùng phụ thân nhìn bé con mới sinh. Già La Khôn Trạch hưng phấn đi qua, chơi đùa với đệ đệ còn bọc tã lót, vui vẻ ra mặt nói: “Chúc mừng phụ hoàng phụ hậu! Ta lại có một song nhi đệ đệ.”

Lâu Thanh Vũ cười nói: “Được rồi, người hôm nay nhanh chóng về cung, nói cho mấy đứa Minh nhi, chúng ta một tháng nữa sẽ trở về.”

“Ta có thể mang bọn Tĩnh nhi đến thăm tân đệ đệ được không?”

Già La Viêm Dạ nói: “Mấy ngày nữa, đợi khi thân mình trầm tốt hơn, người hãy mang bọn nó đến.”

“Vâng.”

Già La Khôn Trạch hân hoan chăm chăm chạy về cung, báo cho mọi người biết tin tốt của phụ hoàng.

Đây là đứa con của cuối cùng của Già La Viêm Dạ và Lâu Thanh Vũ, một tháng sau được ban tên Già La Khôn Nhã.

Sử sách Đại Tề ghi lại, Tề Uy để cả đời cùng Lâu hoàng hậu sinh dưỡng tam tử nhị song nhất nữ. Thái tử Già La Khôn Trạch, Nhị hoàng tử Già La Khôn Minh, Tam hoàng tử Già La Khôn Lam; trưởng hoàng song Già La Khôn Tĩnh, nhị hoàng song Nhã; và trưởng công chúa duy nhất Già La Khôn Yển.

— Ngoại truyện — Đăng bởi: admin

67. Chương 67: Duệ

CHƯƠNG 67 PN2: DUỆ

“Nào, thêm chai nữa.” Người nói chuyện quay mặt vào trong quầy bar, nhận lấy chai bia phục vụ đưa qua.

“Không đến chỗ khác sao?”

Người nọ nghe được giọng nói, quay đầu lại kinh ngạc hỏi, “Steven?”

“Honey, sao lại trưng cái mặt này ra chứ?” Người đến là một trung úy không quân cao lớn anh tuấn. Hắn mặc quân phục, quân hàm đeo trên vai biểu thị cấp bậc của hắn.

Đây là một quán bar trong căn cứ, người rất đông, nhưng người có mái tóc vàng, mắt lại xanh như hắn cũng làm người khác chú ý.

“Tôi nghĩ anh đã đi nhậm chức rồi chứ.”

“Tạm thời có chút chuyện, kéo dài đến tận mai cơ.” Steven cầm một ly Tequila, ngồi xuống bên bàn, cúi đầu cười một cái, “Uống với tôi một chén, boy.” bĩ ~ ngẹn ~ hoa

Người nọ mỉm cười, lắc đầu, “Còn phải lái xe, không uống được. Bia là được rồi.”

“Cậu muốn ra ngoài?”

“Đúng. Em tôi đến gặp, tôi muốn đi đón nó.” bĩ ~ ngẹn ~ hoa

Steven có chút thất vọng, “Vậy đêm nay cậu không thể theo tôi rồi à, boy?”

“Ừ.” Người nọ nở nụ cười, “Đừng có trưng cái mặt đó ra. Ngài trung úy, nếu anh muốn, tôi tin rằng trong cái quán bar này đầy nam nhân cho anh lựa chọn.”

“Nhưng tôi chỉ thích ánh mắt cậu, nhìn như sắc trời đêm ấy.”

Người nọ cứng người một lát, bỏ chai bia xuống, đứng dậy nói, “Tôi phải đi rồi.”

“Đừng như vậy, boy.” Steven kéo tay hắn, “Làm gì mà để ý thế, tôi nghĩ mắt cậu rất đẹp. Chẳng lẽ cậu không phải vì nó mới trở thành lính không quân sao?”

“Không phải, anh đoán sai rồi.” Người kia cười cười, “Tôi phải đi, em tôi sẽ đến ngay.”

“Em cậu còn nhỏ lắm chắc?” Steven mất hứng, “Cậu luôn miệng nói em trai, em trai. Cậu không có cuộc sống của mình à?”

Người kia hất tay hắn, nhàn nhạt nói, “Không liên quan đến anh, OK?”

Steven trầm mặc một chút, nói, “Sorry, tôi xin lỗi.”

“Tôi phải đi.”

Người kia đi đến cửa, nhưng bỗng nhiên bị người tóm lấy, một đôi môi ấm áp hướng đến mặt.

“Cái này là bồi thường, boy.” Steven cúi đầu cười.

Bên cạnh truyền đến tiếng huýt sáo, người kia bắt đắc dĩ nói, “Tôi không thích như vậy.”

Steven cười đến hải lòng, sủng nịch vỗ vỗ gương mặt người kia, “Tôi thích sự rụt rè của cậu, honey à. Người Trung Quốc đều vậy sao?”

“Có lẽ. Tôi đi, bye!” Người kia tạm biệt hắn, vội vã đến cửa.

“Duệ!”

Người kia quay đầu lại, Steven ngồi trên quầy bar, ngọn đèn mờ mờ tỏ tỏ chiếu lên người hắn, làm hắn như đẹp trai hơn hẳn.

Hắn giơ chén rượu về hướng người kia, cười nói, “Đừng quên cậu còn thiếu tôi một chén.”

Người nọ mỉm cười, xoay người ra khỏi quán bar.

Thật lâu sau này, hắn còn nhớ tới lần đó.

Đó là lần cuối cùng hắn gặp Steven. Bởi vì vào ngày thứ hai, trung úy đẹp trai xuất sắc trẻ tuổi, người có một đôi mắt xanh biếc, đã hi sinh trong khi làm nhiệm vụ.

Từ đó về sau, không còn ai dùng từ ‘boy’ đầy sủng nịch mà gọi hắn nữa, cũng không bao giờ hắn qua lại gặp gỡ một nam nhân nào khác nữa.

(chú thích cho những ai không nhớ: anh Steven này là người đã dẫn dắt Duệ của chúng ta vào con đường nam sắc, ‘cung cấp’ cho anh những ‘kinh nghiệm’ quý giá để sau này anh có thể đề được anh vương gia uy vũ của chúng ta a – đã được nhắc tới ở chính văn) Đăng bởi: admin

68. Chương 68: Tương Hậu

CHƯƠNG 68 PN2: TƯƠNG HẬU

1.

Ta là Tương Tử Phong, là song nhi duy nhất của thị Lễ bộ Thượng thư Tương Ngạn. Cha ta là môn hạ của Lưu thừa tướng, khi ta còn bé thường mang ta đến Lưu phủ chơi đùa. Nữ nhi của Lưu tướng tên là Ngọc Nhu, nhỏ hơn ta một tuổi; mỗi lần ta đến chơi đều kéo ống tay áo ta, gọi ta là Tử Phong ca ca.

Ta rất thích Ngọc Nhu, nàng luôn dùng cặp mắt nhu thuận to tròn sáng sủa nhìn ta, khi chơi với ta luôn lộ ra cái lúm đồng tiền trên má, cười rộ lên rất khả ái, như ánh trăng nơi chân trời kia. Chẳng biết từ khi nào, chính ta đã âm thầm định ước, chờ ta trưởng thành, nhất định sẽ chọn nam đoạ, sau đó thú Nhu nhi làm thê tử, vĩnh viễn ở bên nhau.

Thế nhưng tất cả đều đã vỡ tan ngoài ý muốn vào một ngày thu...

Năm đó, ta mười hai tuổi, đã là một tiểu đại nhân, thế nhưng Nhu nhi vẫn ngây thơ nu thuận như trước. Ta ở trog hậu viện Lưu phủ chơi với nàng trò trốn tìm.

Ta bị mất, đi tìm khắp hoa viên, trong miệng cười nói, “Nhu nhi, người trốn ở đâu? Lần này ta nhất định sẽ bắt được người.”

Tiếng cười thanh thúy của Nhu nhi bên tai như dẫn đường; ta liền bỏ nhào về phía trước, ôm lấy thân thể ấm áp, vừa cười vừa nói, “Bắt được rồi, người có phục không?”

Tiếng cười xa lạ vang lên bên tai ta, “Ta nghĩ, người ôm nhầm người rồi.”

Ta lấy làm kinh hãi, cuống quít cởi khăn ra, lui về sau, không ngờ lại vấp phải hòn đá, sắp ngã về sau.

Người nọ đưa tay, nhẹ nhàng ôm lấy ta, “Cẩn thận!”

Ta liền đẩy hắn ra, ổn định cước bộ.

“Tử Phong ca ca.” Nhu nhi đã chạy tới, lo lắng đứng sau ta.

“Người là ai?” Lúc này ta mới ngẩng đầu nhìn kĩ dáng dấp người nọ. Đại khái khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, dung mạo đoan chính, nụ cười trầm ổn, đôi mắt tinh anh lấp lánh hữu thần nhìn ta chăm chú.

“Người là ai?” Hắn nghiêng đầu, hiếu kỳ quan sát ta.

Ta không hồn giận, giận tái mặt, “Nơi này là hậu viện nội phủ Lưu tướng, ngoại nhân không được phép xâm nhập. Ta thấy công tử ăn mặc không tầm thường, có lẽ không phải loại Đẳng Đồ Tử (kẻ háo sắc). Vậy xin hỏi quý tánh đại danh của công tử đây?”

Người nọ ha ha cười, “Thật thú vị, ta – Già La Hữu Minh – lần đầu tiên bị người khác mắng là Đẳng Đồ Tử.”

Ta lấy làm kinh hãi, “Người là Thụy vương?”

Người nọ mỉm cười gật đầu.

Ta do dự một chút, nhìn hắn ăn mặc đẹp đẽ quý giá, khí độ bất phàm, sợ rằng không phải nói dối. Huống chi Lưu tướng phủ không phải nơi bất kì ai cũng có thể vào.

Ta dắt Nhu nhi hành lễ với hắn.

Thụy vương nói, “Nàng gọi người là Tử Phong ca ca, vậy hẳn người là song nhi Tương Tử Phong của Tương thượng thư?”

“Đúng vậy.” Ta thừa nhận.

“Nghe nói người tuổi còn nhỏ nhưng tài hoa xuất chúng, khí độ bất phàm; hôm nay vừa thấy quả nhiên không giống bình thường.”

“Thụy vương quá khen.” Ta có cảm giác bất an, không dám nhiều lời với hắn, liền kéo Nhu nhi qua nói với hắn, “Nội phủ nữ quyến không tiện tiếp đón thượng khách, Tử Phong và Nhu nhi xin được lui trước.”

Hắn còn muốn nói gì đó, nhưng nghe xa xa ngoài viện như có người đang gọi hắn. “Thụy vương điện hạ? Thụy vương điện hạ?”

Ta thấy thị nhân sẽ vào đây, bất chấp hắn có đồng ý hay không liền vội vã dắt Nhu nhi xuống. Ta thì không sao, nhưng Nhu nhi không còn nhỏ nữa, lại có thân phận tôn quý, đâu thể để người ngoài tùy tiện nhìn thấy.

Từ sau cái lần gặp gỡ ngẫu nhiên đó, ta chưa từng gặp lại Thụy vương, nên cũng dần quên luôn chuyện đó. Sau, phụ thân thấy ta cũng đã lớn, không cho ta đến Lưu phủ nữa, nhưng tình cảm của ta và Nhu nhi chưa bao giờ bị cắt đứt.

Năm mười sáu tuổi, ta muốn thỉnh phụ thân cho ta sớm cử hành quan lễ 1 (lễ đội mũ aka lễ trưởng thành), chọn theo nam đạo, sẽ cưới Nhu nhi. Thế nhưng một tiếng sấm giữa trời quang đột nhiên truyền đến, đánh vỡ tất cả mộng đẹp của ta.

Thụy vương Già La Hữu Minh được lập làm thái tử, mà nữ nhi Ngọc Nhu của Lưu tướng được tuyển làm thái tử phi.

Ta si ngốc không biết làm sao mà sống được qua ngày, nhưng lại không cách nào thay đổi.

Ta không rơi lệ, chỉ trả lại tất cả những gì Nhu nhi đã tỉ mỉ làm tặng ta khi trước. Nghe nói nàng khóc tròn ba ngày ba đêm, cuối cùng vẫn bị thái tử đón vào Đông cung (cung thái tử).

Ta biết nàng rất thống khổ, trước đại hôn nàng đã âm thầm lén ước hẹn gặp ta vài lần, nhưng đều bị ta từ chối. Sớm đoạn mối duyên này, đối với ta hay nàng... đều tốt.

Sau đó lại nghe nói nàng sinh nhi tử, ta rất vui mừng. Thái tử đến nay cũng chỉ mới có hai sinh nhi hôm nay rồi cuộc cũng đã có nhi tử; nói vậy địa vị của nàng càng thêm vững chắc, đúng không?

Năm ta mười tám tuổi, tiên hoàng chết vì bệnh, thái tử đăng cơ. Khi ta đang chuẩn bị quan lễ thì lại một tia sét giáng xuống. Danh sách tuyển tú của tân hoàng, tên của ta có trong nhóm đó!

“Không! Phụ thân, ta không đi!” Ta vọt vào thư phòng của phụ thân rống lớn, “Ta không muốn vào cung! Ta không tuyển nữ! Ta muốn làm nam nhi!”

Phụ thân nặng nề nhìn ta, “Phong nhi, người phải đi. Người là do hoàng thượng khâm điểm (tự chọn). Hoàng thượng vì chèn ép Lưu gia, nhất định sẽ phong người làm quý phi!”

Cả người ta lạnh lẽo, sắc mặt tái nhợt.

Ta hiểu rõ. Lưu tướng ở trong triều đã hơn hai mươi năm, chỉ phồn diệp mậu (ý chỉ ông làm quan lâu năm, dưới trướng có nhiều người, gần như có thể thao túng cả triều đình), môn sinh dưới trướng vô số, dần dần thành đầu đá nhau. Hoàng thượng mới đăng cơ, tất nhiên muốn dồn ép thế lực Lưu gia; mà cha ta lại là môn sinh ngày xưa của Lưu tướng, không thể nghi ngờ gì, đương nhiên là người hay nhất để hắn chèn ép.

Vô luận ta có giãy dụa phản kháng thế nào đều vô dụng. Khi ta hiểu rõ thì cố gắng không tỏ ra hoảng sợ nữa, im lặng chờ đến lúc vào cung làm quý phi. Liên tục một tháng trời, ta không ngừng ăn cấm thang dưới sự theo dõi của cung nhân. Từ đó về sau, ta đều đúng hạn dùng, và không thể đi theo nam đạo được nữa.

(Giải thích một chút về cấm thang mà Tử Phong phải dùng: song nhi có thể làm nam hoặc nữ. Nếu chọn làm nữ, lại ở trong cung thì phải ăn cấm thang do hoàng cung đưa tới, để chỉ có thể sinh con mà không thể làm ‘chức năng’ đàn ông được nữa (tương tự như thái giám trong cung – xem lại chính văn).)

Ta thuận lợi cùng những nữ tử và song nhi khác được tuyển chọn vào hoàng cung, lại được hoàng thượng khâm điểm danh hào quý phi.

Đêm tân hôn, ta che hỉ khăn ngồi trên long sàng. Bỗng nhiên trước mắt sáng ngời, một người tuấn dung hào hứng xuất hiện trước mặt.

“Trẫm luôn chờ đến lúc được tự tay vén hỉ khăn của ngươi ra.”

Nụ cười của hắn sáng sủa như vậy, ánh mắt hữu thần như vậy, bên trong đó tràn ngập sự vui mừng khi mộng tưởng trở thành sự thật.

Hắn thích ta.

Ta cứ đơn giản nhìn vào mắt hắn mà đọc được tình cảm của hắn đối với ta như thế; mà đó, cũng là lợi thế duy nhất của ta trong thâm cung trùng trùng điệp điệp phi tần này.

2.

Lần thứ hai nhìn thấy ái nhân ngày xưa, nàng và ta đã phải tranh giành ái nhân và chen ép đối phương.

Thực sự là buồn cười.

Ta nhìn hoàng hậu cao cao tại thượng, dựa theo nghi lễ của quý phi mà hành lễ với nàng.

Hai năm sinh hoạt trong thâm cung đã làm nàng thay đổi rất nhiều; trên mặt nàng đã không còn nụ cười nhu thuận ngây thơ nữa, ngay cả khi nàng nhìn ta thì ánh mắt nàng cũng không còn sáng lên như trước nữa.

Miệng nàng mang thoe những lời khách sáo và nụ cười giả dối, lời éo tay ta mà nói, ‘hảo tử muội’, muốn cùng ta hảo hảo hầu hạ hoàng thượng, còn muốn ta sớm sinh hoàng tử cho hắn, vì hắn khai chi tán diệp (con cháu đời sau đông đúc).

Ta cảm thấy trong tim ta chỉ còn băng giá. Nàng đã không còn là Nhu nhi của ta nữa rồi, nhưng ta cũng không nhẫn tâm đối xử với nàng như đối với những người khác.

Từ khi ta vào cung, nàng liền bị thất sủng. Nhưng, không chỉ có mình nàng. Toàn bộ hậu cung, hoàng thượng chỉ độc sủng mình ta.

“Phong nhi, ngươi biết không, sáu năm trước khi trẫm lần đầu tiên thấy ngươi thì đã không thể quên được ngươi. Nếu không phải trẫm lệnh cho Ngọc Nhu tiến cung, chỉ sợ các ngươi đã thành thân rồi. Nói vậy trẫm không bao giờ có thể có được ngươi.” Trong một lần say rượu, hoàng thượng khẩu thổ chân ngôn (nói lời thật), không cần thận tiết lộ tất cả âm mưu của mình.

Ta mở miệng chóng vánh. Thì ra, tất cả đều đã định từ ngày thu năm ấy.

Ta hận, ta oán, nhưng có thể nào thì cũng không thể làm gì nữa.

Ngày thứ hai tỉnh lại, ta coi như cái gì cũng không biết, vẫn làm quý phi của ta. Đối với Nhu nhi, ngoại trừ tình nghĩa đã có, ta vẫn còn hồ thẹn không thể hiểu nổi. Thế nhưng tất cả, cũng đã bị hậu cung băng lãnh vô tình này đánh vỡ.

Ta có thai. Khi vào cung được hai năm, ta có hài tử đầu tiên của hoàng thượng.

Ta hoang mang sợ hãi. Ta chưa từng nghĩ tới ta sẽ có hài tử, bởi vì từ nhỏ ta đã ước định với Nhu nhi, muốn tương lai sau này làm một nam tử; đối với chuyện sinh nhi dục nữ, ta thấy vô cùng xa lạ và bất an.

Hoàng thượng càng thêm sủng nịch ta, vô luận ta khuyên hắn phải vũ lộ quân triêm thế nào, hắn cũng không chịu đến cung của các tần phi khác.

(Vũ lộ quân triêm (): mưa móc: ví như ân trạch; quân triêm: cùng hưởng lợi ích mà không một số ít độc chiếm. ý là khuyên vua nên đến các cung khác ‘ban phúc’ (lam hạnh) các phi tần khác, đừng nên độc sủng một mình mình)

(Nguồn: tw. knowledge. yahoo. com/question/? qid=1406073106983)

Như nhi nhìn ta bằng ánh mắt ngày càng lạnh, cái này làm ta vô cùng bất đắc dĩ. Vô luận phụ thân bức ta thế nào, ta cũng không muốn xem nàng là kẻ địch, vẫn cần cận thận thận duy trì mối quan hệ ôn hoà với nàng. Cho đến một ngày, Cẩn quý nhân ở Tây cung tự tay ngao cho ta một chén dược an thai dưỡng thân.

(Ngao (thuốc) = : cách sắc thuốc bằng cách cho đun thuốc với nước, nấu bằng lửa nhỏ cho đến khi còn lại số bát nước yêu cầu.

Thường hay nghe: dược này từ năm bát nước nấu còn một bát. Cách nấu đó gọi là ngao)

(Quý nhân = : là một trong những phong hào của các phi tần hoàng đế. Quang Vũ đế thời Đông Hán thì đây là địa vị rất gần với hoàng hậu, là một trong ba vị trí cao nhất trong hoàng cung. Sau này, địa vị quý nhân này mới bị giảm xuống. Thời nhà Tống thì địa vị này còn dưới Tài nhân. Chế độ thời nhà Thanh, địa vị của các cung phi được xếp trong sổ từ phi (cao nhất) tới tần (thấp nhất); quý nhân đứng hàng dưới tần, thậm chí còn không được xếp trong sổ, không có địa vị cao.

Trong truyện thì quý nhân là chỉ cấp bậc thấp này)

Ta yên tâm uống, bởi ta biết với thân phận của nàng không có can đảm dám làm chuyện tổn hại đến ta. Nhưng ta đã sai, ta đã xem thường mưa gió ở hậu cung, xem thường sự hận thù sinh ra do tình cảm của các nàng, xem thường sức mạnh của sự oán hận do ghen ghét.

Nửa đêm, bụng ta đau như bị vặn xoắn, cuộn người rên rỉ trên giường.

“Phong nhi? Phong nhi ngươi làm sao vậy?” Hoàng thượng thất kinh ôm lấy ta, nhìn vết máu ồ ồ chảy xuống dọc theo bắp đùi tuyết trắng của ta, nhanh chóng nhiễm đỏ cả giường cả tháp.

“Ngự y! Mau truyền ngự y!”

Trong cơn đau, xuyên qua màn sương trước mắt, ta thấy sắc mặt hoàng thượng tái nhợt, bởi vì quá lo lắng mà lộ ra biểu tình dữ tợn.

Lần đầu tiên ta hiểu được, thì ra mình yếu đuối đến vậy, mình cũng có thể sợ hãi như vậy. Ta nắm chặt ông tay áo hắn, không ngừng rên rỉ trong cơn đau, “Ta muốn chết... Hoàng thượng, ta đau quá... Ta muốn chết...”

“Không được! Phong nhi, ngươi sẽ không sao! Có trăm ở đây, ngươi không xảy ra chuyện gì đâu!” Hắn nắm chặt lấy tay ta, dùng ánh mắt mạnh mẽ trấn an ta.

Trong phúc chốc đó, ta bỗng nhiên nghĩ, có được người này, đau đớn này cũng đáng.

Hài tử rốt cục không thể bảo trụ (giữ được). Thai nhi năm tháng đã thành hình, là một nam hài, cứ như vậy rút từ trong bụng ta ra.

Chuyện này đã đẩy lên phong ba bão táp ở hậu cung. Hoàng thượng nổi giận, nghiêm lệnh tra rõ chuyện này. Cuối cùng sự việc lại rút xuống đầu Tây cung Cẩn quý nhân; nàng bị hoàng thượng đánh vào lãnh cung; mà nường gia nàng cũng vì chuyện này mà bị tiêu diệt. Thế nhưng ta biết, sự việc không thể đơn giản như vậy.

Ta lạnh lẽo nằm trên giường cả nửa tháng, nguyên khí đại thương, thái y nói sau này rất khó có thể có thai nữa.

Sắc mặt Hoàng thượng lập tức sầm xuống.

Ta phát run. Nếu sau này không có tử tự, sau này ta làm sao đặt chân được trong hậu cung này nữa? Tuy Hoàng thượng vẫn sủng ái ta, nhưng ta biết, tình ái của nam nhân là thứ không thể tin được. Ta phải dựa vào chính sức mình mà lần thứ hai đứng lên, còn muốn đứng vững tại hậu cung này nữa.

Ta thay đổi, tại hậu cung âm trầm cô tịch như nắm mồ này, ta càng trở nên ngoan tình lãnh ngạnh (tàn nhẫn lạnh lùng). Từ nay về sau, ta dựa vào sự sủng ái của hoàng thượng, ở hậu cung này từ từ xây dựng thế lực và địa vị. Mà với hoàng hậu, ta cũng đã học được cách đối trá, dùng nhu tình giả ý trấn an nàng, lung lạc nàng.

Hài tử của ta, mất đi thế nào thì ta cũng muốn đòi lại như thế. Cho dù người kia có là Nhu nhi đi nữa, ta cũng không nương tay.. Bởi vì đây là nơi người ăn người; ta, và cả Nhu nhi mà ta biết, đều đã chết từ lâu!

Ta dần dần áp đảo hoàng hậu, trở thành song nhi có thực quyền nhất trong hậu cung này. Hai năm qua, do dốc lòng điều dưỡng và được phụ thân đã thăng lên làm thái sư tìm kiếm bí phương trong dân gian, ta lại có thai lần nữa.

Hoàng thượng đại hỉ (vô cùng mừng rỡ), lần này càng thêm cẩn thận, an bài rất nhiều tâm phúc và người được tín nhiệm quanh ta, thời thời khắc khắc canh giữ bên người ta.

Để thuận lợi sinh sản, khi được ba tháng, ta tránh đến biệt cung hoàng thất, ở trong Hoa Thanh cung tú lệ đợi đến lúc sinh. Nhưng có lẽ bởi lần trước bị lạc thai lưu lại bệnh căn, hài tử này như muốn cùng huynh trưởng chưa từng gặp mặt kia dần vật ta đến chết đi sống lại. Có lúc ta nghĩ, hay là hài tử này hận ta, hay là nó biết ta không phải thật tâm muốn có nó, là ta vì muốn củng cố địa vị của mình mà không từ thủ đoạn có được nó.

Để an thai, ta ở Hoa Thanh cung nằm trên giường tròn nửa năm. Nhưng cho dù có như vậy, ta vẫn quản chế (giám sát và điều khiển) tất cả mọi việc xảy ra trong cung, cũng để phụ thân và thủ hạ làm các biện pháp phòng ngừa.

Có lẽ vì mang thai đã tốn rất nhiều sức lực và tinh thần, hài tử sinh non hơn hai mươi ngày. Ta giãy dụa ba ngày ba đêm trên giường, hầu như đã cho rằng không thể chịu đựng được nữa. Trong khoảnh khắc, ta thật sự oán hận hài tử này.

Vì sao lại dần vật ta như thế?

“Nương nương, cố sức! Ngài dùng chút sức đi!”

Bà mụ và cung nhân ho hoán bên tai ta không ngừng. Ta đau đến cả người co quắp, trong đầu ong ong. Ta chỉ có một ý niệm trong đầu: Cho ta một hoàng tử! Ta muốn một hoàng tử!

Ta chưa từng nghĩ tới chuyện làm mẫu phụ, thế nhưng để sinh tồn trong cái hậu cung này, để củng cố thân phận và địa vị ta, để Tương gia được kính trọng, ta phải sinh nó ra. Thái y nói, đây là cơ hội cuối cùng của ta... Cho nên, nó nhất định phải là nhi tử!

Ta không biết mình làm thế nào mà sinh nó ra. Ta chỉ biết mình đã kiệt sức, dạo một vòng quanh quỹ môn quan dưới địa phủ, vòng vo một vòng thật lớn mới quay về được.

Đến khi nhũ mẫu ôm hoàng tử cho nhìn, ta không có sự vui mừng hay cảm động nên có của một mẫu phụ. Ta chỉ lạnh lùng liếc mắt đến hài tử gần như muốn mệnh ta kia, xác định nó là một nam hài, một hoàng tử!

Ta rốt cục đã có thể an tâm.

Chỉ cần có hài tử này, địa vị của ta ở hậu cung này, đã trở nên vô cùng kiên cố.

Thế nhưng ta vẫn coi thường thế lực Lưu gia. Khi ta ôm hoàng tử hồi cung không lâu, hoàng thượng đã cử hành đại điển trăm ngày cho hài tử, dưới áp lực của thái hậu và Lưu gia, sắc lập trưởng tử Già La Chân Minh của Nhu nhi làm thái tử.

Mà nghĩa tử của Lưu thừa tướng, tướng lĩnh biên quan Hách Chiến Liên, bởi vì quân công (công lao trong quân đội) xuất sắc, được phép quay về kinh tiếp nhận ban thưởng của hoàng thượng, phong làm thượng tướng quân.

Đối mặt với thế lực Lưu thị lần thứ hai ngáng đầu, cha ta – Tương thái sư để phân tán quyền lực của Lưu tướng mà đề cử tâm phúc của mình – Lâu Cảnh Thiên để hoàng thượng lập làm tả tướng.

Hoàng thượng vẫn đang sủng ái ta, từ khi ta bước vào hậu cung, đã tròn hai năm, hắn vẫn chưa từng bước vào tẩm cung của hoàng hậu. Nhưng mâu thuẫn trên triều ngày càng kịch liệt, đã dần dần ảnh hưởng đến hậu cung. Rốt cuộc bởi vì thế lực của Lưu Tương và Hách Chiến Liên mà hoàng thượng phải thỏa hiệp, lần thứ hai bước chân vào cung điện xa lạ lạnh lẽo – Phượng Tê cung.

Hoàng thượng và hoàng hậu hòa hảo, làm cho triều đình có một cục diện mới. Mà Tương thị rơi xuống, đương nhiên cũng ảnh hưởng đến địa vị của ta ở hậu cung. Vì thế ta bắt buộc phải đưa nhi tử mới tròn một tuổi của mình đến bên người thái hậu, để nó và thái tử cùng nhận sự giáo dục của thái hậu.

“Tử Phong ca ca.”

Xưng hô xa lạ mà quen thuộc. Ta nhìn nụ cười bên môi mỹ nhân nhỏ nhắn xinh xắn, biết nàng bây giờ đúng là xuân phong đắc ý (mọi sự thuận lợi, vui mừng).

“Tử Phong ca ca, gần đây hoàng thượng có đến gặp ca không?”

“Có.” Ta cười nhạt. Vô luận có ở vào hoàn cảnh giương cung bạt liêm với Ngọc Nhu, vô luận đôi mắt ngây thơ thuần khiết của nàng đã phủ đầy sắc thái công lợi ra sao, ta luôn không thể dụng nổi lòng dạ, tựa hồ trước mắt ta vẫn là giọng nói nhẹ nhàng mà ta từng yêu say đắm kia.

Thủ thi, tiểu ý Nhu nhi vẫn liên miên không dứt.

“Tử Phong ca ca, ca thật sự để hoàng thượng trong lòng sao?” Lưu hoàng hậu nhìn ta, cười nhẹ, bỗng nhiên nhẹ giọng hỏi.

Ta vẫn thản nhiên, “Hoàng thượng là phu quân của ta, là trời của Đại tề quốc; không chỉ có là ta, thần dân trong thiên hạ này, có ai là không để ngài trong lòng chứ.”

Nháy mắt, Hoàng hậu giật mình sửng sốt, đột nhiên khẽ cười nói, “Trước đây chẳng bao giờ nghĩ tới, sẽ có một ngày, ta và Tử Phong ca ca đồng thị nhất phu (cùng chung một chồng).”

Câu nói băng quơ nhưng chưa đựng sự bi ai vô tận, làm người ta phải trầm mặc.

“Nhu nhi...” Ta nhin không được khẽ gọi một tiếng, nhưng thủy chung vẫn vương trên miệng.

Hoàng thượng sẽ không bỏ qua Lưu gia, tôn sùng việt cao, diệt đắc việt thâm (càng có chức quyền càng phải phòng ngừa/diệt trừ).

Ta rốt cục vẫn không nói cho nàng biết. Bởi sinh mệnh của chúng ta, từ lâu đã không phải do chính chúng ta làm chủ.

Nhu nhi bởi vì một tiếng gọi khẽ của ta, trong mắt nàng bỗng ánh lên sáng ngời. Tuy chỉ trong nháy mắt, nhưng quang mang này đủ để rọi sáng lòng.

Trong lòng run lên, tránh ánh mắt của nàng, không dám nhìn thần sắc của nàng dần mờ xuống.

Quá khứ đã qua rồi, chúng ta không thể quay lại.

Rốt cục, tranh đấu trong triều đình đã định. Đại thế Lưu gia đã mất, Hách Chiến Liên cũng bị đày đến biên quan. Ba năm chịu nhục và tử mĩ chuẩn bị cũng được hồi báo, ta nhưng không cách nào hài lòng.

“Quý phi nương nương, hoàng hậu muốn gặp nương nương.”

Ta đi tới Phượng Tê cung hoa lệ, trong tẩm cung không có một bóng người. Mùi hương nhàn nhạt thơm ngát chưa từng ngửi qua vờn quanh bên người, thân thể bỗng nhiên mềm nhũn, ngã vào phượng tháp.

(tháp: giường nhỏ, thường có lót nệm êm. Phượng tháp là tháp dành cho hoàng hậu; tương tự: long tháp là tháp dành cho vua.)

Nhu nhi mặc tổ lê sam (áo lót trắng đơn giản) mà ta thích nhất năm đó, cài trâm từ kim ta tặng nàng năm xưa, mùi son phấn, y phục trắng quần quanh, gọn gàng sạch sẽ tiến đến.

Đi tới bên tháp, tay nàng chậm rãi xoa trán ta, gò má ta, cổ ta, ngực ta...

“Tử Phong ca ca, những năm gần đây, Nhu nhi rất nhớ người...”

Nàng nhẹ nhàng cười, trong mắt ẩn chứa ánh sáng dịu dàng.

“Hoàng thượng sẽ nhanh chóng hạ chỉ, ta sẽ không còn là hoàng hậu nữa rồi.”

Ta nhẹ nhàng run lên. Ngày này, rốt cục cũng muốn tới.

Nàng cảm giác được sự run rẩy của ta, nhẹ nhàng dựa sát vào người ta, “Tử Phong ca ca, đừng lo lắng, Nhu nhi đã trưởng thành. Nhu nhi sẽ không sợ, cái gì cũng sẽ không sợ.” Nàng sờ mặt của ta, chậm rãi cởi vạt áo của mình, ôn nhu cười nói, “Tử Phong ca ca, người vốn là của ta, ta cũng vốn là của người, Nhưng hần đoạt người đi, cũng không tha cho ta. Tử Phong ca ca, Nhu nhi đã không phải hoàng hậu, bây giờ, hãy để Nhu nhi được một lần làm nữ nhân của Tử Phong ca ca đi.”

Ta kinh hãi, không dám tin nhìn nàng.

Nhu nhi nhẹ nhàng, sung sướng, giống như khi còn bé làm chuyện gì vui vẻ vậy. Nàng ghé vào bên tai ta, thì thầm nói, “Cầm được mà người uống, ta đã lên thay đổi. Ha ha... Tử Phong ca ca, người hiện tại đúng là một nam nhân, ôm ta đi...”

Ta bỗng nhiên cảm giác cả người khô nóng. Mùi hương nhàn nhạt thơm ngát kia hòa vào cái vuốt ve của Nhu nhi, kích thích cảm giác nam tính của ta. Ta miệng khô lưỡi khô nhìn nàng, gian nan giãy dụa giữa dục vọng và lý trí.

Nhu nhi đẩy ngã lư hương, cởi y phục của mình ra. Thân thể trắng nõn cứ như vậy bày trước mắt ta.

Nhu nhi của ta. Nhu nhi mà ta bảo vệ, yêu say đắm mười sáu năm, cứ như vậy lần thứ hai xuất hiện trước mắt ta.

Bức tường lý trí của ta cuối cùng cũng sụp đổ. Trong tình cảm mãnh liệt ấy, ta tựa hồ thấy đồng nhan tái nhợt non nớt của Viêm nhi chợt lóe qua trước mắt. Nhưng ta không thể làm gì khác.

Ta và Nhu nhi xích lõa dây dưa một chỗ, liều chết triển miên. Nhu nhi bám chặt vào vai ta, lưng ta, cổ sức như vậy, bi ai như vậy, như muốn liều mạng nắm lấy cái gì đó, nhưng cuối cùng cũng không cách nào nắm bắt được.

Chúng ta đã từng hạnh phúc, chúng ta đã từng yêu say đắm, đều bi ai tuyệt vọng như nhau, như phù dung sớm nở tối tàn, qua đi rồi thì vĩnh viễn cũng không thể quay lại nữa.

Cuối cùng, Lưu gia bị sao (tịch thu tài sản), hoàng hậu bị biếm lãnh cung. Mà Chân Minh được triệu thần và hiền tài do thái hậu tiến cử, bảo vệ được ngôi vị thái tử. Nhưng Viêm nhi, thái hậu nhất quyết không chịu trả lại cho ta nuôi nấng.

Ta không biết chuyện đêm đó có ai biết không, cũng không biết hoàng thượng có biết hay không; chỉ là không lâu sau, ta nghe nói, toàn bộ nô tài hầu hạ trong Phượng Tê cung đều được thay mới.

Tám tháng sau, Nhu nhi tại lãnh cung vì khó sinh mà chết, lưu lại một nữ anh nhỏ nhắn gầy yếu xinh xắn, là công chúa duy nhất của hoàng thượng – Đức Hình.

Ta cười khổ. Nhu nhi, người cuối cùng vẫn tính kế với ta. Hạt giống một khi đã rơi xuống thì sẽ không ngừng sinh trưởng. Vô luận Đức Hình là hài tử của ai, ta cũng không thể không coi nó là thân sinh nữ nhi mà nuôi nấng. Mà dù có thế nào đi nữa, ta sao có thể vô tình với hài tử của nàng? Huống chi, ta chung quy vẫn mắc nợ nàng...

“Phụ hậu? Phụ hậu?”

Tiếng gọi nhẹ khiến thần trí ta quay lại. Ta nhìn thiếu niên thanh nhã tuấn tú trước mặt này, rõ ràng là khuôn mặt mười tám tuổi, nhưng lại có sự trầm ổn của một người ba mươi tuổi. Vì Viêm nhi, hần đã đến đây cầu xin ta ba lần.

Hài tử này, đối với Viêm nhi đến cuối cùng là dùng loại tình cảm nào? Ta dùng vài chục năm, cuối cùng đã giải thoát khỏi vòng oán hận và tiếc nuối, nhưng còn hần? Trong mắt hần không có yêu thương, chỉ có sự kiên định, vô cùng kiên định...

Viêm nhi vẫn luôn do thái hậu nuôi nấng. Để không cho thái hậu nghi ngờ, ta vẫn phải như gần như xa với nhi tử này; thậm chí để phân nhỏ thể lực của Hách Chiến Liên, khi nó chưa đầy mười bốn tuổi đã tự mình đưa nó ra chiến trường.

Ta biết ta vô tình với nhi tử, nhưng để bảo toàn nó, bảo toàn Tương gia, bảo toàn chính ta, ta không còn cách nào khác.

Lâu Thanh Vũ, vô luận như thế nào, ngươi là người đầu tiên mà Viêm nhi coi trọng. Bất luận ngươi ôm tình cảm thế nào với nó, ta đều phải đánh cuộc xem. Những thứ ta không thể cho Viêm nhi, hi vọng ngươi có thể bù đắp cho nó.

Sa mạc khô cạn, cuối cùng một ngày kia cũng xuất hiện ốc đảo.

Đến chiến trường đi! Lâu Thanh Vũ, hãy cho ta xem quyết tâm giúp đỡ Viêm nhi của ngươi! Hãy cho ta xem, ngươi có thể ở lại bên nó, bao lâu!

1. Lễ đội mũ: trong xã hội thị tộc (phụ nữ làm chủ), nếu 1 người chưa trưởng thành không thể sinh con, không phải săn bắn, không phải tham gia chiến tranh, cũng không có trách nhiệm gì trong tộc; ngược lại còn được tộc bảo vệ, chăm sóc và nuôi dưỡng. Nhưng khi người đó đã đến tuổi trưởng thành, người đó phải trải qua một cuộc kiểm tra sức khỏe, khả năng sinh sản, kỹ thuật chiến đấu... mới được thị tộc công nhận là người trưởng thành. Cuộc kiểm tra này gọi là lễ trưởng thành. Đăng bởi: admin

69. Chương 69: Thu Nhi

CHƯƠNG 69 PN3: THU NHI

1.

Thu nhi còn nhớ rõ đêm đó, hần đứng ngoài cửa tân phòng (phòng cưới), nhớ tới ánh mắt sắc bén của Vương gia vừa này, trong lòng lại thấy khiếp sợ.

Ô ô ô... Thiếu gia nhà hần thực sự không phải song nhi, sao lại gặp phải chuyện này? Lão gia, lão gia sao lại gả thiếu gia cho một người đáng sợ như vậy...

Hần run sợ canh giữ ngoài cửa, bỗng nhiên ánh nến trong phòng chột tắt, bên cạnh một người cười nói, “Được rồi được rồi, nhị điện hạ và Vương phi đã ngủ rồi, tắt cả mọi người lui được rồi.”

Đôi mắt hần hồng hồng, không chịu đi, song nhi kia cười nói, “Yêu, lo lắng cho Vương phi chúng ta a? Yên tâm đi, Vương phi lớn lên đẹp như vậy, nhị điện hạ sẽ thương hương tiếc ngọc mà.”

Đang nói thì bỗng trong phòng truyền đến tiếng kêu trầm thấp. Một người đều không tự chủ được mà nghiêng tai lắng nghe. Rồi sau đó tất cả đều cúi đầu cười rồi rời đi.

Thu nhi vẫn đang ngơ ngác đứng ở cửa, bỗng nhiên có người lôi kéo hần, cười nói, “Hài tử ngọc này, đừng ở chỗ này chứ, ngày mai chủ tử nhà ngươi còn cần ngươi hầu hạ đó.”

Thu nhi phục hồi tinh thần lại, bối rối ngơ ngàng nhìn người trước mắt. Người nọ thấy hần hai mắt đỏ bừng, khuôn mặt nhỏ nhắn đầm đìa đáng yêu trước gió thu, không khỏi tâm sinh thương tiếc, kéo tay hần nói, “Đừng lo lắng. Ta hầu hạ nhị điện hạ nhiều, biết ngài mạnh miệng nhưng mềm lòng lắm. Ngài sẽ không thô bạo với vương phi đâu. Với lại chuyện này, phạm là song nhi thì sẽ phải trải qua thôi.”

Thế nhưng thiếu gia nhà ta không phải song nhi. Thu nhi hấp hấp mũi, cuối cùng cũng không nói gì.

Song nhi kia lôi hần đi, một bên lại lấy khăn tay lau mũi cho hần, “Ta là Ti Cẩm, là nội phòng song thị hầu hạ nhị điện hạ, sau này ngươi cứ gọi ta Cẩm ca ca là được. Ngươi mới tới phủ, không hiểu cái gì thì cứ hỏi ta. Ngươi còn nhỏ tuổi, ta sẽ chiều cố ngươi.”

Ti Cẩm? Thật là cái tên dễ nghe. Thu nhi nghiêng đầu nhìn y, nghĩ y khí chất thật cao quý, lớn lên cũng thật đẹp. Bỗng nhiên nhớ tới lời nhị thiếu gia và lời y nói.

“Người nào nhà giàu mà không dưng mấy nha hoàn và song nhi thông phòng, huống hồ là bậc hoàng thân quốc thích. Thu nhi, trách nhiệm của ngươi lớn lắm đó. Ngươi phải giúp thiếu gia của ngươi trông cho kĩ, đừng để mấy tiểu đề trử đó câu dẫn vương gia.”

(thông phòng: người hầu ‘chăn gối’ cho chủ. Nha hoàn và song nhi thông phòng nghĩa là những người đó vừa hầu hạ chủ như người hầu bình thường, vừa kiêm luôn ‘chức năng’ làm ‘ấm’ giường.)

Thu nhi nghĩ tới đây, lập tức rùng mình. Y có thể là song nhi thông phòng của Vương gia không a?

Thu nhi tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng cũng không phải không rõ chuyện này. Hắn ngơ ngác mặc Ti Cẩm lôi lôi kéo kéo, chuyển tới viện tử ở hậu viện của bọn hạ nhân họ.

Ti Cẩm kéo hắn vào phòng, nói, “Ngươi ngủ cùng phòng với ta nha.”

“Cái gì?” Thu nhi lại càng hoảng sợ, vội hỏi, “Không được đâu, ta không phải song nhi.”

Ti Cẩm bật cười, nói, “Ngươi sợ cái gì? Ta có thể ăn ngươi được chắc?”

Khuôn mặt Thu nhi nóng đến đỏ bừng, không dám hé răng.

Ti Cẩm nhéo nhéo khuôn mặt hắn, nói, “Được rồi được rồi, không đùa ngươi nữa. Ngươi ngủ gian ngoài, ta ngủ buồng trong. Ngươi là người của Vương phi, đáng lẽ phải được ở riêng một viện tử, nhưng thiếp thân hồi môn của Vương phi cũng chỉ có mình ngươi, không cần thiết phải ở riêng một viện tử. Trước tiên ngươi cứ ở với ta đã, đợi người phân viện tử cho ngươi thì ngươi hãy qua đó.”

Thu nhi đỏ mặt, gật gật đầu.

Phòng sau của hạ nhân, nam song và nam nhân coi như giống nhau, không phải phân phòng, cùng một viện nhưng không cùng phòng cũng có, Lâu phu cũng là như vậy.

Lẽ nào y là nam song?

Thu nhi hé mắt lén nhìn Ti Cẩm, thấy y ăn mặc rõ ràng là người trưởng thành. Bất quá bọn họ đều là song nhi đã bán mình cả đời, không có quyền tự quyết định con đường sau này của mình. Chủ tử để bọn họ chọn nam đạo hay nữ đạo cũng không thể nói gì. Ti Cẩm nếu đã là người của Vương gia, chắc chắn Vương gia đã cho y theo nữ đạo rồi.

Thu nhi thấy Ti Cẩm mang đệm chăn ra cho mình, đặt ở giường gian ngoài.

“Ti, Ti Cẩm ca ca, để tự ta...”

Ti Cẩm cười cười với hắn, xoay người trở về buồng trong.

Từ đó về sau, Thu nhi và Ti Cẩm ở lại trong phòng này. Địa vị của Ti Cẩm trong phủ hiển nhiên rất cao, có khả năng giành riêng một viện tử, không cùng ở với người khác. Hơn nữa người trong viện, dù to dù nhỏ, ngoại trừ quản gia ra, còn lại đều phải nghe y phân phó.

Thu nhi nghĩ Ti Cẩm rất rất giỏi, chỉ hơn hắn có năm tuổi mà đã có thể đứng đầu một phương rồi.

Thiếu gia đi chiến trường. Đi tìm Vương gia. Thu nhi cũng muốn đi theo, nhưng thiếu gia không cho.

A! Thiếu gia mặc quân trang vào, thực sự là đẹp. Được rồi, như lời thiếu gia nói, rất soái (đẹp giai)!

Sau khi thiếu gia đi, Thu nhi mỗi ngày đều chờ thiếu gia trở về. Hắn và Ti Cẩm đã rất quen thuộc rồi, không còn sợ y hay xa lạ như lúc mới đầu nữa, dần dần hai người thân cận nhau hơn.

“Ti Cẩm ca ca! Thiếu gia sắp về tới rồi!”

Thu nhi kích động xông vào buồng trong, lại nghe thấy một tiếng khê gọi. Thu nhi thấy hoa mắt, sững sờ trong chốc lát, cuống quýt chạy ra ngoài phòng, trái tim đập bịch bịch.

Ti Cẩm vội vã mặc xong quần áo, vén mái tóc còn ướt ra sau, đẩy cửa ra, nhìn Thu nhi đang căng thẳng ngồi xồm ở góc tường, cũng có chút xấu hổ. Y tuy đã mười chín tuổi, nhưng vẫn còn là xử tử (traí tân), chẳng bao giờ có người lỗ mãng như vậy. Trước đây y luôn tắm rửa với các song nhi khác trong phòng tắm ở hậu viện, bất quá khi vào đông, khí trời lạnh, phòng tắm cũng không thể nấu nước mỗi ngày. Y là người sạch sẽ, bởi vậy cứ đến mùa đông là có thói quen tự đun nước, ở trong phòng chà lau. Có ai ngờ hôm nay mao đầu tiểu hài này lại đột nhiên xông tới.

Ti Cẩm che đậy sự ngượng ngùng của mình, nói, “Nhị diện hạ và Vương phi về tới rồi sao?”

“A, ừm...” Thu nhi cúi đầu không dám nhìn y. Nhớ tới lúc này thoáng nhìn thấy cái lưng trắng nõn ở trần, mái tóc dài đen nhánh, còn có vai trái, trên vai trái...

Thu nhi nghĩ mình đã vậy bần sự trong trắng thuần khiết của y rồi, chỉ trong nháy mắt ấy mà nhìn tỉ mỉ cẩn thận người ta như vậy. Vết bớt như đóa hoa tiên hồng sắc (màu đỏ tươi), lại in rõ rành rành trên tấm lưng tuyết trắng không tì vết của Ti Cẩm.

Hắn thấy Ti Cẩm vẫn bình tĩnh, cũng cố gắng làm mình bình tĩnh, di di chân thành vòng tròn trên mặt đất, bối rối nói, “Đại tổng quản nói, nhị diện hạ và Vương phi suốt đêm chạy về. Bây giờ, họ... đang ở Hoàng cung, sẽ nhanh chóng trở về phủ thôi.”

“Ừ, ta đã biết.”

“Vây, vậy, đại tổng quản gọi ca đi đó. Ti Cẩm ca ca, ca nhanh qua đó đi.” Nói xong cúi thấp đầu chạy vọt qua người Ti Cẩm, vọt ra khỏi viện tử.

Trong phút chốc lách mình qua, Ti Cẩm thấy cái lỗ tai hắn hồng hồng, bỗng nhiên nghĩ Thu nhi thực sự là đơn thuần đến khả ái.

Thu nhi chạy khỏi viện, để lại trái tim chính mình, nhẹ nhàng thở ra. Hắn năm nay đã mười lăm tuổi rồi, trong môi trường phức tạp phải chung đụng với hạ nhân ở hậu viện này, hắn đã sớm biết mọi việc rồi. Thế nhưng khi nghĩ đến mình lại nảy sinh khi niệm (tâm tư bối rối, ý nghĩ hỗn loạn) với Ti Cẩm, chính hắn cũng bị dọa đến nhảy dựng.

Không thể không thể! Hắn sao có thể nảy sinh ý niệm này với Ti Cẩm ca ca được! Thật là xấu hổ!

Thu nhi khiển trách chính mình, nỗ lực bỏ cái ý nghĩ không an phận ấy ra khỏi đầu mình. Thế nhưng trong cái chớp mắt thoáng nhìn thấy, cảnh trong buồng lúc ấy luôn quanh quẩn trong đầu hắn.

Hoàng thượng băng hà, nhị diện hạ cuối cùng được phong vương, lại bị biếm xuất kinh thành.

Thiếu gia tựa hồ tâm tình không tốt, không để hắn hầu hạ. Dọc đường đi, hắn đều chỉ có thể ở hậu diện của mã xa, ngủ gà ngủ gật cũng vài tiểu tư khác trên con đường xóc nảy. Cho dù đến khách *** hay dịch quán, thiếu gia cũng chỉ để hắn hầu hạ ở phòng ngoài.

Thu nhi nghĩ rất nhiều. Nhưng hắn theo thiếu gia từ nhà, trước đây tại vùng quê ấy, thân thể thiếu gia không tốt, luôn hữu khí vô lực, nhưng thập phần thương yêu hắn, còn để hắn và Chu nhi theo thiếu gia học bài. Sau đó thiếu gia bệnh nặng, thân thể dần hồi phục thì lại quên rất nhiều, nhưng yêu thương vẫn chỉ tăng chứ không giảm. Từ nhỏ, Thu nhi đã luôn thấy, những gì thiếu gia nói tuyệt đối sẽ không sai; trong mắt hắn, lời thiếu gia tựa như thánh chỉ vậy. Thế nên mặc dù tâm trạng không tốt, nhưng Thu nhi vẫn rất nghe lời.

Trên đường đến Thương Châu lại xảy ra một chuyện đáng sợ, Thu nhi lao ra ngoài, muốn bảo hộ thiếu gia, nhưng phát hiện chính mình đến trời gà còn không chặt, chỉ làm phiền thêm cho thiếu gia mà thôi. May mà vương gia tới đúng lúc, kịp thời cứu thiếu gia.

Ti Cẩm đưa tay kéo hắn lại phía sau. Hắn mở lớn mắt, nhìn Ti Cẩm một kiếm ngoan lệ (tàn nhẫn) cắt đứt yết hầu thích khách trước mặt.

Hắn chưa từng gặp qua Ti Cẩm như vậy. Ra tay lãnh khốc, vẻ mặt âm trầm, biểu tình trầm tĩnh, tốc độ nhanh nhẹn...

Thu nhi bỗng nhiên nghĩ mình không thể hiểu được y. Tuy hai người hẳn cùng sống dưới một mái hiên hơn nửa năm, nhưng hiểu nhau thực sự rất ít. Lần đầu tiên, Thu nhi nảy sinh sự sợ hãi và đề phòng với y.

2.

Khi tới Thương Châu đã là buổi tối, Thu nhi quá mệt mỏi nên đã mơ màng ngủ; vừa ngủ đã ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao.

Sau khi hẳn tỉnh lại, vội vàng vàng chạy đến ngoài phòng hầu hạ, đã thấy Ti Cẩm đi ra, nói với hẳn, “Vương gia Vương phi đi đường mệt mỏi, còn đang nghỉ ngơi. Ở đây không có chuyện gì nữa, cùng ta đến trừ phòng (nhà bếp) đi.”

Thu nhi gật đầu, đi theo phía sau y. Hẳn mơ hồ cảm giác bầu không khí có gì đó là lạ, nhưng không biết đã xảy ra chuyện gì. Có lẽ vừa đi đến chỗ hoang vắng đơn sơ này nên mọi người chưa quen thôi.

Đến khi chạng vạng, thiếu gia mới trở về, vẻ mặt tiêu tụy, y phục ướt đẫm, trên mặt đầy bùn đất. Thu nhi vô cùng kinh ngạc, nhưng cũng không dám nói nhiều. Thiếu gia ngồi một mình ở thư phòng cả đêm, sắc mặt tái nhợt.

Hẳn rất lo lắng, một mực chờ ngoài thư phòng. Hừng đông, thiếu gia đi ra, thấy hẳn ở ngoài cửa, sững sốt một chút rồi mỉm cười nói, “Ta không sao, hài tử ngốc này. Mau đi ngủ đi.”

Tuy thiếu gia nói như thế, nhưng nghĩ chắc chắn là đã xảy ra chuyện gì rồi. Nhưng khi hẳn lên đi hỏi Ti Cẩm, Ti Cẩm cũng không nói cho hẳn.

Bọn họ cứ như vậy ở Thương Châu. Hẳn nghĩ không chỉ thiếu gia thay đổi, Vương gia tựa hồ cũng thay đổi rồi. Thế nhưng hai người họ thay đổi thế nào, hẳn cũng không thể nói rõ được, chỉ cảm thấy tựa hồ hai người càng thêm thân mật hơn trước đây.

Thiếu gia thường thường sẽ nhân lúc Vương gia không chú ý mà ngừng mắt nhìn ngài, mà vương gia cũng thường vào lúc vương gia không thấy, sẽ toát ra sự ưu thương nhân nhật.

Ngày cứ như vậy trôi đi, cho đến một ngày du nhàn mà tĩnh nhã.

Thu nhi cũng không cho rằng ở đây có chút khổ sở nào, dù sao hẳn cũng đã ở bên thiếu gia từ nhỏ, lớn lên trong hoàn cảnh như vậy, cho nên đối với loại cuộc sống từng ngày thanh nhàn trôi qua ở nông thôn này cũng vô cùng quen thuộc. Nhưng một người vốn mạnh mẽ kiên cường như Ti Cẩm lại không quen. Cách y ăn mặc, nói chuyện, làm việc, thói quen sinh hoạt, nơi nơi chốn chốn đều có thể tiết lộ y xuất thân từ kinh thành. Nếu là chủ tử thì cũng coi như không có gì, nhưng y lại là song thị hầu hạ, ở vùng thôn quê như vậy lại là điều bất lợi.

Không ai hiểu chuyện này hơn Thu nhi, bởi tại vùng quê vốn có tư tưởng cổ hủ này, luôn cho rằng, song thị, nhất lại là song thị nội phòng, chắc chắn là người không sạch sẽ...

Ngày đó, khi Ti Cẩm lên thôn trên làm việc, Thu nhi muốn đi cùng y, y lại nói không cần, sẽ nhanh chóng trở về thôi. Thế là Thu nhi liền ở lại giúp thiếu gia ủ rượu; thế nhưng đến khi chạng vạng rồi mà cũng không thấy thân ảnh Ti Cẩm đâu. Thu nhi lo lắng, chạy đến trên trấn nhỏ tìm y; ai biết khi vừa đến nơi liền thấy Ti Cẩm bị mấy tên lưu manh khinh nhờn.

“Tiểu mỹ nhân, giả vờ đoan trang cái gì. Ai chẳng biết, tiểu thị các người ở đại hộ nhân gia đều là loại không sạch sẽ gì. Cùng ca ca chơi đùa chút đi, ca ca thích người.”

“Cút ngay!”

“Yêu! Tính tình vẫn còn rất lớn a, không hổ là người đi ra từ trong kinh a, đúng là đủ vị a.”

“Đúng là cay lắm đây.”

“Ha ha ha...”

Mấy người cất tiếng cười to, vây Ti Cẩm vào giữa. Thu nhi nhận ra trong số đó có cả chất tử của huyện thái gia nơi đó. Khi bọn họ lên trấn mua hàng lần trước, gia khóa này liền mê đắm theo Ti Cẩm; không ngờ hôm nay lại thấy Ti Cẩm một mình vào thành, liền dẫn người đến đây.

Ti Cẩm trắng bệch cả mặt, trên trán đầy mồ hôi lạnh. Kì thực với thân thủ của y, mấy tên này không đáng nhắc tới. Nhưng mấy ngày trước khi ra ngoài làm việc, y đã đánh nhau với mấy tên tham tử (thám tử) lai lịch bất minh, bị nội thương. Nhiều ngày nay trong người y luôn thấy khó chịu, nội tức hỗn loạn, không cách nào vận công được; lúc này cả người lại hư nhược (mềm nhũn), lực bất tòng tâm.

Y lo lắng, ôm chặt thứ gì đó trong tay, để phòng nhìn mấy tên trước mặt. Bọn chúng có chút thể lực ở đây, Ti Cẩm không muốn gây thêm chuyện cho chủ tử, chỉ tính xem làm thế nào để chạy trốn mà thôi. Ai biết khi y đã nghĩ được cách lừa mấy tên này thì bỗng một bóng người vọt đến chắn phía trước.

“Thu nhi! ?” Ti Cẩm thất kinh.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thu nhi tức giận đến đỏ bừng, một bộ dáng hùng hùng hổ hổ, bỏ nhào vào bọn chúng.

“Các người vô lại! Vả vào cái mồm bẩn thỉu, còn muốn vũ nhục Ti Cẩm ca ca của ta, ta không để yên cho các người!”

“Thu nhi! Mau dừng tay...”

“A yêu yêu, một tiểu tình nhi tới rồi này...”

“Dám nói chúng ta vô lại?! Giáo huấn hần một chút!”

“Đến đây!”

“Tiểu tử không biết trời cao đất rộng!”

“Thu nhi! Thu nhi...”

Cục diện hỗn loạn. Ti Cẩm vốn có chuẩn bị ám khí trong tay, nhưng sợ làm bị thương Thu nhi nên cũng không dám ra tay. Mắt thấy Thu nhi liều mạng, không ngừng đánh loạn đám người kia, đương nhiên cũng bị trúng quyền cước, không khỏi càng lo lắng. Tiểu tử kia không ngừng xô đẩy đánh đấm đám người kia. Cuối cùng Ti Cẩm không nhịn nổi nữa, phải miễn cưỡng vận công, xuất thủ điểm huyệt đạo đám người kia, nắm lấy tiểu tử không nghe lời kia chạy khỏi trấn.

“Hô hô... Ti Cẩm ca ca, người buông, ta muốn hảo hảo giáo huấn bọn hỗn trướng đó.”

Ti Cẩm dùng sức túm tay hần, tựa vào bên cây nghỉ ngơi, mắng “Tiểu tử nhu nhược, là người giáo huấn bọn chúng hay bọn chúng giáo huấn người!”

“Nhưng Ti Cẩm ca ca là người sạch sẽ, bọn chúng lại dám vũ nhục ca... Ta, ta...”

Lòng Ti Cẩm khẽ động, giương mắt nhìn lên, chỉ thấy cả người Thu nhi bị thương, mặt mày xanh xanh tím tím, y phục đều bị xé rách, hai mắt tức giận đến đỏ bừng, vẻ mặt phẫn nộ.

Lòng Ti Cẩm bỗng nhiên mềm nhũn, tình tự ôn nhu không ngừng càng lúc càng lớn. Y nhẹ giọng nói, “Thu nhi, Ti Cẩm ca ca của ngươi vốn là song nhi hầu hạ người khác, làm gì có cái gì mà sạch với không sạch, cùng lắm thì cứ để chúng nói vài câu thôi.”

“Không phải! Ti Cẩm ca ca là người tốt. Là người vô cùng sạch sẽ... Bọn chúng, bọn chúng là người xấu! Bọn chúng không được nói vậy!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thu nhi đỏ bừng, có vẻ như tức giận đến sắp khóc đến nơi rồi. Hần đột nhiên nắm chặt tay Ti Cẩm, “Ta phải tìm chúng tính sổ! Tuyệt đối không cho chúng vũ nhục người như vậy!”

Ti Cẩm lo lắng, bỗng nhiên ôm bụng kêu lên, “Ai u! Đau quá...”

Thu nhi chạy hai bước, nghe thấy tiếng kêu của y, vội vã quay đầu, lại vội vã chạy về.

“Ti Cẩm, người xảy ra chuyện gì?!” Dưới tình thế cấp bách, hần đã quên gọi ‘ca ca’.

Ti Cẩm ôm bụng, vẻ mặt thống khổ nói, “Ta đau bụng. Chắc là do vừa nãy chạy nhanh quá. Ai u! Ai u...!”

Thu nhi vừa nghe lời này, lập tức vụt ý muốn trả thù ra sau đầu, vội đỡ lấy y, la lên, “Ta đỡ người trở về. Chúng ta mau về để Trầm đại phu xem.”

Hiện tại vóc dáng Thu nhi đã cao tương đương Ti Cẩm rồi, có vẻ như sẽ còn cao hơn nữa. Hẳn sợ Ti Cẩm khó chịu, nhất thời quên cả nghi ngờ, chỉ một mực ôm lấy cái eo nhỏ của Ti Cẩm, nửa đỡ nửa ôm y về.

Cả người Ti Cẩm nóng lên. Y chưa bao giờ thân cận với người khác như vậy. Mặc dù có nhận qua điều giáo của nội thị trong cung lúc trước, nhưng cũng chỉ là lướt qua mà thôi. Y vốn là được đưa tới để hầu hạ vương gia, người khác cũng không dám khi dễ y; lại thêm y là người khéo léo, dù là đối nhân xử thế hay xử lý công việc, gì cũng có bản lĩnh, mảnh khảnh, đương nhiên chưa từng bị người khác chiếm tiện nghi. Thế nhưng chẳng hiểu vì sao, trong lòng y bây giờ lại mơ hồ vui sướng, thậm chí... còn tràn ngập sự chờ mong.

Đến khi hai người trở lại phủ hoang vắng thì sắc trời đã tối từ lâu. Thu nhi dìu y vào phòng, đang muốn đi tìm Trầm đại phu thì bị Ti Cẩm kéo lại.

“Muộn thế này rồi, đừng đi nữa. Gần đây thân thể vương gia không tốt, Trầm đại phu luôn ở bên hầu hạ; người đừng quấy nhiễu bọn họ.”

“Thế nhưng người...”

Ti Cẩm nhẹ nhàng cười, nói, “Ta chỉ là bệnh nhẹ thôi, bây giờ đã tốt hơn nhiều rồi; ta thấy cần đại phu chính là người đó.” Nói xong liền lấy hòm thuốc từ trong tủ ra, kéo Thu nhi ngồi xuống bên bàn, bôi thuốc lên vết thương cho hắn.

Thu nhi ngây ngốc hỏi, “Người thật sự không sao à?”

“Không có việc gì. Ta sợ ngày mai Vương phi thấy người như vậy, có việc chính là người ấy.”

Thu nhi nhìn bộ dạng y như vậy, mới mơ hồ cảm giác như mình đã bị lừa, bỗng nhiên “A” một tiếng, thấp giọng nói, “Ta thực ngốc. Đã quên võ công người tốt như vậy, sao còn cần ta đi hỗ trợ...”

Hài tử ngốc nghếch này, bây giờ mới nhớ tới sao.

Ti Cẩm thầm than trong lòng, nhưng nhìn bộ dạng đó của hắn, trong lòng lại thập phần cảm động, nhẹ giọng nói, “Không đâu. Ta thật cao hứng...”

Thu nhi đột nhiên ngẩng đầu, chăm chú nhìn y.

Hai người nhìn nhau, trong nháy mắt, dường như có hoa lửa trong đó, nhất thời cả hai đều trầm mặc

Ánh nến chập chờn, hai người cùng im lặng. Ti Cẩm chỉ có thể vẫy vò chiếc khăn trong tay, cả lòng bàn tay đều là mồ hôi, trái tim y cũng đập bình bịch liên tục.

“Ti Cẩm...” Thu nhi bỗng nhiên khẽ gọi.

Ti Cẩm bỗng hồi hộp, phát hiện xung hô của hắn không đúng, nhưng hoàn toàn không muốn truy cứu nguyên nhân, chỉ là hồi hộp và mong chờ mình Thu nhi, ngay cả một cử động nhỏ cũng không dám.

“Ti Cẩm...” Thu nhi lại gọi một tiếng, kéo kéo tay y, vẻ mặt có chút mơ mơ màng màng, nhưng ánh mắt trong trẻo lại kiên định đến không ngờ, tràn ngập dũng khí. “Ta thích người.”

“A...” Ti Cẩm kêu lên một tiếng trầm thấp.

“Ta biết ta rất vô dụng. Không có võ công... tuổi cũng nhỏ hơn nữa... Nhưng, nhưng thiếu gia nói với ta, thích một người không phải là sai... Ti Cẩm, ta thích người...”

“Thu nhi...”

Ti Cẩm chẳng bao giờ nghĩ hắn sẽ thẳng thắn bày tỏ tình yêu như vậy, hay nên nói, có lẽ, y chưa bao giờ nghĩ tới, có một người thích mình. Trong nháy mắt, Ti Cẩm chỉ cảm thấy trong ngực bị một loại tình tự không hiểu nổi lấp đầy, tất cả đều là vui sướng.³

Dưới ánh nến chập chờn, Thu nhi chỉ cảm thấy Ti Cẩm vừa mừng vừa sợ, đẹp đến nói không nên lời. Bỗng nhiên, trong lòng khẽ động, tiến lên, hôn một cái bên môi y.

Ti Cẩm sửng sốt, thoáng ngơ ngác nhìn hắn.

Thu nhi tim đập rất nhanh, đang suy nghĩ mình nên rời khỏi hay là tiếp tục hôn nữa đây. Nhưng khi hân đang do dự thì Ti Cẩm đã thay hân quyết định.

Thật lâu sau khi, khi Thu nhi nhớ lại, vẫn thấy may mà đêm đó mình lớn mật, đúng là phải cảm tạ trời xanh.

Ti Cẩm cố sức kéo hân, nhắm mắt lại, lần thứ hai hôn lên môi hân.

Khác với nụ hôn ngây ngô của mình, Ti Cẩm hôn nhẹ nhàng chậm chạp, kích động đến không nói thành lời, y cẩn cẩn thận thận dẫn dắt Thu nhi, nhanh chóng trao nụ hôn nồng nhiệt vốn vã.

Hôn môi, là bản năng của nam nhân. Loại bản năng này, lại mang theo một loại xung động khác thường.

Thu nhi không nhớ rõ chi tiết, chỉ cảm thấy tất cả đều hoàn hảo một cách tự nhiên. Hai người đã cùng kích động, an ủi nhau, ngã nhào vào trên tháp.

Nữ song chưa trải đời sẽ không có kinh nguyệt. Nhưng song nhi đều giống nhau, sẽ có vài ngày khó chịu trong tháng, nam song cũng như vậy.

Kinh nguyệt của Ti Cẩm vào sáng sớm ngày thứ hai đã ào ào trào ra làm Thu nhi sợ đến chân tay luống cuống, cho rằng đêm qua mình đã làm y bị thương. Sắc mặt Ti Cẩm đỏ lên, cúi đầu mắng, “Đứa ngốc...”

Đến tận khi đó, Thu nhi mới ý thức được, Ti Cẩm thực sự đã thuộc về hân.

Sau khi hưởng thụ điều tốt đẹp, đường nhìn của Thu nhi luôn bắt giắc đuổi theo Ti Cẩm, bắt tri bắt giắc nhìn nhất cử nhất động của y.

Ti Cẩm vốn tưởng rằng mình có thể bình tĩnh lại, ai biết dưới ánh mắt nóng bỏng cuồng nhiệt của Thu nhi, mình cũng thường xuyên chân tay luống cuống. Hai người khi đó cũng đánh vỡ không ít mâm bát, làm những chuyện ngu xuẩn nhưng đều không tự phát giắc ra.

Mật ngọt của ái tình khiến họ nghĩ ngày ngày trôi qua quả thật quá ngọt ngào. Lại thêm tình cảm của vương gia và vương phi sau sự kiện bạch hổ càng lúc càng tốt; bị ảnh hưởng từ chủ tử, hai người họ càng gần bó chặt chẽ, tình cảm ngày càng nồng nàn. Đăng bởi: admin

70. Chương 70: Ti Cẩm

CHƯƠNG 70 PN4: TI CẨM

Nhìn bóng dáng thiếu gia càng lúc càng xa, Thu nhi nắm chặt tay Ti Cẩm. Hai người nhìn nhau một lúc rồi cũng bắt đầu chạy đi.

Nhưng phương hướng này dù có đi thế nào cũng không thể đúng thời gian ước định đến Giang Bắc với thiếu gia. Nước cờ này tuy đúng là hiểm chiêu nhưng cũng vô cùng nguy hiểm; lúc này cũng chỉ có thể bất chấp tất cả mà làm thôi.

Bọn họ cũng đều biết, đối mặt với truy binh của Vương gia thì chỉ có thể nhanh chóng chạy đến Giang Bắc mới có thể an toàn. Nhưng hôm nay Ti Cẩm đã hoài thai tám tháng, dù không có gì cản trở cũng không thể lập tức lên đường. Nhưng nếu bốn người vẫn cùng một chỗ sẽ làm chậm bước chân của thiếu gia, liên lụy đến thiếu gia.

Ti Cẩm hiểu rõ, dù sao người mà Vương gia muốn đuổi cũng là Vương phi, không phải bọn họ. Nhưng dù có thế nào thì trước tiên vẫn phải bảo vệ Vương phi và thể tử an toàn. Huống chi thân thể của mình...

Theo hướng này mà đi, đại khái đến chạng vạng là có thể đến một ngã rẽ. Hôm qua lúc đi ngang qua, Ti Cẩm phát hiện ở gần đó có mấy gian nhà tranh bỏ hoang. Đây là yêu cầu cần thiết nhất của hai người họ bây giờ, phải tìm được một chỗ dừng chân.

Đưa tay sờ sờ cái bụng đã to ra, có lẽ tiểu tử bên trong kia đã nháo đến một mồi, hiện đang nghỉ ngơi, vẫn không thấy nhúc nhích gì cả. Mấy ngày nay hài tử động nhiều, có lẽ do gấp rút lên đường nên mới vậy; nhưng cũng có thể là...

Ti Cẩm cũng không nói gì với Thu nhi, bởi biết người kia nhất định sẽ lo lắng nên trước tiên cứ chờ trước đã.

Dùng chút lực giúp Ti Cẩm chống thất lưng, Thu nhi rất yêu thương. Nhưng không có cách nào, hiện tại chỉ có thể nhanh chóng chạy trốn, đợi đến khi tìm được chỗ an toàn mới có thể cho người này nghỉ ngơi.

May mắn thay, phía trước có ánh đèn, bọn họ thuận lợi rời khỏi ngã rẽ này.

Trước đây không lâu hẳn là vẫn có người ở đây, nhưng không biết do loạn lạc hay nguyên nhân nào khác mà lọt vào tầm mắt họ chỉ là dấu vết khắp nơi bị đốt cháy. Nhưng với bọn Ti Cẩm mà nói thì nơi đây chính là nơi ở tốt nhất rồi.

Tìm một gian phòng coi như tương đối bí mật, đẩy cửa đi vào. Chủ nhà hẳn là vội vàng đi trốn nên một ít dụng cụ vẫn còn ở đây.

Quét sơ qua một lượt trong căn hầm, nhẹ nhàng đỡ Cẩm lên giường, giúp y cởi giày tất, Thu nhi đau lòng vuốt vuốt chân y, nước mắt bắt đầu dâng lên.

“Không có việc gì, chờ hài tử sinh ra là tốt rồi...” Không đành lòng thấy Thu nhi lo lắng, Ti Cẩm một bên vỗ về bụng một bên an ủi.

“Hài tử lại nháo sao?” Thu nhi thấy Ti Cẩm liên tục xoa xoa cái bụng đã hở ra, trong lòng cũng thấy sốt ruột. Mấy ngày gần đây Ti Cẩm vẫn đều như vậy, hỏi y thì y chỉ nói không có chuyện gì.

“Ừ, ta nằm xuống nghỉ ngơi một chút là được.” Cố gắng lấy tay chống xuống giường, chậm rãi nằm xuống. Căn hầm kia cũng không có gì lót, mặt đất cộm lên người cứng cứng.

Thu nhi không đành lòng, ôm Ti Cẩm đứng lên, nói rằng, “Người dựa vào ta đi, như vậy thoải mái hơn...”

Gật đầu, mặc cho Thu nhi ôm, Ti Cẩm mệt mỏi tạm thời quên đi sự khó chịu trên người.

Còn chưa ngủ được bao lâu, Thu nhi đã phát hiện có chút gì đó không đúng. Sắc mặt Ti Cẩm đang dựa trong lòng hẳn đã trắng bệch, cả người run rẩy. Hắn cuống quýt đẩy đẩy người kia cho tỉnh.

“Đau...” Mới mở mắt ra đã bị cơn co rút đau đớn giày vò. Ti Cẩm ôm bụng ngã sang một bên.

“Đau ở đâu? Bụng sao?” Cuống quýt lật Ti Cẩm lại, sờ sờ lên bụng y, thấy nó động đến lợi hại.

“Có phải sắp sinh không? Cẩm nhi đừng dọa ta...”

“Có lẽ...” Chỗ đựng quần cũng có cảm giác ướt ươn ướt, tuy không biết là do mồ hôi hay nước ối, nhưng đau đớn như thế, ngoại trừ phải sinh ra thì y cũng không nghĩ được lý do nào khác.

“Vậy, vậy phải làm sao a, người... Ta... Ta đi tìm người hỗ trợ, ta vừa thấy xa xa có người, ta đi tìm người...” Thu nhi nói xong liền muốn xuống giường ra ngoài tìm người giúp, lại bị Ti Cẩm ngăn lại.

“Người muốn hại chết Vương phi sao...”

Hiện tại không thể đi tìm người, lúc trước tìm được gian nhà bỏ hoang thế này là do sợ bị người phát hiện ra. Truy binh của vương gia hẳn là đã tìm ở đây rồi nhưng chưa chắc sẽ không quay lại tìm lần nữa. Càng nhiều người biết thì bọn họ càng nguy hiểm a. “Thế nhưng...” Thu nhi thực sự có chút sợ, hẳn chưa bao giờ thấy Ti Cẩm lộ ra cảm giác như thế; trước đó dù có đau thế nào người nọ vẫn sẽ cố chịu. Thế nhưng hiện tại...

“Ta không sao... Người yên tâm, song nhi có thể tự mình sinh... Người đi đun chút nước nóng cho ta. Ta thấy bên ngoài có ít củi, người đi nhặt một ít. Phải cẩn thận...”

Thân thể kéo căng có hơi chút thả lỏng, cơn đau đớn kia tạm thời hòa hoãn một chút. Bản thân là một song nhi, hẳn là sẽ không sao đâu.

Thừa dịp cơn đau hòa hoãn, y liền phân phó Thu nhi đi làm. Thứ nhất có thể chuẩn bị chút ít cho hài tử, thứ hai cũng có thể giảm bớt khó chịu của người kia khi thấy mình đang đau đớn.

“Vậy người thì sao? Một mình người ở đây, vạn nhất có chuyện gì...”

“Không có việc gì, người đi nhanh về nhanh, củi hẵn là ở gần đây thôi, người nhặt nhiều chút về là được rồi...”

Thấy Thu nhi đã ra khỏi nhà, Ti Cẩm cũng không cố gắng ngồi nữa mà cố gắng nằm xuống. Tuy từ nhỏ y đã phải hầu hạ người khác, nhưng cho đến bây giờ thân thể y cũng chưa từng đau như vậy. Hố đất này cũng không cái gì lót, gối đầu hiện tại cũng là bao quần áo mà hai người họ mang theo lúc trốn chạy. thật là có chút...

Ngoài phòng có ít mảnh gỗ, nhưng đều là gỗ ứot, không thể cháy được. Thu nhi tìm hồi lâu, rốt cuộc cũng tìm được ít củi tại mao phòng (wc) bỏ đi, vội vã ôm về. Bỏ rơm củi xuống, lại bỏ xuống hầm nhìn Ti Cẩm một chút. Hẳn thương tiếc thổi thổi mu bàn tay y đã kín những dấu răng xanh tím.

“Người sao vậy? Có phải rất đau không? Người đừng cắn tay nữa...”

Đau đến chịu không nổi, Ti Cẩm dù có cắn mu bàn tay mình vẫn không ngăn được tiếng rên rỉ tràn ra. Không thể kêu, tuyệt đối không thể kêu. Bây giờ nay cả nền cũng không để Thu nhi thấp, làm bên ngoài tưởng rằng trong nhà này vẫn là nhà bỏ hoang như trước. Nếu bây giờ kêu ra tiếng, nói không chừng sẽ dẫn người đến, có thể sẽ gặp những truy binh kia.

“Củi lửa tìm được rồi?”

“Đúng, ta sẽ đi đun nước. Ta xem qua, trong lu vẫn còn ít nước, hẵn là cũng đủ. Nếu thiếu ta sẽ tìm cách sau...”

Ti Cẩm gạt đầu, may mà còn có nước, nếu không thực sự không ổn.

“Trước tiên người cởi quần ta ra đã, sau đó lại đem ngoại y lót ở dưới...”

Chậm rãi cởi quần Ti Cẩm ra, cầm ở trong tay sờ sờ, thấy ẩm ướt, khi nắm chặt thậm chí còn có nước nhỏ xuống, mùi tanh mơ hồ xông lên.

“Nước ối, nước ối vỡ rồi đúng không...” Vội vã hỏi Ti Cẩm. Nhưng thấy người nọ lúc này đau đến không còn sức để ý đến hẵn, lòng càng lo lắng. Sao lại thế, tại sao có thể như vậy...

Nước ối đúng là đã bị vỡ khi Thu nhi đi kiếm củi lửa, mà trong lòng Ti Cẩm cũng có chuẩn bị. Về phương diện y thuật thì y cũng biết chút ít, biết nước ối vỡ cũng giống nữ tử bình thường. Chỉ là cũng không biết Thu nhi bối rối thế nào, chỉ mong hẵn có thể bận bịu một chút.

“Người giúp ta nhìn phía dưới, mở nhiều hay ít...”

“Ách, để ta xem...”

Nhẹ nhàng đè Ti Cẩm xuống, tách hai chân y ra. Bởi vì trong phòng không đốt lửa nên vô cùng tối. Nhìn cũng không thể nhìn rõ, không thể làm gì hơn là phải dùng tay sờ. Tiểu động mà bọn họ vẫn thường dùng để hoan hảo giờ đã có thể dung nhập đến bốn ngón tay.

“Bốn, bốn ngón, ta luồn vào được bốn ngón tay...”

Ti Cẩm gạt đầu, bốn ngón rồi, còn phải chờ thêm chút nữa.

Thu nhi lấy màn thầu trong bao quần áo ra, dùng miệng nhai nhuyển rồi mơn cho Ti Cẩm. Mặc dù rất đau đón nhưng Ti Cẩm vẫn há miệng ăn. Y biết lúc này phải ăn vài miếng mới có thể gom chút sức lực.

Có thể là do hai người gấp rút chạy trốn, hài tử xuống rất nhanh, đến sau nửa đêm huyết khẩu đã mở hoàn toàn. Nhưng tới lúc này rồi mà tiểu gia hỏa kia lại bắt đầu xoay qua xoay lại. Rõ ràng đã thấy đầu rồi mà khi cơn đau sinh lui đi thì lại lui về cơ thể y.

Mắt thấy trời sắp sáng, Ti Cẩm biết, nhất định trước hừng đông phải sinh hài tử ra. Không phải mình không kêu mà có thể tránh được quan binh tra xét ở đây.

“Người đỡ ta quỳ lên...”

“Làm gì chứ, người bây giờ sao có thể quỳ...”

“Nhanh lên một chút...”

Kéo tay áo Thu nhi, vùng vẫy muốn ngồi xuống. Thu nhi thấy Ti Cẩm thực sự quyết tâm phải làm, chỉ có thể miễn cưỡng ôm lấy y.

Khéo tay nâng cái bụng to lớn, quàng tay quanh cổ Thu nhi, Ti Cẩm cố gắng quỳ lên. Nhất thời cảm giác cảm giác như bị trĩu xuống kéo tới; so với lúc nằm khi này không biết lớn hơn bao nhiêu lần.

“Người xem... Mau nằm xuống đi...” Ôm Ti Cẩm đau đến co quắp, trực giác Thu nhi lại muốn thả người xuống.

“Không được, như vậy hài tử sẽ xuống quá mau...”

Còn nhớ rõ trước đây Vương phi đã từng đỡ đẻ cho Vương gia như vậy, đúng là có hiệu quả. Hơn nữa tư thế này đúng là có thể dùng lực tốt hơn so với lúc nằm.

“Người đỡ ta...” Ti Cẩm không cách nào giữ thăng bằng, lúc này chỉ có thể dựa vào hai tay của Thu nhi miễn cưỡng chống đỡ. Ôm chặt cổ Thu nhi, hơi tách hai chân, phía dưới dùng sức.

Hôn nhẹ lên gương mặt đỏ bừng của người kia, Thu nhi vô cùng yêu thương y. Hắn muốn chịu thay đau đớn này cho Cẩm nhi; hắn đã từng nói phải cho Cẩm nhi hạnh phúc... Thế nhưng...

Cảm giác được đầu thai nhi, Ti Cẩm vội vã bảo Thu nhi đưa tay sờ thử.

“Đúng là đầu rồi, cứng cứng. Người lại dùng chút sức, mau cố sức, không thì nó lại lui về...”

Thu nhi rất muốn nắm cái đầu nho nhỏ bướng bỉnh kia ra, nhưng lại không dám, sợ vạn nhất làm không tốt có thể sẽ khiến hài tử bị thương, chỉ có thể cố vũ Ti Cẩm, để y lại dùng thêm chút sức.

Một cơn đau đớn như muốn cắt nhỏ nội tạng kéo tới, Ti Cẩm cắn mạnh lên vai Thu nhi, toàn thân dùng toàn bộ sức lực mà ép xuống.

Một lát sau, Thu nhi cảm thấy Ti Cẩm tê liệt trong lòng mình, bên chân thoáng rung động. Vội vã để người lớn qua một bên, cúi đầu nhìn về phía vật nhỏ đầy máu trên giường.

Đúng là hài tử, là hài tử của hắn.

“Xem trong miệng nó có cái gì không, phải móc hết ra...”

Ti Cẩm đã mệt đến cực điểm thấy Thu nhi nhìn hài tử mà chân tay luống cuống, nhắc nhở hắn một chút.

Nghe Ti Cẩm nói, Thu nhi vội vã đưa tay vào miệng hài tử móc móc. Hài tử sặc một cái, liền khóc oa oa như con mèo nhỏ.

Để Thu nhi cắt cuống rốn, Ti Cẩm cố chống người dậy nhìn hài tử một chút. Mặc dù hơi nhỏ gầy nhưng cũng may toàn bộ chân tay không có vấn đề gì. Y cầm ngoại y bọc lấy hài tử. Cho dù chính mình có sữa, hắn là cũng không nên bỏ đối tiểu gia hỏa này...

Cũng là cảnh sinh hài tử, bốn năm trước và bốn năm sau khác nhau rất nhiều. Thu nhi trước phòng gấp đến độ xoay quanh. Bà mẹ đã đi vào được một lúc rồi, sao vẫn chưa có tin tức gì?

Bảo nhi ở bên nhẹ nhàng lôi kéo góc áo phụ thân, nãi thanh nãi khí (âm thanh non nớt của trẻ con, tức giận cũng... như trẻ con ^^) tức giận nói, “Nương, nương không sao đâu, cha yên tâm đi...”

Ôm song nhi bảo bối của mình, Thu nhi hôn nhẹ lên cái trán nhỏ của tiểu hài tử. Thế nhưng trong lòng hắn vẫn không yên. Tuy lần này Cẩm nhi có thai vẫn luôn hảo hảo điều dưỡng, thuốc bổ cũng dùng thường xuyên, điều kiện so với khi sinh Bảo nhi thì tốt hơn nhiều; nhưng khi đó có thể nào thì mình vẫn nắm được tình hình. Nhưng bây giờ, tại sao phải đuổi hắn ra ngoài a? Nói thế nào hắn cũng là người có kinh nghiệm a, sẽ không làm gì gây trở ngại a.

Ai, đúng là vừa sợ vừa lo a.

Đợi đã lâu, rốt cục thấy bà mẹ bế hài tử ra. Hắn vội vã chạy đến hỏi, “Cẩm nhi thế nào...”

Bà mụ kia hé miệng, cười với hắn, “Không việc gì, người lớn rất tốt, bảo ta bế hài tử ra trước cho ngài khỏi sốt rột. Là một nam hài, rất khỏe mạnh...”

Nghe thấy người lớn không có việc gì liền thả lỏng tâm tư, đỡ lấy hài tử từ trong tay mà mụ, Thu nhi tỉ mỉ nhìn kĩ hài tử. Cảm giác được Bảo nhi đang kéo kéo y phục mình, hắn liền xỏ xuống, để tiểu gia hỏa này cũng nhìn được.

“Là đệ đệ sao?”

“Đúng vậy, sau này sẽ để Bảo nhi dạy đệ đệ học chữ nhé.”

Bảo nhi gạt đầu, kéo kéo cái tay nhỏ bé của đệ đệ. Đệ đệ thật nhỏ a, so với Tĩnh nhi còn nhỏ hơn a.

Giao hài tử cho hạ nhân, Thu nhi dẫn Bảo nhi trở về phòng. Thấy Ti Cẩm đang nằm trên giường nghỉ ngơi, cười với hắn.

Bảo nhi thấy nương đã tỉnh, vội chạy đến bên giường, lau lau mồ hôi cho Ti Cẩm.

“Nương, đệ đệ thật nhỏ a.”

Sờ sờ cái đầu nho nhỏ, ôm lấy hài tử ngồi lên giường.

“Có mệt không, có chỗ nào khó chịu không...” Rất sợ người này khó chịu như lần trước mà lại gạt mình, không để mình phải lo lắng.

“Không có việc gì, lúc này tốt, chỉ là có chút mệt, ngủ một chút là được rồi, người không nên lo lắng...” Biết người này nhất định còn nhớ bất ngờ bốn năm trước, Ti Cẩm cũng không nỡ, vội vã thoải mái nói.

“Ừ, không có việc gì là tốt rồi, người ngủ đi, ta ở bên người...”

Ôm Bảo nhi để lên đùi mình, nhẹ nhàng giúp Ti Cẩm dém lại góc chăn.

Nhìn người nọ hô hấp dần dần ổn định, có lẽ là đã rất mệt rồi.

“Cảm ơn người, Cẩm nhi...” Lời cảm ơn thoát ra từ tận đáy lòng, cũng không phải là cảm ơn Ti Cẩm vì mình sinh hài tử, mà là cảm ơn y những năm gần đây luôn bên mình; để mình ngoại trừ thiếu gia còn có thêm một người thân nữa! À không, là ba người, một nhà!

Ti Cẩm trong mộng mà khoe miệng khê nhếch. Y nghe được, lời cảm ơn của ái nhân... Đăng bởi: admin

71. Chương 71: Thanh Tường

CHƯƠNG 71 PN5: THANH TƯỜNG

1.

Cùng Lâu Thanh Vũ hàn huyên hơn nửa canh giờ, biết tất cả mọi người trong nhà đều mạnh khỏe, cũng biết hắn không thể lại đây lâu nên cũng không giữ hắn lại nữa.

Buổi tối sẽ rời khỏi, nhưng may mà lần này gặp được Thanh Vũ, sự lo lắng luôn ẩn trong lòng cũng được buông xuống.

Không khí trong mã xa có chút oi bức, Lâu Thanh Tường đưa tay vén rèm xe nhìn ra bên ngoài, thấy đã ra khỏi thành...

Kỳ thực con đường này thông đến quan đạo phía nam, khi đó y và Già La Chân Minh rời khỏi được cốc về kinh, đã đi dọc theo con đường này. Cũng chính tại nơi này, Lâu Thanh Tường quyết định ở lại thôn Nam Hồ. Nơi đó có rất nhiều hoa dại, sau thôn còn có ruộng bậc thang khá lớn, thôn dân ra đồng theo mặt trời lên, về nhà theo mặt trời lặn, cuộc sống bình đạm nhưng vô cùng tốt đẹp vui vẻ.

Mỗi sáng sớm, Già La Chân Minh đều đến sau thôn coi sóc mảnh ruộng của hắn; đương nhiên bình thường cũng sẽ giúp thôn dân đến nhà xem bệnh, hoặc viết thư từ giùm bọn họ.

Lâu Thanh Tường tất nhiên là biết Già La Chân Minh cũng như mình, vô cùng nhớ thân nhân trong kinh, nên dự định khi nào hai người có thể dần xếp ổn thỏa mọi chuyện thì sẽ lên vào kinh thành thăm hỏi. Ai ngờ đến khi thu xếp xong xuôi mọi việc, y lại có thai. Nguyên bản Già La Chân Minh không có hi vọng có người kế thừa vì dư độc từ đời trước, không ngờ y lại có thai.

Điều này thật qua bất ngờ, hơn nữa trước đó y bị thương nặng mà tính mạng khó giữ, Già La Chân Minh đối với lão bà của mình như gà mái mẹ, bảo hộ chu đáo, cùng vào cùng ra, như sợ có gì đó sơ suất.

Có thể là vì có thai nên tính cách Lâu Thanh Tường vốn ương ngạnh nay lại có phần ôn nhu hơn, càng lo lắng mọi việc trong nhà. Già La Chân Minh thấy không thể khách được. Hắn vốn định một mình vào kinh, nhưng lại bởi chính mình không có võ công mà bị Lâu Thanh Tường cự tuyệt, với lý do hắn không thể tự bảo vệ mình.

Rất cục chịu đựng được đến nửa tháng trước, Lâu Thanh Tường thấy thân thể mình cơ bản đã ổn định, liền khẩn cấp ngồi mã xa vào kinh.

Kỳ thực trước Lâu Thanh Tường cũng đã thấy Lâu Thanh Vũ vài lần, nhưng vì bị ám vệ bên người hắn đuổi đi mà không thể tiếp cận được. Hôm qua, mắt thấy ngày (sinh) đã sắp tới, đồng thời trong một thời gian y cũng không thể vào kinh, Lâu Thanh Tường liền đánh liều thử một lần, không ngờ y lại thuận lợi qua ải ám vệ, thành công dẫn Lâu Thanh Vũ đến tiểu viện.

Đến khi biết trong nhà vẫn bình an mạnh khỏe thì tâm trạng lo lắng bao ngày nay rốt cuộc cũng được thả lỏng.

Mắt thấy đã tới cửa thôn, Lâu Thanh Tường liền bảo xa phụ dừng lại, trả ngân lượng rồi cho người đi.

Chậm rãi dọc theo thôn về nhà, đường nhỏ sau nhỏ im ắng, có lẽ là mọi người vẫn còn trên đồng a. Bởi vì chú ý đến thai nhi trong bụng, Lâu Thanh Tường cũng không cho xa phụ chạy nhanh, bởi vậy đường về vốn chỉ mất một ngày, y đã dùng dằng đến tận ba ngày rồi. Người kia nhất định là đang sốt ruột đây.

Quả nhiên, vừa mới vào đến cửa đã thấy ánh mắt chờ mong của người kia hướng ra ngoài nhìn quanh. Thấy y trở về, người kia vội vã ra đón.

“Thế nào...” Già La Chân Minh lời kéo Lâu Thanh Tường, nhìn trái nhìn phải, vẻ mặt hoàn hảo, nhưng hình như đã gầy đi một chút, quả nhiên không người chiếu cố là không được a.

“Ta gặp Thanh Vũ rồi, bọn họ đều mạnh khỏe.”

Lâu Thanh Tường cười với Già La Chân Minh. Y biết hắn còn lo lắng hơn mình mấy phần a.

“Phải, tất cả mạnh khỏe, ta đây an tâm rồi. Vậy thân thể ngươi thì sao? Có mệt hay không?”

Tất cả mọi người trong kinh đều khỏe mạnh, tất nhiên là chuyện tốt; nhưng lúc này với hắn mà nói, người trước mắt này mới là quan trọng nhất.

Lúc trước vốn đã lo lắng chuyện Lâu Thanh Tường một mình vào kinh, nhưng hắn lại không thể làm gì trước sự kiên trì của y; liền ra điều kiện chỉ được ở lại mười ngày, mười ngày sau phải trở lại. Hơn nữa đây là lần cuối cùng, nếu còn muốn lên kinh nữa thì phải chờ sau khi y sinh đã. Mà hôm nay cuối cùng đã có thể gặp mặt, biết được mọi người đều khỏe mạnh, nói vậy Thanh Tường cũng có thể yên tâm dưỡng thai.

2.

Được Già La Chân Minh vững vàng đỡ vào nhà ngồi xuống, Lâu Thanh Tường biết, tuy ngoài miệng nói không mệt, nhưng thân thể có thai đúng là không thích hợp đi đường xa, nhất định về mặt mình đã tiêu tụy không ít rồi.

Uống trà mạch nha do chính tay người kia pha, ngẫm lại trước đây thân phận người này vô cùng tôn quý a, là dạng y phục đến tay, cơm dâng tận miệng; mà hôm nay hắn lại vứt bỏ nhiều như vậy, thay đổi nhiều như vậy.

Đột nhiên nhớ tới lá tư trong người y vội vàng lấy ra, đưa cho Già La Chân Minh, “Cái này là Thanh Vũ đưa cho người...”

Lâu Thanh Tường tất nhiên là biết trong thư đó viết những gì, nhưng mơ hồ nghĩ lúc Thanh Vũ viết phong thư này, tựa hồ như tồn tại một khao khát gì đó, cũng ít nhiều bất đắc dĩ.

“Căn nhà thô lậu, đức ta tởa ngồi

Rêu phủ giăng thêm biếc, sắc cỏ chiếu rèm xanh

Nói cười chỉ nhỏ gia, qua lại chẳng kẻ phàm

Lại gảy mấy điệu đàn, đọc thánh kinh

Không âm thanh chi phiền tai, chẳng đơn từ gì nhọc mình

Cùng người hiền làm bạn, trăm năm cũng không dài *.”

Già La Chân Minh đọc thư xong, giọng cũng nhẹ xuống, nhìn Lâu Thanh Tường cười cười, nói rằng, “Thanh Vũ luôn luôn viết những câu hay như vậy. Hửn bây giờ...” Già La Chân Minh muốn hỏi Lâu Thanh Vũ và Viêm Dạ thể nào rồi. Nhưng cuối cùng lại nghĩ, đáp án phải chăng cũng như mình nghĩ.

“Người yên tâm, Thanh Vũ sẽ có biện pháp thôi. Bọn họ sẽ hạnh phúc...” Lâu Thanh Tường đáp. Y biết Già La Chân Minh nghĩ gì trong lòng, nhưng y luôn tin tưởng đệ đệ của mình, hửn và Già La Viêm Dạ chắc chắn sẽ hạnh phúc.

Nhìn vẻ mặt tự tin của Lâu Thanh Tường, Già La Chân Minh cũng bất giác an tâm hơn. Đúng vậy, giống hư mình và Thanh Tường trải qua bao nhiêu lúc trước, bây giờ cũng được hạnh phúc, bọn họ nhất định cũng sẽ được thôi.

Thấy Lâu Thanh Tường rõ ràng có chút mệt mỏi, Già La Chân Minh nói, “Trước tiên nên vào phòng nghỉ ngơi một lát đi. Ta đi làm cơm, xong thì sẽ gọi người.”

“Ừm.” Lâu Thanh Tường cũng biết sức lực mình không thể chống đỡ nổi nữa, cũng không cật lực nữa, để Già La Chân Minh đỡ vào ngọa thất.

Nhìn Lâu Thanh Tường chậm rãi xuống giường, Già La Chân Minh nhẹ nhàng kéo chăn lên đắp cho y. Đưa tay sờ sờ gương mặt thon gầy, lại nhìn cái bụng hỏ ra do nằm ngửa, Già La Chân Minh nghĩ, một lát nữa phải xem mạch lại cho người này, sao cái bụng càng lúc càng lớn mà người không thấy mập lên chút nào thế này.

Đợi đến khi Già La Chân Minh mang cơm vào thì Lâu Thanh Tường đã ngủ say rồi. Ngẫm lại có lẽ nên gọi người kia dậy ăn chút gì đó, ăn xong lại ngủ thì sẽ không bị nôn nghén.

Nói đến cũng rất là kỳ quái, Lâu Thanh Tường có thai mấy tháng đầu mà không nôn nghén như những song nhi bình thường. Thế nhưng lúc thai nhi bắt đầu biết máy thì chỉ cần y ăn không no, hoặc ăn trễ hơn chút xíu liền nôn mửa, giống như tiểu gia hỏa kia muốn được ăn ấy.

Mu bàn tay nhẹ nhàng gầy gầy lên cổ Lâu Thanh Tường. Biết người sợ nhột, nhất là chỗ cổ, càng dễ nhột hơn những chỗ khác. Bởi vậy từ lúc Lâu Thanh Tường có thai, nếu muốn quấy giấc ngủ của y thì chỉ cần gãi giải cổ là được.

Mặc dù chưa ngủ đủ nhưng Lâu Thanh Tường vẫn vô cùng sung sướng mở đôi mắt còn ngấn sương. Câu đầu tiên nói là, “Hôm nay ta rất vui vẻ.”

“Tốt, vậy ăn nhiều một ít...” Biết Lâu Thanh Tường ngày hôm nay vui vẻ, chỉ là vẻ tươi cười trên mặt y đúng là rất chói mắt, hưởng chi y luôn tức giận lúc rời giường, ngày hôm nay lại thuận lợi đánh thức y như vậy, có thể thấy rằng y rất vui vẻ.

Đến khi cơm nước xong xuôi, nhìn Già La Chân Minh cầm bát ra gian ngoài, bàn tay to của Lâu Thanh Tường nhẹ nhàng vỗ về bụng to như cái trống.

“Người ăn no chưa?”

Lâu Thanh Tường nói chuyện với tiểu oa nhi trong bụng. Hải tử này cũng thật kì lạ, khi không ăn cơm nó sẽ nháo liên hồi, quấy đạp lung tung; ăn cơm xong thì nó lại trở nên yên tĩnh, không thấy nhúc nhích gì nữa.

3.

Cảm thấy Già La Chân Minh cũng đã thu dọn xong, Lâu Thanh Tường liền ra ngoài nhìn xem thử, nói với người kia, “Người có thể đến đây một chút không?”

Nghe được âm thanh này, Già La Chân Minh vội vàng buông bát đĩa, xoa xào tay vào y phục vài cái rồi đi vào phòng. Đã thấy người kia ngồi trên giường, còn tưởng y khó chịu.

Nhìn vẻ mặt Già La Chân Minh có vẻ lo lắng, Lâu Thanh Tường vội vã giải thích, “Ta không sao, ta chỉ muốn người ngồi đây với ta một chút.”

“Ừm, được...” Không có cách nào, dựng phu (người đàn ông mang thai >__ Đăng bởi: admin

72. Chương 72: Tế Thiên

CHƯƠNG 72 PN6: TẾ THIÊN

Kỳ Tự Đan là nơi hoàng gia Đại Tế cử hành đại điển cầu phúc, do Tế Huy để xây dựng nên, cũng là tầng tổ phụ của Già La Viêm Dạ. Từ mấy năm trước, ở đây cũng đã cho bách tính bình dân lui tới; chỉ là do gần đây hoàng thượng đi tuần nên mới hạn chế dân chúng qua lại.

Mùa màng năm nay không tốt, Giang Nam úng ngập, Giang Bắc lại khô hạn. Già La Viêm Dạ làm vua, không đi tế thiên sẽ làm dân chúng lo lắng, đành phải mang theo cái bụng đã tám tháng từ kinh đô đến đây.

Lâu Thanh Vũ cúi đầu nhìn phía dưới. May là có Đồng nhi, có thể thay người kia làm đại lễ ba quỳ chín lạy, bằng không... Ngày hôm qua đã dâng hương ba canh giờ để tế tổ, làm Già La Viêm Dạ suýt nữa ngắt xỉu. Nếu ngày hôm nay tiếp tục phải làm lễ như thế nữa... Đúng là hoàng đế cũng dễ làm a!

Kỳ Tự Đan là tòa kiến trúc vô cùng quan trọng; ở phía sau là Kiềm Tâm điện, là đại điện để nghỉ ngơi, mái ngọc lam lục sắc cao cao che phủ toàn bộ bên hiên; toàn bộ đường cong bên trong mái làm mái điện nghiêng nghiêng, khiến phần mái càng thêm tao nhã uyển chuyển như mặt nước, nhưng cũng không mất đi khí độ hiên ngang hùng vĩ. Nơi đây đang đón tiếp một vị thượng khách – đương kim hoàng thượng Tế Uy đế, Già La Viêm Dạ.

“Làm gì vậy?” Già La Viêm Dạ chống thân thể nhìn về phía hai chân, lại bị cái bụng cao cao của mình cản trở tầm mắt.

“Chân người hơi sưng phù lên rồi, để ta thoa được đại (túi có thuốc bên trong) cho.” Lâu Thanh Vũ vừa làm vừa đáp. Thân thể mang thai bảy tám tháng vốn không thể quá vất vả, nhưng thân là hoàng thượng, tuy có quyền lực tối cao nhưng lại có phần bất đắc dĩ hơn a.

“Được đại gì?” Già La Viêm Dạ cảm nhận được sự áp áp dần lan tỏa, hỏi lại.

“Giảm sưng...” Trước khi đến đây, Lâu Thanh Vũ đã nhờ ngự y điều chế thuốc giảm sưng, bỏ vào được đại; như vậy Già La Viêm Dạ có thể dễ dàng xoa bất cứ lúc nào.

“Thoải mái không?” Lấy được đại buộc vào hai chân, Lâu Thanh Vũ tiến đến cạnh người nọ hỏi.

“Ừ...” Già La Viêm Dạ khó chịu đáp. Bảy giờ y mệt chết đi được, muốn được nghỉ ngơi.

“Xoa được kia cho Đồng nhi đi. Tiểu tử kia cũng đã lăn qua lăn lại cả ngày nay rồi.” Đang muốn ngủ, đột nhiên nhớ đến việc này. Nhi tử của y hôm nay đã quỳ trên mấy trăm bậc thêm đá rồi.

Lâu Thanh Vũ cũng nghĩ như vậy, xoa xoa cổ tay hơi đau nhức, trong lòng nói thầm: chính ta cũng mệt mỏi a. Hôm nay luôn ở bên cạnh đỡ người, nếu không thì người sao có thể vững vàng thế chứ. Vậy mà cũng không quan tâm ta một chút, thực là quá cứng chiều a!

Một lát sau nhi, Đồng nhi cầm túi lạng lẽ vào nội điện Kiềm Tâm điện. Vừa nãy tiểu tử mới đưa cho nó ít quả đại sau núi, nó muốn cho phụ hoàng nếm thử.

“Phụ hoàng đã ngủ chưa?” Đồng nhi cầm túi giao cho cha, hỏi.

“Vừa mới ngủ.” Lâu Thanh Vũ vừa để túi quả đại lên bàn vừa trả lời nó.

“Phụ hoàng không sao chứ?” Đồng nhi nhìn người trên giường một chút, có chút lo lắng. Bây giờ trời còn chưa tối mà phụ hoàng đã ngủ rồi.

“Không sao đâu. Phụ hoàng con hơi mệt mỗi thôi.” Lâu Thanh Vũ thấy trong mắt nhi tử hiện ra sự lo âu liền giải thích. Kỳ thực cũng không phải chuyện gì lớn, chỉ là thân thể người nọ giờ đã nặng nề, đương nhiên cũng thích ngủ hơn.

Lâu Thanh Vũ cầm trái cây ra gian ngoài rửa sạch, lại xoay người về phòng; chỉ thấy mười ngón tay nhi tử vươn ra rồi lại không dám đụng vào cái bụng nhô cao của Già La Viêm Dạ.

“Làm gì vậy?” Lặng lẽ đi ra phía sau nhi tử, tuy y đã nhỏ giọng nhưng vẫn dọa nhi tử nhảy dựng.

Đồng nhi ôm ngực, thấp giọng oán giận, “Cha làm gì dọa người như vậy?!”

Lâu Thanh Vũ cười cười, vươn tay đưa bát ngọc lưu ly cho nhi tử, hỏi, “Con làm gì vậy? Muốn sờ thì cứ sờ đi. Trước đây khi phụ hoàng con hoài thai Tĩnh nhi, con cũng sờ đó thôi.”

“Tĩnh nhi khi đó vẫn không nhúc nhích a, bây giờ lại không như vậy a. Nó nháo lợi hại lắm a. Con sợ...” Đồng nhi cúi đầu, nó cũng không dám sờ nữa. Lần trước khi nó sờ, bụng của phụ hoàng động động làm nó kinh hãi. Hơn nữa nó sợ nó sờ nữa sẽ làm đệ đệ nó động tiếp thì phải làm sao.

“Mấy đứa các con trong bụng đều như thế cả, có đứa nào không động đâu chứ.” Lâu Thanh Vũ nắm lấy tay nhi tử đặt trên bụng người nọ. Có lẽ thai nhi cũng đã mệt mỏi, động tác cũng hòa hoãn hơn nhiều.

“Thật không? Con cũng động sao?” Đồng nhi nháy nháy con mắt to đen tròn, hỏi lại.

“Đương nhiên, con động cũng không ít hơn tiểu gia hỏa này đâu.” Lâu Thanh Vũ nghĩ lúc Đồng nhi vẫn còn trong bụng Già La Viêm Dạ cũng búống bình như thế a.

“Na...” Đồng nhi nhìn cha, lại nhìn phụ hoàng đang ngủ trên giường, có chút nói không ra lời.

“Tuy rằng phụ hoàng con hoài thai các con vô cùng khổ cực, mà các con cũng vô cùng không biết điều, nhưng dù sao thì phụ hoàng cũng là người sinh ra các con, hơn nữa cũng rất thương yêu các con.” Lâu Thanh Vũ đương nhiên biết nhi tử lo lắng cái gì, cầm được đại đã chuẩn bị tốt từ nãy đưa ra, lại nói tiếp, “Phụ hoàng sợ con mệt mỏi, trước khi ngủ cột cái này vào đùi có thể đỡ mệt.”

Đồng nhi vui vẻ nhận lấy. Lúc trước còn có chút oán giận, nhưng hiện tại xem là chính mình không hiểu chuyện a. Phụ hoàng cực khổ sinh ra bọn nó, lại yêu thương bọn nó như thế, thực sự là, rất hạnh phúc ni...

Một tháng sau, ngày thứ ba sau khi Già La Viêm Dạ trở lại kinh thành, sinh ra nhi tử thứ ba – Già La Khôn Minh

Đại đội tế thiên của hoàng đế lác lác đi đến dãy núi đệ nhất thiên hạ – Nhạc Sơn. Lộ trình từ kinh thành đến Nhạc Sơn khoảng hai ngày, nhưng vì truy xa hoàng tuần trùng trùng điệp điệp, nhân mã đông đảo, hoàng thượng lại không chịu đi đường thủy, tốc độ rất chậm, phải gần một tháng mới đến biên giới Đông Sơn.

Thập lục ngự liên¹ hoa lệ chạy với tốc độ rất chậm nhưng vô cùng vững vàng. Từ bên ngoài nhìn vào ngự liên như một căn phòng sang trọng xa hoa, tiết lộ thân phận của chủ nhân.

“Lý Yến vô liêm sỉ! Trẫm để hần đi Giang Châu kiểm tra việc cứu lũ, hần lại dám giết sạch tất cả quan viên, ngay cả nguyên soái Giang Châu cũng không tha!” Hoàng thượng ném bản tấu chương mới được trình lên lên bàn trà, ngã vào cái đệm phía sau thở dốc.

Lâu Thanh Vũ cầm chiết tử (quyển sổ ghi lời tấu lên vua) nhìn qua một chút, thần nhiên nói, “Loại tham quan thừa dịp lũ lụt ức hiếp dân chúng, giết một... không đủ để răn trăm. Thời kì đặc biệt cũng nên dùng cách đặc biệt.”

“Tốt! Thủ đoạn của hần quá tốt, đến lúc cục diện rồi rầm lại muốn ta đến thu dọn!”

“Hoàng thượng không cần tức giận. Lý đại nhân cũng là vì bách tính xã tắc. Hơn nữa có Phong vương gia và Tùy tướng quân ở đó, hẳn là không là vấn đề.”

Hoàng thượng cả giận nói, “Giết một người hai người thì cũng thôi đi, nhưng quan lại ở Giang Châu có mười mà giết đến tám chín, người nói sau khi ta quay về triều phải xử lý thế nào? Chẳng lẽ còn phải khen rằng hẳn giết đúng người đúng tội?! Tất cả Đại Tề ta đều là tham quan ô lại, tất cả đều đang chết... Ngô...”

“Chuyện gì vậy?” Lâu Thanh Vũ vội vã tiến lên đỡ lấy hắn, tay xoa nhẹ lên bụng hắn. “Người đừng kích động như vậy, cẩn thận thân thể.”

Hoàng thượng cũng không nói nữa, che bụng ngã vào nhụyễn tháp, để mặc Lâu Thanh Vũ xoa bụng mình, giảm bớt sự mệt mỏi trong người.

Lâu Thanh Vũ thấy y vẫn nhũu chặt mảy, sắc mặt không được tốt, lấy được lô (bếp sắc thuốc) bên cạnh ra, cầm lấy chén thuốc vừa mới sắc.

“Nên uống thuốc đi.”

Hoàng thượng chán ghét liếc nhìn chén thuốc, quay đầu đi chỗ khác, “Không uống!”

Lâu Thanh Vũ than thở, “Đừng gây áp lực cho thân thể, mau nhân lúc thuốc còn nóng mà uống đi.”

“Không uống! Trẫm nói không uống thì sẽ không uống!” Hoàng thượng phiền chán phát tay, đụng vào chén thuốc trong tay Lâu Thanh Vũ.

Chén bạc chạm (khắc) hoa vàng rơi xuống thảm trắng như tuyết, nước thuốc văng ra tung tóe, nhất thời bên trong ngự liễn tràn đầy vị thuốc đông y. Hoàng thượng biến sắc, che miệng nôn khan liên tục bên nhụyễn tháp.

Lâu Thanh Vũ vốn tức giận đến xanh cả mặt, nhưng khi thấy hoàng thượng bị như vậy cũng mang ống nhổ, đưa tay vỗ vỗ lưng y. Sau một lúc lâu, nhịn không được nhũu màu hồng, “Người không thể đối tốt với chính mình được chút sao? Vì sao lại làm khổ thân mình như thế?”

Hoàng thượng thật vất vả mới dừng lại được, vươn người dậy hỏi, “Người yêu thương ta sao? Hay là yêu thương hài tử?”

Lâu Thanh Vũ dịu y nằm xuống, nói, “Ta nói yêu thương người, người tin không?”

Hoàng thượng cười nhạt, “Thời gian này Lâu quý phi mới lưu ý đến trẫm như thế a.”

Lâu Thanh Vũ vừa bực mình vừa buồn cười, vỗ nhẹ lên cái bụng cao cao của y, nói, “Ta không thềm để ý đến người, hài tử cũng không nên a.”

Hoàng thượng hừ một tiếng, không nói gì, sắc mặt lại hòa hoãn hơn nhiều.

Lâu Thanh Vũ lại đổi một chén thuốc khác, đưa đến trước mặt y, nói, “Chuyện ở phủ Giang Châu người cũng đừng lo lắng quá. Nghi người thì không dùng người, dùng người thì không nghi người. Nếu đã chọn Lý Yến, lại ban cho hẳn thương phương bảo kiếm để hẳn tùy cơ ứng biến thì phải có lòng tin vào hẳn. Huống hồ tình hình hiện tại ở Giang Châu cũng rất đặc biệt, tổ chức lại một chút không tệ; đối với triều đình hay dân gian cũng là một cách cảnh báo. Hiện tại mắt hững cũng chỉ có người và những người trong triều, mà thiên hạ bách tính lại vô cùng vui vẻ. Bên nào nặng bên nào nhẹ, chẳng lẽ người cũng không rõ sao?”

Hoàng thượng trầm ngâm nói, “Người nói cũng có lý.”

“Được rồi, uống thuốc nhanh đi. Đồng nhi đang muốn tới thỉnh an đó, đừng làm nó phải chê cười a.”

Hoàng thượng nhũu mảy, bưng chén thuốc lên uống cạn.

“Nằm xuống nghỉ ngơi một chút đi. Ngựa xe mệt nhọc, nếu không chú ý nghỉ ngơi thì không chịu nổi đâu.

Thân thể mang thai đã tám tháng, vốn là không thể rời khỏi kinh thành, nhưng hết Giang Nam lũ lụt lại đến Giang Bắc đại hạn, không đi không đi tế thiên thì bách tính sẽ bất an; hoàng đế cũng không phải dễ làm a.

Hoàng thượng cũng quả thật là quá mệt nhọc, nằm trên tháp nghiêng người, “Những chiết tử còn lại người giúp ta nhìn chút đi. Có thể phê cái gì thì phê, không phê được thì cứ để đó, chút nữa ta sẽ xem lại.”

“Được.”

Lâu Thanh Vũ giúp y che áo ngủ bằng gấm lại, ngồi bên cạnh người y, cầm những tấu chương trên bàn trà chậm rãi xem.

Ngự liễn rộng lớn thoải mái, từng làn khói đàn hương luẩn quẩn bay lên từ chiếc lư hương đặt trong góc phòng. Trong ngự liễn yên lặng an tường, chỉ có thanh âm Lâu Thanh Vũ nhẹ nhàng lật xem tấu chương, hòa cùng tiếng hít thở nhẹ nhàng vững vàng của hoàng thượng. Đăng bởi: admin

73. Chương 73: Đêm Thất Tịch

CHƯƠNG 73 PN7: ĐÊM THẤT TỊCH

Giải thích tên các con sẽ xuất hiện của 2 anh nhé:

Trường hoàng tử — Già La Ưc Đồng aka Già La Khôn Trạch, mười tám tuổi

Trường hoàng song tử — Già La Vô Song aka Già La Khôn Tĩnh, mười bốn tuổi

Nhị hoàng tử — Già La Vô Kỵ aka Già La Khôn Minh (lão tam), mười hai tuổi (hoặc mười ba tuổi, có thể thay đổi theo chính văn ==)

Tam hoàng tử — Già La Vô Ưu aka Già La Khôn Lam (lão tứ), tám tuổi

Trường công chúa — Già La Vô Sầu aka Già La Khôn Yển (lão ngũ), năm tuổi

“Thái tử ca ca. Thái tử ca ca!”

“Hả? Có chuyện gì?”

Một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi chậm rãi bước từ ngự thư phòng ra, cầm y cừu đai (mặc áo gấm khoác áo lông), mặt như quan ngọc, dung tư xinh đẹp tuyệt trần, tinh thần bình bình phần phần. Hắn vừa cùng mấy đại thần thương nghị xong mấy việc, đang muốn về tắm cung của mình, lại bị gọi lại. Quay đầu và nhìn, thì ra là trường hoàng song tử mười bốn tuổi đang dẫn nhị hoàng tử, tam hoàng tử và trường công chúa, ba đệ muội qua đây.

“Lão tam bọn nó nhớ phụ hoàng và phụ hậu, muốn thái tử ca ca dẫn bọn nó đi tìm thử.” Hoàng song tử Già La Vô Song nói.

“Ai nói ta muốn? Ta không muốn à. Là tiểu tứ tiểu ngũ đó.” Nhị hoàng tử Già La Vô Kỵ mười hai tuổi vội vã chỉ lão tứ lão ngũ thanh minh.

Tính tình nó không được tự nhiên, tuyệt đối không bao giờ nói ra thứ bản thân muốn, vừa vào thời kì ngộ nghịch, như con vịt đến chết cái mỏ vẫn còn cứng.

Thái tử Đồng cười nói, “Không được a, phụ... Phụ hậu để phụ hoàng sinh tiểu bảo bảo, chúng ta chờ tiểu hoàng đệ hoặc tiểu hoàng muội sinh ra rồi đến gặp hai người họ được không?”

Tam hoàng tử Già La Vô Ưu mới được tám tuổi túm túm trường công chúa Già La Vô Sầu nói, “Thấy chưa, ta đã nói mà. Phụ hoàng và phụ hậu có bảo bảo mới nên không cần chúng ta nữa. Muội muội béo người còn không tin!”

Già La Vô Sầu ngậm ngón tay, nghe vậy miệng nhếch nhếch, oa oa một tiếng khóc lớn, “Ta không muốn ta không muốn! Ta không muốn có tiểu bảo bảo, ta không muốn có hoàng đệ hoàng muội! Ta muốn phụ hậu! Ta muốn phụ hoàng! Oa...”

Thái tử Đồng đen cả mặt, trường hoàng song tử đau đầu.

“Lão tứ, sao lại hù dọa muội muội thế hả? Ngoan ngoan, Vô Sầu không khóc, Vô Sầu không khóc nga...” Già la Úc Đồng trách tam hoàng tử một câu, ôm lấy trưởng công chúa mới được năm tuổi, kiên trì dỗ dành, ôn nhu nói, “Phụ hoàng và phụ hậu sao có thể không muốn Vô Sầu nữa chứ. Phụ hoàng và phụ hậu đều thích Vô Sầu nhất mà.”

Nhị hoàng tử nhướn mày, hừ lạnh một tiếng.

Tam hoàng tử giậm chân nói, “Sao phụ hoàng phụ hậu đi lâu như thế mà còn chưa trở về? Chúng ta đi nhìn cũng không được sao? Nhất định là quên chúng ta luôn rồi!” Nói xong cả vành mắt cũng đỏ, bộ dáng vô cùng tủ thân.

Trường hoàng song tử đối với cách nói chắc như đinh đóng cột của nó mà không biết phải làm sao, so vai với hoàng huynh, tỏ ý mình cũng bất lực rồi, không nói nổi mấy đứa này đâu.

Thái tử Đồng nói, “Thân thể phụ hậu không tốt, phụ hoàng sợ các người quấy rầy phụ hậu nghỉ ngơi. Nghe nói mấy nữa phụ hậu sẽ sinh; chờ phụ hậu sinh tiểu bảo bảo xong, chúng ta cùng đến thăm họ, được không?”

“Đúng vậy, phụ hoàng phụ hậu sẽ nhanh chóng trở lại thôi, các người phải ngoan ngoãn ở đây chờ a...” Già La Vô Song cũng khuyến bảo.

Nhị hoàng tử sắc mặt lạnh lẽo, nói, “Phụ hoàng bọn họ đã đi hơn nửa năm rồi, nếu như tháng này còn không về, có nói gì thì ta cũng muốn dẫn bọn nó đi. Thái tử ca ca, người đừng ngăn ta.”

Thái tử Đồng tính tính, qua tháng này hẳn không thành vấn đề, liền mỉm cười bảo, “Được. Nếu tháng này phụ hoàng còn không trở về thì ta sẽ tự mình dẫn các người đi tìm họ.”

Nhị hoàng tử lúc này mới có vẻ thôi, kéo kéo lão tứ lão ngũ, nói, “Đi, tam ca dẫn bọn người đi chơi.”

Già La Vô Song vội hỏi, “Chơi cái gì mà chơi, mới đem các người từ hậu hoa viện về, thái phó chờ lâu rồi đó, nhanh đến thư phòng đi.”

Già La Vô Kỵ nói, “Không đi! Lão nhân này nói chuyện dài dòng, phiền muốn chết! Ta không nghe giảng nữa, ta dẫn bọn nó đi cưỡi ngựa!”

Già La Vô Song nhíu mày. Thái tử Đồng quát to, “Ồ đề! Bọn nó mới được vài tuổi, sao cưỡi ngựa được! Vô Ưu thì thôi, Vô Sầu sẽ bị người làm hư mất. Người là tiểu tử thối, nhanh đến ngự thư đường cho ta! Không thì ta sẽ tự mình xách tai người mang đến đó đấy!”

Nhị hoàng tử rụt vai lại, bĩu môi liếc hẩn một cái. Phụ hoàng và phụ hậu rời khỏi hoàng cung hơn nửa năm, ngoại trừ bọn họ thì cũng chỉ có vị huynh trưởng thái tử này mới ép được nó. Già La Vô Song tuy cũng là ca ca nó, nhưng rốt cuộc lại là song nhi, không có uy thế như thái tử.

Thái tử Úc Đồng thấy nó không nói, vẫy vẫy tay với nó.

Nhị hoàng tử đề phòng đi tới bên người hẩn, trừng mắt nhìn hẩn hỏi, “Gì chứ?”

Già la Úc Đồng vừa nắm vừa kéo, kẹp chặt lấy cổ nó, “Tiểu tử, còn dẫn bọn nó làm ầu nữa, xem ta khỏi cho người ra cung luôn.”

“Ta làm ầu cái gì chứ?” Nhị hoàng tử không phục.

“Vậy vì sao không nghe nhị ca người nói?”

Nhị hoàng tử bĩu môi, lầm bầm nói, “Hắn chỉ lớn hơn ta có hai tuổi, lại là song nhi, sao ta phải nghe hắn?”

“Tiểu tử thối! Lão nhị tuy là song nhi nhưng còn hiểu chuyện hơn người nhiều. Ta thấy nghị sự tháng sau cũng không cần tiền cử người nữa, cứ để Vô Song đi sứ tân quốc là được rồi.”

“Đừng! Đừng!” Nhị hoàng tử luống cuống, vội vã kéo hẩn nói, “Lần trước người đã dẫn hẩn đi rồi mà, lần này đến phiên ta chứ. Đại ca người đúng là bất công!” Nó quỳnh lên, đã quên luôn xưng hô thái tử, trực tiếp gọi ca ca.

Già la Úc Đồng hừ hừ hai tiếng, đè cổ nó lại, thấp giọng nói, “Vậy người biết phải làm sao chứ?”

“... Vâng.” Nhị hoàng tử đấu tranh một lúc lâu mới trưng ra cái vẻ mặt đau đớn, tâm không cam lòng không nguyện mà đáp, “Ta sẽ mang bọn lão tử đến thư phòng.”

“Còn gì nữa?”

“... Chuyện trong Bích Trùng cung ta cũng sẽ không nói.”

“Ngoan.” Thái tử thoả mãn cười cười, sờ sờ đầu Già La Vô Kỳ, khen, “Thực sự là hảo hài tử.”

Nhị hoàng tử rung mình một cái, nghĩ nghĩ đại ca nó thực sự độc ác mà, nhưng cũng không dám hé răng nửa lời. Nhìn đại ca cười rộ lên giống hết hồ ly, Già La Vô Kỳ phải cảm thán, thái tử đúng thật là chân truyền của phụ hậu a.

Nhìn nhị hoàng tử kiệt ngạo bất tuân ngoan ngoãn mang theo lão tử lão ngũ đi về ngự thư đường, Già La Vô Song cười nói, “Đúng là đại ca có biện pháp a. Vô Kỳ chưa bao giờ nghe lời ta cả.”

Thái tử Đồng nói, “Khổ cực người rồi, Vô Song. Ta gần đây chính sự bận rộn, không trông nom được chúng nó, người chăm sóc chúng một chút. Nhất là lão tam, tiểu tử này ngày càng mạnh, không có phụ hậu và phụ hoàng ở bên cạnh, cũng đừng để nó kiêu ngạo đến trời.”

“Nó nói ta là một song nhi, không chịu nghe lời ta.” Trường hoàng song tử nhún nhún vai, bất đắc dĩ nói.

“Song nhi hay nữ nhi thì sao? Phụ hậu không phải vẫn nói nam nữ song bình đẳng sao? Là tính tình người quá ôn hòa, làm hư nó rồi.”

“Đại ca, người cũng không phải làm hư ta sao?” Trường hoàng song tử cười nói.

“Người là đệ đệ mà ta vất vả lắm mới có được, đương nhiên phải yêu sủng người rồi.” Thái tử Úc Đồng cười cười, kéo tay hắn, nói, “Đi, theo ta dùng bữa đi. Buổi chiều ta còn phải ở trong Bích Trùng cung phê tấu chương cho phụ hoàng đó.”

Thái tử Úc Đồng vô cùng thương yêu đệ đệ là song nhi này. Bởi vì hắn nhớ rõ, Vô Song là hắn thiên cầu vạn phần (ngàn cầu vạn mong), thật vất vả mới được huynh đệ đầu tiên này. Đương nhiên, sau khi lão tam xuất thế thì hắn cũng vô cùng thương yêu, nhưng tiểu tử này không nhu thuận khả ái như Vô Song, thường làm hắn thất phần đau đầu.

Ai... Nghĩ đến chuyện phải dẫn tiểu lão hổ kia đi sứ Đại Tân, huyết Thái Dương Già La Úc Đồng từ bây giờ đã bắt đầu giật giật.

Phiên ngoại 8: Chúc mừng năm mới

“Minh Nhi, đừng mang đệ muội chạy loạn nữa, mau ngồi xuống.”

“Phụ hậu, Yến nhi không nghe lời, cứ muốn ăn đường.”

“Ô ô ô... Không thích không thích! Phụ hậu, con muốn ăn đường. Con muốn ăn đường a!”

“Phụ hậu, tiểu Nhã lại vừa khóc.”

“Ai nha, phụ hậu, tiểu Nhã hình như tè dầm rồi, ta nói sao lại khóc chứ. Tĩnh nhi, mau lấy tã ra đây.”

“Đại ca, phụ hậu, đó là khăn gấm Giang Nam của con, người dùng lau cho Tiểu Nhã a, mau trả lại con!”

“Tiểu tam, cầm miệng! Mang Lam nhi, Yến nhi sang bên kia đi!”

“Đại ca, đừng gọi ta là tiểu tam! Khó nghe muốn chết!”

(Trong tiếng trung quốc, tiểu tam là chỉ con thứ ba trong nhà, nhưng cũng là từ chỉ ‘kẻ thứ ba’ trong tình yêu, chuyên phá chuyện tốt của người khác. Đó là lý do Minh nhi không thích bị gọi là tiểu tam)

“Đại ca, Lam nhi rất thông minh, người không được mắng Lam nhi. Phụ hậu, Lam nhi cũng muốn ăn đường.”

“Phụ hậu phụ hậu, mau cho Yến nhi ăn đường đi.”

“Tĩnh nhi, cầm miệng! Mang Lam nhi qua bên kia đi!”

“Đại ca, tã!”

“Đại ca, cầm miệng! Mang Lam nhi, Yến nhi qua bên kia đi!”

“Đại ca, khăn gấm của ta...”

(Nhắc lại thứ tự các con của 2 anh: Già La Khôn Trạch (Đồng nhi) – đại hoàng tử aka thái tử; Già La Khôn Tĩnh – nhị hoàng tử; Già La Khôn Minh – tam hoàng tử; Già La Khôn Lam – tứ hoàng tử; Già La Khôn Yến – trưởng công chúa; Già La Khôn Nhã – ngũ hoàng tử aka em út (*0* út thiệt không???)

...

Trong nội điện vô cùng lộn xộn, Lâu Thanh Vũ quả thực rất đau đầu.

Trời ạ, hần làm sao lại sinh nhiều hài tử như vậy a!

Hôm nay là đêm trừ tịch, dựa theo tập tục của Đại Tề, người một nhà phải ngồi trên đại thông thắp ăn cơm tất niên, cùng nhau đón giao thừa.

Lâu Thanh Vũ vì muốn để người nhà mình được hưởng không khí lễ tết, có thể hiểu lạc thú của dân gian, nên đã để cung nhân lại ngoài điện canh giữ, trong nội điện chỉ có tám người nhà bọn họ.

Thế nhưng bây giờ hần mới biết cái gì gọi là ‘tự làm bậy không thể sống’.

Một đám nhóc con, một đứa so với một đứa còn ằm ỉ hơn. Đồng nhi lúng túng ôm tiểu Nhã và Tĩnh nhi. Minh nhi tức giận vì cái khăn gấm của mình. Lam nhi và Yến nhi ằm ỉ đòi ăn đường tô 1, tiểu Nhã còn đang oa oa khóc lớn...

Lâu Thanh Vũ xoa xoa cái trán, nhìn lại, Già La Viêm Dạ dựa vào trường tháp, làm ra vẻ chuyện này không liên quan đến mình, nhìn tin tức quốc sự hôm nay.

Tờ báo này là do chính mình kiến nghị, bây giờ bắt đầu được phát hành. Cứ mười ngày ra một kì, thực sự là ai mà ngờ, tiểu quý Liên Phiên Đái Ba Cốn phi thân vọt tới cửa, chủ yếu là đưa tin một ít chính sách mới của triều đình, chuyện của một số thế gia vọng tộc và một ít sự kiện trọng đại trong nước. Với tình hình hiện nay, loại báo chí này vẫn không có cách nào phổ biến rộng rãi, chủ yếu chỉ có quan viên, quan to quý nhân mới có thể đặt mua.

Già La Viêm Dạ hưng phấn nhìn kỳ báo mới nhất này đưa tin, nhìn tờ báo thực sự của Tề quốc, coi như không nghe không thấy sự ồn áo nhốn nháo trong nội điện.

Lâu Thanh Vũ tức giận đến răng cũng thấy ngứa, cũng không thể nói cái gì, chỉ đành kiên nhẫn nói, “Đồng nhi, ngươi và Tĩnh nhi mang tiểu Nhã ra ngoại điện cho cung nhân thay tã cho nó đi. Lam nhi, Yến nhi, không được ăn nhiều đường, không tốt cho răng. Phụ hậu nói cái gì có nghe không? Minh nhi, con vừa là nhị hoàng tử đương triều, vừa là ca ca, không nên chỉ vì một cái khăn mà nháo như vậy, mau mang đệ muội ngồi xuống.”

Già La Khôn Trạch nghe xong phụ thân nói, nhanh chóng chạy lên ôm đệ đệ nhỏ nhất, mang theo Già La Khôn Tĩnh ra khỏi nội điện.

Già La Khôn Minh cảm giận mà đem Già La Khôn Lam và Già La Khôn Yến khéo tay chúng, mỗi tay một đứa, đặt lên tháp ngói, nét mặt mỉm cười, vẫn còn hò hét, “Lam nhi, đừng vịn đến vịn đi nữa, phải có phong thái của tứ hoàng tử!”

Già La Khôn Lam há há miệng, cố gắng không vịn tới vịn lui nữa. Thực sự ai mà biết, nó đang thành thành thật thật ngồi đó, không dám cùng Yến nhi đòi ăn đường nữa.

Già La Khôn Trạch và Khôn Tĩnh đưa Già La Khôn Nhã cho cung nhân ngoài ngoại điện, để bọn họ giúp đứa em mới được nửa tuổi đổi tã. Đồng nhi nhịn không được nói, “Tiểu tam sao hôm nay lại keo kiệt như thế a? Không nên ông à ông ọ như thế a, để một cái khăn làm ta phát cáu.”

Già La Khôn Tĩnh hé miệng cười, ghé vào lỗ tai nó lặng lẽ nói, “Đại ca ngươi không biết, cái khăn đó a, là do một cô nương tặng nó đó, nên nó mới luyến tiếc như vậy a.”

Già La Khôn Trạch lấy làm kinh hãi, “Tiểu tử này! Hắn mới mười ba mà đã dám trêu hoa ghẹo nguyệt bên ngoài rồi?”

“Ha ha...”

Già La Khôn Trạch nói, “Tình nhi ngoan, mau nói cho ta biết, cái khăn đó là ai tặng nó thế?”

“Ta không lắm mồm như vậy a.”

“Ta là đại ca, nói cho ta biết chuyện gì đi? Ta cũng sẽ không hại nó.”

“Tính tình tiểu tam chẳng lẽ ngươi còn không biết? Nếu nó biết ta nói cho ngươi, chắc chắn sẽ giận ta.”

“Nó dám!”

Già La Khôn Trạch khó có lúc nổi lên lòng hiếu kỳ, thật sự muốn biết ai mà có bản lĩnh như thế, có thể được tiểu tam nhà nó coi trọng nên cứ quần lấy Già La Khôn Tĩnh, nhất định ép Tĩnh nhi phải cho nó biết.

“Ai nha, nói cho ta biết xảy ra chuyện gì đi? Ta cũng sẽ không hại nó.”

“Tính tình tiểu tam ngươi còn không biết sao? Đại ca, không nên náo loạn nữa. Ngươi xem tiểu Nhã kia, nó đang cười đó.”

Già La Khôn Trạch thấy Tĩnh nhi nhất quyết bảo vệ bí mật của Minh nhi thì cũng không cố ép nữa. Nếu đã biết việc này, nó còn sợ không moi được tin tức từ miệng Khôn Minh được sao? Hắc hắc!

“Tiểu Nhã hảo khả ái a.” Già La Khôn Tĩnh và Nhã nhi đều là song nhi, ôm lấy Nhã nhi, trên mặt lộ ra vẻ ôn nhu.

Già La Khôn Trạch ở bên nhìn, nhẹ nhàng cười, “Tĩnh nhi, tương lai ngươi nhất định là mẫu phụ tốt.”

Già La Khôn Tĩnh đỏ mặt lên, sáng giọng, “Đại ca, ngươi nói cái gì vậy.”

Ánh nền sáng rõ, dáng dấp song nhi hờn dỗi đặc biệt mang theo sự pha trộn giữa thiếu niên và thiếu nữ, đặc biệt có khí tức thanh xuân, xinh đẹp động lòng người.

Già La Khôn Trạch thấy ngẩn ngơ, nhìn nó một lát, bỗng nhiên đưa tay sờ sờ đầu nó, mỉm cười nói, “Tĩnh nhi nhà ta đã trưởng thành rồi.”

Mặt Già La Khôn Tĩnh càng đỏ hơn nữa, thấp giọng nói, “Tĩnh nhi đã mười lăm rồi mà...”

Già La Khôn Trạch dăm chiêu nói, “Đúng vậy. Cũng đến lúc chọn nam đạo hay nữ đạo rồi.” Nói xong lại nhìn nó một chút, “Dựa theo quy củ của Đại Tề ta, hoàng song tử sinh ra chưa bao giờ đi theo nữ đạo, chỉ thỉnh thoảng mới có ngoại lệ, như song hoàng thúc tiền triều. Phụ hậu yêu thương ngươi, cho ngươi tự do lớn lên, suy nghĩ cẩn thận cho tương lai sau này của ngươi, lại cho ngươi tự ý chọn lựa. Bất quá bây giờ ngươi đã mười lăm rồi, không thể trì hoãn nữa, ngươi bắt đầu nghĩ được rồi đó.”

(Nam đạo hay nữ đạo: song nhi có thể làm chồng, cũng có thể làm vợ. Nam đạo hay nữ đạo là ý chỉ nên đi theo con đường của nam nhân (làm chồng người ta) hay đi theo con đường nữ nhân (làm vợ người ta).)

Già La Khôn Tĩnh biết thân thể của mình đã bắt đầu trưởng thành, nếu không mau chóng lựa chọn cũng không thể, sẽ nhanh chóng hiện ra đặc thù sinh lý của nữ nhân.

Nó gục đầu xuống, cắn cắn môi, thấp giọng nói, “Đại ca, ta kỳ thực... đã nghĩ xong rồi. Chỉ là...”

Già La Khôn Trạch cầm tay nó, ôn nhu nói, “Tĩnh nhi, không nên lo lắng, bất luận ngươi chọn con đường nào thì đại ca cũng ủng hộ ngươi.”

Già La Khôn Tĩnh cảm kích nhìn Khôn Trạch, nhẹ giọng nói, “Đại ca, ta, ta muốn theo nữ đạo.”

Già La Khôn Trạch kỳ thực đã có dự cảm, ôn nhu nói, “Được rồi, Vậy thì có gì mà phải lo lắng chứ? Sau này nhất định ta và phụ hoàng sẽ tìm nhà chồng tốt cho ngươi.”

Già La Khôn Tĩnh kêu lên, “Đại ca!”

Già La Khôn Trạch ha ha cười, “Hay ngươi muốn tự chọn phu té?”

Già La Khôn Tĩnh cúi đầu không nói chuyện.

Già La Khôn Trạch không thấy rõ vẻ mặt của nó, lại thấy Già La Khôn Nhã ‘nha nha’ kêu trong ngực nó, cười nói, “Được rồi, chúng ta trở về đi.” Nói xong liền cầm lấy tay nó, ba người chậm rãi trở lại nội điện.

Lúc này Già La Viêm Dạ đã bị Lâu Thanh Vũ kéo đến cái bàn lùn trước tháp ngồi xuống, ba đệ muội cũng đã thành thật ngồi quanh đó.

Già La Khôn Trạch ngồi xuống vị trí bên cạnh chủ vị của Già La Viêm Dạ xong, đúng lúc Già La Khôn Minh ngồi bên cạnh nó, thế là Khôn Trạch liền nghiêng người qua, nhẹ nhàng nói, “Tiểu tam, yên tâm đi, cái khăn kia ta đã cho người giặt sạch rồi.”

Già La Khôn Minh liếc nhìn thái tử ca ca, lập tức biết tâm tư của mình đã bị lộ rồi, không khỏi đỏ mặt lên, mạnh giọng nói, “Không phải chỉ là một cái khăn thôi sao? Ta không nhỏ nhen như vậy đâu.”

Già La Khôn Trạch thấy nó mạnh miệng, khoe môi khê nhếch, không nói gì nữa.

Già La Viêm Dạ và Lâu Thanh Vũ ngồi ngay ngắn trên chủ vị, nhìn mấy hài tử đều ngồi ở bên cạnh, nhìn nhau cười.

Lâu Thanh Vũ nhận tiểu hoàng song Già La Khôn Nhã từ tay Già La Khôn Tĩnh, thấy nó đã thay tã mới, lại mở đôi mắt to đen tròn ra, hiếu kì nhìn xung quanh dò xét, thích đến nỗi hôn một cái lên mặt nó.

Già La Khôn Yến ở bên thấy như vậy, cũng nói, “Phụ hậu, con cũng muốn.”

“Được, tiểu nữ nhi thông minh của phụ hậu, lại đây cho phụ hậu ôm một cái.”

Già La Khôn Yến lập tức vui vẻ nhào qua, đặt mông ngồi vào lòng phụ hậu, ngang nhiên chiếm lấy vị trí này.

Lâu Thanh Vũ thương yêu nữ nhi khó sinh này của Già La Viêm Dạ nhất, liền chuyển tiểu Khôn Nhã qua lòng Già La Viêm Dạ, chuyên tâm ôm nàng đỡ nàng.

Già La Viêm Dạ ngược lại lại vô cùng yêu quý song nhi út ít này. Không chỉ bởi vì nó nhỏ nhất, mà còn bởi nó rất giống Lâu Thanh Vũ. Tuy rằng vừa mới nửa tuổi thôi, còn chưa hoàn toàn phát triển, nhưng trên mi gian đã thấy tương lai nhất định là người thanh nhã như Thanh Vũ vậy.

Chỉ tiếc y bị chính vụ quán chân, không có thời gian bồi hài tử này. Lâu Thanh Vũ cũng vì âm thầm thao túng nền kinh tế Đại Tề, lại muốn quản lý hậu cung, giúp y chia sẻ chính sự triều đình, nên cũng không có nhiều thời gian. Hài tử này phần lớn thời gian đều là do thái tử và hoàng trưởng song tử chăm sóc.

Có đôi khi Già La Viêm Dạ nhìn dáng Đồng nhi ôm tiểu Nhã nhi chăm sóc, nghĩ bọn chúng không giống huynh đệ, dường như giống phụ tử hơn. Nhưng khi vừa nghĩ như vậy lại ha hả cười to.

Lâu Thanh Vũ nghe tiếng cười của y, hỏi, “Người cười cái gì vậy?”

Già La Viêm Dạ sát vào gần hần, nói, “Trẫm đột nhiên nghĩ đến, thực sự là núi cao còn có núi cao hơn. Đồng nhi cũng không còn nhỏ nữa rồi, cũng nên cho nó lập chính phi thôi, để chúng ta làm hoàng gia gia a.”

Lâu Thanh Vũ ngẩn người. Hần thật đúng là không ngờ đến một ngày mình sẽ làm hoàng gia gia a, thực sự là chuyện quá xa xôi, liền nói, “Có sớm quá không?”

Già La Viêm Dạ nói, “Khi trẫm bằng tuổi nó thì đã cử hành đại hôn với người rồi còn gì. Không nhỏ đâu.”

Lâu Thanh Vũ nghĩ cũng đúng. Tuy hần vẫn nghĩ Đồng nhi còn nhỏ, nếu ở kiếp trước của hần cũng đang học đại học thôi. Nhưng ở thời đại này đã đến lúc thành gia (lập gia đình) rồi.

Ngồi phía sau, nghe được cuộc nói chuyện của phụ hoàng và phụ hậu, Già La Khôn Minh kêu lên, “Đúng vậy phụ hoàng, mau cho thái tử ca ca thú chính phi đi. Ta muốn một tẩu tẩu ôn nhu xinh đẹp a.”

Già La Khôn Trạch tức giận gõ nó một cái, nói, “Câm miệng! Lẽ nào bản cung bình thường đối với người không ôn nhu chắc?”

Già La Khôn Minh che trán kêu lên, “Phụ hoàng người xem, đại ca đây là ôn nhu với ta sao?”

Tất cả mọi người cười ha ha. Chỉ có Già La Khôn Tĩnh cúi thấp đầu, chẳng biết đang suy nghĩ cái gì.

“Được rồi được rồi, đừng nói những cái này nữa. Ngày hôm nay là đại niên trừ tịch, mau ăn cơm tất niên đi!”

Lâu Thanh Vũ vỗ vỗ tay, đem lực chú ý của mọi người quay lại, sau đó là người đầu tiên giơ đũa lên, trước tiên gấp một đũa đồ ăn cho Già La Viêm Dạ. Bọn nhỏ lúc này mới động thủ. Lời nói mới rồi dần dần bị bỏ qua một bên.

Tiếng chuông ngoài điện vang lên, một năm mới đã bắt đầu.

Lâu Thanh Vũ nhìn ái nhân và bọn nhỏ bên cạnh, khóe miệng lộ ra nụ cười hạnh phúc.

Một mùa xuân mới lại tới! Năm mới, mong cho tất cả mọi người đều hạnh phúc mỹ mãn! Đoàn đoàn viên viên (sum họp vui vầy)!

~Toàn văn hoàn~ Đăng bởi: admin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuan-phong-do>